

TRIỆT LÃNG

Chỉ nam
phản công
CỦA
nam phụ
PHẢN DIỆN

Editor: đồ béo
Betor: mèo mỡ

<http://bjchjpxjnh.wordpress.com>

Chỉ Nam Phản Công của Nam Phụ Phản Diện

Tác giả: Triệt Lãng

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Thể loại: Cổ đại, xuyên không, sư huynh muội, siêu hài, HE

Editor: đồ bèo rn

rnBeta-er, Bìa: mèmõrn

Raw: 19lou

Số chương: 70

Đây là một đoạn lịch sử đẫm máu và nước mắt của trung khuyển ngọc nghêch đáng yêu hắc hóa thành Đại Ma Vương khổ sở rồi lại bị ép trở lại thành trung khuyển.

Bạn nữ ngọc nghêch xuyên không nào đó nhéo mũi véo má lừa tình lừa sắc thiếu niên hồn nhiên. Một ngày, thiếu niên đẹp trai nói ——

“Gả, gả cho ta đi.”

“Dựa vào cái gì?” Lờm.

“Ta nghe lời, ăn ít, đối xử tốt với nàng.” Mặt đỏ, cúi đầu chọc chọc ngón tay.

“Đệ nói cái gì? Gió quá lớn ta nghe không rõ.” ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Vì thế, thiếu niên đẹp trai suy sút, nhập ma, tính tình thay đổi.

Bảy năm sau ——

“Gả cho ta!”

“Dựa vào, dựa vào cái gì.....” Run rẩy.

“Về mặt ‘cái trắng ngon thì heo mới bu lại’ đó của nàng là sao!” Híp mắt phóng sát khí.

“Không, không có..... Em, em nào dám.....”

“Gia còn chưa chê nàng thành đồ nói lắp thì thôi!!” Nhú mày.

“..... Vậy đi theo chàng có gà hằm ăn không?” (͡° △ ͡°)

Bảy năm, ta ngày ngày mặc áo đỏ, chỉ vì chờ nàng trở về cưới nàng làm vợ.

Mục lục:

- Chương 1: Một đóa hoa cao ngạo thơm ngát
- Chương 2: Anh tên là tiểu long nữ?!
- Chương 3: Chuyện trẻ ngoan tuyệt đối không được hóng!
- Chương 4: Kẻ môn có mèo voldemort
- Chương 5: Cậu em, thôi cho gia nghe một bài
- Chương 6: Tiêu long vũ là đồ trần thế mỹ
- Chương 7: Lấy gì để cứu vớt trận đấu của tôi và huynh đây.
- Chương 8: Bàn về mức độ an toàn trong tay nghề nấu nướng của sư phụ
- Chương 9: Dương quá và tiểu long nữ
- Chương 10: Tôi là dương quách, không phải là lan khanh
- Chương 11: Chuyên ngành nướng thịt mười lăm năm
- Chương 12: Ngực và ma
- Chương 13: Ma trong rừng
- Chương 14: Một bát tên “lê roi đầy mặt”
- Chương 15: Thời kỳ mãn kinh của trai không vợ
- Chương 16: Đại ma vương đấu với yêu tinh lợn rừng
- Chương 17: Con chim béo từ trên trời rơi xuống
- Chương 18: Đội cảm tử đến trung tâm bỏ tù
- Chương 19: Ý kiến về trận đánh nhau ở quảng trường
- Chương 20: Quá khứ bị thương của mao mầu
- Chương 21: Lão đại xuất hiện, giải tán lưu manh
- Chương 22: Đêm trăng mờ gió lớn thích hợp củi khô bốc lửa
- Chương 23: Động tình
- Chương 24: Bà đây đi đây!
- Chương 25: Tôi là nữ phụ rục rờ làm nền cho chân heo
- Chương 26: Chú cướp à, chú xui rồi
- Chương 27: Cuộc chiến giành bảo vật
- Chương 28: Công tử đẹp trai như thế thật sự là người tàn nhẫn sao?
- Chương 29: Sư hổ phái tôi đi tuần núi
- Chương 30: Nụ hôn (bệnh điên) dưới giếng sâu
- Chương 31: Váy trắng sắp bị bóp dẹt vo tròn
- Chương 32: Kiện tướng marathon
- Chương 33: Nếu đời người cứ mãi như lần đầu gặp gỡ
- Chương 34: Người đàn bà chanh chua 18 trảo
- Chương 35: Xuân tâm nảy mầm

[Chương 36: Con cái gả ra ngoài như bát nước hắt đi](#)
[Chương 37: Từ nay tiêu lang là người đứng](#)
[Chương 38: Ta muốn ăn nàng](#)
[Chương 39: Bay ra từ lửa chưa chắc đã là Phượng Hoàng](#)
[Chương 40: Thiếu chủ ngọc nghêch không biết võ](#)
[Chương 41: Hạng hán gặp sương ngọt, tha hương gặp ví tiền](#)
[Chương 42: Sư hổ bị sốt hồng đầu rồi](#)
[Chương 43: Thiếu niên phụ bạc báo thù](#)
[Chương 44: Bạch Mao phù thủy lục, bì cầu bát thanh ba](#)
[Chương 45: Đại hiệp mà chưa chui qua chuồng chó thì không phải đại hiệp giỏi](#)
[Chương 46: Mộng đẹp bỗng vỡ tan](#)
[Chương 47: Lan Tâm Khanh Tương](#)
[Chương 48: Bản ghi chép quá trình trưởng thành của Tiểu Long Nữ](#)
[Chương 49: Cầm thú trở về](#)
[Chương 50: Huỳnh cút nhanh cho ta!](#)
[Chương 51: Phá Quân Tư hoành tráng](#)
[Chương 52: Tập kích ba nghìn dặm](#)
[Chương 53: Tiêu tướng quân ghen](#)
[Chương 54: Tiệp nhân và chó, thiên trường địa cửu](#)
[Chương 55: Nhân sâm và dấm chua không gặp lại](#)
[Chương 56: Vượt mọi chông gai, chiến đấu vì nàng](#)
[Chương 57: Cho đến khi cái chết chia lìa đôi ta](#)
[Chương 58: Có một làn sóng Đỗ Phương trên sân nhà](#)
[Chương 59: Long tử không thể sống lại được. Xin thí chủ hãy kìm nén đau thương](#)
[Chương 60: Tiêu Long Vũ huynh thật sự nên nhận giải Oscar đi](#)
[Chương 61: Kiêu ma quỷ kiêu thiên sứ](#)
[Chương 62: Sự kiện bắt cóc tại chùa hé lộ](#)
[Chương 63: Kịch bản này của cô tôi xem nhiều rồi](#)
[Chương 64: Ta muốn thành ma, cùng chúng xuống Hoàng Tuyền](#)
[Chương 65: Đây rõ ràng là ngàn dặm tìm chồng](#)
[Chương 66: Tay đánh rắn cừ khôi](#)
[Chương 67: Tim chàng như sắt lạnh như băng](#)
[Chương 68: Không tiên, quả nhiên là không tiên](#)
[Chương 69: Tiêu Long Vũ chết](#)
[Chương 70: Liệt Hỏa tiếc Hồng Y](#)

Chương 71: Người yêu ơi, em chờ anh

-----oOo-----

Chương 1: Một đóa hoa cao ngạo thơm ngát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi cảm thấy mình sắp khóc.

“Nhị. Nhị sư huynh. Đau. Đau đau đau.”

“Lần đầu tiên ai cũng đau, về sau sẽ quen thôi.”

“Vây ít nhất để muội đổi tư thế đã. Thế này. Thật sự không được. Chân gãy mất.” Tôi thở phò phò nói.

“Ngoan, làm nhiều sẽ quen thôi.” Giọng anh ta thật dịu dàng, nhưng tôi lại thấy giống như ma quỷ.

“Nhưng, đau. Đau quá.”

Tôi còn chưa dứt lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng con gái hét lớn: “Ban ngày ban mặt, hai người cô nam quả nữ. Đang làm cái gì thế hả?!!”

Ngay sau đó là một tiếng nổ, cửa phòng bị đập nát. Tôi quay đầu, thấy ngoài cửa có một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, trên mặt còn vết đỏ ửng khả nghi.

Tôi ngẩn ra, nhị sư huynh Tiêu Long Vũ vẫn ngồi dưới đất, mắt cũng không thèm nhấc lên chút nào: “Muội nói xem chúng ta đang làm cái gì?”

Nói xong, ép mạnh lưng tôi xuống.

Lúc này tôi phát ra một chuỗi tiếng sói tru cực kỳ bi thảm.

Cô gái kia hoài nghi nhìn chúng tôi, cuối cùng ánh mắt quét đến chân tôi

đang giăng thẳng trên mặt đất, rớt cục ngấn người.

“Thì.thì ra là đang kéo dây chằng. Ha ha, Tiêu sư huynh hay thích ra vẻ thần bí, muội còn tưởng rằng.”

“Muội tưởng rằng cái gì?”

Mặt cô gái kia lại đỏ lên. Tiêu Long Vũ dường như có chút không kiên nhẫn, lại hỏi: “Ngụy Ba Như, muội tới đây tìm Tra sư huynh?”

Mặt cô ta đỏ ửng đến mức tôi cho rằng trên cổ cô ta sắp mọc ra quả cà chua.

“Vâng. Huynh ấy, huynh ấy không ở đây sao? Muội vừa qua phòng huynh ấy nhìn, hình như không có người.”

Tiêu Long Vũ hừ lạnh một tiếng.”Sau đấy muội đến đây ở bên ngoài nghe lén bọn ta?”

Cô gái tên Ngụy Ba Như kia rất xấu hổ, chỉ cười làm lành nói: “Vâng. Nếu huynh ấy không có ở đây, muội. Đi trước nhé.”

Dứt lời cô ta xoay người rời đi, loáng một cái đã lao ra ngoài cửa, trong nháy mắt liền biến mất hút. Tiêu Long Vũ vội vàng thò đầu ra, hét lớn một tiếng: “Đừng quên đến sửa cửa! ! !”

Tôi kinh ngạc nhìn gỗ vụn trên đất, lầm bầm nói: “Này. Lò vi sóng này, chẳng lẽ, thậm mền Máy ép trái cây?”

Tiêu Long Vũ đuổi thất lung.”Muội nói xem? Con gái cả ngày không làm việc đàn ông lại lắm mồm, chỉ biết quẩn quít lấy anh ta. Anh ta nhất định phiền sắp chết rồi.”

“Còn nữa, muội ấy tên Ngụy Ba Như, không phải Vi Ba Lô (Lò vi sóng). Tra sư huynh cũng không phải Trá Tráp Cơ (Máy ép trái cây), là Tra – Chí – Cự. Đọc tên người ta như vậy, muội vui lắm à?”

[*] Tra Chí Cự: Tra đến cực điểm, tra vô cùng =>) tra đồng âm với trư,

chúng ta hay có nam tra, nữ tra đó =))

Tôi cười khan vài cái.

Đám người Tiêu Long Vũ luôn không hiểu tôi đang nói cái gì.

Bởi vì, tôi không phải người thời đại này.

Tôi vốn là một người hiện đại, ngủ một giấc liền tới thế giới một trăm bốn mươi năm trước này. Việc này vô cùng kỳ quái, phải kể bắt đầu từ lúc tôi còn nhỏ.

Tôi tên Dương Quách. Bởi vì ba tôi họ Dương, mẹ tôi họ Quách.

Từ sau khi tôi hiểu chuyện liền rất bất mãn với tên của tôi, cảm thấy vô cùng không có hàm lượng kỹ thuật, hạ thấp đẳng cấp của tôi. Cho đến năm tôi sáu tuổi, trong nhà nuôi một con chó to béo. Ba tôi nói, vì đây là con chó, lại ở nhà chúng tôi, cho nên đặt tên là “Dương Cầu”.

Từ ấy về sau, tôi không bao giờ oán giận nữa. Bởi vì tôi cảm thấy ba tôi chưa đặt tên cho tôi là “Dương Nhân” đã là may mắn lắm rồi.

Ba mẹ tôi chỉ có một mình tôi, từ nhỏ đã nuôi tôi như con trai. Cho nên tuy tôi là nữ, nội tâm lại như đàn ông.

Nhớ đoạn thời gian tôi học mẫu giáo, trên TV mỗi ngày đều chiếu Thần Điêu Hiệp Lữ, Tiểu Ngạo Giang Hồ, tôi xem mà nhiệt huyết sôi trào, luôn ảo tưởng mình là đại hiệp lánh đời. Trên đường đi về nhà đều hận không thể múa đao đâm cái gì đó. Cố tình tên tôi lại là Dương Quách, càng giống Dương Quá.

Tôi vói vĩnh bắt ba tôi mua cho tôi cái phi đao nhựa đồ chơi, lớn tầm bằng cái bánh nướng. Mỗi ngày tôi đều đeo ở trên người, cảm thấy vô cùng uy vũ hùng tráng. Khi đó trong nhà trẻ có một thầy giáo nhìn rất giống người xấu trên TV, tôi luôn luôn thấy ông thầy đó không vừa mắt. Ngày đó đầu óc tôi

có lẽ bị cửa kẹt, lén lút đi đến cửa lớp bên cạnh, thấy ông thầy đó đang đưa lưng về phía tôi nói chuyện cùng một bạn nhỏ.

Tôi hét lên một tiếng: “Dâm tặc to gan!” Sau đó phi đao đồ chơi nhỏ trong tay về phía ông thầy đó.

Vì thế, khi buổi chiều mẹ tôi tới đón tôi, tôi bị tố cáo.

Chủ nhiệm lớp nói tôi phi đao phi quạt ngã thầy giáo trẻ tuổi đẹp trai lai láng của nhà trẻ.

Ngày đó sau khi về nhà, ánh mắt mẹ tôi nhìn tôi vô cùng thâm thúy quỷ dị, có lẽ là đang cảm thấy lo lắng vì tôi còn nhỏ đã như vậy. Nhưng tôi vẫn cảm thấy cô giáo nói sai rồi. Tôi dùng phi đao, không phải quyền cước, sao có thể quạt ngã được? Động tác quạt ngã này rõ ràng không có hàm lượng kỹ thuật, thầy sẽ biết không phải do cao thủ ra tay.

Giấc mơ võ hiệp của tôi kéo dài đến năm tôi mười lăm tuổi, mẹ tôi đưa tôi đến võ quán gần nhà đăng ký luyện võ mới thôi.

Võ quán đó tên là “Đạo trường Kế Môn”. Nghe nói đã có lịch sử vài trăm năm, người sáng lập là một cao thủ võ thuật vô cùng nổi tiếng. Nghe nói mạnh vô cùng, đã từng một người đối chiến hơn ba trăm người, đại chiến ba ngày ba đêm không ngã. Võ quán treo bức họa của ông ở một bên, tôi đi qua, không nhìn được cúi đầu bái.

Lão tổ tông, xin phù hộ cho tôi tu luyện thành cao thủ, đánh Tiểu Cường lớp bên cạnh thành đầu heo, khuất phục tôi.

Một nam sinh còn trẻ đứng trước sân khấu, tôi đi qua, vừa mở miệng: “Xin hỏi. . . .”

“Hoan nghênh đến Đạo trường Kế Môn. Vào Kế Môn, đến già không hối hận. Kế Môn là tổ chức võ thuật lớn nhất thế giới, tôn trọng thực chiến, coi trọng sức mạnh thể năng và huấn luyện phản công, đề cao ‘tôn sư trọng đạo, hữu ái hòa thuận’, tôi luyện thể xác và tinh thần, giữ gìn hòa bình thế giới. Chúng tôi lấy thành thật, khỏe mạnh làm gốc, bồi dưỡng tinh thần

chiến thắng chính mình. Mặt khác, bản đạo trường cự tuyệt trả lời những vấn đề có liên quan đến: học võ thuật Kế Môn có thể đánh được bao nhiêu người v.v. . . Muốn trở thành cao thủ bình thường phải mất hơn mười năm, nhưng để không đả kích cậu tôi sẽ nói cho cậu chỉ cần ba năm.”

Trên trán tôi mồ hôi đầm đìa chảy xuống. Mẹ tôi vội vàng nhân lúc nam sinh kia thở ngất lời nói: “Cô chỉ muốn hỏi có những chương trình học nào, một tuần mấy buổi, học phí là bao nhiêu.”

Cậu ta lau mồ hôi, xấu hổ cười cười, đưa cho tôi và mẹ tôi hai tờ giới thiệu vấn tất chương trình học và thời gian biểu.

Tôi vừa nhìn mấy chữ, liền nghe thấy võ sinh đạo trường đi qua phía sau nói chuyện.

“Không phải thật chứ?”

“Cậu cũng nghe nói à? Sư phụ bảo ngày mai lúc huấn luyện sẽ nói chuyện này.”

“Tôi có nghe nói là sắp có một tiền bối tới, là quán quân đại hội cả nước năm ngoái.”

“Ừ, hình như là vì chuyển nhà, từ chi bộ nơi khác điều tới.”

“Tôi đã thấy ảnh chụp, đẹp trai kinh thiên động địa làm người ta giận sôi. . . .”

“Đao Đao à, cậu mà không vừa lòng, trên thế giới chắc sẽ không có ai vào được mắt cậu nữa đâu.”

.

Mấy võ sinh đó đi xa, tôi giữ chặt tay áo nam sinh trước sân khấu kia: “Xin hỏi nơi này của các cậu có thể quẹt thẻ không?”

Đáng tiếc cuối cùng tôi vẫn không có cơ hội nhìn thấy quán quân cả nước tuyệt sắc kia.

Sáng sớm hôm sau, tôi vác cái ba lô du lịch mang theo ấm nước, khăn lông, băng vải, băng keo cá nhân, thuốc sát trùng, bình xịt muối, thuốc tiêu hóa, thuốc giảm đau, cao dán. và chút chút nhu yếu phẩm mẹ tôi chuẩn bị cho tôi, theo thời gian nam sinh ngày hôm qua nói đi tới đạo trường.

Cửa lớn mở ra, bên trong lại không có ai.

Tôi ở trong đại sảnh đợi một lát, đến tận giờ vào tiết một theo thời khóa biểu vẫn không có ai? Chẳng lẽ đây là một đạo trường lừa đảo?

Tôi phát hỏa. Nửa lo âu, nửa tò mò, đi đến cánh cửa sau đại sảnh. Cửa không khóa, sau khi mở ra, tôi phát hiện sau tiền thính là một trạch viện lớn cổ xưa.

Lý trí nói với tôi, đây là trạch viện tư nhân, nên lập tức, lập tức, quay đầu đi ra ngoài.

Mà chân tôi lại không động đậy được.

Ngược lại khi tôi ý thức được thì chân phải đã bước vào ngay sau đó là chân trái. Tôi hoảng sợ phát hiện mình đang từng bước đi về phía cổng lớn.

Tôi xác định mình chưa từng tới nơi này. Nhưng khi cửa lớn sơn son càng ngày càng gần, trong lòng tôi lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Cánh cửa này lẽ ra phải là màu đen. Tòa nhà này trước kia cũng không phải như vậy .

. Vì sao tôi lại biết những thứ đó? !

Mở cửa lớn, nhìn thấy mái hiên, hành lang, lan can và bậc thềm dẫn xuống đình viện. Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Tôi bất giác đi vào trong. Vào cửa, đi qua tiền đình, vào viện nhỏ hai cửa, bước trên gạch đen Cứ đi như vậy cho đến khi vào trong phòng, đến trước cái giường bằng gỗ tử đàn.

Tôi hoảng sợ nhìn thấy mình lão đảo đi đến bên giường, ném balô trên lưng xuống đất, sau đó ngồi vào mép giường, chuẩn bị nằm xuống.

Tôi đang làm gì thế này!

Tôi. . . tôi . . .tôi rốt cuộc đang làm gì thế này? !

Mà thân thể tôi giống không chịu sự khống chế của đầu óc, ngã ra sau, nằm lên tấm đệm màu xanh trên giường, còn không quên kéo cái chăn ở bên cạnh đắp lên người.

Nháy mắt, tôi ngủ luôn.

Lại một lần nữa mở mắt, tôi ngây người hơn mười giây, lại quay đầu nhìn chung quanh một lượt, cuối cùng an tâm một chút. Tôi còn đang ở trong phòng trong hậu viện, nằm ở trên giường, ngay cả chăn trên người cũng không xê dịch tí nào. Tôi nhìn cửa sổ bên giường, sắc trời ngoài cửa sổ không thay đổi, hẳn là tôi mới ngủ chưa đến một giờ, may mà không bị ai phát hiện. Tôi thò tay vào trong túi, định rút di động ra.

Vừa sờ, tôi lập tức ngây dại.

Tôi cuối cùng cũng phát hiện có chỗ nào không thích hợp rồi. Tôi cứng ngắc ngắc đầu, nhìn trên người.

Hôm nay trước khi ra cửa tôi mặc một chiếc áo sơ mi dài tay rộng thùng thình, còn bỏ qua đề nghị mặc luôn quần ngủ mà đi của mẹ tôi, thay một cái quần bằng vải bông rộng rãi mộc mạc màu xanh đậm. Ba tôi nói quả thực giống liệt sĩ cách mạng.

Mà lúc này, tôi lại đang mặc bộ quần áo trong màu trắng hay có trong phim

cổ trang!

Túi quần của tôi đâu? Di động của tôi đâu? Ấm nước, khăn lông, băng vải, băng keo cá nhân, nước sát trùng, bình xịt muối, thuốc tiêu hóa, thuốc giảm đau, cao dán của tôi đâu?

Đã xảy ra chuyện gì? !

Là ác mộng sao?

Nếu là ác mộng, vậy thì dễ thôi.

Tôi nằm xuống một lần nữa. Nếu là ác mộng tiếp tục mơ tiếp là được, sớm muộn gì cũng tỉnh.

Tôi nhắm mắt lại, lại thỉnh thoảng nghe được giọng đàn ông từ bên cạnh truyền đến.

“Cô nương, cô tỉnh rồi?”

Tôi dùng tư thế ‘lý ngư đả đỉnh’[1] ngồi dậy, trong lòng rất vô đạo đức mà nghĩ xem nên làm thế nào để trốn tránh trách nhiệm. Nhưng vừa thấy người đàn ông đứng ở tấm bình phong, tôi chợt ngẩn ra. Anh ta thấy tôi sững sờ, lại tiếp tục nói: “Cô nhiễm phong hàn, hôn mê hai ngày. Ngụy sư muội hôm nay không ở đạo trường, tôi nghĩ cô cũng sắp tỉnh nên tới xem thế nào.”

Mà giờ phút này tôi lại khiếp sợ không nói nên lời. Tôi ngơ ngác nhìn người con trai trước mắt, vọt tới trước mặt anh ta, ôm lấy mặt anh ta.

“Tiểu Cường? !”

Không, không phải Tiểu Cường. Tuy rằng mặt mũi tương tự, nhưng anh ta rõ ràng lớn tuổi hơn Tiểu Cường lớp bên cạnh tôi thăm mẩn, ước chừng đã hơn hai mươi.

Chẳng qua, anh ta quả thật. rất đẹp trai.

Tôi nhìn anh ta không chớp mắt, lại nghe anh ta đột nhiên nói: “Tại hạ Tra Chí Cực. Có thể thỉnh giáo tước danh cô nương?”

Tôi chân động. Một người đàn ông đẹp trai nghiêm túc nhìn tôi, nói: “Tôi tên là Máy ép trái cây.”

Tôi lúc này rất không phúc hậu cười như điên.

Chỉ thấy vẻ mặt Máy ép trái cây mù mờ. Tôi cười đến nói lắp, xoay người đập giường: “Sặc, trước kia chưa ai nói với anh tên này rất buồn cười sao? Máy ép trái cây. Ha ha, Máy ép trái cây, vậy tôi là Lò vi sóng! ! Ha ha ha ha ha! !”

Người đàn ông kia run lấy bầy.”Cô nương biết Ngụy sư muội?”

“Không, không.” Tôi lấy lại hơi, cuối cùng cũng nhớ ra cười nhạo tên người khác là không đạo đức, vội chuyển đề tài, “Tôi vừa tới, hôm nay là lần đầu tiên đến huấn luyện.”

Ánh mắt Tra Chí Cực đột nhiên sáng lấp lánh: “Cô, cô vốn định tới báỉ sư? !”

“Đúng, Đúng vậy.”

Anh ta suýt nữa thì chảy xuống hai hàng nước mắt, nâng hai tay tôi: “Kể Môn rốt cục cũng có con gái bình thường.”

Đương nhiên chúng ta tạm thời không đề cập đến chuyện sau này người đàn ông đang khóc lóc nức nở này hối hận vì đã không thấy rõ được bản chất thật của tôi ngay từ đầu.

Tôi lắp bắp nói: “Này, kỳ thực ngày hôm qua tôi đến đăng ký nộp tiền xong rồi. nam sinh trước sân khấu bảo tôi hôm nay chín giờ qua đây, nhưng mà tôi đợi rất lâu cũng không gặp ai nên. Tôi, tôi liền đi vào. Xin lỗi, giờ tôi đi ra ngoài ngay đây. Đúng rồi, tiết hôm nay kết thúc chưa?”

Tôi mở to đôi mắt to tỏa sáng lấp lánh nhìn Tra Chí Cực, nhưng lông mày của anh ta lại càng nhăn tịt lại, nâng tay sờ sờ trán tôi.

“Hết sốt rồi. Sao vậy còn nói mê sảng nhỉ.”

Tôi lại sửng sốt. Đột nhiên nhận ra rằng người đàn ông này từ lúc bắt đầu nói chuyện đã rất kỳ lạ, lại nhìn trường bào anh ta mặc. Người đàn ông này chẳng lẽ có bệnh sao?

“Cô nương, hai ngày trước sư phụ thấy cô té xỉu ở cửa, cứu cô đưa về sư môn cô vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.”

Anh ta chỉ chỉ một cái ghế tròn trong góc phòng.”Quần áo và gói đồ của cô đều ở đằng kia.” Tôi nhìn theo ngón tay anh ta, quả nhiên là quần áo liệt sĩ được gấp ngay ngắn chỉnh tề và cái balô leo núi của tôi.

Tra Chí Cực lại lấy từ trong tay áo ra một tấm màu đen.”Còn có này.”

Tôi nhảy dựng lên: “Di động của tôi! !”

Còn không đợi tôi cầm lấy di động, nó lại đột nhiên vừa rung vừa kêu:

“Trong sa mạc Mahler hoang vắng mờ mịt xinh đẹp, có một đám Thảo Nê Mã [2], bọn chúng hoạt bát thông minh, bọn chúng nghịch ngợm lanh lợi. Bọn chúng tự do tự tại sống trong sa mạc, bọn chúng kiên cường vượt qua hoàn cảnh gian khổ.”

[1] Lý ngư đả đỉnh: là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường dùng cho thể thao, biểu diễn võ thuật

-----oOo-----

Chương 2: Anh tên là tiểu long nữ?!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng chuông báo thức của tôi vang lên hoa lệ mà chói tai.

” Trong sa mạc Mahler hoang vắng mờ mịt xinh đẹp, có một đám Thảo Nê Mã, bọn chúng hoạt bát thông minh, bọn chúng nghịch ngợm lanh lợi. Bọn chúng tự do tự tại sống trong sa mạc, bọn chúng kiên cường vượt qua hoàn cảnh gian khổ.”

Tra Chí Cực: “.”

Tôi nâng tay che mặt.

Hình tượng của tôi trước mặt trai đẹp. sụp đổ mất rồi.

Anh ta khó khăn nói: “Hai ngày nay, sáng sớm mỗi ngày cái tấm thẻ này đều sẽ kêu, mà đã kêu là sẽ kêu hơn một canh giờ. Chúng tôi không có cách nào khác, quá ồn ào, lại không thể đập nên. Chỉ có thể đào hố chôn ở sau viện. Xin lỗi cô nương.”

Tôi nhìn di động, quả nhiên trên màn hình có đất. Lại nhìn anh ta, quả nhiên vô cùng tiêu tụy, phía dưới mắt có hai quầng thâm thật to.

Tôi vội vã đoạt lại di động từ trong tay anh ta, hốt ha hốt hoảng tắt chuông báo. Lại nghe anh ta đột nhiên hỏi: “Thảo Nê Mã là cái gì?”

Tôi bị anh ta hỏi cứng lại. Hóa ra anh đẹp trai là người nguyên thủy. Lập tức chỉnh đốn lại suy nghĩ, kéo anh ta ngồi xuống bên cạnh bàn, thao thao bất tuyệt nói.

“Nói đến Thảo Nê Mã không thể không nhắc tới.”

Tôi nói một hơi nửa giờ, Tra Chí Cực bị tôi dọa đến sững sốt, bất chợt gật đầu thật mạnh. Tôi nói miệng khô lưỡi khô, rót cho mình chén nước.

Chỉ nghe anh ta thông hiểu đạo lý nói: “Cho nên nói, Thảo Nê Mã là một loại sinh vật rất hài hòa?”

Tôi phun nước trong miệng, vỗ vỗ vai anh ta.”Không sai, có ngộ tính!”

Tra Chí Cực hơi ngại ngùng, cười cười.

Tôi lại cúi đầu nghịch di động, định gửi tin nhắn cho tôi mẹ nói với bà là tôi vẫn ổn, đạo trường cũng tốt lắm, hơn nữa con rể của bà không chừng đã xuất hiện rồi.

Đã thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ ‘Không có mạng’ chói lọi.

Tôi đứng lên đi đến trước cửa sổ, cầm di động quơ quơ, lắc lắc.”Tín hiệu chỗ mấy người không tốt. Tôi thấy bên ngoài cửa lớn thật khí thế, sao phía sau lại vẫn là phòng cũ, bài trí cũng quá cổ, còn lớn như vậy, khu này chắc phải hơn mười vạn bình ấy nhỉ. Tín hiệu còn không có.”

Tra Chí Cực đỡ trán: “Cô nương, xin đừng nói những lời tôi nghe không hiểu nữa. Còn có, có thể thỉnh giáo phương danh?”

“À, tôi tên Dương Quách. Dương trong Dương Quá, Quách trong Quách Tĩnh.”

Tôi lượn qua lượn lại trước cửa sổ một lúc lâu, di động vẫn không có tín hiệu. Tôi nhụt chí rồi.

“Dương Quá và Quách Tĩnh là ai?”

Khóe miệng tôi run rẩy, túm lấy hai vai của anh ta lắc lắc: “. Anh là người tập võ cơ mà! Sao lại không biết Dương Quá Quách Tĩnh? Anh bạn à anh lớn lên thế nào vậy? Anh có tuổi thơ không thế? ! !”

Nói xong, tôi im lặng.

Bởi vì tôi đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường vô cùng.

Không biết lò vi sóng, máy ép trái cây, không biết Dương Quá, Quách Tĩnh, Thảo Nê Mã, bảo di động tên là tấm thẻ phát sáng, lại không có tín hiệu. . . .
..

Trong lòng tôi lóe lên một dự cảm xấu.

Tôi ôm hi vọng cuối cùng, run rẩy túm lấy tay Tra Chí Cực bị lắc đến choáng váng đầu óc: “Xin hỏi, bây giờ là năm nào?”

Máy ép trái cây đỏ mặt, vội rút tay ra.

Sau đó, anh ta nói cho tôi.

————— Đường phân cách —————

Tôi cảm thấy mình sắp khóc.

Thật đấy.

Có ai phát hiện mình ngủ một giấc lại quay về thời đại không đèn điện không di động còn chưa có bồn cầu tự hoại mấy trăm năm trước lại có thể bình tĩnh được cơ chứ! ! !

Mà tôi là Dương Quách. Dương Quách tương lai võ nghệ cao cường, hành tẩu giang hồ, công danh chói lòa.

Tôi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tra Chí Cực rõ ràng cũng không phải người thường, có thể giả vờ như không thấy hành vi cổ quái cùng cảm xúc thay đổi liên xoành xoạch trong năm phút đồng hồ của tôi. Chỉ nói khi sư phụ cứu tôi về phát hiện tôi cốt cách thanh kỳ, tư chất tốt, là tài năng đáng được bồi dưỡng, quyết định thu tôi làm đồ đệ.

Khi đó tôi còn là thiếu nữ ngốc nghếch lại hồn nhiên, chỉ cảm thấy mình quả nhiên là kỳ tài võ học. Hơn nữa Tra Chí Cực nói tôi là đệ tử trực hệ của sư phụ, xếp thứ tư. Tôi cảm thấy cực kỳ vinh quang.

Sau này tôi mới biết được, đạo trường Kế Môn lúc đó tổng cộng chỉ có bốn đệ tử, hơn nữa sư phụ mang theo tâm trạng ‘cảm kích trời xanh’ ép tôi vào sư môn chỉ vì trấn áp đóa hoa duy nhất – Ngụy Ba Như.

Nhưng đây đều là chuyện sau này.

Tra Chí Cực nói, sư phụ xuất môn mua đồ ăn, ngày mai sẽ tiếp kiến tôi, rồi sẽ tiến hành nghi thức bá sư.

Sáng hôm sau, tôi rửa mặt chải đầu xong định đi bá kiến sư phụ anh ta. Tra Chí Cực bảo tôi thức dậy phải đến điện Dục Đức, lại quên tôi vốn không biết đường. Tại nơi nhà cao cửa rộng đi tới đi lui tìm không thấy phương hướng.

Tôi lòng vòng dạo quanh, từ một cái sân xuyên đến một cái sân khác, lòng nóng như lửa đốt. Nhớ sư phụ thấy tôi đến trễ, không cần tôi nữa thì làm sao bây giờ? Tra Chí Cực nói, sư phụ là cao nhân nổi tiếng nhất thời đại này, võ nghệ cao cường tài đức có thể khiến cát bay đá chạy trời đất mù mịt, bỏ lỡ cơ hội này sẽ không có lần sau!

Tôi bước đi như bay, trong lòng tiếp dùng thành ngữ loạn tùng phèo, cho đến khi đi qua một góc cửa đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Cửa hé mở, bên trong nhưng lại truyền đến tiếng cười duyên và rên rỉ của phụ nữ.

Trong lòng tôi có một vụn con thú hoang chạy qua. Ai mà thiếu đạo đức vậy! Ban ngày ban mặt chim chuột mà còn không đóng cửa! Làm người phải có da có mặt, người vô sỉ như vậy giống như đọc truyện không like không bình luận, sớm hay muộn gì cũng trung niên hói đầu, mua mì ăn liền không có gói gia vị! !

Nghĩ đến đây, tôi sớm đã quên bég chuyện bá sư, ôm tâm trạng đầy căm phẫn càn cù hiếu học tặc lưỡi tiến đến cạnh cửa nhìn vào trong.

Chỉ thấy trong phòng là một người đàn ông, mặc một cái áo khoác loè loẹt. Trong lòng anh ta ôm một cô gái gọi cảm áo tụt xuống một nửa, anh ta đang hôn vào cổ cô ấy.

Người đàn ông mặt mày như họa, còn đẹp hơn cả cô gái kia. Nhìn đáng

người căng đầy, gò má hoàn mỹ Tôi theo bản năng há to miệng, máu toàn thân vọt tới đỉnh đầu.

Lại nghe cô gái run rẩy, hờn dỗi nói: “Gia thật xấu, thiếp, thiếp. ngại mà.”

Tiếng nói ướt át khiến cả người tôi run lên.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.” Trong miệng tôi niệm niệm nhảm nhảm, luống cuống tay chân định rời đi.

Nhưng không đợi tôi bước được nửa bước, trước mắt đã xuất hiện một bóng người nhanh như gió. Ngay sau đó, tôi bụng đau xót, giống như viên đạn pháo bay ra cửa, đập bốp xuống đất.

Hu hu. Một đạp này thật ác độc.

Xương sườn của tôi nhất định đã gãy rồi.

Tôi quay mặt nhìn vào trong viện, trong lòng ‘gió cuộn mây tuôn’ lửa giận như đốt.

Tên dê già chết tiệt, dám đá tôi?!!

Tôi vùng vẫy đứng lên, lấy từ trong lòng ra ra thần khí tùy thân mẹ tôi chuẩn bị cho tôibột hạt tiêu ngừa sói.

Không diệt được hần cũng phun mù mắt chó của hần!!

Tôi bày ra tư thế xung phong, định phá cửa vào báo thù, lại thấy người đàn ông kia chậm rãi từ trong nhà đi ra. Anh ta đi đến trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống tôi, ánh mắt lạnh như băng.

Chân tôi mềm nhũn lại ngồi phịch xuống.

Chỉ thấy anh ta mặc áo tơ mỏng sắc sỡ, cổ áo còn rộng mở lộ ra da thịt trước ngực như bạch ngọc.

Trong đình viện rợp bóng cây, ánh sáng xuyên qua tán cây rậm rạp mang theo những hạt bụi mịn quay cuồng bao phủ trên người anh ta. Tựa như giọt sương trên đóa hồng đỏ như lửa, chiếu rọi lên gương mặt như băng tuyết của anh ta.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt.

Hoàn toàn trái ngược với vẻ ôn nhuận như ngọc của Tra Chí Cự, anh ta thanh nhả tuấn tú đầy sức sống, đôi mắt phượng hẹp dài xếch lên, lóng lánh như vì tinh tú.

Đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn thấy Tiêu Long Vũ.

Sáng sớm, trong đình, quần áo sắc sỡ, dáng vẻ tiêu sái.

Nếu thật sự phải hình dung, cũng chỉ có tám chữ này “Tao nhả thanh mỹ, siêu phàm tuyệt tục” (Thấy tôi có văn hóa không? Có hay không?...)

Nếu bình thường trông thấy một người đàn ông tuyệt sắc nhường này tôi nhất định sẽ si mê ngây người ngay. Nhưng bây giờ người này lại đang nhìn tôi với ánh mắt sắc bén như kiếm, tôi đành miễn cưỡng đè nén chút tâm xuân nho nhỏ đang loạn nhịp xuống.

Đây là ánh mắt giết người.

Tôi ngồi trên mặt đất ngẩng đầu nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy trong lòng run rẩy sợ hãi.

“Cô là ai?”

Tôi là ai?

Tôi lắp bắp nói: “Tôi tôi là đệ tử hôm nay muốn gia nhập sư môn. . .”

Nhưng một giây sau cổ tôi đã bị bàn tay lãnh lẽo của anh ta siết chặt. Một

tay anh ta bóp chặt cổ tôi, một tay nhắc tôi từ trên mặt đất đứng lên.

“Nói.” Ngón tay của anh ta siết thật chặt, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Cô rốt cuộc là ai? Vào đây bằng cách nào?”

Tôi khó tin nhìn anh ta, hai chân đạp loạn trong không trung, cổ bị siết mức không nói được từ nào.

Tên dê già này muốn bóp chết tươi tôi sao?

Ở bên bờ sinh tử, đầu óc tôi lại bắt đầu nghĩ về cuộc sống thăng trầm đầy chông gai của mình trong mười lăm năm qua.

Hậu nhân đời sau khi nhắc đến tôi sẽ nói: “Ngày xưa, có một vị mỹ nữ tên là Dương Quách từ nhỏ đã là một kì tài võ học. Mấy trăm năm trước có một cao thủ võ học nổi danh nhất thiên hạ muốn thu nàng làm đồ đệ, dốc lòng đào tạo. . . . Đáng tiếc nàng còn chưa kịp bái người ấy làm sư phụ thì đã bị giết người diệt khẩu vì cái tội nhìn lên một tên dê già đang đùa giỡn phụ nữ.”

Thật bi tráng biết bao! Chan chứa đầy chí khí bị thương chưa làm được việc lớn đã hy sinh. Nhưng vì sao nghe lại đáng khinh đến như vậy. . . .

Ngay lúc nghĩ tới đây người kia đột nhiên lại buông lỏng tay ra. Tôi lập tức ngã xuống đất với tư thế chó đớp bunn. Tôi điên cuồng ho khan, vươn tay sờ cái cổ vừa bị bóp của mình, trên đó nhất định là có vết máu tụ rồi.

Lại thấy anh ta ngồi xổm xuống, tay nắm lấy quai hàm của tôi xoay trái xoay phải giống như đang kiểm tra một loại hàng hóa nào đó vậy.

Một lát sau anh ta mới lười biếng mở miệng: “A. Ta nhớ rồi. Muội chính là nha đầu mới tới mà Tra sư huynh nhắc đến? Tên gì ấy nhỉ...”

Một tay anh ta gõ nhẹ vào đầu mình, ngón tay trắng nõn thật xứng với cái trán như ngọc, đúng là kiêu diễm không nói nên lời.

Tôi đang ngẩn người lại đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng. Anh ta kéo

tôi lên, nhưng lần này thì mập mờ hơn, là ôm vào trong lòng, ngực dán ngực.

Mái tóc dài như thác nước của anh ta nửa che trước ngực, trong đôi mắt hẹp dài kia tràn đầy ý cười.

Tôi chỉ cảm thấy long trời lở đất.

Tôi bị anh ta ôm chặt vào lòng. Tuy không phải tim áp vào tim nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ kia.

Thình thịch, thình thịch.

Quả thực còn vang hơn tiếng chiêng trống Tra Chí Cực dùng để gọi tôi dậy sáng nay.

“Ta họ Tiêu, tên Long Vũ. Là nhị sư huynh của muội.”

Tiêu Long Vũ.

Tôi lặng lẽ nhẩm thầm tên anh ta trong lòng, chỉ cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi.

“Anh . . . Anh tên Tiểu Long Nữ???”

-----oOo-----

Chương 3: Chuyện trẻ ngoan tuyệt đối không được hóng!

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Ta họ Tiêu, tên là Long Vũ. Là Nhị sư huynh của muội.”

Tiêu Long Vũ.

Trong lòng tôi yên lặng nhẩm lại tên của anh ta, chỉ cảm thấy mình sắp

không chịu nổi rồi.

“Anh. Anh tên là Tiểu Long Nữ? ? !”

Lông mi anh ta run lấy bầy, nâng tay lên nhéo mắt tôi thành đủ loại hình.”
Tiểu Long Nữ gì chứ. Đọc tên ta như thế, muội rất vui sao?!”

Tôi sắp bị anh ta nặn thành mặt heo rồi, nói cũng không nói rõ được.

“Ầu heo! Ầu heo! Ôn iếp! Ngưu manh! Uông a! ! Lam lữ thụ thụ bất thân!
!”

Người đàn ông tên Tiêu Long Vũ này đột nhiên ngừng lại, dăm chiêu liếc nhìn ngực tôi, cười nhạo một tiếng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân? Sau này chúng ta sẽ là sư huynh muội, làm gì mà xa lạ vậy.” Giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên thật dịu dàng, “Hơn nữa, muội như thế này, cho dù nửa đêm có trèo lên giường ta, ôm lấy ta từ sau lưng, ta cũng không phân biệt được người phía sau là nam hay nữ đâu.”

Cái gì cũng có thể nhịn nhưng cái này thì không.

Có một lời bài hát rất hay: anh có thể không yêu tôi, nhưng không được sỉ nhục tôi!

Tôi hít một hơi thật sâu, mở nắp bình xịt tiêu phòng sói. Nhưng ngón tay của anh ta lại đặt lên gan bàn tay tôi, nhấn nhẹ một cái là đã hóa giải được sức lực của tôi. Vì thế bình xịt phòng sói trong chớp mắt đã rơi vào trong tay áo rộng của anh ta, biến mất hút.

Tôi đàn ra mấy giây, sau đó nắm tay đâm vào mặt anh ta. Anh ta quay đầu đi, nhẹ nhàng linh hoạt tránh được. Tôi giận dữ, dùng hết sức lực của cả cơ thể, nắm tay đâm lên ngực anh ta như mưa.

Bên tai lại bỗng nhiên nóng lên, có thể nghe thấy rất rõ hơi thở của đàn ông mang theo một chút mập mờ: “Có thể phiền muội đừng sờ ngực ta nữa

được không? Muốn sàm sỡ ta thì cũng đừng làm ở đây.”

Động tác khua tay đáng khinh của tôi bỗng dừng lại, da gà từ xương quai xanh chạy thẳng ra sau lưng, tay run rẩy không biết để vào đâu. Người phía trước bỗng bật cười, buông tôi ra.

“Chờ đến khi tốc độ với sức lực ra chiêu của muội mạnh gấp mười lần bây giờ thì hẵng đến đánh ta.”

Tôi xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhưng trong lại lòng tính toán nếu dựa vào vũ lực để thắng thì quả thật rất xa vời. Tôi vội vàng nhảy ra phía sau hai ba mét, nghiêm túc chất vấn: “Tiêu Long Vũ! Chỗ này là đạo trường! Nếu vừa rồi tôi không vào thì huynh định làm gì? !”

Anh ta phúi tay áo đứng lên, thoải mái nói: “Trời trong mát mẽ, gió nhẹ ảm áp dễ chịu, muội nói ta định làm gì? Đương nhiên là. Chuyện bé ngoan tuyệt đối không được hóng.”

Tôi không nói được gì, da mặt người đàn ông này còn dày hơn cả tường thành. Thật ra điều tôi lo lắng chính là. Chuyện hôm nay của anh ta bị tôi nhìn thấy, liệu có để lại bóng ma tâm lý không? Liệu từ bây giờ có thích phụ nữ nữa không? Liệu sau này có bị đùa giỡn vào tiết mục cuối năm không? Liệu Lực Hoành và Vân Địch trước kia có thật sự là người yêu không?

[1] Lý Vân Địch là Người tình đồng tính tin đồn của Vương Lực Hoành. Vào đêm 31/12/2012 vừa qua, trong chương trình âm nhạc chào mừng năm mới 2013, Lý Vân Địch lại chọn ca khúc Lá rụng về cội, vừa đánh đàn vừa hát. Điều đáng chú ý là đến đoạn giang tấu (Variation), trên màn ảnh xuất hiện một số hình ảnh của Lý Vân Địch, trong đó có một tấm ảnh chụp chung với Vương Lực Hoành. Ngay lúc ấy, khán giả đang xem trực tiếp đã hú hét thật to và chỉ vài phút sau, trên mạng tràn ngập thông tin Vương Lực Hoành và Lý Vân Địch là “một cặp”, cho rằng Lá rụng về cội là “khúc tình ca” của họ.

Không phải là tôi nghĩ nhiều đấy chứ.

Tôi suy nghĩ thật kỹ một phen, nói to: “Nhị sư huynh, huynh yên tâm! Muội tuyệt đối sẽ không nói với ai chuyện hôm nay huynh ôm một cô gái trong phòng không đóng cửa đâu!”

Tôi nói chắc như đinh đóng cột, ngụ ý chính là: Nếu sau này anh dám gây khó dễ cho tôi, tôi sẽ lan truyền chuyện anh đùa giỡn mê hoặc con gái ra!

Nhưng anh lại làm như không nghe thấy tôi nói, cười cười, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi: “Tiểu sư muội, muội tới đây.”

Đây là. Muốn mua chuộc tôi hả?

Hừ hừ. Tôi ngẩng cao đầu, chấp tay sau lưng đi tới.

Lại thấy anh ta đột nhiên cúi xuống, ôm lấy cổ tôi, xấu xa thấp giọng cười nói: “Gọi muội tới thì muội tới thật à?”

Một giây sau, tôi liền cảm thấy môi mình nóng lên. Anh ta hôn tôi.

Tôi khiếp sợ, cả người cứng lại, qua vài giây mới bỗng nhiên nhớ ra là phải phản kháng. Nhưng anh ta đè chặt gáy tôi, lực giữ cực chuẩn, khiến tôi hoàn toàn không thể động đậy được. Tôi theo bản năng cắn chặt răng lại, anh ta cũng chỉ có thể liếm trên môi tôi. Anh ta hôn rất vội, rất vội, giống như hai người sắp phải vội vàng chia xa.

Anh ta vừa buông tay, liền đổi lấy một tiếng hét chói tai và mấy cái bạt tai của tôi.

“Lưu manh! ! Sao huynh cắn muội! ! !”

Tôi lấy tay áo cố gắng chùi miệng, chùi sắp tróc da đến nơi rồi. Tôi cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình sắp khắc ra cả rồi, trong đầu chỉ nghĩ đến cô gái ở trong lòng anh ta lúc này.

“Vừa rồi có xảy ra chuyện gì sao?” Anh ta ôm bên má bị đánh, không hề có ý muốn nhận lỗi mỗ bụng tạ tội, mà lại ra vẻ vừa kinh ngạc vừa buồn cười, “Sư huynh chẳng nhớ gì hết!”

“Huynh. Huynh Huynh Huynh.”

“Tiểu sư muội, hôm nay muội không đến phòng ta, không thấy gì không nên thấy, cũng không. Bị ta cản. Muội nói xem có đúng không?”

Mặt tôi lập tức tái đi.

Rất lâu sau, tôi mới nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu: “Không. Sai.”

Anh ta cười, lộ ra hai hàng răng trắng, lại chậm rãi giơ tay lên, nhưng lại không néo mặt tôi nữa. Đầu ngón tay hơi lạnh của anh ta lướt qua mặt tôi, giống như một cơn gió nhẹ.

“Ngoan lắm.”

Đôi mắt anh ta bình tĩnh như nước, nhìn tôi. Vẻ mặt ngả ngón hờ hững lúc trước đã biến mất, dường như ánh mặt trời trong sân cũng hòa tan trong đôi mắt đầy ý cười của anh ta.

Mà tôi lại nắm chặt hai quả đấm kèn kẹt.

Khốn kiếp.

Mối thù của chúng tôi bắt đầu từ đây.

Tôi đi theo Tiêu Long Vũ đến điện Dục Đức, trong lòng muốn chém anh ta thành từng mảnh từng mảnh, ném xuống biển cho cá mập.

Không, cá mập ăn thức ăn không sạch nhất định sẽ tiêu chảy

Đang nghĩ hăng say, người phía trước đột nhiên dừng lại. Đầu tôi đập vào lưng anh ta, lùi về sau một bước. Ngẩng đầu lên mới thấy hóa ra là Tra Chí Cực và một cô gái đang đứng ở hành lang gấp khúc.

“Dương cô nương, ta quên mất cô không quen nơi này. Ta đang định tới đón cô.” Anh ta cười cười tỏ vẻ hối lỗi, ánh mắt ôn hòa, “May là đã có Tiêu sư đệ đi cùng, ta cũng không phải lo gì nữa.”

Tôi cảm động nhìn anh ta. So với cái tên lưu manh Tiêu Long Vũ kia, hình tượng Tra Chí Cự trong lòng tôi hiện giờ vô cùng rực rỡ, lóe sáng lấp lánh.

Lại nghe thấy anh ta ho một tiếng, chỉ vào cô gái bên cạnh nói: “Vị này là Ngụy sư tỷ của cô, Ngụy Ba Như.”

Bị kích thích liên tục, tôi đã trở nên chết lặng rồi. Lò vi sóng, máy ép trái cây, ngày mai lại thêm cái tủ lạnh thì đủ ba món đồ hồi môn cần thiết nhĩ. . .

Cô gái kia chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo trắng, mặt trái xoan, mắt hạnh, rất xinh đẹp. Cô ấy cẩn thận nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng nói: “Lúc ngủ thì không nhìn ra, giờ tỉnh mới thấy khuôn mặt này nhìn cũng khá vui tươi.”

Thần kinh tôi chắc chắn nên mới chịu đựng được sự thử thách này.

Tôi đi theo ba vị sư huynh sư tỷ vào điện Dục Đức, liền thấy một người đàn ông kim quang lấp lánh uy vũ hùng tráng đang ngồi trên chủ tọa. Tôi nhanh chóng cúi đầu, sợ mình chọc giận ông ấy.

Dập đầu, dâng trà xong, tôi mới nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, lén đưa mắt nhìn người đàn ông cao cao tại thượng kia.

Nhìn thoáng qua, tôi lập tức ngây dại.

Cho dù tôi tin Tra Chí Cự là đoạn tụ, Tiêu Long Vũ là người tốt, Tiểu Cường lớp bên cạnh cũng thăm mẩn tôi từ lâu. Chỉ sợ tôi cũng không dám tin người trước mắt này lại thật sự là cao thủ đứng đầu vang danh khắp giới, được người người ngợi khen trong truyền thuyết cổ đại – Lâm Thiên Nam.

Nhìn cái mũi này, không sai, nhìn đôi mắt sáng ngời có thần kia, không sai, nhìn dáng người cường tráng này, không sai.

Giống hệt bức họa tôi đã từng lay.

Trong lòng tôi kinh hãi, dùng tốc độ đủ để tạo ra tàn ảnh lùi ra sau ba bước lớn. May là phòng này rất to, nếu tôi ở trong căn nhà hiện đại thì có khi đụng vào tường rồi cũng nên.

Tra Chí Cực sững sốt.”Dương sư muội, muội làm sao vậy?”

Tôi vội cúi đầu xuống, lắp bắp nói: “Không. Muội. Muội là bị sư tổ, không, là bị khí thế mạnh mẽ tung hoành tứ hải, uy chấn khắp nơi, bề ngễ thiên hạ của sư phụ làm cho xúc động.”

Chân mày anh ta nhíu lại, rõ ràng là không hiểu tôi nói gì. Đúng lúc này sư tổ lại nói:

“Không tồi, không tồi, quả là đứa trẻ thật thà.”

Tôi vội vã tiến lên cúi đầu quỳ xuống.

Sư tổ lại nói: “Quách nhi, nhìn quần áo hôm con giặt xiu, trên người còn có miếng bạc phát sáng. Con là người nước khác sao?”

Tôi đang lo giải thích việc này thế nào, giờ sư tổ nói như vậy, đương nhiên tôi vội vàng gật đầu. Thật ra nếu phải bịa chuyện, tôi vẫn rất tự tin vào kỹ thuật diễn xuất vô cùng kỳ diệu của bản thân. Mười lăm năm qua, câu nói tôi dày công luyện tập thuần thục nhất chính là “Mẹ ơi con thật sự biết lỗi rồi”.

“Vi sư đã từng gặp người ngoại quốc, vẻ ngoài khác hẳn chúng ta.” Sư tổ dường như nhớ lại chuyện cũ, “Vi sư không thích mấy người man di lăm lông đầy lông, lại càng không muốn nhận một thằng mũi lõ làm học trò. Con không giống chúng, tốt lắm, tốt lắm.”

Tôi xấu hổ cười mấy cái.

“Quách nhi, nói cho vi sư nghe về vùng đất của các con đi.”

Sư tổ đưa mắt nhìn về nơi xa:

“Nói bắt đầu từ chỗ ‘Trong sa mạc Mahler hoang vắng mờ mịt xinh đẹp, có một đám Thảo Nê Mã’ đi.”

“ ”

“ ”

“ ”

“ ”

————— đường phân cách —————

Tôi ở đạo trường Kế Môn đã năm ngày rồi.

Tuy ở không lâu, nhưng cũng đủ để tôi biết rất nhiều thứ ‘sau ánh đèn sân khấu’.

Ví dụ như có thể nói sư phụ thật sự là vua nhạt nhẽo, chỉ cần mở miệng thì chắc chắn toàn trường lặng im. Nhưng ông ấy là ông chủ cực phẩm dịu dàng lễ phép, chu đáo thân thiện, thích nấu ăn, bề ngoài nghiêm túc oai hùng nhưng thật ra lại cất giấu một tâm hồn đầy tò mò, thích khiêu chiến với những chuyện lạ.

Ví dụ như Tra Chí Cực có vẻ nho nhã điềm đạm lại thích hát lúc giặt quần áo, hơn nữa còn có thể biến một bài ca nhẹ nhàng thành vũ khí giết người khiến người nghe sống không bằng chết.

Ví như Ngụy Ba Như thầm mến Tra Chí Cực. Không, đã không phải thầm mến nữa rồi. Cả đạo trường người không biết chuyện này chắc chỉ có con mèo ở cửa kia.

Nói đến con mèo kia, nó vốn không có tên, bình thường mọi người hay gọi nó là “Meo meo” hoặc là “Qua đây ăn cơm”. Sau khi tôi đến đây, nhìn vào đôi mắt mờ mịt cất giấu nỗi u buồn của nó, trong nỗi u buồn lại mang theo sự sắc bén, rồi cả ngày buồn bã ỉu xiu nằm trên mặt đất, nên tôi đặt tên cho nó là “Voldemort” .

Tôi giải thích rằng đó là tên của một anh hùng uy vũ ở quê tôi. Sư phụ nói tốt lắm, rất hợp với phong cách khí phách đạo trường Hải Nạp Bách Xuyên của chúng tôi.

Tôi cảm thấy, sức sống của Voldemort khác hẳn với những con mèo bình thường có một phần do sư phụ, tôi, sư huynh và sư tỷ. Ví dụ, sư phụ thường xuyên tâm huyết dâng trào, ba giờ sáng kéo nó ra ngoài chạy như điên; Tra Chí Cực thường xuyên ném nó ra bờ sông để nó đi bắt cá; mà Ngụy Ba Như thì lại thích vật ngựa nó ra để nó tiếp lấy cột nước cô ấy phun từ trên xuống.
.....

Voldemort bị dày vò như chó, cả ngày nằm bẹp một chỗ không dậy nổi, còn thích ăn cỏ giống dê. Cuối cùng trời xanh cũng không phụ lòng mèo, để nó nhổ bật rễ cây vạn tuế đường kính hơn 20 cm của sư phụ trong tiền viện ra.
..... (mọi người: đây là mèo sao.)

Haizzz.

So với họ, tôi quả thực là một thiếu nữ tươi tắn nhưng ưu thương, yên tĩnh nhưng xinh đẹp, tốt bụng nhưng sâu sắc.

Rõ ràng là một con heo ngày nào cũng ăn uống sinh hoạt giống một lũ gà.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ sau hôm báai sư tôi không hề gặp lại Tiêu Long Vũ. Không biết anh ta chạy đến chỗ nào rồi. Sư phụ cũng không thấy xuất hiện.

Hừ. Cả ngày thần thần bí bí, quả nhiên không phải là loại người tốt lành gì.

Chắc là khoảng mười một giờ đêm hôm đó, tôi mất ngủ, nhòai người ra cửa sổ ngắm sao, có chút nhớ nhà. Cả đạo trường chắc chỉ có mỗi mình tôi vẫn

còn thức. Tôi đang thấy chán, đột nhiên nghe được trong viện có tiếng vang kỳ lạ rất nhỏ.

Trong viện này chỉ có hai gian phòng ở hai bên, theo thứ tự là tôi và Tiêu Long Vũ. Tiêu Long Vũ mấy hôm nay cũng không ở đây, chẳng lẽ là.

Có trộm?!

Tôi đột nhiên háng hái, mắt mở to như chuông đồng, tiện tay lấy cái gương đồng trên thư án, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa đi ra ngoài.

Ngộ nhỡ là người không tốt, vậy thì. Kẻ đó sẽ ăn một nhát gương của tôi! =_=v

Còn chưa đi được mấy bước, đột nhiên một cái bóng lờ loẹt xuất hiện trước mặt tôi. Áo ngoài đỏ như lửa, những người khác mặc vào chỉ thấy tục tũ, nhưng ở trên người anh ta lại mang vẻ phong lưu tao nhã.

Hóa ra đại ma đầu Tiêu Long Vũ mất tích sáu ngày đã trở lại.

Tôi kinh hãi, nháy mắt cả người đã sẵn sàng trong tình trạng báo động, tóc sắp dựng đứng hết lên rồi.

Tôi và Tiêu Long Vũ giằng co căng thẳng (thật ra là khí thế của anh ta hoàn toàn áp đảo tôi.), tuy tôi không biết võ công, nhưng dựa vào tu vi nhiều năm (đọc tiểu thuyết võ hiệp với xem phim đánh nhau) nên vẫn hiểu đạo lý “kẻ nào nóng vội kẻ đấy chết trước” khi cao thủ quyết đấu.

Địch không động, ta không động.

Chỉ thấy khóe môi Tiêu Long Vũ nhếch lên cười nhìn tôi, nhìn đến khi lòng tôi hoảng hốt mới chậm rãi nói: “A, tiểu sư muội. Khuya thế này rồi. Đang chờ ta sao?”

Địch động rồi. Tôi nên làm gì bây giờ?

A. Giả ngốc, chớp mắt to hỏi: “Đại ca, huynh là ai?” (x)

Qee. Có lẽ tôi sẽ bị anh ta hành hạ tra tấn biến thái đủ kiểu đến khi tôi thừa nhận “Muội sai rồi, muội không mất trí nhớ, chỉ đang giả vờ ngoan ngoãn thôi”

B. Giả vờ cười ngây ngô: “Ha ha, Nhị sư huynh. Muộn vậy mới về à, còn không nhanh đi ngủ đi? Cần thận có nếp nhăn đấy!” (x)

Không giống phong cách của tôi, anh ta chắc chắn sẽ cảm thấy tôi đang la liếm làm quen với anh ta.

C. Không nói gì, trực tiếp xông lên đánh người (x)!

Đi một ngày đằng học một sáng khôn, cái bụng hai ngày trước bị anh ta đá đến bây giờ vẫn còn hơi đau đau, tôi tuyệt đối sẽ không để anh ta tấn công vào người mình, thà nhảy lầu hoặc bị xe tông còn hơn lấy thân làm bao cát!

D. Địch động, ta vẫn bất động. (✓)

Tốt lắm, chọn cách này đi. Dù sao cũng không còn cách nào khác nữa rồi.

Vì thế, tay tôi cầm gương, tiếp tục khoan dung mà lạnh lùng ngạo nghễ nhìn anh ta.

Tiêu Long Vũ nhìn dáng vẻ cao quý lạnh lùng của tôi, ánh mắt tối lại. Rõ ràng anh ta đang khó chịu. Tôi cảm thấy bất thường, vội vàng lùi về phía sau, chạm phải vết thương dưới xương sườn, lập tức khàn giọng kêu đau.

Anh ta nhíu mày.”Bị thương à?”

Tôi tức giận nâng một ngón tay lên run run rẩy rẩy chỉ vào bụng: “Huynh đừng có nói với muội là huynh quên rồi! Mấy hôm trước huynh đập cho muội một phát!!”

“A.” Anh ta như vừa mới nhớ ra, giọng nói vừa dịu dàng vừa lo lắng, “Nếu không thì. Đề sư huynh xoa cho muội nhé?”

“Không cần! Muội tự xoa!” Tôi chạy ra xa hơn.

Tiêu Long Vũ đuổi theo mấy bước. “Phạt ấy à, phải ra tay mạnh một chút, khỏi để đến lúc vết thương lành muội lại quên mất. Xem muội có dám nhìn linh tinh nữa không.” Anh ta nói một câu hai nghĩa, giọng càng dịu dàng hơn, vươn tay ra sờ eo tôi, “Có muốn sư huynh ôn tập cho muội không?”

. Ý anh ta là sao?! Bị thương cũng không phải là lỗi của tôi! Câu này của anh ta chẳng khác gì người bị cướp báo cảnh sát lại bị cảnh sát chỉ trích “Anh bị cướp cũng là vì nhân phẩm của anh quá kém”!

Tôi tức giận trợn mắt nhìn anh ta. Tiêu Long Vũ đột nhiên dừng tay, nhìn tôi, sừng sốt mấy giây, khuôn mặt còn trắng hơn Tào Tháo bỗng hóa thành Quan Công, sau đấy thì thành Trương Phi. Không ổn, anh ta giận rồi.

Chỉ nghe thấy anh ta nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Cái vẻ mặt cái trắng ngon thì heo mới bu lại này của muội là sao! !”

Dứt lời anh ta đột nhiên vung tay áo, xoay người trở về phòng. Trong bóng đêm, tay áo nhẹ nhàng tung bay như một con bướm bướm dưới ánh trăng.

Tôi ngây người tại chỗ mấy phút. Nghĩ lại, hẳn là anh ta đang rất giận, sợ trong lúc không khống chế được cơn giận lại thẳng tay giết chết tôi nên mới phải đi trước.

Đúng là thật âm hiểm, thật biến thái!

Tôi đang mắng thầm, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt vừa sắc bén vừa u buồn nhìn tôi chăm chú. Quay đầu lại thấy là Voldemort. Trong lòng tôi tức giận đến luống cuống, hung dữ hét to với nó: “Nhìn gì! Nhìn nữa tao thịt mày luôn giờ!”

Voldemort sợ tới mức đi lảo đảo, hốt ha hốt hoảng trốn luôn.

Nhìn bóng Voldemort chạy trời chết, tôi thậm chí cố lại niềm tin vào bản thân: thề sẽ chiến đấu đến chết với ma đầu cực phẩm kia. Cho dù anh ta là

một ngọn núi to đồ sộ sừng sững đi chẳng nữa, tôi cũng muốn leo lên đỉnh núi cao hiểm trở đó, khắc hai chữ vàng lấp lánh thật to trên vách núi đen

Làm chứng!

..... Không đúng, phải là “Dương Quách”!

-----oOo-----

Chương 4: Kế môn có mèo voldemort

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần đây đã xảy ra hai chuyện lớn, một chuyện tốt, một chuyện xấu.

Chuyện tốt là sau sự kiện “heo bu cải trắng”, thái độ của Tiêu Long Vũ đối với tôi đã thay đổi rất nhiều. Vừa không đả đàng sát khí như lần gặp nhau đầu tiên, vừa không dùng giọng điệu khiến người ta ê rãng nói chuyện với tôi. Tuy rằng anh ta vẫn tìm tôi gây phiền phức, châm chọc khiêu khích, nhưng dù sao cũng tốt hơn trước kia nhiều. Nếu không phải trong ánh mắt anh ta mỗi lần nhìn tôi đều mang theo vẻ xem thường và khinh bỉ như nhìn ruồi bọ, thì tôi gần như đã nghĩ rằng anh ta yêu tôi rồi. Đây cũng là một kiểu bệnh tinh thần đấy!

Chuyện xấu là sau khi khỏi bệnh lạ nước lạ cái xuyên không thì tôi bắt đầu luyện võ. Người hướng dẫn tôi là Tra Chí Cực.

Càng bị kịch hơn là trước mỗi lần bắt đầu huấn luyện, Tra Chí Cực sẽ khua chiêng gõ trống khắp một vòng đạo trường: “Mọi người ngừng ăn ngừng uống ~~~ ngồi trong phòng không nên ra ngoài ~~~ tiểu sư muội sắp luyện côngggggggg!!”

Gõ xong một vòng, bốn phía vắng vẻ trống không, ánh mắt của anh ta sẽ dính chặt lấy tôi.

Tôi run bắn lên.

Voldemort leo lên vai anh ta, đôi mắt thâm thúy nhìn tôi. Dường như tôi có thể thấy trong mắt nó vẻ ‘vui sướng khi người gặp họa’.

Quả không sai. Tra Chí Cực nâng tay lên dứt khoát sai tôi chạy hai mươi vòng quanh đạo trường. Tôi nhắm tính, chắc khoảng 5000 mét. Đối với một người chưa qua bài thi chạy 800 mét như tôi thì chẳng có gì đau khổ bằng 5000 mét này. Khi chạy đến vòng cuối cùng, dường như tôi nhìn thấy ông nội đã qua đời đứng bên bờ sông Vong Xuyên vẫy tay với tôi: “Đến đây. . . . Đến đây nào Tiểu Quách Quách ~~~”

Chạy xong hai mươi vòng, tôi quay về chỗ cũ, ngã vật xuống đất, hai chân như bị cắt đứt, cổ họng như bị thiêu đốt, hai mắt đầm lệ mờ lung.

Đại sư huynh làm bộ muốn kéo tôi dậy.”Chạy xong thì đừng nằm xuống, đứng lên!”

Tôi mắt nửa mở, mê mang nhìn anh ta: “Đại sư huynh. Muội. Không được. Muội hình như đến Vong Xuyên rồi, còn nhìn thấy cả Mạnh Bà nữa. Mạnh Bà có gương mặt như một người đàn ông, một bên vai còn có cả con mèo vàng to.”

Mới nói được đến đây, Voldemort liền nhảy lên mặt tôi, tát cho tôi một phát thật mạnh.

Tôi lập tức tỉnh lại.

. Nó, nó muốn tạo phản hả? ! Đúng là hồ xuống đồng bằng bị mèo bắt nạt! =III=

Tuy giờ tôi đang mất hết nội công giống con hổ già không có răng, nhưng vẫn còn uy thế. Tôi hung ác trợn mắt lườm Voldemort, cả người nó lập tức run rẩy, lông dựng đứng cả lên.

Nhưng một giây sau, nó liền xoay người kêu khóc meo meo nhào vào lòng Tra Chí Cực, cọ trái cọ phải, mắt còn thỉnh thoảng nhìn về phía tôi như

đang lên án hành vi độc ác của tôi. Về mặt vô cùng oan ức, đau lòng muốn chết.

Nhất định là nó thấy Tra Chí Cực ở đây, biết tôi không dám động vào nó, cho nên mới vênh váo như thế.

Thấy vậy, tôi thở hổn hển, tức giận công dạ dày, cuối cùng không nhịn được, nghiêng người nôn sạch ruột với nho khô ăn lúc sáng.

————— tôi là đường phân cách nghe tôi từ từ nói về con mèo thích JQ với người —————

Quan hệ giữa Voldemort và Tra Chí Cực rất tốt, dù nó là một con mèo sợ nước nhưng lại sẵn lòng xuống sông bắt cá cho anh ta! Đám cá trong con sông kia bị nó ám ảnh tới mức cả ngày đều sống trong sợ hãi, không dám nổi lên mặt nước chỉ dám lặn dưới đáy sông.

Nói đến mối tình ngang trái của Voldemort và Tra Chí Cực thì phải quay về ba năm trước.

“Vào một đêm mưa lạnh lẽo vắng lặng, thiếu niên theo đuổi ước mơ học võ kết thúc một ngày luyện tập, phát hiện ra ở trước cửa đạo trường có một con mèo nhỏ đang run rẩy. Anh ta mềm lòng thương tiếc, đưa nó về nhà. Không ngờ con mèo nhỏ đáng yêu kia sau này không muốn đi nữa. Từ đây, một người một mèo, thần tiên quyến rũ, ngao du giang hồ, trở thành một truyền kỳ vĩnh hằng của giới võ lâm”

. Bạn nghĩ rằng tôi sẽ nói vậy với bạn sao?

Ngây thơ quá đấy!

Theo như sư phụ nói, ba năm trước, một ngày nọ Tra Chí Cực tao nhã lịch sự nhìn thấy một con mèo vàng ở ven đường thì anh ta bắt đầu sống trong thế giới loài mèo, hận không thể biến hết những người xung quanh thành mèo. Hơn nữa mấy ngày liên tục cứ cách nửa chén trà nhỏ lại điên cuồng chém gió câu “Tôi nói cho các người biết, loài mèo này.”

Bốn ngày sau, khi mọi người sắp sụp đổ thì họ nhặt được một con mèo nhỏ từ ven đường về, để anh ta gửi gắm tình yêu ngập thành sông của mình vào nó.

Con mèo cái đó chính là Voldemort.

Từ đây, mọi người ở đạo trường Kế Môn liền sống trong hoành cảnh ngôn ngữ như sau:

“Tinh thần Meo Meo hôm nay rất tốt, buổi sáng gọi nó dậy nó không ngừng liếm tay ta.”

“Meo Meo học được cách mở cửa rồi.”

“Meo Meo mấy hôm nay hình như béo lên, đẹp lắm.”

“Meo Meo.”

Đại sư huynh hiền lương thực đức đoan trang dè dặt ơi, huynh đi đâu rồi, mau trở về đi.

Vì thế, trong một thời gian rất dài mọi người cứ nghe đến mèo lại thấy buồn nôn. Mọi người nhất trí khi không có mặt Tra Chí Cực thì không được nói bất cứ cái gì liên quan đến mèo. Kết quả là có lần sư phụ ra ngoài họp mặt, gặp chương môn phái Thiếu Dương, chương môn giới thiệu với ông: “Thiên Nam huynh, đây là đồ nhi ta mới thu nhận, Mao Mâu.”

Sư phụ: “Oe.”

Chương môn phái Thiếu Dương: “.”

Nhưng dù thế nào thì đồng chí Voldemort vẫn có chút cống hiến cho công cuộc giữ gìn đạo trường yên ổn hòa bình phát triển. Nó có ảnh hưởng quyết định đến kế hoạch “Cuộc chiến trốn Ngự Ba Như” của Tra Chí Cực, là nhân vật quan trọng không thể thiếu được.

Trong mắt Voldemort, Tra Chí Cực hoàn toàn thuộc về nó, nếu có kẻ khác

phái nào không có mắt dám can đảm tới gần, nó lập tức sẽ phát ra sát khí ngút trời.

Vì thế, mỗi khi tôi nhìn thấy một cái bóng màu vàng nghệ phi qua như gió cuốn mây tan râm râm rào rào gào thét trước mặt, tôi biết Ngụy Ba Như sắp đến. Voldemort chạy đi báo tin cho Tra Chí Cực chuẩn lẹ.

Giờ lại nói về kiếp sống huấn luyện của tôi.

Sau khi chạy xong 5000 mét kia, tôi lập tức đổ bệnh.

Hôm đó sư phụ và Tra Chí Cực đến thăm tôi, tôi sốt đến mức mắt nỏ đom đóm, mơ mơ màng màng hai tay dang ngọn nến cạnh giường thành chén trà đến trước mặt sư phụ.

Sư phụ thở dài, nhận lấy ngọn nến, ấn tôi về giường.

“Nằm xuống, đừng có cử động lung tung.”

Tôi về giường nằm, nước mắt rùng rùng nhìn sư phụ.

Sư phụ nhìn hoa văn trên cửa một lát, cuối cùng cũng nói: “Sư huynh con cũng vì muốn tốt cho con, đừng để bụng. Nghiêm khắc là tốt, nhưng Quách nhi không có nền tảng, nóng vội sẽ chỉ phản tác dụng. Đã quên lúc trước ta dạy con thế nào sao?”

Nửa câu đầu ông nói với tôi, nửa câu sau là nói với Tra Chí Cực đứng bên cạnh.

Tra Chí Cực cúi đầu.”Đệ tử biết sai rồi.”

Máy ép trái cây bị sư phụ mắng! Tôi vô cùng cảm động, quả nhiên tốt nhất trên đời vẫn là sư phụ!

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vừa hối hận vừa áy náy của Tra Chí Cực, trong

lòng tôi đột nhiên có chút khó chịu. Tuy mới chỉ tiếp xúc nửa tháng, nhưng tôi biết anh ta là một chàng trai trong hướng nội có sâu sắc, trong sâu sắc giấu giếm sự mơ màng, trong mơ màng có chút ưu thương, trong ưu thương lộ ra chút sắc sảo.

Còn chưa kịp chờ tôi khó chịu thay anh ta, sư phụ lập tức nói một câu khiến tôi sống không bằng chết:

“Giờ Long nhi cũng từ Phá Quân Tư về rồi. Sau này, để Long nhi dạy con tu hành vậy.”

Tôi sợ tới mức suýt nữa lại ngất tiếp. Sư phụ nhìn tôi đầy thâm ý, còn nói: “Mấy hôm trước, vì sư không ngủ được, canh ba đi ra ngoài hóng gió lại nhìn thấy một màn ‘tình ý’.” Ông vỗ vỗ vai tôi, mạnh đến mức suýt nữa dựng tôi từ trong ổ chăn bật dậy, “Long nhi không tồi. Mặc dù bình thường có chút ngả ngớn nhưng cũng là đứa bé tốt.”

Canh ba? Là lúc heo bu cải trắng sao?

. Tình ý cái dưa hấu á! Từ ‘tình ý’ con dạy người cũng đâu có dùng trong trường hợp này!!

Tối hôm đó, tôi vừa ngủ yên chưa lâu sư phụ lại tới, xua tan một chút khí chất u buồn tôi vất vả mãi mới tích góp được. Ông ấy đứng ở cửa nhìn xung quanh thật lâu, chắc chắn ngoài cửa không có ai mới hạ giọng nói với tôi:

“Quách nhi? Quách nhi? Vẫn thức chứ?”

Sư phụ, thật ra người xuất thân từ vai gián điệp đúng không?

Mấy hôm trước sư phụ nghe tôi kể mấy chuyện trinh thám ở thời hiện đại xong liền mê tít, mỗi ngày đều bắt tôi kể cho ông ấy một chuyện. Khổ nỗi ông ấy xấu hổ không dám nói trước mặt đồ đệ nên mỗi tối đều chạy đến phòng tôi nghe kể chuyện.

Để xây dựng không khí căng thẳng, sau khi ông ấy đến, tôi cũng ngằm xoa tay ghé vào tai ông ấy, thấp giọng nói: “Yên tâm đi sư phụ, dù người có muốn con đi trộm gà cũng không có vấn đề gì đâu!”

Sư phụ nhíu mày, nhưng ông nhanh chóng nhớ ra đề tài chính: “Lần trước con nói về thoại bản truyền kỳ quê con, vì sư thấy rất thú vị.”

Tôi sửng sốt mấy giây mới hiểu ông ấy đang nói đến chuyện gì.

“Đúng rồi, thoại bản đó tên là gì ấy nhỉ?”

Tôi hít sâu một hơi, trả lời: “Vâng, thật ra đó là một tác phẩm lớn cực kỳ kinh thiên động địa truyền lại đời sau, tên là “Chàng trai cao bảy thước trúng độc biến thành trẻ con, cô gái si tình son sắt mãi ở bên nhau”.”

“..... Dài vậy sao?”

“Vâng, truyện đó cũng đã ra tám mươi tập rồi.” Tôi không nhanh không chậm nói, “Thật ra nó cũng có cái tên khác khá ngắn là “Thám tử lừng danh Conan”.”

Sư phụ dăm chiêu gật đầu, không nói nữa.

Yên lặng một lúc lâu, không khí trong phòng hơi kỳ lạ. Đang lúc tôi cho rằng sư phụ đã ngồi ngủ cạnh giường tôi thì đột nhiên nghe thấy ông ấy hỏi: “Việc ta để Long nhi dạy con tu luyện. Con có ý kiến gì không?”

Tôi cong môi, không nói. Để Tra Chí Cực giày vò đến chết hay là để Tiêu Long Vũ hành hạ đến chết đối với tôi mà nói thì chẳng khác nhau là mấy. Tôi rất muốn nói cho sư phụ biết chuyện Tiêu Long Vũ đưa một cô gái diêm dúa loè loẹt vào đạo trường, nhưng nghĩ đến chuyện trong tay anh ta có điểm yếu của tôi, tôi đành phải nuốt những lời muốn nói xuống cổ họng.

Sư phụ xoa xoa đầu tôi, sâu xa nói: “Ta biết con không thích Long nhi. Từ nhỏ thằng bé đã phải chịu khổ, tính tình khó tránh có hơi lập dị. Hơn nữa lại có Nhưng nó là đứa bé ngoan. Bây giờ thời đời và lòng người đều xấu. Một thanh kiếm càng sắc lại càng dễ gãy.

Vì sư hi vọng có một ngày con có thể trói buộc được nó, bảo vệ nó.”

Sư phụ còn nói rất nhiều điều tôi nghe không hiểu. Đó là lần đầu tiên tôi mơ hồ cảm thấy đạo trường Kế Môn có một bí mật. Hơn nữa, ngoại trừ tôi ra, tất cả mọi người đều biết.

Ba ngày sau, tôi hết sốt, Tiêu Long Vũ bắt đầu dạy tôi luyện công. Đầu tiên anh ta bóng gió phát biểu sự uất ức của bản thân, đại loại là “Cứ nghĩ đến việc sau này ngày nào cũng phải nhìn cái mặt muội ta đã thấy bức rỗi”, sau đó bắt tôi chạy mười vòng quanh tòa nhà, kế tiếp là kéo dây chằng.

Tôi vừa định nói là tôi chưa từng học võ, trước đây Tra Chí Cự cũng chỉ cho tôi luyện tập thân thể, cho nên cái việc kéo dây chằng này. Chúng ta tạm thời thư thư vài hôm đã. Nhưng anh ta lập tức cương bức tôi giăng thẳng chân ra trên mặt đất, sau đó nhấn mạnh lên vai tôi.

Tôi cảm thấy cả đời tôi cũng không quên được cảm giác này.

Trả thù. Tên lưu manh này nhất định là đang trả thù.

Rồi sau đấy Ngụy Ba Như xông vào, vì thế liền xảy ra cảnh ở chương mở đầu câu chuyện này.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Tra Chí Cự đã chạy đến phòng tìm tôi.

Tôi đang rửa mặt. Kết quả anh ta vừa mở miệng liền nói: “Quách nhi, ta nghe nói hôm qua muội đẩy Tiêu sư đệ xuống đất, định phi lễ đệ ấy?”

Tôi sợ tới mức để rơi khăn xuống đất.

Anh ta nắm lấy tay tôi, nghiêm túc nói: “Sư muội! Muội nói đi. Là thật sao?!”

“Sư muội, muội còn nhỏ, chưa biết phân biệt đúng sai. Nhưng muội phải biết rằng, có một số việc. Tuyệt đối không được làm! Tiêu sư đệ, đệ

ấy. Đệ ấy không đơn giản như muột nhìn thấy đâu. Tóm lại, muội, bây giờ muội phải tập trung luyện võ, không nên suy nghĩ linh tinh!”

Lại nói tiếp, Tra Chí Cực lớn hơn tôi mười tuổi. Nhưng. Vì sao anh ta lại dùng ánh mắt lớn hơn ba mươi tuổi nhìn tôi?

Tôi còn đang sững sờ, anh ta lại sốt ruột túm nốt cánh tay kia của tôi, đè tôi lên tường: “Có nghe không!”

Lúc tôi muốn kêu đau, đột nhiên nghe được tiếng hít sâu ngoài cửa. Tôi khó khăn nhìn qua khuỷu tay của Tra Chí Cực.

Đương nhiên lại là Ngụy Ba Như. Cô ấy đứng ở ngoài cửa, đôi mắt hạnh nhân khiếp sợ nhìn tình cảnh trong phòng.

Sắc mặt của cô ấy như một cái bánh trứng bột bị nướng cháy.

Một người đàn ông mặt đỏ ửng thờ hờn hờn đang cầm lấy hai cánh tay của thiếu nữ đôi mắt đang rung rung, ấn cô ấy trên tường. Hai người đều đang thờ dốc, trên gương mặt của thiếu nữ còn có nước đang nhỏ giọt.

Thần tiên đến đây nhìn thấy cũng hiểu lầm.

p/s: Sư phụ cuồng truyện, đại sư huynh cuồng mèo, nhị sư huynh cuồng (cái này xét sau), tam sư tỷ cuồng đại sư huynh =)) Cái đạo trường này chả ai bình thường hết :v

-----oOo-----

Chương 5: Cậu em, thôi cho gia nghe một bài

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Gửi Lò Vi Sóng】

Cô chỉ nhìn thấy tôi xuyên không, nhưng lại không thấy tôi bị đánh.

Cô có võ của cô, tôi có bình xịt ngựa sói của tôi.

Cô phủ nhận sự đáng yêu của tôi, tôi hơn hẳn tương lai của cô.

Cô cười nhạo tôi không biết võ công, tôi thương hại cô bị ghét bỏ.

Cô có thể coi thường sự tồn tại của tôi, nhưng tôi sẽ chứng minh cho cô thấy đây là thời đại của ai.

Học võ là một hành trình cô độc, trên đường chắc chắn không ít lần bị khiêu chiến và chế giễu.

Nhưng thế thì đã sao. Con người cho dù có bị băm thành thịt vụn thì cũng phải tìm lấy một cái trụ mà bám lấy.

Tôi là Dương Quách, tôi quyết định theo đuổi Tra Chí Cực.

————— tôi là đường phân cách tấn công phòng thủ cuộc chiến sắp khai hỏa —————

Ngụy Ba Như là thần tiên sao?

Đương nhiên không phải.

Cho nên, cô ấy càng hiểu lầm hơn.

Xế chiều hôm đó sư phụ tìm tôi tâm sự, vì ông ấy nghe người ta nói tôi không theo đuổi được đại sư huynh, còn cường ~ bạo không thành. Tôi nghe vậy cười lạnh ba tiếng. Mỗi lần cười, đầu của con Voldemort nằm sắp bên cạnh lại run lên.

Bị hiểu lầm nhiều lần như vậy, không làm thật thì quá có lỗi với cái hư danh này rồi. Đột nhiên tôi có ý nghĩ điên khùng ấy.

Còn chưa đợi tôi mở miệng tuyên bố quyết định mang tính lịch sử này đã thấy một bóng người chạy vào điện Dục Đức. Tiêu Long Vũ hùng hổ đi đến trước mặt sư phụ, nói: “Sư phụ đồng ý năm nay tổ chức đại hội Hoàng Võ ở Kế Môn?”

..... Đạo diễn, tên này cướp vai!

Rất quá đáng, sư phụ ở đây, anh lại dám nhố nhăng? !

Nhưng sư phụ hình như không tức giận, vẫn cười hề hề .”Đúng. Bây giờ Kế Môn có bốn đệ tử, có thể dự thi rồi.”

Tiêu Long Vũ ghét bỏ đưa ngón tay chỉ vào tôi.”Ý sư phụ là để muội ấy tham gia? Sư phụ có chắc muội ấy sẽ không bị mấy kẻ bên Thiếu Dương Tú Hoa đó đánh thành bánh thịt ngay trận đầu không?”

Cái gì. Làm ơn nói đến trọng tâm đề tài tôi theo đuổi Tra Chí Cực đi.
.....

Sư phụ vuốt cằm râu không hề tồn tại trên cằm, mỉm cười.”Còn ba tháng nữa, vì sư tin tưởng Long nhi có thể dạy được con bé.”

Tiêu Long Vũ nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng hừ một tiếng, than thở nói: “Không liên quan đến chuyện của con. Dù sao. Đến lúc đó có kẻ gặp xui xẻo cũng không phải là con.”

Anh ta nói xong liền quay đi, lúc đi qua tôi thì ngừng lại, đến gần tai tôi nói: “Dương Quách, đừng cho là ta không biết trong bụng muội đang nghĩ gì! Muội năm mơ đi!”

Anh ta vút lại mấy câu này, vung tay rời đi.

Anh ta biết cái gì rồi sao?? Tôi đang chẳng hiểu gì, đột nhiên nhớ tới một chuyện bèn vội vàng đuổi theo anh ta, to tiếng hỏi: “Tiêu Long Vũ, bình xị hạt tiêu lúc trước huynh cướp của muội đâu? Trả muội đây!”

“ Cái bình nhỏ kỳ lạ đó hả?”

“Đúng, mau trả lại cho muối!”

Anh ta dừng bước, rất nghiêm túc hỏi: “Vậy rốt cuộc nó là cái gì?”

Tôi đột nhiên ghen lời.”Đó là. Gia vị Muối mang từ nhà đi!”

“Gia vị?”

“Mặc kệ. Huynh trả muối đi! !”

“Mơ đi.”

“ ”

Khi huấn luyện vào sáng ngày hôm sau, Tiêu Long Vũ vẫn xa cách với tôi, chỉ nói: “Ba tháng sau đã là đại hội Hoangg Võ rồi. Thiếu Dương, Tú Hoa. Còn có đám người Liên Giáo cũng sẽ đến. Kể từ hôm nay muối phải luyện công cho tử tế, nếu không đến lúc đó đừng có tìm ta khóc.”

“Đại hội Hoangg Võ? Là cái gì?”

Ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Long Vũ lập tức liếc đến, kiêu như giải thích cho tôi chính là lãng phí sức lực, sỉ nhục chỉ số thông minh của anh ta vậy.

Sau đây tôi mới biết, đại hội Hoangg Võ ba năm tổ chức một lần, các môn phái lớn trong thiên hạ đều phái đệ tử tinh anh ra tỷ thí võ nghệ với nhau. Chẳng qua vì Kế Môn là môn phái mới, tuy có thanh danh của sư phụ nhưng mấy đợt trước không tham gia vì quá ít đệ tử.

Giấc mơ võ hiệp trong lòng tôi lại hùng hực bùng cháy lần nữa!

Đại hội võ lâm! Tôi kích động nhìn Tiêu Long Vũ, ánh mắt nóng rực như sắp đốt cháy quần áo của anh ta.

Tiêu Long Vũ không quen với sự nhiệt tình như lửa của tôi. Hôm nay bỗng dưng anh ta tăng thêm một phần ba lượng huấn luyện cho tôi, khi so chiêu với tôi cũng ra tay độc hơn rất nhiều. Nhưng so với Tra Chí Cực, tốc độ của anh ta hình như chậm hơn, còn bất chợt nhúu mày, giống như bị đau.

Cho dù tôi có ngốc thì đến lúc này cũng có thể nhận ra sự bất thường của anh ta.

Tôi có chút do dự hỏi: “Huynh. bị thương à?”

Tiêu Long Vũ càng nhúu mày chặt hơn. Nhưng anh ta vẫn trả lời: “Mấy ngày trước lúc làm nhiệm vụ ở Phá Quân Tư bị đập một phát, không sao đâu.”

Bị đập một phát. Đây, chẳng lẽ đây chính là “quả báo” trong truyền thuyết? !

Đây là chuyện tốt vị đại ca đại tỷ nào làm vậy, tôi rất muốn viết thư khen ngợi đây.

Chẳng qua thích thì thích thôi chứ tôi vẫn là người tương đối có lương tâm. Có thể khiến anh ta đau như vậy thì chắc chắn không phải là vết thương nhẹ. Tôi kéo Tiêu Long Vũ vào phòng, chạy đến bên cạnh ngăn tủ lấy cao dán và bình xịt thuốc X Nam Bạch mẹ tôi chuẩn bị cho tôi.

“Đến đây đi, cho huynh biết sự lợi hại của Bạch Dược Quân!” Nói xong tôi lắc lư mấy cái chai, hỏi, “Bị thương ở đâu?”

Lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy Tiêu Long Vũ đang cởi áo rồi. Đầu tiên là áo ngoài, tiếp theo lại không chút do dự cởi áo trong, lộ ra cơ thể trần ~ truồng.

Tôi hít một hơi, che mắt lại, hét to: “Lưu manh!!! Huynh huynh huynh. Huynh cởi áo làm gì!!!”

Lại nghe thấy anh ta không kiên nhẫn nói: “Ta có cởi quần đâu, muội sợ cái gì?! Cũng đâu phải là muốn ăn muội! Ta bị thương ở lưng, mặc quần áo thì

bôi thuốc kiểu gì?”

Tôi xòe ngón tay để lộ một khe hở, nghĩ lại cũng thấy đúng. Mà tôi là người hiện đại, chưa ăn thịt heo cũng phải thấy qua heo chạy chứ. Thôi kệ, chỉ là một người đàn ông coi trần thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Đã có kinh nghiệm xương máu hai lần trước, tôi đi cài chặt cửa trước, sau đấy mở một mắt nhắm một mắt đi qua thoa thuốc cho anh ta.

Được một lúc, tôi nghe thấy anh ta ho một tiếng, giọng nói rất kỳ lạ: “Con gái các muội đều thích để ý đến mấy việc này. Thôi, dù sao việc này ngoài ta và muội ra cũng chẳng có ai biết, chúng ta cứ coi như chưa xảy ra đi.” Dừng một lát, lại bồi thêm một câu, “Ta sẽ không nói ra đâu.”

Tôi gãi gãi đầu.”Thật ra cũng chẳng có gì. Coi như muội đang sờ thịt heo thôi.”

Người đàn ông phía trước bỗng chốc cứng người lại. Một giây sau liền đứng phắt lên, cầm lấy quần áo mặc lên người. Anh ta hung tợn trừng mắt nhìn tôi: “Dương Quách! Đồ đầu heo nhà muội!!”

Ba giờ sau, tôi vác cái chân sưng tấy như chân voi từ sân trường luyện võ trở về. Liên tiếp hơn một tuần sau đấy, bắp chân phải của tôi luôn to hơn hẳn chân trái.

“Tiểu sư muội, qua đây.” Tâm trạng anh ta không tồi, ngoắc ngoắc tay với tôi, giống như đang gọi thú cưng của mình, “Sư huynh thoa thuốc cho muội.”

“Không cần huynh làm!” Tôi hung dữ hất tay anh ta ra, lại không ngờ chạm phải xương ống chân, đau nhe răng trợn mắt, “Huynh là đồ xấu xa! Muội sẽ mách với sư phụ và đại sư huynh!”

Nguyên rửa anh nghệt mũi suốt lúc ngủ! Nguyên rửa anh!

Chỉ chớp mắt đã qua hai tháng. Dưới phương thức huấn luyện địa ngục của Tiêu Long Vũ, ngày nào tôi cũng mệt như Voldemort, kế hoạch theo đuổi Tra Chí Cực cũng không tiến hành được. Sau khi Ngụy Ba Như quan sát tôi một thời gian thì đã loại tôi ra khỏi danh sách tình địch, nhưng hình như vẫn liệt vào danh sách đối thủ tiềm ẩn.

Sư phụ bắt đầu bận rộn chuẩn bị thiệp mời, từ trên xuống dưới đạo trường Kế Môn cũng bắt đầu tổng vệ sinh, chuẩn bị cho đại hội Hoàng Võ một tháng sau.

Hôm đó lúc ăn cơm chiều, Tiêu Long Vũ nói: “Năm nay số người dự thi đủ rồi. Tra sư huynh làm chủ tướng, ta là phó tướng, Ngụy Ba Như làm tam tướng.”

Tôi vội hỏi: “Muội? Còn muội thì sao?”

Anh ta lạnh lùng lướt nhanh qua tôi một cái. “Muội là linh vật thôi.”

Tôi ăn một miếng cơm, còn chưa kịp hỏi “Huynh đặt Voldemort ở đâu” đã thấy anh ta đặt đũa xuống đứng lên nói với sư phụ: “Để con đi đưa thiệp mời tới Liên Giáo.”

Sư phụ vốn luôn ngồi cạnh xem diễn, nghe vậy, sắc mặt hơi nặng nề. Ông suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Con không tiện ra mặt, vẫn nên để đại sư huynh của con đi.”

Nhưng Tiêu Long Vũ không nghe, kiên quyết muốn đi như chung tình với mối tình đầu.

Sư phụ thở dài một tiếng. “Như vậy. Quách nhi, con đi cùng Long nhi đi.”

. Ngày này, con trêu ai chọc ai hả, sao lại kéo con vào!

Tiêu Long Vũ không lên tiếng, nhìn tôi một cái, trong ánh mắt tràn ngập cảnh giác và chán ghét. Tôi nhìn lại anh ta bằng ánh mắt ghét bỏ “Huynh làm như muội muốn đi ý”, nhưng anh ta lại không đốp lại chằm chọc như

ngày thường.

Cho đến ngày hôm sau khi chúng tôi xuất phát, anh ta vẫn không nói một lời.

Tôi lo cho kế hoạch theo đuổi Máy Ép Trái Cây của tôi (tên gọi tắt là “Gà chiên”), lưu luyến không rời tạm biệt Tra Chí Cực rõ lâu, rồi lại chào Ngụy Ba Như một tiếng. Nhưng đến khi tôi vác gói đồ đi tới cửa, nhìn thấy hai con ngựa cao lớn uy mãnh mới phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Tôi không biết cười ngựa.

Sư phụ còn đang đứng dặn dò lần cuối: “Long nhi, nhớ không thể lơ mãng.”

Tôi ho một tiếng, đi đến bên cạnh bọn họ, không biết mở miệng thế nào.

Ngay lúc tôi đang vuốt cảm liệu mạng nghĩ phương pháp giải quyết, một bàn tay duỗi ra trước mặt tôi. Không giống như tay mỹ nam miêu tả trong sách, gò má trắng nõn như ngọc, mịn nhẵn như son. Cái tay này thon dài hữu lực, đầu ngón tay và lòng bàn tay đầy vết chai. Đây là một đôi tay của hiệp khách.

Tôi hơi ngược mắt lên, đúng lúc nhìn vào ánh mắt đầy vẻ không kiên nhẫn của Tiêu Long Vũ.

Tôi do dự một lúc mới nắm lấy tay anh ta, anh ta hơi dùng sức liền kéo tôi lên ngựa. Động tác đó dường như xảy ra trong lúc tôi đang hoảng hốt, đến khi tôi tỉnh táo lại đã phát hiện mình ngồi trên lưng ngựa từ lúc nào rồi, phía sau lưng dựa vào lồng ngực rắn chắc của Tiêu Long Vũ.

Anh ta khẽ nói: “Đi thôi.” rồi kẹp bụng ngựa một cái, đảo mắt đã ra khỏi cửa ngõ nhỏ của đạo trường Kế Môn.

Liên Giáo ở thành Tuy Châu phía bắc, chúng tôi đi đường mất gần nửa

tháng, chạng vạng ngày thứ mười mới vào cổng thành. Đoạn đường này, Tiêu Long Vũ dường như khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng lúc mới gặp, rất ít khi mở miệng, làm tôi cũng không dám nói gì với anh ta.

Chúng tôi ngồi trên đường thành Tuy Châu tấp nập như nước chảy, tôi đang định nói: trời sắp tối rồi chúng ta nên sớm tìm nhà trọ nghỉ đi, sáng sớm ngày mai hãy đi đưa thiệp mời. Lại đã thấy Tiêu Long Vũ rút một cây sáo từ trong gói đồ, yên lặng nhìn thật lâu.

Anh ta khẽ nói: “Ta lớn lên ở thành Tuy Châu.”

Tôi bị hành vi văn nghệ bất thành linh của anh ta làm cho choáng váng, cười khan vài tiếng.”Ừ, rõ là. Nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương nhân [1], ha ha.”

[1]Thủy thổ vùng nào nuôi người vùng nấy. Người mỗi nơi căn cứ vào điều kiện đất đai, khí hậu

cụ thể của nơi đó mà sống.

Tiêu Long Vũ nhìn tôi một cái, không nói chuyện, thôi sáo.

Âm điệu tuôn ra từ khế môi anh ta, thanh tịch như gió. Rất khó tưởng tượng, một người như anh ta lại có thể thổi ra tiếng sáo ngân nga u buồn như vậy. Tôi gồi đầu lên đầu gối, nhìn sừng mặt anh ta.

Khi ánh nắng chiều dần tắt, khuôn mặt của anh ta đẹp dễ tuần tú, tóc bị chiếu thành màu vàng mềm mại.

Tôi cùng người trước mặt này đã sống chung sớm chiều hơn hai tháng, nhưng tôi vẫn không hiểu anh ta. Tra Chí Cự rất nghiêm khắc với tôi, nhưng xét đến cùng anh ta vẫn là người tốt, nhưng Tiêu Long Vũ thì không.

Anh ta có thể rất lạnh lùng, cũng có thể rất dịu dàng. Có thể không đàng hoàng, cũng có thể vô cùng nghiêm túc. Anh ta sẽ ngả ngớn gọi tôi là tiểu sư muội, cũng sẽ đàng đàng sát khí nhìn khiến tôi phát run. Tôi có thể khẳng định lần gặp đầu tiên, anh ta thật sự đã có sát ý với tôi.

Tôi đang suy nghĩ miên man, bỗng thấy một bóng người đứng trước mặt chúng tôi.

Tôi đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn kỹ người đàn ông thần bí đột nhiên xuất hiện này. Đó là một ông chú già hơn bốn mươi tuổi. Mặc quần áo thô sẫm màu rất bình thường, ngũ quan nhìn thế nào cũng thấy giống người qua đường Giáp. Kỳ lạ, không giống NPC.

Chỉ thấy ông chú yên lặng nghe tiếng sáo của Tiêu Long Vũ, sau đấy.
tĩnh bơ ném mấy đồng tiền cho chúng tôi.

Trước khi đi ông chú còn thở dài một tiếng: “Bây giờ đi ăn xin cũng mặc đẹp gớm.”

Tiêu Long Vũ kinh ngạc, tay run lên, thối sai một chuỗi âm thanh quái dị. Tôi cảm thấy rõ là trong nháy mắt ấy đường đời của anh ta có chút lệch vị trí.

Tôi ngẩn người, sau đó cười điên cuồng kinh thiên động địa dọa quỷ thần.

“Ha ha ha ha ha! ! !”

Tôi cười đến mức đắm đất, lão đảo đứng lên, lấy mấy đồng tiền từ trong tay áo ra ném xuống dưới chân anh ta.

“Cậu em, thối cho gia nghe một bài ~~~”

Gân xanh trên thái dương Tiêu Long giật giật. Anh ta nắm chặt cây sáo, nhắm mắt cắn răng rít từng từ từng chữ: “Dương, Quách!!!!”

Tôi quay đầu bỏ chạy. Một tay anh ta xách tôi về, giờ tay búng một cái thật mạnh: “Muội là đồ đầu heo!!”

Tôi ôm cái trán trợn mắt nhìn anh ta, đáp lễ : “Huynh là đồ con ếch!”

“Muội là đồ con lừa!”

.....

Hai người chúng tôi đứng ở bên đường không ngừng chửi nhau, giống như đang tuyên truyền thể giới động vật vậy. Tiêu Long Vũ keo kiệt phát khiếp, còn giống trẻ con hơn cả tôi, sống chết không nhượng bộ, càng nói càng hăng.

Tôi bị anh ta mắng đến nóng nẩy, liền dậm chân, chỉ vào mũi anh ta hét to: “Huynh. Huynh là Godzilla, Siêu Nhân Điện Quang, Thảo Nê Mã, Cá Mực Ống [2], thôi đi! !”

[2] Siêu nhân điện quang trong tiếng Trung viết 凹凸曼 – từ ở giữa giống ngón tay thối.

Thảo Nê Mã: lạc đà Nam Mỹ, đồng thời là một câu chửi bậy của cư dân mạng Trung quốc. Thảo Nê Mã đọc gần giống ‘thao nhĩ mụ’ ý là ĐMM.

Cá Mực Ống – tiếng Trung đọc là Pháp khắc vu – gần giống Fuck you.

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 2】

Dương Quách: Cậu em, thôi sáo không tời, theo gia về nhà đi.

Tiêu Long Vũ:

Chuyện kể rằng Tiêu Long Vũ bị mua về nhà, sau đấy phải vất vả cần cù cày cấy không ngừng. Không bao giờ sờ đến cây sáo làm Dương Quách vừa gặp đã yêu kia nữa.

Qua một thời gian, Dương Quách không chịu nổi sự hung mãnh ấy nữa bèn treo cây sáo lên tường, mỗi ngày thấp một nén nhang.

Tiêu Long Vũ: Muội đang làm gì đấy?

Dương Quách: Tưởng nhớ người chồng quá cố.

Tiêu Long Vũ: Ông đây vẫn còn sống đây nhé! ! !

-----oOo-----

Chương 6: Tiêu long vũ là đồ trần thế mỹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi bị anh ta mắg đến nóng nảy, liền dậm chân, chỉ vào mũi anh ta hét to: “Huynh. Huynh là Godzilla, Siêu Nhân Điện Quang, Thảo Nê Mã, Cá Mực Ông, thôi đi! !”

Nhìn vẻ mặt anh ta đột nhiên trở nên mờ mịt, cuối cùng tinh thần tôi cũng cảm thấy sáng khoái.

Đáng tiếc cảm xúc của tôi không kéo dài được sang ngày hôm sau.

Ngày hôm sau lúc ăn sáng, vẻ mặt Tiêu Long Vũ hơi kỳ lạ, liên tục dừng lại, dường như đang nghĩ đến cái gì đó. Tôi cũng bị ảnh hưởng, thành ra có chút thấp thỏm, lại nghĩ tới vẻ mặt sư phụ khi nhắc tới Liên Giáo trước khi xuất phát, trong lòng càng lo hơn, luôn có cảm giác “bữa cơm cuối cùng trước khi bị tử hình”.

Tôi không nhịn được hỏi anh ta: “Rốt cuộc Liên Giáo là môn phái nào? Sao huynh nhất định phải tự mình đến đưa thiệp mời?”

Tiêu Long Vũ không trả lời, chỉ ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái. “Muội có thể không đi.”

Tôi vội vã hiên ngang lẫm liệt nói: “Không, sư phụ bảo muội đi theo huynh. Muội là loại người sẽ vứt bỏ chiến hữu sao?!”

Anh ta nghi ngờ lườm tôi một cái, lau miệng, đặt tiền cơm lên bàn, “Lát nữa thì đừng có hối hận.”

Tổng bộ của Liên Giáo nằm trên một ngọn núi ở ngoại ô thành Tuy Châu, trên cửa giáo viết một chữ “Liên” rồng bay phượng múa, còn mạ vàng nữa, làm như sợ người khác không biết mình có tiền vậy.

Tôi và Tiêu Long Vũ thông báo xong liền tiến vào. Chúng tôi được một nữ đệ tử đưa đi, qua hành lang gấp khúc ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo đi đến đại điện. Dọc đường đi, không ít người nhìn chúng tôi như khách không mời mà đến, chỉ trỏ, vẻ mặt kỳ quái.

Tôi vội cúi đầu. Các đại ca đại tỷ à, mấy người sai rồi, khách không mời mà đến thật ra chỉ có một, tôi chỉ là kim đồng ngọc nữ bên cạnh khách không mời mà thôi.

Trong đại điện, không ngờ lại có rất nhiều người.

Tôi rụt đầu, đi theo sau Tiêu Long Vũ. Anh ta to gan đứng ở đó, thậm chí còn chẳng thèm nói chuyện, ở trong mắt mọi người đó là một sự tồn tại không thể bỏ qua. Tôi nhìn anh ta phui phui ống tay áo, chậm rãi đi vào trong điện, sau đấy.

Vô số ong bướm liền bao vây xung quanh.

Tôi ngẩng đầu nhìn kỹ liền choáng váng.

Xung quanh. Tất cả đều là con gái.

Tôi lại nghĩ tới vừa rồi suốt dọc đường đi lên núi dường như cũng không nhìn thấy một người đàn ông nào. Chẳng lẽ. Liên Giáo này là môn phái chỉ nhận con gái? Nhưng.

Vừa nghĩ đến đây, lại thấy Tiêu Long Vũ giữ chặt cánh tay tôi, kéo tôi đến bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn đi theo ta, muội không phải người trong Liên Giáo, nếu đi lạc có thể sẽ bị bắt buộc ở lại đây đấy.”

Bắt buộc ở đây? Là sao?

Tôi còn đang buồn bực đã thấy đám cô nương lớn cô nương nhỏ vọt lên.

“Vị công tử này nhìn rất quen, không biết nên xưng hô thế nào?”

“Xin hỏi công tử là tráng sĩ nơi nào? Sao lại tới đây?”

“Công tử yên tâm, có chúng tôi, nhất định sẽ khiến công tử thoải mái trở về.”

Một đám oanh oanh yến yến vây chúng tôi vào giữa, nói đúng ra là vây quanh Tiêu Long Vũ, hận không thể nói thêm hai câu với anh ta.

Tôi lờ mờ cảm thấy hơi kỳ lạ. Thế này hình như không ổn lắm, sao lại giống.

Nhưng Tiêu Long Vũ lại không nói lấy một câu. Không biết vì sao, tôi cảm thấy anh ta đang tức giận. Rất tức giận, cực kỳ tức giận.

Quả nhiên, trong không khí nhao nhao âm ỉ, Tiêu Long Vũ nhướn mày, mở miệng lạnh như băng:

“Âm ỉ muốn chết! Nhìn cái gì? Tưởng ta bướm Nhã Miệt [1] sao?”

[1] Bướm Nhã Miệt: một loại bướm quý hiếm được phát hiện ở cao nguyên Thanh Tàng. Ngoài ra Nhã Miệt Điệp còn là phiên âm của từ Yamete – ‘Ngừng lại đi’.

Anh ta vừa dứt lời, toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có một mình tôi ôm bụng yên lặng cười lạc giọng. Nếu không phải xung quanh chật kín người, chắc là bây giờ tôi đã ôm bụng lăn lộn trên mặt đất rồi.

Đồ thất học! ! Anh tưởng mình uyên bác lắm sao? Một trong thập đại thần [2] thú mà dùng thế sao? !

[2] Thập đại thần thú: 10 câu chửi lóng của dân mạng TQ.

Đến khi tôi cười đến mức co rút gân bụng rồi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy mê hoặc.

“Ôi Chẳng phải Tiểu Vũ đây sao?”

Tiêu Long Vũ lập tức như bị sét đánh, vừa rồi còn ra vẻ hung thần ác sát giờ lại bỗng nhiên cứng đờ, kinh ngạc đứng sững, cơ mặt run rẩy.

Chỉ thấy một cô gái mặc bộ quần áo màu lam chậm chậm đi xuống cầu thang. Quần áo trong bằng lụa màu trắng, đai lưng màu đỏ. Rõ ràng là ăn mặc rất nghiêm túc, nhưng từ đầu đến chân cô ấy lại tản ra một sự quyến rũ kỳ lạ.

Cô ấy đi tới, làm người ta cảm thấy cả phòng như được bao phủ trong ánh nắng mùa xuân. Mùi thơm của cây thục hương ngào ngạt, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp đại điện, vương vấn không tan, làm người ta mềm nhũn cả xương mề cả mắt.

‘Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp’, quả thật là đề miêu tả cô gái này.

Chỉ nghe cô ấy mỉm cười nói: “Tiêu Vũ, lâu rồi không gặp.”

Đầu Tiêu Long Vũ giống máy móc lâu lắm rồi không được bôi dầu, khó khăn xoay 160 độ, nhìn về phía cô ấy. Anh ta hơi lắp bắp hỏi: “Cô. Không phải cô đi Giang Nam rồi sao?”

Cô gái áo xanh nở nụ cười hiện lên cái lúm đồng tiền khuynh quốc khuynh thành. “Sao vậy, Tiểu Vũ không muốn gặp ta sao?”

Tiêu Long Vũ hít một hơi thật sâu, giơ tay lên, làm tư thế đình chiến.”Hôm nay ta thay mặt đệ tử Kế Môn tới Liên Giáo đưa thiệp mời đại hội Hoảng Võ, cô”

“Sao Tiểu Vũ có thể vô tình đến vậy? Trước đây lúc đi đệ đã hứa đầu xuân năm sau trở về dẫn ta theo, sao lại kéo dài đến tận bây giờ? Mấy năm nay, ta chịu đựng nỗi khổ tương tư, ngày ngày đau khổ chờ người cũ trở về. Giờ đệ đã trở về rồi, sao lại không muốn gặp ta?”

Còn không chờ anh ta trả lời, cô ấy lại rũ hai mắt xuống, có chút ai oán nói: “Tiểu Vũ, đệ cũng biết, ta hận không thể chưa từng quen biết đệ.”

Tiêu Long Vũ cúi đầu, im lặng không nói gì.

Cô gái áo xanh tiếp tục than thở hơn mười phút. Nhưng thái độ của Tiêu Long Vũ lại ngoan ngoãn khác thường, cũng có lẽ là vì chột dạ nên anh ta cũng không phản bác lại một câu.

Tôi đứng bên há miệng trợn mắt nhìn. Bây giờ tôi. Bị cuốn vào nội dung trong tiểu thuyết Quỳnh Dao rồi hả?

Tính buồn chuyện của tôi trong nháy mắt hùng hực dấy lên, nhìn vẻ xấu hổ của Tiêu Long Vũ, lại nghĩ đến dáng vẻ sư phụ muốn nói lại thôi, trong đầu đã bắt đầu diễn một vở kịch.

Mỹ nữ tỷ tỷ ơi, lúc gặp Tiêu Long Vũ vô tình vô nghĩa này, chắc chắn chị vẫn còn trẻ người non dạ, sau đó mới bị anh ta hủy hoại cả đời đúng không!

Tiêu Long Vũ, anh là kẻ phụ bạc, anh là Trần Thế Mỹ!!

Cô gái áo xanh càng nói càng đau lòng, càng nói càng kích động, giọng nói lên án, từng câu khóc ra máu, ngay lúc tôi đang ngỡ rằng cô ấy sẽ nói “Đệ là đồ sát nhân, đệ không có lương tâm, đệ vứt bỏ cô nhi quả mẫu bọn ta không thèm quan tâm” thì cuối cùng nam trư không thể nhịn được nữa, anh ta đột nhiên hung tợn liếc mắt lảng tránh cô gái kia, quát:

“Dương Dương Dương! Cô diễn đủ chưa?! Rốt cuộc có để yên hay không!?”

Cô gái áo xanh đột nhiên ngừng lại, biểu cảm ngạc nhiên hiện lên trên mặt.

Nhưng sau ba giây sững sốt, thái độ của cô ấy liền khác hẳn sự dịu dàng đáng yêu lúc trước, quát lại: “Tiêu, Tiểu, Vũ! Đệ còn dám quát ta?! Đệ đừng tưởng ta không dám nói ra chuyện năm ấy đệ bị ta nhảm thành con gái, làm nữ đệ tử ở Liên Giáo năm năm!!”

Trong nháy mắt, xung quanh truyền đến tiếng hít sâu, sau đấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Tiêu Long Vũ.

Bạn xem đi, thật ra đây chính là ‘tiêu điểm cho người ta soi mói’ mà người ta hay nhắc đến.

Tiêu Long Vũ giống một con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy bật lên khỏi mặt đất. Còn chưa đợi anh ta nói, mỹ nữ tên Dương Dương Dương kia lập tức chống nạnh mắng tiếp:

“Cái loại hồi nhỏ nghe kể chuyện ma sợ tới mức cả đêm không ngủ được, lúc đi nhà tắm thì máu mũi phun đầy đất, mười ba tuổi trộm bút của sư tỷ để vẽ lông mày như đệ mà còn mặt mũi về Liên Giáo sao! Đúng rồi, đúng lúc lắm, còn món nợ này phải đòi lại hết! Lúc đó đệ nợ ta.”

Cô ấy tìm tìm trong ngực, lấy ra một quyển sổ, mở ra nhìn nhìn, bấm tay tính tính, cuối cùng nói: “Tám lượng bạc, lãi suất là bốn phần, đến hôm nay đã bảy năm rồi, tổng cộng là chín vạn tám nghìn bảy trăm tám mươi một lượng bạc!”

Cô ấy duỗi một bàn tay đến trước mặt Tiêu Long Vũ, giọng nói sang sảng mạnh mẽ: “Trả tiền đi!”

Tôi bị sự bùng nổ của cô ấy và những tin tức vĩ đại này làm cho sững sờ, cứ giữ nguyên tư thế nghiêng về phía sau, đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết sau đấy đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi Tiêu Long Vũ đen mặt nắm lấy cổ áo kéo tôi đi ra.

Anh ta dắt tôi đi thẳng xuống núi, tốc độ cực nhanh, giống như đằng sau có quái vật ăn tóc đuổi theo anh ta vậy. Cho đến khi ra khỏi cửa lớn Liên Giáo, anh ta mới bỗng nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với tôi.

“. Dám nói cho người khác ta giết muội ngay! Nghe thấy không! !”

Tôi gật đầu như giã tỏi.

Anh ta buông cổ áo tôi ra, tay hơi run run. “Muội. Muội đừng có dùng ánh mắt này nhìn ta! Ta cũng đâu phải kỳ trân dị thú!”

Cơ bụng tôi vẫn còn đang rút gân từ vừa nãy, giọng nói vì phải nhin cười mà run rẩy:

“Đúng vậy. Giờ tất cả mọi người đều biết, huynh là bướm Nhã Miệt.”

-----oOo-----

Chương 7: Lấy gì để cứu vớt trận đấu của tôi và huynh đây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi trở lại Kế Môn, thời gian trôi qua thật nhanh. Sư phụ nhìn Tiêu Long Vũ và tôi trở về nguyên vẹn cũng không hỏi gì, đương nhiên Tiêu Long Vũ cũng ngậm miệng không nhắc tới.

Hằng ngày tôi bị Ngụy Ba Như bắt lấy làm cu li, lau cửa sổ, dọn dẹp mấy cái phòng hàng chục năm không có người ở, bị sặc bụi suýt nữa thì viêm đường hô hấp cấp, lại còn phải lau sạch sẽ mấy loại vũ khí trong đạo trường, dụng cụ luyện tập với đồ trang trí rồi đặt lại chỗ cũ.

Nhưng sau đó, quét dọn vệ sinh đã chẳng còn chuyện giày vò tôi nhất nữa. Bởi vì tôi nhìn bảng đấu vừa mới ra lò, trắng lè hóa đá.

Căn cứ theo kinh nghiệm xem bảng thành tích ở trường, tôi quen tìm từ dưới lên trên, tìm rồi tìm, cho đến khi nhìn lên trên cùng danh sách, cuối cùng mới nhìn thấy một hàng chữ cứng cáp mạnh mẽ của sư phụ:

Kế (Môn) —— Tú (Hoa)

Dương Quách —— Phiên Phiên

Hóa ra là. Ngày đầu tiên, trận đầu tiên luôn à.

Tôi cảm thấy người mình lạnh như băng, như thể bị người ta hắt một thùng nước vào mùa đông ý.

Tôi quyết đi tìm sư phụ, nhưng vừa vào điện Dục Đức lại thấy Tiêu Long Vũ đang vắt chéo hai chân uống trà, Ngụy Ba Như ngồi bên cạnh, Tra Chí Cực đang bận chỉ huy người trang trí sân thi đấu, rõ ràng là chẳng ai rảnh rỗi cả.

Tôi đang định lùi ra ngoài, Tiêu Long Vũ lại gọi tôi. Anh ta ngoắc ngoắc ngón tay với tôi, ý bảo tôi đến cạnh anh ta.

Tôi lê bước chân chậm rì rì đi đến, giọng run rẩy hỏi: “Thí chủ tìm tôi có chuyện gì?”

Tiêu Long Vũ ngăn người. “Muội gọi ta là gì?”

“Thí chủ.” Tôi nhắm mắt, “Bần ni đã là người xuất gia, từ đây vô duyên với chốn hồng trần, ngũ uẩn giai không, không màng đến thế sự nhân gian.”

[1] Ngũ uẩn: tượng trưng cho năm yếu tố tạo thành con người, toàn bộ thân tâm. Ngoài ngũ uẩn đó ra không có gì gọi là cái “ta”. Ngũ uẩn gồm: Sắc – chỉ thân và sáu giác quan, Thụ – tức là toàn bộ các cảm giác, Tưởng – là nhận biết các tri giác như âm thanh, màu sắc, mùi vị..., Hành – là những hoạt động tâm lí sau khi có tưởng, Thức -bao gồm sáu dạng ý thức liên hệ tới sáu giác quan

Tiêu Long Vũ và Ngụy Ba Như liếc nhìn nhau, lập tức dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn tôi. Tôi bị anh ta nhìn đến phát hoảng, nhưng vẫn còn chưa hết hy vọng, tiếp tục nói: “Trận mở màn quan trọng như thế, sao lại để một thiếu nữ vừa mới học võ mấy tháng như muội”

Còn chưa nói xong, chợt nghe anh ta hừ lạnh một tiếng, nhếch miệng nở nụ cười xấu xa: “Cũng là vì trận mở màn, sáng sớm mọi người không dậy nổi, không nhiều người đến xem nên mới cho loại mèo ba chân như muội vào cho đủ số.”

Tôi ngó ra.

Ngụy Ba Như ở bên cạnh vội đứng ra giảng hòa: “Nhị sư huynh, sao huynh lại thẳng thắn quá vậy, huynh xem Tiểu Quách.”

. Khôn kiếp, tôi cảnh cáo hai người đừng có quá vui sướng khi người gặp họa! =III=!

Tôi hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng vẫn co được dẫn được, hít sâu một hơi tiếp tục ăn nói khép nép hỏi anh ta:

“Muội nói này, Tiêu. Nhị sư huynh, huynh có thể nói với sư phụ, để ông ấy đừng cho ai đến xem trận đấu được không, còn muội im lặng đến khi kết thúc là được. Để nhiều người đến xem trận đấu của muội như thế, ngại lắm. Muội là con gái, đánh không đẹp, cũng chẳng phải là siêu sao quốc tế hát hò gì.”

“Đủ rồi.” Anh ta không kiên nhẫn ngắt lời tôi, đặt chén trà xuống, “Giờ mới muốn trốn, hơi muộn rồi đây.”

Anh ta để lại mấy câu này rồi thản nhiên đứng dậy đi ra ngoài, vung ống tay áo nhẹ nhàng tiêu sái.

Ngụy Ba Như thông cảm nhìn tôi một lát, muốn nói lại thôi, cuối cùng vỗ vỗ vai tôi.

“Thật ra lúc tỉ thí, muội chỉ cần khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, mở mắt ra là xong ngay thôi. Nếu nhắm tì hí, không mở, vậy sẽ còn qua nhanh nữa.”

————— tôi là đường phân cách không thi đấu bạn vĩnh viễn không biết đau—————

Chỉ chớp mắt, còn hai ngày nữa đại hội Hoàng Võ sẽ chính thức bắt đầu, người của các môn phái lục tục đến đông đủ. Trong lúc này bận rất nhiều việc, phải sửa sang chỗ ở cho mọi người nghỉ, trang trí sân đấu võ, không được có sơ suất. Tra Chí Cực là phó uỷ viên của đại hội, ngày nào cũng bận

chân không chạm đất, không thấy bóng người.

Lòng tôi như tro tàn, võ cũng không thêm luyện. Dù sao cái kiêu nước tới chân mới nhảy này thì luyện cũng vô dụng.

Sáng sớm hôm đó, tôi rửa mặt chải đầu qua loa rồi đi ra sân. Xa xa đã nhìn thấy một người lạ ngồi xỏm ở góc tường. Trong lòng tôi thấy kỳ lạ, đi qua nhìn, hóa ra là đệ tử của Thiếu Dương đang đùa với Voldemort, vuốt lông trên lưng nó.

Voldemort được anh ta vuốt vô cùng sung sướng, vô cùng hưởng thụ, ngay cả tôi đứng trước mặt nó cũng không phát hiện ra.

Anh chàng đẹp trai Thiếu Dương ngẩng đầu cười nhẹ với tôi, hỏi: “Kế Môn Dương cô nương phải không? Con mèo này thật đáng yêu, tên nó là gì vậy?”

Tôi nói thêm thúi: “Voldemort.”

Anh đẹp trai: “.”

Trong nháy mắt đó, hình như tôi nhìn thấy trên mặt Voldemort hiện lên mấy chữ “xấu hổ và giận dữ muốn chết”. Nhưng chắc là ảo giác thôi.

Bây giờ Voldemort đã quen với cái tên này rồi, bình thường có người gọi Voldemort, nó sẽ rất tự nhiên phản ứng lại “mẹ kiếp, lại gọi ông đây làm gì”. Còn nếu gọi nó là “Meo Meo”, có lẽ nó sẽ không tìm không thấy vị trí cuộc sống của nó nữa.

Tạm biệt anh chàng đẹp trai và con mèo, tôi lão đảo đi vào nhà ăn sáng. Trong phòng đầy áp người, dãy bàn hai bên kín chỗ. Lúc tôi đang vất vả tìm chỗ trống, thì nhìn thấy Tiêu Long Vũ ngồi cạnh bàn vẩy tay với tôi.

Tôi vừa mới ngồi vào chỗ cạnh anh ta, anh ta liền chỉ vào một người ngồi bàn bên cạnh nói: “Nhìn đi, đó là đối thủ trong trận đấu đầu tiên vào ngày mai của muội.”

Tôi vội vã ngẩng đầu, nhìn về phía đối thủ “nhẹ nhàng*” trong truyền thuyết kia.

(*)Nhẹ nhàng = phiên phiên

Ba giây sau, tôi cứng ngắc xoay cái cổ đã hóa đá một nửa, yếu ớt hỏi Tiêu Long Vũ: “Sư huynh, hôm nay muội hơi đau đầu, mắt không tốt lắm. Phiên Phiên. không phải là con gái sao?”

Tiêu Long Vũ cười quái dị với tôi.

Tôi từ từ quay đầu lại, nhìn về phía ông chú lưng hùm vai gấu gương mặt dữ tợn, cổ tay to gần bằng đùi tôi, đang ra sức cắn một cái đùi dê.

Đây là người sao.

Đây. Rõ ràng là King Kong + Người Khổng lồ xanh Hulk đấy? ! !

Mẹ ơi, con muốn về nhà TAT!

Bình xịt phòng sói của em, chàng ở đâu. Không có chàng, em thật sự không có cảm giác an toàn!

Nhưng hiển nhiên mẹ già với bình xịt không nghe thấy tiếng kêu cứu của tôi. Hơn nữa cho đến hôm đầu, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị xong tâm lý坦然 đối mặt với cái chết.

Trận của tôi bắt đầu vào chín giờ sáng. Sáng sớm Tiêu Long Vũ đã mang tôi đến sân đấu võ làm nóng người.

Còn chưa đi đến nơi, đã thấy hai đệ tử phái Tú Hoa đâm đầu đi tới, trong tay còn cầm mấy cái bia. Nữ tuyển thủ có chút lo lắng hỏi: “Hôm nay đã thi đấu rồi, muội lo quá, làm thế nào đây.”

Nam đệ tử (chắc cũng là sư huynh của cô ấy) rất dịu dàng an ủi cô ấy:

“Không sao. Muội còn nhỏ, cho dù thua sư phụ cũng sẽ không trách đâu. Lần này cứ coi như đi rèn luyện thôi, cẩn thận đừng để bị thương nặng là được.”

Tôi thấy vậy, trong lòng chua xót, rất ai oán liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, nhận giọng nũng nịu nói: “Sư huynh, muội cũng lo lắm.”

Cơ thể Tiêu Long Vũ run lên. Một lát sau, anh ta nói với tôi: “Muội qua đây. Cẩn chặt răng vào.”

“Làm gì?”

“Tát cho mấy phát muội sẽ không lo nữa.”

. Anh cút đi cho tôi! !

Lại vài phút, có lẽ anh ta phát hiện tinh thần tôi thật sự rất sa sút, bèn nói: “Thật ra đối thủ của muội cũng không mạnh lắm đâu. Mấy hôm nay ta dạy muội, cũng không phải không có phần thắng. Nghĩ đi, kỹ thuật tát sát (aka kỹ thuật một phát chết tươi – lời betor) của muội là gì?”

Tôi vuốt cằm suy nghĩ một hồi lâu, do dự nói: “Hay là. Huynh trả bình xịt tiêu cho muội đi?”

Tiêu Long Vũ tỏ vẻ dờ khóc dờ cười. Cuối cùng, có lẽ lương tâm anh ta trỗi dậy, vỗ vỗ vai tôi, có vẻ an ủi: “Mấy vòng đầu của đại hội Hoàng Võ không được dùng vũ khí. Yên tâm, loạt trận đầu cũng không có cao thủ đâu. Hơn nữa. Cũng không có nhiều người đến xem.”

Một giờ sau, tôi vừa vào cuộc đã nhìn thấy bên ngoài người người tấp nập, tiếng trống rung trời.

Tiêu Long Vũ là kẻ lừa đảo đáng chết.

Chân tôi mềm nhũn lại, đúng lúc Sát Thần bên cạnh lại nắm chặt tay tôi, tôi càng giãy dựa anh ta càng nắm chặt.

“Sur huynh muội đau bụng.”

Tiêu Long Vũ lạnh lùng lườm tôi một cái. “Không phải bình thường muội dừng cảm lắm à? Mãng sư huynh, trốn luyện tập. Cái gì cũng dám làm. Giờ thì thế nào, tìm gấu mật hồ đi đâu rồi?”

Anh ta nhìn tôi giống như đang nhìn một con sâu lông vùng vẫy giãy chết, có lẽ hôm nay có thể biên soạn ra một quyển “Đáng đời muội bình thường không tập luyện cho tốt, giờ thấy ngu chưa, không sai, ta cố ý nhìn muội chê cười muội, có dám đánh ta không” cho tôi.

Tôi sử dụng tuyệt chiêu giữ mạng trong giờ thể dục trước kia: đau xương sống đau thắt lưng đau chân, đau đầu hoa mắt chóng mặt, chảy máu mũi, đau bụng đến thán, viêm ruột thừa, loét dạ dày cấp tính, miệng sùi bọt mép, co giật, phun máu ba lít. Nhưng Tiêu Long Vũ không xi nhê tạo nào, tay cầm tay tôi như kìm sắt, kéo tôi lên thẳng sân đấu. Có lẽ nếu tôi không chịu lên sân anh ta sẽ kéo đứt một cánh tay tôi luôn.

“Muốn ta đá muội vào sân không?”

Tôi nuốt nước mắt.”Không cần, tự muội lăn lên. TAT”

Hết tiếng trống mở màn, mọi người còn ào ào hô hào khẩu hiệu tất thắng của môn phái mình. Trong phút chốc trong sân vô cùng náo nhiệt, nói gì cũng không dừng lại được.

Nhưng sư phụ quả nhiên không hổ là sư phụ, chỉ thấy ông ấy chậm rãi đứng dậy lên đài, tay phải vung lên, một ánh mắt liền giết hết toàn trường. Tiếng ồn trong sân đột nhiên ngừng lại, yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy rõ.

Tôi biết ông ấy chắc chắn sẽ nói một tràng giang đại hải. Người già làm chuyện gì cũng đều thích nói mấy lời hoa mỹ trước. Tôi hoàn toàn không có tâm trạng để nghe, tim đập như sấm, gần như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Dường như mới chỉ qua vài phút, đã nghe thấy trọng tài Tra Chí Cực to tiếng gọi tên tôi.

“Trận tỷ thí đầu tiên, Dương Quách của Kế Môn đánh với Phiên Phiên phái Tú Hoa!”

Tôi run rẩy rụt đầu rụt cổ vào sân, cảm giác được hai chân mình đang run lên vô cùng rõ ràng.

Sau khi Tra Chí Cực tuyên bố trận tỷ thí bắt đầu, tôi cười trừ một cái còn khó nhìn hơn khóc, dè dặt chào đối thủ trước mắt một tiếng: “Tiên sinh, xin chào”

Ông chú cường tráng tên Phiên Phiên kia không hề phản ứng lại, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hai tay nắm vào nhau mấy cái, chuẩn bị tấn công tôi.

Mỗi bước đi của ông ta, tôi đều cảm thấy đất rung núi chuyển, không nhận được lùi về phía sau. Ngay khi tôi sắp lùi qua vạch sân đấu võ.

Chỉ nghe thấy “Bùm” .một tiếng

Ông ta ngã lăn quay ra đất.

Tôi: “.”

Người xem: “.”

Tôi còn đang sững sờ, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hét to của Tiêu Long Vũ : “Đừng sợ! Người hấn ta ục ịch, động tác chậm, phòng ngự cũng không tốt, dùng tốc độ nhanh nhất đá lên ngực hấn!”

Quay đầu nhìn, thấy anh ta đang đứng ở bên sân, hai tay chụm vào bên miệng làm loa, trong mắt đầy vẻ sát phạt.

Trong hiểm nguy, người này vẫn rất đáng tin.

Điều này làm thiện cảm của tôi với anh ta tăng thêm 1%.

Trải qua một lần như vậy, sự lo lắng của tôi cũng giảm bớt đôi chút, tay chân cũng nghe điều khiển.

Liều mạng!

Ông chú cường tráng đã bắt đầu lung la lung lay, tôi lấy lại bình tĩnh, bày ra tư thế, nhanh chóng xông tới chỗ hắn.

Dẫm chân hắn! Chọc vào mũi hắn! Đá bụng hắn! Tôi nghiêng người giãn cơ, sau đấy đá một phát vào bụng hắn.

Chỉ nghe thấy một tiếng trầm đục, trúng rồi!

Ông chú cường tráng bị đau, thân thể lung lay mấy cái sắp ngã xuống. Mấy ngàn lần đá bìa trong mấy tháng này cũng không uổng! Trong lòng tôi vô cùng kích động, vô cùng vui sướng, hoàn toàn không chú ý tới có một cái bóng đang ở trên đỉnh đầu tôi càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn.

Khi tôi nhận thấy tình hình không ổn, xoay người muốn chạy thì đã không còn kịp nữa rồi.

Oa! ! ! Lưng tôi! ! ! !

Tên mập chết bần kia, sao ông không ngã sang bên kia? Vì sao lại ngã lên người tôi? !

Mặt tôi úp xuống đất, bị đè sắp tắt thở. “Tiểu Long Nữ cứu mạng!” Trong lúc nguy hiểm, tôi không kịp nghĩ, bất giác gọi biệt danh của người nào đó, “Mau tới kéo muội với! !”

Nhưng Tiêu Long Vũ vừa rồi còn đứng hò hét chỉ đạo bên sân võ giờ đang ôm mặt, ra vẻ như “Ta không biết đồ ngu này”.

“Tự bò ra đi!” Anh ta có vẻ như vô cùng bẽ mặt, nói.

Trọng tài Tra Chí Cực có chút xấu hổ, khẽ nói: “Sur muội, đang tỷ thí cấm

xin giúp đỡ từ bên ngoài. Chỉ khi nào thắng thua hoặc một bên nhận thua thì mới dừng lại.”

Xin giúp đỡ bên ngoài. Máy Ép Trái Cây, anh xuất thân từ MC đây à?

Tôi không chịu thua đâu! Rõ ràng là tôi đá ngã hắn!

Nhưng ông chú to con hình như đầu đập xuống đất, ngất đi rồi.

Vì thế, bây giờ trên sân là phần độc diễn của tôi, mấy trăm ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào một mình tôi, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy trên khán đài có người kêu: “Cá cược, cá cược đề! Cá xem cô nương bên Kế Môn có thể bỏ ra khỏi người Phiên Phiên không! Một ăn mười! Một ăn mười! Đặt xong bỏ tay ra!”

Mẹ kiếp.

Thật đúng là lòng người dễ thay đổi, tình người lạnh lẽo! Mấy tên khốn kiếp kia có biết cái gì gọi là “Làm người phải phúc hậu” không? !

Tra Chí Cực ở bên cạnh sốt ruột đến mức đi vòng vòng xung quanh, nhưng chẳng thể làm gì được. Cho đến khi mọi người nhìn trò cười này nửa giờ, ông chú to con cuối cùng cũng tỉnh, cực kỳ thông thả ngồi dậy khỏi cơ thể đã bị nội thương của tôi, còn không quên dè mạnh lên cánh tay tôi.

Chỉ nghe thấy các đốt ngón tay tôi phát ra tiếng “Rắc rắc”.

Vị huynh đài này, anh thật ra là đồ ‘bụng đen’ đúng không.

Nhưng đám khán giả huyết sáo gần nửa tiếng kia lại không cười nữa. Bởi vì họ hết sức rồi, ôm cơ bụng đau vì cười, chờ hồi sức.

Tra Chí Cực bước nhanh đến bên cạnh tôi, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Sur muội, còn động dậy được không?”

Tôi khó khăn nghiêng đầu, hấp hồi nói: “Sur huynh, gọi cáng.”

————— tôi là đường phân cách nghìn đời từ xưa đến này lần đầu tiên bị
tuyển thủ đề thua —————

Hậu viện đạo trường Kế Môn.

Tiêu Long Vũ ngồi đối diện tôi, nhìn tôi đang gào khóc như đồ ngốc.

Cuối cùng anh ta ngẫm nghĩ rồi đến phòng bếp lấy một cái chân gà đưa cho
tôi.”Không phải muối đỏi bụng sao?”

Tôi không nói gì, vừa hít sâu vừa há to mồm cắn chân gà, nhiều lần bị
nghẹn đến nấc cục.

Tiêu Long Vũ hơi do dự, cuối cùng vẫn nâng tay vỗ vỗ lưng tôi, giúp tôi
thuận khí.

Anh ta than nhẹ một tiếng: “Để cho người khác cười mấy cái thì sao, mất
miếng thịt nào à? Thua thì thôi. Đừng buồn, có một số việc chắc chắn
phải trải qua, hiểu không?”

Tôi nuốt miếng chân gà cuối cùng xuống, lau qua loa nước mắt với nước
mũi trên mặt, bình tĩnh nói: “Sur huynh muối không sao, không cần lo lắng
cho muối đâu.”

Dứt lời tôi siết chặt tay, đấm một phát thật mạnh lên tường. Vách tường bị
lỗm xuống, vôi rơi xuống ầm ầm.

“Cứ coi tôi là đồ ngốc đi. Cứ cười nhạo tôi đi! ! Một ngày nào đó ông
đây sẽ tự tay đánh chết cái bang khốn kiếp nhà các người a a a a! ! !”

-----oOo-----

Chương 8: Bàn về mức độ an toàn trong tay nghề nấu nướng của sư phụ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi tôi vác đôi mắt khóc sưng húp trở về khán đài, trận đấu đã đánh sắp xong rồi. Hôm nay Kế Môn chỉ có mỗi trận của tôi, Tra Chí Cực, Tiêu Long Vũ, Ngụy Ba Như đều chưa đến lượt.

Trận đấu cuối cùng là Liên Giáo với Thiếu Dương. Nhìn thấy người trên sân tôi ngẩn ra. “Đây là.”

Hóa ra là anh đẹp trai Thiếu Dương trên mè� mấy hôm trước tôi nhìn thấy. Tôi vội vã nhìn bảng đấu, tên anh ta viết trên giấy trắng mực đen: Mao Mâu.

Mao Mâu? Sao lại thấy hơi quen quen nhĩ.

Tôi đau khổ suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vỗ đùi: đây chẳng phải là đệ tử Miêu Miêu của phái Thiếu Dương khiến sư phụ nôn mửa tại chỗ năm đó đấy sao! Lại nhớ đến dáng vẻ anh ta đùa với Voldemort sáng hôm đó, chắc chắn, thật là nghiệt duyên, nghiệt duyên.

Còn chưa chờ tôi cảm thán xong, trên khán đài đã trở nên náo loạn. Tôi và Tiêu Long Vũ ngồi bên cạnh sư phụ, là chỗ cao nhất khán đài, có thể nhìn rõ gần như tất cả đàn ông con trai phía dưới đều thất thố đứng lên.

Tôi nhìn lên võ đài, hóa ra đôi thủ Dương Dương Dương của Mao Mâu lên sàn rồi.

Mặc dù Dương Dương Dương có cái tên rất buồn cười, nhưng diện mạo quả thật là khuynh quốc khuynh thành. Nhất là trong giới võ lâm phái nữ thường cao lớn thô kệch, tuyệt sắc mỹ nhân lại càng hiếm, là đàn ông ai cũng sẽ động lòng. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, quay đầu nhìn người là bạn lâu năm của Dương Dương Dương đứng bên cạnh mình.

Người nọ ghét bỏ lườm tôi một cái.”Nhìn cái gì.”

“Sao huynh lại không giống bọn họ?” Tôi chỉ chỉ đám đàn ông đang chạy

ào lên. Bọn họ đều chạm vào vòng bảo vệ, vẻ mặt si mê giống như người thích hoa quả đang tranh nhau mua miếng thịt bò.

Tiêu Long Vũ coi thường hừ một tiếng: “Muội so ta với mấy kẻ Tú Hoa đó sao?!”

A, tôi quên mất, cô nương Tiểu Vũ anh đã trả qua tuổi thơ trong đám con gái muôn màu muôn vẻ. Tôi oán thăm. Không ngờ anh ta lại hừ hừ tiếp, nâng một ngón tay lên: “Nhưng ta cảm thấy người như muội vĩnh viễn không thể hiểu nỗi nỗi buồn phiền của cô ta đâu.”

Tôi nhìn theo tay anh ta, cúi đầu nhìn Ngực mình ..

. Cái tên này. Rốt cuộc là tại sao anh ta lại ghét tôi thế hả! =|||

Một phần trăm hảo cảm vừa tăng lên sáng nay của tôi với anh ta lập tức tan thành mây khói. Tôi cắn răng quay đầu xem trận đấu, không thèm để ý đến anh ta nữa.

Trên võ đài, Mao Mâu và Dương Dương Dương đã bắt đầu giao đấu từ lâu. Chiêu thức của Dương Dương Dương vô cùng đẹp đẽ hoa lệ, quyền pháp của Mao Mâu lại gần giống Kế Môn, đơn giản trực tiếp, không hề nương tay, mỗi chiêu đều nhắm vào điểm yếu.

Ban đầu Dương Dương Dương muốn đánh lên mặt anh ta, lại bị Mao Mâu cản được. Không những thế còn bị anh ta tung một chưởng về phía bả vai. Cô ta vì trốn một chưởng đó, liền lấy tay áo quần lấy tay anh ta, không ngờ bị anh ta phá được, còn bị đập một phát.

Chỉ khoảng mười phút, Dương Dương Dương thân là con gái thể lực dần dần cạn kiệt, bại trận xuống đài.

Tôi thổn thức mãi. Mao Mâu này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, không chừng đã chôn vùi một mối nhân duyên cực tốt rồi. Nhưng Dương Dương Dương chắc lớn tuổi hơn anh ta? Tiêu Long Vũ đã hai mươi mấy, Dương Dương Dương chắc cũng không nhỏ hơn. Không biết thời đại này tình chị em có phổ biến không nữa.

Tôi đi theo sư phụ và Tiêu Long Vũ về hậu viện, dọc theo đường đi suy nghĩ sâu sắc, suy một ra ba, từ đó đẩy lên mười, toàn những thứ con người không thể nghĩ ra nổi, nghĩ đến sóng lòng sôi sục, nhiệt huyết sôi trào. Cho đến khi vào nhà ăn, tôi mới bị mùi đồ ăn câu hồn lại.

Thơm quá!

Chỉ nghe thấy sư phụ cười tùm tùm nói: “Tuy hôm nay Quách nhi thua, nhưng cú đập kia cũng thật xuất sắc. Giữa trưa vì sư đặc biệt nấu một nồi canh cá, ninh nhừ trong ba canh giờ liền, thuận tiện tắm bổ cho ba đứa các con khỏe mạnh để ngày mai tỷ thí.”

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không mà trong chớp mắt, hình như tôi nhìn thấy cơ mặt sư huynh sư tỷ của tôi run rẩy.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Nước miếng của tôi sắp chảy ra cả rồi, chớp đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào cái nồi đất. Sư phụ thật không hổ là người đàn ông cực phẩm, uy vũ hùng tráng, dịu dàng săn sóc, cẩn thận khoan dung, thấu hiểu lòng người, có lý tưởng có khát vọng, còn có thể nấu cơm!

Đang lúc tôi hào hứng múc một bát canh không cần thìa mà cầm bát uống luôn, đột nhiên cổ tay bị ai đó nắm lấy. Ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Long Vũ ho một tiếng, nói: “Phải có thứ tự trên dưới, để đại sư huynh uống trước.”

Mấy câu này của anh ta đôi lấy ánh mắt u oán của Tra Chí Cực.

Thấy tôi vẫn còn ngơ ngác không buông tay, Tiêu Long Vũ cướp luôn lấy cái bát, đưa tới trước mặt Tra Chí Cực, mang theo vài phần vui sướng khi người gặp họa nói: “Sư huynh, mời.”

Tra Chí Cực nhận lấy cái bát, thấy chết không sòn uống một ngụm nhỏ.

Mọi người trong phòng ngừng thở, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Ngay sau đó, ánh mắt anh ta đột nhiên trợn lên, lộ ra vẻ mặt khó tin, hét to: “Uống được!” Lại nhìn chúng tôi một vòng, “Lần này uống được! Không lừa mọi người!”

Ngụy Ba Như nửa tin nửa ngờ uống một ngụm, chớp mắt mấy cái. “Rất ngon!” Biểu cảm chân thành trên mặt cô ấy không giống như đang giả vờ, một bát canh nhanh chóng đã thấy đáy. Ngay cả Voldemort đứng trên vai Tra Chí Cực uống vào cũng kêu “meo” vài tiếng.

Tiêu Long Vũ thấy thế, cuối cùng cũng thở phào một hơi, múc cho tôi và anh ta mỗi người một bát định nếm thử. Tôi nâng bát lên hít một hơi thật sâu, nhìn nước canh màu trắng sữa, thêm nhỏ dãi. Lúc tôi chuẩn bị đưa thìa vào miệng ——

Tra Chí Cực bỗng run rẩy ngã xuống đất.

Ngụy Ba Như sùi bọt mép ngã xuống đất.

Voldemort đập đập bốn chân ngã xuống đất.

Tôi: “.....”

Tiêu Long Vũ mới uống vài ngụm cũng không chịu được, lắc lư mấy cái. Tôi vội vã chạy đến đỡ lấy anh ta. Anh ta ôm chặt bụng, dùng giọng điệu oán phụ bị chồng thay lòng đổi dạ bắt phá thai như trong phim cổ trang nói:

“Sur phụ. Người. Rốt cuộc vì sao. Lại muốn. Đầu độc đệ tử của mình.”

Gương mặt sư phụ hiện lên mấy phần kích động hiếm thấy. “Ta không hạ độc!”

Ông ấy sốt ruột chạy đến bên cạnh cái nồi, dùng thìa khuấy vài cái, “Lạ thật, lần này rõ ràng là đã rửa cá rồi, ai biết hệ tiêu hóa của các con vẫn kém vậy.”

Tôi nghiêm túc hỏi: “Sư phụ, người nấu cá gì vậy?”

“Cá chuối đó!”

“Không. Đây.Tuyệt đối không phải là cá chuối!” Tiêu Long Vũ khó khăn nói.

Sư phụ chống cằm, như có dăm chiêu. “Nói cũng thấy quả thật con cá này không giống cá chuối bình thường. Lúc vì sư bắt chúng, bụng chúng hơi phồng lên, vì sư nhìn thấy cá tròn như vậy còn rất mừng nữa”

“Đây là cá nóc.” Tôi nâng tay đỡ lấy trán, bất lực nói, “Thịt với da cá đều có kịch độc.”

Sư phụ di di chân, có chút xấu hổ.”A. Ha ha. Thế à.”

Tôi liếc mắt nhìn một nam một nữ một mèo nằm trên đất, lại liếc mắt nhìn Tiêu Long Vũ một cái, cùng nhìn thấy trong mắt nhau một lời nói tận đáy lòng ——

Hết đường sống rồi.

Vốn ngày mai còn có thể vớt vát chút mặt mũi, giờ thì. Căn bản là không đánh đã thua.

Sư phụ người không cần giả vờ đáng yêu, cho dù là nắng ấm mùa đông trên đỉnh đầu người cũng không chiếu sáng nổi tương lai tăm tối của Kế Môn đâu.

Tin tức chủ tướng phó tướng tam tướng của Kế Môn trùng độc nhanh chóng lan khắp đạo trường. Bữa sáng ngày hôm sau, mọi người xung quanh đều bàn tán đề tài Kế Môn anh dũng hi sinh. Đầu tôi cứ cúi gằm xuống, ngay lúc tôi sắp chết đuối trong bát cháo, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng: “Dương cô nương.”

Là Mao Mâu. Tôi yếu ớt chào anh ta một tiếng. Anh ta bùng bữa sáng ngồi

xuống bên cạnh, vô cùng lịch sự không hỏi tôi vấn đề có liên quan đến “ngộ độc thức ăn”. Chúng tôi đều có tâm tư riêng, cùng yên lặng ăn một bữa cơm, sau đấy cùng đi đến võ đài.

Tra Chí Cực, Tiêu Long Vũ và Ngụy Ba Như đều không thể ra trận được nữa rồi. Một mình tôi ngồi ở tầng dưới cùng trên khán đài, chẳng có tâm trạng đâu mà xem tỷ thí, chỉ nhìn lan can căn hạt dưa, tiện tay lật quyển ‘Thần Điều Hiệp Lữ’ chép tay do chính tôi dựa vào trí nhớ viết lại.

Tôi đang đọc hăng say, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh với tiếng hét chói tai của phụ nữ. Tôi giật nảy mình, mặc kệ quyển sách trên tay, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên võ đài.

. Là tên khoe mẽ Tiêu Long Vũ kia.

Anh ta lại lên sàn đấu.

Chỉ thấy anh ta bình tĩnh đứng ở giữa sân, mỉm cười, ném cho mọi người mấy ánh mắt “Động lòng người”, “làn thu thủy dập dờn”, “tâm tư của ta người đừng đoán”, “mấy anh phóng viên có định chụp không”. Đám thiếu nữ trên khán đài đồng loạt trúng chiêu, tiếng hét rung trời. Nói tóm lại, rất có khí thế của Dương Dương Dương ngày hôm qua.

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm. Quả nhiên là cùng một sư môn mà ra.

Tôi cười nhạt, trong lòng lại rất hoang mang. Buổi sáng lúc ra ngoài, tôi nhìn vào trong phòng anh ta thấy độc cá nóc của anh ta vẫn chưa được giải hết. Tuy không nằm trên giường không dậy nổi giống bọn Tra Chí Cực nhưng cũng toàn thân chết lặng, tay chân vô lực, tôi nhìn mà suýt chút nữa còn định tặng vòng hoa hát quốc ca.

Thế mà chẳng mấy chốc anh ta đã áo mũ chỉnh tề đứng trên kia. Thân thể anh ta như vậy. liệu có đấu được không?

Nhưng Tiêu Long Vũ không chỉ đấu được mà còn thắng nữa.

Sau này trận đấu chỉ tốn chưa đến một phút đồng hồ này thường được mọi người khen ngợi.

Người đời sau nói rằng: quái lạ.

Phái Tú Hoa đấu trận này phát biểu: vô cùng quái lạ.

Bởi vì, phần lớn mọi người đều không nhìn rõ anh ta ra tay thế nào. Nếu ở thời hiện đại có cách quay chậm, có lẽ còn có thể nhìn thấy rõ động tác của anh ta. Nhưng ở thời đại này, tôi chỉ nhìn thấy hai người xông vào giữa sân, vừa chạm vào đã lùi ra ngay, sau đấy đệ tử phái Tú Hoa liền ngã vật xuống đất.

Một chiêu chết tươi.

Cho đến khi trọng tài tuyên bố Kế Môn thắng, tôi vẫn còn đang sửng sò. Sau đấy chẳng thấy tăm hơi bóng dáng Tiêu Long Vũ đâu nữa. Tôi vốn định về sân sau tìm anh ta, lại đụng phải Tra Chí Cực trên đường.

Sắc mặt anh ta vẫn hơi trắng bệch, nhưng xem ra có thể đi lại được rồi. Tôi tiến lên đỡ lấy anh ta.

“Đa tạ muội, sư muội.” Anh ta cười nói. Trên đường về, anh ta bảo tôi xé chiếu ngày mai cùng đến Vân Các, anh ta có một số việc muốn nói với tôi. Tôi thấy rất lạ, hỏi anh ta vì sao lại chọn thời gian địa điểm bí mật vậy.

Sắc mặt anh ta cứng đờ. “Bởi vì chỉ có như vậy Ngụy sư muội mới không đi theo.”

Tôi vội vã tỏ vẻ “muội hiểu mà” vỗ vỗ vai anh ta. Lại nghe thấy anh ta nghiêm túc nói: “Bắt chặt mưa gió.”

Bởi vì tôi là người làm công tác văn hóa từ hiện đại đến (khụ, yên lặng khiêm tốn chút), liền lý giải mấy câu của anh ta thành phiên bản văn nghệ “Không gặp không về”. Tôi còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, Tra Chí

Cực lại chơi trò im lặng với tôi, cũng không xem xem tôi là ai. Kết quả không ngờ ngày hôm sau đang ăn cơm trưa thì trời mưa to. Trận đấu buổi chiều đành phải hủy.

Tra Chí Cực, anh là đồ miệng quạ đen!

Tôi nhìn trời mưa to, thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn cầm ô lên, xông ra ngoài.

Cả đạo trường đều bị bao phủ trong màn mưa và sương mù nặng nề. Không biết Tra Chí Cực đợi bao lâu, không mở ô, tóc và quần áo đều ướt nhẹp, bộ quần áo xanh sẫm trên người đã biến thành màu đen, nổi bật lên bóng lưng đơn độc của anh ta.

Tôi đi đến, anh ta hình đã sớm nghe được tiếng bước chân, mỉm cười xoay người. Có lẽ là vì lúc này chỉ có hai chúng tôi, khó có dịp Ngụy Ba Như không nhảy ra ngắt lời, giọng anh ta có vẻ nhẹ nhàng hơn bình thường rất nhiều.

“Sur muội.”

Tôi đưa ô lên đỉnh đầu anh ta. “Đại sư huynh, huynh vừa giải độc xong, sao trời mưa không che ô? Cần thận cảm lạnh.”

Anh ta nghiêm túc nói: “Ta sợ nửa đường trở về lấy ô, muội đến rồi sẽ không tìm thấy ta.”

. Đồ ngốc này.

Chúng tôi yên lặng không nói gì đứng ngẩn ngơ một lát. Tôi vừa định nói chúng ta không phải là măng mùa xuân, có chuyện gì thì vào nhà hăng nói, chợt nghe thấy anh ta hỏi:

“Sur muội, có phải muội thích Tiêu sư đệ không?”

Lại nữa rồi. Hóa ra hôm nay tìm riêng tôi tới là lại muốn giáo dục chuyện yêu sớm với tôi sao. Thật giống chủ nhiệm lớp quá đấy. Tôi nhìn

xung quanh một lượt, chắc chắn Ngụy Ba Như sẽ không xuất hiện, sau đây nói chuyện ngày hôm qua Tiêu Long Vũ cười nhạo tôi không có ngực.

Cuối cùng tôi hỏi anh ta: “Huynh thấy muội sẽ thích người như thế sao?”

Anh ta có chút xấu hổ cười cười. “Bảy năm trước Tiêu sư đệ đến Kế Môn. Có một số việc sư phụ không muốn cho muội biết, nhưng.” Về mặt anh ta vô cùng do dự, “Ta chỉ có thể nói cho muội biết, đệ ấy không phải là người bình thường, nếu có thể thì cố gắng đừng dính dáng quá nhiều đến đệ ấy.”

Tra Chí Cực chắc chắn không biết, trong lúc này đầu tôi đang diễn vô số bộ phim truyền hình máu chó. Kim phân thể gia, kim cương hào môn, cảnh vàng lá ngọc, châu quang bảo khí. Nghĩ mà xem, nhà giàu, đứa trẻ bị vứt bỏ, quan hệ gia đình tan vỡ, con riêng lưu lạc đầu đường.

Dừng, dừng.

Lại nghe thấy Tra Chí Cực hỏi tiếp: “Sư muội cảm thấy so sánh ta với Tiêu Sư đệ thì thế nào?”

Tôi xua tay.”Nhị sư huynh với huynh là hai loại người hoàn toàn khác hẳn nhau. Không so sánh được.”

“Hử? Vậy ta là loại người gì?”

Tôi nghiêm túc trả lời: “Huynh giống ông tổ nhà muội vậy.”

Tra Chí Cực suýt nữa lão đảo ngã xuống đất.

“. Ta già thế sao? !”

Đương nhiên rồi, các người đều là người của hơn trăm năm trước, đều là tổ tiên của tôi.

Tôi không chú ý tới Tra Chí Cực đã bị tôi làm tổn thương, lau nước mưa trên mặt, tiếp tục nói: “Sư huynh, huynh luôn quan tâm đến vấn đề yêu sớm

của muối, sao như cha muối. Không, giống hệt cha muối.”

Người bên cạnh không nói gì. Cho đến khi tôi bắt đầu đứng mỗi chân, mới nghe anh ta nhẹ giọng đáp.

“Bởi vì. Ta thích muối. Rất thích.”

Bộp một tiếng, ô trên tay tôi rơi xuống đất. Trong chớp mắt làn mưa dày trời xối lên đầu chúng tôi.

Lại nghe thấy anh ta nhàn nhạt nói: “Muốn nghe chuyện cũ không?”

Tôi. Chẳng nói nổi một chữ.

“Có một chàng trai, luyện võ hai mươi năm, không sợ khổ không sợ đổ máu, ôm một hoài bão trong giang hồ xảo trá biến đổi khôn lường.”

“Có một ngày, anh ta gặp một cô bé trước cửa đạo trường. Cô ấy ngắt xỉu trước cửa đạo trường, ăn mặc rất kỳ quặc. Anh ta thuyết phục sư phụ mình cứu cô ấy về.”

“Cô bé sau khi tỉnh lại đã trở thành sư muội của anh ta. Quả nhiên cô ấy rất kỳ lạ. Anh ta đã từng gặp rất nhiều người, thông minh, si tình, xảo quyệt. . . . Nhiều người tốt hơn cô ấy, nhưng anh ta đều không muốn.”

“Chỉ có cô ấy mới làm anh ta vui vẻ.”

“Anh ta cố gắng thay đổi, hi vọng có thể gần cô ấy hơn một chút. Nhưng giữa họ luôn có một cái vực sâu không đáy. Anh ta nhìn cô ấy và sư đệ của mình càng ngày càng thân thiết nhưng lại không thể chen vào.”

“Cho đến một hôm, anh ta nhìn thấy sư đệ xưa nay luôn lạnh lùng bảo vệ cô ấy, trong lòng anh ta cuối cùng cũng đã có chút sốt ruột. Anh ta muốn cố gắng, cho dù chỉ nhận được một cái ngoái đầu nhìn lại của cô ấy.”

“Quách nhi, ta thích muối.”

Nói tới đây, anh ta rút cuộc cũng ngừng lại, nhìn tôi cứ luôn ngẩng đầu lên trời. “Muội đang tìm gì vậy?”

Tôi đắn đo một lúc, cuối cùng thành thật nói: “Tìm máu chó với thiên lôi.”

Tôi chẳng thể nào ngờ được, khi Dương Quách tôi sắp kết thúc tuổi mười sáu lại được một người đàn ông lớn hơn tôi mười tuổi ở mấy trăm năm trước thâm tình tỏ tình giống trong tiểu thuyết ngôn tình.

-----oOo-----

Chương 9: Dương quá và tiểu long nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mưa đã tạnh. Người tôi ướt sũng, hoang mang đi về phòng mình.

Nhưng cách sân khá xa, tôi lại nghe thấy phía sau có tiếng gọi của phụ nữ. “Này, tiểu cô nương bên kia ời, đúng rồi, chính cô đấy. Dương Quách đúng không?”

Tôi nhìn lại, hóa ra là Dương Dương Dương. Cô ấy mặc bộ quần áo màu hồng, đứng trên nền gạch đen ướt sũng sau cơn mưa, xinh đẹp rực rỡ. Nhưng một mỹ nữ thế này sao lại nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi: “Cô gọi hộ ta Tiêu Tiêu Vũ tới đây! Hôm đây bà đây vẫn chưa mắng xong đâu!”

. Cô chưa mắng xong nhưng Tiêu Long Vũ đã nổi điên lên rồi.

Tôi xấu hổ, gầy gầy tóc còn đang nhỏ nước. Bây giờ tôi đang ướt sũng, chắc trông rất ngốc. “Ồ, mà, Dương tỷ tỷ này, tục ngữ nói tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng làm hồng hòa khí. Tỷ xem, đây là Kế Môn, tỷ và Tiêu Long Vũ. Không, là cái tên họ Tiêu không biết tốt xấu kia. Nếu hai người đánh nhau, ngộ nhỡ bị thương thì không hay lắm. Hơn nữa, đại sư huynh lắm mồm. Đại sư huynh mà hỏi, vậy. Vậy. tôi cũng khó ăn nói.”

Dương Dương Dương không chú ý khi tôi nhắc tới Tra Chí Cực thì mặt hơi đỏ lên, im lặng một lát, sau đó có chút buồn bực nói: “Tha thứ cho tên tiêu tử đây dễ dàng như thế, ta không cam lòng!”

Tôi không biết nên nói gì, đành đứng như trời trồng.

Cô ta lại nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười. “Mà này, đã lâu rồi ta không gặp cô, nha đầu chẳng thay đổi chút nào, vẫn bé tẹo như thế.”

Cách đây mới hơn một tháng thôi, trí nhớ của bà chị kém quá đấy. Nhưng chưa để tôi buồn bực xong, chợt nghe thấy Dương Dương Dương khẽ lầm bầm: “Chuyện người trẻ tuổi các cô mà cứ làm phiền bà khom già này.”

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn tôi. “Cô cũng biết, năm đó khi Tiêu Tiểu Vũ rời khỏi Liên Giáo đã hỏi vay nặng lãi của ta tám lượng bạc. Giờ cả vốn lẫn lãi, tổng cộng là chín vạn tám nghìn bảy trăm tám mươi một lượng bạc.”

Tôi gật gật đầu, lại nghe cô ấy nói tiếp: “Giờ ta chuyển nhượng lại cho cô, bảo hần trả thẳng luôn cho cô nhé?” Giọng điệu cô ấy không có chút hoang mang nào, giống như chỉ đang đưa thịt nướng cho tôi vậy.

Mà cảm tôi lại rơi xuống. Đây có tính là. tiền từ trên trời rơi xuống không?

Hơn chín vạn lượng, sợ là cả đời Tiêu Long Vũ cũng chẳng trả hết nổi?

Tôi còn đang thất thần, Dương Dương Dương vỗ vỗ vai tôi. “Tiêu địa chủ cố gắng đòi nợ nha ~~~ Nếu thật sự không đòi được, ha ha, cô biết đấy” Còn chưa chờ tôi phản ứng kịp, cô ấy lại tự lải nhải một mình, “Dương Quá và Tiêu Long Nữ, chắc chắn phải ở bên nhau!”

Tôi lại kinh hãi, nội thương rồi. Cô ấy vừa nói cái gì. Dương Quá và Tiêu Long Nữ? ! !

Chẳng lẽ.

Tôi túm lấy vai cô ấy, hít sâu nhiều lần, thử hỏi: “Lục Hồng với Vân Đề, tỷ thấy thế nào?”

Dương Dương Dương ngơ ngác nhìn tôi.

Chẳng lẽ cô ấy cũng xuyên không? Tôi lại hạ giọng hỏi: “Tỷ mua dầu mỡ không?”

Cô ấy chớp chớp đôi mắt to, lại đưa tay lên sờ sờ trán tôi. “Nha đầu, có phải cô ăn nhầm gì không?”

Cô ấy không biết? Trong lòng tôi càng nghi ngờ hơn, hỏi thẳng: “Sao tỷ lại biết Tiêu Long Nữ và Dương Quá?”

“Đương nhiên là. Tiêu Vũ nói với ta.”

Tiêu Long Vũ? ! Anh ta. Hóa ra anh ta lại là người hiện đại à? !

Tôi khiếp sợ đến mức nội thương, mất một lúc lâu mới ghé sát vào Dương Dương Dương, lắp bắp hỏi: “Dương tỷ tỷ, lúc tỷ mới quen Tiêu Long Vũ Có, có phát hiện ra chỗ nào kỳ quái của anh ta không? Như là. Thường xuyên nói những thứ tỷ nghe không hiểu?”

“Lúc mới quen?” Dương Dương Dương xoa cằm nghĩ nghĩ, “Khi đó hẳn vẫn còn là một đứa bé, lưu lạc trên đường, nhìn rất giống con gái, ta thấy rất đáng thương”

Không phải cái này. “Vậy Dương tỷ tỷ, tỷ với Nhị sư huynh tôi, có phải.” Tôi bật hai ngón tay cái lên dí dí vào nhau.

Léng phéng?

Đôi lông mày của Dương Dương Dương nhíu lại, đập một phát lên đầu tôi. “Tiểu nha đầu nghĩ linh tinh gì đấy? Ta không có sở thích đặc biệt với trẻ con! Thằng nhóc kia ngày trước không phải cũng bị ta đánh cho gào khóc thảm thiết sao? !”

“Nhưng. Không phải trước đây anh ta là đệ tử Liên Giáo sao? Chẳng phải hai người ở chung năm năm sao?”

“Ta nào có cái loại đệ tử lừa gạt sư môn rồi chạy trốn như hăn!” Dương Dương Dương ghét bỏ trợn mắt, ghi hận nói, “Lần đó hăn tự ý đuổi theo Dương Phụng, sau đấy ta liền ra thông điệp với sư phụ hăn: Nhìn thấy cái tên vô tình vô nghĩa này lần nào thì đánh lần đấy!”

Trong đầu tôi tưởng tượng ra cảnh Dương Dương Dương đặt Tiêu Long Vũ lên gối, đánh cho lăn lộn. Sau đó tôi tự khinh bỉ mình.

Nói đi nói lại, rốt cuộc cô gái này bao nhiêu tuổi rồi.

Tôi đang thầm buồn bực lại thấy Dương Dương Dương nở một nụ cười vô cùng tà ác, kéo cổ tôi lại. “Hừ, trong tay ta còn nắm rất nhiều nhược điểm của thằng oắt kia. Nghe này, nếu hăn không trả tiền hoặc bắt nạt cô, cô chỉ cần nói một từ với hăn, hăn ta sẽ lập tức ngoan ngoãn cho xem.”

Tại tôi lập tức dựng đứng lên.

“Nhớ kỹ, từ này là – Lan Khanh.”

Lan Khanh?

“Là. Tên người à?”

Dương Dương Dương cười thần bí, giơ tay lên: “Muốn biết thì tự mình đến hỏi hăn ta đi.”

Lúc tôi đi vào sân, Tiêu Long Vũ đang chuyển chậu hoa cát vào khi trời mưa ra ngoài.

Anh ta ngẩng đầu lườm tôi một cái, nhìn thấy quần áo tôi ướt đẫm, tóc còn nhỏ nước toong toong, cau mày. “Đầu óc muội bị cửa kẹp rồi hả ? Ban ngày ban mặt chạy đi tắm mưa?”

Lại nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, ra vẻ vô ý hỏi: “Vừa rồi đi gặp ai mà mặt đỏ vậy.”

Tôi không nói, nhìn anh ta nghịch với chậu cây xương rồng. Lý trí của tôi nói với tôi rằng tại Kế Môn này có hai người không nên dây vào. Một người là sư phụ, người kia chính là cái kẻ nghịch hoa không bình thường trước mặt tôi đây.

Bạn xem, người khác đều thích hoa cỏ xinh đẹp, chỉ có anh ta lại thích trồng loại cây đầy gai nhọn này.

Vì muốn chuyển đề tài, cũng vì muốn làm rõ chân tướng, tôi bước đến trước mặt anh ta, bắt lấy cổ tay anh ta, ngửa đầu thay đổi vẻ mặt hỏi thẳng: “Tiêu Long Vũ, huynh cũng xuyên không đúng không?”

Lông mày anh ta nhíu lại. “Chọc cái gì, ta vẫn cần dùng đây.”[1]

[1] Chữ xuyên cũng có nghĩa là chọc thủng, xuyên thủng.

Không phải? Vậy sao anh ta lại biết.

Không cho tôi nghĩ nhiều, Tiêu Long Vũ liền hất tay tôi ra. Không ngờ dùng nhiều sức quá khiến tôi đang thất thần, loạn choạng ngã về phía sau.

Thấy tôi sắp ngã chần động não, anh ta lạnh tay lẹ mắt bắt lấy tay tôi, kéo mạnh về phía mình. Tôi không kịp tránh, đầu đâm vào.

Bốn chậu xương rồng cạnh anh ta. =.=”

Tôi cảm thấy tôi không biến thành Dương Quá thì cũng sắp thành Tạ Tốn rồi. May mà kịp bật mắt lại, không thì mù thật rồi.

Khóe miệng Tiêu Long Vũ run rẩy nhìn tôi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Muội. Sao càng ngày càng ngu đi vậy.”

Tôi thở hắt hên liếc xéo anh ta, ôm cánh tay bị đâm thành Spongebob

Squarepant đi về phòng mình. Nhưng đi đến cửa phòng, tôi đột nhiên xoay người phóng chiêu, giết anh ta không kịp trở tay:

“Lan Khanh là ai? !”

Tiêu Long Vũ đưa lưng về phía tôi, im lặng lau lá cây xương rồng. Rất lâu rất lâu sau, lâu đến mức tôi còn tưởng anh ta không trả lời, anh ta mới từ từ xoay người lại.

Anh ta ra vẻ khó hiểu: “Ồ? Sao muội vẫn còn ở đây?”

Tôi: “.”

Tiêu Long Vũ, xem như anh lợi hại!

————— tôi là đường phân cách thế giới này thật sự càng ngày càng loạn
—————

Ngày hôm sau chính là trận chung kết của đại hội Hoàng Võ. Ngày đầu tiên tôi đã thua như gỗ mục, Tra Chí Cực và Ngụy Ba Như lại ngộ độc thức ăn bỏ thi, cho nên Kế Môn chỉ còn mỗi Tiêu Long Vũ.

Trước khi bắt đầu thi đấu, tôi vẫn còn đang nội thương vì lời tỏ tình ngày hôm qua của Tra Chí Cực, ngồi trên khán đài tượng trưng, cầm lá cờ nhỏ “Kế Môn tất thắng”, lấy tay gãi nước sơn trên cờ.

Ngay khi tôi sắp gãi “Kế Môn” thành “Cá Môn”, đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói dịu dàng như nước:

“Quách nhi.”

Tôi đi đây. Quả nhiên ghét của nào trời trao của đó.

Tra Chí Cực ngồi bên cạnh tôi, cười vô hại lại vô tội với tôi. Dường như anh ta cân nhắc một chút, mới chầm chậm nói: “Chuyện hôm qua.”

Hơi thở của anh ta phả lên tóc tôi. Trong nháy mắt kia, tôi nhớ tới lần đầu

tiên gặp anh ta, tôi nhận nhầm anh ta thành Tiểu Cường, khi đó anh ta cũng cười như vậy. Tôi gục đầu xuống, mặt hơi nóng lên.

Tra Chí Cực, chắc chắn anh đã từng xem phim Hồng Kông máu chó rồi đúng không? Chắc chắn là đã xem rồi đúng không?

Tuy khoảng thời gian trước (đã thắm) đề ra mục tiêu “theo đuổi Tra Chí Cực”, nhưng những ai hiểu tôi đều biết.... tôi... chỉ nói đại vậy thôi.
Đột nhiên hôm qua anh ta lại tỏ tình, làm tôi bỗng có cảm xúc không thể giải thích được, giống như lúc biết mình xuyên không vậy, có chút vui mừng, lại có chút kích động.

Nhưng chuyện đó khác với xuyên không. Khi đó tôi lấy lại bình tĩnh rất nhanh, mà hiện giờ tim tôi đập thình thịch như có con ếch nhảy, đập suốt ngày làm tôi không được yên tĩnh. (người ta đều là nai con chạy loạn, sao chị hai cô lại là ếch. Thật sự là chẳng buồn châm chọc cô nữa.)

Tra Chí Cực thấy tôi vẫn không nói gì, cứng như cọc gỗ ngồi cạnh anh ta, ánh sáng trong đôi mắt dần dần tối lại. Anh ta miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi. Ta biết rồi.”

Tôi đang đắm chìm trong cảm xúc ngượng ngùng không thể tự thoát ra được, nghe thấy anh ta chán nản bỏ đi, vội vàng xua tay: “Không phải, muội không có ý đấy. Thật ra muội. Haizzz, cũng không phải.” Tôi rối rắm rất lâu, cảm thấy không có từ nào diễn tả được, cuối cùng vỗ đùi một cái.

“Trời ạ, muội nói này, chúng ta có thể nhảy qua bước này luôn được không? Đây cũng không phải là trọng điểm! Huynh phải có tuệ căn lĩnh ngộ được tinh thần của hội nghị chứ đồng chí!”

Tra Chí Cực không hiểu, ngơ ngác nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng mới đột nhiên bừng tỉnh.

Anh ta vô cùng vui mừng nói: “Quách nhi, muội bằng lòng gả cho ta sao? !”

. Vị đồng chí này, anh lĩnh ngộ quá đáng rồi đấy.

Tôi nói cũng không đúng mà không nói cũng không đúng, cứ cười cười với anh ta, đứng lên trốn đi vệ sinh.

Tôi đi lung tung trong đạo trường, bị đám người nhón nha nhón nháo chen lấn xem trận chung kết đầy đi, vô tình đến khu vực nghỉ ngơi của môn phái khác. Tôi tò mò đứng ở cửa nhìn quanh một lát, cho đến khi mọi người đi sạch, mới đột nhiên nhìn thấy một ông chú xa lạ đứng cách đó không xa vẫy tay với tôi.

Mẹ nói không được nói chuyện với người lạ. Hơn nữa đây còn là một ông chú kỳ quái này có diện mạo rất đáng khinh. Nghĩ đến đây, tôi xoay người đi. Không ngờ ông chú kỳ quái lại lấy một tư thái cực kỳ mạnh mẽ đuổi theo tôi, chặn trước mặt tôi.

Hồng bét, tôi quên mất, nơi này đều là cao thủ võ lâm. Nếu so sánh với họ, ngoài việc trong đầu tôi hơn họ mấy con thần thú[2] ra thì chẳng dùng được chỗ nào.

[2] Thần thú ở đây chỉ thập đại thần thú – 10 câu chửi lóng của dân mạng TQ.

Ngay khi tôi đang lo lắng cho an toàn của bản thân, ông chú cười ha ha với tôi, hỏi rất lễ phép: “Tiểu cô nương, cô tên là Dương Quách phải không?”

. Nếu tôi nói đúng, có phải ông ta sẽ nói một câu “Cô biết quá nhiều” rồi sau đây giết tôi không?

Nhưng đây là Kế Môn, sư phụ ở đây, ông ta chắc là cũng không dám giết người cướp của đâu. Nghĩ đến đây, tôi thông thả gật đầu.

Không ngờ nụ cười trên mặt ông chú kỳ quái càng tươi hơn: “Tại hạ bị lạc đường, cô nương có thể đưa ta đến võ đài được không?”

. Lạc đường cái đầu quỷ nhà ông, chỉ là đi qua mấy cái sân xem trận

đầu thôi, cũng đâu phải bắt ông đi bộ vượt Takla Makan!

Nhưng tôi lại không thể tức giận với khách được, đành phải gật đầu, đưa ông ta đến võ đài. Trên đường đi, ông chú nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi: “Cô nương, đệ tử Kế Môn hôm nay tham gia tỷ thí có phải là sư huynh của cô không?”

Tôi bước nhanh hơn, ậm ờ một tiếng.

“Cô cảm thấy anh ta thế nào?”

Tôi cảm thấy Tiêu Long Vũ như thế nào?

Tôi nhú mày nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Huynh ấy là tên lưu manh ngày nào cũng bắt nạt tôi, sớm muộn gì trung niên cũng sẽ bị hói đầu, còn bị xuyên không nữa.”

Về mặt ông chú như “Tôi hiểu mà”, mỉm cười: “Đánh là thân mạng là yêu, cô phải tin Tiểu Long Nữ vô cùng yêu cô! Dương Quá và Tiểu Long Nữ, chắc chắn sẽ ở bên nhau mà!”

Tôi hóa đá rồi.

Tôi khốn khổ quay đầu lại, thấy ông ta giờ bản ‘Thần Điều Hiệp Lữ’ chép tay lên trước mặt tôi.

“Dương cô nương, tại hạ là người vô cùng sùng bái cô!” Ông chú hơn hỏ nói, “Đúng là một câu chuyện khiến người đọc cảm động đến rơi nước mắt! Nhiều ngày nay, ngày nào ta cũng phải đọc một lượt mới cảm thấy cuộc sống tràn ngập hi vọng. A! Đến cả cụt tay như Dương Quá còn có được tình yêu rung động tâm can như thế, khiến con tim cô đơn 43 năm vì đẹp trai có một không hai như ta cũng không khỏi dấy lên được ngọn lửa thanh xuân hùng hực!”

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 3 】

Dương Quách: Hôm nay Máy Ép Trái Cây tỏ tình với gia, còn tặng gia một

quyển sách (xoay vòng).

Cái tên họ Tiêu không biết tốt xấu kia : Sách gì? Xuân Cung Đồ? Hay là BL độc hại? Cha con? H nặng?

Dương Quách: Sao đầu anh đen tới thế hả! Các bạn nhỏ đọc không hiểu thì không cần nghiên cứu đâu. Đọc sách bài tập toán thôi!

-----oOo-----

Chương 10: Tôi là dương quách, không phải là lan khanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy đầu óc ông chú này hơi kỳ quái nhưng may là vẫn phúc hậu trả lại bản “Thần Điều Hiệp Lữ” cho tôi. Nhưng ánh mắt sâu xa lúc sắp đi của ông ta vẫn khiến tôi run lẩy bẩy, hoảng hốt cảm thấy bản thân đang đi trên con đường không lối về.

Tôi không biết sao mình lại có cảm giác bất an ấy. Chắc là thỉnh thoảng tôi bị động kinh, Ừ. Con ếch trong lòng tôi rõ ràng có ý kiến!

Lúc tôi trở lại võ đài, Tiêu Long Vũ với Mao Mâu đã đánh đến trời đất mù mịt, hơn nữa thế cục hoàn toàn nghiêng về một phía. Mao Mâu hoàn toàn không có khí thế như hôm đánh với Dương Dương Dương nữa mà thay vào đó đã bị đánh cho không ngừng lùi về sau, vẻ mặt cứng ngắc.

Trước đây tôi chỉ thấy Tiêu Long Vũ ra tay đúng một lần, chính là trong cuộc tranh tài mấy hôm trước, nhanh đến độ không thấy rõ động tác. Nhưng thực lực của Mao Mâu chắc chắn cũng không kém. Lại nói, Dương Dương Dương bị anh ta đánh bại hình như còn là trưởng bối của Tiêu Long Vũ cơ mà, theo lý mà nói thực lực hẳn là không kém Tiêu Long Vũ mới phải.

Chẳng lẽ là. Mao Mâu dùng quy tắc ngầm hả?

Phi phi phi, sao sư phụ có thể làm chuyện này được.

Tôi còn đang suy nghĩ miên man thì trận đấu trên võ đài đã kết thúc. Tiêu Long Vũ đánh ba trận, đều thắng, vô địch đại hội Hoàng Võ lần này. Mao Mâu của Thiếu Dương đứng thứ hai, hai đệ tử Tú Hoa lần lượt đứng thứ ba và thứ tư. Liên Giáo. Vốn không có ai vào được trận chung kết.

Thế này không khoa học chút nào. Tuy Liên Giáo toàn là con gái, nhưng dù sao cũng là danh môn, không lý nào lại gổ mục đến như vậy được. Hơn nữa, đại hội lần này giáo chủ Liên Giáo cũng không xuất hiện. Thật đúng là một môn phái bí ẩn.

Tôi nghĩ mãi không ra mà xung quanh cũng không có ai để hỏi. Tra Chí Cực đang bận sắp xếp lỗi ra, Ngụy Ba Như theo sát bên cạnh anh ta. Tiêu Long Vũ người đầy mồ hôi xuống đài xong cũng không thấy tắm hơi đâu nữa. Tôi đi đi lại lại lớn vồn một lúc, cuối cùng bị sư phụ gọi lại.

“Quách nhi, mau tới đây.”

Ông ấy từ từ đi đến, một tay sư phụ tóm lấy tôi kéo đến trước mặt người nói chuyện với ông ấy nãy giờ. “Đây là đồ nhi ta mới thu nhận, Dương Quách. Quách nhi, vị này là chương môn Triệu của phái Thiếu Dương.”

Tuy trong lòng tôi vạn lần không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn tuân theo phép tắc khi gặp người lớn, mắt nhìn chằm chằm vào cổ áo đối phương, cố gắng nở nụ cười ‘cười như không cười’ lờm.

“Tiểu bối Dương Quách bái kiến chương môn Triệu.” Cổ áo này sao nhìn quen thế nhỉ.

Còn chưa chờ tôi nhớ lại, đã nghe thấy một giọng quen thuộc từ buổi sáng hôm nay vang lên trước mặt: “Dương cô nương, buổi sáng chúng ta đã gặp nhau rồi. Là cô ấy đưa ta đến võ đài.”

Tôi hóa đá lần thứ hai trong ngày hôm nay.

Quả nhiên, ngẩng đầu lên là ánh mắt lấp lánh sáng như sao của ông chú kỳ quái.

“Quách nhi, chương môn Triệu là bạn cũ của vi sư, không chỉ tinh thông 38 chương đánh gấu, mà còn là bậc thầy văn học. Ông ấy đã viết vở kịch ‘A! Xương của ta, máu của người’ đến giờ vẫn đang thịnh hành ở kinh thành. . . . Quách nhi! Quách nhi con làm sao vậy, Quách nhi!”

Cuối cùng tôi cũng biết vì sao thanh danh của sư phụ có thể lên cao vô địch thiên hạ rồi. Bởi vì ngoài võ thuật ra, ông ấy còn vô cùng am hiểu kỹ năng “Nghiêm túc kể chuyện cười” – đây là kỹ năng có lực sát thương cao nhất đấy!

Nghe một đoạn dài tăng bốc vô nghĩa xong, tôi ôm dạ dày run rẩy, đi theo sư phụ, ông chú kỳ quặc và tất cả võ lâm nhân sĩ vào nhà ăn. Vừa vào cửa, lại phát hiện ra đệ tử Kế Môn ở trong chỉ có hai người là Tra Chí Cực và Ngụy Ba Như, người nên tham dự bữa tiệc chúc mừng nhất là quán quân Tiêu Long Vũ lại không thấy bóng dáng đâu.

Chẳng lẽ bị thương rồi sao?

Cũng đúng. Không bị thương thì thật phí những giọt nước mắt hối hận của ông anh Mao Mâu sau trận đấu!

Tra Chí Cực dường như nhìn ra thắc mắc của tôi, giải thích: “Tiêu Sư đệ đã ăn rồi. Đệ ấy không có hứng với kiểu tiệc tùng này, hơn nữa. Đệ ấy không thể uống rượu, chỉ một ngụm sẽ.”

Anh ta lặng lẽ đưa một ngón tay gõ gõ lên huyệt thái dương của mình.

Đầu đập mạch?

Hóa ra Tiêu Long Vũ không chỉ có tử lực rất kém mà còn nổi điên khi say à.

Tiệc tôi cứ tiến hành như thường, kính rượu rồi khách sáo. Tôi không để ý tới người xung quanh nói gì, một mình vui đầu đôn sức ăn. Nếu không phải

Tra Chí Cực ngồi bên cạnh tôi, tôi sẽ còn ăn tự nhiên, vui sướng hơn nữa.

Sau khi tan cuộc, tôi vượt cái bụng tròn vo, cảm thấy mỹ mãn nói tạm biệt với mọi người, một mình chống tường về phòng.

Lại thấy trong sân có một người ngồi bên bàn đá.

Giờ tôi rất nghi ngờ mình đã xuyên không đến một quyển tiểu thuyết ngôn tình hạng ba. Một chàng trai trẻ tuổi vừa chiến thắng thiên hạ, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, uống rượu một mình dưới trăng, quên đi cảnh xuân tươi đẹp. Ai, không đúng! Không phải anh ta không thể uống rượu sao? !

Tôi sải bước đến hỏi: “Tiêu Long Vũ, huynh đang uống gì vậy?”

Anh ta đắc ý lắc lắc cái ly trong tay, tôi muốn cướp lấy, anh ta lại dịch ra chỗ khác.

Tưởng tôi lần đầu tiên vào giang hồ hả? ! Tôi nổi giận gầm lên: “Trả tiền đi!”

“ Cầm đi cầm đi!” Sắc mặt của anh ta quả nhiên thay đổi, tức giận nhét cái ly vào người tôi.

Tôi cúi đầu ngửi ngửi.

Quả nhiên là rượu!

Tôi vội lùi về sau một bước, đề phòng nhìn anh ta. Dưới ánh trăng, sắc mặt của anh ta đã đỏ rực, nhưng không có triệu chứng của bệnh điên. Có lẽ là Tra Chí Cực nói sai rồi? Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta một lúc lâu, chắc chắn anh ta bình thường mới do dự ngồi xuống ghé đá bên cạnh.

Hai chúng tôi yên lặng rất lâu rất lâu. Anh ta không nói câu nào, cứ uống liên tục hết ly này đến ly khác, tôi nhìn mà lòng thấy ngứa ngáy. Đang định mở miệng, lại đột nhiên nghe thấy anh ta nói: “Muốn uống không?”

Vì thế, một đồng lí do từ chối tôi đã cẩn thận chuẩn bị chết ngay trong trứng nước trong chớp mắt. Vừa nhấp một ngụm, còn chưa kịp phun ra, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng ‘bịch’. Quay đầu nhìn, cuối cùng Tiêu Long Vũ cũng đã gục xuống bàn, không nhúc nhích.

Tôi đẩy đẩy anh ta, không phản ứng; xoa xoa, không phản ứng; lại cầu véo, vẫn không có phản ứng. Người này ngủ như chết rồi.

‘Ác từ gan sinh ra’, tôi nghiêm túc cân nhắc xem có nên uống say luôn rồi sau đấy ở đây làm trò thần không biết quỷ không hay với anh ta không. Cùng lắm nha môn phán tội tôi ngộ sát, Dương Dương Dương có khi còn có thể thương lượng cửa sau cho tôi.

Tôi cân nhắc nhanh trong một phút, cuối cùng vẫn. Không có gan làm. Đành phải ho một tiếng, đứng lên chỉnh lại quần áo, định về thẳng phòng.

Không sao, chỉ uống say thôi. Mèo Xanh [1] từng nói, không chết người được. Yêu khoa học, yêu Mèo Xanh, tôi có tri thức tôi tự hào! Tên này trúng độc cá nóc mà vẫn còn lên sàn đánh người như không có chuyện gì xảy ra thì chuyện nhỏ như say rượu ngủ trong sân một đêm cũng chẳng là gì!

[1] Nhân vật trong một bộ hoạt hình Trung Quốc.

Khi tôi bước đi, lại đột nhiên bị anh ta tóm chặt lấy.

. Vị đại ca này, anh muốn say thì say chuyên nghiệp một chút, đừng có như xác chết vùng dậy thế!

Tôi theo bản năng cố gắng rút tay ra, nhưng tay anh ta không xi nhê, nắm đến mức xương tay của tôi đã hơi đau.

“Nàng muốn đi đâu?”

“Tiêu Long Vũ, buông tay ra!”

Ngay sau đó, giọng của anh ta lại có chút run rẩy. “Lan nhi, nàng muốn đi sao?”

. Chẳng lẽ đây là kiểu say Tra Chí Cực đã nói? Tôi cúi đầu, ghé sát vào mặt anh ta, nghiêm túc nói: “Tiêu Long Vũ, huynh nhìn cho rõ, muội là Dương Quách.”

Anh ta hơi ngừng, im lặng rất lâu, chắc là cũng biết mình nhận nhầm người rồi.

Ngay khi tôi đứng dậy muốn đi, anh ta lại cười ha ha, một tay ôm tôi vào trong lòng. “Nàng đang nói gì vậy? Nàng đương nhiên là Lan nhi rồi. Ngoan, đừng nghịch.”

Dựa theo diễn biến của tiểu thuyết ngôn tình, chắc tôi nên sững sờ ngã vào vòng tay ấm áp của anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào lồng ngực anh ta, môi kề môi, cuối cùng hờn dỗi nói một câu: “Ma quỷ, buông tay ra ~~! Hóa ra chàng nhìn ta thành người khác, ta sẽ không bao để ý đến chàng nữa!”

Oe.

Tôi hít sâu một hơi, hét to: “Tiêu Long Vũ! Huynh không bỏ tay ra, muội sẽ lấy hết tiền của huynh! Trả nợ trong một lần, không chấp nhận vay thế chấp! !”

“Ha ha, Lan nhi, có phải hôm nay ta rất lợi hại không?”

Tôi đỡ trán. Không khí ông nói gà bà nói vịt này rốt cuộc là sao đây?

Tiêu Long Vũ vẫn coi tôi là Lan Khanh, không ngừng thao thao bất tuyệt, gần như muốn chua hổng hết cả răng tôi. Tôi bất an giãy dụa trong lòng anh ta, lại phát hiện người trước mắt chẳng giống bình thường chút nào. Anh ta của bây giờ, ôn hòa, chân thành, nhưng khác hẳn Tra Chí Cực. Ánh mắt của anh ta mang theo vẻ ngây thơ như trẻ con, cười hồn nhiên ấm áp, thấy thế nào cũng giống một đứa trẻ hiền lành ngoan ngoãn.

Đôi mắt với anh ta như thế này, trong chớp mắt. Tôi lại có chút hâm

mộ cô gái Lan Khanh kia.

Nếu bình thường anh ta đều như vậy, bình thường đều như vậy. Dùng ánh mắt như con chó nhỏ bị vứt bỏ thế này. Tôi yên lặng quay mặt đi. Cho dù anh bình thường đều như vậy nhưng cũng vẫn là tên háo sắc thôi, tôi còn lâu mới để ý đến anh!

Chỉ nghe thấy Tiêu Long Vũ nhẹ giọng nói: “Lan nhi, ta muốn biết nàng đang nghĩ gì.”

“Vậy sao.” Tôi cứng ngắc gật gật đầu, “Thật ra muội đang nghĩ, chắc chắn muội đang bị huynh đùa giỡn.”

Nói xong, tôi nâng đầu gối lên thụi mạnh vào bụng anh ta một cái. Anh ta giật mình, ánh mắt bắt đầu tỉnh táo, đẩy tôi ra.

Không thể không nói, Tiêu Long Vũ tỉnh lại thật đúng lúc.

Tôi không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết lúc này nếu không chạy cái mạng nhỏ sẽ không còn, bèn vội lao về phòng, cài then cửa. Con ếch trong lòng tôi nhảy càng mạnh hơn, bùm bùm, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực, chỉ để lại một lồng ngực trống hoác.

Đêm đó tôi lại mất ngủ. Ngày hôm sau mang đôi mắt thâm quầng đi ăn cơm, tiện thể xin phép một tiếng với sư phụ rằng Tiêu Long Vũ bị bệnh, say rượu, không nghỉ nửa ngày một ngày chắc không xuống khỏi giường được.

Về mặt sư phụ sâu xa nhìn tôi rất lâu. Cuối cùng cũng không nói gì, lấy từ trong ngực ra mấy quyển sách cho tôi, nói là chương môn Triệu phái Thiếu Dương rất ngưỡng mộ cách hành văn của tôi, tặng tôi một quyển “Nhật ký huấn luyện”, hi vọng tôi có thể viết nhiều hơn, bắt lấy tư duy hoa lửa, tùy thích ghi chép lại huấn luyện ngày thường.

Còn cả tư duy hoa lửa cơ đấy.

Tôi thản nhiên, nhin ngáp, uể oải nhận lấy quyển sách, tùy tiện khuấy vài miếng cháo rồi lấy có eo mỗi lưng đau trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngay lập tức, ánh mắt sư phụ nhìn tôi càng sâu xa hơn, Tra Chí Cực bên cạnh cũng nhíu mày.

Tôi lười chẳng muốn để ý xem trong đầu bọn họ lại đang nghĩ lung tung cái gì. Cúi đầu nhìn trên mặt bìa quyển sách viết bốn chữ to rồng bay phượng múa “Nhật ký huấn luyện ” và ba chữ nhỏ “Triệu Nguyệt Tự”, trong lòng chỉ cảm thấy buồn nôn.

Bình thường một ngày huấn luyện kết thúc là tôi đều mệt như chó, nằm xuống liền ngủ, làm gì có thời gian viết nhật ký! Mà bình thường lúc tôi rảnh rỗi là lúc Tiêu Long Vũ không ở đạo trường, Tra Chí Cực lại đang bận, Ngụy Ba Như vội vàng đuổi theo Tra Chí Cực nói chuyện, tôi không có chuyện gì làm, nhàm chán ngồi mồm một ngày.

Thời gian thì có, nhưng chẳng lẽ lại để tôi viết là: “Hôm nay tôi lúc ẩn lúc hiện ở đạo trường, lượn lờ ở trước Điện Dục Đức, rồi lại chạy qua Dư Vân Các, sau đó lờn vờn ở sân huấn luyện, cuối cùng chán đến chết nằm ở sau hành lang, vật cở trong sân ngủi một cái rồi lại ném về.” sao? !

Từ khi trưởng thành tôi dần dần phát hiện ra rằng viết sinh hoạt của bản thân rất tư sản, rất xa xỉ! Vì thế, tôi quyết định hằng ngày quan sát người xung quanh để khai quật chút ý tưởng.

Vậy nên, tôi đi vào đạo trường, xa xa liền trông thấy một mình Ngụy Ba Như múc nước bên giếng. Đột nhiên tôi nhớ chuyện về Lan Khanh, đúng lúc lắm, chọn người không bằng chạm mặt, không bằng hỏi thẳng.

Tôi đi đến bên cạnh cô ấy, nói thẳng: “Sư tử, buổi sáng tốt lành nha. Tử có biết Lan Khanh không?”

Ngụy Ba Như nghe vậy cứng đờ, thùng nước kéo lên một nửa rơi “bộp” về, nước bắn tung tóe lên mặt cô ấy. Cô ấy quay đầu nhìn tôi một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói: “Muội nói gì cơ?”

Tôi hỏi lại lần nữa, thấy khuôn mặt đang nhỏ nước toong toong của cô ấy càng trắng hơn.

“Muội nói Tiêu sư huynh Lan Khanh đó hả?”

Tôi gật gật đầu. “Muội hỏi huynh ấy, nhưng huynh ấy giả ngu.”

Ngụy Ba Như càng cứng ngắc hơn. “Muội nhắc đến tên cô ta trước mặt huynh ấy? Muội thật sự hỏi thế sao ?” Cô ấy lau mặt, khó tin nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Thật can đảm!”

“Nhưng huynh ấy không để ý đến muội.” Tôi thở dài, buồn bã nói.

Cô gái đối diện vô vô vai tôi. “Huynh ấy không giết muội là quý muội lắm rồi đấy.”

“ ”

“Trước đây, dù ai hỏi chuyện này cũng chẳng khác gì chọc vào tổ ong vò vẽ. Muội không biết đâu, lần trước em dâu của con rể của con gái của cháu của cô họ của cậu bảy của Tra sư huynh đến đạo trường, chỉ hỏi một câu ‘Lan Khanh là ai’, liền bị Tiêu sư huynh đánh cho ba tháng không thể tự lo cho sinh hoạt của mình đấy.”

“ ”

Mồ hôi lạnh trên trán tôi ào ào chảy xuống, hóa ra cái cô Dương Dương Dương kia muốn hại tôi!

“Vậy. Vậy Lan Khanh rốt cuộc là ai?”

“Thật ra chuyện này tỷ cũng không rõ lắm.” Sắc mặt Ngụy Ba Như kỳ quái nhìn tôi một lát, cuối cùng vẫn nói, “Tỷ chỉ biết, cô gái tên Lan Khanh đó là vợ Tiêu sư huynh cưới khi mười sáu tuổi.”

Tôi đoán chắc miệng tôi phải mất mười phút mới ngậm lại được:

“ Tiêu Long Vũ huynh. Huynh huynh huynh huynh huynh huynh ấy đã kết hôn rồi hả? !”

-----oOo-----

Chương 11: Chuyên ngành nướng thịt mười lăm năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhiều năm sau, tác giả bộ truyện này hỏi tôi: “Nếu năm đó nhốt cô và Tiêu Long Vũ vào cùng một căn phòng, cô sẽ làm gì?”

Tôi suy nghĩ một lát, cuối cùng độc ác trả lời: “Cơ hội ngàn năm có một như vậy! Bản cô nướng nhất định sẽ đánh học máu tên lưu manh đó, sau đấy vẽ rùa lên mặt anh ta! ! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là anh ta bị trói không thể đánh trả được. Còn nếu không bị trói. Tôi sẽ rót trà cho anh ta.”

Nhưng giờ này khắc này, khi vừa mới biết được bí mật kinh thiên động địa của Tiêu Long Vũ (cô nướng à, cả thế giới chỉ có một mình cô không biết thôi) tôi liền đang kẹt trong trạng thái ngẩn ngơ, trong đầu hoàn toàn không còn thù hận khúc mắc gì với anh ta nữa mà chỉ văng vẳng câu nói “Vợ cưới khi mười sáu tuổi” của Ngụy Ba Như.” Vợ cưới khi mười sáu tuổi ” , ” Vợ cưới khi mười sáu tuổi ”

Một lúc rất lâu sau tôi mới lấy lại tinh thần, lẩm bẩm nói: “Đúng thật, tôi đã quên ở chỗ mọi người mười bốn mười lăm tuổi đã có thể kết hôn rồi.” Nhưng sao trước giờ tôi chưa từng thấy Lan Khanh? Chẳng lẽ là ly thân? Cho nên Tiêu Long Vũ.

Ngụy Ba Như vẫn im lặng nhìn tôi đang khiếp sợ, không nói một câu. Cho đến khi tôi hỏi cô ấy Lan Khanh giờ đang ở đâu, cô ấy mới chớp chớp mắt.

“Cô ấy đã mất lâu rồi.”

Cô ấy thở dài.

“Tỷ nghe sư phụ nói, trước kia Tiêu sư huynh không thể này đâu, sau khi Lan Khanh mất tính tình mới thay đổi nhiều như thế.”

Mặt tôi đại ra, trong đầu hiện lên cuộc đời ‘máu chó’ hai mươi mấy năm qua của Tiêu Long Vũ: Hồi nhỏ không rõ vì sao mà lưu lạc đầu đường, bị giáo chủ Liên Giáo tưởng nhầm là con gái mang về, sau này không biết vì sao lại vào Kế Môn. Trong lúc đó lại không biết chuyện gì đã xảy ra mà vợ chết, vì chịu cú sốc lớn, từ đây vừa phong lưu thành tính lưu tình khắp nơi, vừa thâm tình với người vợ đã mất, sắt son không đổi, chưa bao giờ quên.

. Thật không biết nên nói “Wow, anh thật tình cảm” hay là nên nói “Mẹ kiếp, thật máu chó” đây ! = =

Tôi lắc đầu, quyết định tạm thời đổi đề tài.

“Sư tỷ, tỷ có biết Dương Dương Dương của Liên Giáo không? Thân phận của cô ta chắc rất cao, sao lại bị Mao Mâu của Thiếu Dương đánh bại?”

Ánh mắt Ngụy Ba Như nhìn tôi như nhìn đồ ngốc. “Từ khi ta còn rất nhỏ, cô ta đã là Phó Giáo Chủ của Liên Giáo rồi.”

Vậy. Cô ta cố ý thua sao?

“Tứ Đại Môn Phái trên giang hồ bây giờ, Tú Hoa đại diện cho ‘sinh’, Kế Môn đại diện cho ‘sức’, Thiếu Dương đại diện cho ‘thề’, mà Liên Giáo. . . . Là ‘chết’.” Cô ấy dùng giọng điệu máy móc nói, “Muội là người nước ngoài, không biết cũng bình thường. Trước nay Liên Giáo luôn là môn phái bí ẩn, cũng không tham dự vào việc trong giới võ lâm, cho đến bảy năm trước ——”

Cô ấy nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, có chút sợ hãi nhìn đằng sau tôi. Tôi xoay người, thấy Tra Chí Cực đứng lặng im ở đó, không biết đã đứng nghe bao lâu rồi.

Anh ta tỉnh bơ đi tới, kéo tay tôi định dắt tôi đi. Đi chưa được mấy bước

liền nghe thấy tiếng nói oán giận của Ngụy Ba Như: “Tra Chí Cực, huynh đang sợ cái gì? Sợ cô ấy biết được sự thật sao? Có phải huynh muốn muội làm chuyện này, huynh mới có thể để ý đến muội không?”

Tra Chí Cực quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô ấy. “Dù muội có để cả thiên hạ biết chuyện này, cũng chẳng liên quan gì đến ta?” Dứt lời, tiếp tục kéo tôi đi, đảo mắt đã sắp ra đến sân.

Tôi nhìn Tra Chí Cực vẻ mặt u ám bên cạnh, cảm thấy có chút bất an. Tôi chưa từng nhìn thấy anh ta như vậy bao giờ. Nhưng anh ta không nói gì đã đuổi tôi về phòng, nghĩ nghĩ rồi lại xoa đầu tôi.

“Sau này ít nói chuyện với Ngụy Ba Như đi. Phụ nữ. Có lúc rất đáng sợ.”

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến ngày nghỉ huấn luyện. Vì muốn trấn an tâm trạng lo lắng u sầu của Tra Chí Cực, tôi lẫn lộn trong phòng bếp một buổi sáng, nấu món sớ trường nhất của mình. Ánh mắt bác gái nấu ăn nhìn tôi từ kỳ dị biến thành sùng bái, cuối cùng trợn mắt, giữ chặt tay tôi không ngừng nói nhất định lần tới sẽ tự mình thử làm cho mọi người ăn.

Tôi cười ha ha, nâng niu cái nồi trong tay, lè rề chạy đến trước cửa phòng Tra Chí Cực, đá văng cửa phòng: “Muội kho thịt cho huynh này ~~~~~. Sao huynh huynh huynh lại ở đây? !”

Ở giữa phòng, một người đàn ông quần áo lộn xộn nằm trên mặt đất, một cánh tay che mắt. Nghe thấy tôi phá cửa đi vào, anh ta bỏ tay ra, nheo lại mắt nhìn tôi một lúc lâu.

Ai có thể nói cho tôi biết vì sao Tiêu Long Vũ lại ở trong phòng Tra Chí Cực không? Còn sắc mặt đỏ ửng nằm trên mặt đất nữa chứ? !

Tôi cầm cái nồi đứng ở cửa như cọc gỗ, kinh ngạc nhìn Tiêu Long Vũ thong thả ngồi dậy, đứng lên. Dường như anh ta hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, sửa sang lại quần áo, mặt không biểu cảm nhếch môi nhìn tôi.

Tôi biết, mỗi lần anh bày ra cái vẻ mặt này đều là đang tính kế.

Chắc chắn anh ta nhớ tới chuyện tôi thừa dịp anh ta uống say đòi nợ giết người rồi! Nghĩ đến đây, tôi lập tức dâng nôi đến trước mặt anh ta, cười trừ cứng ngắc: “Nhị sư huynh, huynh xem, muối, muối nghe nói thịt kho dưỡng nhan giữ sắc nên mang đến hiệu kính huynh đây! TAT”

Hàng mi của Tiêu Long Vũ khẽ chớp, vẻ mặt lại thay đổi. Khóe môi anh ta cong lên, mở vung nôi ra, ngửi ngửi.

Nhìn biểu cảm “Cái này có thể ăn sao” của anh ta, tôi giống như phục vụ nhà hàng ‘chân chó’ ân cần nói: “Thịt kho củ từ, béo mà không ngấy, muối hầm mấy canh giờ đây, trăm phần trăm thượng phẩm. Muối là chuyên gia thịt kho tàu 15 năm, phẩm chất giá trị tuyệt đối đáng tin cậy. Hơn nữa, củ từ là đồ bổ, dưỡng khí, đặc biệt còn có thể bổ thận. ừm ừm.”

Tiêu Long Vũ vốn đang có chút hứng thú, nhưng nghe đến đó liền biến sắc, đưa tay ra vỗ vào mặt tôi, một chưởng đẩy tôi ra.

“Nhìn ta giống thận hư sao! ?” Anh ta nheo mắt lại lạnh lùng hỏi.

“Đúng, hình như. Có chút.” Anh đọc Bách khoa mà xem, tựa lưỡi trắng hếu, tay chân lạnh lẽo, hay quên, mắt ngủ, còn khó thở như anh.

Chưa chờ tôi nói xong, trên mặt tôi chợt lạnh, trước mặt bỗng tối sầm, chẳng biết gì nữa.

Tiêu Long Vũ then quá hóa giận, đánh bay tôi ra ngoài.

Trong điện Dục Đức, tôi yên lặng lấy khăn lông lạnh ôm má trái to hơn một cục so với má phải, nhận lấy ánh nhìn chăm chú của cả đạo trường.

Khôn kiếp, đánh người cũng đừng đánh mặt chứ.

Đôi mắt ánh mắt dò hỏi của mọi người, tôi liếc mắt nhìn Tiêu Long Vũ đang chớp mắt bên cạnh, hít sâu một hơi, nói dối: “Con. Con không cẩn thận ngã từ trên nóc nhà xuống. Là Nhị sư huynh đã cứu con.”

Khóe miệng sư phụ giật giật, không nói gì nhìn tôi. Tra Chí Cực và Ngụy Ba Như cũng tỏ vẻ không tin.

Sư phụ, con hiểu mà, thật ra ngài muốn dùng tội danh “mưu sát đồng môn” để cắt xén tiền lương của Tiêu Long Vũ. Nhưng ngài phải biết rằng, trước mặt Tiêu Long Vũ phải dựa vào khoản tiền này để trả nợ. Anh ta mà bị trừ tiền lương không chừng sẽ giận quá xù nợ, mà chủ nợ là con đây này. Đến lúc đó thì con tìm ai khóc.

Hơn nữa, cảnh tượng vừa rồi tôi nhìn thấy, Tiêu Long Vũ này chẳng lẽ. Bởi vì vợ cả qua đời bị sốc nên thèm muốn nam sắc? Nghe nói, chuyện này không phải chưa từng xảy ra. Vì thế anh ta đến phòng của Tra Chí Cực cầu yêu không thành bị sỉ nhục, sau đấy Tra Chí Cực giận dữ bỏ đi, một mình anh ta nằm trên mặt đất tinh thần chán nản?

Hừ, muốn cướp Tra Chí Cực với tôi? ! Mơ đi! !

Ngay lúc tôi đang mơ mộng phẩn khích, đột nhiên nghe thấy sư phụ ho một tiếng. Ánh mắt ông ấy phức tạp nhìn tôi một lát, cuối cùng nói: “Sau này Quách nhi làm việc cẩn thận hơn. Giờ đã sắp đến cuối năm, một tháng sau là hợp huấn hằng năm, đến lúc đó đến núi Thanh Trùng không thể lơ đãng như vậy nữa.”

Hợp huấn?

Tôi nghi hoặc nhìn về phía Tra Chí Cực, anh ta quả nhiên nhận lấy lông công (tiếng địa phương Thượng Hải, chỉ người có thể hiểu được ám chỉ trong lời nói của người khác), cao giọng giải thích: “Hợp huấn tức là đệ tử của bốn môn phái lớn cùng rèn luyện và trau dồi. Thường cử hành vào đầu năm. Địa điểm hợp huấn ở thánh địa võ lâm núi Thanh Trùng phía bắc.”

. Sư phụ, nói trắng ra là ngài muốn tìm mấy chương môn chơi mặt chược thôi đúng không? =.=

Lại nghe sư phụ nói tiếp: “Đúng vậy. Đây là lần đầu tiên Quách nhi tham gia, cần cư xử nghiêm túc, không thể đánh mất thể diện của Kế Môn nữa. Hợp huấn có sách hướng dẫn luyện tập, Long nhi, trong một tháng này con nhất định phải dạy cho con bé ba thức của Định Khôn.”

Tôi ôm mặt. Thật ra, trước kia trong lòng tôi cảnh đại hiệp giang hồ đánh nhau đều là bay lên trời, sau đấy loảng xoảng loảng xoảng mấy cái, tiếp theo là người nào đó tấn công vào tổ chức tà ác, xa xa là bóng lưng của nhân vật chính tay vác túi đi xa.

Ở đâu ra mà lắm huấn luyện nền tảng với sách dạy võ thể!

Nhìn thấy vẻ mặt bi thương và đôi mắt rung rung của tôi, cuối cùng sư phụ cũng không nhịn được, chất vấn: “Chẳng phải chỉ là luyện mấy bộ sách võ thôi sao, làm vẻ mặt cầu xin đấy còn ra thể thống gì nữa! Ngay cả dừng khí đối mặt với khó khăn cũng không có, sao có thể trở thành cao thủ? ! Vì sư hỏi con, con cũng biết, kì phùng địch thủ gặp nhau ai sẽ thắng?”

Tôi nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Kẻ nào to hơn kẻ đó thắng.”

Sư phụ nhắm mắt lại đè nén cơn giận một lúc lâu. Cuối cùng trợn mắt nhìn Tiêu Long Vũ, lạnh lùng nói: “Long nhi, nếu trước khi tổ chức hợp huấn mà con vẫn không dạy được cho con bé thì năm nay con cũng không cần đi nữa!”

Tôi quay đầu nhìn về phía Tiêu Long Vũ đang chấn động, nước mắt vừa chảy ngược vào trong lại trào ra. Tiêu Long Vũ nổi giận, hung dữ trợn mắt: “Muội khóc cái gì mà khóc? ! Người khóc phải là ta đây này! !”

Thời gian chậm chậm trôi qua, đảo mắt đã non nửa tháng. Tôi mất ăn mất ngủ cố gắng chịu khó học ba bộ Định Khôn, trước mắt. Còn đang phân tích động tác thứ ba của bộ thứ nhất.

Hôm đó, khi tôi dùng tốc độ tập Thái Cực đánh chiêu lần thứ 86, cuối cùng không nhin nổi nữa, tôi nghiêng nhìn Tiêu Long Vũ: “Nhị sư huynh, huynh đi xin với sư phụ cho muội không cần đi hợp huấn được không?”

“Muốn trốn à? Được. Ta có thể nói cho muội biết cách nhanh nhất.”

Mắt tôi lập tức đầy sao: “Là gì?”

“Tỏ tình với sư phụ. Cam đoan ngày mai muội sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.”

“.....”

“Quá dốt. Đến cả sách võ sơ cấp cũng không nhớ được, muội nói xem muội có thể làm gì được?!” Tiêu Long Vũ đi vòng quanh tôi, chán nản nói, “Đã dạy đến mười mấy lần mà vẫn đánh như vậy. Lúc trước đến cả Ngụy Ba Như cũng chỉ cần năm lần là hiểu rồi! Trong đầu muội đều là..... Cái gì mà ‘yamete’ ấy thôi đúng không?”

..... Cảm ơn cả nhà anh. Trong đầu tôi chưa từng có mấy thứ đấy.

Nói tôi dốt? Có giỏi anh đến tương lai học toán cao cấp xem! Nếu anh thi qua tôi lập tức xóa hết nợ, thề với Voldemort đấy!!

Trong lúc tôi vừa tiếp tục đánh Thái Cực vừa nghiêng răng kèn kẹt, khóe mắt đột nhiên liếc thấy sư phụ đang đi qua sân luyện võ. Tôi đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, mỗi quyền mỗi cước đều lấy hết mười phần lực, ra quyền như gió, chân vững như bàn thạch! Chỉ thấy sư phụ đứng ở xa nhìn động tác của tôi, bước chân rõ ràng hơi dừng lại.

Sau đấy..... Ông ấy lắc đầu, che mặt bỏ đi.

Tôi: “.....”

Tiêu Long Vũ: “.....”

“Nhị sư huynh..... Thôi thì huynh dạy muội đi.”

Có lẽ anh ta thấy rất xấu hổ nên vẻ mặt cũng trở nên vô cùng dữ tợn. “Dương Quách ta cảnh cáo muối, muối đừng có gây phiền phức cho ta! Nếu vì muối mà ta không được đi Thanh Trùng.” Anh ta đập một phát vỡ tảng đá bên rìa sân luyện võ, “Đầu muối sẽ giống như tảng đá này ! !”

Tôi run lấy bầy, sau đó lập tức trở khinh bỉ – Hừ, muốn đi ngắm mỹ nữ Liên Giáo chứ gì. Hay là anh.

Tôi ai oán nói: “Huynh có thể để Tra sư huynh dạy muối mà.”

“Để Tra sư huynh dạy muối? A, ha ha. Để huynh ấy đến đây chàng chàng thiếp thiếp, ngắm hoa nở hoa tàn trước đình, nhìn mây tán mây tụ trên trời, ngọt ngào hơn cả mật với muối sao? !” Tiêu Long Vũ giận quá hóa cười, to tiếng rít gào, “Dương Quách, muốn ta để cho muối yêu đương? ! Muối nằm mơ đi! !”

. Nhìn xem, nhìn xem, Tiêu Long Vũ, quả nhiên là thích Tra Chí Cực! Tra Chí Cực còn nói phụ nữ rất đáng sợ! Tôi thấy đàn ông còn đáng sợ hơn! !

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 4】

Tiêu Long Vũ: Cuộc đối thoại hôm nay là ta mở đầu. Thật thần kỳ.

Dương Quách: Bởi vì muối bị huynh hành hạ kiệt sức rồi.

Tiêu Long Vũ: Chắc chắn, sao đến cả chút khổ đầy muối cũng không chịu được. Chẳng phải chỉ là mấy bộ sách võ thôi sao? Nhớ năm đó, vì phu vì báo thù mà liều mạng luyện võ, bị người nào đó giày vò đến mức muốn nhảy ra khỏi cửa sổ. Sau này mới nhớ ra đây là tầng một, đành phải nhịn.

Dương Quách: Xem ra huynh vẫn còn hạ thủ lưu tình với muối, chưa dùng nển (khụ, các bạn nhỏ đọc không hiểu thì không cần nghiên cứu

đâu, nến đây chỉ để chiếu sáng thôi.)

Tiêu Long Vũ: Hử? Muội thích nến hả? Vậy đêm nay chúng ta cùng dùng nến được không?

Dương Quách: (họa là từ miệng mà ra.)

-----oOo-----

Chương 12: Ngực và ma

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi cảm thấy tôi đã gặp phải mối nguy lớn nhất từ khi sinh ra đến nay.

“Mấy người đừng có làm bậy!” Hai tay tôi bảo vệ trước ngực, cố gắng ra vẻ độc ác nhưng giọng đã có chút run run, “Mấy người sẽ hối hận! Tôi là đệ tử thứ tư của Kế Môn, rất thân thiết với lão đại của mấy người ! !”

Nói xong tôi lại lùi về phía sau một bước, chạm phải bức tường đá lạnh lẽo sau lưng. Cây khô che phủ bức tường đá làm lưng tôi đau đớn.

Ba đệ tử Thiếu Dương xa lạ đứng trước mặt tôi cười cười. “Cô cho rằng bọn ta là trẻ con ba tuổi sao? Kế Môn sẽ có loại đệ tử không ra nổi một chiêu như cô sao?”

“Tôi không nói linh tinh! Tôi nói thật! Tôi. Tôi còn là chủ nợ của Tiêu Long Vũ ở Kế Môn đây! !” Tôi tuyệt đối không ngờ, đường đường là một cô gái hiện đại, trong tình huống nguy hiểm vẫn phải dựa dẫm vào đàn ông.

“Toàn nói linh tinh! Tiêu thiếu hiệp là ai, là người mà cô có thể bắt quàng làm họ sao? Ngay cả quần áo mặc cũng chẳng giống ai.” Kẻ cầm đầu không kiên nhẫn nói. Một kẻ khác cười gian, đi lên muốn bắt lấy tay tôi.

Đầu tôi trống rỗng. Giật mình nhận ra mình đã xuyên không nửa năm,

ngoài mấy chiêu thức đơn giản và ba thức Định Khôn mèo cào thì chẳng còn gì. Bắc Minh Thần Công trong truyền thuyết đâu? Lăng Ba Vi Bộ đâu? Hàng Long Thập Bát Chương đâu? Vì sao lần nào Tiêu Long Vũ cũng có thể ra chiêu, kỹ năng vô cùng cool ngầu? Đến lượt tôi thì lại không dùng nổi chiêu nào? !

Tôi không rõ cảm giác trong lòng tôi lúc này là gì. Phẫn nộ? Sợ hãi? Hối hận? Có lẽ mỗi thứ đều có một ít. Tôi dán sát vào tường đá phía sau, nhìn hai người đàn ông xoa tay đi đến trước mặt tôi, sau đấy bỏ nhào tới.

Mắt tôi vừa nhắm lại, cảm thấy trên người đột nhiên lạnh lạnh. Gió rét mùa đông thổi vào bàn tay trống rỗng của tôi, cô độc như vậy, lạnh lẽo như vậy. Tôi cảm thấy một nỗi nhục nhã không gì sánh được, hai người kia không chỉ giẫm lên danh dự của tôi, còn cướp đi thứ quý giá nhất của tôi tôi nay

. Con gà rừng trong lòng tôi bị cướp đi rồi TAT

Nhìn bóng lưng ba đệ tử Thiếu Dương nghênh ngang rời đi, tôi siết chặt hai nắm đấm, không thể kìm chế được cơn bão giận dữ trong lòng.

Được lắm, được lắm. Bắt nạt tôi phải không? Dương Quách tôi thề tại đây, không đội chung trời với kẻ cướp gà! Một ngày nào đó, tôi sẽ luyện được 56 thức Định Khôn của Kế Môn, sau đấy giết các người 100 lần 100 lần! ! !

Tôi đứng tại chỗ tức giận đến run rẩy, hoàn toàn không chú ý tới cách đó không xa truyền đến tiếng loảng xoảng và tiếng kêu thảm thiết. Cho đến khi một bàn tay cầm gà rừng đưa đến trước mặt tôi, tôi mới hoàn hồn.

Tôi ngơ ngác nhìn con gà rừng bị cướp đã ngất đi, rồi nhìn theo cánh tay kia đến thiếu niên đang mỉm cười đứng bên cạnh.

Mao Mâu.

Phía sau anh ta hơn mười mét chính là ba kẻ khốn kiếp bất tỉnh nhân sự bị xếp chồng lên nhau.

“Dương cô nương, rất xin lỗi. Chúng sư đệ của ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, cướp. À Gà của cô. Cô đừng giận, ta chịu tội với cô.” Mao Mâu nói xong còn ôm quyền hành lễ với tôi, đáng tiếc tay đang cầm con gà, nhìn buồn cười muốn chết. Tôi vốn đang cảm động, nước mắt lập tức chảy ngược về, chuyển thành cổ gồng nín cười.

Vì che giấu, tôi vội vã phóng khoáng xua tay, nói: “Thôi, nể mặt huynh, tôi người lớn không chấp nhặt lỗi của trẻ con. Huynh tránh ra đi, tôi đá chúng mấy phát là được.”

Dưới ánh trăng, sắc mặt Mao Mâu trở nên khó coi, gương mặt màu mạch có xu thế biến thành Bao Công. Tôi vội an ủi anh ta: “Huynh yên tâm, tôi nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình, cũng đỡ phiền huynh sau này phải xử lý theo quy định của môn phái.”

Đánh người (không thể phản kháng) quả nhiên có ích cho sức khỏe. Tôi đánh ba đệ tử Thiếu Dương bị ngất kia xong mới hiểu được đạo lý này. Chẳng trách Tiêu Long Vũ không có việc gì làm thì toàn thích bắt người làm bao cát! Nếu tôi cũng đạt đến trình độ oai phong một cõi, hằng ngày hành hiệp trượng nghĩa, chắc chắn vừa có lợi cho thân thể, vừa được danh tiếng.

Khi tôi phát tiết xong xoay người lại nhìn Mao Mâu đã ôm mặt quay đầu đi đứng cách đó năm mét. Tôi không để ý đến vẻ bi thương của anh ta chút nào, sáng khoái tinh thần hỏi: “Đúng rồi, Meo Meo, sao anh lại ở đây?”

Gương mặt khốc lóc của Mao Mâu vặn vẹo, vẻ mặt lại có chút trốn tránh. Anh ta ho vài tiếng, cuối cùng mới nói lắp ba lắp bắp: “Ta. Ta đến hái mai. Hoa mai.”

Hái hoa mai?

Đêm hôm khuya khoắt, đến hái hoa mai?

Không đợi tôi nghĩ nhiều, chợt nghe anh ta hỏi lại: “Dương cô nương, sao cô lại đến chỗ hoang vu thế này?”

“À, cái này.” Tôi bỗng xấu hổ, “Hôm nay vừa đến núi Thanh Trùng đã phải huấn luyện cả ngày, tôi thấy các sư phụ đều rất mệt, muốn nấu canh gà cho họ uống.”

Tôi nói dối, thật ra tôi chỉ muốn nấu cho Tra Chí Cực bồi bổ. Mà tôi là người kín đáo có văn hóa, yêu thích và quan tâm trong lòng không nên thể hiện trắng ra như vậy.

“ Cho nên cô liền. Hơn nửa đêm đến đây. Bắt. Bắt gà?”

Tôi thành thật gật đầu.”Meo Meo, anh nên chữa tật nói lắp đi.”

Nụ cười của Mao Mâu trở nên có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn đẩy đẩy tôi, cầm con gà rừng kia lên nhìn, chân thành khen ngợi kỹ thuật tay không bắt gà cao siêu của tôi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, cảm ơn lời ca ngợi của anh ta, “Kỹ thuật cao siêu là đúng. Nhưng anh có phiền nếu tôi hỏi một vấn đề không?”

“Dương cô nương đừng ngại, cô cứ hỏi.” Anh ta mỉm cười nói.

“Tay anh chạm vào đâu vậy?” Mắt tôi khép hờ, nhìn khuỷu tay anh ta đang chạm lên ngực tôi.

Mao Mâu nhìn theo ánh mắt tôi, một giây sau hít một hơi thật sâu, giữ tư thế ngửa ra sau lùi một bước. “Xin. Xin lỗi, tôi. Tôi không cố ý, thật. Thật ra là vì. Hoàn toàn không cảm nhận được gì.”

Tôi tin anh không cố ý, mà tôi càng tin anh nói nửa cuối câu là muốn chết rồi. =III=

Tôi không nói gì, xắn tay áo lên. Mao Mâu chắc cũng đoán được tội của mình không thể tha thứ, bèn tự giác ôm đầu cho tôi đánh. Tôi đang mài dao xoèn xoẹt chuẩn bị đại khai sát giới, lại đột nhiên nghe thấy trong bụi cỏ cách đó không xa vang lên một tiếng cười lạnh quen thuộc.

Rất quen.

Giọng nói quen thuộc mang theo sự châm chọc, từ từ chậm rãi nói: “Ít nhất không lỡ ở sau, ta nghĩ thế là vẫn còn may đấy.”

【 Thời gian lùi về bốn ngày trước 】

Buổi sáng trước khi xuất phát đi huấn luyện, sư phụ mới nói với tôi, nghỉ thức khai mạc đợt huấn luyện trong ngày đầu tiên phải mặc lễ phục. Tôi không có quần áo, bây giờ may cũng không kịp, đành phải đi tìm Ngụy Ba Như để mượn.

Tôi nhìn đồng váy lụa lộng lẫy chất đầy ngăn tủ, trong lòng thở dài một hơi. Ngụy Ba Như chắc hẳn xuất thân là tiểu thư con nhà giàu, quần áo không chỉ đẹp dễ quý giá, sắc màu tươi đẹp, hơn nữa đều vô cùng. Tôn dáng người. Dưới ánh mắt kỳ quái của Ngụy Ba Như, tôi chọn một bộ về phòng thay, lại đứng soi gương một lúc lâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí ra khỏi cửa phòng.

Tôi lượn lờ trong đạo trường một lúc lâu mà cũng không gặp được ai. Vì vội vàng muốn biết hình tượng mới của bản thân như thế nào, tôi đi tìm Tra Chí Cực.

Lần này tôi đã rút kinh nghiệm từ hiện trường ướm át lần trước nên gõ cửa. Kết quả Tra Chí Cực vừa mở cửa liền trợn mắt há mồm nhìn tôi, không nói một câu nào, đến khi tôi đi rồi cầm vẫn chưa khép vào. Xế chiều hôm đó, tôi chợt nghe thấy tin đại đệ tử Kế Môn đang luyện kiếm thì run tay chém Trúc Quan Âm của sư phụ ra làm tư, đương nhiên chuyện đây nói sau.

Tôi vô cùng buồn bực trở về sân của mình, chân trước vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy Tiêu Long Vũ từ phòng đi ra. Anh ta nhìn thấy tôi, phản ứng chẳng khác gì Tra Chí Cực, khiếp sợ rất lâu vẫn không hoàn hồn, sau đây. Đột nhiên cười như điên.

Tôi lườm anh ta.”Cười đủ chưa?”

Anh ta lắc đầu: “Bộ váy này. Muội kém Ngụy Ba Như không chỉ một vạn tám nghìn dặm đâu.” Anh ta dừng lại thở hổn hển một lúc, lại vẩy vẩy tay, “Không được không được, hại mắt lắm đây Muốn ta tìm cho muội cái áo choàng trước kia ta hay mặc không? Dù sao muội cũng không có ngực.”

Không nói nửa cuối câu anh sẽ chết sao?

【 thời gian lùi về ba ngày trước 】

Trên đường đến núi Thanh Trùng, tôi ngồi trong xe ngựa, hai tay lắc lắc không khí, tưởng tượng ra đây là đầu của Tiêu Long Vũ. Hai ngày sau khi đi vào ranh giới núi Thanh Trùng, tôi mới bình thường lại, vén rèm lên nhìn phong cảnh bên ngoài. Xe ngựa chạy trên đường núi vòng vào yên tĩnh, cây cỏ thụ che trời lướt qua hai bên, núi non trùng trùng điệp điệp xen lẫn.

Đến núi Thanh Trùng đã là giữa trưa. Người của các phái khác cơ bản đã đến đông đủ rồi. Người tham gia hợp huấn lần này nhiều hơn đại hội Hoàng Võ rất nhiều, ít nhất cũng có năm sáu trăm người. Khi lên núi đều đi rất chậm nên nhìn có vẻ thật đồ sộ.

Thanh Trùng là một ngọn núi rất lớn, gồm một đỉnh núi cao nhất và vô số dãy núi tạo thành. Đầu tháng giêng là lúc tuyết rơi nhiều trên núi, lạnh rừng mình, đường núi vô cùng khó đi.

Trải qua nửa năm rèn luyện, thể lực của tôi đã tốt hơn rất nhiều, không đến nỗi ngay cả leo núi cũng không leo được. Đến đỉnh cao nhất, nghỉ hồi sức một lúc, ăn cơm trưa xong sẽ tiến hành tập huấn. Tra Chí Cực nói với tôi, buổi chiều phải vận động rất nhiều, nên ăn cho no. Kết quả một bé mập mười tuổi của phái Tú Hoa ăn quá nhiều, ăn xong chưa được bao lâu đã bắt đầu huấn luyện. Vậy nên di chuyển, chân pháp, càng không ngừng di chuyển, chân pháp. Vì thế thằng bé nôn ra, nôn đến mức vàng cả mặt, vẻ mặt đại ra. Tôi đứng yên phía sau hàng ngũ, nhìn đệ tử béo kia được đỡ xuống.

Cậu ăn gì cũng phải kiểm chế chứ. Ăn vào là nôn, ăn vào là nôn.

Buổi chiều kết thúc huấn luyện, tôi vui vẻ hào hứng đi ngâm nước nóng, nghe được không ít chuyện buồn dưa lên, ăn xong cơm chiều mặc một bộ quần áo bình thường vào núi bắt gà. Kết quả. Liền gặp phải mấy đệ tử Thiếu Dương không học vấn không nghề nghiệp cướp gà rừng của người khác.

【 Thời gian lùi về lúc này 】

“Ít nhất không lồm ở sau, ta nghĩ thế là vẫn còn may đấy.”

Tiêu Long Vũ thân nhiên từ trong bụi cỏ ngồi dậy, nhả nhánh cỏ đang ngậm trong miệng ra.

Hóa ra thằng nhãi này từ nãy đến giờ luôn ngồi đây xem kịch? Nhìn ba tên Thiếu Dương khốn kiếp cướp gà của tôi? ! Anh ta có biết “yêu thương đồng môn” là cái gì không? ! !

Tôi nén giận, tóm chặt gáy Mao Mâu, thấp giọng dữ dằn nói bên tai anh ta: “. Dám nói ra tôi giết anh đấy! Nghe không!”

Mao Mâu gật đầu như già tởi.

“Lấy ông nội huynh ra thề! Nhanh!”

“Tôi thề bằng ông nội tôi.”

Lúc này tôi mới yên tâm, quay đầu lại nhìn Tiêu Long Vũ đang gom nhánh cây châm lửa. “Huynh làm gì đấy?”

Anh ta lấy gà rừng từ tay Mao Mâu, thuần thực vụn cổ nhỏ lông lột da: “Nướng gà.” Giọng nói đầy vẻ ti tiện muốn độc chiếm.

Vì thế, sự tình biến thành tôi, Mao Mâu, Tiêu Long Vũ đêm hôm khuya khoắt nướng gà dã ngoại trong tuyết – nếu không để ý đến ba tên Thiếu Dương hôn mê chưa tỉnh cách đó không xa.

Tay mỗi người chúng tôi cầm một cành cây xiên một miếng gà, ngồi quanh ngọn lửa không nói gì. Mao Mâu nhìn tôi, rồi nhìn Tiêu Long Vũ, rồi lại nhìn tôi, lại nhìn Tiêu Long Vũ, cuối cùng do dự hỏi: “Hai người.”

“Tôi là chủ nợ của anh ta.” Không đợi anh ta nói xong, đã tuyên bố.

Tiêu Long Vũ cười nhạo: “Chủ nợ? Muội còn nhỏ cần nhiều tiền vậy làm gì? Đi nâng ngực sao?”

Tôi bẻ gãy cành cây trong tay, mặc kệ chân gà rơi xuống đất, quát Tiêu Long Vũ: “Muội tìm người tới giết huynh ! !”

Tiêu Long Vũ hừ hừ hai tiếng, nhú mày nhìn tôi. “Ta sẽ nói với họ ‘giết Dương Quách ta trả gấp đôi’.”

Tôi: “.”

“Nhưng vẫn phải theo thứ tự.” Mao Mâu ở bên chen miệng nói, “Cho dù có tiền trả thù thì cũng phải sống sót qua lần ám sát đó đã.”

Tôi không nhịn được quay đầu nhìn anh ta: “Mao Mâu, huynh thật chuyên nghiệp.”

“Chắc chắn là chuyên nghiệp rồi, vì đã bị người ta giết nhiều lần rồi.”

Tôi ngạc nhiên.

Mao Mâu mỉm cười, nhét cánh gà mình đã nướng chín vào tay tôi.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy tiếng hét cực kỳ bi thảm vang lên trong trong khu rừng sâu phía sau. Gió lạnh thấu xương, như ác quỷ hút máu bên tai, làm người ta sởn tóc gáy.

Đó là tiếng người, nhưng lại thô lương không giống người, kết hợp với tiếng bước chân vội vàng lúc có lúc không, vọng lại không ngừng giữa núi rừng, vô cùng quái dị.

Cánh gà trên tay tôi lại rơi xuống đất.

Tôi nhìn Mao Mâu, rồi nhìn Tiêu Long Vũ. Run rẩy hỏi: “Buổi chiều ở suối nước nóng. Bọn họ nói trên đỉnh núi cao nhất có một con ma, chẳng lẽ. Là thật sao?”

Tiêu Long Vũ cười ảm áp với tôi, nhưng vẻ mặt lại từ từ thay đổi, lúc là người thường, lúc là ác quỷ.

“Đúng vậy, giờ muội mới biết sao?”

-----oOo-----

Chương 13: Ma trong rừng

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Đúng vậy, giờ muội mới biết sao?”

Tiêu Long Vũ cười ảm áp với tôi, nhưng vẻ mặt lại từ từ thay đổi, lúc là người thường, lúc là ác quỷ, vô cùng quái dị. Tôi sợ ngây người, đến mười giây sau mới nhận ra. Đó là do ánh lửa chiếu lên.

“Huynh, huynh đừng cười như thế.” Tôi giơ tay lên chọc mặt anh ta, “Hơn nửa đêm rồi, nhìn sợ lắm đấy.”

Nhưng anh ta không hề để ý, gặm sạch thịt gà trong tay, lại chẳng có hình tượng gì chui vào áo choàng, rồi chậm rãi đứng lên, liếc mắt nhìn rừng sâu sau lưng tôi:

“Đi, đi xem.”

Nghe thấy thế, tôi lập tức chạy trốn ra sau Mao Mâu.”Các huynh dừng cảm thì đi đi! Muội, muội phải về phơi quần áo.”

Hơn nửa đêm phơi quần áo, thật đặc sắc.

Ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Long Vũ lập tức phóng tới. Nếu có thống kê chỉ số khinh bỉ, tôi chắc chắn số liệu về sự khinh bỉ của anh ta với tôi tuyệt đối sẽ làm nổ tung biểu đồ luôn. Nhưng Mao Mâu đứng trước tôi lại lo lắng nói: “Dương cô nương, đã trễ thế này một mình cô đi về không có vấn đề gì chứ?” Nói xong vẫn liếc mắt nhìn ba tên Thiếu Dương khốn kiếp bên cạnh.

Câu cam đoan của tôi chưa kịp nói ra đã mắc kẹt ở trong cổ họng. Lại nhớ đến tiếng hét chói tai làm người ta không rét mà run vừa nãy, tôi cảm thấy ngay cả mấy cơn gió trên ngọn núi này bắt đầu trở nên âm u hơn. Tôi run lẩy bẩy, tóm lấy cánh tay Mao Mâu: “Mao Mâu, về với tôi đi.”

Lông mày của Mao Mâu nhíu lại, nhìn nhìn Tiêu Long Vũ (vẫn đang đứng phía sau phát những sóng điện khinh bỉ với tôi), cuối cùng nói: “Chúng ta vẫn nên đến đây xem có chuyện gì xảy ra thì hơn. Đây dù sao cũng là núi Thanh Trùng, nếu có gì bất thường thì nên nhanh chóng báo cho các chương môn. Nếu tình huống khác thường thì chúng ta cứ trốn đi là được.”

Meo Meo, anh không ngoan. TAT

Tiêu Long Vũ cười lạnh một tiếng, dập động lửa. Tôi không cam lòng nhìn hơn nửa con gà rừng bị tuyết vùi kia, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ôm đùi Mao Mâu: “Nếu có ma, huynh phải bảo vệ tôi.”

Mao Mâu ngây thơ gật đầu.”Tôi sẽ cố gắng.” Nói xong còn vồ vồ con dao bên hông.

Đội hình của chúng tôi gồm Tiêu Long Vũ – tôi – Mao Mâu đi sâu vào rừng. Trên đường người sợ ma nhất chính là tôi, hễ có chút động tĩnh nhỏ là tôi lại hét to một tiếng, làm hai người đàn ông kia còn chưa kịp bị ma dọa đã bị tôi dọa toát mồ hôi hột rồi. Cho đến khi một cành cây khô bị gãy rơi lên vai tôi, cuối cùng tôi cũng không nhịn được nữa mà nhảy dựng lên, một quyển sách trong tay áo liền rơi ra.

“Đây là sách gì thế?” Mao Mâu nhặt sách giúp tôi, trên thực tế một tay cũng

không thành thật mở bìa sách ra, muốn mở nội dung bên trong ra cho mọi người nhìn. Tôi nhanh tay nhanh mắt cướp lấy.

“Xuân Cung Đồ. Muốn xem à?”

Mặt anh ta bỗng tái đi, sau đó lại đỏ lên, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ và khó tin.”Cô. Sao lại có thứ này! ?”

Tôi hừ một tiếng, nhét tập thơ sến súa Tra Chí Cực cho tôi vào lòng, không muốn nói tiếp về đề tài này nữa. Nhưng Mao Mâu vẫn không buông tha, lắp bắp nói: “Trẻ, trẻ con không được đọc loại sách này. Nếu cô thích đọc sách, tôi có thể cho cô mượn quyển “Hướng dẫn ninh gà” của tôi.”

“Dương Quách.”

“Ừ, sao?” Tôi như được đại xá, vội lờ Mao mâu đi, chạy đến bên cạnh Tiêu Long Vũ ở phía trước, “Gọi muội làm gì?”

Anh ta không kiên nhẫn lườm tôi một cái. “Rảnh rồi tán gẫu thì chú ý đến cái mạng nhỏ của mình đi! Ở nơi hoang vu ta không thể hoàn toàn bảo vệ muội. Lát nữa ngộ nhỡ có chuyện gì. Chết rồi thì đừng oán ta.”

Đây xem như là quan tâm sao?

Tôi rất khiếp sợ, hỏi mĩa mai: “Tiêu Long Vũ, huynh mà cũng muốn bảo vệ muội cơ à? Có phải đã bị muội hấp dẫn rồi không? Ông anh à, huynh phải dũng cảm thừa nhận tình cảm bị giấu kín trong góc nội tâm của mình.”

Anh ta chẳng thèm quay đầu lại.”Dạo này muội lại muốn tự sát sao?”

“ Muội ngay cả giẫm chết con kiến cũng không dám.”

“Vậy thì đừng hỏi vấn đề thêm chết này.”

“ ”

Tôi lại nhớ đến lúc chạng vạng, trong suối nước nóng, Dương Dương

Dương kể cho tôi nghe câu chuyện xưa máu chó của Tiêu Long Vũ và Lan Khanh. Lần này cô ta không đánh trống lảng nữa mà nói thẳng với tôi năm đó anh ta vừa gặp Lan Khanh thì đã yêu cô ấy hết thuốc chữa.

Tôi thật sự khó có thể tưởng tượng ra Tiêu Long Vũ sẽ yêu ai hết thuốc chữa, những chuyện như thế này, cho dù Lang Lăng và Vân Dịch phối hợp thì cũng khó mà được.

[1] Lang Lăng và Vân Dịch là 2 nghệ sĩ độc tấu đàn dương cầm người Trung Quốc.

Khi tôi còn đang suy nghĩ miên man, Tiêu Long Vũ đi phía trước rẽ vào một con đường nhỏ, đi vào một mảnh đất bằng phẳng. Nhưng anh ta chưa đi được mấy bước đã ngăn người đứng sững sờ, không nhúc nhích. Tôi cảm thấy kỳ lạ liền đến gần anh ta nhìn.

Sau đây, tôi nhìn thấy.....

.....Con ma kia rồi.

Đó là một người đàn ông có khuôn mặt đáng sợ, làn da khô nứt, hai mắt màu đỏ, sắc mặt trắng bệch hoàn toàn đối lập với bộ quần áo trắng cũ nát trên người, mí trên sưng phù với đôi môi thâm sì khiến hắn ta nhìn rất giống xác chết trôi trôi dạt. Trong cổ họng hắn ta phát ra âm thanh kỳ lạ không giống con người mà giống như tiếng bước chân kéo kẹt trên cầu thang cũ, cuối cùng lại hoàn toàn biến thành tiếng nói the thé điên cuồng.

Tiếng chúng tôi vừa nghe thấy chính là âm thanh này.

Tay tôi đã bắt đầu run rẩy dữ dội đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Nhưng đúng lúc quan trọng ấy, tinh thần can đảm của Kế Môn vẫn như cây gậy đỡ lấy tôi, khiến tôi không bị nhũn chân ngã xuống đất ngay tại đây hoặc là hoảng hốt quay đầu bỏ chạy.

Mao Mâu chạy tới trước mặt tôi, anh ta rút con dao nhỏ bên hông ra, tay kia vươn ra bảo vệ tôi. Nhưng hình như Tiêu Long Vũ đang hóa đá, anh ta vẫn không nhúc nhích nhìn người kia, trên trán hiện lên đường gân xanh.

Tôi khiếp sợ nhìn anh ta nắm cổ tay tôi. Sức lực của anh ta vô cùng khủng khiếp, tôi cảm thấy đau nhói, cổ tay trong nháy mắt đã đỏ lên.

“Ta sẽ không để các người đưa nàng ấy đi nữa” Anh ta nói gần từng chữ với ma nam kia, “Tuyệt đối không! !”

Tôi đau đến mức chẳng nói nổi một câu, chỉ phải dùng tay kia tách tay anh ta ra. Nhưng anh ta nhanh chóng nắm chặt lại, tôi lấy hết sức mà cũng không thoát ra được.

“Buông tay ra. Buông tay ra! !” Tôi hét to.

Nhưng Tiêu Long Vũ như bị ma nhập, hoàn toàn không nghe thấy âm thanh bên ngoài, vẫn không nhúc nhích đứng đối diện với ma nam kia. Mồ hôi lạnh trên trán anh ta chảy xuống ròng ròng, vẻ mặt cũng cực kỳ quái dị. Anh ta đang bất an, đang sợ hãi, trước đây tôi chưa bao thấy anh ta như vậy.

Tôi cúi đầu, cắn một phát lên cổ tay anh ta.

Trong miệng tôi ngập mùi máu tươi. Người Tiêu Long Vũ run lên dần tỉnh táo lại, tay thả lỏng ra, nhưng ngay sau đó lại nắm càng chặt hơn. Mắt anh ta nhìn cổ tay đầm đìa máu của mình, sau đấy lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi không rõ ánh mắt này của anh ta là gì, như đau đớn, hay là oán hận. Anh ta hất mạnh tay tôi ra, ôm ngực, nhắm mắt nhìn sang thân cây bên cạnh, sắc mặt trắng bệch.

Tôi hoàn toàn sửng sờ. Nhưng một giây sau, tôi nhìn thấy ma nam đã tấn công tới đây. Thân hình quái lạ của hắn vượt qua Mao Mâu, vươn một tay như xương trắng. bắt tôi!

Vì sao. Lại là tôi? ? !

Trong ba người chúng tôi, hình như ai cũng có thể đánh với hắn một trận, chỉ riêng tôi. Tôi không qua nổi ba chiêu với hắn.

“Dương Quách! Đừng đứng đờ ra nữa! Chạy mau!” Mao Mâu vừa phi người tới bảo vệ tôi, vừa hét to.

Nhưng đã không còn kịp nữa, trong nháy mắt ma nam kia đã đến trước mắt tôi.

Tôi nhìn màu đỏ trong mắt hắn, trong lòng run lên. Thế này là. Phải chết sao?

Không được!

Tôi không muốn chết!

Người bình thường sắp chết chỉ có hai lựa chọn: chống cự, sau đây sống sót; im lặng, sau đây chết.

Tôi sợ chết, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh, sẽ không buông tay chịu trôi.

Trong nháy mắt đó, tôi bộc phát ra sức phản ứng và tốc độ kinh người. Tôi cúi thụp xuống tránh tay hắn, nghiêng người lấy tay đỡ, vươn chân phải gạt chân hắn. Nhưng một đá thất bại, hắn đá một phát lên thẳng đầu tôi. Một phát kia cọ qua thái dương tôi, da đầu lập tức rách ra, tôi cảm thấy máu chảy xuống lông mày tôi, trong phút chốc trước mắt trái toàn là màu đỏ.

Tên này thật sự muốn giết tôi.

Trong giây phút đấy trong đầu tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ: Nếu nhận huấn luyện thể lực kiểu này trong một thời gian dài, nói không chừng tôi cũng có thể đột biến gien hoặc biến thành truyền nhân vô địch cũng nên.

Nhưng mới luyện võ được nửa năm như tôi thì sức chiến đấu vô cùng thâm, không quá mấy chiêu đã không chịu nổi. May mà Mao Mâu kịp chạy tới, đánh với tên ma nam kia. Tôi kiệt sức quỳ cuống đất, quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ cách đó không xa. Anh ta vẫn đau đớn ôm ngực, một tay chống lên thân cây, há miệng thở dốc.

Tôi ngẩn ra, bỗng nhiên thấy anh ta xoay người, từ từ nhắm hai mắt lại, bàn tay đang ôm ngực thở chậm chậm giờ lên ——

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 5】

(nhiều năm về sau)

Dương Quách: Huynh còn nhớ chuyện năm đó chúng ta gặp ma trên núi Thanh Trùng không.

Tiêu Long Vũ: Muội nói đến Quý Lăng sao? Ta chỉ nhớ lúc đó muội kêu như ngựa thôi.

Dương Quách:

Tiêu Long Vũ: Chẳng qua đó cũng là bước ngoặt trong cuộc đời chúng ta (nhìn xa xăm), bắt đầu từ lúc đó, quan hệ giữa chúng ta đã lặng lẽ thay đổi, từ kẻ thù không đội trời chung biến thành chén trà và ấm trà.

Dương Quách: Huynh nghĩ hay nhỉ, rõ ràng là bồn cầu cùng cọ bồn cầu.

Tiêu Long Vũ: (cáu bẳn ! !)

-----oOo-----

Chương 14: Một bát tên “lệ rơi đầy mặt”

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi ngẩn ra, bỗng nhiên thấy Tiêu Long Vũ xoay người, nhắm mắt lại, bàn tay đang ôm ngực từ từ giờ lên. Sau đây đột nhiên bay lên, phi tới chỗ hai người đang đánh nhau quyết liệt. Bóng hình anh ta như hóa thành một con bướm Nhã Miệt, rục rờ mà phóng khoáng giữa núi rừng vắng lặng.

Mao Mâu bị hất mạnh ra sau, chớp mắt đã ngất đi. Tôi vội vàng tới dìu anh ta, lại thấy tay Tiêu Long Vũ cầm một thanh đao ngắn. Không biết anh ta

dùng công pháp gì mà thân đao lóe lên màu xanh lá trong suốt kỳ lạ, sau đó ánh đao tụ lại thành hình, một bóng đao màu xanh lục gào thét đâm thẳng đến đầu đối phương. Ma nam không hề yếu thế, liều chết xông lên, nhắm thẳng cổ anh ta.

..... Đang quay đại chiến giữa người và ma trong núi tuyết đầy hả?

Chỉ lát sau, hai người liền tách ra. Tiêu Long Vũ đầu đầy mồ hôi, quỳ trên mặt đất thở hổn hển. Áo ngoài của anh ta bị rách từ cổ áo xuống cánh tay, lộ ra năm vết máu trên đầu vai.

Mà thanh đao ngấn trong tay anh ta lại vẫn không dính lấy một giọt máu.

Ma nam tiếp tục cười to khàn cả giọng, vẩy thịt nát trong tay đi. Móng tay hắc trắng bệch không giống tay người, vết máu trên móng tay dài nhìn thấy mà ghê.

Giọng hắc chói tai như tiếng như mài dao, sắc bén như có thể cắt đứt cổ họng người ta. Kinh nghiệm nói cho tôi rằng giọng nói như thế này chỉ có các bác gái trung niên đến siêu thị cướp hàng giảm giá mới có.

“Người quá tự tin rồi. Cứ nghĩ rằng đã giết được ta! Nhưng Tiêu Long Vũ, ngươi không ngờ ta lại không chết. Ở núi Thanh Trùng này, ở nơi này giết người uống máu. Sống như một con quỷ.”

“Ta đã chờ ngươi bảy năm. Nhìn thấy cô ta, quả nhiên ngươi đã đến đây.”

“Vẫn muốn giết ta lần nữa sao? Ngươi nhìn ta này, nhìn dáng vẻ của ta xem. Chúng ta vốn là quân cờ, từ mười năm trước đã là quân cờ bị khống chế. Sư phụ giết cô ta thì sao? Thứ ngươi muốn chưa từng có thứ nào là không chiếm được.”

Tiêu Long Vũ vẫn nhắm mắt lại, máu tươi từ miệng vết thương trên vai, theo cơn giận không ngừng trào ra. Nhưng câu nói tiếp theo của ma nam đã xáo trộn tất cả ý chí chiến đấu và ảo tưởng của anh ta:

“Người yêu cô ta đến thần hồn điên đảo, mất cả cha mẹ, đắc tội với sư phụ, rồi giết sư huynh. Tiêu Long Vũ ơi là Tiêu Long Vũ, người chính là một thứ công cụ không có đầu óc. Người thật sự biết cô ta là ai sao? Người thật sự biết cái gì là đúng là sai? Cái gì là thật là giả sao?”

“Nợ máu trả bằng máu, dùng chính máu người mà trả đi.”

Không ổn, không ổn rồi.

Tôi ngồi dưới đất, ôm Mao Mâu ngất xỉu trong lòng, mắt cá chân trái hình như còn bị trẹo.

Nghe lâu như vậy, tôi cũng đoán ra được mang máng: Bảy năm trước, Tiêu Long Vũ với sư phụ ma nam này vì một cô gái mà thành thù, sau đấy sư phụ ma nam giết cô ấy trong cơn giận dữ. Tiêu Long Vũ lại đi giết hai thầy trò họ, kết quả không ngờ hắn không chết. Vì thế, bây giờ bọn họ đang bắt đầu cuộc đấu trí lực và thể lực.

Tình tiết này mở đầu rất giống “Xích Bích”, đoạn giữa là “Tứ Đại Tài Tử” [1], hơn nữa kết quả thì giống “Chính Đại Tổng Nghê”[2] =|||=

[1] Phim truyền hình đài TVB

[2] Một chương trình giải trí của đài CCTV

Nhưng các đại thần này, các anh cứ giết nhau đi nhưng làm ơn tha cho tôi. Ở đây tôi cùng lắm cũng chỉ là nữ phụ khiêm tốn, dịu dàng, tốt bụng, biết điều thôi! Đi tìm nữ chính đi, sao lại muốn giết tôi?

Trước mắt, Tiêu Long Vũ bị câu nói của ma nam kích thích không tập trung đối phó được nữa, liên tục lùi lại.

Tôi chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi tới, trong gió còn mang theo sát khí.

Trên vai anh ta lại trúng một trảo nữa.

Ma nam còn cười nhẹ bên tai anh ta.”Người cho rằng cô ta để ý đến người sao? Cô ta chỉ muốn chơi đùa thôi. Giờ người nên hiểu, người giống ta, đều là quân cờ của cô ta và sự phụ Không, người còn còn tí tiện hơn.”

“Không! !”

Mắt Tiêu Long Vũ đỏ lên, nắm chặt thanh đao ngấn trong tay.

Một tia chớp lóe lên.

Trên lưỡi đao cuối cùng cũng dính máu. Tóc rối tung bay. Đao bị ném lên cao, chém rơi một cành cây, cắm thẳng vào mặt đất.

Dường như tiếng gió xen lẫn với giá lạnh. Máu màu đỏ tươi từ trên ngực nhỏ giọt chảy xuống, rơi tí tách lên bàn chân nhẵn nhéo.

Ma nam ngã xuống.

Hắn tức giận nhìn Tiêu Long Vũ, ngực đầy máu, nhưng trong đôi mắt không có chút kinh ngạc và sợ hãi nào. Thật lâu sau, hắn lại mỉm cười.”Bảy năm trước người nên giết ta rồi. Bây giờ, trò chơi này mới xem như kết thúc.”

Tiêu Long Vũ lại sửng sốt.

“Người vẫn không tin lòng người, luôn nghi ngờ năm đó vì cô ta mà giết ta có đáng giá hay không. Năm đó sự phụ giết cô ta, là vì bảo vệ cô ta.”

Ma nam lại chậm rãi quay đầu lại, nhìn tôi.

“Nha đầu, chơi đã rồi thì về nhà đi”

Tôi khiếp sợ không nói nên lời. Hắn yên lặng nhìn tôi, màu đỏ trong mắt dần dần tối đi.

Về nhà?

Về đâu?

Tôi còn chỗ nào để về sao?

“Trông thế là thắng sao? Giết một phé vật thì đã là gì.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên xuyên qua cành khô lá héo.

Là ai?

Là ai đang nói?

Tôi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy vô số ngôi sao trên bầu trời, khiến tôi choáng váng hoa mắt, trong đầu xuất hiện ảo giác chập chờn. Hình như cơ thể không chịu nghe theo đầu óc nữa, nặng nề ngắt đi.

Cảm giác này rất quen.

Đúng vậy, chính là cảm giác khi tôi xuyên không tới đây.

Phải về rồi sao?

Câu đó không người biết đáp án, không ai có thể giải, theo lớp khói mù của ngày đông giá rét càng chôn sâu hơn.

Xa xa, núi Diệu Nhạc lúc ẩn lúc hiện sau đám mây.

Khi tôi tỉnh lại, chúng tôi đã không còn ở trong khu rừng khô nữa.

Nhưng tôi chắc chắn là mình vẫn chưa quay về.

Bởi vì trước mắt, Tiêu Long Vũ đang dùng nước tuyết rửa vết thương trên vai, ánh sáng từ đồng lửa loang loáng chiếu lên mặt anh ta.

Sao tôi lại quên đạo lý ‘tai họa sống ngàn năm’ nhỉ.

Tôi run lẩy bẩy hỏi: “Này. Ma đâu? Huynh giết hấn rồi à?”

“Hấn không chết.” Anh ta xé tay áo làm thành băng vải, thành thạo băng bó cầm máu cho mình, “Có người cứu hấn rồi.”

Tôi hốt hoảng, còn muốn hỏi tiếp, nhưng rõ ràng anh ta không muốn tiếp tục đề tài này, đứng lên nói: “Đi, về thôi.”

Tôi nhìn đồng ngồn ngang trên đất, lại nhìn Tiêu Long Vũ có dáng vẻ sắp phải đưa vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, lại nhìn Mao Mâu ngất xỉu, cuối cùng chỉ chỉ vào khuôn mặt đầy máu với cái chân bị trẹo mắt cá của tôi: “Chẳng lẽ. Chúng ta mở đường 11 [3] về sao?”

[3] Đường 11: Một tuyến đường lớn ở Hàng Châu – TQ.

Sắc mặt Tiêu Long Vũ rất khó coi, một lát sau có chút ngập ngừng nói: “Đưa chân cho ta.”

Nhìn tôi sợ hãi rụt rè, anh ta không kiên nhẫn kéo chân tôi. Tôi ngã ngửa ra sau, bị anh ta thô lỗ kéo như vậy tôi đau đến mức nước mắt cũng sắp trào ra rồi.

“Đau quá, huynh nhẹ chút!”

Anh ta cởi giày và tất của tôi ra, xoa một lúc, cuối cùng không vui lườm tôi một cái: “Không gãy xương, giả vờ cái gì.”

. Chẳng lẽ trong đầu anh, bị thương chỉ chia thành gãy xương và không gãy xương thôi sao? ! !

Mặt tôi đầy nước mắt, rung rung rút chân về, đi giày với tất vào, quay người đi không để ý đến anh ta nữa. Một lúc lâu sau, đột nhiên tôi nghe thấy giọng nói mạnh mẽ ngắn gọn vang lên từ sau lưng: “Lên đi.”

Tôi quay đầu lại thì thấy anh ta ngồi xổm xuống, lưng dựa về phía tôi.

“Huynh công muội à?” Tôi giật mình, lại nhớ ra chuyện gì đó, chỉ vào Mao Mâu bên cạnh, “Vây. Meo Meo phải làm sao bây giờ?”

“Đề ở đây.” Anh ta thản nhiên nói.

Quả nhiên, cho dù đã trải qua chuyện gì thì bản tính bỏ đá xuống giếng, qua cầu rút ván của người đàn ông này vĩnh viễn cũng sẽ không bị bánh xe lịch sử nghiền nát.

Tôi tức giận nói: “Huynh không thể làm như vậy được! Vừa rồi nếu không có Meo Meo, muội đã chết lâu rồi.”

Tiêu Long Vũ lại khinh thường lườm tôi. Ngay khi tôi cho rằng anh ta sẽ nói “Chết cũng đáng lắm”, anh ta lại nói: “Hắn sẽ không giết muội. Nghĩ thử xem, không phải muội là.” Anh ta nói được một nửa thì đột nhiên không nói nữa.

“Đi lên. Không thì tự mình về!”

Tôi nhìn Mao Mâu đang bất tỉnh nhân sự, mặt đầy nước mắt, do dự leo lên lưng Tiêu Long Vũ. Tay lỡ chạm phải vết thương trên vai trái anh ta, khiến người anh ta run lên. Tôi luống cuống xin lỗi, lại nghe thấy anh ta nói không đầu không đuôi: “Độc Mạn Đà La của Quý Lăng chỉ là thuốc tạo ảo giác mà thôi. Nơi này không có tuyết, ta cũng nhóm lửa rồi. Anh ta không lạnh chết được đâu.”

Trên đường từ dưới núi trở về Diệu Nhạc, vì không hoạt động nên tôi thấy lạnh hơn, đành run run ôm lấy cổ Tiêu Long Vũ, áp sát vào lưng anh ta. Sương ẩm là một mặt, tránh cho anh ta mất hứng ném phứt tôi đi mới là quan trọng. So với bị đông chết. Haizzz, e lệ chỉ đáng vứt thùng rác.

Dường như Tiêu Long Vũ không ngờ tôi sẽ làm vậy, không những không hề phản kháng khi tôi cạo tóc cạo lông trên lưng anh ta, mà còn không nói gì suốt dọc đường. Khi trở lại doanh trại, cuối cùng tôi không nhịn được hỏi: “Huynh mệt lắm à? Sao không nói gì?”

Anh ta lạnh lùng đáp: “Người nào đó nặng hơn cả heo, thắt lưng ta sắp gãy rồi.”

Tôi muốn đập một phát lên đầu anh ta. Nhưng nghĩ đến chuyện vết thương của anh ta không nhẹ, nếu bị tôi đánh chết thì không ổn, tôi đành phải trợn mắt hờn dỗi.

Thật ra, tuy Tiêu Long Vũ trưng ra cái mặt của người xấu, tính cách cũng hơi cặn bã. Nhưng.

Gió ở trên núi rất to, thổi đi mùi máu tanh quanh người chúng tôi, thổi mái tóc rối của anh ta tung bay, mang theo mùi xà phòng thơm ngát, còn có mùi mồ hôi quen thuộc, lướt qua mặt tôi.

Không biết vì sao, đột nhiên tôi thấy. Nhớ nhà.

Yêu hận tình thù nam trộm nữ xướng, liên quan gì đến tôi? Tôi mệt, không muốn tham ra, không muốn đùa với cái mạng nhỏ của mình.

Thân thể mỗi mệt cùng cơn đau từ vết thương bắt đầu xâm nhập vào ý thức của tôi. Tôi khe khẽ thở dài.

“Muội rất muốn về nhà.”

Bước chân của Tiêu Long Vũ hơi khựng lại.

Anh ta dừng một lúc lâu, mới bắt đầu chậm rãi tiếp tục bước về phía trước.”Không biết muội lại lên cơn gì nữa.” Trong giọng nói của anh ta mang theo chút bất đắc dĩ, “Chờ đợt hợp huân lần này kết thúc, chúng ta sẽ về Kế Môn. Nơi đó chính là nhà của muội. Muội thích ngắm sao, sau này. Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm trăng uống rượu.”

Đầu tôi dựa lên vai phải của anh ta, nhắm mắt lại lẩm nhẩm: “Ừ, cho dù là thế, muội vẫn muốn về nhà. Tuy. Mọi người ở đây rất tốt với muội, nhưng mà nhà muội. Vẫn. Ở bên kia.”

Hình như Tiêu Long Vũ còn nói thêm gì nữa, nhưng tôi không nghe rõ.

Không nghe rõ nữa...

Bên tai chỉ còn tiếng tim đập của anh ta. Thành thích, thành thích, giống như bài hát bất tận vang lên trên vùng núi ngày đông.

p.s: Chương này có chút nghiêm túc, cũng có chút khó hiểu. Thôi thì hồi sau sẽ rõ nhé =3=

p.s 2: Tên chương là 1 câu chuyện cười bên Trung, mình đọc thì cũng chẳng thấy buồn cười lắm, chắc tại không hiểu hết cái thâm nho của nó. Thôi thì mọi người thông cảm :v

-----oOo-----

Chương 15: Thời kỳ mãn kinh của trai không vợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi chúng tôi trở lại doanh trại đã là sáng sớm ngày hôm sau. Trong ánh nắng sớm mờ ảo, khu đền tọa trên ngọn núi cao trùng điệp đều bị bao phủ trong sương mù dày đặc, nhìn như tiên cảnh.

Tôi lo lắng vỗ vỗ đầu Tiêu Long Vũ”Huynh. Tình trạng của huynh như thế này, hôm nay có tham gia hợp huấn được không?”

Anh ta không trả lời, công tôi đi về phía phòng.

“Mà quán quân đại hội Hoàng Võ như huynh hình như phải đi hướng dẫn đấy nhé. Nếu không muốn nói thật với sư phụ thì nhất định phải tìm tạm lý do nào đấy thôi.” Thấy anh ta vẫn không có phản ứng, tôi bắt đầu đọc thuộc lòng, “Huynh có thể nói huynh đau xương sống, đau thắt lưng, đau chân, đau đầu căng não, chảy máu mũi, đau sinh lý. . . à mà thôi, viêm ruột thừa,

loét dạ dày cấp tính, còn có thể là miệng sùi bọt mép, người run rẩy, chảy ba lít máu. A ! Mẹ ơi ! Sao đại sư huynh lại ở đây? !”

Tiêu Long Vũ nghe được nửa câu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Trong màn sương dày đặc, Tra Chí Cực giống như pho tượng mặt đen đứng trước cửa, thân hình mờ ảo cực kỳ giống Sát Thần. Anh ta nhìn Tiêu Long Vũ giống như vừa mới đi bộ qua sa mạc Takla Makan, lại nhìn tôi được còng trên lưng Tiêu Long Vũ, còn cả vết máu trên quần áo của tôi, sắc mặt càng ngày càng đen đến cực hạn nào đó.

“Đêm qua hai người đã làm gì!!”

Tiếng hét của anh ta gần như có thể rung chuyển cả khu vườn, tôi sợ tới mức khẽ run rẩy. Trong nháy mắt tôi dám chắc tôi nhìn thấy tay phải anh ta động đậy, không biết là muốn cho chúng tôi một kiếm hay là đang chuẩn bị xấn tay áo đi lên tấn cho một trận.

“A, bọn muội.” Tôi đang định giải thích, Tiêu Long Vũ lại không kiên nhẫn ngắt lời tôi nói: “Quách nhi theo đệ ra ngoài vui vẻ cũng đến lượt huynh quan tâm sao?”

Cả gương mặt của Tra Chí Cực đều đang vặn vẹo, sát khí đã bắt đầu lan đến chỗ chúng tôi rồi.

Tôi lại khẽ run rẩy.

Không ngờ Tiêu Long Vũ hoàn toàn thờ ơ, định mặc kệ anh ta, tiếp tục còng tôi đi vào trong viện. Nhưng Tra Chí Cực lại chặn ở cửa, Tiêu Long Vũ đi bên trái anh ta liền đưa tay phải, đi sang bên phải anh ta liền đưa tay trái ra, xông vào anh ta liền trực tiếp rút kiếm.

Tiêu Long Vũ dừng lại, lạnh lùng nhìn anh ta.

“Đừng ép đệ ra tay.”

Tôi cho rằng câu tiếp theo của Tra Chí Cực phải là: “Thả muội ấy ra. Đối

thủ của đệ là ta.”

Nhưng đột nhiên anh ta bình tĩnh trở lại, hờ hững nhìn tôi một cái, sau đấy. .
...

Anh ta thu kiếm xoay người bỏ đi.

..... Thế này không khoa học! Đạo diễn, người này làm ẩu quá! Thân là nam chính không phải anh ta nên ra vẻ giận dữ, tẩu hỏa nhập ma, đại khai sát giới sao? Hơn nữa tôi vẫn chưa nói “Huynh nghe muội giải thích ~~~” sao anh đã đi rồi?! Mau quay lại! Này! !

“Quái lạ!” Tiêu Long Vũ không thể nhịn được nữa, nhéo mạnh cằm chân tôi, “Sao muội lại ngã như lừa cái vậy! Hắn ta có gì tốt? !”

Tôi không để ý tới anh ta, nhảy thẳng từ trên lưng anh ta xuống, nghiêng ngả lảo đảo chạy theo Tra Chí Cực. Vừa chạm đất mắt cá chân trái của tôi lại đau, nhưng mà tôi chẳng quan tâm nữa. Đột nhiên tôi rất sợ hãi, tôi muốn đuổi theo chú ếch nhỏ của tôi.

Phía sau, tiếng hét giận dữ của Tiêu Long Vũ vang lên trong sương mù:

“Dương Quách, muội là con lừa ngốc!!”

Tra Chí Cực tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là anh ta không chịu cho tôi xin nghỉ, còn nói gì mà “Có sức khuya khoắt đi ra ngoài đánh dã chiến, sao lại không có sức huấn luyện?”. Dưới sự cầu xin khổ sở của tôi, anh ta mới phê chuẩn cho nửa ngày phép.

Nhìn thái độ lãnh đạm của anh ta, tôi đoán cơn giận lần này của anh ta không dễ tiêu, vì thế rất thất bại chạy về phòng ngủ.

Rất rõ, trong bộ phim này, anh ta là nam chính, nhưng tôi không phải là nữ

chính.

Nhưng. Hễ là kẻ địch ngăn cản giữa tôi và chú ếch nhỏ của tôi thì tôi chắc chắn vẫn sẽ ôm quyết tâm đi bộ đến hết vũ trụ, cùng chết đến cùng.

Tuy tôi rất mệt, nhưng đêm nay thật sự quá phong phú, vừa nãy lại ngủ được một lúc trên lưng Tiêu Long Vũ, nên giờ không ngủ được. Ngụy Ba Như cùng phòng ngủ rất say, trong tiếng hít thở đều đều của cô ấy, tôi lăn qua lộn lại, suy nghĩ lung tung.

Từ lúc nào hai sư huynh của tôi đã biến thành giường cung bạt kiếm như vậy rồi? Hóa ra không phải một người khách khi một người cung kính à? Lại nói, hình như là bắt đầu từ lần tôi bắt gặp Tiêu Long Vũ ở trong phòng Tra Chí Cực. Từ lúc đó, hai người đã như người lạ rồi.

Chẳng lẽ là. Vì yêu sinh hận?

“Ngày xưa huynh đệ chia ly, không tìm được bạn đời trở mặt thành thù” thật sự hợp với tình hình bây giờ!

Không cần khen tôi đâu, tôi biết tôi có trí tưởng tượng rất phong phú, ha.

Chưa được bao lâu đã đến giờ dậy. Tôi nghe thấy trên giường Ngụy Ba Như vang lên tiếng lạch cạch, vội nằm trên giường giả chết. Cô ấy thấy tôi về thì hình như rất ngạc nhiên, nhưng một giờ sau vẫn mang bữa sáng đến cho tôi, sau đấy mới đi ra ngoài luyện tập buổi sáng.

Sư tử, tử đúng là người tốt.

Tôi vừa định bò xuống giường ăn bánh bao Ngụy Ba Như đặt trên bàn, thì nghe thấy tiếng đập cửa. Vừa mở cửa, hóa ra là Tiêu Long Vũ mấy giờ trước vừa mới la hét với tôi, giờ vốn nên ở trên giường làm xác ướp.

Nhìn vẻ mặt quái lạ của tôi, anh ta ho một tiếng.”Này. Chân muội còn đau không? Tra Chí Cực không làm khó dễ cho muội chứ?”

. Không có việc gì mà ân cần, không phải lừa đảo thì là trộm cắp. Tôi

lập tức mở 12 vạt phần cảnh giác nhìn anh ta: “Huynh định làm gì?”

Anh ta không nói mà trực tiếp đẩy tôi ra đi vào phòng, sau đẩy dựa vào cạnh bàn nhìn tôi.

Tôi nhìn băng vải lấp ló dưới cổ áo của anh ta mấy lần, bên trong hình như còn thấm chút máu đỏ, đột nhiên hơi mềm lòng. Vết thương kia coi như là vì cứu tôi đi, lại thêm cả việc anh ta cứu tôi về. Tôi mở hộp gỗ nhỏ trên bàn ra, lấy một lọ thuốc mỡ X Vạn Hồng, đưa cho anh ta.

“ Đây là?”

Tôi hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: “Đồng chí Tiêu Long Vũ, vì biểu hiện anh dũng ngoan cường của anh trong chiến dịch đêm qua, đây là Kim Sang Dược tổ chức thưởng cho anh!”

Tiêu Long Vũ nhú mày, cầm lấy lọ thuốc nhìn một lúc, cuối cùng có chút ngập ngừng hỏi: “Thuốc xóa sẹo?”

Tôi lắc đầu. “Vỏ hơi giống thôi, nhưng đây là thuốc mỡ giúp khép miệng vết thương. Thật ra vết thương của huynh tốt nhất là nên khâu lại, mà tình hình lúc này. Chắc không được. Huynh dùng tạm thuốc vậy.”

Anh ta ừ một tiếng rồi không nói nữa, tiếp tục ngơ ngác nhìn tôi. Tôi bị anh ta nhìn mà trong lòng sợ hãi, đi qua vỗ vỗ mặt anh ta.”. Không phải ngày hôm qua bị ma nam kia đánh ngu rồi chứ?”

Tiêu Long Vũ kệ tôi sờ mặt anh ta, ánh mắt cực kỳ thâm thúy phức tạp rồi rắm. Tôi véo mái mà cũng không thấy anh ta có phản ứng gì, trong lòng hơi lo sợ ——

Chẳng lẽ, đây chính là bệnh u buồn của trai không vợ trong truyền thuyết?

Ngay khi tôi luống cuống chân tay, đột nhiên anh ta mở miệng : “Dương Quách, ta. Hình như không ổn rồi.”

“Sao vậy?” Tôi không hiểu hỏi, “Chẳng lẽ huynh thật sự bị thương vì tình sao?”

Rõ ràng anh ta bị chọc trúng tim đen, ánh mắt tránh đi rất nhanh. Thấy thế, tôi hiểu ra vỗ vỗ vai anh ta: “Haizzz ~~~ muội hiểu rồi.”

Tiêu Long Vũ im lặng rất lâu, cuối cùng mới nói: “Không, muội không hiểu. Muội chẳng hiểu gì cả.”

“Thật ra, nếu đổi lại là người khác, muội có thể sẽ khuyên huynh dừng cảm bày tỏ tấm lòng và tình yêu của mình.” Tôi chân thành cởi mở nói, “Nhưng người kia lại là Tra Chí Cực, huynh hãy tha thứ cho sự ích kỉ của muội.”

Tiêu Long Vũ như xúc động sắp ngất: “Trong đầu muội toàn thứ linh tinh! Sao ta có thể thích. Thích Tra Chí Cực? !”

“Không phải Tra Chí Cực? Vậy huynh muốn gieo tai họa cho ai?”

“Tai họa cái gì? Với điều kiện của kẻ ngu ngốc kia giờ muốn gả cho ta tuyệt đối là trèo cao!”

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta một lúc, đưa một ngón tay ra lắc lắc.”Đây không phải là vấn đề trèo cao hay không cao. Huynh vốn không yêu cô gái ấy mà vẫn muốn ở bên cô ấy, cô ấy biết được sẽ dễ chịu sao? Đổi là huynh chắc cũng không chịu nổi đâu.” Tôi vẫn tiếp tục định khuyên bảo anh ta cải tà quy chính.

Thân hình Tiêu Long Vũ cứng đờ, sau một lúc lâu mới nói: “Ai nói ta không yêu cô ấy hả ?”

“Chẳng lẽ không phải trong lòng huynh vẫn luôn có một cô gái khác sao?” Tôi không hề lưu tình vạch trần anh ta, “Là Lan Khanh hôm qua huynh nói với ma nam. Không phải huynh yêu cô ấy đến chết đi sống lại? Còn giết người khác sao?”

Đừng cho là tôi không biết gì nhé, trong lòng tôi đã hiểu rõ ràng rành rành từ lâu rồi.

Quả nhiên, vừa ném quả bom này ra, Tiêu Long Vũ choáng ngay tại chỗ. Không chừng còn đang bất giờ vì chỉ số thông minh và sức lý giải của tôi ấy chứ. Khuôn mặt anh ta hiện lên vẻ “lượng tin tức quá lớn, đang load. . .”, sững sốt bảy tám giây mới bùng nổ:

“Dương Quách, ta cảnh cáo muội đừng có quá đáng! Muội chẳng biết gì hết! Không cần muội nói nhăng nói cuội! !”

Tiếng rít gào của anh ta quanh quẩn bên tai tôi rất lâu, trong nháy mắt mùi thuốc súng tản ra khắp phòng. Nếu có bạn nhỏ nào đó không biết tình hình nhìn thấy thấy cảnh như vậy, nhất định sẽ bị hù chết. Dù sao người đứng trước mặt tôi rít gào lúc này từng là nhân vật phản diện Siêu Nhân Điện Quang nổi tiếng giang hồ, nói không chừng còn là kẻ cuồng giết người (phỏng đoán dựa theo lời ma nam nói hôm qua.)

Nghĩ đến đây tôi yên lặng xoay người. Không ngờ anh ta lại bày ra vẻ mặt “Trốn đi đâu, ông đây còn chưa nói xong đâu”. Cuối cùng tôi không nhịn được, quát anh ta: “Huynh bị thần kinh à! Hung dữ vs muội làm gì! !”

Có tin tôi ném anh về hành tinh Tinh Vân M78 của anh không!

Tôi tức giận gạt tay anh ta đang nắm lấy vai tôi xuống, đi thẳng đến cạnh bàn, ăn ngấu nghiến cái bánh bao của tôi giống quỷ chết đói vừa đầu thai.

Tên ngốc đấy tức đến run rẩy, tay cứ giơ lên một lúc lâu, cuối cùng khẽ cắn môi sập cửa đi ra ngoài.

Hừ, lúc trước tôi nói sai rồi, anh ta không phải trong thời kỳ u buồn, mà rõ ràng là thời kỳ mãn kinh!

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, Tiêu Long Vũ vừa đi không đến một phút thì sư tỷ Ngụy Ba Như tốt bụng lại quay về. Cô ấy dường như không biết tôi vừa phát phiếu người tốt cho cô ấy, vẻ mặt quái dị nhìn tôi một lát, cuối cùng nói: “Sư muội, ta vừa nhìn thấy Tiêu sư huynh đi ra từ phòng chúng ta.”

Miệng tôi ứ đầy bánh bao thịt, lưng la lung lay đứng lên.”Su tử, để tử lo lắng rồi, đêm qua muội và huynh ấy.”

Ngụy Ba Như nhìn vẻ khập khiễng và vết thương trên người tôi, không biết sao lại bày ra vẻ mặt ‘ta hiểu hết rồi’.”Không cần giải thích, ta biết rồi.”

. Cô biết? Biết em cô ý! Cô cười cái kiểu đầy thâm ý mập mờ đáng khinh thế làm gì hả!

Ngụy Ba Như lau mồ hôi, thay bộ quần áo rồi lại ra ngoài huấn luyện, để một mình tôi miệng đầy mỡ ngẩn người trong phòng. Thường nói cãi nhau ầm ĩ hại sức khỏe, nhưng cãi nhau với Tiêu Long Vũ như vậy, khiến tâm trạng âm ức vì bị phạt của tôi trở nên tốt hơn. Tôi nằm ngang lên giường, quấn một vòng chăn, chuẩn bị ngủ bù một lát, nhưng lại cảm thấy có chuyện gì đó đè nặng trong lòng.

Là chuyện gì vậy? Rốt cuộc là chuyện gì? Tôi nhìn trần nhà ngẩn người.

Hình như. Có lẽ là. Thuốc xóa sẹo?

Tôi bật dậy khỏi giường.

Sau khi tôi xuyên không đến thời đại này, tuy nói đã trải qua rất nhiều việc lạ, nhưng tôi có thể thề, tôi tuyệt đối chưa từng nói với anh ta “thuốc xóa sẹo” là cái gì.

Sao anh ta biết được? !

Còn cả chuyện Tiểu Long Nữ và Dương Quá nữa, Dương Dương Dương cũng nói với tôi là Tiêu Long Vũ nói.

Tiêu Long Vũ chắc chắn không phải người hiện đại. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ.

Trước tôi đã có một người khác xuyên không tới đây?

. Là ai?

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 6】

Tiêu Long Vũ: Dương Quách, muội là con lừa ngốc! ! Tại sao ngày nào ta cũng phải rửa bát! !

Dương Quách: Xem tivi đi, nói vớ vẩn gì đấy. Muội là lừa thì huynh chính là lừa đực.

Tiêu Long Vũ:

Dương Quách: Mau lên, sắp chiếu “Hoàn Trư Ca Ca” rồi, Nhĩ Khang trong phim này rất giống Nhĩ Khang trong bản gốc đấy.

[1] Hoàn Trư Ca Ca: Một phim parody của Hoàn Châu Cách Cách, giống kiểu Scary Movie của Mỹ vậy.

Tiêu Long Vũ: Ta. Đi rửa bát thì hơn.

-----oOo-----

Chương 16: Đại ma vương đấu với yêu tinh lợn rừng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đã có người từng xuyên không tới đây trước tôi!

Tôi bị phát hiện kinh người này quấy rầy không ngủ được, lại không dám đi hỏi Tiêu Long Vũ đang nổi nóng, cân nhắc hết lần này đến lần khác, quyết định nên đi thăm Mao Mâu vì cứu tôi mà vinh quang hi sinh thì hơn. Nghe Ngụy Ba Như nói, không biết anh ta bị cảm hay là làm sao, sáng nay sau khi được ba tên đệ tử Thiếu Dương cướp gà của tôi nâng về, thì vẫn chưa thấy tỉnh.

Tôi áy náy quá, dù sao ngày hôm qua tôi cũng rất hồ thẹn khi bỏ anh ta lại, tôi có lỗi với tổ tiên sư môn của tôi. Khi lòng tôi tràn đầy áy náy đẩy cửa

phòng anh ta ra thì lại nhìn thấy

Thằng oắt này đang ngồi trên giường ăn gà quay.

Bốn mắt của tôi và anh ta trợn trừng nhìn nhau, trong mắt hiện lên mấy chữ ‘Tôi đi chết đây’. Chân gà trong tay anh ta rơi lên chân.

“Meo Meo, chân gà ăn ngon không?” Tôi dịu dàng hỏi.

“Này. Này. Tôi.” Thằng bé bối rối, căng thẳng lắp bắp một lúc lâu, cuối cùng cũng cầu xin, “Quách Quách, cô đừng nói chuyện này với sư phụ và sư huynh của tôi được không?”

Tôi cười cười dịu dàng, đóng cửa lại, thân nhiên đi đến cạnh giường anh ta ngồi xuống, nhẹ nhàng khoát tay lên vai anh ta.”Xem huynh nói này, Dương Quách tôi là loại người như thế sao.”

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ nói: “Quách Quách, tôi còn giấu nửa con gà nữa dưới gầm giường, cô muốn ăn không?”

. Ăn cái đầu quỷ nhà anh! Tên nhóc này đúng là ngây thơ mà!

“Meo Meo, huynh vẫn không biết, tôi bị sư huynh tôi mắng, đến lúc về không khéo còn bị nhốt. Ngoài nguyên nhân cả đêm không về thì còn tại anh ‘đến – giờ – vẫn – hôn – mê – chưa -tỉnh’ đấy. Xế chiều hôm nay hợp huẩn xong sẽ bị phạt hai trăm cái hít đất.”

Tôi vươn hai ngón tay, nghiêm túc lắc lắc trước mặt anh ta.

Mao Mâu bất an chớp mắt.”Ồ thì. Tôi trúng độc mà (Tôi: “Trúng độc còn ăn chân gà hả ~~”). Không, không phải. Cô cũng biết môn quy của Thiếu Dương rất nghiêm, đêm qua vốn do tôi tự ý chuồn ra ngoài, nếu không giả vờ bị bệnh thì không bị nhốt cũng phải hít đất hai trăm cái.” Anh ta sợ hãi run lẩy bẩy, lại túm lấy ngón tay tôi, nâng tay tôi đặt lên ngực, “Quách Quách, tôi dạy cô bí quyết hít đấtĐếm thật nhanh, một hai ba bốn năm sáu bảy. . . . chục, vậy cô chỉ cần hít bốn cái thôi.”

“ ”

Tôi chưa kịp nói gì đã thấy sắc mặt anh ta thay đổi, cắn hết chân gà bằng vận tốc ánh sáng, quăng khúc xương xuống gầm giường rồi chui vào ổ chăn không nhúc nhích.

Quả nhiên, vài giây sau cửa phòng liền mở ra... Một nữ đệ tử Thiếu Dương đi vào. Cô ta nhìn chăm chăm tôi một lát, lại nhìn lướt qua Mao Mâu ở trên giường, tức giận nói: “Cô nương, đừng tùy tiện chạy vào phòng người khác! Lại còn ăn linh tinh, bắn dầu mỡ lên chăn của Mao sư đệ!”

Tôi quay đầu nhìn thì thấy một vầng mỡ trên chăn.

Mà bạn học Mao Mâu của chúng ta đang hiện đang bày ra cái vẻ mặt ngủ mơ màng, thoải mái ru rú trên giường, còn run run như đang nín cười.

Người anh em à, anh đã bắt nạt vậy thì đừng trách tôi bắt nạt.

Tôi thành thật mà quyết đoán tố cáo với nữ đệ tử: “Tỷ tỷ, muội vừa nhìn thấy mí mắt Mao Mâu động đậy, chắc sắp tỉnh rồi, tỷ nhanh xem đi.”

Dứt lời, nhàn nhã lao ra khỏi phòng, phát áo mà đi.

Hôm sau tôi ru rú trong phòng suốt buổi sáng. Trong lúc đây không ngừng có người vội vàng đến truyền tin cho tôi, trong đó bao gồm sư phụ đại nhân: “Quách nhi đừng lo, vì sư sẽ nói đỡ mấy câu trước mặt đại sư huynh hộ con. Sư phụ.” Dương Dương Dương “Nha đầu chết tiệt kia nhanh đến tập huấn cho ta! Cô không ở đây, thằng nhóc Tiêu Tiểu Vũ kia cứ lớn vồn đùa giỡn đồ nhi của ta!” Còn một tờ giấy nhỏ khác của Mao Mâu “Cô là đồ đàn bà độc ác, tôi hận cô TAT”.

Mà tờ giấy “Ta không giận đâu, ta yêu muội.” của Tra Chí Cực tôi hằng chờ mong thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Đến giữa trưa, tôi mang theo đôi mắt gấu mèo đi ăn cơm, bị Tra Chí Cực

lạnh lùng cười nhạo: “Sao vậy, nhìn thấy Tiêu sư huynh của muội bị thương, trốn trong chăn khóc đến bây giờ sao?”

Tôi cúi đầu, mệt mỏi không có hứng cãi lại, uể oải dựa vào bàn lấy đĩa gắp cơm. Sư phụ mỉm cười nhìn chúng tôi, có lẽ ông cảm thấy nhìn người ta cãi nhau rất thú vị. Một lúc lâu sau mới nghe thấy ông ấy hỏi: “Quách nhi, sao Nhị sư huynh con lại bị thương?”

Động tác gắp cơm của tôi dừng lại, sau một lúc lâu mới đáp: “Dạ, hôm qua con đi bắt gà rừng định bồi bổ cho mọi người, không ngờ lại gặp Nhị sư huynh, càng không ngờ hơn là huynh ấy. Bị. Bị gà mổ.”

“Bị gà mổ?” Sư phụ không tin, “Quách nhi, con nói thật với vi sư đi. Thăng bé Long nhi không phải là người yêu của con sao?”

Tôi suýt nữa bị sặc miếng cơm trong miệng.”Khụ khụ. Này, ai tung tin đồn đây?!”

Sư phụ liếc mắt lặng nhìn Tra Chí Cực, anh ta hừ lạnh một tiếng.

Nhìn ánh mắt hóng hớt của sư phụ, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra một sự thật máu chó – Tra Chí Cực mới là nhân vật đứng trên đỉnh tháp quyền lực ở Kế Môn! Vị sư phụ đang ngồi chờ đến lúc có trò hay mới ra mặt kia tuyệt đối không đáng tin cậy TAT

Tôi rơm rớm nước mắt thật thà nói: “Đại sư huynh, muội với Tiêu Long Vũ thật sự không có gì, hôm qua muội bất ngờ gặp huynh ấy, sau đấy đi bắt gà chân đau huynh ấy mới cõng muội về. Huynh yên tâm, loại người như huynh ấy, trừ khi heo biết trèo cây, muội mới để ý đến huynh ấy.”

“Thật à?”

“Thật hơn trâu châu.” Tôi gật đầu như gà mổ thóc.

Lông mày Tra Chí Cực hơi động đậy, không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng đã dịu đi rất nhiều. Đến buổi chiều huấn luyện khi phạt tôi tập hít đất, anh ta cũng dễ tính phát tay cho qua, rõ ràng đã cố tình tha cho tôi.

Haizzz, quả nhiên trong lòng chú ếch nhỏ vẫn có tôi.

Khi tôi ngồi dưới đất lắc đầu cười ngây ngô, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt âm u sắc bén phóng đến.

“Dương Quách, muội đang lén lút làm gì thế?”

Tôi vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy Tiêu Long Vũ đứng cách đó không xa. Thấy tôi vẫn sững sờ, anh ta nắm lấy tay tôi kéo tôi đi.

Lạ thật, buổi sáng người này còn đang tức giận, giờ đã không giận nữa rồi à? Trước kia không phải chưa đến mười ngày nửa tháng thì chưa hết dỗi sao?

Tiêu Long Vũ yên lặng kéo tôi đi mấy chục mét đến chỗ thừa người. Cuối cùng tôi không nhịn được nói: “Nhị sư huynh, huynh có thể bỏ tay ra được không. Lát nữa để đại sư huynh bắt gặp thì lại phải chạy như Thảo Nê Mã.”

“Không thể.”

“..... Bỏ cái móng vuốt của huynh ra!”

Anh ta dừng lại, lông mi khẽ chớp: “Không.”

“Tự trọng của huynh đâu? !”

“Tự trọng? Đó là cái gì? Ta có cái thứ đấy à?”

Chính là cái thứ không ăn được đang vờ dưới đất đó.

Tôi hít sâu một hơi, tay kia chọc chọc cánh tay anh ta: “Nhị sư huynh, làm người phải hiền lành, Lan Khanh ở trên trời đang nhìn huynh đấy ~~~”

Quả nhiên cơ thể Tiêu Long Vũ run lên, ánh mắt nhìn tôi như gặp ma, sức tay rõ ràng đã thả lỏng mấy phần.

Tôi vui mừng, đang định rút tay ra, lại nghe thấy tiếng soàn soạt vang lên trong bụi cỏ bên cạnh, còn kèm theo tiếng thở ồ ồ dồn dập, hình như là tiếng động vật. Người bên cạnh hít một hơi thật sâu, cố gắng kéo tôi vào trong lòng.

Tôi hét lên đánh vào ngực anh ta, hai người đều đau nhe răng trợn mắt, nhưng một giây sau thì thấy lùm cỏ lay động, sau đấy. Một con lợn xông ra!

Đó là một con lợn rừng đen, cơ thể vĩ đại cường tráng như hổ, răng nanh lộ ra ngoài, lông bờm giống lớp mỡ heo như tỏa sáng lập lòe, nhìn vô cùng hung dữ. Con lợn rừng đứng ở chỗ tôi vừa đứng, phát ra tiếng thở khò khè.

Này. Đây mà là lợn sao? Nhìn như yêu tinh lợn ý! !

Vì sao mỗi lần ở cạnh Tiêu Long Vũ tôi đều gặp phải những chuyện hiếm có khó tìm vậy nhỉ?!

Tôi còn đang sững sờ thì Tiêu Long Vũ đã nhắc cổ áo tôi lên rồi ném tôi ra ngoài. Nhưng tôi vô cùng may mắn khi không ngã đập mặt xuống đất, nhờ Tra Chí Cực đã đỡ được tôi. Theo sau là những người khác cũng lục tục chạy tới.

Vì thế tình hình biến thành mọi người vây xem đại ma vương Tiêu Long Vũ dũng cảm đấu với lợn rừng.

Không phải mọi người không muốn giúp mà vì Tiêu Long Vũ với lợn rừng đang ‘yêu nhau giết nhau’, liều chết quần lầy nhau, không thể bắn tên, cũng không thể ném đá. Đêm qua Tiêu Long Vũ bị trọng thương, giờ lại tay không đánh nhau, vô cùng bị động.

Khi mọi người ở đây đang bó tay sốt ruột như lửa đốt, một đệ tử Tú Hoa dũng cảm rút kiếm bên hông xông lên tham gia chiến đấu!

Một cô gái phái Liên Hoa đứng cạnh tôi kinh hãi hét lên: “Là đại đệ tử Tú Hoa! Mau nhìn đi, thanh kiếm đó chính kiếm “Tấu Khải” nổi tiếng giang hồ năm đó!”

Kiểm Tầu Khải (Khúc ca khảo hoàn). Thế chắc cũng có cả đao Ni Mã (mẹ nó). Hoặc là tiêu Nê Môi (than bùn), mâu Ngọa Tào (nằm máng) luôn mất

Tôi đang lên châm chọc thì lại thấy đại đệ tử Tú Hoa đâm kiếm tới cổ con lợn rừng ——

Một tiếng keng vang lên, thanh kiếm Tầu Khải danh chấn giang hồ đã gãy thành ba đoạn =.=

. Bạn thân mến, chẳng lẽ anh không biết kiếm càng sắc càng dễ gãy sao? Sao có thể dùng thứ này đấu với đồng lông bươm đó được? Anh có kiên thức cơ bản không đấy? Chị Kính Hồng sẽ khóc mất đó!

Lợn rừng bị thương bắt đầu giận dữ hơn. Đệ tử Tú Hoa thấy tình hình không ổn liền phi người lên cây cổ thụ bên cạnh. Không ngờ con lợn rừng lại chạy tới, dùng bốn móng cào cào, thắt lưng vắn vẹo, chậm chậm trèo lên!

. Lợn rừng trèo cây kia!

Đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tiêu Long Vũ đứng bên mặt không đổi sắc vươn tay lục tìm trong túi áo, lấy ra một vũ khí màu đỏ nhỏ nhắn tinh xảo. Mọi người không khỏi lo lắng. Ngay cả kiếm Tầu Khải của phái Tú Hoa chém sắt như chém bùn còn không thể đâm rách da của con lợn rừng này, vậy vũ khí nhìn như ám khí kia. Có tác dụng sao?

Khi tất cả mọi người cho rằng dữ nhiều lành ít, lại nghe Tiêu Long Vũ hét to “Đi chết đi”, sau đấy một đám sương bay ra từ vũ khí màu đỏ, phun thẳng đến hai mắt con lợn rừng!

Titanium phun sương của anh làm mù mắt lợn rồi!

Yêu tinh lợn rừng kêu ré lên, trong chớp mắt đã ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn. Không bao lâu sau thì hôn mê bất tỉnh.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Sản phẩm của Dương Quách tôi đây chắc chắn là tinh phẩm! Phải biết rằng bình xịt phòng sói này là chất lọc tinh hoa công nghệ cao, tận 200 vạn một lọ nhỏ chứa gần hai kg ớt đỏ đấy nhé! Dù đối phương là người hay là lợn, đều không thể ngăn cản uy lực của nó, mấy loại bột phấn mê dược thời này sao mà sánh bằng!

Tiêu Long Vũ bình tĩnh, cất bình xịt vào trong tay áo, sau đấy dẫm một phát lên đầu con lợn rừng.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Khung cảnh phun sương khí phách này vĩnh viễn đọng lại trong lòng mọi người ở đây. Sau này còn đứng đầu trong bảng xếp hạng mười cảnh tượng xúc động “Lúc ấy tôi sợ” năm đó.

Sau trận chiến này, cuối cùng Tiêu Long Vũ cũng xây dựng được địa vị của mình trên giang hồ. Mọi người gọi anh ta là “Đại hiệp sương hồng diệt heo”, gọi tắt là “Hồng heo hiệp”

-----oOo-----

Chương 17: Con chim béo từ trên trời rơi xuống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày hôm sau sự kiện diệt heo, tất cả mọi người vẫn chưa thoát khỏi hưng phấn, trong buổi luyện tập sáng luôn lặng lẽ nhìn Tiêu Long Vũ như bướm Nhả Miệng. Bản thân đương sự rõ ràng cũng rất hưởng thụ, mái tóc dài lắc lư tung qua tung lại, chỉ thấy từng làn gió thơm bay tới, không biết là dùng dầu gội gì nữa.

Đối với người có tuyệt kỹ giả vờ quét rác đứng một bên như tôi không thể

nào chấp nhận được chuyện này. Cái gì mà đại hiệp diệt heo, không phải toàn dựa vào vũ khí sát thương cấp SS của tôi đó sao!

Tôi bỏ lỡ buổi lễ khai huấn sáng hôm qua, cuối cùng cũng không cần mặc bộ lễ phục của Ngụy Ba Như nữa. Quét sân xong, chờ mấy lãnh đạo nói hết, huấn luyện lập tức bắt đầu. Sáng sớm rất lạnh, chỉ mặc một bộ quần áo luyện công giữa trời băng đất tuyết đúng là lạnh hết cả lòng, mũi tôi sắp đông lại rồi này.

Giáo đầu dẫn đội hôm nay là sư phụ tôi. Ông quả nhiên là người không dễ lừa, cái gì mà chạy 20 vòng, đâm thân cây, lấy dây thừng buộc lưng kéo người đi giống ngựa. Ngay khi tôi cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa. Tôi đang định tìm tảng đá nào đó nằm phơi nắng thì một việc kỳ lạ đã xảy ra.

Tôi sững sờ nhìn chằm chằm sư phụ. Sư phụ bị tôi nhìn mà dựng tóc gáy: “Quách nhi, sao vậy?”

“. Sư phụ, phía sau lưng người. Đó là cái gì?” Ngón tay tôi chỉ lên bầu trời phía sau ông ấy.

Sư phụ vừa quay đầu lại đã thấy một điểm đen trên không trung xiêu xiêu vẹo vẹo bay đến đây, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng rơi xuống đất với tiếng xé gió sắc bén giống đạn pháo.

Mọi người kinh hãi, hai tay còn đang giơ ra phía sau, giữ tư thế khom bước nhìn khách không mời mà đến đang nằm giữa sân

Đây là. Chim ưng? Đại bàng?

Nếu thực sự phải nói thì đây chính là một con đại bàng trắng xưa kia dừng cảm bây giờ thần kinh.

Chỉ thấy con đại bàng kia run rẩy dùng cánh chống xuống đất, xoay người lại, bụng ngửa lên trời, nâng một chân lên đưa về phía sư phụ tôi. Lúc này tôi mới thấy rõ hóa ra trên móng vuốt của nó có buộc một ống trúc nhỏ.

Ánh mắt sư phụ thâm thúy nhìn con đại bàng từ đầu đến chân. Ông không nói gì lấy ống trúc xuống, rút bức thư bên trong ra bắt đầu đọc. Sau một lúc lâu mới ngược mắt lên, nhìn tôi, rồi nhìn thư, lại nhìn tôi, lại nhìn thư, cuối cùng thì nhìn xung quanh một lượt.

Tất cả mọi người mắt không chớp nhìn ông ấy. Cuối cùng chương môn Thiếu Dương Triệu Cao Lương phá vỡ sự yên tĩnh: “Lâm huynh, là. Cúc Trạch Cung sao?”

Sư phụ nặng nề gật đầu. Trong nháy mắt tiếp theo, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Dương Dương Dương.

Sắc mặt Dương Dương Dương cũng có chút khó coi, nhưng vẫn gắng gượng hỏi: “Họ nói gì?”

““Trời đất công bằng, ức hiếp mạnh giúp yếu, thật không hề phụ ta. Mười lăm tháng ba tế mặt trời, báu vật dị thể nhất định sẽ đến. Vì thiên hạ trừng phạt kẻ có tội, tình kỳ đã dựng, muốn các người khoan tay chịu trời.”” Sư phụ lâm bầm gằn từng tiếng.

“Nói tiếng người đi!”

“Mười lăm tháng ba, đoạt báu vật dị thể.”

Đôi mày thanh tú của Dương Dương Dương nhíu lại.”Báu vật dị thể? Chẳng lẽ là Lan Khanh.”

“Không. Không phải Lan Khanh.” Sư phụ như vô tình lờm Tiêu Long Vũ đang giả vờ ngủ gà ngủ gật trên tảng đá, lại nhìn tôi, “Trong thư nói, báu vật dị thể chính là.”

Ông ấy đột nhiên không nói nữa, nhìn đám đệ tử ở xung quanh căn hạt dưa xem kịch, đi đến bên cạnh Dương Dương Dương, khẽ nói gì đó.

“Nha đầu, nha đầu.” Dương Dương Dương nghe xong, chạy vọt tới trước mặt tôi, lay tôi mạnh đến mức như muốn tiễn tôi đến cầu Nại Hà, về mặt lã chã sắp khóc.

Hai vị hòa thượng này thật khiến tôi khó hiểu, bèn hỏi sư phụ: “Trong thư có nói gì liên quan đến con?”

Báu vật dị thể? Chẳng lẽ là. cái di động hết pin của tôi? Hay là khăn lông, băng vải, băng keo cá nhân, nước sát trùng, xịt muỗi, thuốc giảm đau, thuốc xổ, cao dán của tôi?

Nhưng sư phụ lại không nói gì, chỉ phức tạp nhìn tôi một lát, sau đấy xoay người nói với Tra Chí Cực: “Thu dọn đi, chuẩn bị đưa Quách nhi đến động Thủy Liêm đỉnh Hoa Hoa núi Bắc Sơn bế quan.”

Mọi người đều kinh ngạc. Từ những lời thì thầm bàn tán của mọi người, tôi biết được động Thủy Liêm ở sau thác nước núi Bắc Sơn. Tuy ở đó rất yên tĩnh, có lợi cho việc tu hành, nhưng lại sâu chùng nghìn trượng, ẩm ướt âm u tối đen như địa ngục, rất nhiều rắn rết. Người bình thường chỉ ở trong đây một khắc thôi đã muốn điên rồi.

Nhưng họ đâu ngạc nhiên bằng tôi.

Động Thủy Liêm đỉnh Hoa Hoa. Ai đặt cái tên này vậy. Sư phụ, con đã làm chuyện gì có lỗi với người mà người lại muốn hành hạ con như thế.

Tra Chí Cực không kìm nén được, xông lên trước cúi người vội hét lên: “Sư phụ, chi bằng nên bàn bạc kỹ hơn! Tiểu sư muội còn nhỏ, sức khỏe cũng không tốt, đưa vào động sẽ chết mất!”

Sư phụ vất tay nhìn trời, làm như đang suy nghĩ. Một lúc lâu sau, mới quay đầu trầm giọng nói: “Một khi đã thế, vậy thì để con bé với Long nhi cùng đi Phá Quân Tư đi. Dù sao. cũng có thêm kinh nghiệm chiến đấu.”

Ông ấy nhìn mắt tôi ngập nước. “Thân là đệ tử của Lâm Thiên Nam ta, cho dù con là một bãi bùn nhão không trát được tường, vì sư cũng nhất định phải nặn con cho ra hình thù.”

Tôi xoay người định chống thân cây, lại nhìn thấy Tiêu Long Vũ vừa rồi

còn đang giả vờ ngủ trên tảng đá đã ngồi dậy, dăm chiêu nhìn tôi.

Tôi hôm đó khi tôi đi tìm Tiêu Long Vũ, không biết anh ta đang chế tạo máy bay hay làm gì, lách ca lách cách trong phòng, cửa cài bên trong. Tôi gõ cửa rất lâu, âm thanh phá nhà bên trong phòng mới dừng lại, nhưng không có người đáp. Lại gọi vài tiếng, vẫn không trả lời. Tôi nổi giận, đập uỳnh uỳnh lên cửa:

“Mở cửa mở cửa! Kiểm tra đồng hồ nước!”

Một lúc lâu trong phòng mới vang lên giọng nói lười biếng của anh ta: “Đồng hồ nước ở ngoài, không nhận chuyên phát!”

Tôi hóa đá.

Sửng sốt đến mười giây, tôi lại bắt đầu điên cuồng phá cửa. Hôm nay dù thế nào cũng phải hỏi cho rõ!

“Tiêu Long Vũ, huynh mở cửa ra! Nếu không lần sau gặp, muội sẽ giật tóc huynh, cắn bụng huynh, chọc mũi huynh, móc mắt huynh, cởi dây lưng quần huynh.”

Ngay khi tôi đang kích động uy hiếp nước miếng bay tứ tung, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, người trong phòng đưa một tay tóm tôi vào, tránh cho tôi tiếp tục nổi điên bên ngoài làm phiền người khác.

Phong cách phòng ở này của Tiêu Long Vũ khác xa với phong cách ở đạo trường, vừa tối vừa lạnh. Từng cơn gió thổi qua, ánh nến trên bàn lung lay, cực kỳ giống nhà ma. Không biết anh ta vừa làm gì mà sách với mấy tờ giấy còn đang quăng lung tung trên sàn, ngoài ra còn một vài tập tranh ảnh tư liệu linh tinh gì đấy.

Tôi tiện tay quơ lấy một bức tranh Bát Quái, hỏi: “Huynh tính tạo bom nguyên tử hay là đổi nghề xem số thế?”

Hồng heo hiệp mới ra lò không nói gì, giật lấy bản vẽ trong tay tôi, hất một đồng đồ trên ghế ra, ngồi xuống.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tôi nhớ tới chính sự, mặt nghiêm túc nói: “Phá Quân Tư mà sáng nay sư phụ nói là đâu vậy?”

“Cục sát thủ.”

“..... Cái gì?”

“Một đám tay sai của triều đình.” Tiêu Long Vũ bắt chéo hai chân, nhìn qua có chút phờ phạc ỉu xiu, nhưng vẫn giải thích cho tôi, “Sư phụ cho muội đến đó để tập huấn thôi, không bắt muội nhận nhiệm vụ đâu. Ngày mai chúng ta lên đường. Đến đó.”

Tôi nhìn vẻ mặt dờ khóc dờ cười “Cứ đi theo gia, gia sẽ che chở cho ngươi” của anh ta mà không dám tin hỏi: “Sao sư phụ muốn để muội làm sát thủ?”

“Là giúp muội không bị sát thủ giết.” Dường như anh ta không phát hiện ra nét mặt của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve bản vẽ trong tay, một lúc lâu mới nói, “Cho dù là ruồi bọ hay là miếng thịt. Hai ngày trước Quý Lăng và Đỗ Phương đột nhiên xuất hiện, bây giờ lại tới Cúc Trạch Cung, đầu của muội vẫn rất đáng tiền đấy. Sau này muội sẽ biết, nơi có máu mới là giang hồ. Giang hồ vốn đầm máu.”

Tiêu Long Vũ nói tới đây thì im bặt, chắc cũng nhận ra mình đột nhiên trờ tỉnh làm tôi bị kích thích không nhẹ.

Tôi nội thương một lát, sau đấy đột nhiên ngẩng đầu. “Còn có việc huynh phải thành thật với muội. Sao huynh biết được Dương Quá với Tiểu Long Nữ? Còn buổi sáng huynh nói đến thuốc xóa sẹo, còn có vừa rồi là kiểm tra đồng hồ nước. Những thứ đó là ai nói cho huynh biết?”

“Những câu đó đều là ở quê muội?” Giọng điệu của anh ta ngập ngừng.

Tôi gật đầu. “Ở đây không thể nào có người biết được. Quê muội. Rất xa, hơn nữa chỉ bán vé một chiều đến đây.”

Anh ta không nói gì nữa, một tay chống cằm, ngăn người nhìn chăm chăm ngọn nến. Khí thế ngả ngón lười biếng nhưng lại đè ép người khác trên người anh ta đã tiêu bớt, lúc này ngồi trước mặt tôi dường như chỉ là một người đàn ông bình thường đang hậm hực thất bại mà thôi.

Tôi không thể chấp nhận được. Cho dù anh ta đau buồn thành tâm thần thì cũng không phải lỗi tại tôi, chắc chắn hơn nữa là vì Lan Khanh kia, cắt.

Nghĩ đến đây, tôi vội hỏi: “Có phải Lan Khanh nói cho huynh biết không?”

Người đối diện lại dừng rất lâu. Cuối cùng giọng nói mệt mỏi của anh ta cũng vang lên. “Phải thì sao. Cô ấy đã mất rồi. Về sau ở đây, chỉ có muội thôi.”

Đây xem như. Chân tướng rõ ràng sao?

Hóa ra, cô nương Lan Khanh trong truyền thuyết kia không chỉ là một cô gái có quan hệ lãng nhăng với Tiêu Long Vũ, mà còn là tiền bối xuyên không của tôi?

Tôi đang định hỏi thêm mấy câu, thì đã thấy anh ta quăng cho tôi một ánh mắt “Thời gian như thoi đưa, đã qua lâu rồi đừng nhắc lại chuyện cũ nữa”, rồi lại khôi phục thành dáng vẻ ngày thường.”Muội còn muốn biết gì nữa? Không thì đến hỏi đại sư huynh của muội đi.” Anh ta cười lạnh nói, “Trước khi Lan nhi giả cho ta, tên kia vẫn đuổi theo cô ấy cả ngày.”

Nghe vậy, không riêng gì Dương Dương Dương và sư phụ tôi, đến cả Tra Chí Cực cũng biết Lan Khanh, hơn nữa quan hệ cũng không tồi. Chẳng lẽ Lan Khanh là đại thần xuyên không người gặp người thích, xe gặp xe chở sao?

Không đợi tôi nghĩ nhiều, Tiêu Long Vũ liền bổ sung nốt nửa câu sau: “. . . Hai người đó quan hệ không rõ ràng.”

Câu nói đầy ghen tuông, chắc anh ta cảm thấy tôi cũng sẽ ghen. Đáng tiếc anh ta lầm rồi. Tôi tự nhiên vẩy vẩy tay: “Huynh và muội cũng cùng ăn cùng ngủ hơn nửa năm, nhưng chẳng phải quan hệ rất rõ ràng đấy sao!”

“Muội.”

Tôi trịnh trọng vỗ vai anh ta.”Ba phen mấy bận nhắc tới người vợ đã mất của huynh, hại huynh đau lòng, là muội không đúng. Nhưng huynh cũng cướp bình xịt hạt tiêu của muội rồi, chúng tôi xem như huề nhau nhé. Sau này đến Phá Quân Tư chúng ta là đồng sự, đừng suốt ngày quát tháo la hét với muội.”

“Ai thêm cái bình xịt của muội.”

“ Vậy huynh muốn gì?”

“Ta.” Anh ta thở dài rất dài, như vừa quyết định chuyện gì đấy, nhìn chằm chằm vào vai tôi nói, “Ta muốn muội.”

. Cái gì?

Tôi sững sốt một lát, sau đấy giận quá hóa cười: “Ha ha ha ha ha ha, cái đồ yêu quái nhà huynh đùa sao Hỏa hả! Lúc nào thì muội đã bị giết xuống cùng cấp với bình xịt phòng sói rồi ! ! !”

Tiêu Long Vũ bị tôi làm cho ghen chẳng nói nổi một câu.

Tôi hừ hừ, mở cửa nghênh ngang đi ra. Dương Quách giờ thôi trẻ nông cuồng, tác dụng làm ghen người, không đường! [1]

[1] Đây là câu chế của bài thơ Giang thành tử – Đi săn ở Mật châu. Nguyên văn:

Lão phu liễu phát thiếu niên cuồng, Tả khiên hoàng, Hữu kinh thương, (Già này giờ thôi trẻ nông cuồng, Giắt chó vàng, Mang chim ưng.)

-----oOo-----

Chương 18: Đội cảm tử đến trung tâm bổ túc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi hoảng hốt rời khỏi phòng Tiêu Long Vũ, đi bộ chưa được bao lâu lại cảm thấy có hai tia hồng ngoại đang chiếu về phía tôi. Lưng tôi lạnh lẽo, rùng cả mình như có con rắn vừa bò qua.

Quay đầu lại, quả nhiên là Tra Chí Cực.

“Đã trễ thế này, muội đứng trong sân làm gì?”

Tôi bình tĩnh trả lời: “Muội đang ngắm trời đêm.”

“Ngắm trời đêm?”

“Đúng.” Tôi ra vẻ thầy bái, dùng cái giọng mê mang mà rung động bịa chuyện, “Muội vừa nhìn thấy Khí màu tím từ hướng đông tới, mây lành tụ ở phía bắc, rồng bay lên trời, Phượng về tổ. Bấm tay tính, từ nay trở đi chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Tra Chí Cực im lặng nhìn tôi một lát, lúc lâu sau mới lắc đầu cười nói: “Trước kia ta chưa bao giờ cảm thấy lo lắng, cho đến khi gặp muội.”

Anh ta cố ý dừng lại không nói, chỉ chấp tay sau lưng nhìn tôi. Tôi nghĩ mặt tôi chắc là đã đỏ rồi, nhưng vẫn hỏi: “Vậy lúc huynh gặp Lan Khanh thì sao?”

Xin hãy gọi tôi là vua nhặt nhèo đi.

Tra Chí Cực yên lặng rất lâu. Ngay khi tôi nghĩ anh ta đang nhớ lại câu chuyện xưa bi thương sâu sắc, anh ta chỉ nói một câu: “Cô ấy mất rồi.”

Sao ai cũng trả lời giống nhau vậy.

Tiền bối xuyên không chưa bao giờ gặp mặt à, cô cũng giỏi thật đó, qua bao năm rồi mà vẫn còn khiến nhiều người đàn ông không ngừng yêu thương cô như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi dâng lên cảm giác không cam lòng. Có lẽ Tra Chí Cực tự thấy đuối lý, tuy võ công cao hơn tôi, nhưng không đánh trả, bị tôi nện mấy phát ngã ngựa xuống đất.

Đương nhiên tôi thừa thắng xông lên, nhào lên người anh ta, đánh tiếp.

Tôi đánh rất hăng nhưng anh ta vẫn không nói gì. Khi tôi nhận ra được mình đang làm gì, mặt anh ta đã cách tôi chưa đến 20 cm, dường như có thể đếm được những sợi lông mi như cây quạt kia. Anh ta bị tôi đè dưới người, lẳng lặng nhìn tôi, hai mắt trầm tĩnh sâu thẳm thẳm.

Tôi vô cùng xấu hổ, hoảng hốt định đứng lên: “Rất. . . rất xin lỗi, muội thật sự không cố ý.”

“Ta biết.” Anh ta ôm lấy eo tôi, xoay người lại đè tôi ở dưới, “Bởi vì ta cố ý.”

Động tác của anh ta hơi thô lỗ, nhưng nụ hôn lại rất dịu dàng. Anh ta mở to mắt, mút lấy môi tôi như có như không, ngây ngô nhưng không vội vàng, thông thả nhưng không do dự.

Thấy tôi hoàn toàn cứng lại, anh ta nắm lấy hai tay tôi, vòng lên cổ mình. Dường như tôi không nghe thấy âm thanh xung quanh nữa, chỉ cảm nhận từng cơn choáng váng, gần như ngừng thở. Dường như có một luồng khí nóng từ dưới rốn chạy thẳng lên gáy, trong chớp mắt đã thông hai mạch Nhâm Đốc.

Không biết đã qua bao lâu, anh ta chán nản buông đôi môi không hề phản ứng của tôi ra, cởi áo ra ôm tôi vào lòng, không còn động tác khác nữa.

Giọng anh ta lạnh lẽo, dường như động tĩnh lúc này chưa bao giờ tồn tại:

“Dương Quách, bây giờ muội là người quan trọng nhất với ta. Cho nên. . .

. “Đừng làm ta thất vọng.”

Sáng sớm hôm sau khi xuất phát rời khỏi núi Thanh Trùng, tôi vẫn còn đang ba hồn bảy vía, ý nghĩ vẫn mắc kẹt ở “Trên người Tra Chí Cực thật thơm” và “Không biết đến lúc đó Voldemort bị vút bỏ lâu ngày ở đạo trường có đánh cho anh ta dính vào tường không gỡ xuống được không”, cả người như đi vào cõi thần tiên.

Tiêu Long Vũ thấy mặt tôi ngây ra, nói cũng lười nói, vút cho tôi một ánh mắt coi thường rồi nhét tôi vào xe ngựa, giục ngựa đi thẳng.

Phía sau vang lên tiếng hét quái dị của chương môn Thiếu Dương: “Dương ~ Quá ~ cô ~ nương ~~~ hãy ~ cố ~ chịu ~ đựng ~~~ đừng ~ chết ~~~~!”

. Tôi xin cảm ơn cả nhà ông.

Trên đường xe ngựa hết xóc lại nảy, hết nảy lại xóc, đến khi tôi phục hồi tinh thần từ trong những hồi ức ngọt ngào, trời đã tối hẳn rồi. Lại đi thêm khoảng hơn hai tiếng nữa, cuối cùng Tiêu Long Vũ cũng dừng xe, vén rèm lên, ngoắc ngoắc tay với tôi.

Bên ngoài trời đã tối đen, chắc phải nửa đêm rồi. Trong bóng đêm, có thể lờ mờ nhìn thấy cánh cổng lớn của tòa nhà đồ sộ cách đó không xa. Sau bức tường hiện ra tầng tầng lớp lớp tháp cao, nổi bật trong nền trời xám xịt mờ ảo. Hai bên cửa lớn đặt hai cây đuốc đang cháy cao cỡ nửa người, lửa cháy như móng rồng, mang theo sự dữ tợn.

Hai thị vệ cao lớn canh cửa, nhìn thấy chúng tôi, giong đao ra cản lại.

“Lệnh bài đâu.”

Tiêu Long Vũ lấy từ trong lồng ngực ra hai chiếc thẻ bài màu đỏ, phía trên viết tên, môn phái và sư phụ của chúng tôi. Thị vệ canh cửa nhìn liếc qua, nương ánh lửa cẩn thận nhìn tôi, trong nháy mắt sắc mặt chợt thay đổi.

“Tiêu thiếu hiệp, cậu. Sao lại dẫn cô ta về?” Trong đó có một người nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Long Vũ lắc đầu, chỉ nói: “Đây là tiểu sư muội của ta, sư phụ bảo ta đưa muội ấy đến rèn luyện một thời gian. Các người cứ dựa vào tên trên lệnh bài mà viết tên đăng ký.” Hai thị vệ liếc nhìn nhau, dường như chân tay luống cuống, lại do dự nhìn tôi một lúc lâu, rồi mới lùi sang hai bên.

Tiêu Long Vũ nói cảm ơn, kéo tôi đi vào. Sau cánh cửa này quả thật như một tòa thành thu nhỏ, đình đài lầu các chỗ nào cũng có, lầu cao ngói đỏ, tầng tầng lớp lớp. Có lẽ vì đêm đã khuya nên rất yên lặng. Chúng tôi đi chừng một phút, cuối cùng cũng đi tới trước một đại điện đèn đuốc sáng trưng.

Thị vệ ở cửa cung kính mời chúng tôi mời vào. Tiêu Long Vũ nói phải đi làm thủ tục tạm trú cho tôi, để một mình tôi ở trong đại sảnh chờ anh ta.

Chỉ chốc lát sau, lại thấy hai người đàn ông mặc áo dài màu lam đi đến. Một người khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dung mạo thanh tú tuấn lãng, tươi cười khiêm tốn. Một người khác gầy gò nhỏ nhắn, nhìn qua chỉ mới gần mười tuổi, rụt rè nhìn tôi.

Tôi nhìn bé trai đáng yêu mà tim đập loạn, không khỏi vươn tay ra sờ đầu cậu bé. Không ngờ cậu bé đột nhiên sợ tới mức mặt vàng như đất, lại òa khóc ngay tại chỗ, gào to: “Cô nương tha mạng! Tha mạng tha mạng! !”

. Sao đây, tôi cũng chẳng phải là bọn buôn người đâu nha!

Người đàn ông trẻ tuổi vội bịt miệng của cậu bé, cố cười nói với tôi: “Cô nương chớ trách, thằng bé còn nhỏ, lần đầu đi trực, đụng phải cô nương. Tạm tha cho nó một lần đi.”

Tôi nghi ngờ hỏi: “Tôi chỉ thấy cậu bé đáng yêu, sờ đầu cũng không được sao?”

Người đàn ông kia chẳng nói gì, chỉ cười khổ.

Ngay khi tôi đang buồn bực, Tiêu Long Vũ đã đi ra từ cửa giữa rồi.”Tur Đồ Lượng? Hôm nay là huynh trực sao?” Anh ta kinh ngạc hỏi, “Còn thằng nhóc này?”

Người đàn ông cười cười, chấp tay hành lễ nói: “Tiêu thiếu hiệp, đã lâu không gặp.” Cậu bé núp sau anh ta, nhòm một mắt ra nhìn chúng tôi.

Tiêu Long Vũ gật đầu coi như chào hỏi.”Đây là sư muội Dương Quách của ta, từ mai sẽ bắt đầu luyện công cùng chúng ta.”

Người đàn ông tên Tur Đồ Lượng cười cười, nói với tôi: “Dương cô nương, hoan nghênh đến Phá Quân Tư. Đã là tới luyện võ, sau này nên chiêu cố nhiều hơn.”

“Đúng vậy. Nơi này thật đẹp, tôi rất thích.”

Tur Đồ Lượng gật đầu.”Cô nương chịu ở đây là vinh hạnh của chúng tôi.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, không đợi đến kèn lệnh báo thức, tôi đã bị một tiếng nổ ở sân bên cạnh đánh thức.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm lên: “Ông đây tới nơi này còn cần người phải phê chuẩn sao? !”

Giọng nói này rất quen. Hình như là. Mao Mâu?

Sau đây là một giọng nói xa lạ: “Các người mù cả rồi sao, nhìn cái gì vậy, ra tay cho ta!”

Lúc này sao tôi ngủ được nữa, lập tức bật dậy chạy đi xem. Chờ đến khi tôi qua quýt mặc quần áo vào chạy ra khỏi phòng, bên ngoài đã đánh thành một bãi bùn nhão rồi. Quảng trường đêm qua vẫn còn yên tĩnh giờ thành gà bay chó sủa, giày vớ đại đao cùng bay, mùi mồ hôi trộn với bùn đất.

Tiêu Long Vũ không tham gia, đứng cách vòng chiến rất xa, chỉ khoanh tay

tựa vào một cái cột xem nào nhiệt.

Tôi nhìn qua, ngoài Mao Mâu trong trận hỗn chiến ra, những người khác đều mặc một bộ áo dài màu lam giống hai người hôm qua, chắc đây là thường phục của sát thủ trong Phá Quân Tư. Về mặt Mao Mâu giận dữ, cây thương dài trong tay vung lên bá đạo khác thường. Đối thủ của anh ta là một thiếu niên tóc trắng, cũng xấp xỉ tuổi, thần sắc lại có thêm vài phần tàn ác, vừa nhìn đã biết là cao – phú – soái xuất thân cao.

Nhưng võ công của anh ta cũng rất cao, chắc chắn đủ để thành danh một phương, xưng bá một vùng.

Đây là Phá Quân Tư sao?

May mắn là loại cao thủ này không đến đại hội Hoàng Võ, nếu không đại đa số kẻ dự thi chỉ còn nước khóc ra tiếng Mán?

Hai tuyến thủ chủ lực đánh khó phân thắng bại, đám tiểu đệ của Bạch Mao xung quanh muốn xông vào giúp, lại đều bị cây thương dài của Mao Mâu đánh lùi về phía sau. Không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Cũng may bọn họ thực lực ngang nhau, lại đang ở Phá Quân Tư, không dám ra sát chiêu. Chờ đến khi hai người hao hết thể lực, trận ác đấu này sẽ kết thúc.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xảy ra biến cố.

Chỉ nghe thấy Mao Mâu hét to một tiếng, nhân sơ hờ dâm về phía ngực Bạch Mao. Tuy anh ta dùng cán thương, nhưng Bạch Mao vẫn bị thương nặng, ngã ngựa xuống đất không nhúc nhích.

Đám tiểu đệ của Bạch Mao đều tròn tròn mắt, nhưng một lát sau cùng đồng loạt xông lên tấn công. Mao Mâu hừ lạnh một tiếng, xoay thương bạc trong tay, cây thương dài khua như gió. Ngay lập tức bụi bay lên mù mịt, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ trong lớp bụi cuộn cuộn xuất hiện tay nắm chân đá, cách vài giây lại có một người bị đâm bay ra.

Chưa đến một lát sau, tiếng kêu thảm thiết liền ngừng lại. Bụi tan hết, chỉ thấy chàng trai Mao Mâu đứng sừng sững giữa một đám người ngã dưới đất

rên rĩ, đầy vẻ kiêu ngạo, một tay chống nạnh, một tay cầm cây thương dài xuống đất, quát lên: “Còn ai không phục nữa? !”

Hình tượng này, giống hệt như cầm cái đĩa sắt xiên xuống đất vậy.

Tôi đang định tiến lên chào hỏi, lại thấy Bạch Mao vốn đã nằm vật dưới đất đằng sau Mao Mâu lại ngồi dậy. Chưa chờ tôi nhắc nhở anh ta, Bạch Mao đã cởi một chiếc giày ra ném mạnh vào đầu Mao Mâu.

Mao Mâu đang tạo dáng bị nện cho hoa mắt rồi.

Tôi biết Mao Mâu là người thích sạch sẽ. Một ngày tám hai lần, bình thường huấn luyện xong còn dùng khăn tay cẩn thận lau sạch sẽ mồ hôi với bụi bẩn trên tay. Một người như vậy, đột nhiên bị kẻ thù dùng cái giày thối ném trúng đầu.

Mao Mâu điên rồi.

Tư Đồ Lượng ở bên xem đánh nhau nãy giờ thấy tình hình không ổn, vội xông lên ôm lấy Mao Mâu để tránh bị kích xảy ra. Nhưng anh ta vẫn chậm một bước. Mao Mâu phi thân lên, thân thể giãn ra hết mức, sau đấy khom người, cây thương dài trong tay ném thẳng đến chỗ Bạch Mao.

Đây là sát chiêu.

Không ngờ anh chàng Bạch Mao kia cũng không vừa, trong thời khắc nguy cấp thân thể anh ta lại uốn cong theo một tư thế không tưởng, cả người như cuộn thành quả bóng. Tuy tư thế khó coi, nhưng lại tránh thoát được một nhát trí mạng này!

Mọi người còn chưa kịp thở phào đã thấy trường thương tiếp tục bay vút về phía trước. Một tiếng trầm đục vang lên, cây thương cắm thẳng vai một người đang đứng dựa cột.

Tiêu Long Vũ đứng trong đám quần chúng vô tội vây xem, trong chớp mắt bị văng ra xa hơn mười mét, rơi bộp một cái thật mạnh xuống đất.

Quảng trường lặng ngắt như tờ.

Qua tầm nửa phút, Tiêu Long Vũ mới giật giật, run rẩy ngồi dậy. Anh ta hình như muốn sờ vai, ngực lại chấn động, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu!

Tôi choáng váng.

-----oOo-----

Chương 19: Ý kiến về trận đánh nhau ở quảng trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cách Tiêu Long Vũ phun máu rất khác với người bình thường. Người bình thường đều phun một ngụm, anh ta thì phun hẳn n ngụm; người bình thường phun tập trung vào một hướng, anh ta ngửa đầu khoe khoang phun theo hình lập thể.

Tôi cũng không thèm quan tâm đến cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, xông lên nâng anh ta dậy, cúi đầu ngửi ngửi miệng anh ta.

Nguy rồi, mùi này không giống mùi cà chua. Anh ta thật sự bị thương nặng sao?

Tiêu Long Vũ nằm trong lòng tôi thở thoi thóp, tay vẫn còn nắm cây thương đâm trên vai mình. Tôi cảm thấy mình như rơi xuống vách núi đen sâu vạn trượng, tim đập rất nhanh, giọng nói thê lương vô cùng: “Tiêu Long Vũ, huynh đứng lên cho muội, huynh vẫn còn nợ muội chín vạn lượng bạc đó.”

Không ngờ đột nhiên anh ta mở mắt ra.”Khóc cái gì mà khóc, ta vẫn chưa chết đâu.”

Tôi lau mặt, ngẩng đầu lên thì thấy tất cả mọi người đang nhìn chúng tôi, chốc lát sau lại cùng quay đầu nhìn về phía hung thủ Mao Mâu đang có vẻ

mặt hoảng sợ. Gió thổi tiêu điều, Mao Mâu, anh Bạch Mao, Tư Đồ Lượng như ba cái cọc gỗ đứng giữa trung tâm quảng trường, xếp thành một trận hình tên là “Chuyện này mọi người hiểu lắm rồi, nghe tôi giải thích đã”.

Tôi cẩn thận đặt nửa người trên của Tiêu Long Vũ xuống đất, đứng lên đi đến chỗ bọn họ.

Thấy tôi càng ngày càng gần, vẻ mặt Bạch Mao dần dần biến thành sợ hãi, mắt tròn to như chuông đồng. Đến khi tôi đến trước mặt anh ta, hai chân anh ta đã mềm nhũn quỳ sụp xuống.

“Đại. Đại nhân! Sao người lại ở đây! !”

Tôi lạnh lùng liếc nhìn anh ta, sát khí phùng phùng.

Tôi còn chưa kịp thể hiện cảm xúc, đã thấy Mao Mâu chạy tới chỗ tôi, sờ soạng, sờ soạng, cuối cùng ôm lấy eo tôi, bắt đầu hú như sói.

Thiếu niên vừa rồi khí phách ngút trời giờ đây đã khóc như hoa lê ướm mưa, khóc như cha chết: “Là ta đâm Tiêu tiên bối bị thương, là ta hại huynh ấy, ta sẽ chịu trách nhiệm”

Khi tôi còn đang bị sét cháy khét lẹt chưa kịp phản ứng lại, Bạch Mao cũng gào khóc: “Đại nhân! Đại nhân! Ta sai rồi! Ta không nên giương oai trước mặt đại nhân, còn hại chết Sư công! Xin người, xin người! Làm ơn đừng chém đầu ta.”

[*]Sư công: là sư phụ của sư phụ =.=

Tôi: “.”

————— đường phân cách tôi là đại nhân Dương Quách ngổn ngang trong gió —————

Tôi từ chối lời đề nghị mời đại phu của Tư Đồ Lượng, cố gắng đã thông công lực hai mạch Nhâm Đốc, kéo Tiêu Long Vũ về phòng. Mao Mâu đi cạnh tôi khóc như mưa, khiến suốt cả đường chúng tôi bị mọi người nhìn

chòng chọc. Có rất nhiều người muốn đến xin ký tên nhưng đều bị tôi cự tuyệt.

Vừa vào phòng, tôi liền đá một phát lên cửa, ném người đàn ông đang đè nửa người lên người tôi xuống đất.

“Đồ con gái độc ác. Muội muốn chết à.” Anh ta yếu ớt nói.

“Giả vờ, huynh tiếp tục giả vờ đi!”

Anh ta không để ý đến tôi, người đầy máu nằm dưới đất, nhìn rất thảm.

Tôi ngăn Mao Mâu đang định lên dìu anh ta lại, hừ lạnh.”Được thôi, vậy huynh cứ nằm ở đây chờ máu chảy đến chết đi. Đi thôi, Meo Meo, chúng ta cùng nhau chia tài sản của huynh ấy!”

Mao Mâu bị câu nói đại nghịch bất đạo của tôi làm cho hoảng sợ. Tôi nhìn thấy Tiêu Long Vũ thở dài, tay khẽ chống, nhanh nhẹn đứng lên.

Miệng Mao Mâu mở to thành hình chữ o.

“Sao muội phát hiện ra?”

Người đàn ông máu chảy đầm đìa mà tinh thần lại phấn khởi kia hỏi tôi.

Tôi lắc lắc một ngón tay.”Không thể nói, không nói được.” Thật ra khi ôm anh ta, tôi đã biết rồi. Thân thể anh ta không run rẩy chút nào, tay cũng quá ổn định, thật sự không giống một người bị thương nặng. Tuy vết thương trên vai anh ta nhìn rất đáng sợ, nhưng tránh được chỗ hiểm rất khéo. Có lẽ anh ta cũng đã điểm huyết cầm máu của mình rồi, cho nên không thể coi là trọng thương được.

Tiêu Long Vũ bắt đặc dĩ gãi gãi đầu.

“Được rồi, Meo Meo, huynh đừng áy náy nữa. Tên này là tai họa ngàn năm, không chết được đâu.” Tôi vỗ vai Mao Mâu đã hóa đá, “Huynh mau đi đi, âm ỹ như thế, lát nữa quân sự đến đây huynh chết chắc.”

“Ta không đi đâu.”

“Hử?”

Vẻ mặt Mao Mâu cầu xin.”Ta đến Phá Quân Tư đăng ký, hôm nay là ngày đầu tiên đến điểm danh. Ai biết lại gặp phải tên Triệu Triển khôn kiếp đây.”

“Triệu Triển? Chính là tiểu ca Bạch Mao đấy hả? Là kẻ thù của huynh sao?”

Mao Mâu không nói gì, chỉ gật đầu.

Tôi chân thành nói: “Gặp kẻ thù cũng không nên đánh trực tiếp như thế, chẳng có chút kỹ thuật nào. Huynh có thể cướp bạn gái của hắn, thả rắn lên giường hắn, bỏ thuốc xổ vào cơm của hắn, cưa chân ghế của hắn. Vừa mới báo danh ngày đầu tiên đã gây ra chuyện, huynh không thấy xấu hổ với tiền học phí huynh vừa nộp sao? !”

Mao Mâu xấu hổ cúi đầu.

“Được rồi được rồi. Cậu em cũng đừng buồn, lần sau chị đây sẽ mua kẹo hồ lô cho cậu ăn.” Tôi nói xong lại quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ ngồi xem kịch từ nãy đến giờ, “Đến đây, để muội xem vết thương của huynh.”

Không đợi anh ta trả lời, một tay của tôi đã ấn anh ta lên ghế, quen tay cởi quần áo của anh ta.

Tiêu Long Vũ há miệng, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu rất khẽ gần như không thể nghe thấy được: “Nhẹ một chút.”

Tôi hơi kinh ngạc, tôi vốn tưởng rằng anh ta sẽ nói “Đừng mong phi lễ với ta trước mặt người ngoài” cơ.

Tôi lặng lẽ nhìn bờ vai anh ta một lát, vẩy tay với Mao Mâu. Anh ta nức nở đi tới. Tôi xắn tay áo lên, nói với anh ta: “Tôi không quá am hiểu cách chữa

thương, lát nữa khi rút thương ra có lẽ huynh ấy sẽ rất đau, anh giúp tôi đè huynh ấy lại.”

Tiêu Long Vũ hoảng hốt, túm chặt cánh tay Mao Mâu: “Đi! Gọi đại phu đến ngay! Đừng để muội ấy làm, muội ấy muốn nhân cơ hội mưu sát ta!”

“Câm miệng cho muội! Muội rút thương ra cho huynh là tốt lắm rồi! Nếu để cho đại phu đến, chứng minh đây là vết thương nặng, huynh độc ác muốn Meo Meo bị đuổi sao!” Tôi nghiêm mặt hung dữ nói, “Hơn nữa, dù sao trước khi xuyên không đến đây muội cũng là con gái của y tá đây nhé! Y tá! Biết không hả?! Ông lớn như huynh còn sợ đau cái quái gì! !”

Có lẽ anh ta bị tôi dọa đến sững sờ, vậy mà lại không nói gì, chỉ vươn tay ra điểm huyệt trên người. Khi tôi sắp rút thương ra anh ta mới nói: “Muội cảm thấy Tiểu Long Nữ như ta mà phải sợ đau sao?”

Tôi cố gắng không phun ra búng máu đang ngậm ở cổ họng, cố gắng quay đầu đỡ trán: “. Rốt cuộc Lan Khanh kể chuyện này với huynh thế nào vậy?”

Tiêu Long Vũ nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Cô ấy nói, Tiểu Long Nữ là một nữ hiệp khách dũng cảm, trời sinh tính lạnh lùng, không rành thế sự, vô cùng chung thủy với tình yêu.”

Tiền bối Lan à, cô cũng được lắm. Bản lĩnh đôi trắng thay đen, phải trái lẫn lộn, chém gió trắng trợn này đúng là hạng nhất. Cô không sợ ông nội Kim Dung mà biết thì sẽ bóp chết cô sao!

“Tôi lại thấy tôi rất giống Dương Quá.” Mao Mâu ở bên cạnh chen miệng vào. Anh ta cũng đã từng đọc “Anh hùng xạ điêu”, nhưng là bản khác, chính là bản gốc nguyên nước nguyên vị viết tay của Dương Quách tôi do chính miệng chương môn Thiếu Dương – ông chú Triệu thuật lại!

Nhưng mà, Tiêu Long Vũ tự so mình với Tiểu Long Nữ thì không sao, dù gì tôi cũng quen với việc người này không biết xấu hổ rồi. Nhưng Mao Mâu tự nhận mình là Dương Quá? Anh ta cùng lắm chỉ là Doãn Chí Bình thôi!

. A phi phi phi, sao tôi lại thấy mình vô cùng đen tối thế này!

Tuy vết thương của Tiêu Long Vũ không chảy nhiều máu, nhưng cái lỗ thủng này vẫn vô cùng khủng bố. Đến khi tôi xoa thuốc, quần băng vải lên xong thì đã là giữa trưa rồi. Nhưng có điều vô cùng kỳ lạ là đánh nhau to như thế mà lại không có ai tìm chúng tôi. Chẳng lẽ Phá Quân Tư là nơi lòng người dễ đổi, nhân tình hờ hững sao?

Vài ngày sau, kết quả xử phạt được thông báo. Hai người Mao Mâu và Triệu Triển đều bị ghi lại lỗi. Sự việc này cứ thế mà trôi qua.

Mỗi sáng tôi đều đi tập cái gọi là “huấn luyện sát thủ”. Để đề phòng có người đi nhảm, cửa lớn của sở tập huấn được tạo thành từ vô số cơ quan. Giống như quạt thẻ IC vậy, phải lấy lệnh bài của mình ấn vào rãnh cửa, sau đấy gõ gõ mấy cái ở một vài nơi thì mới mở được.

Tôi cảm thấy cánh cửa này là thiết bị quá rắc rối và lãng phí, không hợp với người có chỉ số thông minh ít đến đáng thương như tôi.

Lần đầu tiên là có Tư Đồ Lượng đưa tôi đi. Vào cửa, chỉ thấy bên trong là một đại điện rất rộng, rộng gần bằng một sân bóng nhỏ, cao bằng ba bốn tầng nhà bình thường. Sau điện có cầu thang, ở hai bên có một vài phòng trống được xây trên cao, chắc đó là phòng nghỉ, từ cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh sân huấn luyện. Giữa đại điện dựng mấy cây trụ to vĩ đại.

“Bên này chính là nơi tập huấn.” Tư Đồ Lượng giải thích, “Hằng ngày đây là chỗ tự do giao chiến, cuối tháng sẽ có đại hội giao chiến, không quy tắc hạn chế, chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng là được. Giờ cô vừa tới, nên mới chỉ là thị vệ bậc một, nếu có chiến tích tốt sẽ từ từ thăng cấp. Thấp nhất là thị vệ cấp một hai ba, cấp cao nhất sát thủ Ngân Sa. Cấp càng cao cấp bậc nhiệm vụ sở giao cho lại càng cao, tiền thù lao đương nhiên cũng nhiều hơn.”

Tôi lờ mờ gật đầu “Vậy Tiêu sư huynh nhà tôi là cấp gì?”

“Tiêu thiếu hiệp, chính là sát thủ hạng nhất U Huyền.”

“Huynh ấy lợi hại vậy, sao không phải là Ngân Sa?”

Hình như rất lâu sau Tư Đồ Lượng mới tìm lại được giọng nói của mình. “Trăm năm qua, từ khi Phá Quân Tư được lập nên, chỉ có một người trở thành Ngân Sa.”

“Vậy sao.” Tôi có chút không yên lòng.

Tư Đồ Lượng yên lặng nhìn tôi: “Nhưng người này vì hành động không tuân theo luật, đã mất tích bảy năm rồi.”

Tôi ừ một tiếng, nhìn chằm chằm đám người đang chém giết trong sân huấn luyện, không phát hiện ra ánh mắt phức tạp lo lắng của anh ta.

Tư Đồ Lượng đi rồi, một mình tôi lúc lợn lờ trong đại điện, đứng xem mấy trận đấu, chỉ thấy bản thân mình quá kém, thực chiến thật chắc sẽ bị nuốt chửng luôn mất, còn chưa đủ cho mấy người này nhét kẽ răng. Tôi còn đang vô cùng xúc động thì lại thấy một tên mập ngồi bên sân lau một cây chùy đồng to vĩ đại. Cây chùy đồng to bằng đầu tôi, được lau sáng bóng, có thể lấy làm gương cầu lồi.

Tôi đến bên cạnh ông ta, hỏi: “Chú mập, có thể cho tôi xem được không.”

Tên mập liếc mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới.”To gan! Dám sai bảo ông lớn nhà mày. Mày nói lại lần nữa xem?”

Tôi kinh hãi, sao giận nhanh vậy! Không đợi tôi mở miệng, chợt nghe thấy ông ta nói: “Cũng được, lần đầu tiên gặp con gái, hôm nay ông đây mượn người cho cây chùy mới này khai huân! Oắt con, xem chiêu đây!”

. Đây là muốn đánh nhau sao? !

Tên mập kia hét to một tiếng, nâng tay vung chùy lên muốn đập tôi. Nhưng tay còn chưa giơ lên, đã bị Bạch Mao Triệu Triển với một đám tiểu đệ vội chạy tới cuống quýt ngăn lại. Triệu Triển cười gượng với tôi, xô xô đẩy đẩy

tên mập kia lên cầu thang, đi đến phòng nghỉ.

Cậu bé mấy hôm trước đi cùng Tư Đồ Lượng đứng ở bên cạnh. Cậu bé lên nhìn tôi vài lần, cũng đi theo.

Lạ thật, nhìn khuôn mặt như đứa trẻ mười tuổi nhưng sao lại có ánh mắt kiêu đầy?

Tôi tò mò đi theo đuôi họ đến bên cạnh phòng nghỉ, lại nghe thấy mấy người bên trong đang khe khẽ nói chuyện. Tôi vội vã rón ra rón rén đi nghe lén.

Đầu tiên là giọng của Triệu Triển cao phú soái: “Hoắc béo, không được lỗ mãng! Người biết cô ta là ai không?!”

“Một con nhóc thì có thể là ai được chứ?” Hiển nhiên tên mập kia vẫn còn đang nổi nóng.

Giọng Triển Triệu cũng tức giận.”. Đến cả Dương Kim Thánh Thượng cũng phải dè chừng cô ta ba phần, người không muốn sống nữa sao? Giờ cô ta đang mất trí nhớ, nếu không không sẽ khiến người chết không có chỗ chôn chỉ trong nháy mắt!!”

“Đúng đó, Bàn Tử, người vừa tới nên khó tránh khỏi có chút lỗ mãng, nhưng phải nhớ lấy ngàn vạn lần đừng chọc vào người đó, nếu không chúng ta cũng chết chùm thôi! Mặt ngoài nói cô ta đến luyện võ, nhưng có mấy người dám so chiêu với cô ta? Chỉ sợ đến lúc đó cũng không biết mình chết thế nào.”

“Hiện giờ Sát Thần đã trở về Phá Quân Tư, sau này chúng ta phải cẩn thận.”

“Chỉ mong cô ta đừng gây chuyện là vạn tuế rồi. Ai ở bên ngoài! !”

Cửa bị bật ra rầm một cái. Tôi nhanh chóng nhảy về phía sau, tránh được một thanh đao xé gió bay tới.

Triệu Triển đánh không trúng, ngẩng đầu nhìn thấy người ngoài cửa là tôi, trong chớp mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường no. 7】

Này thì giả vờ! Giả vờ đến chết đi! Để bà đây công huynh về thích thật đấy nhĩ?

Tiêu Long Vũ: Không, thật ra trên đường về ta đã nghĩ đến một vấn đề triết học cực kỳ sâu sắc.

Dương Quách: Là gì?

Tiêu Long Vũ: Nên để độc giả biết rằng thật ra ta đẹp trai hơn nam chính Tra Nhị mặt đỏ rất nhiều. Mọi người biết không, rất nhiều thiếu nữ đều không thấy được chân tướng sự thật, ta nhất định phải đưa họ về thế giới thật! (nắm tay nhìn về nơi xa xăm)

Dương Quách: Chắc huynh phải chọc mù bọn họ thì may ra =.=

Tiêu Long Vũ:

-----oOo-----

Chương 20: Quá khứ bị thương của mao mâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không bình thường, rất không bình thường.

Tôi nhìn mấy người đàn ông đang tỏ vẻ sợ hãi trong phòng, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

Lúc này, Tư Đồ Lượng ngồi trong góc đứng lên, nở nụ cười tiêu chuẩn hờ hám cái răng, bình tĩnh nói: “Dương cô nương, rất xin lỗi. Vừa rồi Tiểu Triển không biết là cô, nghĩ là có người nghe trộm nên mới tấn công, đặc

tội rồi. Cô vào ngồi một lúc, ta đền tội với cô.”

..... Người này thật sự nên đi làm nhân viên ngoại giao thì hơn. Chỉ một câu mà vừa có thể tỏ ý xin lỗi vừa chửi người ta “ngu cho chết, ai bảo nghe trộm, bị đánh chết cũng đáng đời”.

Đối với loại cao thủ này, tốt nhất đừng nên giao chiến tiếp nữa. Tôi lùi về phía sau một bước, lắc đầu.”Sắp giữa trưa rồi, tôi phải về thay thuốc cho sư huynh tôi.”

“Tiểu Triển, Dương cô nương vừa tới Phá Quân Tur nên chưa quen đường, đệ đưa cô ấy về đi.”

Bạch Mao vẫn còn đang sững sờ ở cửa bỗng run lên. Khi đi ra, tôi thấy Tư Đồ Lượng vỗ vai anh ta, khẽ dặn dò gì đó. Triệu Triển lại càng run hơn.

Trên đường về anh ta cứ đi tuốt ở đằng trước không nói lấy một câu. Tôi nhìn mái tóc trắng và lưng anh ta, cho đến khi anh ta không thể chịu nổi nữa, quay đầu lại cung kính hỏi: “Đại nhân có gì muốn hỏi, người cứ hỏi đi.”

“Đại nhân cái gì mà đại nhân, tôi vừa mới đến, còn phải gọi huynh một tiếng tiền bối đây.” Thấy anh ta có xu thế phát bệnh Parkinson, tôi vội xoa tay, “Không nói nữa. Tôi chỉ muốn hỏi, Sát Thần mà các huynh vừa nói là ai vậy?”

Anh ta lão đảo một bước, suýt nữa thì ngã.

“Cái này. Không. Đây.”

“Là boss ở ần sao?” Vừa rồi hình như Tư Đồ Lượng có nói là “Trở về Phá Quân Tur”, rồi cả “Đến luyện võ”, kết hợp với chuyện hôm qua nữa. Chẳng lẽ là Tiêu Long Vũ?

Tôi nhìn Triệu Triển không chớp mắt, anh ta rùng mình, biến thành hợp thể giữa thằng bé hôm nọ và Mao Mâu, lắp bắp sắp khóc: “Đại, đại nhân.”

Tôi thở dài.

“Được rồi, được rồi.” Nhìn anh ta sợ đến mức này tôi cũng phì cười, chắc là chẳng nói được gì rồi.

Về phần Tư Đồ Lượng, nhìn qua thì có vẻ là một người khiêm tốn, nhưng lắm tâm cơ, lại lạnh lùng, chuyện gì cũng lên kế hoạch tỉ mỉ, không biết có âm mưu gì không nữa.

Tôi ăn hại ở Phá Quân Tư đã được một tuần.

Ngày đầu tiên đến muộn, ngày hôm sau lạc đường, ngày thứ ba đi nhầm hướng, ngày thứ tư quên mang lệnh bài, ngày thứ năm không mở cửa định để bỏ câu truyền tin cho Tiêu Long Vũ đang dưỡng thương

Cứ tưởng rằng đến ngày thứ sáu mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, ai dè khi tôi mở cửa phòng thay đồ ra mới phát hiện bên trong là một đám đàn ông mình trần đang quay đầu lại sững sờ nhìn tôi.

Một giây sau, cả căn phòng gà bay chó sủa, quần áo bay tứ tung, cát bay đá chạy, trời đất mù mịt, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Kiên cường lên Dương Quách! Con người muốn sống sót thì phải dũng cảm TAT!

Nhưng kỳ lạ là dù tôi gây ra chuyện gì đi nữa thì các sát thủ khác đều coi như không thấy. Vừa vào khu tập huấn, tôi cứ đứng ở đâu thì trong bán kính ba mét xung quanh sẽ không có lấy một bóng người. Chỉ cần tôi đi tới thì dù đông đúc chật chội đến mức nào đi nữa đều sẽ lập tức trở nên trống trải rộng rãi.

Tôi chưa đấu một trận nào, lớp bụi trên bảng điểm tích lũy càng ngày càng dày . . . Hơn một tuần sau đi xem bảng xếp hạng, tôi đã nhanh chóng thăng đến sát thủ bậc hai, chỉ kém một bậc so với Tiêu Long Vũ.

Chẳng lẽ. Có cửa sau?

Lạ thật, bố tôi có phải họ Lý đâu.

Quan trọng hơn là một tuần trôi qua, dần dần như tôi cuối cùng cũng phát hiện ra . . . Ở Phá Quân tư này, từ tổng quả cho tới sư phụ nấu ăn, hình như chỉ có một mình tôi là con gái.

Hôm đó, tôi chán đời đi bộ trên đường, đột nhiên Triệu Triển nhảy đến trước mặt. Anh ta bắt an nhìn tôi, cuối cùng mở miệng nói: “Đại nhân, ba ngày trước thần thú của người đã về Phá Quân Tư rồi, nó cứ ở lì trong nhà chúng ta, người có muốn đi xem nó không.”

“ Thần thú?”

“Thật ra, chúng tôi luôn tận tâm tận lực hầu hạ thần thú đại nhân, nhưng nó thật sự rất.” Gương mặt anh ta lộ ra vẻ đau khổ ‘không có tiền còn phải đưa cái mặt sùng ra cho đại thần đánh’, nói như học thuộc lòng, “Khi thần thú đại nhân dậy, bọn ta phải đứng ở cửa nghênh đón. Khi nó ăn cơm, thịt bò phải băm nhỏ nấu chín bảy phần. Chỉ uống rượu Trần Nhưông hơn mười năm.”

Tôi vội giơ tay ngắt lời anh ta: “Đợi chút. Rốt cuộc là huynh đang nói gì vậy? Thần thú nào?”

Triệu Triển liếc mắt ra hiệu với tiểu đệ bên cạnh. Không bao lâu sau đã thấy mấy người khiêng một cái rổ to đi tới. Trong rổ lót thảm nhung rất dày, bên trong là một vật thể màu nghệ không rõ là cái gì. Như đột nhiên bị điện thoại di động đánh thức, vật thể không rõ kia giật giật, vươn một móng vuốt ra tóm lấy viền rổ, phách lỏi ngó cái đầu ra lườm một cái.

. Voldemort? !

Tôi ngơ ngác nhìn đại gia mèo mập Voldemort, thấy nó từ từ nhảy khỏi cái rổ, duỗi cái lưng mỗi, rồi nhấc chân lên gãi cổ, cuối cùng tầm mắt cũng dừng trên người tôi.

Giây phút nhìn thấy tôi, người nó liền cong lại, mất một lúc lâu mới bình thường lại được, do dự đi đến cạnh tôi, cọ cọ chân tôi.

. Ai có thể nói cho tôi biết thế này là thế nào không? Không phải Voldemort bị chúng tôi để lại đạo trường trông nhà sao?

“Nó. Đến lúc nào?”

Triệu Triển cung kính trả lời: “Đêm ba hôm trước. Khi thần thú đại nhân tới đây thì đã rất mệt, nhìn như là đã đi ngàn dặm vậy.”

Sao nó lại tới tìm tôi? Có tìm thì cũng phải tìm Tra Chí Cự chứ.

Cũng không để tôi nghĩ nhiều, con mèo này quyết đoán nhảy lên vai tôi. Tôi hoàn toàn không chuẩn bị tư tưởng, bị viên thịt này đè cho lão đảo, Triệu Triển vội vàng lao tới đỡ lấy tôi.

Tôi cố hết sức thở mấy hơi, nói yếu ớt: “Nếu nó đã thích ở chỗ các huynh, thì cứ để nó ở tiếp đi.”

Trong chớp mắt, sắc mặt Triệu Triển đã trắng như màu tóc của anh ta vậy.

Buổi tối mấy ngày sau đó, tôi tận mắt thấy anh ta và tiểu đệ trốn ở một góc vắng vẻ sau phòng vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Những ngày này sống không khác gì chết”. Tôi tốt bụng định đi qua an ủi anh ta, nhưng khi anh ta xoay người lại thì mặt lại đã nở nụ cười tươi như hoa: “Đại nhân, người ra ngoài tản bộ sao? Mặt trời tối nay đẹp quá!”

. Haiz, từ sắc mặt trắng bệnh và quầng thâm dưới mắt anh ta tôi đã nhìn ra anh ta sắp tới giới hạn của tâm thần phân liệt rồi, đâu còn là Tiểu Bạch Mao kiên cường nữa.

Hơn nữa bị Voldemort áp bức không còn ra hình người chưa phải là nỗi đau khổ lớn nhất của anh ta. Nỗi khổ lớn nhất của anh ta chính là không chịu đựng nổi nhưng lại không dám đưa “hoàng thượng” về chỗ tôi.

Ngay khi tôi đang dùng ánh mắt cảm thông nhìn anh ta, một giọng nói tức giận vang lên ngay bên cạnh chúng tôi: “Quách Quách!”

Mao Mâu tóc búi thành một cục giống như bà nội trợ, một tay bê cái chậu gỗ, kích động kéo tôi: “Sao cô lại ở cạnh tên Triệu Triển đây!”

Tôi lườm Bạch Mao đang có vẻ mặt khiêu khích, rồi lại nhìn Mao Mâu, lại thấy anh ta không kìm chế được nữa, quăng cái chậu quần áo đầy xà phòng sang bên cạnh, xắn tay áo lên chuẩn bị đánh người.

“Đợi chút, đợi chút, ông anh, bình tĩnh! Không phải như huynh nghĩ đâu, tôi chỉ tình cờ gặp huynh ấy thôi.” Tôi vội vã giữ chặt thắt lưng của anh ta, pha trò, “Các huynh có thâm cừu đại hận gì vậy? Đi thôi, chúng ta tìm quán trà uống chén trà, bớt giận rồi cho qua chuyện này nhé? Suốt ngày đánh đánh giết giết không tốt đâu.”

“Có thâm cừu đại hận gì sao? Hắn giết Tiểu Tiểu của tôi! !” Mắt anh ta hùng hục ngọn lửa, đẩy tôi ra định xông lên.

Mặt tôi hôn chụt với đất mẹ rồi.

Meo Meo, sao anh không nể tình tôi một tay bón phân một tay tưới nước nuôi anh lớn mà nhẹ tay một chút chứ.

Không ngờ nghe anh ta nói thế, khí thế của Triệu Triển lại yếu đi, không dám nhìn thẳng vào Mao Mâu như thể mình đã phạm phải tội rất lớn. Cổ họng anh ta giật giật, ngập ngừng: “Ta. Ta cũng đâu có cố ý .”

“Không cố ý nhưng ngươi đã giết cô ấy rồi, nếu cố ý thật thì sẽ thành thế nào nữa? ! Ngươi là tên khốn nạn! Khốn kiếp! Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi báo thù cho Tiểu Tiểu của ta!”

“Hai người dừng tay cho tôi . . . ! ! !”

Tôi giận dữ hét rung trời, mọi người đều bị tôi dọa sợ.

Tôi đứng lên, đi đến trước mặt hai người, dùng khí phách liếc nhìn họ.”Các

huynh cứ thử đánh nhau nữa xem!”

Không ai dám nói.

Ánh mắt Triệu Triện hoảng sợ như gặp ma vậy. Ngay cả trong mắt Mao Mâu cũng đầy vẻ khiếp sợ, giơ tay chỉ vào mặt tôi. Tôi lau một cái, trên mặt toàn là máu.

..... Mao Mâu khốn kiếp đẩy tôi phụt cả máu mũi ra rồi này.

Dưới ánh trăng, một cô gái có khoe mắt như muốn nứt ra, mặt đầy máu tươi
..... Hiệu ứng hết như The Ring ấy.

Mao Mâu cúi đầu. Một lát sau, mới khẽ lí nhí nói: “Cô đi theo ta.”

Giữa khuya. Trên nóc nhà. Dưới ánh sao. Trong mũi tôi nhét vải ngòai cạnh Mao Mâu.

“Ba năm trước, Triệu Triện hại chết Tiểu Tiểu của ta.”

“.....”

“Tiểu Tiểu xinh đẹp đến vậy, ngây thơ đến vậy, đáng đến vậy. Chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng nhau đuổi bắt trên đồng ruộng. Quãng thời gian đó thật hạnh phúc biết bao.”

“.....”

“Nhưng..... Tên Triệu Triện súc sinh đó không có được Tiểu Tiểu liền ra tay hạ độc Tiểu Tiểu!” Mắt Mao Mâu lại rơm rớm, “Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hắn.”

“.....”

“Ta dùng mọi cách để cứu Tiểu Tiểu, nhưng đều vô dụng..... Tiểu Tiểu

đã chết, chết trong lòng ta. Ta ôm thi thể Tiểu Tiểu ngồi ba ngày ba đêm, cho đến khi chường môn tự mình ra ngoài tìm ta. Ta tro mắt nhìn họ thiêu Tiểu Tiểu thành tro. Ngọn lửa bùng cháy ấy. . . . Cứa khắc sâu trong đầu ta, cả đời này tôi cũng không thể quên được. Gió thổi tan tro cốt của Tiểu Tiểu. Ta điên lên gạt hết tay họ ra, đưa tro cốt của Tiểu Tiểu về chôn xuống lòng đất.”

“ ”

“Là lỗi của ta, là lỗi của ta. Ta không bảo vệ được Tiểu Tiểu. Đã rất nhiều lần ta muốn đi theo Tiểu Tiểu. Nếu ta chết, xuống đó có phải sẽ gặp được Tiểu Tiểu không? Cái cảm giác muốn sống không được muốn chết không xong này, hu hu hu hu hu.”

“ ”

“Nếu ông trời cho ta một cơ hội nữa, nếu. Tiểu Tiểu còn sống, ta nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Tiểu, chơi với Tiểu Tiểu, chọc cho Tiểu Tiểu cười, tất cả đồ ăn ngon đều giữ lại cho Tiểu Tiểu. Chỉ cần Tiểu Tiểu vui vẻ, vĩnh viễn vô ưu vô lo.”

“ ”

“Nhưng điều đó chỉ còn là giấc mộng hảo huyền mà thôi. Tiểu Tiểu không bao giờ có thể luyện kiếm với ta, cùng ăn cùng ngủ, cùng nhau xem mặt trời lặn ngấm trăng lên nữa. Rốt cuộc ta không còn được nghe tiếng cười như chuông bạc của Tiểu Tiểu nữa.”

Mao Mâu cười khở hai tiếng, thở dài thườn thượt, nằm xuống nóc nhà, tay gác lên trán, nói: “Quách quách, cảm ơn cô đã nghe ta nói. Đã bao nhiêu năm qua, ta vẫn giấu việc này trong lòng.”

Chiêu này của anh ta rất hiệu quả, như hơi cay vậy. Tôi đã giàn giụa nước mắt nước mũi từ lâu rồi, nức nở nói: ” Cảm động quá. Meo Meo, sau này tôi sẽ không bao giờ bắt nạt huynh nữa. Không ngờ huynh đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Lần đầu tiên tôi thấy một tình yêu tuyệt đẹp như trong tiểu thuyết vậy đấy., Huynh yên tâm, tôi nhất

định sẽ bắt Bạch Mao mổ bụng tạ tội.”

“Tình yêu?” Mao Mâu bất ngờ khi nghe tôi nói, ” Tiểu Tiểu không phải là người yêu của ta. Tiểu Tiểu là con gái ta.”

Câu này của anh ta giống như một tia chớp bổ xuống đỉnh đầu tôi.

“Cái gì! ?” Tôi bật dậy khỏi nóc nhà, “Đợi chút, không phải năm nay huynh mới mười bảy thôi sao? Huynh đã có con gái rồi hả? ! Huynh đã có con gái rồi hả? ! Chuyện này. Đây.”

Không thấy thì không biết, thế giới thật kỳ diệu.

Cuối cùng Mao Mâu cũng biết vấn đề nằm ở đâu. Anh ta kiên nhẫn giải thích với tôi: “Cô hiểu lầm rồi, Tiểu Tiểu là con chuột đồng ta nuôi hồi nhỏ.”

Rầm!

Một tiếng, là tiếng tôi rơi từ nóc nhà xuống.

Fuck. Tôi biết ngay là mỗi lần gặp được chuyện kích thích thì đều là chuyện không đáng tin mà!

-----oOo-----

Chương 21: Lão đại xuất hiện, giải tán lưu manh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi tôi lăn từ nóc nhà xuống, tuy không đến mức không thể tự chăm sóc cho bản thân ba tháng, nhưng cũng bị sái cổ, nằm trên giường gào khóc bốn năm ngày. Thời gian này, ngoại trừ Mao Mâu áy náy, sáng chín chiều năm tiến hành nghi thức tặng hoa cúi đầu hát quốc ca với tôi, thì chỉ có Voldemort thỉnh thoảng đến thăm.

. Chẳng có nổi một người đưa cơm! Tôi cũng đâu thể sống chỉ nhờ vào quang hợp chứ!

Mỗi lần đói bụng sắp chết không tìm được đồ ăn, ánh mắt tôi nhìn Voldemort lại trở nên rất sâu thẳm. Tôi đấu tranh rất lâu, cuối cùng ngấm lại lại thôi, thở dài một hơi. Nhưng cứ tiếp tục thế này mấy hôm nữa, chắc tôi sắp được khắc mấy chữ —— “Thiếu nữ đau ốm bị doanh sát thủ bỏ đói đến chết, khi còn sống chỉ muốn ăn thức ăn của mèo cho đỡ đói ” Ham muốn sinh tồn thật khiến người ta mạnh mẽ hơn!

Vì thế, đến khi có thể cử động, tôi liền mang theo cái cổ bị sái lập tức phóng tới nhà ăn ăn cơm. Nhưng đến nơi, tôi lại sờ phải túi tiền nhẹ bẫng trong tay, lượn đúng hai vòng vẫn chưa thấy được món thịt cá nào rẻ rẻ để mà mua. Ông chú nấu ăn dùng ánh mắt khinh bỉ cười lạnh với tôi “Vớ vẩn, chỉ có hai đồng tiền mà còn muốn ăn chân gà bự?”, sau đó ném cho tôi dưa muối và bánh bao.

Chịu thôi, người nghèo không có tội.

Tôi là chủ nợ lớn nhưng giờ lại nghèo khó như thế này chính là do. lỗi của Tiêu Long Vũ!

Nghĩ đến đây, tôi nhồm nhoàm nhai miếng bánh bao nguội ngắt, phi thẳng tới chỗ anh ta đòi tiền tiêu vật. Vốn tưởng rằng anh ta đang đau ốm dưỡng bệnh trên giường, không ngờ vừa vào cửa đã thấy thằng oắt kia nằm nghiêng trên giường, một chân đung đưa, vui sướng ăn bánh ngọt.

Tôi đột nhiên tức giận: “Huynh không biết mình nợ tiền không trả, giả vờ bị thương nặng là rất đáng xấu hổ sao?”

“ Không phải muội nói giả vờ đáng thương mới đáng xấu hổ sao?”

“Già vờ đáng thương chỉ là sơ cấp, huynh có khi đã đạt tới thần cấp trung cái vẻ lưu manh ra ngoài rồi đấy.” Tôi càng nói càng bực, cướp lấy bánh trong tay anh ta, “Ăn ăn ăn, còn ăn! Phun một ngụm nước ga mặn cho huynh chết! Mau trả tiền đi!”

Người đàn ông đối diện thở dài, nhìn lên trần nhà.”Đừng ồn.”

“Giả vờ đáng thương cũng vô dụng. Nợ phải trả là điều đương nhiên, muội không thấy áy náy chút nào đâu.”

Tiêu Long Vũ quay lại nhìn tôi với ánh mắt oán phụ “Ta đã làm sai chuyện gì mà muội lại vô tình với ta như thế. Muội cố tình gây sự, trái tim ta tan nát mất rồi, tất cả là tại muội tổn thương ta.”

Tôi còn đang cố gắng điều tức chữa nội thương lại nghe thấy anh ta nói: “So với tiền tài là vật ngoài thân, muội vẫn nên lo lắng cho cái mạng nhỏ của muội đi. Muội đầu gối như thế, không biết sao mà thành cao thủ được Chiến tích hai ngày nay thế nào rồi?”

“Muội ngã từ nóc nhà xuống phải nằm bốn năm ngày, huynh không thèm đến thăm muội thì thôi, còn hỏi chiến tích của muội? Nhưng nói cũng lạ, muội chưa đánh một trận nào mà cấp bậc cứ tăng.” Tôi thật thà kể lại việc lạ gần đây, còn cả vụ nghe lén Sát Thần kia nữa. “Hình như họ rất sợ muội, là vì huynh sao? Trước kia huynh từng làm chuyện gì vô nhân tính khiến người người căm phẫn hả?”

Tiêu Long Vũ nhú mày suy nghĩ một lúc lâu. “Sao muội lại ngã từ nóc nhà xuống? Chuyện khi nào? Sao ta không biết?”

. Siêu Nhân Điện Quang nhà anh, xin anh hãy nghe rõ trọng điểm khi người ta nói đi!

“Khuya khoắt cô nam quả nữ chạy lên nóc nhà ngắm sao?” Mắt anh ta lạnh như băng nhìn lướt qua tôi, “Ngã chết đáng lắm!”

Dứt lời liền rút chân trên sạp lại, đưa mông về phía tôi. Qua một lúc lâu, anh ta mới nói: “Ta mệt, muội ra ngoài đi.”

. Tiền của tôi đâu? Tiền đâu?

Đây là “Đòi tiền vĩnh viễn khó hơn mượn tiền” sao? !=III=

Tôi vét hết bánh trên bàn của Tiêu Long Vũ vào tay áo, nghênh cổ đi về phòng mình, nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trong mơ, rất nhiều Tiêu Long Vũ quỳ xuống bò qua bò lại, công đền cho tôi rất nhiều rất nhiều vàng và đồ ăn ngon. Tôi sung sướng, đang định cầm lấy thì thấy đám Tiêu Long Vũ bỗng nở nụ cười gian xảo, đẩy tôi vào cái ao bên cạnh.

Ao kia rộng vô bờ, tôi bơi tới mức chân rút gân rồi mà vẫn chưa đến bờ. Ngay khi tôi đang kiệt sức, đột nhiên thấy nước ao trong vắt biến thành chất lỏng tỏa ra mùi trà sữa. Đến lúc này, tôi mới phát hiện đây vốn không phải là ao, mà là một chén trà sữa trong tay người khổng lồ Tiêu Long Vũ! Tôi đứng đưa, mắt thấy sẽ bị Tiêu Long Vũ khổng lồ uống hết.

Cả người tôi chấn động, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Tôi lau mồ hôi lạnh, lại nghe thấy cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Đợi một lúc, người nọ cũng không đi vào buồng trong, không biết ở bên ngoài lục lọi cái gì. Tôi lặng lẽ kéo một góc chăn lên, chỉ thấy người nọ đi ủng, lộ ra góc áo màu xanh.

Không phải Mao Mâu.

Lại qua một lúc, người nọ đi đến. Tôi nhanh chóng nhắm mắt giả chết, lại nghe thấy hần nhẹ chân nhẹ tay bước đến bên giường tôi.

Tôi không dám mở mắt, chỉ nghe có tiếng lưỡi dao được rút ra khỏi vỏ. Tôi vừa thấy tình hình không ổn, lập tức hét lên: “Người đâu! Giết người! Phóng hỏa!”

Tôi vừa hét vừa lăn nhanh một vòng xuống giường. Tôi tự nhận công phu của mình không tốt, nhưng bản lĩnh chạy trốn thì không tồi. Ngay khi tôi lướt qua người hần như rắn, chuẩn bị cách xa hần ba mét. . .

Người phía sau bắt được mắt cá chân tôi, kéo tôi về.

“A Tâm, đừng kêu!” Hấn che miệng tôi, đè tôi dưới nền đất không thể động đây được, “Là ta!”

Đó là một người đàn ông dáng người nhỏ gầy nhưng rất mạnh. Mày kiếm mắt sáng, mái tóc dài buộc sau đầu, lọn tóc cọ qua cần cổ tôi, ngứa muốn chết. Tôi bị hấn bịt miệng không thở được, liền há mồm cắn. Người đàn ông kia đau đớn hét to một tiếng, vội vàng rút tay lại, tay kia cũng trượt thanh kiếm đỏ về.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa định chạy lại thấy hấn vồ lên đầu tôi, không biết là dùng ma thuật gì, một giây sau tôi không động đây được nữa. Người đàn ông kia vội vàng chạy đến cửa sổ, thò đầu ra nhìn vài lần, rồi lại lùi vào trong.

“Muội chạy làm gì?”

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế yoga nằm nghiêng trên đất quái dị, giọng run run hỏi: “Anh là ai? Anh muốn làm gì?”

Thân thể người đàn ông kia lão đảo, khó tin nói: “Ta là ai? Ta là ai? A Tâm, chỉ bảy năm không gặp mà muội đã quên ta rồi sao? Võ công cũng kém đi nhiều vậy. Chẳng lẽ năm đó bị Đỗ Phương đánh mất hết công lực, tu vi bị hủy hết rồi sao?”

Tu vi của anh mới bị hủy hết, tu vi cả khu nhà anh mới bị hủy hết! Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, từ đầu đầy tóc đen đến gương mặt sát khí, càng nhìn càng thấy không giống người tốt. “Rốt cuộc anh là ai? Phá Quân Tư là nơi người lạ có thể xông vào lung tung sao! Anh, anh dám xằng bậy tôi sẽ gọi tiểu đệ tôi đến, băm anh thành thịt vụn cho cá ăn!”

Người đàn ông kia hơi giận, nghênh cổ đi tới.”Ta xông loạn? ! Có mời ta đến ta cũng không thèm! Tên nhóc con họ Tiêu kia muốn ta đến còn không được! Nói đi nói lại, muội thật sự không biết ta à?” Anh ta chỉ một ngón tay lên mặt mình, “A Tâm, ta là cộng sự hoàng kim của muội – Lục Ly đây!”

“Lục Ly? Cộng sự hoàng kim?”

“Đúng vậy, tính ra chúng ta đã quen nhau 15 năm rồi. Muội không thay đổi chút nào, vẫn dữ dằn như vậy.”

“Không thể nào!” Tôi quả quyết nói, “Năm nay tôi mới tròn 16 tuổi, nửa năm trước mới đến đây, làm sao có thể quen biết anh 15 năm được! Hơn nữa tên tôi là Dương Quách, không phải là A Tâm nào đó. Bạn học này, chắc chắn anh nhận sai người rồi. Tục ngữ nói, báo thù đừng tìm nhầm đối tượng, tôi xưa nay luôn là bé ngoan hồn nhiên lương thiện, tuyệt đối sẽ không kết thù với anh, anh, anh mau bỏ kiếm ra, cẩn thận cướp cò.”

Người đàn ông tên Lục Ly chớp mắt, ghé sát vào cẩn thận nhìn tôi một lát, miệng thì thảo: “Không sai được, giọng nói này, gương mặt này, muội chính là A Tâm.” Hình như anh ta bỗng nhớ ra gì đó liền nhắc tay tôi lên, yên lặng nhìn lòng bàn tay.

Anh ta nhìn lúc lâu, mang theo chút nghi ngờ hỏi tôi, “Muội vừa nói muội 16 tuổi?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì đúng rồi, năm đó A Tâm đã từng nói với ta nhiều năm sau có thể sẽ xuất hiện một người. Tên là gì ấy nhỉ.” Anh ta ấn huyệt thái dương nghĩ một lúc, cuối cùng vỗ tay, “Dương Quá! Đúng, tên là Dương Quá!”

Đầu tôi hiện lên ba đường vạch đen.”Là Dương Quách.”

“Ai dà, không khác nhau lắm.” Anh ta cảm thán vỗ vỗ vai tôi, khiến tôi vốn đang ngửa nửa người biến thành nằm bẹp luôn xuống mặt đất, “Từ nay về sau muội chính là Tiểu Quách của ta, ta chính là A Ly của muội, chúng ta bên nhau cả đời, không bao giờ rời xa nữa.”

. Đây, anh đừng có mà tự quyết định, đồ yêu râu xanh!

Tôi chớp chớp mắt với anh ta.”Tôi, và anh, cộng sự hoàng kim?”

“Đúng. Muội từng nói, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt, anh em tốt.” Anh ta thâm tình nói, lại cầm lấy trường kiếm màu đỏ bên hông, “Thanh kiếm này tên là Thiết Vân, lấy từ câu ‘Đái trường kiếm chi lục ly hề, quan thiết vân chi thôi ngôi [1]’, là tín vật kết nghĩa lúc trước muội đưa cho ta. Tất cả chuyện xưa của chúng ta, đều chất chứa trong thanh bảo kiếm này. Vừa nãy nhìn thấy muội, mới theo bản năng sờ lên kiếm. Khiến muội hiểu lầm rồi, thật sự xin lỗi.”

[1] Đeo thanh kiếm dài lê thê, Đội mũ thiết vân cao chót vót. – Câu thơ trong bài Ly tao – Khuất Nguyên

Ừ, xem ra cô gái tên A Tâm kia cũng giống tôi, là một nhà hoạt động văn hóa vẻ vang. Tên thanh kiếm này là tên có khí chất nhất trong số những tên vũ khí mà tôi từng nghe. Đương nhiên, tôi vẫn cảm thấy đặt tên là “Cắt bánh xốp” sẽ nghệ thuật hơn.

Nhưng rốt cuộc anh ta là ai? Có quan hệ gì với Tiêu Long Vũ? Người tên A Tâm kia là ai?

Hình như trên kiếm còn khắc đây chữ?

Chỗ ở của Lục Ly được sắp xếp đối diện phòng tôi. Sáng ngày hôm sau, tin tức anh ta đến Phá Quân Tư được truyền từ trên xuống dưới mấy lần. Xem ra anh ta cũng là nhân vật vang danh trên giang hồ. Khi tôi và anh ta cùng đi ăn sáng, trên đường còn nhận được vô số ánh mắt sùng bái, thậm chí còn có người muốn đến tặng hoa.

Đương nhiên, tôi biết ánh mắt đó đặt trên người tôi chỉ là tác dụng phụ thôi. Giống như một người đẹp và một người không phải người đẹp đi trên đường, tôi chính là người không phải người đẹp kia.

Khi đến phòng ăn, Tiêu Long Vũ và Mao Mâu đã vui đầu ăn trước. Voldemort luôn cao quý lạnh lùng ngồi trên bàn, Bạch Mao với tiểu đệ vội vàng đưa thức ăn ngon lên.

Lục Ly đột nhiên dừng chân lại, yên lặng nhìn Voldemort. Một người một mèo nhìn đối phương một lúc lâu, sau đấy thì nhìn nhau cười.

. Đây là Rùa nhìn Đậu Xanh trong truyền thuyết sao?

Nhưng ngay sau đó, lại thấy Lục Ly phi thân lên vung một chưởng vào cái mặt mèo kia. Đương nhiên Voldemort cũng không ngồi không, đưa móng đỡ chưởng. Một người một mèo nhanh như chớp giao đấu mấy chiêu, người bên cạnh hoa cả mắt, không thấy rõ chiêu thức. Đường như chỉ trong nháy mắt, Lục Ly cong khoe miệng ngồi xuống ăn cơm, Voldemort ôm cái gáy bị đánh, liên tục ai oán.

“Quả nhiên công phu của Lục sư thúc vẫn như năm đó. Lần này nếu có sư thúc ở đây, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều.”

Tiêu Long Vũ ở bên thừa cơ nịnh hót.

Lục Ly cao ngạo quét mắt nhìn anh ta một cái, rất hồ hững đầy tay thẳng oắt kia ra.”Đừng lại gần, ta và người không thân thiết gì đâu.”

Tiêu Long Vũ hoàn toàn không phản bác, vẫn cười tươi.

“Tiêu Long Vũ, thằng oắt con nhà người luyện độc môn tuyệt học – vô liêm sỉ công tự nghĩ ra à? Trước kia là A Tâm, giờ lại là Tiểu Quách.” Lục Ly ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt đằng đằng sát khí, “Ta nói cho người biết, lần này ta tới là vì muội ấy, không liên quan gì đến người. Cho nên, đừng có mơ mộng hão huyền, người rút ra xa cho ta!”

Tiêu Long Vũ mỉm cười.”Đâu có đâu có, rõ ràng vẫn bồi luyện si tâm chung thủy kiếm. Chẳng qua sư muội hiện giờ ý chí sắt đá. Xem ra ta đành phải đổi sang luyện âm đàm chưởng rồi.”

-----oOo-----

Chương 22: Đêm trăng mờ gió lớn thích hợp củi khô bốc lửa

”Đâu có đâu có, rõ ràng vẫn bồi luyện si tâm chung thủy kiếm. Chẳng qua sư muội hiện giờ ý chí sắt đá. Xem ra ta đành phải đổi sang luyện âm dương chương rồi.”

Còn chưa dứt lời, đã thấy Lục Ly rút kiếm bên hông ra, chém thẳng về phía Tiêu Long Vũ. Tiêu Long Vũ theo bản năng tránh ra, ầm một tiếng, cái ghế vừa ngồi bị chém thành hai nửa.

Tôi sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, lại thấy Lục Ly thu kiếm tra vào vỏ đặt lên bàn, dáng vẻ ‘tao là lão đại tao phải sợ ai’, lườm Tiêu Long Vũ: “Nhóc con nhà ngươi! Năm đó ta gửi gắm A Tâm cho ngươi, bây giờ. Ngươi xem ngươi đã làm cái gì! Còn dám chạy đến núi Thanh Trùng chui đầu vào lưới! Nếu ta không đến, thì với bản lĩnh của ngươi, định nhìn Tiểu Quách bị tên cương thi béo Đỗ Phương kia mang đi nữa hay sao? !”

Tiêu Long Vũ tránh chiêu tấn công vừa rồi đã có chút chật vật, nghe xong câu này càng lộ ra vẻ xấu hổ và tức giận, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.”Hừ, rõ ràng là nha đầu kia gây chuyện thị phi khắp nơi, lằng nhằng với người khác, nếu không việc gì ta phải chạy lung tung theo nàng ấy. Sao giờ lại đổ hết lên đầu ta? !”

Tôi thấy lửa đã cháy đến mình, phần nộ vô bàn đứng lên: “Kẻ hái hoa ngắt cỏ gây chuyện thị phi rõ ràng là huynh! Huynh đừng tưởng rằng ta không dám khai ra chuyện huynh hôn một ả diêm dúa lẳng lơ trong đạo trường, bị Dương Dương Dương ở Liên Giáo mắng thành đầu heo, đứng ở bên cạnh nhìn đánh nhau cuối cùng bị đâm gần chết! Ai bảo huynh dám nói linh tinh, trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa đen tối. Huynh không sợ về già bị hói đầu à!”

“Nói hay lắm!!” Lục Ly cười to vỗ tay, kéo tôi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, gấp một miếng thức ăn vào bát tôi, “Tiểu Quách, muội hãy nhớ tên nhóc lão toét này lúc nào cũng thèm chửi. Đây, mùi vị món mướp đắng này không tệ đâu, muội nếm thử đi.”

Từ sau khi rời khỏi Kế Môn, đây là lần đầu tiên người khác gấp đồ ăn cho

tôi, đột nhiên tôi cảm động đến mức rơm rớm nước mắt.

“Dương Quách, muối sao vậy? Sao muối khóc?” Tiêu Long Vũ vốn đang giận dữ thấy vẻ mặt tôi khác thường, kinh hãi hỏi.

“Muối đang cảm động A Ly huynh tốt với muối quá hu hu hu.”

Thân thể Tiêu Long Vũ cứng lại, đi đến bên cạnh bàn kê lên: “Nói như thế lúc nào ta cũng ngược đãi muối vậy! Nếu muối thích, sau này ngày nào ta cũng cho muối ăn!”

“Đừng khiến người ta buồn nôn.” Lục Ly đẩy anh ta ra, cười với tôi vô cùng dịu dàng, “Tiểu Quách, đừng để ý đến tên biến thái này, chúng ta ăn thôi.”

Mao Mâu đứng bên hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu gắp cơm.

Tôi yên lặng ăn một lúc lâu, nhìn không khí kỳ lạ giữa hai người này, trong lòng càng nghi ngờ hơn. Vừa rồi nghe thấy Tiêu Long Vũ gọi Lục Ly là sư thúc, nhưng rõ ràng Kế Môn là do một mình sư phụ sáng lập, sư thúc ở đâu ra? Lục Ly lại là đàn ông, không thể liên quan đến Liên Giáo được. Nhìn dáng người và bội kiếm của anh ta, hoàn toàn không đoán ra được là ở môn phái nào.

Đúng rồi, bội kiếm!

——” Thanh kiếm này tên là Thiết Vân, lấy từ câu ‘Đái trường kiếm chi lục ly hề, quan thiết vân chi thôi ngôi’, là tín vật kết nghĩa lúc trước muối đưa cho ta.”

——”Tất cả chuyện xưa của chúng ta, đều chất chứa trong thanh bảo kiếm này.”

Thanh kiếm này! Trên thanh kiếm này khắc đầy chữ!

Mắt tôi như tên trộm liếc về phía cây kiếm Cắt Bánh Xốp [1] Lục Ly đặt trên bàn. Dưới ánh nắng sáng sớm, trường kiếm lấp lánh rực rỡ như đóa hoa hồng xinh đẹp.

[1] Thanh kiếm vốn tên Thiết Vân, nghĩa là cắt mây. Chì chế thành Thiết Vân Phiên Cao – Cắt bánh xốp :v

Vì sao Tiêu Long Vũ lại muốn mời Lục Ly đến? Là vì cuộc chiến đoạt bảo của Cúc Trạch Cung hai tháng sau sao? Sao Lục Ly lại nhận nhầm tôi thành cô gái tên A Tâm kia, còn nói Tiêu Long Vũ không chăm sóc được cô ấy? Rốt cuộc ba người họ có khúc mắc gì?

Từng mỗi nghi ngờ cứ lướt qua đầu tôi, khiến tôi dù nghĩ thế nào cũng không ra được đáp án.

Mấu chốt trong truyện này là A Tâm — cô gái trong truyền thuyết giống hệt tôi, đã từng hợp tác với Lục Ly.

Cho nên mới nói.

Tôi nhất định phải cướp được thanh Cắt Bánh Xốp của Lục Ly về tay. Ít nhất thì cũng phải xem được trên mặt kiếm viết gì.

Muốn lấy được kiếm từ tay Lục Ly cũng chẳng phải là chuyện dễ.

Mấy hôm trước tôi mở miệng hỏi thẳng anh ta có thể cho tôi xem cây kiếm này được không thì lại bị anh ta đánh lạc hướng chuyển đề tài một cách khéo léo, hình như cũng không muốn tôi chạm vào. Từ đó về sau, cả ngày anh ta mang thanh kiếm bên mình như bảo bối, chẳng những cùng ăn cùng ngủ, đến ngay cả đi nhà xí cũng không rời tay, hình như sợ tôi nhân lúc anh ta không chú ý trộm được điểm chí mạng của anh ta.

Như thế rất tốt, tôi thật sự là nhiều chuyện tự tìm đường ngáng chân mình.

Mỗi nghi ngờ càng lúc càng lớn đè nặng trên đầu tôi, khiến tôi không thờ

nổi. Tôi dùng phương pháp loại trừ: khi huấn luyện không ra tay được, khi ăn cơm không thể, khi ngủ cũng không thể, trong nhà xí. Khụ, vì sao tôi cứ cố chấp vấn đề này nhỉ.

Tôi xoắn đi xoắn lại, thở dài thở ngắn, ủ rũ, buồn ngủ. Ngay khi tôi sắp đi vào giấc ngủ, đột nhiên có ánh sáng chột lóe lên trong đầu, khuỷu tay chống trên bàn trượt xuống, cầm đập lên mép bàn.

Tôi bắt chấp xoa cằm, tay phải nắm lại, đánh mạnh lên đùi một cái.

Tắm!!

Sao tôi lại quên điều này!

Bạn nghĩ xem, hơi nước mờ mịt, mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ, đúng là thời khắc tuyệt vời nhất để hưởng thụ lạc thú trên đời, chẳng lẽ Lục Ly còn ôm kiếm Cắt Bánh Xốp lạnh như băng đi tắm uyên ương sao?!

Tôi híp mắt cười đến mức bộ mặt dữ tợn, hai tay xoa xoa, sau lưng dấy lên ngọn lửa hùng hực — quyết định rồi!

Bạn hỏi tôi quyết định làm gì?

Hừ hừ, đương nhiên là quyết định đi rình xem Lục Ly tắm rồi! Nhìn xem anh ta làm gì được tôi! (lắm to)

Cả ngày hôm sau, ánh mắt quái lạ của tôi luôn như có như không đảo quanh Lục Ly, nhìn đến mức anh ta nổi da gà, quay đầu lại không biết là ai. Đến bữa tối, tôi ngồi tập luyện cả ngày, người hơi rình ngời đối diện Lục Ly. Chờ rồi lại chờ, hận thời gian không trôi qua nhanh hơn, để anh ta nhanh chóng về phòng tắm rửa.

Lục Ly ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt đăm đuôi đưa tình của tôi, đột nhiên ngẩn ra. Qua mấy giây, anh ta thành khẩn ghé sát vào, nói: “Tiểu Quách, không phải muội ăn phải cái gì không sạch đó chứ?”

. Lục Ly, chẳng lẽ anh và Dương Dương Dương là anh em ruột thật

lạc nhiều năm sao? ! Chắc chắn là thế? ! !

Tuy trong lòng rất điên tiết, nhưng bên ngoài tôi vẫn tỏ vẻ phong đạm vân khinh, vô cùng thân thiết nói: “A Ly, muội thấy hôm nay huynh rất vất vả, ăn xong rồi về phòng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải dạy một lớp nữa đây.”

Tiêu Long Vũ ngồi cạnh tôi nhìn Lục Ly, rồi lại nhìn tôi, hừ một tiếng.”Su muội, sao không thấy muội thương sư huynh của muội?”

“Thương huynh?” Tôi lườm anh ta một cái, “Thương huynh hôm nay trốn trong phòng ăn bánh ngọt một mình sao?”

Cơm nước xong, tất cả mọi người đều tự trở về phòng. Chỉ chốc lát sau, trong sân liền yên tĩnh đến mức không có bất kỳ âm thanh nào. Lòng tôi có bí mật nên đương nhiên không ngủ được, thay giày chạy đến trước cửa phòng Lục Ly, tai dán lên cửa, nghe lén âm thanh trong phòng.

Ông trời không phụ lòng người, đến khi tôi chờ được nửa canh giờ, tay chân sắp bị đông cứng, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng có người đi ra ngoài. Tôi rút lại nắp vào bóng tối, gặp mấy người giúp việc mang nước ấm và củi gỗ vào phòng, rồi qua một lúc lâu, hình như trong phòng vang lên tiếng nước.

Tôi yên lặng cười gian, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thò đầu vào.

Bên trong yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đàn ông hít thở chậm rãi ở buồng trong sau bình phong, tiếng mức nước đứt quãng, tiếng đồm độp của củi gỗ dưới thùng tắm. Trong không khí tỏa ra một mùi hương ngào ngạt lại quen thuộc.

Không ngờ nhìn Lục Ly đứng đấy mà hóa ra lại dùng sữa tắm thơm như vậy.

Tôi bước vào phòng, đưa tay đóng cửa lại, rón ra rón rén đi đến bên cạnh bình phong. Chỉ thấy quần áo lộn xộn vứt dưới đất, dưới ánh trăng mờ ảo thấy không rõ màu sắc. Trong phòng mờ mịt, tôi không dám thở mạnh, núp

ở sau bình phong cẩn thận nghe âm thanh vang lên từ đầu bên kia.

Sắc trời đã tối, ánh trăng quạnh quẽ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng. Vừa rồi ngón tay của tôi còn đông cứng giờ lại run run, vẻ khí phách mà sắc bén trong mắt cũng dần dần bị sự căng thẳng thay thế.

Nếu sự việc bại lộ thì hỏng bét. Tuy thoát nhìn Lục Ly không giống người xấu, cũng luôn tốt với tôi, nhưng nguyên nhân vì sao anh ta không để tôi chạm vào kiếm còn chưa sáng tỏ. Cũng khó đảm bảo đêm trăng mờ gió lớn thế này anh ta có làm ra chuyện gì điên rồ không, giết người diệt khẩu còn đỡ. Nếu như anh ta đột nhiên nổi cơn thú tính, thì tôi thật sự có lỗi với Tiêu Long Vũ.

A a a, càng nghĩ càng quá đáng. Quả nhiên đêm dài lắm mộng. Mau xuống tay thì hơn....

Tôi hít sâu mấy hơi, cố gắng tỉnh táo lại. Người phía sau bình phong vẫn không có động tĩnh gì quá lớn, có lẽ tôi không bị phát hiện. Tôi lấy thêm can đảm tiến đến bên cạnh bình phong, vươn tay ra muốn tốc chiến tốc thắng lao vào cướp kiếm Cắt Bánh Xốp. . .

Bình thường, vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, câu chuyện thường tiếp tục phát triển theo hai kiểu: Một là kế hoạch thành công, người đánh lén thỏa mãn nguyện vọng, vạch trần toàn bộ sự thật bị giấu giếm, vén màn vở kịch. Hai là có một NPC không biết từ chỗ xó xỉnh nào nhảy ra hét to mấy câu “Đao hạ lưu nhân” hoặc “Ta mang thai con của chàng” vân vân, vì thế tình hình thay đổi, khán giả vừa thăm mắng CMN vừa tiếp tục khổ sở theo dõi câu chuyện máu chó.

Đáng tiếc sau khi xuyên không, trong bao nhiêu kịch bản kích thích, tôi lại rẽ vào một con đường kỳ lạ trước kia và cả sau này cũng chẳng bao giờ có ai vào.

Ngay khi tôi đang vươn tay sờ soạng, chỉ thấy một cái bóng như gió bão lóe lên phía sau bình phong, yên lặng không một tiếng động đứng sau tôi, nhéo nhẹ eo tôi, hơi thở ẩm nóng xen lẫn tà ý phả bên tai tôi:

“Tiểu sư muội, khuya khoắt muội chạy vào phòng sư huynh. Muốn tắm uyên ương với ta sao?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao mùi hương trong căn phòng này lại quen đến vậy rồi.

Tôi, Dương Quách, đêm trăng mờ gió lớn không đã trộm được kiể, lại còn bị một tên dê xồm phong lưu thành tính, tính tình bá đạo bắt ngay tại trận. Hoàn toàn không giống với nguyên tắc bất thành văn ‘dê xồm đột nhập phòng mỹ nữ, trộm hương thành công trong tiểu thuyết’ cả ngàn năm nay.

-----oOo-----

Chương 23: Động tình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dựa theo kinh nghiệm trường kỳ của tôi khi ở cùng một chỗ với Tiêu Long Vũ, anh ta chưa bao giờ cài then cửa vào buổi tối. Bởi vì người đàn ông này phong lưu thành tính, toàn ảo tưởng nửa đêm sẽ có cô nương trèo cửa sổ vào.

Mà tôi nằm mơ cũng không ngờ, tôi lại vào nhầm phòng.

. Không đúng, đây rõ ràng là phòng của Lục Ly! Sao cái đồ dê xồm này lại ở trong phòng của Lục Ly? ! !

Đầu tôi nổ bùm, cứ sôi ùng ục. Trên người Tiêu Long Vũ vẫn còn hương thơm ngát sau khi tắm xong, tay nhàn nhã đặt ngang eo tôi. Hơi thở của anh ta phả lên tai tôi, tôi cảm thấy vành tai mình run lên.

Tôi tự nhận mình là người rất sâu sắc, rất chú trọng nội hàm. Nhưng hôm nay lại thấy sôi sục bất an. Cảm giác ấy chỉ xuất hiện vào lần đầu tiên gặp nhau anh ta cắn tôi, ngay cả tối Tra Chí Cực hôn tôi cũng không có.

Nhưng lúc này đây, ở trong lòng Tiêu Long Vũ, tôi lại thấy rất khó thở. Chú

ếch nhỏ trong lòng không nhúc nhích lâu nay bỗng run lên ba cái.

Tôi không nhin được giơ tay đề lên ngực mình, đầu ngón tay có thể cảm nhận được tim đập rất mạnh. Cảm giác căng thẳng như sắp phun trào khiến tôi ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp:

“Tiêu. Nhị sư huynh, huynh, huynh có thể đứng. đứng xa ra được không?”

“Gì cơ?” Đầu Tiêu Long Vũ lướt qua vai tôi, quay mặt nhìn tôi, tóc ướt sũng cọ tai tôi, “Không phải muội muốn cùng tắm với ta sao, còn thất thần làm gì?”

Tắm cái dưa hấu nhà anh! Tôi oán hận nghĩ, nhưng cũng chỉ nói: “Nhị sư huynh, huynh đi ngủ trước đi, muội. Muội đi thay thùng nước rồi tắm, được không?”

. Phi! Tôi đang nói gì thế này.

“Không được.” Anh ta bỗng cười rộ lên, một tay giữ lấy vai tôi, “Tiêu sư muội đáng yêu của ta đêm khuya cố tình đến thăm, sư huynh không tiếp đãi tốt, chẳng phải đã phụ mất tâm ý của muội sao.”

Tôi kêu rên: “Sư huynh, muội sai rồi, huynh tha cho muội đi! Muội đi làm việc, muội đi luyện tập, muội, muội thật sự sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Muội. Muội không nên nửa đêm chạy đến phòng huynh. Trộm, nhìn trộm huynh tắm.”

Tiêu Long Vũ nói tay ôm tôi ra, tôi lập tức lẩn ra thật xa giống con cá trạch, đứng cách hơn một mét, cúi đầu nhìn giày mình.

“Vậy chạy vào phòng người khác thì được hả?”

Tôi chợt dạ ngẩng đầu nhìn anh ta, vừa hay nhìn thấy khăng lông anh ta

buộc quanh hông. Lúc này tôi mới giật mình nhận ra anh ta vừa mới tắm xong, thân thể như được phủ một lớp ánh trắng sáng ngời làm người ta không dời mắt được.

Tôi sững sờ nhìn, tầm mắt trượt từ cổ anh ta xuống vai và vết thương trên vai trái. Đột nhiên mũi tôi nóng lên, giờ tay lên sờ. Hóa ra lại là máu mũi.

Trong một tuần, lần thứ hai tôi chảy máu mũi dưới ánh trăng. Chẳng qua, lần này không phải do bị ngã.

“A.” Tôi giờ tay ôm mũi, cảm giác máu tươi chảy ào ào giữa kẽ tay, vô cùng mất mặt. Tiêu Long Vũ sững sốt, vội vàng tiến lên giữ lấy tay tôi: “Đừng sợ, đừng ngửa đầu.”

Anh ta thấy tôi không biết làm gì, thở dài, xách tôi đến bên giường ngồi xuống, lại rút cái khăn lông ướt ở bên cạnh đưa cho tôi lau máu.”Đừng vội, không phải chuyện lớn. Thả lỏng, há miệng hít vào.”

Đương nhiên tôi biết đây không phải là chuyện lớn! Nhưng đối diện với Tiêu Long Vũ, người tôi cứ cứng như sắt, hai tay nắm chặt lấy đệm, máu mũi chảy ào ào, không có chút dấu hiệu dừng lại. Anh ta nhíu mày nắm lấy mũi tôi, ép đầu tôi xuống. Tôi cúi đầu, đúng lúc nhìn về phía trước anh ta, phụt một tiếng, suýt nữa miệng cũng phun ra một búng máu.

Lạ thật, lần đầu tiên gặp anh ta, nhìn thấy cảnh ướt át hơn tôi cũng không lúng túng thế này. Còn chảy máu nữa tôi sẽ ‘còn trẻ đã thiếu máu, rối loạn phát triển’ mất. ĐỪNG! Bà đây chắc chắn phải trở thành thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần!

“Sao vậy?” Tiêu Long Vũ vẫn chưa phát hiện ra, cúi người lo lắng nhìn tôi, “Sao lại nghiêm trọng thế này? Người cũng run. Chẳng lẽ mặc ít quá à.”

Tầm mắt tôi lại bất giác lướt lên phần trên của anh ta, vội vàng nhắm mắt lại. “Nhị. Nhị sư huynh, đêm lạnh, huynh mặc quần áo vào trước đi.”

Bên tai vang lên một tiếng cười, tiếp đấy là tiếng tìm quần áo sột soạt cách đó không xa. Tôi bịt mũi, đánh bạo mở ti hí mắt, đúng lúc thấy anh ta đang mặc quần áo, nhìn từ thắt lưng lên, tâm hồn bị cảnh xuân đẹp đẽ này chọc thủng rồi.

Anh ta cũng không quay đầu lại, thản nhiên một câu: “Muội lo gì? Đâu phải chưa từng nhìn thấy. Chính muội đã nói coi như đang nhìn thịt heo còn gì?”

Tôi sừng sốt, lập tức cười khan ha ha một tiếng, vì bịt mũi nên tiếng cười rất quái dị. Thấy máu mũi tôi đã dần ngừng chảy, ánh mắt của anh ta lại liếc đến cái tay cứ cọ tới cọ lui trên người của tôi, dờ khóc dờ cười nói: “Đưa tay cho ta, ta lau sạch cho muội.”

Anh ta cầm khăn lông, nắm tay tôi trong lòng bàn tay, lau cẩn thận sạch sẽ từng ngón tay, động tác chậm rãi như đang thêu hoa.

“Hôm trước ta đổi phòng với sư thúc. Không biết gần đây ông ấy cho muội ăn gì mà máu nóng thế. Mai ta tìm chút gì cho muội bớt nóng.”

Rõ ràng đây là lỗi của Lục Ly.

Thấy tôi không trả lời, anh ta cứ tự nói: “Hai hôm nay ta không ở bên cạnh, muội cũng phải tự chăm sóc lấy mình. Muội thế này sao ta yên tâm để muội ở một mình được.”

Không biết vì sao, nói xong câu cuối, anh ta lại dừng lại. Tôi vừa định hỏi anh ta đã xảy ra chuyện gì, anh ta bỗng ngẩng đầu lên cười: “Ngoan, đổi tay.”

Giống như tạm dừng vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên.

Tôi nhìn gương mặt gần trong gang tấc của anh ta, thờ dài. Anh ta cúi đầu, nhìn rất hòa nhã và lương thiện, giống người hiền lành chuyên làm chuyện tốt chưa bao giờ làm chuyện xấu.

Nhưng anh ta tuyệt đối không phải.

Tính cách Tiêu Long Vũ vừa nóng nảy vừa hư hỏng, tùy tiện quái gở, thay đổi thất thường, nói anh ta là quái nhân tuyệt đối không quá. Hơn nữa nhìn tác phong của anh, vốn chẳng thấy điểm nào tốt, bảo hư chảy mỡ còn tạm được.

Nhưng từ lúc nào anh ta đối với tôi. Không còn ác ý nữa?

Hình như bắt đầu từ khi gặp ma ở đỉnh núi Thanh Trùng?

Tuy vẫn mắng tôi, nhưng. Dù sao vẫn không giống.

Tôi nhìn anh ta ngẩn người, đến khi phục hồi lại tinh thần, hai cánh tay đã ôm siết lấy tôi, cả người chìm vào một cái ôm nóng rực rộng lớn.

Khung cảnh rối loạn. Tôi như bị một cơn gió bế lên. Trong bóng tối có lớp màn dày, hương thơm lan tỏa, quấn quanh tôi. Tôi ngửa mặt ngã xuống giường, tay chân như bị trói chặt, tất cả hồi ức lần đầu tiên nhìn thấy anh ta ập về.

Sáng sớm, trong đình, quần áo sắc sỡ, người phóng khoáng.

Tôi chỉ cảm thấy cơ thể run lên, như bị sóng to cán nuốt, hoàn toàn không biết rốt cuộc tình cảm phức tạp này là gì. Cảm giác xa lạ lại làm cho người ta ý loạn tình mê này khiến tôi hoảng hốt. Chưa bao giờ tôi gặp phải tình cảnh này. Khi tôi ở cạnh Tiểu Cường không có, khi ở cạnh Tra Chí Cực cũng không có.

Như vậy không đúng, không tốt. Phải đẩy anh ta ra, đẩy anh ta ra.

Nhưng hình như anh ta biết tất cả điểm yếu của tôi, thậm chí còn không cần lên tiếng. Đôi môi mềm mại nóng bỏng lướt qua gò má tôi, há miệng cắn một miếng lên cổ tôi.

Tôi run bần bật, lắc đầu muốn tránh ra, nhưng tay chân lại bị nhốt trong lòng anh ta, như sa vào biển lớn mênh mông, không trốn được, không chạy được.

Tôi kinh hãi, có cái gì đó vừa thoát ly khỏi sự khống chế của tôi, đẩy tôi về phía tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

Trong lúc hỗn loạn, dây buộc tóc của tôi rơi xuống đất, sau đó là áo khoác của tôi.

Không có quần áo sẽ bị lạnh, nhưng tôi lại càng ngày càng nóng. Tay anh ta lưu luyến trên đầu tôi, cuối cùng ôm chặt lấy eo tôi. Trong hơi thở của tôi đều là hơi thở của anh ta, xa xôi mà lại quen thuộc, cảm giác run rẩy này ập lại từ sau đầu, làm tôi không còn chỗ trống mà nghĩ nữa.

“Dương Quách, Dương Quách.”

Anh ta khẽ gọi tên tôi, nhưng tiếng nói bỗng ngừng lại, môi anh ta đi lên. Khác với nụ hôn dịu dàng ngọt ngào của Tra Chí Cực, nụ hôn của anh ta nồng nhiệt như rượu Tang Lạc, làm tôi say, rất say. Nhưng vẫn không đủ, nụ hôn cuồng nhiệt như vậy vẫn không đủ.

Tôi mê man, chỉ cảm thấy máu trong người chạy điên cuồng. Hơi thở của anh ta thuần hậu thơm ngọt làm người ta không thở được, ngón tay mang vết chai sần vuốt nhẹ mặt tôi, giọt nước trên tóc rơi xuống cổ tôi, giống cơn mưa nóng bỏng.

Sau đó, anh ta đột nhiên ngừng lại.

“Mở mắt ra.” Hơi thở của anh ta phả lên môi tôi, như bị bỏng, “Mở mắt ra nhìn ta.”

Ánh trắng đẹp như vậy, trên lông mi của anh ta như có một lớp bạc, run nhẹ nhẹ. Trong mắt anh ta là biển lửa đang bốc cháy, nhưng lại hàm chứa một chút tuyệt vọng.

Tôi ngơ ngác nhìn vào mắt anh ta, rất lâu sau mới khẽ hỏi: “Sao. Huynh. Làm vậy?”

Anh ta mỉm cười, giơ tay lên, vén tóc vương trên mặt tôi sang một bên. Thân thể anh ta nóng rực, hơi thở vây quanh tôi, càng làm tôi hoảng sợ hơn.

“Vì ta thích muối. Muối thì sao?”

“..... Muối không biết.”

Anh ta ngây người, sau đấy cười một tiếng giống như thở dài, người run lên hai lần, giọng nói cũng run theo:

“Trái tim người khác luôn bị muối tùy tiện giẫm đạp. Những gì Đỗ Phương và Tra Chí Cực có thể cho muối, ta cũng có thể. Những gì hẳn không thể, ta cũng có thể.”

Nói xong, anh ta ngửa ra phía sau, nằm bên cạnh tôi, mất một lúc lâu hơi thở mới từ từ ổn định lại. Trong phòng bỗng nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức kỳ lạ.

Rất rất lâu sau, khi ý thức của tôi sắp bắt đầu mơ hồ, thì mới nghe thấy anh ta hỏi: “Muối muốn trộm Thiết Vân?”

Tôi đột nhiên kinh hãi, lập tức tỉnh táo lại, cắn môi không nói.

Anh ta chậm rãi nghiêng người, lẳng lặng nhìn tôi, giờ tay vuốt ve trán tôi.”Muối lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, kẻ mù cũng biết muối chú ý đến nó. Lục sư thúc cũng vì thế mà mới đổi phòng với ta.”

Mắt tôi chớp lia lịa, xoay đầu đi đưa lưng về phía anh ta, mặt như sắp bốc cháy. Không biết là vì kế hoạch bị vạch trần, hay là vì cái gì khác.

“Đó là kiếm A Tâm đưa cho sư thúc, muối lấy nó làm gì?”

“.....”

“Muối muốn biết gì?”

Tôi ghen đỏ mặt, giọng hừ hừ không to hơn muỗi: “A Tâm là ai?”

“A Tâm à.....” Tay anh ta nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, dần dần di chuyển

lên trên, vén tóc mái rối tung của tôi ra sau đầu, “A Tâm, là nhũ danh của Lan Khanh.”

-----oOo-----

Chương 24: Bà đây đi đây!

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ bèo Betor: mèomỡ

Nghe thấy hai chữ đó, trái tim tôi trong nháy mắt lạnh đi.

Lại là Lan Khanh!

Tiêu Long Vũ không hề hay biết nỗi khiếp sợ và phần nộ của tôi, nâng cái chân mềm đắp lên cho tôi, lại ôm lấy tôi từ sau lưng, nói thao thao bất tuyệt:

“Muội nghĩ không sai, trước kia ta là đồ đệ của Lan Khanh.”

“Lục Ly là sư huynh của nàng ấy. A Hoàng, muội gọi nó là Voldemort, là thú cưng của sư phụ, sau này luôn đi theo nàng ấy, cho nên mới nghe lời muội.”

“Năm đó là nàng ấy đưa ta rời khỏi Liên Giáo. Trong đại nạn bảy năm trước, nàng ấy chết trận. Ta mới vào Kế Môn.”

.

Cánh tay anh ta vòng qua người tôi, ngón tay vuốt ve bả vai trần của tôi, khẽ nói từng tiếng bên tai tôi về một cô gái khác. Tôi không biết đó là cảm giác gì nữa. Giống như nỗi tuyệt vọng khắc cốt từ sâu trong thân thể tràn ra, khiến tôi đau lòng muốn chết, giống như đã mất đi một thứ quý giá nào đó.

Tôi bật dậy, đẩy Tiêu Long Vũ ra, nhanh chóng mặc từng món đồ lên

người, kéo cửa xông ra ngoài.

Con mẹ nhà huynh! Tiêu Long Vũ huynh đi chết đi!

Trên hàng hiên không có đèn, mờ mờ ảo ảo, tôi tức giận đến run người, mù quáng lao đảo đi trên hành lang. Trên môi vẫn nóng bỏng, nhưng tim thì lạnh ngắt.

Nghi ngờ trong thời gian dài cuối cùng cũng có câu trả lời. Đúng thế, tất cả đã rõ ràng rồi.

Hóa ra tôi và Lan Khanh rất giống nhau.

Chẳng trách, lần đầu tiên gặp, anh ta lại nghĩ rằng tôi cải trang, muốn giết tôi.

Chẳng trách, ngay từ đầu anh ta đã như có như không đề phòng tôi.

Chẳng trách, có khi ánh mắt anh ta nhìn tôi vô cùng phức tạp.

Chẳng trách, anh ta nói. Anh ta muốn tôi.

Hung dữ với tôi là vì cô ta, tốt với tôi cũng là vì cô ta.

Tra Chí Cực. Anh ta cũng biết đúng không? Cho nên mới thích tôi. Còn có Dương Dương Dương, Lục Ly, Bạch Mao, Voldemort.

Bọn họ đối tốt với tôi có bao nhiêu là vì Lan Khanh? Rốt cuộc thì tôi là gì? Là một vật thay thế? Tôi chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Từ khi đến thời đại này tới nay, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đơn độc không nơi nương tựa, đáng thương lại thật đáng buồn.

Tôi xông về phòng, ngậy người một lát, sau đẩy lao tới bên tủ quần áo, kéo cửa tủ ra.

Bà đây đi đây, các người về sau đừng mong gặp lại tôi! Đừng có mong nhìn thấy tôi rồi lại nhớ đến Lan Khanh kia!

Tôi vừa thu dọn hành lý vừa khóc, nước mắt dù lau thế nào cũng không hết.

Tôi còn cho rằng anh ta là người tốt. Hu hu hu. Quả nhiên con lừa dắt đi đâu cũng là con lừa, nhân vật phản diện lúc nào cũng là nhân vật phản diện. Hu hu hu. Còn tưởng rằng anh ta sẽ không lừa tôi nữa. Còn tưởng rằng anh ta sẽ đối tốt với tôi. Hu hu hu. Tôi còn tính nếu có thể chung sống hòa bình với anh ta. Hu hu hu. Tôi sẽ lập tức chia tay Tra Chí Cực rồi bỏ trốn với anh ta Hu hu hu. Tiêu Long Vũ khốn kiếp Hu hu hu.

Tôi lao ra khỏi sân, bắt đầu chạy như điên, sợ Tiêu Long Vũ đuổi theo. Nhưng sự thật chứng minh là tôi tự mình đa tình. Cho đến khi tôi mơ mơ màng màng chạy đến cổng lớn của Phá Quân Tư, phía sau cũng không xuất hiện lấy một người. Tôi lấy thẻ bài ra, hùng hổ giơ lên trước mặt hai người gác cổng. Bọn họ nhìn nhau, cung kính thả tôi ra ngoài.

Đi thôi, đi thôi, con người sẽ phải học cách tự mình lớn lên.

Lúc trước tôi ngồi xe ngựa đến Phá Quân Tư, cho nên hoàn toàn không biết đường xung quanh. Đi lung tung một lúc tới khi thật sự mệt mới dừng lại nghỉ ngơi. Quay đầu nhìn phía sau, hình như không có người đuổi theo tôi thật. Tôi giống như con chó nhà có tang ngồi ở ven đường hứng gió lạnh, thật sự rất đáng thương.

Đây là cảm giác gì?

Trước kia tôi cảm thấy, nếu tôi thích một người, trong lòng người kia cũng chỉ có thể có tôi, không cho phép nhìn người con gái khác. Khi đó trong lòng tôi hào khí ngất trời, khoe khoang kiêu hãnh nhiều hơn ai hết. Nhưng bây giờ, cho đến khi thật sự gặp được người kia, tôi mới hiểu.

Không giống Tra Chí Cực. Anh ta không giống Tra Chí Cực.

Anh ta nhiệt tình như lửa, triền miên không nghỉ. Giống như toàn bộ thế

giới đều là đen trắng, chỉ có ở bên anh ta mới có màu sắc.

Mà sao tôi lại so sánh với người chết?

Quá muộn, tất cả đều đã quá muộn. Đến khi tôi thích anh ta, mới biết trong mắt anh ta trước nay chưa bao giờ là Dương Quách. Cô gái tên Lan Khanh kia vĩnh viễn dừng lại ở bảy năm trước sẽ không bao giờ héo tàn. Đó là người đã từng ở bên anh ta, là cô gái anh ta yêu hơn mười năm.

Tôi ủ rũ ngồi ở ven đường, nhìn con kiến bò dưới tàng cây, lấy cành cây nhỏ chọc nó.

Sắp sang xuân rồi.

Mười lăm tháng ba, chỉ còn hơn một tháng nữa.

. Mười lăm tháng ba? !

Trong lòng tôi đột nhiên hoảng hốt. mấy ngày trước sư phụ nhận được thư của Cung cái gì Cúc đó, nội dung bên trong hẳn là có liên quan tới tôi. Nhưng tôi vừa đến đây không lâu, sao có thể dính dáng gì đến cung Hoa Cúc đó? Hẳn là cục diện rối rắm do Lan Khanh để lại rồi.

Vừa rồi Tiêu Long Vũ còn nói cái gì mà đại nạn bảy năm trước.

Chẳng lẽ năm đó Lan Khanh đả tặc với người ta, bây giờ đối phương tưởng tôi là cô ấy, muốn tới đuổi giết tôi?

Thật buồn cười!

Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà thứ tốt đẹp cô ta lấy hết đi, bây giờ còn muốn tôi chết thay cô ta lần nữa?!

Tôi càng nghĩ càng thấy có lý, trong lòng mắng cô gái tên Lan Khanh đến máu chó phun đầu. Nếu những người đó thật sự muốn mạng của tôi, tôi chạy đến đâu, họ cũng có thể tìm được tôi. Tôi ở đây lạ nước lạ cái, có thể sinh tồn được không vẫn đã vấn đề, sao có thể tránh khỏi đuổi giết được?

Tôi ngồi bên đường như khúc gỗ một lúc. Đã rất muộn rồi, trên đường vắng vẻ, cửa hàng bên đường cũng đã sớm đóng cửa. Ở đây không thể so với hiện đại, không có sóng về đêm, ăn xong cơm chiều không lâu đều đi ngủ cả.

Tôi gãi đầu, ngẫm lại vẫn nên về Phá Quân Tư thôi, cùng lắm thì về sau tránh gặp Tiêu Long Vũ. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Tôi nhìn trái nhìn phải một lát, vẫn không biết đường. Quan tâm làm gì, không thể ngồi đây cả đêm được. Mấy con đường này đi một lúc sẽ nhận ra thôi.

Tôi đứng dậy phủi mông đi về. Cũng chưa đi xa lắm, liền nghe loáng thoáng có tiếng cười và tiếng hát vang lên từ con đường phía trước. Hôm nay không phải ngày hội, sao giờ còn náo nhiệt như vậy?

Vừa đến gần, trước mặt liền ập tới mùi son phấn, còn có tiếng cười duyên của con gái.

..... Đây, chính là đường ‘tình yêu’ trong truyền thuyết sao?

Tôi ho khan vài tiếng, đứng ở ngã tư làm bộ như lơ đãng nhìn con đường kia. Nhìn mấy lần là hết hứng thú, bởi vì những kẻ đến chỗ này tìm vui hơn phân nửa là người có tiền, mà khi tôi nghèo túng thì ghét nhất là gặp kẻ có tiền. Ngay khi tôi đang định xoay người đi, đột nhiên trước mắt hiện lên hai bóng người quen quen. Tôi kinh hãi, vội vàng chạy đến góc đường trốn.

Hai người vừa từ phố hoa đi ra hóa ra là Tư Đồ Lượng và nhóc con luôn sợ tôi!

Tư Đồ Lượng ơi là Tư Đồ Lượng, bình thường nhìn anh ta ra vẻ chính nhân quân tử, không ngờ lại là đồ háo sắc! Thật sự là mặt người dạ thú, còn dạy hư trẻ con!

Mặt hai người đó lạnh tanh, không nói gì ra phố.

Bọn họ tiêu dao xong rồi, giờ chắc là về Phá Quân Tư nhỉ?

Nghĩ đến đây, tôi vội vã lén bám sát phía sau bọn họ, định thần không biết quỷ không hay trở về. Còn chưa được bao xa, nhóc con kia liền vô thức quay đầu lại, đúng lúc nhìn thẳng mặt tôi.

Tôi mỉm cười thân thiện, trong mắt tỏ vẻ “hai người đi đường hai người, chúng ta coi như không biết”. Nhưng sắc mặt thằng nhóc kia đột trên trở nên trắng bệch, cẩn thận liếc nhìn Tư Đồ Lượng bên cạnh, sau đấy lầy ánh mắt phức tạp nhìn tôi, tay phải động đậy.

Trong nháy mắt tôi bỗng cảm thấy đuôi tê rần, cảm đầu ngã quy tại chỗ.

Đợi đến tôi khó khăn lật người, hai người đó đã đi mất hút. Tôi đau đến mức không kêu lên được, trong lòng tức giận ngập trời. Thằng nhóc con đê tiện vô sỉ! Chỉ nhìn thấy các người đến phố hoa thôi mà! Vậy mà lại. Lại đánh lén tôi! Xem ngày mai chị đây có lột da mi ra không!

Tôi xoa xoa cái chân hoàn toàn không có cảm giác của mình, trong lòng vô cùng sợ hãi. Hôm nay đúng là xui tận mạng? Đầu tiên là trộm kiếm không thành, chẳng hiểu sao lại chui đầu ra một tên Tiêu Long Vũ. Bị anh ta đẩy lên giường. Gối đồ chạy đi thì không tìm thấy đường về. Hồ đồ đến phố hoa, gặp Tư Đồ Lượng với thằng nhóc con có tố chất thần kinh kia, sau đấy lại bị thằng nhóc con phét đi hai chân.

Tôi sẽ không chết công trên đường đây chứ. Từ giờ đến lúc trời sáng còn rất lâu, trời lạnh thế này, chân lại không thể động đậy được, liệu đêm đến mèo hoang chó hoang có ra ngoài tản bộ, tiện thể coi tôi như điểm tâm không?

Cái tên Tiêu Long Vũ vô lương tâm kia, không thấy tôi thì phải biết đường ra ngoài tìm chứ. Tôi vẫn chưa ‘hài hòa’ rồi vứt bỏ anh ta, anh ta đã bỏ tôi trước rồi.

Tôi càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt chảy ròng ròng, bụng đói kêu ọc ọc, chân mới dần dần bắt đầu có chút cảm giác. Tôi không ngừng mát xa hai chân mình, cuối cùng khi trời sắp tối là có thể động đậy được rồi. Tôi thử

đứng lên, đi đến ven đường nhặt được một cành cây, chống cành cây đi từng bước một theo hướng mấy người Tư Đồ Lượng biến mất. Chân vừa xót vừa tê, nhưng còn hơn là không có cảm giác.

Khi tôi bò về đến Phá Quân Tư như ăn mỳ, trời đã sắp rạng sáng rồi. Hai cây đuốc trước cửa giương nanh múa vuốt trong gió, có cả hai người gác cổng cũng có vẻ âm trầm đứng đó. Ngoài tiếng gió, toàn bộ Phá Quân Tư đều rất yên tĩnh, giống như lần đầu tiên Tiêu Long Vũ đưa tôi đến đây.

Khi đó tôi không chịu để ý, anh ta kéo tay tôi, đi qua những nơi này, tới điện Lô Vũ.

Thời gian mới chỉ qua nửa tháng, nhưng tất cả đã không còn giống xưa nữa.

Tôi mệt mỏi gật gật đầu, nhận lấy đèn lồng người gác cổng đưa cho, lê thân thể vừa mệt vừa đói về tiểu viện của mình. Tiêu Long Vũ chắc đã sớm đi ngủ rồi. Cùng lắm thì từ nay về sau giả vờ không quen biết anh ta, chỉ cần ở lại Phá Quân Tư là tốt rồi. Coi như nể mặt Lan Khanh, đến lúc đó Lục Ly và sư phụ cũng nhất định sẽ che chở tôi.

Ai, vì mạng sống, tôi thật sự rất bức.

“Biết đường về rồi?”

Còn chưa đi đến sân, tôi chợt nghe thấy tiếng nói giận dữ vang lên ở góc tường.

Tiêu Long Vũ mặt không biểu cảm tựa lên tường, ánh mắt lạnh như băng, giống như một con sói hoang nhìn tôi, tất cả dịu dàng lúc trước đều biến mất không thấy. Đột nhiên tôi cảm nhận được sự sợ hãi không rõ từ đâu tới, những oán hận mãnh liệt với anh ta lúc trước bỗng chốc biến mất tăm.

Có lẽ quan hệ của hai chúng tôi luôn thế này. Anh ta là Tiêu thiếu hiệp cao cao tại thượng võ công cao cường, mà tôi chỉ là một bé gái mồ côi không nơi nương tựa, thỉnh thoảng sẽ giương nanh múa vuốt, nhưng chỉ cần một ánh mắt sắc bén của anh ta thôi cũng đủ làm tôi lùi bước.

Anh ta chăm sóc tôi như thú cưng. Khi tâm trạng tốt thì gãi gáy tôi, khi bực mình thì thẳng chân sút đi.

Tiêu Long Vũ đột nhiên cười khẽ một tiếng, thấp giọng hỏi: “Muội đang sợ gì vậy?”

“Muội. Không, không sợ.”

“Ta sẽ ăn muội à?”

“Không, không phải thế . . .”

“Không sai, ta thật sự sẽ ăn muội. Cả đêm qua, ta luôn nghĩ nên xé muội ra thành từng miếng từng miếng nuốt vào bụng thế nào.”

Anh ta cười rộ lên. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, mắt anh ta vừa đen vừa sâu, không nhìn thấy đáy.

Một giây sau, cánh tay tôi đã bị người ta tóm được. Tiêu Long Vũ nhẹ nhàng dẫn tôi đi đường, cuối cùng lại đẩy mạnh vào trong sân. Tôi lão đảo, vừa miễn cưỡng đứng vững, tai tôi lại đau nhói.

“Dương Quách, muội được lắm, biết bỏ nhà ra đi rồi cơ đấy.”

Tôi kiễng chân nghiêng đầu oa oa kêu to: “Đau, đau quá, huynh bỏ tay ra!”

Tiêu Long Vũ anh giỏi lắm, tôi còn chưa tức giận anh đã ra tay trước rồi! Anh thật sự nghĩ rằng tôi là mèo con chó con anh nuôi sao? !

Cũng không chờ tôi tức giận chát vắn, bên tai đã vang lên giọng nói âm trầm của anh ta: “Không phải muội muốn chạy sao? Được, cho muội chạy, muội đi đi.

Lần sau nhìn thấy muội, ta coi như không biết muội.”

Nói xong anh ta vung tay, ném một cái bao ra, xoay người không nhìn tôi nữa.

Cái bao nặng như bao thuốc nổ. Tôi miễn cưỡng đỡ được, cúi gập người xuống. Mở ra xem nhìn thấy bên trong toàn là vàng!

Anh ta có nhiều tiền vậy sao?!

Tôi khó tin nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng đột nhiên bốc hỏa, hơi thở có thể đốt cả đồng cỏ. Tôi ném mạnh cái bao lên người anh ta, hét to như liệt sĩ cách mạng: “Trả lại cho huynh! Muội không thèm! Huynh đừng hòng sàm sỡ muội xong rồi đuổi muội đi!”

-----oOo-----

Chương 25: Tôi là nữ phụ rực rỡ làm nền cho chân heo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

“Ta gọi huynh đây!”

“Ta cứ thích đợi đây! Đây cũng chẳng phải là nhà huynh!”

Gân xanh trên trán Tiêu Long Vũ hiện cả lên, vén tay áo lên: “Muội muốn đánh nhau hả?”

Tôi nương ánh trăng nhìn người đàn ông trước mặt. Trong đêm, anh ta mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, cả lớp áo trong lẫn lớp áo ngoài đều thêu hoa văn hình mây bằng ba màu xanh, vẻ mặt ngả ngón lạnh nhạt ngày thường đã mất hết. Cho dù không mặc đồ sắc sỡ thì vẫn cứ tỏa sáng rực rỡ như vậy.

Dưới ánh trăng, phần cằm trắng nõn của anh ta tạo thành độ cong lạnh như băng, bởi vì tức giận mà hơi quay đầu đi. Nhìn cơn giận ngập trời trong mắt anh ta, cơn tức của tôi từ từ xuôi xuống.

Lần đầu tiên gặp nhau, ánh mắt anh ta cũng như vậy.

Dương Quách, người chết là quan trọng nhất, số mảy kiếp này chắc chắn là bị anh ta vớt bỏ rồi. Mây chính là nữ phụ chiếu sáng làm nền cho chân heo.

“Muội không đánh nhau với huynh.” Tôi bình tĩnh nói, “Muội đi đây.”

Tôi hít sâu một hơi, chạy tới cửa viện, lau nước mắt sắp chảy ra. Đúng lúc ấy từ đằng sau có người kéo giật tôi về.

“Đợi chút, tiền cũng không cần à.” Tiêu Long Vũ dùng sức ôm lấy eo tôi, lạnh lùng nói.

“Muội không cần. Muội muốn về nhà.”

“Muội là của ta, còn muốn về nhà nào nữa?”

Tôi quay đầu khó tin trợn mắt nhìn anh ta. Người này cổ quái, thay đổi thất thường, mạch suy nghĩ đúng là bá đạo vô đối. Tôi lấy hết sức vùng vẫy muốn thoát khỏi lòng anh ta, nhưng không được. Người này dường như đã biến thành dã thú, giữ chặt cánh tay tôi, muốn tôi hòa vào thân thể anh ta.

“Buông muội ra!”

Tiêu Long Vũ coi như không nghe thấy, nghiêng răng nghiêng lợi cốc lên đầu tôi, vừa cốc vừa mắng:

“Nói linh tinh nhiều như thế mà muội không chịu nhận sai sao. Chẳng nói chẳng rằng đã trốn nhà! Muội là đồ vô lương tâm! Ta đối xử tốt với muội như vậy, đưa muội đi cưới ngựa, dạy võ công cho muội, bị thương vì muội, còn làm bánh ngọt cho muội ăn. Tiêu Long Vũ ta đời này chưa từng đối tốt với ai như vậy đâu! !

“. Kết quả muội nói chạy là chạy, còn chạy đến chỗ ta không tìm thấy! Muội có biết mấy canh giờ vừa rồi ta đã lật hết thành Kiến Dương lên rồi không! Tìm ba lần quanh Phá Quân Tư, năm lượt từ cửa bắc đến cửa nam thành Kiến Dương, còn xông vào hoàng cung tìm lão hoàng đế đóng

cửa thành! Sợ muội bị kẻ gian bắt cóc, lại sợ muội về Phá Quân Tư không tìm thấy ta! Muội. Muội còn dám đi!”

Tôi vừa ôm đầu mình vừa trốn. Tôi chạy chưa được bao lâu đã muốn về rồi, ai bảo tên ngu ngốc này không dạy tôi nhớ đường! Anh ta còn dám lý sự, rõ ràng cột nhà tôi là lỗi của anh ta, thế mà bây giờ còn dám lên án hùng hồn như thể tôi có lỗi với anh ta vậy.

Tôi ôm đầu ấp úng kêu to: “Huynh nghĩ muội không muốn về sao, muội ra ngoài mua đồ ăn lạc đường! Lúc huynh đưa muội đến đây không nói đường cho muội, thành Kiến Dương lớn như vậy, sao muội biết đường về được!”

Tiêu Long Vũ ngừng lại, nghi ngờ nhìn tôi: “Thật không? Không phải muội muốn về tìm Tra Chí Cực à?”

Tôi không quá tình nguyện, gật đầu “Không phải lần đầu tiên đến đây là do huynh đưa muội tới sao, khi đó trời còn chưa sáng, muội nhớ đường thế nào được.”

Anh ta nhìn tôi một lúc, cuối cùng nâng tay lên nhẹ nhàng sờ sờ tóc tôi: “Ta trách lầm muội rồi sao?”

Tôi rúc vào trong lòng anh ta thảm trọng mắt. Hừ, nếu không vì mạng sống, không biết tôi đã chạy đến đâu tiêu dao vui sướng rồi! Vì bò về mà chân tôi như muốn rụng ra đến nơi, thế mà tên công tử bột nhà anh còn dám bóp méo sự thật! Nếu, nếu mặt anh dám xấu thêm chút nữa, chỉ cần một chút thôi, tôi sẽ đâm một phát lên mặt anh ngay lập tức!!

Lại qua một lúc lâu sau, mới nghe thấy anh ta khẽ nói: “Sau này đừng không nói lời nào đã bỏ đi nữa.”

Anh ta thở dài, hình như muốn biết trong lòng tôi đang nghĩ gì, còn nói: “Lan Khanh là Lan Khanh, muội là muội. Ta thích muội, không phải vì muội giống nàng ấy.”

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đấy đột nhiên hỏi không đầu không đuôi: “Cô gái đó là ai?”

“Cô nào?”

“Chính là lần đầu tiên muội gặp huynh. Huynh. Huynh.”

“Người không quan trọng thôi.” Giọng anh ta rất hờ hững, giống như tâm tư vốn không ở đây, “Muộn quá rồi, muội đi nghỉ đi.”

Kỹ năng chuyển đề tài kiểu này cũng vụng thật.

Tôi đi được vài bước, lại quay đầu nhìn anh ta.”Vậy bây giờ huynh còn thích Lan Khanh không?”

Người Tiêu Long Vũ cứng lại, lẳng lặng nhìn tôi không nói.

Chắc chắn là thích. Tôi cười tự giễu, cảm thấy mình thật đúng là tự rước lấy nhục, xua tay với anh ta, xoay người đi về phòng mình. Lúc đẩy cửa ra, đột nhiên nghe thấy anh nói:

“Muội sẽ biết. Một ngày nào đó. Muội sẽ biết.”

Tôi vào phòng, tựa vào khung giường ngồi yên đến hừng đông. Vốn định nói với Tiêu Long Vũ chuyện gặp Tư Đồ Lượng và nhóc con ở phố hoa, sau đấy lại mơ mơ màng màng quên mất.

Khi mặt trời ló dạng, ngoài cửa sổ vang lên tiếng sáo.

Là Tiêu Long Vũ thổi sáo trên nóc nhà.

Từ sau lần trở về từ Liên Giáo, tôi chưa thấy anh ta thổi sáo thêm lần nào. Tôi đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy một người đang ngồi trên nóc nhà bằng gạch ngói màu đen phía đối diện, vẫn là áo trắng tóc đen, tiếng sáo khoan thai.

Tôi nghiêng tai lắng nghe một lúc lâu, sau đấy lặng lẽ tìm hai miếng bông nhét vào tai.

Không phải anh ta thổi không hay, mà là anh ta thổi không chuyên tâm.

Anh ta đang cười, nhưng trong tiếng sáo của anh ta không có tiếng cười. Rõ ràng là khúc Cô Tô Hành vô cùng thanh thoát, mà tôi lại không nghe thấy chút sung sướng hân hoan nào, chỉ toàn là bi thương và thê lương.

Tôi không hiểu anh ta đang nghĩ gì. Tôi không biết quá khứ của anh ta, anh ta cũng không muốn nói.

Có thể biết quá khứ của anh ta, chỉ có cô gái tên Lan Khanh kia.

Bầu trời trên tiểu viện dần sáng lên. Phía chân trời mây trôi lững lờ, ánh nắng lấp lánh chiếu rọi tháp Cửu Long cách đó không xa, đan vào nhau thành một cuốn tranh tuyệt sắc.

Ngắm lại, trên đời này, có bao nhiêu núi sông bao la hùng vĩ, thúc ngựa gio roi, uy vũ chạy băng băng, chớp mắt đã qua nghìn dặm.

Mà tôi lại gặp phải anh ta. Sau cánh cửa trong tiểu viện ở Kế Môn, một ánh nhìn lướt qua, tóc đen, áo thêu, rực rỡ chói mắt, hơi ấm vẫn vương vất.

Tôi không tài nào quên sắc đỏ hôm ấy, tinh tế tĩnh lặng nhưng vẫn hùng hực thiêu đốt, đốt tới mức núi sông cũng đổi sắc. Nhưng anh ta vẫn như ánh trăng ngoài cửa sổ kia, trường tồn, tĩnh lặng, không vương bụi trần.

Ngày mới bắt đầu, mái tóc dài rối tung lướt qua hai gò má, che đi gương mặt của anh ta.

Cũng che đi đôi lông mi uơng ước của anh ta.

Tôi không ngủ đủ nên hôm sau nói chuyện với ai cũng nổi đóa.

Tôi phờ phạc ỉu xiu ra khỏi phòng, đã thấy cửa phòng Tiêu Long Vũ ở đối diện mở toang, không thấy người đâu.

Giời lắm, vết thương vừa khỏi, sáng sớm đã mất dạng rồi.

Trên đường đến phòng ăn gặp Mao Mâu, tôi thuận miệng hỏi một câu, Mao Mâu lấp bắp khoa tay múa chân nói: “Vừa nhìn thấy Tiêu tiên bối đến phòng bếp, mang một vò rượu rất lớn đi ra, Hoắc Béo ngăn cản, bị huynh ấy đâm một phát vào mặt, giờ trên mặt vẫn có một vết bầm rất to.”

À thì.

Xem ra tâm trạng của Tiêu Long Vũ cũng không tốt lắm.

Mao Mâu nói tiếp: “Quách Quách, hôm qua cô có nghe thấy động tĩnh gì không? Có kẻ của Cúc Trạch Cung tập kích lúc nửa đêm!”

“Cái gì? !” Tôi sợ hết hồn.

“Sau đó Tiêu tiên bối lạnh mặt đi ra đánh gục cả lũ, rồi vội vàng ra ngoài, chỉ cho chúng tôi giết sạch sát thủ Cúc Trạch Cung rồi cho chó ăn.”

“ ”

Mao Mâu nhìn xung quanh, đột nhiên thần bí nói: “Dù cô có tin hay không, nhưng đêm qua tôi đi tuần tra, nghe thấy trong phòng huynh ấy có tiếng con gái.”

Tôi cười khan mấy tiếng: “Sao thế được. Sao Phá Quân Tư có thể cho con gái vào được, ha ha, ha ha. ”

Vẻ mặt Mao Mâu như kiêu “Này cô không biết là huynh ấy có thể gọi đồ ăn bên ngoài à”, kề sát vào tai tôi thấp giọng nói: “Tôi đoán là huynh ấy muốn cưỡng bức cô dân nữ nào đấy, nhưng cuối cùng lại để xổng, anh ta mang đục hỏa đầy người đuổi theo!”

Thấy tôi không phản ứng, anh ta tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Đến giờ mọ [1] mới về, trông có vẻ chán nản lắm, chắc là không tìm được người. Chẳng trách hôm nay tâm trạng không tốt.”

[1] Giờ mọ: từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Cuối cùng tôi không thể chịu được nữa, đánh cho anh ta u đầu.

Sau khi vết thương của Tiêu Long Vũ lành thì bắt đầu so chiêu với tôi, hoàn toàn không hề nhắc đến chuyện đêm đó. Những ngày sau đó trôi qua rất nhanh, đảo mắt, cách mười lăm tháng ba chỉ còn mười ngày nữa.

Chạng vạng hôm đó, đến lượt ba người tôi, Tiêu Long Vũ, Bạch Mao nhận nhiệm vụ đi mua đồ, mua một đồng nguyên liệu nấu ăn từ ngoài thành ngoài. Khi đi qua một ngôi miếu đồ nát ở ngoại ô, Tiêu Long Vũ đột nhiên ngừng bước, đi tới ven rừng, lạnh nhạt nói: “Còn chưa đến lúc mà đã tìm tới tận đây rồi.”

Tôi không hiểu, quay đầu nhìn anh ta, chợt thấy sau cánh rừng có bóng người lóe lên, từ từ đi đến đây.

Là một người đàn ông áo xám đội đầu lập.

Tiêu Long Vũ nhìn hắn ta, không nói gì.

Giọng nói của người áo xám rất nhẹ rất nhỏ, nhưng lại vang vọng mạnh mẽ, không hề vòng vo chút nào: “Giao nàng ta cho ta, ta tha chết cho ngươi.”

Từ khi nhìn thấy người đàn ông đó, sắc mặt Bạch Mao trở nên rất kỳ lạ, như bị hóa đá, trán đầm mồ hôi lạnh. Một lát sau, anh ta đột nhiên tiến lên vài bước chắn trước mặt chúng tôi, xiết chặt kiếm bên hông.

“Sur công, người mau dẫn đại nhân đi đi, con ở lại chặn hắn!”

Tiêu Long Vũ nhìn Bạch Mao với vẻ coi thường, vẻ mặt trào phúng như nghe được chuyện gì buồn cười lắm.

Bạch Mao vội thấp giọng hét lên: “Đi nhanh lên!”

Tiêu Long Vũ cười nhạo một tiếng, nhàn nhã nói: “Hắn là đệ tử thứ ba của

Cúc Trạch Cung, thực lực tuyệt đối không dưới sát thủ Ngân Sa cấp cao nhất của Phá Quân Tư. Người muốn chết thì sang bên cạnh cắt cổ, không muốn chết thì đưa kiếm đây cho ta.”

Bạch Mao hoảng sợ, nhìn tôi ở phía sau anh ta, cuối cùng do dự cởi kiếm xuống đưa tới, lùi sang bên cạnh không nói gì. Tiêu Long Vũ nhận lấy kiếm, nụ cười lười nhác trên gương mặt biến mất, giờ thanh kiếm lên, chém tảng đá trước miếu.

Tảng đá bị một kiếm chẻ đôi, người áo xám vội đưa tay đỡ đá vụn, đã thấy Tiêu Long Vũ đặt ngang kiếm trước ngực, tay trái nhẹ nhàng khẽ bắn ra, ngay lập tức cả thanh kiếm rung lên, phát ra tiếng kêu leng keng.

Tôi mới chỉ nhìn thấy anh ta dùng vũ khí một lần, là ở đỉnh núi Thanh Trùng, anh ta dùng kiếm của Mao Mâu giết một ma nam tên Quý Lăng. Nhưng lần này, chiêu thức của anh ta hoàn toàn khác.

Tiếng kiếm vẫn chưa dừng lại, anh ta liền đưa tay cầm lưỡi kiếm gần chuôi kiếm.

Tay không nắm kiếm sắc, bàn tay anh ta lập tức bị nhuộm đỏ, máu tươi nhỏ tí tách xuống đất tạo thành một đóa hoa xinh đẹp.

Anh ta muốn làm gì?

“Mấy năm nay, ta chưa bao giờ để lộ sư thừa [2] trước mặt bất cứ ai.
Người may mắn lắm đây.”

[2] Sư thừa là một tư tưởng nho giáo trong đó coi việc học tập chủ yếu là việc thừa hưởng các kiến thức của người thầy (sư).

Dứt lời, anh ta mỉm cười, tung người lên chém về phía người kia.

-----oOo-----

Chương 26: Chú cướp à, chú xui rồi

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

Đổi mặt với đòn tấn công của Tiêu Long Vũ, người áo xám cũng rút ra một thanh đoản kiếm.

Tra Chí Cực từng nói với tôi, đối với đánh cận chiến, người dùng binh khí ngắn cần kỹ thuật rất cao. Vậy nên phần lớn người học võ đều thiên về dùng binh khí dài, có thể vừa tấn công vừa phòng thủ, giới hạn phạm vi áp sát của kẻ địch.

Hai người này thật sự là hai kẻ xuất chúng.

Lại nhìn Tiêu Long Vũ, thân thể cao ráo rắn rỏi, động tác lại linh hoạt khéo léo lạ thường, đảo mắt đã giao đấu với người áo xám năm sáu chiêu. Rút kiếm lật tay chém một nhát, chỉ nghe thấy tiếng ma sát chói tay vang lên, hai thanh kiếm giao thoa đụng vào nhau, kiếm phong đỡ kiếm phong, sau đấy nhanh chóng lùi ra.

Tiêu Long Vũ vừa đứng vững, trên thân kiếm liền nhanh chóng xuất hiện vài vết rạn, sau đấy một tiếng vang lạnh lạnh, bước theo vết xe đổ của thanh Tấu Khải, vỡ thành mảnh nhỏ.

Kiếm của Bạch Mao vốn sắc bén linh hoạt, là tại đồ ngốc này vừa rồi cố ý chém vào tảng đá.

Không vỡ mới là lạ.

Ngay lúc tôi che mặt không đành lòng nhìn, người áo xám bỗng kêu lên vô cùng kinh ngạc. Tôi tách ngón tay thành một đường nhỏ, thấy hấn ta đang sững sờ nhìn chằm chằm Tiêu Long Vũ, kiếm trong tay run lên như sắp rơi xuống đất.

“Người. Sao có thể là Xuyên Vân kiếm pháp?”

Hắn ta lại quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Mao, rồi lại nhìn tôi, bỗng bừng tỉnh, chỉ vào Tiêu Long Vũ thất thanh nói: “Người, người, người chính là con bé mặc váy hồng năm đó? A! ! Sao lớn lên lại xấu thế hả? ! !

Tiêu Long Vũ sờ sờ mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xin lỗi, mặt mũi xấu quá khiến người sợ rồi.”

Người áo xám đau lòng giậm chân.”Còn tưởng rằng trong hai tên đồ đệ thì người sẽ giống nàng, không ngờ, thật không thể ngờ được, lớn lên thì tàn rồi.” Nói tới đây, hắn ta đột nhiên nhớ tới mục đích hôm nay, giọng lạnh hẳn đi, “Váy hồng, người tránh ra, hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi.”

“Người mơ à! ! !”

Cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng hét to, ngay sau đó một bóng đen bay qua trước mắt tôi, bay thẳng về phía người áo xám. Người áo xám vội vàng đưa kiếm lên cản đòn, kết quả vẫn bị lực đánh bất ngờ đánh lùi lại hơn ba mét.

Lục Ly cầm kiếm dang dang sát khí đứng trước mặt hắn ta, trong mắt như muốn phun ra lửa. Anh ta tiếp tục quát: “Tiểu Minh! Từ nhỏ người ở ngay sát phòng ta, cái gì cũng muốn tranh cướp với ta, hôm nay người đừng có mơ đưa được cộng sự của ta đi!”

Người áo xám lại yên lặng nhìn anh ta một lượt. “Su phụ nói không sai, Lục Ly, quả nhiên là người phá rối sau lưng.” Tuy giọng hắn ta vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng ngữ điệu lại bắt đầu trở nên oán hận, nâng mũi kiếm chỉ vào Lục Ly, “Nhiều năm rồi, người vẫn nói năng bậy bạ như vậy. Thiết Vân rõ ràng là A Tâm tặng cho ta, năm đó bị người một khốc, hai thất cổ cướp đi còn chưa tính, giờ lại muốn bắt nàng đi. Hôm nay, ta muốn lấy lại đồ của mình, người còn ngăn cản thì đúng là khinh người quá đáng!”

Thân hình Lục Ly vốn nhỏ gầy, so sánh với người áo xám đội đầu lập cao lớn uy vũ thì càng giống học sinh trung học hơn. Nhưng người đàn ông giống học sinh trung học này lại táo bạo xách cây trường kiếm màu đỏ trong tay lên quơ quơ với người áo xám, đặc ý nói: “Cướp của người thì

sao? Người ~ đánh ~ ta ~ đi ~~~" (=))))))))))

Người áo xám cuối cùng cũng bị chọc tức, thoáng nhìn về phía tôi, sau đấy không nói gì, đâm thẳng vào Lục Ly, hai người cùng xông vào đánh nhau, tiếng binh khí va chạm không ngừng vang lên bên tai.

. Mấy người cẩn thận chút đi, Thiết Vân gì đấy tôi còn chưa được nhìn thấy đâu, mấy kẻ phá của các người đừng để nó vỡ đấy nhé!

Nhưng tình huống sau đó đã phát triển ngoài dự kiến của tôi. Hai người trước mắt dường như thật sự muốn liều mạng, chiêu thức hung ác, không lưu tình chút nào. Tôi nhìn họ đánh tới mức trời đất mù mịt, không ngừng vùng kiếm, không ngừng tránh né, cây kiếm màu bạc và màu đỏ cùng đan vào nhau, không ngừng có máu tươi chảy ra.

Tôi bỗng cảm thấy tay áo mình bị tóm chặt, quay đầu thì thấy Bạch Mao run run nắm lấy tay tôi như con chó con.

Tiêu Long Vũ ở bên kia vẫn chẳng có biểu cảm gì, đến lúc này mới động đậy, đến gần hai người đang say sưa đánh nhau. Lục Ly và người áo xám vốn đầu ngang sức, lúc thấy Tiêu Long Vũ tiến lên thì bay ngược về phía sau, tạo khoảng cách với người áo xám như có thần giao cách cảm vậy.

Tay Tiêu Long Vũ động đây, từ giữa ngón tay có gì đó bắn về phía người kia. Người áo xám không kịp tránh, ba cây châm bạc đâm vào cánh tay phải của hắn ta.

Người áo xám thả tay, kiểm rơi loảng xoảng xuống đất.

Thắng bại đã rõ. Tuy là đánh lén.

Ngay khi tôi thở phào nhẹ nhõm thì người áo xám bỗng mỉm cười nghiêng đầu, giơ tay về phía rừng cây. Lôi ra được một cô gái.

Mọi người: “.....”

Anh bạn, anh tưởng mình là Lưu Khiêm [1] sao.

[1] Lưu Khiêm là một nhà ảo thuật tài ba nổi tiếng ở Đài Loan.

Cô gái kia cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, cần cổ trắng nõn bị hắn ta bóp chặt, dường như có thể bị vặn đứt bất cứ lúc nào.

Khuôn mặt đó là Ngụy Ba Như.

Cô ấy đến lúc nào vậy? Vừa rồi luôn đứng bên cạnh xem sao?

Tôi ngơ ngác nhìn sư tử đột nhiên xuất hiện, đầu óc ngừng hoạt động. Đầu tiên là Voldemort, bây giờ lại là Ngụy Ba Như, từng người đều xuất hiện. Vậy sư phụ đâu, Tra Chí Cực đâu? Tôi nhìn xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó.

Vậy người áo xám lạnh lùng nói: “Thật là làm người ta mở mang tầm mắt. Đến cả trưởng công chúa hiện thực đoạn trang, dũng mãnh thiện chiến cũng lén la lén lút trốn một bên nhìn lén, chẳng ra thể thống gì rồi.”

Trưởng công chúa? !

Một lúc lâu sau miệng tôi vẫn chưa khép lại được. Lục Ly ở bên cạnh vừa lau máu trên người, vừa bĩu môi với Tiêu Long Vũ: “Nhóc con, cho người một cơ hội lập công, chém tên kia đi!”

“Nhưng. . . . Mà sư tử của tôi ở trong tay hắn!” Tôi không nhịn được nhắc nhở. Tuy võ công của Ngụy Ba Như không tồi, nhưng voi chết đói ép chết con kiến, dù người áo xám bị thương, nhưng nếu muốn bắt cô ấy thì cũng chỉ cần mấy ngón tay. Huống chi hắn ta lại đặt một con dao không biết lấy ra từ đâu ngay trên cổ Ngụy Ba Như.

Không ngờ Lục Ly chẳng thèm chớp mắt lấy một cái “Hắn làm hoàng nữ bị thương thì lấy mạng ra mà đền, người chỉ cần không chính tay làm nàng ta bị thương là được.”

Ngụ ý là, Ngụy Ba Như bị giết cũng chẳng sao. Dù sao cũng không phải là Tiêu Long Vũ ra tay, tìm anh ta tính sổ làm sao được? Chẳng liên quan gì

đến anh ta và Lục Ly cả.

..... Người, người đàn ông này âm hiểm quá đấy!

Tiêu Long Vũ khẽ nhíu mày, dường như đang đắn đo xem có nên ra tay hay không. Người áo xám thấy chúng tôi không để ý đến sự uy hiếp của hắn, dao đặt trên cổ Ngụy Ba Như lại chặt hơn, to tiếng lặp lại: “Các người còn dám tiến lên, ta sẽ chém cô ta thật đấy!”

Ngụy Ba Như không hổ là công chúa, trong thời khắc tứ cố vô thân mà vẫn bình tĩnh lạ thường. Cô ta nhìn Lục Ly một lát, rồi nói với người áo xám: “Nếu người giết ta, phụ hoàng ta chắc chắn sẽ băm người thành trăm mảnh, người không sợ sao?”

Người áo xám cười lạnh.”Ta đã làm chuyện này thì sợ gì chặt đầu?”

Ngụy Ba Như liền cười rộ lên.”Người còn không sợ, ta ở trong giang hồ nhiều năm như vậy, thì sao lại sợ chứ.” Rồi nói với Lục Ly, “Lục tiên bối, ta kính trọng ngài là trưởng bối, nhưng không ngờ ngài lại mượn đao giết người như vậy.”

“Hử?” Lục Ly vô tội nhìn cô ta, “Lời công chúa nói có bằng chứng không?”

“Ta xuất cung từ nhỏ, đã cắt đứt quan hệ với triều đình từ lâu rồi! Mười mấy năm qua, tuy là tam đệ tử Kế Môn, nhưng dù thế nào địa vị cũng không bằng đại nhân Lan Khanh! Ngài hà cớ gì phải tìm cơ hội diệt trừ ta!”

Từng chữ Ngụy Ba Như nói ra đều vang lên hùng hồn. Tất cả đám người chúng tôi đều ngửa đầu chiêm ngưỡng ‘Hà đông sư hồng’ của cô ấy. Công chúa một nước quả nhiên rất mạnh mẽ!

Sur ty, hóa ra tôi đã xem nhẹ chị quá rồi.

Đang yên lặng, Tiêu Long Vũ bỗng cười nhẹ, thông thả nói với người áo xám: “Bây giờ người đang trúng kịch độc, cũng chỉ là phô trương thanh thế thôi. Thả trưởng công chúa ra, chúng ta sẽ để người đi.”

Người áo xám không nói gì, xem ra thật sự muốn liều ‘cá chết lưới rách’. Một lúc lâu sau, hắn ta nhìn chúng tôi một vòng, biết hay không biết đều nhìn.

“Hôm nay, nếu muốn đi, ta sẽ dẫn A Tâm đi cùng. Còn không.” Hắn ta siết chặt con dao trong tay, gần từng tiếng nói:

“Đánh tiếp! Ai thua kẻ đấy chết!”

Hắn nói rất dứt khoát, ai cũng nghe ra trong lời nói đó chứa mấy phần tàn bạo, ác độc. Lục Ly và Tiêu Long Vũ đều giật mình, không ai nói được gì. Trước ngôi miếu đỏ nát lặng ngắt như tờ.

Cuối cùng tôi ho một tiếng.”Này. Haizzz, ông mau thả sư tử của tôi ra. Tôi đi theo ông.”

Vừa dứt lời, mấy người xung quanh đều sửng sốt.

“Đại nhân.”

Bạch Mao ở bên cạnh vội muốn ngăn lại, tôi yên lặng bóp cánh tay anh ta một cái, ngăn anh ta nói.

Người áo xám bắt cóc tôi, chạy như bay ra ngoài thành hoang vu.

Tuy hắn trúng độc, nhưng dường như chỉ cánh tay phải là không có sức thôi, vẫn có thể vận công, bay qua mấy cái cây, đảo mắt đã bay lên vách núi.

Thấy tôi ngoan ngoãn để hắn ta kẹp dưới xương sườn không nhúc nhích, phía sau lại không có người đuổi theo, người áo xám cảm thấy hoang mang, chịu hết nổi hỏi: “Nàng làm sao vậy? Tốt xấu gì cũng phải nói một tiếng đi chứ.”

“Đau họng.”

“ ”

Người áo xám nuốt xuống một ngụm máu, rất lâu sau mới nói tiếp: “Nàng thật ngốc. Nàng có biết là đối với lão hoàng đế kia, nàng còn quan trọng hơn hoàng nữ không?”

Tôi vẫn chưa hiểu ra sao, hấn kiên nhẫn giải thích: “Không phải nàng sợ bị hỏi tội nên mới bằng lòng đi theo ta à? Nàng phải biết, nếu nàng xảy ra chuyện gì, Cúc Trạch Cung sẽ làm loạn khiến giang sơn bất ổn xã tắc không yên ngay lập tức. Lão già kia chắc chắn sẽ không dám giết nàng vì một đứa con gái đâu.”

Đầu tôi vẫn ù ù. “Nhưng không phải ông là người của Cúc Trạch Cung à? Không phải muốn tới giết tôi sao? Tôi xảy ra chuyện hà có gì Cúc Trạch Cung phải ra mặt vì tôi?”

“Vì nàng là của cung chủ.” Hấn thấy mình suýt lỡ miệng, vội dừng lại, “Dù sao thì nàng cũng nên nhớ, cho dù ở cạnh hoàng đế cô cũng không phải sợ. Chỉ là một hoàng nữ, Ngân Sa như nàng ra lệnh một tiếng là có thể lấy mạng nàng ta, cần gì mượn tay ta giết ả?”

Ngân Sa? Chắc là nói đến Lan Khanh. Người này cũng ngộ nhận tôi thành Lan Khanh rồi.

Nhưng lúc này tôi thấy mừng vì hấn nhầm, nghe những gì hấn vừa nói có vẻ quan hệ giữa hấn và Lan Khanh không tồi, chắc là sẽ không giết tôi. Lần này, tôi cũng đã có tính toán.

Tôi cười hì hì nhìn hấn: “Chú à, con người chú thật tốt.”

Người áo xám lại nói một mạch: “Ta không phải là chú! Hơn nữa, cũng không phải là người tốt.”

Hấn cố tỏ ra dửng dưng, nhưng không được lâu lắm lại cười to giống như diễn viên hạng ba. Hấn thở dài, giọng nói vẫn nhẹ nhàng : “A Tâm, ta tìm nàng bảy năm rồi.”

Cuối cùng cũng đợi được đến đoạn ôn lại chuyện xưa. Tôi vội nói dối theo lời đã soạn sẵn:

“Thật ra, sau lần bị thương đó tôi bị mất trí nhớ, không nhớ mình là ai, cũng không nhớ được mọi người. Đến hôm nay trí nhớ vẫn mơ mơ hồ hồ, rất nhiều chuyện không nhớ rõ. Chú đừng trách tôi.”

“Mất trí nhớ?” Hấn dừng lại một lúc, “A Tâm, nàng không nhớ ta sao?”

Tôi hồn nhiên gật đầu “Ngay cả Lục Ly tôi cũng không nhớ.”

Hấn vẫn đội đầu lạp, tôi không nhìn thấy vẻ mặt hấn, lại thấy rõ trong giọng nói của hấn có mấy phần vui sướng. “Không sao. Sẽ giúp nàng nhớ lại thôi.”

Sau đó lại vội bổ sung thêm: “Không nhân lúc nàng mất trí nhớ mà nhảy vào đâu.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Tôi lại gật đầu.

Lại chạy một lúc lâu, hấn ta đột nhiên rầu rĩ nói: “Có người đã từng nói nàng béo lên chưa?”

Tôi sững sốt, đột nhiên nhớ tới hôm Tiêu Long Vũ cũng tôi ở núi Thanh Trùng, nói tôi nặng như heo, anh ta mệt đến mức eo sắp đứt ra rồi. Bỗng chốc có cảm giác đau xót “Chạy vẫn chạy, nhưng con lừa chở tôi đã không còn là con lừa ngày xưa nữa rồi.”

Tôi thở dài một hơi, cho tay vào trong tay áo, vừa móc vừa nói: “Có, cho nên tôi đang muốn giảm béo đây.”

Người áo xám giật mình, khước mắt lại liếc thấy tôi cho cái gì đó vào miệng, cắn rộp một tiếng.

“A Tâm, nàng làm gì đấy? !” Hấn căng thẳng, một tay nắm lấy cằm tôi, “Nhỏ ra! Ta sẽ không giết nàng đâu! Nếu nàng thích Lục Ly, ta. Ta

đưa nàng về là được, nàng đừng tự sát!”

Tôi đứng nhìn hắn một cái, lại ném một hạt vào trong miệng: “Tôi làm gì đâu? Cắn hạt dưa thôi mà. Trong đời người chỉ có hai chữ ăn và mặc. Sau này đi theo chú, chắc chắn phải chịu khổ vất vả. May mắn hôm nay trước khi ra ngoài tôi đã bóc sẵn một nắm hạt dưa. Chú có muốn ăn không?”

Người áo xám đang vận công chạy như bay bỗng dừng lại, chân khí tản ra, lăn ruỳnh từ trên vách đá xuống.

-----oOo-----

Chương 27: Cuộc chiến giành bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

Người áo xám mang theo tôi lăn từ trên vách đá xuống.

May mà hắn còn có chút đạo đức, cánh tay trái ôm chặt tôi trong ngực, rồi điều chỉnh tư thế rơi xuống, xem ra hắn quyết định làm đệm thịt cho tôi rồi.

Rắc.

Tôi nghe thấy tiếng xương gãy, nhưng đương nhiên không phải là của tôi. Quả nhiên, cúi đầu thấy người áo xám bị tôi đè ở dưới đang khốn khổ thở hổn hển.

Không tốt, không cẩn thận nghịch hỏng hắn rồi =.=

Tôi đứng lên khỏi người hắn, lắc đầu thở dài: “Ai, chú tội gì phải thế. Liều sống liều chết cướp tôi đến đây rồi tự làm mình gãy xương?” Tôi nhặt hạt dưa rơi khắp nơi lên, nhét vào trong tay áo, ngồi xuống bắt đầu cởi quần áo của hắn.

“A, A Tâm, nàng làm gì đấy!” Hấn muốn hét lên nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Tôi thuận thực cởi áo choàng của hấn ra, thuận tay lấy luôn đầu lạp xiêu xiêu vẹo vẹo, đúng lúc thường thức được vẻ mặt kinh hoàng “thiếu phụ xinh đẹp ban đêm gặp phải kẻ bắt cóc hung dữ” trên mặt hấn ta.

Ồ, hóa ra không phải ông chú hả.

Người đàn ông này nhìn qua không khác Lục Ly là bao, chưa đến ba mươi tuổi, dáng người không tồi, nhưng sắc mặt hơi tái giống mỹ nhân bị bệnh. Khó có thể tưởng tượng được người như thế này có thể đấu với Lục Ly và Tiêu Long Vũ lâu đến thế.

Tôi nhìn một lúc lâu, sau đó tiếp tục sự nghiệp cởi quần áo vĩ đại của tôi, vừa cởi vừa nói: “Tiểu Khôi Khôi [1], không ngờ huynh lại đẹp trai đến vậy. Nhưng sao mặt mày lại hốc hác, người như tấm lụa mỏng thế này? Lục Ly và Tiêu Long Vũ đều nhận ra huynh, huynh giả vờ làm người thần bí làm gì.”

[1] Khôi Khôi là con trai của sói xám trong phim hoạt hình Sói xám và Cừu vui vẻ =v=

Gương mặt trắng nõn của Tiểu Khôi Khôi ửng hồng, giãy giụa muốn trốn khỏi ma trảo của tôi. Đáng tiếc bây giờ anh ta không cử động được một tay lại gãy chân, không hề có sức phản kháng trước hành vi cầm thú của tôi, chỉ có thể yếu ớt vô lực nói: “A Tâm, nàng đừng như vậy.”

Tôi tay dừng lại.”Huynh không muốn?”

“Nàng. Ta. Nàng sẽ hối hận.” Mặt Tiểu Khôi Khôi càng đỏ hơn, lắp bắp rất lâu cũng không nói được hết câu, “Còn nữa, ta không phải là Tiểu Khôi Khôi. Ta là Tường Minh. Tôn Tường Minh.”

Tôn Tường Minh.

Đúng là một cái tên đầy hơi thở quê cha đất tổ. Tôi ho một tiếng, hỏi:

“Trước kia tôi gọi huynh thế nào?”

“Lúc đầu thì gọi Tôn Tường Minh, sau này gọi là Minh sư huynh, cũng có khi gọi Minh ca ca.” Giọng anh ta càng ngày càng nhỏ, hình như hơi xấu hổ.

Tiểu thư Lan Khanh à, có phải cô có quan hệ cùng cha khác ông nội với Lâm Đại Ngọc không thế. Lúc cô gọi người ta là “Minh ca ca” có nhớ tới Tiểu Long Nữ ngốc nghếch chờ cô gái bạc tình bạc nghĩa như cô bên bờ hồ Đại Minh năm ấy không [2]! !

[2] Đây là câu thoại kinh điển trong truyện của Quỳnh Dao. Là Hạ Vũ Hà – mẹ Hạ Tử Vi dặn con gái khi tìm được cha hãy hỏi: “Chàng có còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh ngày ấy không?”

Trong lòng tôi không ngừng thầm oán, nhưng ngoài mặt lại hào sảng vỗ vai anh ta:

“Được, bây giờ tôi gọi huynh là tiểu Minh! Nào, chẳng phải là cởi quần áo thôi sao, người lớn như huynh thì xấu hổ cái gì!”

Hôm nay anh ta cho cũng phải cho, không cho cũng phải cho!

Tôi cười gian hai tiếng, cởi áo choàng của anh ta ra, giật lấy dao và đầu lạp của anh ta, cuối cùng liếc mắt nhìn ủng của anh ta, do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng quyết định bỏ qua. Tôi nhanh chóng mặc đồ, dưới ánh mắt khiếp sợ kinh ngạc của tiểu Minh vẫy tay nghênh ngang mà đi.

Tôi vừa đi vừa sờ miếng vàng vụn trong khe hở giữa hai lớp quần áo, cảm thấy an lòng vô cùng. Cũng may tôi đã tính trước, hai ngày trước liền đập vỡ số vàng Tiêu Long Vũ cho tôi, mang theo người. Tuy nặng muốn chết, nhưng cảm giác có tiền thật sự rất tốt. Dao kiếm giáo mác là cái thá gì, bà đây có Hoàng Kim Giáp, giết ha ha ha ha ha!

Nói đi nói lại, Tôn Tường Minh bị trọng thương còn có thể công tôi và bộ quần áo đầy vàng chạy xa như vậy, thật không hổ là cao thủ. Hơn nữa vừa rồi anh ta đổ mặt liều chết bảo vệ mảnh vải cuối cùng trên người và tôn

ng nghiêm. Tuy tôi muốn quần áo của hắn, nhưng tôi không muốn mang trên lưng tội danh giết người, hơn nữa người này dù sao cũng là ‘cán bộ cao cấp’ của tổ chức hắc ám Cúc Trạch Cung.

Tôi cảm khái trong chốc lát, rồi lại sục sôi nhìn bầu trời mênh mông: Có đao có tiền có nam trang, năm tháng nữ hiệp Dương Quách bước chân vào giang hồ bắt đầu rồi!

Ngay khi tôi đang kích động, đột nhiên nghe thấy tiếng tiểu Minh kinh ngạc hô lên ở phía sau cách đây không xa: “Quý sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

Tôi buông nắm tay xuống quay lại nhìn thì thấy một gương mặt trắng bệch vô cùng quen mắt.

Quý.

“Ôi mẹ ơi, quý! ! !” Tôi bị dọa đến mức phải trốn ra sau cái cây, ngồi xồm ồm đầu, “Đừng ăn thịt tôi! Tôi rất béo không ăn được đâu, ăn tên gầy kia đi, ăn anh ta ngon hơn!”

Một lúc lâu sau, phía đối diện cũng không có động tĩnh gì. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú, thấy quý nam bị Tiêu Long Vũ chém ở núi Thanh Trừng đang hưng thú quan sát tôi.

Cuối cùng, hắn ta nói: “Tuy lâu lắm rồi ta chưa ăn thịt, nhưng cũng không đói khát đến mức muốn ăn thịt người.”

Không sai, chính là giọng nói này. Hắn ta tên là Quý Lăng đúng không nhỉ?

Hắn ta trông vẫn rất gầy rất xanh xao, nhưng lại sạch sẽ có sức sống hơn lần trước nhiều. Trên người mặc bộ quần áo đen, đôi mắt đỏ như máu như cười như không nhìn tôi.

“Nha đầu, chơi xong rồi thì về nhà đi.”

Cảm giác kỳ lạ giống lần trước gặp hắn lại đến rồi, đầu tôi choáng váng,

mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, dù tôi có chớp mắt thế nào cũng không đỡ hơn.

Tôi ngã xuống.

Lạch cạch. Lạch cạch.

Tôi tỉnh lại trong bóng đêm, rất lâu sau mới nhìn rõ mình đang ở trong một hang động đen kịt. Xung quanh vừa tối lại vừa ẩm, trong góc hình như còn đang nhỏ nước. Nguồn sáng duy nhất chính là một cái lỗ nhỏ trên đỉnh hang, ánh trăng le lói chiếu vào, tạo thành mấy cái chấm sáng trên mặt đất.

Lúc đầu tôi nghĩ mình đang ở địa lao, sau lại phát hiện chỗ này giống như được người ta sửa lại thành một căn phòng, cửa phòng đóng chặt, bàn ghế, tủ đứng, đầy đủ mọi thứ. Mà tôi đang nằm trên một chiếc giường gỗ hoa lê nhỏ, đệm chăn ấm áp mà khô ráo.

Nơi này là Cúc Trạch Cung sao? Rốt cuộc tôi bị sao vậy? Là bị nhốt sao?

Ngay khi tôi đang thấy hoảng sợ, thì bỗng có một đồng màu vàng nhảy lên giường của tôi, sờ vào thấy xù xù, vừa mập vừa mềm. Tôi kinh hãi, sau đấy phát hiện ra có đôi mắt sáng rực sâu thẳm nhìn tôi chăm chú trong bóng đêm.

Voldemort.

Hóa ra là nó đi theo đến đây. Là tới cứu tôi à? Nhưng nó vào bằng cách nào?

Voldemort nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay tôi, như đang an ủi tôi: “Đừng sợ, có em đây.”

Đương nhiên sau này tôi mới biết là vì lúc ấy tay tôi có mùi dưa bở.

Đang ngẩn người, cửa bỗng mở ra. Tôn Tường Minh đi đến. Anh ta đã mặc

chỉnh tề, tay bưng bát thuốc. Như biết trước tôi đã tỉnh, anh ta vừa đi vào đã thấp nền, đi đến bên giường, đưa bát thuốc đến miệng tôi.

“Từ nhỏ nàng đã yếu. Đây là thuốc trước đây sư phụ tự làm cho nàng, uống đi.”

Thấy tôi ôm Voldemort trong lòng, anh ta cười cười. “A Hoàng biết nàng đã trở lại, cũng vui lắm đấy.”

Tôi không biết mình phải nói gì, nhìn chăm chăm vào bát thuốc, mày nhú chặt.

“A Tâm, nàng sợ đấy sao? Uống xong ta đưa đường cho nàng.” Anh ta lấy một cái hủ bao ra khỏi ngực, “Hay là nàng muốn ta bón cho nàng?”

Tôi dùng tốc độ nhanh như tia chớp nhận lấy bát thuốc, im lặng uống ừng ực.

Beckham đã nói, ‘Sống chết có số, phú quý do trời’ [3].

[3] Câu này của Nhan Uyên trong Luận Ngữ. Đừng bạn nào tin là David Beckham nói thật nhé =.=

Tôi uống thuốc xong, đếm thầm mấy chục giây, cơ thể vẫn không có chút dấu hiệu ngất xỉu hay nóng lên. Tôi nghi ngờ nhìn Tôn Tường Minh, thì thấy anh ta mỉm cười như mẹ hiền với tôi, nhét viên đường vào miệng tôi, rồi đẩy tôi lên giường, dèm góc chăn vào.

“Ngủ tiếp một lát đi, trời sắp sáng rồi.”

Anh ta đi rồi, mà tôi lại không thể ngủ được nữa. Voldemort rúc vào lòng tôi, không kêu, cũng không đánh tôi tát tôi, ngoan ngoãn như cái lò sưởi nhỏ.

Lan Khanh, sao cô toàn quen biết với quái nhân thế!

Tôi ở lại Cúc Trạch Cung quái lạ này mười ngày.

Trong hang động tối đen của tổ chức hắc ám không có một thị vệ hay người làm nào, Cung chủ cũng không rõ tung tích. Tôn Tường Minh khôi phục năng lực kinh người, chỉ qua vài ngày đã có thể vui vẻ cùng Quý Lăng ăn lẩu thịt gà viên, thỉnh thoảng chơi trốn tìm “A Hoàng ở đâu ~ A Hoàng đâu rồi”, còn vô cùng thích thú với việc dạy món sườn chua ngọt cho kẻ khoác da Lan Khanh là tôi đây -_-|||.

Rốt cuộc tôi cũng biết vì sao da hai người này lại trắng bệch thế rồi, là do không chịu ra ngoài ánh sáng. Nếu đổi lại là tôi quanh năm suốt tháng ở trong một cái động đen như mực, tôi chắc chắn cũng sẽ tiến hóa thành một cây nấm phun bong bóng [4] chỉ sống về đêm.

[4] Một loại nấm trong game Plants vs Zombie

Sáng hôm đó, tôi buồn bã ỉu xiu như mộng du đi ra khỏi hang của mình ăn sáng. Quý Lăng và Tôn Tường Minh đã ngồi bên bàn ở đại sảnh, thấy tôi đi ra đều nhìn tôi đầy dăm chiêu.

Một lát sau, Quý Lăng ần ỷ nói: “Mấy hôm trước ta có xem một quẻ. Hôm nay nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi chúng ta. Sư phụ viết ngày trên chiến thư vào hôm nay cũng có thâm ý cả.”

Mười lăm tháng ba?! Hôm nay là mười lăm tháng ba? ! !

Miếng cháo trong miệng tôi bỗng phun ra ngoài, linh hồn vừa rồi còn đang phiêu du ở Rio de Janeiro trong chớp mắt liền trở về với cơ thể.

Tôi cực kỳ khiếp sợ nhìn hắn, ngay cả tiểu Minh lấy chân gà béo hấp dẫn tôi rất nhiều lần tôi cũng vẫn đắm chìm trong ưu thương không thể kìm chế, nước mắt trào ra:

“Tôi không muốn rời khỏi mọi người, tôi không muốn chết TAT”

Tôi hoảng hốt nức nở như thần kinh, theo thứ tự ôm lấy Voldemort

Muốn ôm con mèo mập ú này đúng là hơi khó. . . . Ôm tiểu Minh, sau đó là Quý. Tôi lại quay lại ôm lấy tiểu Minh.

“Tiểu Minh. Tôi không muốn chết.”

Tiểu Minh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, rồi xoa đầu tôi. Anh ta lấy giọng điệu bất mãn trách Quý Lăng: “Đại sư huynh, huynh đừng nói mấy thứ lung tung này nữa, khiến người ta nghe xong lại nghĩ nhiều. Theo quẻ tính của huynh, A Tâm đã chết bảy năm trước rồi.”

Anh ta nói chuyện rất thẳng thắn, nhưng nghe xong câu này của anh ta, tôi lại càng run hơn.

Bảy năm trước. Lan Khanh thật, thật sự đã chết vào bảy năm trước!

Tôi run rẩy ngẩng đầu nhìn Quý Lăng thì thấy hắn như một bà đồng già âm hiểm nhìn tôi, khóe miệng còn nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa. Nói thật, hơn mười ngày, tôi nhìn thấy khuôn mặt như ma quỷ của hắn thì vẫn cứ run. Tôi nghi chắc hắn đã sớm biết tôi với đồng võ công sứt sẹo ấy là giả mạo rồi.

Đúng lúc này, cổng lớn bỗng mở ra, có người đến. Tiểu Minh kinh ngạc thốt lên: “Sư phụ, sao người về sớm vậy?”

Cuối cùng ánh mắt của Quý Lăng cũng dời đi. Hắn và tiểu Minh đều đứng lên, hành lễ với công tử áo xanh vừa đi đến kia.

Đỗ Phương.

Đây là lần thứ hai tôi gặp Đỗ Phương. Lần trước, là ở đỉnh núi Thanh Trùng, tôi chỉ nghe thấy giọng của anh ta vang lên từ trong cành khô lá úa, lạnh như băng. Lần đó anh ta cứu Quý Lăng.

Đây là người đàn ông như thế nào?

Khuôn mặt trắng như tuyết, khăn che đi một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra dung mạo tuấn tú. Càng khó tin hơn là trên người anh ta tỏa ra khí chất

trong treo không vương bụi trần, đều là bất khả xâm phạm nhưng khác hẳn với Lâm Thiên Nam. Tôi không thể tin được, người đàn ông nho nhã trước mặt này chính là kẻ cuồng sát như thần mà mọi người ở Phá Quân tư hay nhắc tới – cung chủ Cúc Trạch Cung.

Đỗ Phương từ từ đến gần, khóe miệng nhếch lên, trên gương mặt như ngọc không chút biểu cảm.

Anh ta im lặng một lát, cuối cùng nói khẽ với tôi: “Mấy kẻ đến Phá Quân Tư giết nàng không phải là người của ta.”

Một câu nói nhàn nhạt như đang giải thích.

Nhưng sự hờ hững trong giọng nói giống như việc giết người máu tươi trong mắt anh ta chẳng qua chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới.

Tôi còn chưa rõ vì sao anh ta và tôi, không, và Lan Khanh dường như rất thân quen, thì đã nghe thấy một tiếng nổ vang lên ở cửa.

Lục Ly phá cửa xông vào rõ ràng không phải tới uống trà làm khách. Theo sau anh ta là Tiêu Long Vũ đầy sát khí, sư phụ tôi, chương môn Thiếu Dương Triệu Nguyệt và Dương Dương Dương cũng tới, thậm chí cả Mao Mâu và Bạch Mao cũng ở đây. Người tôi quen đều đến gần hết.

Đỗ Phương chỉ nói hai chữ: “Nghịch đồ.”

Trí nhớ của tôi với ngày đó rất mơ hồ. Có lẽ là do quá sợ hãi, chỉ nhớ có tiếng người, tiếng binh khí, tất cả mọi âm thanh đều hỗn loạn, ồn ào âm ỹ bên tai tôi. Đến khi tinh thần tôi hồi phục lại thì đã bị Tôn ường Minh kẹp dưới xương sườn như chó con, chạy như bay trên vách núi.

Tôi kinh hãi, giãy dụa đòi xuống.

“A Tâm, đừng lộn xộn! Chúng ta phải trốn!” Giọng Tôn Tường Minh có hơi hoảng loạn, “Người đuổi theo chúng ta không phải là sư huynh của

nàng!”

Tôi quay đầu thì thấy quả nhiên phía sau là đám người áo đen che mặt, làm gì có bóng dáng của Tiêu Long Vũ và sư phụ tôi.

Bọn họ là ai? Đến giết tôi sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Long Vũ đâu?

Tôi hoảng sợ, vội vàng tìm ám khí trên người để thoát khỏi đám truy binh.

Tôn Tường Minh nhìn tôi lục lọi tay áo, chán nản hét lên: “Không được cần hạt dưa nữa! Lần này mà có sự cố, cả hai chúng ta đều phải chết đây!”

Giọng điệu anh ta không giống như đang nói đùa. Tôi nhìn người anh ta, quả nhiên thấy ngực anh ta có vết đao chém, máu tươi đầm đìa, sợ là rất vất vả mới lôi được tôi ra khỏi Cúc Trạch Cung.

Tôi nhìn mình hoàn toàn không có vết thương nào, trong lòng đột nhiên có chút cảm động. Tuy rằng phần nhân tình này của anh ta là dành cho Lan Khanh, nhưng dù sao cũng đã cứu mạng tôi.

Đang xúc động, phía trước đột nhiên có mấy tên áo đen nhảy ra. Trước sau Tôn Tường Minh đều có địch, phi thân tránh đến bên sườn núi.

Cúc Trạch cung hình như được xây trên vách đá, cho dù võ công của Tôn Tường Minh có cao tới đâu, quen thuộc địa hình nơi này đến đâu, cũng không thể đánh lại với nhiều người như vậy. Chạy không bao lâu, chúng tôi đã bị ép đến mép vực. Tôn Tường Minh ném cho tôi một thanh kiếm, tựa lưng vào tôi đối mặt với mấy tên áo đen. Nhóm người áo đen ngừng lại một chút, ngay sau đó liền đồng loạt xông lên.

Tôn Tường Minh đã phạm phải sai lầm rồi.

Bởi vì anh ta không biết Lan Khanh giả tôi đây là một khúc gỗ mục vừa mới luyện võ nửa năm.

Tôi cố gắng thoát được vài lần tấn công, cuối cùng vẫn bị ba tên áo đen vây lại lùi từng bước về phía sau, đảo mắt là đã đến cạnh mép vực, mất thăng bằng lùi về sau.

Rất nhiều năm sau, khi tôi nhớ lại ngày hôm đó, khoảnh khắc đó, đều cảm thấy như đang nằm mơ. Mỗi một lần xuất kiếm, mỗi một lần đón đỡ, như biến thành thước phim quay chậm. Lùi về sau một bước, cảm giác bước ra chân không, trở thành cơn ác mộng rất nhiều năm sau của tôi.

Một khắc cuối cùng đây, tôi nhìn thấy Tiêu Long Vũ.

Dáng vẻ anh ta vô cùng thảm hại, chắc là đã qua một cuộc đại chiến, trong mắt tràn ngập khiếp sợ và hoảng loạn. Anh ta mở miệng như muốn nói gì, nhưng không thốt ra được một chữ, chỉ vội vàng chạy đến, lấy hết sức nhào tới chỗ tôi, vươn tay bắt lấy.

Bỗng nhiên, tay anh ta bắt được, nhưng chỉ tóm được quần áo của tôi. Anh ta mừng rỡ, cố hết sức kéo lên.

Không ngờ lại nghe thấy một tiếng xoạt, quần áo của tôi lại rách toạc như tờ giấy trắng. Còn chưa kịp nghĩ, sức kéo trên người đột nhiên buông lỏng.

Tôi rơi xuống. Rơi xuống từ vách đá vạn trượng.

Như nghe thấy có người hét trên vách núi cheo leo: “Bắt lấy cô ta! Cô ta chính là linh hồn dị giới! Chỉ có cô ta mới có thể . . .”

Nửa câu sau bị ngăn bởi gió, cuối cùng cũng không nghe rõ nữa.

Giọng nói rất quen thuộc.

Rất quen.

Là ai?

Có lẽ tôi đang nằm mơ.

Chắc tôi đang luyện võ trên sân tập của Kế Môn, tập sai bét mấy chiêu Tiêu Long Vũ dạy. Anh ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ mạnh vào gáy tôi, miệng thì cứ phàn nàn.

Lần đầu tiên gặp nhau là ở đình viện Kế Môn, không khí ngọt thơm hương ngày hè, anh ta chậm rãi đi tới.

Anh ta bóp chặt cổ tôi: ‘Cô là ai? Vào bằng cách nào?’

Anh ta không phải người tốt, luôn cười nhạo tôi: ‘Muội bớt tự mình đa tình đi! Phẳng lý như vậy, gia sao thêm để vào mắt?’

Anh ta thỉnh thoảng sẽ rất dịu dàng: ‘Chờ lần huấn luyện này kết thúc, chúng ta trở về Kế Môn. Nơi đó chính là nhà của muội. Muội thích ngắm sao, sau này chúng ta cùng nhau ngắm trăng uống rượu.’

Anh ta cũng nhiệt tình như lửa: ‘Cái gì Tra Chí Cực có thể cho muội, ta cũng có thể cho. Cái hấn không thể cho, ta cũng có thể cho.’

.....

Nhưng Tiêu Long Vũ à, anh nhận nhầm người rồi.

Tôi không phải là Lan Khanh, trước nay đều như vậy.

Rất lạnh. Tôi đột nhiên cảm thấy rất lạnh. Thời tiết tháng ba lại lạnh thấu xương.

Tiếng gió gào thét bên tai, mọi thứ trước mắt đều mờ mịt, dù tôi có chớp mắt thế nào cũng không nhìn rõ được.

Đây là cái chết sao?

Tôi bỗng thấy như bị mộng du, dường như cha mẹ đã lâu không thấy của tôi đang vẫy tay với tôi cách đó không xa, họ cười, vẻ mặt an bình hạnh phúc.

Phải về rồi sao?

Không, không thể về được, còn rất nhiều chuyện tôi muốn làm.

Chờ một lát, chờ một lát nữa rồi tôi về, được không?

Cho tôi ít thời gian đi. Tôi chưa thể về được, có người tên Tiêu Long Vũ vẫn đang chờ tôi.

Tôi còn có chuyện chưa nói với anh ta.

Không bao giờ nói được nữa.

Tôi bỗng mở mắt ra, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào vách núi thạch bích đã biến mất. Tôi vẫn đang rơi giữa không trung, nhưng xung quanh lại vắng vẻ trống không, nhìn lên đỉnh đầu là bầu trời trong xanh bao la, còn có ngọn núi cao phía xa xa.

Dưới người tôi là một cái hồ, hồ nước đen kịt, ven hồ đầy tuyết trắng. Tất cả đều giống như một giấc mộng.

Tôi đang ở đâu? Không phải là rơi thẳng xuống địa ngục đấy chứ.

Tôi đang định điều chỉnh tư thế nhìn xuống phía dưới, lại nghe thấy phía dưới vang lên tiếng kêu như giết heo:

“Sur phụ! Cẩn thận! ! Trên trời có ám khí! ! !”

– Hết quyển 1 –

-----oOo-----

Chương 28: Công tử đẹp trai như thế thật sự là người tàn nhẫn sao?

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quyển 2: Một đêm hồi mộng – Nhà họ Dương có con gái tên Lan Tâm

Editor: đồ béo Betor: mèomỡ

Nói đến hôm ấy, phó giáo chủ hào hoa phong nhã, quốc sắc thiên hương, anh tuấn tiêu sái, khí chất hiên ngang của Liên Giáo đang tản bộ sau núi như mọi ngày.

Anh ta (bạn không nhìn lầm, là anh ta) đứng giữa trời chiều, cơn gió nhẹ vào đông khẽ lướt qua mái tóc anh ta, trong không khí tràn ngập mùi tuyết đầu mùa thơm ngát. Đang lúc anh ta nhắm mắt hưởng thụ cảnh đẹp tốt lành này, đột nhiên nghe thấy nhị đệ tử hét lên như giết heo ở phía sau:

“Sur phụ! Cần thận!! Trên trời có ám khí!!!”

Anh ta mở mắt ra, quả nhiên thấy có một đồng đen thui lù không rõ là thứ gì xuất hiện trên đỉnh đầu, đang quay cuồng rơi như bay về phía anh ta. Mắt thấy cái đồng này càng ngày càng gần, anh ta không kịp nghĩ nhiều, rút kiếm lùi về phía sau một bước, lập tức đánh xuống chính diện.

Kiểm sắc ra khỏi vỏ, khí thể sắc bén vô cùng, chém tới đồng ám khí không rõ lai lịch kia.

Tôi đang muốn điều chỉnh tư thế chiêm ngưỡng xem địa ngục trông như thế nào, lại đột nhiên phát hiện quần áo trên người mình trở nên rộng thùng thình. Chỉ chớp mắt, đầu tôi đã bị bao trùm trong đồng vải, không nhìn thấy được bên ngoài nữa. Tôi kéo áo cố gắng lộ đầu ra, nhưng đập vào mắt lại là một thanh kiếm lạnh buốt.

Địa ngục này, vừa tới đã phải thấy máu sao? !

Chủ nhân của thanh kiếm kia bỗng nhìn thấy một cái đầu thò ra từ trong đồng quần áo, chắc cũng sợ hết hồn. Nhưng muốn thu kiếm cũng không kịp

rồi, chỉ nghe roẹt một tiếng, quần áo của tôi bị cắt hơn nửa.

Bởi vì Cúc Trạch Cung không có quần áo con gái, cho nên hôm nay tôi vẫn mặc cái áo choàng to đầy bụi của Tôn Tường Minh. Một kiếm cắt nát quần áo, chém thẳng vào Hoàng Kim Giáp của tôi.

Óa óa! ! Vàng của tôi! ! !

Giữa cơn mưa vàng, tôi rơi phịch xuống hồ.

Tôi không biết bơi nên sặc liền mấy ngụm nước. Tôi đành cố gắng giẫy giụa, hi vọng có thể trôi đến bờ. Người vừa dùng kiếm chém tôi cũng từ từ đi đến, đứng trên bờ hồ, thản nhiên ngồi xổm xuống, nhìn tôi nói: “Nước Hắc Hồ rất cạn, sao ngươi lại uống?”

Tôi đập nước một lúc lâu, nghe anh ta nói vậy, không khỏi sửng sốt, dè dặt thử đứng thẳng người lên. Quả nhiên, hồ này trông có vẻ sâu, nhưng thực chất nước còn chưa đến xương quai xanh.

Oa, mất mặt quá.

Người nọ thấy tôi ngẩn người, đưa tay cầm cánh tay tôi, dùng sức nhấc tôi lên. Đầu tôi đụng vào ngực anh ta, trong mũi bỗng tràn ngập hương hoa lan. Mùi này vô cùng quen thuộc, tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta.

Chỉ nhìn một cái thôi, tôi đã ngây dại.

Địa ngục và nhân gian đúng là khác biệt. Người ở đây (hay là quỷ nhỉ?) vừa cao vừa to, ôm tôi như ôm một đứa trẻ bảy tám tuổi. Tôi ngồi trên cánh tay công tử trẻ tuổi, ôm lấy cổ anh ta, ngơ ngác nhìn anh ta.

Đẹp quá.

Đẹp đến mức trừu tượng luôn rồi! Đến cả Picasso cũng không thể tưởng tượng ra được đâu!

Đúng lúc này, một thiếu niên chạy tới bên cạnh, vừa chạy vừa kêu: “Sur phụ

không sao chứ? Đây là cái gì vậy?”

Người ôm tôi xoay người, một bàn tay chỉ lên bầu trời, chậm rãi nói: “Trên trời, một bé trai rơi từ trên đây xuống.”

Thiếu niên nhìn tôi, giơ tay chọc chọc mặt tôi.

“Vậy. Làm sao bây giờ? Giao cho giáo chủ sao?”

Công tử áo xanh nhưn mày, giận dữ nói: “Thằng bé rơi xuống cạnh vì sư, dựa vào cái gì mà phải đưa cho giáo chủ? Đây là ông trời cho ta!”

“Nhưng lai lịch của nó. . .”

“Vì sư thấy nó có cốt cách thanh kỳ, vừa rồi tốc độ né kiếm cũng rất nhanh, tư chất rất tốt. Dù sao cũng không thể để bà già họ Dương đó cướp đi được! Hừ.”

Lúc này, tôi nhìn công tử áo xanh không chớp mắt, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, càng không ý thức được rằng hai người này đều coi tôi như một bé trai rơi từ trên trời xuống.

Trọng điểm là “bé trai” đấy nhé.

Cho đến khi nghe thấy họ thương lượng việc nhận đồ đệ, tôi mới hoàn hồn, sững sờ nói: “Hai người. Đang nói gì vậy? Nhận đồ đệ gì? Các người là ai?”

Chưa chờ họ mở miệng, tôi đã vội vàng giơ ngón tay chỉ đồng vàng đầy đất:

“Tôi có tiền!”

Nhân dân tệ hay đôla gì đó đều là mây trôi, chỉ có vàng là đáng tin nhất, cho dù xuyên không đến địa ngục cũng bảo đảm giá trị tiền gửi không mất giá.

Tôi ngạo nghễ nhìn họ, ra vẻ ông đây có tiền ông đây không sợ các người.

Không ngờ công tử áo xanh lại mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Bé con à, con rơi từ trên xuống, rơi xuống chỗ ta, đây là ý trời, con phải làm đồ nhi của ta.”

Tôi không hiểu. Địa ngục cũng có kéo bè kết phái à?

Nhưng tôi đã có sư phụ rồi. Sống làm người Kế Môn, chết làm ma Kế Môn. Tôi rất trung thành.

Nhưng trước mắt.

“Đồ nhi ngoan, nào, gọi một tiếng sư phụ xem.”

Tôi nhìn đôi mắt trong veo ngập tràn mong chờ của anh ta, tim cũng mềm nhũn. Mắt tự nhiên dờn mắt đi, khẽ nói: “. Sư phụ.”

Ài. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Sư phụ, người đừng giận, người phải thông cảm cho con, con tuyệt đối sẽ không thật lòng nhận anh ta làm sư phụ. À mà. Mùi hương trên người anh ta cũng thật dễ ngửi, nếu mỗi buổi sáng tỉnh lại đều có thể ngửi thấy mùi hương này.

“Sư phụ, người tên gì vậy?” Tôi khẽ hỏi.

Công tử lại cười, cả mùa xuân đều hòa tan bởi nụ cười của anh ta. “Vi sư họ Đỗ, tên chỉ có một chữ Phương. Có phải rất hay không?”

Nói xong, lại vui vẻ véo cái má béo của tôi.

A, hóa ra mỹ nhân đây cũng tên là Đỗ Phương.

. Đợi chút, Đỗ Phương? !

Anh ta nói anh ta tên là Đỗ Phương? ! !

Vì sao không có mặt nạ? ! Hơn nữa.

Trong lòng tôi xuất hiện một dự cảm xấu, cứng ngắc từ từ quay đầu, nhìn thiếu niên hơi quen trước mặt.

Chẳng lẽ, quả nhiên, là.

“Tôn – Tường – Minh?”

Thiếu niên đứng bên cạnh đang buồn chán ngoáy mũi quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt kinh ngạc: “Người biết ta à?”

Tôi. Tôi.

Tôi rung rung nhìn anh ta, ánh mắt thê lương dịu dàng, vô cùng thâm tình:

“Xin hỏi, giờ là năm nào?”

Công tử áo xanh, không, giờ nên gọi là Đỗ Phương khó hiểu nhìn tôi đột nhiên lùi về phía sau năm bước. “Cách xa thế làm gì? Chắc không phải vì vì sư là hổ, sẽ ăn thịt con đấy chứ?”

. Ông anh à, số người anh giết có lẽ còn nhiều hơn cả số gà qua tay đầu bếp Shangri La đấy. Anh nói xem bây giờ tôi nhìn thấy mặt thật của anh rồi, sau này anh có giết người diệt khẩu không?

Khi tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ, Đỗ Phương lại nhẹ nhàng nói với tôi: “Đồ nhi đừng sợ, sư phụ rất lợi hại. Sau này chỉ cần con nghe lời, vì sư nhất định sẽ đối tốt với con, cho con ăn ngon.”

Tôi không cần ăn ngon, tôi muốn về nhà.

Vì sao tôi lại quay trở về mười lăm năm trước? Rơi xuống vách núi, không có sư huynh, không có sư phụ, không có Mao Mâu Bạch Mao, đáng sợ nhất là gương mặt xinh đẹp vô địch của tôi đã biến thành đứa trẻ tám tuổi. TAT

Mười lăm năm trước có chuyện gì? Tiêu Long Vũ Tra Chí Cực vẫn còn là

trẻ con, Lâm sư phụ cũng không biết ở đâu, kể cả Lan Khanh.

Đúng rồi, Lan Khanh!

Chắc bây giờ Lan Khanh vẫn chưa chết? Vậy là tôi có thể gặp cô ta?

Khi tôi còn đang phân vân xem “Sau khi gặp cô gái tên Lan Khanh kia thì nên giẫm chân cô ta hay là hất bát canh lên người cô ta” thì bỗng nghe thấy Đỗ Phương hỏi tôi:

“Đồ nhi ngoan, con tên là gì?”

Tôi tên là gì?

Tôi định mở miệng thì trong đầu đột nhiên có một tia sáng lướt qua.

Tôi nhìn vào mắt Đỗ Phương, gần từng chữ:

“Tôi tên là Lan Khanh.”

Tôi tên là Lan Khanh.

Tim của tôi đập thành thạch, còn nhanh hơn khi rơi xuống vực. Vô số ý nghĩ, vô số khả năng thoáng lướt qua trong đầu tôi, làm tôi gần như không thể thở được.

Nếu tôi là Lan Khanh, nếu Lan Khanh chính là tôi, vậy mọi chuyện.

“Lan Khanh? Tên lạ vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn chân mày Đỗ Phương nhíu lại. Anh ta sờ cằm, dăm chiêu nói: “Tên này không xuôi tai. Đã là đồ đệ của ta, vì sư sẽ đặt cho con một cái tên.”

Cái gì?

“Con tên là Lan Tâm đi. ‘Huệ chất lan tâm’. Nhũ danh A Tâm. Mặc dù

giống tên bé gái, nhưng cứ nghe theo vì sư đi.”

Đỗ Phương vui vẻ ôm tôi vào phòng, sau đấy bắt đầu lục đồ. Tôi đứng ở bên cạnh, nhìn anh ta xoay đông tìm tây, đến khi căn phòng bừa bộn đến nỗi để người thích sạch sẽ như Ngụy Ba Như thấy chắc sẽ chảy máu não luôn.

Cuối cùng, anh ta cũng lôi được một cái hòm to đầy bụi từ dưới gầm giường lên, sau khi mở ra lại bới một lúc, cuối cùng cũng lấy được một cái khăn lau đầy bụi từ đáy hòm.

Đỗ Phương vui mừng cầm cái khăn lau trong tay, sờ sờ, vỗ vỗ, lại phẩy phẩy, sau đấy vô cùng hưng phấn nhìn tôi.

Xưa nay tôi luôn có trực giác như dã thú. Lúc này đã cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên lưng, theo bản năng lùi về sau mấy bước. Nhưng đã quá trễ, Đỗ Phương cầm lấy cánh tay nhỏ mập mập của tôi, kéo tôi đến phía trước, dịu dàng nói: “A Tâm, ngoan, vì sư thay quần áo mới cho con.”

. Quần áo. Mới?

Anh ta phát phát đồng vải trong tay: “Bộ quần áo này là mẫu thân của sư phụ làm Con xem, màu đỏ rực rỡ. Năm đó cả Liên Giáo đều khen sư phụ mặc chiếc áo này rất đẹp nhưng sư phụ vẫn không nỡ mặc, chỉ mặc có một lúc thôi.”

Tôi cười ha ha, xoay người bỏ chạy. Tôi không thèm mặc cái khăn lau đó ra ngoài đâu! Ai có thể nhận ra cái khăn lau đó là màu đỏ thì tôi sẽ tự móc mắt ra!

Nhưng tôi vẫn chưa chạy ra đến cửa thì đã bị anh ta kéo lại. Đỗ Phương vừa lắc đầu vừa nói: “A Tâm không nghe lời rồi! Mặt trời xuống núi rồi, ban đêm gió lạnh, người con lại ướt, cởi quần áo ra thôi. Vì sư nhìn con ướt thế này cũng thấy khó chịu.”

Nói xong liền giơ tay muốn cởi áo cho tôi.

Tôi thấy anh ta sức lớn, động tác lại nhanh, không khỏi hết thất thanh. Nhưng cho dù có hét bao nhiêu tiếng thì cũng không ngăn được anh ta, trên người lại chỉ mặc lớp áo giữa và áo lót, mới vài giây đã bị cởi sạch.

Bây giờ tôi thật sự muốn ăn thịt anh ta.

So với anh ta, Tiêu Long Vũ quả thật là thiên sứ có đôi cánh trắng.

Đỗ Phương, anh là cái đồ siêu lừa đảo, đồ lưu manh! Tôi quyết định ngày nào cũng nguyên rửa anh. Buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, trước khi đi ngủ thêm một lần nữa!

-----oOo-----

Chương 29: Sư hổ phái tôi đi tuần núi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi nâng tay lên, chăm chăm che bộ ngực bằng phẳng, mặt đỏ lên, mắt lườm Đỗ Phương. Nhưng người đàn ông kia không có tí tự giác nào, vươn tay qua định cởi tiếp quần tôi. Tôi vừa then vừa cúi, đang định một tát một phát biến anh ta thành đầu heo, thì đã thấy anh ta đi đến cạnh tôi ngửi ngửi, sau đấy mê mẩn nói:

“A Tâm, con thơm quá. Làn da còn hoàn hảo hơn cả bé gái.”

Hơi thở ấm áp của anh ta phủ trên cổ tôi, tai tôi lập tức đỏ lên.

Cái đồ đáng chết không biết xấu hổ! Vừa mới cởi hết đồ của tôi, giờ lại đùa giỡn tôi! Tôi vô cùng tức giận, không chút do dự đánh một phát lên cái đầu đang dán vào người tôi, đúng lúc đánh vào mắt phải của anh ta.

Đỗ Phương hét thảm, ôm mắt lùi về phía sau một bước, ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng gào to: “Nghịch đồ Dương Lan Tâm! ! Con muốn tạo phản sao! ! !”

Tôi bị chiêu Hà Đông Sư Tử Hồng của anh ta dọa sợ tới mức run rẩy, động tác vùng vẫy cũng dừng, ngơ ngác nhìn anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi rất lâu, sau đấy thì cười gian một tiếng ôm tôi lên ghế, kề mặt trước ngực tôi, đánh bẹn lên như kẹo mè xừng.

Tôi hóa đá. Không nhúc nhích nhìn anh ta chui đầu vào ngực tôi. Cọ tới cọ lui.

Cọ qua cọ lại.

Tôi: “.”

Chắc chắn là tôi xuyên không không đúng cách! Thằng nhãi này tuyệt đối không phải là Đỗ Phương!! Tuyệt đối không phải! ! !

Tôi ngớ ra, chỉ cảm thấy đầu ngón tay của anh ta chậm rãi vuốt ve vai tôi, thỉnh thoảng còn dừng lại nhẹ nhàng xoa xoa nắn nắn. Không bao lâu sau, lưng tôi liền tê rần. Bàn tay anh đã lướt xuống xương sườn của tôi.

Xong rồi.

Dưới xương sườn là tử huyết của tôi, nếu có ai cù chỗ đấy, tôi sẽ chết ngay lập tức. Quả nhiên, ngón tay anh ta vừa động đến khung sườn, tôi vừa yếu ớt đẩy anh ta, vừa hét to:

“Ha ha ha. Anh. Buông ra. Aha ha ha. A! Ha ha. Buông tôi ra! !”

Đỗ Phương đắc ý ngẩng đầu, không dừng tay. Anh ta vừa lòng nhìn tôi giãy giụa vặn vẹo, vừa dịu dàng nói: “Đồ nhi ngoan, có muốn sư phụ mặc quần áo cho không? Sau này có nghe lời sư phụ không?”

Tôi bị cù không thở nổi, sao mà nghĩ được gì khác, vội gật đầu. Nhưng Đỗ Phương lại chu môi nói: “Sao không nói? Chẳng lẽ con muốn đổi ý à?”

Tôi vội kêu to: “Con mặc! Con mặc! Con nghe lời sư phụ, nghe hết!”

Đỗ Phương vừa lòng thả tay ra, vừa dụi mắt vừa nhìn tôi kiệt sức ngã lên ghế, nói đầy ẩn ý: “A Tâm, nam tử hán sao lại sợ ngựa giống con gái được? Nhưng không sao, nhìn Nhị sư huynh của con xem, năm đó nó còn bị sư phụ cù run cả người, bây giờ không phải đã luyện thành cơ thể kim cương bất hoại rồi sao?”

. Đồ biến thái!

Tôi mặc kệ anh ta, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là sau khi luyện được tuyệt thế thần công sẽ xé xác anh ta thành từng mảnh. Tôi thở hổn hển một lúc lâu mới thở lại bình thường. Không chờ tôi đứng lên, Đỗ Phương đã cầm cái khăn lau đen sì trên bàn, chùi lên đầu tôi.

“Khụ. Khụ khụ, khụ!” Tôi bị sặc bởi đồng bụi trên quần áo, ho tới mức chảy nước mắt.

Lúc đầu Đỗ Phương còn đứng ở xa không ngừng gật đầu, nghe thấy tôi không ngừng ho, mới sáp đến lải nhải: “Không tốt, đồ nhi cảm lạnh rồi!” Nói xong liền giơ tay sờ trán tôi.

Tôi hận không thể cắn một phát lên tay anh ta. Có ai một giây trước cảm lạnh rồi một giây sau sốt luôn không!

Đỗ Phương sờ soạng một lúc lâu cũng chẳng sờ ra được cái gì, đành phải ôm tôi xuống ghế, ngồi lên rồi đặt tôi vào lòng, vỗ lưng cho tôi.

“Nghĩ gì thế?” Anh ta dịu dàng hỏi.

Tôi liếc nhìn anh ta “Nghĩ xem nên chạy trốn thế nào.”

Đỗ Phương mỉm cười, tiếp tục hỏi: “VẬY, NGHĨ RA CÁCH CHƯA?”

“. Chưa. Con không trốn thoát, cũng không đánh thắng nổi sư phụ TAT”

Mỹ nhân nhẹ nhàng ôm lấy tôi, thấp giọng cười bốn cợt nói: “Đã không

nghe được thì đừng nghe nữa. Ngoan ngoan làm đồ nhi của ta đi.”

Tôi không nói gì. Đỗ Phương lại xoa xoa tóc tôi: “Được rồi, nhanh đi nấu cơm đi! Sau này A Tâm sẽ nấu cơm cho sư phụ ăn, cuối cùng cũng không phải ăn thức ăn cháy của đại sư huynh, nhị sư huynh con nữa.”

..... Vừa nãy là ai nói chỉ cần nghe lời là sẽ làm đồ ăn ngon cho tôi? Đồ siêu lừa đảo!

“Ài, biết thế đã không đặt tên con gái cho con rồi. Dù tên sư phụ cũng hơi nữ tính, nhưng vì sư được công nhận là uy vũ hùng tráng có khí khái nam tử đó! Con xem con đi, động chút đã tức giận.”

Người đàn ông uy vũ hùng tráng có khí khái nam tử cái dưa hấu nhà anh. Tôi đã sắp phát điên rồi mà Đỗ Phương vẫn còn làm bầm: “Thật ra con gái cũng không tồi, có thể may quần áo cho sư phụ.”

Tôi quay đầu tròn mắt há hốc mồm nhìn anh ta.

Tuyệt đối không thể để cho anh ta biết tôi là nữ! Tuyệt đối không! !

Sáng sớm, tôi ngồi xổm bên giếng nước sau phòng giặt quần áo, tức giận vò vò, chiếc áo choàng bằng tơ lụa của Tôn Tường Minh sắp bị tôi vò nát rồi.

Vì sao người khác xuyên không đều có đủ loại siêu năng lực trâu bò tới mức nhật nguyệt vô quang, vẻ ngoài hòa ái bình dị dễ gần như thánh mẫu, vừa xuất hiện đã khiến mọi người như được tắm trong gió xuân, nội tâm nở hoa. Còn tôi thì cứ luôn phải nấu cơm giặt quần áo làm việc nặng hã? !

Cứ nghĩ rằng mình là Lan Khanh thì có thể hết khổ. Nhưng thuộc tính Thánh nữ vô địch trong truyền thuyết chẳng những không xuất hiện, mà còn gặp phải một sư hồ (sư phụ như hồ) mù màu và một sư huynh ngốc. Khi nhận tôi làm đồ đệ nói sẽ dạy tôi tuyệt kỹ “Một mét điểm huyết”, “Ném lá

hại người”, nhưng vừa nắm được tay đã bắt tôi đi pha trà đón củi. Vắt và làm thịt nướng cho anh ta ăn, anh ta nhíu mày ăn rất lâu, cuối cùng để lại một câu không mặn không nhạt: “Tạm được.”

Ngay cả Tôn Tường Minh cũng bắt nạt tôi, ngày nào cũng bắt tôi giặt một chậu quần áo lớn, còn nói cái gì mà bận rất nhiều việc. Anh ta bận quả dưa hấu ấy! Chỉ biết tán gái, tán gái, tán gái đến cả sư muội (Sư đệ?) cũng mặc kệ!

Chờ đến khi tôi võ công cao cường có thể chạy trốn, nhất định sẽ mua lại quả núi này ngay lập tức. Đến lúc đó phải xé nát quần áo của Đỗ Phương, phết võ công của anh ta, cho anh ta biết vì sao hoa lại đỏ, vì sao đời người lại đau đớn đến vậy!

Ngay khi tôi đang thâm tính toán như oán phụ, trước mặt bỗng lóe lên một ánh sáng trắng. Ngay sau đó vang lên tiếng “bùm”, một quả cầu trắng tròn rơi vào chậu quần áo của tôi.

“Này, người bên kia, nhật hộ gia quả cầu.”

Giọng nam vang lên ở phía xa.

Tôi vô cùng tức giận, quay đầu lườm. Đồ thần kinh, tôi cũng không phải là chó, thấy bóng thì vẫy vẫy đuôi nhật về cho anh.

Người đàn ông kia thấy tôi quay đầu không để ý đến anh ta thì tức giận, phúi đất đi tới, mắng: “Này, nói ngươi đấy! Gia nói ngươi có nghe thấy không!”

Tôi dừng vò quần áo, mơ màng ngẩng đầu.

Thật sự là năm nào cũng có biến thái, năm nay còn nhiều lạ thường.

Người đàn ông kia thấy tôi khinh thường nhìn anh ta thì càng tức hơn, đổi kiếm từ tay phải sang tay trái, định tát tôi một cái. Tôi mệt mỏi cả ngày vốn cũng đang bức mình, ôm mặt hét to:

“Anh đánh đi! Anh đánh đi! Dù sao tôi cũng không đánh lại các người, không bị anh đánh chết cũng sẽ bị Đỗ Phương hành hạ đến chết! Anh có bản lĩnh thì bây giờ đánh chết tôi đi, không chừng tôi có thể trở về.”

Nói xong, trong lòng tôi đột nhiên đau xót, há miệng gào lên: “Su phụ! Su huynh! Con muốn về Kế Môn. Hu hu hu. Con không muốn ở đây bị mấy tên biến thái này tra tấn nữa. Hu hu hu. Cả đám bọn họ đều không có nhân tính. Mọi người nhanh đến cứu con đi. Hu hu hu.”

Lúc này tôi rất nhớ Tiêu Long Vũ. Tuy anh ta luôn bắt nạt tôi, nhưng xưa nay chưa bao giờ ngược đãi tôi trắng trợn như vậy. Tôi lớn bằng này rồi nhưng đã bao giờ phải chịu uất ức như vậy đâu.

Tôi càng nghĩ càng đau lòng, quần áo cũng thềm không giặt nữa, đặt mông ngồi dưới đất lau nước mắt chảy xuống.

Khóc một lúc lâu, bên cạnh bỗng vang lên một tiếng ho khan.

“Chắc, được rồi được rồi. Cứ coi như ta sai, người, người đừng khóc nữa. Rõ ràng là. Vẫn chưa đánh người mà, đúng là chưa thấy ai giỏi khóc như người.”

Tôi dùng đôi mắt sưng mắt húp nhìn người đàn ông bên cạnh, anh ta do dự hỏi: “Người chính là Dương Lan Tâm? Đồ đệ mới nhận của sư phụ?”

Nước mắt tôi lập tức rút lại, cẩn thận nhìn anh ta. Mặt trắng nhỏ này gọi Đỗ Phương là sư phụ? Anh ta là ai vậy?

Trong lòng có một ý nghĩ bất an càng ngày càng mãnh liệt. Cuối cùng khi anh ta mở miệng lần nữa thì nó đã lên đến đỉnh điểm:

“Ta là đại sư huynh của người, Quý Lăng.”

“Xin chào đại sư huynh, tạm biệt đại sư huynh.” Tôi nhanh chóng

hành lễ với anh ta, bỏ chầu quần áo lại quay đầu bỏ chạy.

Không gặp ai lại cố tình gặp phải nam quý tương lai này!

Kết quả anh ta lại tóm được cổ tôi nhắc về. “Người muốn đi đâu? Không giặt quần áo nữa à?”

Tôi run rẩy quay đầu nhìn anh ta một cái. Sau đấy đột nhiên nghĩ đến việc bây giờ tôi chẳng có nhược điểm gì để anh ta uy hiếp cả, vốn không cần sợ anh ta!

Nghĩ đến đây, tôi ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói: “Sur phụ phái đệ đi tuần núi!”

“Phái người đi tuần núi?” Quý Lăng vẫn chưa biến thành quỷ bỗng nở nụ cười hài hước, ghé vào bên tai tôi, khẽ nói, “Phái một con bé mới nhập môn đi tuần núi sao?”

..... ? !

Tôi khiếp sợ nhìn anh ta. Anh ta là thần tiên à, sao cái gì cũng biết vậy! Đồ Phương và Tôn Tường Minh đều không nhận ra mà!

Anh ta cười cười, thần bí vỗ vỗ vai tôi: “Người yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, nhỏ giọng hỏi: “Không nói thật à?”

Thằng nhóc này trông rất lưu manh, tuyệt đối không thể khinh thường.

Quý Lăng nghe vậy thì nhú mày, ném thanh kiếm đi, tay chụm lên miệng bắt đầu kêu to: “Này này này! Tất cả mọi người mau qua đây. . . Đồ đệ mới của phó giáo chủ Đồ có một bí mật rất kinh khủng đây này. . .”

Tôi nhào lên người anh ta, che cái miệng của anh ta lại: “Huynh nói không giữ lời!”

Quý Lăng hừ lạnh “Vốn ta không định nói, nhưng thái độ này của người làm ta không thoải mái. Muốn ta không nói ra. Trừ phi người đưa cho ta năm lượng bạc làm phí bịt miệng.”

Nói xong, duỗi một tay ra trước mặt tôi.

Lần này đến lượt tôi giơ chân: “Huynh huynh huynh huynh xảo trá bắt chẹt!”

Quý Lăng lười nhiều lời, liếc nhìn tôi rồi tiếp tục gào lên: “Tất cả mọi người mau qua đây. . . Đồ đệ mới của phó giáo chủ Đỗ có một bí mật rất kinh khủng đây này. . .”

Tôi vội vàng lấy mấy thỏi bạc từ trong ngực ra nhét vào tay anh ta.

“Ba lượng! Không được cò kè mặc cả!”

Quý Lăng lập tức cầm miệng, tung bạc trong tay lên, vừa lòng nhét vào ngực, nhặt kiểng lên, làm như không có chuyện gì bỏ đi, để lại tôi run rẩy tại chỗ.

Trước có Đỗ Phương, sau có Tôn Tường Minh, giờ lại xuất hiện thêm Quý Lăng.

Tôi. Tôi. Không thể chịu được nữa, không chịu được nữa.

Tôi hít sâu ba lần, chuẩn bị trở về tiếp tục giặt quần áo. Nào biết vừa mới xoay người đi hai bước, một cục đá bay vèo qua trước mắt đâm thẳng vào thân cây. Nếu thêm một tác nữa thôi là đầu tôi nở hoa rồi.

-----oOo-----

Chương 30: Nụ hôn (bệnh điên) dưới giếng sâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi hoảng sợ quay ra nhìn, lại thấy Đỗ Phương nằm nghiêng trên một tảng đá lớn cách đó không xa, một tay chống đầu, mắt nhìn tôi có vẻ trêu chọc.

Anh ta ở đó bao lâu rồi? Có nghe thấy Quý Lăng nói tôi là con gái không? Biết tôi là nữ rồi liệu có bắt tôi học may vá thêu thùa bắt. tôi làm một đồng việc không?

Ngay khi tôi bị anh ta nhìn đến mức da đầu run lên, Đỗ Phương nhảy từ tảng đá xuống, vừa đi vừa tự lẩm bẩm: “Tính tình thằng nhóc này thật bướng bỉnh, đã mấy ngày rồi. Cứ tiếp tục như vậy thì không tốt chút nào.”

Đến khi tới trước mặt tôi thì lại đổi giọng: “A Tâm, thấy sư phụ sao không hành lễ?”

Tôi vẫn không nhúc nhích nhìn anh ta.

Đỗ Phương thấy thế, nhíu mày ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: “A Tâm, con phải ngoan ngoãn nghe lời hiếu kính sư phụ. Sư phụ rất lợi hại, sau này nhất định sẽ dạy cho con võ công rất lợi hại rất lợi hại, biến con thành một thế hệ đại hiệp nổi tiếng giang hồ.”

Anh cứ chém gió, anh chém tiếp đi. Tôi không giờ mắc mưu của anh nữa, anh là đồ lừa đảo!

Tôi trợn mắt, xoay người đưa lưng về phía anh ta, không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh ta nữa.

Lừa tôi nói chẻ củi nấu cơm giặt giũ đều là tu hành, tu hành em gái anh, sao anh không tự tu đi! Vừa rồi suýt nữa thì giết tôi. Nguyên nhân chưa giết tôi có khi là anh chơi chưa đã.

Ngay khi tôi đang nghiêng răng nghiêng lợi, Đỗ Phương đã yên lặng đứng cạnh tôi, kề mặt bên tai tôi nói khẽ: “A Tâm, đang nghĩ gì vậy?”

Giọng nói của anh ta mềm mại lại quyen rũ, tôi sợ tới mức nhảy sang bên cạnh một bước dài. Mà tôi lại quên mất mình đang đứng bên cạnh miệng

giếng, thế là tôi lao đảo ngã xuống giếng.

Phịch.

Trong chớp mắt tôi chìm trong nước giếng lạnh thấu xương. Cổ họng của tôi cũng sắp bị đông lạnh, tôi tuyệt vọng giãy giụa, chỉ chốc lát đã bị bóng tối xung quanh nuốt chửng.

Nếu chết có thể về được không.

Về đâu?

Trong hỗn loạn, bỗng có một bàn tay mạnh mẽ sờ được hai má tôi, sau đây nắm lấy tóc tôi, một tay kéo tôi ra khỏi mặt nước.

“A Tâm, tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh!”

Bốp.

Tôi trúng một cái tát, đau tỉnh, phun ra mấy ngụm nước. Gương mặt tuần tú của Đỗ Phương không ngừng ẩn hiện trước mặt tôi, tôi giơ tay trả lại cho anh ta một cái tát:

“Tên khốn kiếp nhà anh! Có phải muốn đùa chết tôi không hả! Tiêu Long Vũ cũng không biến thái như anh! Ai bảo anh nhảy xuống ! Chi bằng để tôi chết đuối cho xong! !”

Đỗ Phương ngâm mình trong nước hai tay ôm tôi, đành phải xoay đầu tránh tay tôi. Thấy tôi giống người đàn bà chanh chua vừa khóc vừa làm loạn, cuối cùng cũng không đành lòng. Anh ta nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, thấp giọng nói: “A Tâm ngoan, đừng làm loạn nữa. Biến thái là cái gì? Có kẻ bắt nạt con sao? Nói với sư phụ, sư phụ đánh hấn cho con!”

Tôi hít sâu một hơi, tát thêm cái nữa lên mặt anh ta: “Anh chính là biến thái! Tôi không muốn làm đồ đệ của anh! Làm đồ đệ của anh còn khổ hơn Voldemort! Sư phụ tôi không đối xử với tôi như vậy!”

Đỗ Phương ngẩn người, giờ một tay che gò má bị đánh, tủi thân ngập ngừng nói: “Nhưng, nhưng mà. Con cũng làm mấy ngày rồi, sao có thể nói không làm là không làm nữa.”

Tôi quay đầu đi không để ý anh ta. Đỗ Phương chậm rãi áp trán mình lên trán tôi, nhẹ giọng dỗ dành: “A Tâm, con làm đồ đệ của ta đi. Sau này ta nhất con định sẽ tốt với con, cho con quần áo mới, không để con làm việc nặng nữa. Nhưng con vẫn phải nấu cơm, bởi vì ta không muốn ăn cơm cháy sư huynh con làm.”

Hơi thở của anh ta lướt qua mặt tôi, thổi trúng chỗ ngứa của tôi. Tôi trốn ra sau, không ngờ anh ta vẫn cố sát đến gần mặt tôi, quay đầu một cái, môi liền chạm vào môi anh ta.

Tôi sững sờ. Nhưng anh ta không lập tức tách ra, mà còn chậm rãi đưa lưỡi liếm liếm môi tôi. Ánh mắt anh ta trong bóng tối bỗng sáng rực: “A Tâm, miệng con thật mềm thật ngọt, sư phụ rất thích!”

Nói xong, đè gáy tôi lại rồi hôn tiếp.

Anh ta ra tay quá mạnh, chỗ chúng tôi chạm vào không phải là môi, mà là răng.

Tôi đau kêu lên, nhưng anh ta không lùi lại. Đôi môi run run mang theo chút máu tanh, nhẹ nhàng nhưng cũng không cho phép kháng cự phủ lấy đôi môi cũng đang chảy máu của tôi.

Tôi hoàn toàn choáng váng, ngơ ngác quên cả tránh.

Ai có thể ngờ được tên biến thái này vì muốn thuê lao động trẻ em mà bán cả sắc! !

.

Khi chúng tôi chật vật được cứu ra khỏi cái giếng, một vòng người đã đứng xung quanh. Tôn Tường Minh vội vàng qua đây đỡ Đỗ Phương, nhìn anh ta một lúc, đột nhiên hỏi: “Sư phụ, sao miệng người lại chảy máu thế?”

Đỗ Phương vô tội chỉ tôi: “Con hỏi nó đi.”

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn tôi, như nhìn thấy Godzilla.

. Đỗ Phương anh nói kiêu gì đấy! Sự trong sạch của tôi đều bị anh hủy sạch rồi, sau này còn ai dám yêu tôi nữa!

Hai chúng tôi đều ướt sũng, lại dính gió bắc, đương nhiên sẽ có người bị ốm. Rất kỳ lạ, bị ốm không phải là người yếu ớt như con kiến là tôi đây, mà là Đỗ Phương giết người không chớp mắt.

Hôm đó anh ta hắt xì liên tục, ngay sau đó liền nghiêng ngả ngã xuống cạnh giếng. Hiện trường bồng loạn, có hoảng hốt, có khóc lóc, có sói tru, có xoay người muốn gọi cấp cứu 120 Cuối cùng vẫn là Quý Lăng cởi áo khoác quần lên người anh ta, sau đó vô cùng dũng mãnh ôm như ôm công chúa về phòng.

Tôi mơ mơ màng màng trở về phòng, nghĩ đến nụ hôn dưới đáy giếng của Đỗ Phương, vẫn không nhìn được mà đỏ mặt. Tiếc rằng đầu thật sự quá choáng, ngã lên giường bất tỉnh nhân sự.

Lúc tôi tỉnh lại, người đã đắp kín chăn rất dày. Người tôi vừa ê ẩm vừa nhũn ra, không còn chút sức nào. Xốc chăn lên thì thấy mình đã được thay quần áo khô. Không biết là ai cởi quần áo của tôi, có phải đã phát hiện ra tôi không phải là nam rồi không.

Tôi đang đau đầu thì cửa phòng mở. Tay trái Tôn Tường Minh cầm một cái bát, tay phải mang một bó hoa đi đến. Anh ta sải bước đến cạnh giường tôi, để hết đồ lên bàn.

“A Tâm tỉnh rồi? Đầu còn đau không?”

Tôi nhanh chóng lấy chăn che người mình, cảnh giác nhìn anh ta. Tôn Tường Minh cười tủm tỉm ngồi vào bên giường, vươn tay sờ trán tôi, gạt

gật đầu, bưng bát thuốc lên: “Đến đây, uống thuốc đi, uống thuốc thì sẽ không bị ốm nữa.”

Đây là lần thứ hai rồi. Vì sao mỗi lần tỉnh lại nhìn thấy người này đều phải uống thuốc =.=

Tôi chấp nhận số phận uống ừng ực bát thuốc, chợt nghe anh ta nói: “Sư phụ cũng bị ốm.”

Hử? Không phải anh ta rất lợi hại à, sao vừa rơi xuống giếng đã ốm rồi? Không phải đây là cái giếng bệnh (tâm thần) đấy chứ.

Thấy vẻ mặt tôi không tin, anh ta còn nói: “Thân thể sư phụ luôn không tốt, hôm nay lại vì cứu muội nên bị lạnh, bây giờ. Ài.”

Anh ta thở dài một tiếng, lắc đầu.

. Không còn nhiều thời gian nữa sao?

Tôi hơi xấu hổ, vội chuyển đề tài, thuận tay cầm bó hoa trên bàn lên nhìn: “Tôn Tường Minh, huynh hái hành rất đẹp, thanks.”

Tôn Tường Minh vừa đỡ trán. “. Đây là hoa lan.”

Tôi cười trừ, vừa định cãi “Thật ra có một số người còn không phân biệt được hoa thủy tiên với củ tỏi” anh ta đã cướp lấy hoa trong tay tôi:

“Không phải cho muội! Được rồi, muội nghỉ ngơi đi, ta đi tìm sư muội Lộ Lộ đây.”

“ ”

Tôi cảm hận nhìn Tôn Tường Minh vừa ngâm nga vừa tung tăng đi mất, gio tay sờ môi. Chỗ bị Đỗ Phương cắn sưng lên, đau đau, còn hơi tê tê.

Tôi nằm trên giường một lúc, cuối cùng vẫn thở dài thật dài, xốc chăn lên.

Hình như Đỗ Phương còn bệnh nặng hơn tôi. Khi tôi vào phòng thăm anh ta, sắc mặt anh ta tái nhợt nằm trên giường, đầu toàn là mồ hôi. Thấy tôi đến đây, anh ta ngơ ngậy muốn ngồi dậy, không ngờ vừa mới động dậy đã bắt đầu ho khan đau đớn: “Khụ khụ, khụ khụ.”

Tôi vội chạy đến vỗ lưng xuôi khí cho anh ta. Anh ta mềm nhũn không xương tủy lên người tôi, nghĩ đến vẻ mặt muốn nói lại thôi vừa rồi của Tôn Tường Minh, tôi không khỏi than thở. Cơ thể liễu yếu đư đưa theo gió, thật đáng tiếc cho gương mặt tuấn tú này.

Đỗ Phương từ từ hồi sức, quay đầu nhìn tôi, sau đó mở miệng. . .

“Phụt.” Phun máu lên mặt tôi.

Máu – đầy – mặt.

Đỗ Phương: “.”

Tôi: “.”

Tôi nheo mắt lau mặt, yên lặng nhìn anh ta. Trong phòng bỗng lặng ngắt.

Tôi chẳng qua chỉ là một bé gái thôi. Bây giờ tôi nghi ngờ rằng tôi là một bé gái có huyết hải thâm thù với anh ta.

Tuy nhiên vì trước đây đã từng thấy Tiêu Long Vũ phun máu như mưa nên tôi đã miễn dịch với kiểu khổ nhục kế này. Nhưng Đỗ Phương phun ra rất nhiều máu, trên giường, trên chăn, trên quần áo, xung quanh đều là vết máu loang lổ, nhìn mà kinh người.

Một giây sau, anh ta liền đau đớn cuộn mình trên giường, trán không ngừng toát mồ hôi, gương mặt vốn trắng nõn bỗng trở nên trắng bệch không một giọt máu.

“Anh làm sao vậy?” Tôi cẩn thận lật người anh ta, phát hiện mắt anh ta nửa khép nửa mở, ý thức mơ hồ. Tôi bắt mạch theo bản năng. Mạch rất yếu, yếu đến gần như không cảm nhận được nữa!

. Không phải giả vờ?

Tôi lập tức luống cuống, căng cổ họng hét to: “Người đâu! Cứu mạng! Tôn Tường Minh! Huynh đừng đi tán gái nữa! ! Su phụ huynh sắp chết rồi! !”

-----oOo-----

Chương 31: Váy trắng sắp bị bóp dẹt vo tròn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi hết một lúc lâu mà chẳng thấy ai đi vào, dường như tất cả mọi người đều đã xuyên không tập thể vậy. Ngay lúc tôi đang định tự ra ngoài tìm người, người bên dưới bỗng nắm lấy tay áo tôi.

“A Tâm, con bị trúng hàn độc.”

Gương mặt Đỗ Phương không có vẻ đùa giỡn chút nào, yên lặng nhìn tôi.

“Trong nửa năm trước, có người hạ độc con. Khí lạnh nhiễm vào thân thể, bây giờ lại rơi xuống nước, đúng lúc độc sắp phát tác. Vừa rồi dưới đây giằng ta đã hút một phần đi cho con, phần còn lại chỉ có thể dựa vào con tự mình giải.”

Anh ta đang nói gì vậy? Hàn độc? Có người hạ độc tôi?

Ai?

Anh ta hôn tôi là vì giải độc cho tôi sao?

Tôi kinh hãi, còn chưa kịp nghĩ gì nhiều đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, từng cơn lạnh ập đến. Trong lúc mơ mơ màng màng, một giọng nói vang lên trong đầu.

— A Tâm, nghe kỹ. Con phải dùng toàn bộ tâm lực đẩy hàn khí ra khỏi cơ

thể. Nếu không, chờ đến khi lan vào tim sẽ chết.

— Tôi chết, anh sẽ rất vui sao?

— Không, sẽ rất buồn.

— A, thật không. Nhưng tôi đoán là tôi không làm được đâu. Nếu tôi chết, anh có thể đưa tôi về nhà không?

— Không thể. Ta. Không có khả năng đó.

Một người không biết vận công sao có thể ép hàn khí ra khỏi cơ thể? Tôi chỉ nhớ mình phải cố hết sức, mà tôi nghĩ tôi vận sức không đúng cách, nếu không đã chẳng mất đi ý thức.

Trong mê mang, dường như tôi nhìn thấy có một người áo trắng luôn ở bên cạnh tôi. Tôi cảm thấy mình được hai cánh tay vững chãi ăm áp ôm lấy, ngay sau đó một dòng khí nóng từ ngực truyền đến. Trái tim tôi đập càng ngày càng mạnh, như sắp bắn ra khỏi lồng ngực, một cảm giác khác thường bao trùm toàn thân.

Nhưng tôi rất thích mùi thơm nhàn nhạt của người đó. Mùi hương quen thuộc đến vậy, nồng nàn, dịu dàng như lan mùa thu, làm người ta yên lòng.

Tôi mở mí mắt nặng nề, liếc nhìn Đỗ Phương. Anh ta chỉ mặc đồ ngủ, đứng ở bên bàn sách viết gì đó. Anh ta từ từ ngồi dậy, đi qua đây đắp thêm một chiếc áo choàng của anh ta cho tôi, bản thân cũng bắt đầu mặc quần áo, nhìn qua hoàn toàn không tái nhợt yếu ớt như lúc trước.

Là anh ta cứu tôi?

Tôi nhìn vạt áo kéo dài xuống mặt đất, cổ họng khàn khàn nói: “Sur hổ, người đã nói là sẽ cho con quần áo mới.”

Đỗ Phương dờ khóc dờ cười, giả vờ như không nghe thấy, ngồi trước gương

đồng cầm một cây trâm bạc búi tóc.

Đỗ Phương vừa ăn mặc chỉnh tề xong, Quý Lăng đã tới. Anh ta nhìn tôi ngồi trên giường, rồi nhìn Đỗ Phương, sau một lúc lâu vẫn không nói gì. Đỗ Phương cũng không để ý, rút tờ giấy vừa viết xong trên bàn đưa cho anh ta: “A Tâm tạm thời không còn nguy hiểm nữa. Hôm qua rơi xuống nước nhiễm lạnh, đương nhiên không dễ gì loại bỏ được hết khí lạnh. Sau này con cứ bốc thuốc theo đơn thuốc này cho con bé, điều dưỡng một thời gian, ta sẽ giải độc cho con bé một lần nữa.”

Chân mày Quý Lăng nhíu lại: “Sur phụ, người thật sự muốn nhận đứa bé này làm đồ đệ? Nó. Có thể luyện võ sao?”

“A Tâm xương cốt thanh kỳ, đất thiêng sinh hiền tài, cứ luyện võ sẽ thành nhân tài thôi. mấy hôm nay ta cũng thử rồi, đứa bé này có tính nhẫn nại, cũng có thể chịu khổ, con bé đun nước chẻ củi đều làm rất tốt. Bây giờ hàn độc đã giải được hơn nửa rồi, nếu dốc lòng bồi dưỡng, nhất định sẽ không làm mất mặt Liên Giáo.”

Quý Lăng cúi đầu không nói gì.

“Nhị sư đệ của con đã về chưa?” Đỗ Phương lại hỏi.

Quý Lăng cung kính nói: “Chưa ạ. Nhưng có tin tức báo lại, Lục sư đệ đã ra khỏi Hoàng Thành, trong ba tháng nữa sẽ đến Tuy Châu.”

Vẻ mặt của Đỗ Phương hơi thay đổi, sau một lúc lâu mới nói: “Ly Nhi trẻ tuổi, xuất thân cũng không tầm thường, làm việc khó tránh khỏi khinh suất, nhưng trong lòng vẫn hiểu chuyện. Con đừng so đo mọi chuyện với nó.”

“Đệ tử xin ghi nhớ.”

Mười ngày tiếp theo tôi thành ảm sắc thuốc. Quý Lăng và Tôn Tường Minh ngày ngày bốc thuốc tới tìm tôi, chỉ cần không phải là thuốc độc, tôi đều rót vào bụng, uống xong còn ợ no hai cái.

Ngày đầu tiên sau khi bình phục, địa ngục huấn luyện của tôi đã bắt đầu rồi.

Tuy Đỗ Phương biết tôi đã từng luyện võ, nhưng không hỏi nhiều, chỉ để tôi tập lại ba thức Định Khôn một lần.

Ba thức Định Khôn Tiêu Long Vũ dạy tôi đã tập đến thuộc lòng, nhưng sau khi thu thức, Đỗ Phương lại nhíu mày nhìn tôi, một lúc lâu mà không nói gì. Tôi bất an di di chân, thấp thỏm hỏi: “ Sư phụ, có phải. Con tập không tốt không?”

Đỗ Phương lắc đầu, giận dữ nói: “A Tâm, chiêu thức của con hơi. Nhưng sao con chỉ có chiêu thức, không có nội lực?”

Về mặt tôi đau khổ nhìn anh ta. Ai bảo lúc trước Tiêu Long Vũ chưa kịp dạy tôi!

Đỗ Phương chấp tay sau lưng đi tới, trên gương mặt nở nụ cười tươi: “Nhưng không sao, có sư phụ đây. Sư phụ dạy con!”

Anh ta một khi đã dạy là sẽ dạy đến khi mặt trời ngả về tây. Cả ngày tôi chỉ ăn mấy quả trứng gà vào buổi sáng, bụng đã sớm kêu òng ọc rồi. Nhìn gương mặt và dáng người Đỗ Phương ngồi dưới tàng cây như thần tiên, tôi không khỏi thở dài: “Sư phụ, chờ tối rồi mới nấu cơm sẽ không kịp mất!”

Đỗ Phương trợn mắt, nghiêm túc nhìn tôi. “A Tâm, con tuyệt đối không được lười biếng. Bộ quyền pháp này của con không có nội lực cũng đã rất khác thường rồi. Đến khi con luyện được nội lực đến ba bốn tầng, uy lực nhất định sẽ tăng lên nhiều.”

Uy lực tăng lên? Chẳng phải mấy người ở Phá Quân Tư đó nói Lan Khanh là tuyệt thế cao thủ sao, có lẽ sau này tôi. Cũng sẽ rất lợi hại?

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, tôi liền chạy tới giáo trường, cầm đoản kiếm luyện tập Xuyên Vân Kiếm Pháp thức thứ nhất hôm qua Đỗ Phương đã dạy tôi.

Trên đường Đỗ Phương đến xem một lần, không bao lâu sau lại thêm mấy đệ tử tôi không quen, vừa xem, vừa chỉ trỏ tôi.

“A, chẳng phải đó là đồ đệ mới của Phó giáo chủ Đỗ sao? Trông nhỏ thật, cùng lắm chỉ bảy tám tuổi thôi.”

“Nó tên là gì? Cả ngày luyện công, cũng không đến chào hỏi chúng ta.”

“Nghe Quý sư huynh nói tên là Lan Tâm.”

“Lan Tâm? Hình như hơi nữ tính, tướng mạo cũng thật thanh tú.”

“Câm miệng! Tâm tư của Phó Giáo Chủ các người có thể đoán mò à!”

“Ai nha mau nhìn xem, nó đứng không vững nên rơi xuống đất rồi! Nguy rồi, không phải hôm qua A Hoàng ị ở đó sao? Bát sư đệ, buổi sáng đệ có hót không?”

“. Xong rồi, xong rồi, vẫn chưa hót, sáng sớm sư phụ đệ sai đệ đi đồ thức ăn, vẫn chưa kịp.”

Trong lòng tôi chỉ có một mục tiêu là luyện kiếm, từ sáng sớm đến hoàng hôn, cuối cùng kiệt sức, tê liệt ngã xuống nền đất bùn. Mồ hôi đã thấm ướt đầm quần áo, cơ thể cũng không còn chút sức nào, ngay đến cả sức động đậy ngón tay cũng không có.

Tôi chắc chắn có thể trở về, trở lại Kế Môn. Cho nên tôi nhất định phải cố gắng, nếu không sau này làm sao có thể đứng trước mặt Tiêu Long Vũ được!

Đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, một cái bóng chặn ánh trời chiều trên đỉnh đầu. Tôi mở to mắt thì thấy Tôn Tường Minh ngồi xổm cạnh tôi, đưa một cái bát to đến trước mặt tôi. Tôi muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân kiệt sức.

Tôn Tường Minh đỡ lấy tôi, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng:

“Sur đệ, chắc mệt sắp chết rồi nhỉ, uống nước đi. Nhưng vừa luyện công xong không nên nằm, nếu không sáng mai đệ không dậy nổi đâu.”

Tôi thần thờ. Cách đây không lâu, cũng từng có một người nói như vậy với tôi đang nằm trên đất: “Chạy xong đừng nằm, đứng lên!”

Gương mặt người kia vừa dịu dàng vừa nghiêm khắc, trên vai còn có một con mèo vàng béo ú.

Tôi lắc lắc đầu, đuổi bóng dáng Tra Chí Cực ra khỏi đầu.

Thời gian cứ thế trôi qua hơn ba tháng. Mỗi ngày đầu, mỗi lần luyện kiếm xong ngày hôm sau tôi đều không xuống giường được, cơ thể không cử động nổi, mặc được bộ quần áo thôi cũng đã là sự nghiệp lớn rồi. Đặc biệt buổi tối khi tắm như muốn lấy mạng tôi vậy, may mà đóng cửa, nếu không đám Đỗ Phương sẽ cho rằng tôi bị người ta mưu sát ở trong phòng rồi.

Ba tháng sau, tuy nội lực của tôi chỉ tới tầng thứ hai, nhưng Xuyên Vân Kiếm Pháp đã luyện đến thức thứ sáu, cũng đủ để đánh những đệ tử mới nhập môn khác.

Hôm đó, tôi vừa luyện công xong, vác kiếm ngâm nga đến chỗ Đỗ Phương ở Bắc phong. Vừa đến giữa sườn núi thì thấy Đỗ Phương đánh đàn trong đình đá.

Tôi mệt đến chết khiếp, lười lảng nhãng với anh ta. Nhưng vừa lùi về sau vài bước định đi đường vòng, chợt nghe thấy tiếng cốc sứ vỡ tan trên mặt đất, ngay sau đó là tiếng vèo, một mảnh sứ vỡ vụt qua mặt tôi, đâm vào núi đá bên cạnh.

Vừa rồi nếu tôi đi một bước nữa thì không giữ được đôi mắt rồi.

Tôi quay đầu, thấy mảnh sứ vỡ vụn trên nền đình đá, Đỗ Phương vẫn đang ngồi trước bàn, tao nhã gảy Thất Huyền Cầm, dường như vừa nãy chẳng

xảy ra chuyện gì cả.

Tôi quên mất, người này tuy ngốc, nhưng bản chất vẫn là tên cuồng sát sớm nắng chiều mưa, phát bệnh điên không có lịch!

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, ngoan ngoãn đi vào đình đá, chân chó nịnh nọt:

“Sur hồ, đàn hay quá.”

Đỗ Phương không ngẩng đầu.

Tôi lại ngượng ngùng cười hai tiếng.”Sur hồ bận vậy, còn có tâm tình chơi đàn sao?” Vừa nói vừa quay đầu nhìn quanh, chỉ vào bóng người xa xa nói, “Nhìn kìa, đó không phải là Quý sư huynh sao? Chắc huynh ấy tìm người có việc. Sur hồ, hạnh phúc của mọi người trong giáo đều nằm trong tay người, người nên quan tâm nhiều đến chính sự một chút, nhỉ?”

Còn chưa nghe Đỗ Phương trả lời, Quý Lăng đã vội vàng chạy tới: “Sư phụ, không tốt rồi! Nhị sư đệ đã trở lại, vừa vào cửa đã gặp phải Dương sư thúc, giờ sắp đánh nhau ngoài điện Chính Đức rồi!”

Sắc mặt Đỗ Phương tối ảm, đứng dậy dẫn theo tôi đến Chủ Phong.

Trên giáo trường ngoài điện Chính Đức, một nam một nữ đang giằng co.

Tôi nhận ra Dương Dương Dương, dáng vẻ của cô ấy chẳng khác gì mười lăm năm sau cả. Tôi bỗng nhớ tới lúc trước Ngụy Ba Như từng nói với tôi, từ khi Ngụy Ba

Như còn rất nhỏ Dương Dương Dương đã là Phó giáo chủ của Liên Giáo. Khi đó, Liên Giáo vẫn là một môn phái lánh đời, không tham dự vào chuyện của giới võ lâm.

Giờ xem ra, Cúc Trạch Cung là về sau mới tách ra khỏi Liên Giáo? Sau đó Liên Giáo liền biến thành một môn phái chỉ có phụ nữ? Trong lúc đó rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tề Hoài Vương sao lại gây sự.”

“A, mau nhìn xem, không phải đó là Phó giáo chủ Dương sao? Bé gái áo trắng đứng cạnh người là ai vậy?”

“Không rõ, hình như là Dương sư thúc mới đưa từ dưới chân núi về.”

“Tề Hoài Vương này mỗi lần về đều làm ầm làm ỹ! Nếu không phải hấn là vương gia, mọi người sẽ không chịu nhin hấn như vậy đâu.”

“Đúng vậy.”

Tôi đóng tai nghe mấy đệ tử xung quanh nói, lại lên nhìn Đỗ Phương bên cạnh. Anh ta nhíu mày, không nói một lời, chỉ chấp tay sau lưng đứng một bên, như đang xem cuộc vui.

Ánh mắt của tôi lại nhìn sang một nam một nữ một đứa bé trên giáo trường. Tập trung nhìn, vẻ mặt tôi bỗng cứng đờ, không biết nên có biểu cảm gì. Bởi vì, chàng trai Tề Hoài Vương kia, rõ ràng chính là Lục Ly!

Lục Ly là vương gia? Vậy chẳng phải là thân thích với Ngụy Ba Như sao?

Lúc này, anh ta đang mặc bộ áo gấm dài màu vàng nhạt, trên đầu đội quan phát Song Long lên trời nhỏ bằng vàng, đậm chất hoàng cung. Mà cách anh ta mười bước, Dương Dương Dương đang cầm kiếm đứng trước bảo vệ một bé gái áo trắng, không nói một câu.

“Sư thúc, người cũng muốn bé gái này sao? Đáng tiếc, nó đã là người của ta rồi.” Tâm trạng của Lục Ly thoát nhìn không tồi, không ngừng thao thao bất tuyệt, “Bỏn vương đã thấy hai người từ ở ngoại thành Tuy Châu, thấy các người vừa vào núi liền lập tức cướp đường vượt lên trước. Dù sao người cũng dẫn theo một đứa bé nên không nhanh bằng ta.”

“Ài.” Dương Dương Dương thở dài, cuối cùng cũng mở miệng nói,

“Hôm nay, rốt cuộc ta đã hiểu được nỗi khổ của Đỗ Phương.”

Lục Ly không thềm đề ý, vẫn cười nói: “Đột nhiên lôi sư phụ ta ra làm gì? Sư phụ cũng không thú vị bằng sư thúc người. Còn nữa, sư thúc, người muốn thu nha đầu kia làm đồ đệ, sợ là không được rồi. Dù thế nào cũng không nên cướp người của ta!”

Sắc mặt Dương Dương Dương cứng đờ, lạnh lùng lặp lại lời anh ta: “Ta, cướp người của ngươi? !”

Lục Ly nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy. Năm đó bốn vương phái người cứu nó ngoài hoàng thành, rồi lại sắp xếp hộ tịch cho nó, đưa vào vương phủ của ta, định nhận làm thị nữ. Nhưng không ngờ Trần Quốc tướng quân khởi binh mưu phản, trong chiến loạn để lạc mất nó. Chắc là sư thúc ra tay cứu nó nhỉ? Vốn nên cảm ơn sư thúc một tiếng, nhưng giờ người lại nói này bé gái này là người thân bên họ ngoại của người, còn muốn nhận nó làm đệ tử Liên Giáo, ngang hàng với bốn vương, thế này là không được rồi.”

Nhìn Lục Ly tỏ vẻ chính nhân quân tử, nhưng trong mười câu nói của anh ta thì chắc có đến chín câu là nói linh tinh, một câu còn lại là trộn nước, cách xa sự thật một vạn tám ngàn dặm, làm người ta nghe xong chỉ muốn đánh cho anh ta một trận.

Quả nhiên, Dương Dương Dương nghe xong bài thao thao bất tuyệt này của anh ta, chẳng nói chẳng rằng, kéo tay bé gái, quay đầu bước đi.

Thân hình chàng trai áo vàng khê động, ngăn trước mặt cô ấy.

“Dương sư thúc, người muốn đi thì hãy để Tổ Tổ lại.”

Bé gái áo trắng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, gào lên với anh ta: “Ông đây không phải Tổ Tổ, Tổ Tổ còn đang ở Hoàng Thành! Tề Hoài Vương, người đừng có làm càn!”

Bị bé gái ngắt lời, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào Dương Dương Dương của Lục Ly cuối cùng quay sang bé gái. “Tổ Tổ, được lắm, được lắm, mấy ngày không gặp, đến cả chủ nhân cũng không cần. Dương sư thúc quả

nhiên lợi hại, chỉ tùy tiện nói mấy câu đã khiến cho một cô gái vốn trung thành và tận tâm với bốn vương quay sang quyết một lòng với người.”

Miệng Lục Ly nói những lời ai oán, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hưng phấn, làm người ta không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì.

“Được rồi! Không nói linh tinh nữa, hôm nay bốn vương muốn chiến đấu vì tình yêu trong lòng mình! Chỉ vì. Ài, tên thật của ngươi là gì ấy nhỉ?”

Anh ta vò đầu một lúc, cuối cùng giơ tay lên: “Mặc kệ! Dù sao hôm nay bốn vương cũng muốn đấu một trận với Dương sư thúc vì bé gái áo trắng kia! Nếu người thắng, thì dẫn nó đi. Nếu thua, thì trả nó lại cho bốn vương!”

-----oOo-----

Chương 32: Kiện tướng marathon

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mắt tôi mở to bằng nắp hộp sữa, nhìn chăm chăm vào bé gái mặc áo trắng tết bím tóc nhỏ kia. Ngay từ đầu tôi không nhận ra cho đến khi Lục Ly nhắc đến mấy chữ “bé gái áo trắng”, tôi mới nhớ ra con cóc này là ai.

Thật xui xẻo, ai dè lại gặp vào lúc này.

Tôi vẫn chưa luyện thành đại hiệp tuyệt thế sao anh ta đã lên sàn rồi, thế này sao tôi có thể đạt được hình tượng uy vũ trong tâm trí non nớt của anh ta.

Khi tôi còn đang cào tường trong lòng, bên kia Lục Ly đã rút kiếm ra rồi. Tôi thật sự không hiểu nổi, bây giờ Tiêu Long Vũ mới chỉ là bánh bao (người nào đó đã quên sự thật rằng mình cũng đang là bánh bao), vậy mà Lục Ly vẫn muốn chơi trò nuôi thi nữ từ nhỏ. Tên cầm thú.

Tôi liếc loài người ngu xuẩn kia bằng nửa con mắt.

Nhưng không ngờ, ngay khi đại chiến đang hết sức căng thẳng, Đỗ Phương đứng bên cạnh tôi đột nhiên lên tiếng:

“Ly Nhi, dừng tay!”

Ngay sau đó là một ánh sáng bạc lóe lên, trong nháy mắt kiếm trong tay Lục Ly bắn ra xa hơn một mét, rơi xuống đất.

“Nếu Ly Nhi đã thích nha đầu này, vậy thì để vi sư nhận nó làm đồ đệ nhé?”

Không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không mà Đỗ Phương vừa dứt lời thân thể nhỏ bé của Tiêu Long Vũ hơi cứng lại.

Vẻ mặt Lục Ly đờ ra rất lâu, cuối cùng vẫn phải cung kính cúi người mặc dù có chút không tình nguyện: “Vậy đương nhiên là quá tốt rồi.”

Đến Dương Dương Dương cũng thu kiếm lại, trên mặt nở nụ cười vui mừng.

“Đỗ sư huynh có thể thu nhận con bé, muội cũng yên tâm, sư huynh nhất định có thể che chở cho nó. Đứa bé Tiểu Vũ này số khổ, muội gặp con bé lúc nó vừa trốn khỏi vương phủ, lại không có cha mẹ.” Cô ấy lừ mắt với Lục Ly, “Muội đưa con bé đi rửa mặt chải đầu trước, lát nữa sẽ đưa tới Bắc Phong.”

Đỗ Phương gật đầu.

Mà trong đầu tôi đều là: tám không phải chuyện Tiêu Long Vũ là con trai sẽ bị lộ sao? Vậy thì sao mà chơi được? Tôi vẫn đang chờ để được thưởng thức vở kịch anh ta biến thành con gái chịu nhục năm năm ở Liên Giáo như thế nào đấy!

Tôi quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ, đúng lúc anh ta đang nhìn đông nhìn tây. Giây phút ấy, ánh mắt của tôi và anh ta giao nhau.

Trong nháy mắt, thiên lôi chạm vào địa hỏa, sao Hỏa va vào trái đất, sấm sét vang dội, mưa gió ù ù.

. Không thể nào.

Tiêu Long Vũ nhìn chăm chăm vào tôi hơn mười giây, sau đấy nhào thẳng về phía tôi, nói một câu làm tôi suýt nữa phun máu ba lít:

“Ta muốn tử tử tử cho ta!”

Người tôi cứng ngắc, nhìn Ma vương nhỏ này dính lên người tôi như thuốc cao bôi da chó, ôm chặt lấy thắt lưng tôi không thả.

Không biết là do anh ta nhỏ gầy hay là con gái phát triển tương đối sớm mà cái thân thể hiện giờ của tôi xấp xỉ tuổi anh ta lúc này lại cao hơn anh ta một cái đầu. Tiêu Long Vũ nhào vào lòng tôi, tôi nhìn đỉnh đầu anh ta, theo bản năng liền giơ tay ra vỗ lưng anh ta, xông vào mũi là mùi sữa trên người anh ta.

Nói thật. Cũng không khó gửi lắm.

Nhưng cứ nghĩ đến 15 năm sau cây nấm nhỏ yếu ớt này sẽ trưởng thành thành một nam phụ phản diện tiêu chuẩn, vui giận thất thường, phong lưu đậm dăng, nổi thương tiếc trong lòng tôi đối với anh ta liền biến mất không còn chút tăm hơi trong chớp mắt.

Ma vương tương lai này vẫn đang uốn éo trong lòng tôi: “Tiểu Vũ muốn tử tử tử!”

Tôi túm tóc anh ta, kéo cái đầu đang vùi trong ngực tôi của anh ta ra, nghiêm túc nói: “Là ca ca.”

“ Vậy vẫn muốn ca ca tử tử cho Tiểu Vũ!”

Tôi còn chưa kịp nói “Thằng nhóc háo sắc cút cho bà”, Dương Dương Dương đã mỉm cười xoa đầu Tiêu Long Vũ, nói với tôi: “Vậy thì làm phiền

sư diệt Lan Tâm rồi. Sau này Tiểu Vũ là sư muội của con, tuổi hai con cũng xấp xỉ nhau, phiền con chăm sóc cho nó nhiều hơn.”

Tôi cúi đầu, Tiêu keo da chó đã ôm lấy cổ tôi, hai chân rất tự nhiên kẹp lấy eo tôi, người vắt hết lên người tôi.

“Ca ca, ôm.”

. May mà tôi có Đại lực thần công hộ thể.

Vì thế, dưới tình huống bất đắc dĩ này, tôi đành anh dũng gánh vác nhiệm vụ tắm rửa cho Tiêu Long Vũ, nói cho oai là: bồi dưỡng tình hữu nghị cách mạng.

Tôi buồn bực một lúc rồi cười gian nhìn Tiêu Long Vũ bé hồn nhiên trước mặt. Thiện ác ắt có quả báo, đạo trời tuần hoàn, không tin thì ngẩng đầu nhìn đi, ông trời có bỏ qua cho ai đâu! Bây giờ linh hồn tôi mười sáu tuổi cơ thể tám tuổi, còn sợ không trị được một nhóc con như anh? Chịu chết đi yêu nghiệt!

Đáng tiếc tôi vừa mới tắm được vài phút thì không hào hứng nổi nữa. Người con trai trần truồng trước mặt tôi hiện giờ không có chút ‘bổ mắt’ nào nữa cả, chà đi chà lại cái đống trắng trắng mềm oạt này như rửa thịt heo.

Tiêu Long Vũ bị tôi néo không ngừng cười khanh khách, cho đến khi tôi dịu dàng hỏi, “Tiêu Vũ, muội là con trai sao?” tiếng cười của anh mới im bặt.

Anh không cần giấu đầu hở đuôi đâu, có che thế nào cũng không ngăn được chuyện anh đã bị tôi nhìn thấy hết sạch rồi đâu.

Anh ta im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng nói chuyện đê là con trai cho người khác biết.”

“Vì sao?”

“Nếu không đệ sẽ nói cho sư hổ và Dương sư thúc biết tỷ là con gái.”

“ ”

Sao tôi có thể ngu ngốc cho rằng đứa bé này rất ngây thơ được? Lừa dặt đi đâu cũng là lừa, dù bề ngoài có dễ thương cỡ nào thì cũng không che giấu một tâm hồn đê tiện vô sỉ!

Tôi hít sâu một hơi, hung dữ véo cái mặt béo của anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngoan, sau này sẽ gọi đệ là bé áo trắng.”

Tiêu Long Vũ sững sốt, chắc không ngờ tôi sẽ đột nhiên nói như thế nên hơi lắp bắp: “Nhưng. Nhưng mà. ”

Tôi biết anh ta muốn nói gì. Nhưng anh ta cũng không nghĩ lại xem, năm đó tên Mao Mâu uy vũ hùng tráng là thế còn do để tôi gọi là “Meo Meo”, thỉnh thoảng còn gọi “Tiểu Meo Meo” làm mặt Mao Mâu đen sì như nước tương.

Hơn nữa.

“Hãy, hiện nay đang có một đặt biệt danh. Áo trắng, vừa khác biệt vừa thân thiết, chẳng phải rất tốt sao?”

Ừ, vừa khác biệt lại vừa thân thiết. Tôi lại xoa tóc anh ta, xúc cảm không tồi.

“Vậy đệ gọi tỷ là A Tâm được không.” Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi.

“Không được. Đệ phải gọi ta là sư huynh.”

“Gọi là A Tâm. Nếu không sẽ gọi tỷ tỷ.”

“ Tùy đệ.”

Thời gian cứ vậy mà trôi đi hơn nửa tháng, hôm nào tôi cũng luyện công ở

Bắc Phong, thật là chán sắp mốc lên rồi. Cho đến hôm sinh nhật giáo chủ, cuối cùng tôi cũng tìm được cách lừa gạt Đỗ Phương và đám sư huynh, lên dẫn theo Tiêu Long Vũ xuống núi.

Đi trên đường núi, tôi hưng phấn xoa tay, Tiêu Long Vũ lại dính sát vào người tôi yếu ớt nói: “A Tâm, chúng ta vẫn nên về đi, sư phụ nói dưới chân núi có người xấu, không an toàn.”

“Không sao, chúng ta đi bộ một vòng rồi về. Hôm nào cũng ở trên núi làm tử sắp ghen chết rồi.”

Anh ta lại bất an kéo tay áo tôi.”A Tâm, chúng ta về được không. Sư phụ nói hôm nay có gà quay ăn.”

Tôi lười nhiều lời, đập mạnh một phát lên trán anh ta.

Quả nhiên anh ta ngoan ngoãn ngậm miệng, lại bất an nhìn quanh xung quanh. “A Tâm.” Anh ta đáng thương tội nghiệp gọi, sau đấy đuổi một móng thịt đến trước mặt tôi, “Dắt.”

Thôi, làm người không thể quá tuyệt tình.

Tôi kéo cái tay béo của Tiêu Long Vũ, lên lút xuống núi. Đang là cuối xuân đầu hè, hoa dại nở rộ khắp núi, bướm bướm tung bay, tôi đi trên đường ngó đông ngó tây rất vui vẻ, còn hái được mấy bông hoa dại hoàng cải lên đầu Tiêu Long Vũ, cười đến mức suýt tắt thở.

Đi đến chân núi thì trời cũng sắp tối rồi, tôi đang định vào nhà dân xin miếng nước, thì thấy một bóng người vô cùng quen mắt ghé vào bờ rào, nhìn chăm chăm vào sân.

Tôi tập trung nhìn, ra là Tôn Tường Minh. Hóa ra anh ta cũng lên chuồn ra ngoài.

Tôi vẫy tay với Tiêu Long Vũ, hai chúng tôi rón ra rón rén đi tới phía sau anh ta. Tôi ghé vào tai anh ta thổi hơi: “Sư ~ huynh ~ huynh đang lên lút làm gì đó?”

Tôn Tường Minh nhát gan chân mềm nhũn suýt ngã, thấy rõ là tôi mới tức giận vỗ ngực. Nhưng anh ta còn chưa mở miệng nói chuyện, ánh mắt lại đột nhiên tập trung. Tôi quay đầu thì thấy hóa ra là cửa sổ trong sân mở, một thiếu phụ xinh đẹp ôm đứa bé mập mạp trong lòng xuất hiện ở cửa sổ.

Tôn Tường Minh cuống quýt tóm tôi và Tiêu Long Vũ vào bờ rào. Tôi cảm đầu ngã xuống đất, rất vất vả mới đứng lên được, lại thấy anh ta ho nhẹ vài tiếng, sửa sang lại tóc tai, hỏi tôi: “A Tâm, đệ thấy ta thế nào?”

Tôi nhìn anh ta từ trên xuống dưới một lát, cuối cùng nói: “Đệ tử quên của Liên Giáo, shouta lớn tuổi, yêu thích ngự tử, ngốc nghếch đần độn, tâm lý trẻ con, tạo hình hoành tráng cũng không che giấu được nội tâm cô đơn. Đệ cho huynh 0 điểm, huynh có phục không?”

Vẻ mặt Tôn Tường Minh mờ mịt, nhưng vẫn cậy mạnh gật đầu. Thằng nhóc ngây thơ này chắc là không muốn thừa nhận mình không biết rồi.

Trong lòng tôi không ngừng cảm khái. Ài, loại người này, chắc chắc. Rồi vỗ vai anh ta: “Huynh đệ, muốn theo đuổi phụ nữ có chồng sao?”

Tôn Tường Minh hất tay tôi. “Cái gì mà phụ nữ có chồng, đó là vợ với con trai của ta! Đệ xem, quả nhiên là đẹp như ta!”

“ Con, con trai?”

Anh ta nghiêm túc gật đầu “Con trai ruột. Tên là Tôn Mâu, khí thế chưa!”

Tôi với Tiêu Long Vũ liếc nhìn nhau, đều há hốc miệng nhìn anh ta. Người này mà cũng làm ra được ‘tai nạn tạo người’ à.

“Nhưng chuyện này không thể để sư phụ biết được. Giáo chủ ghét nhất sư huynh muội có tình cảm với nhau. . . . Sau khi ta và đồ nhi Lộ Lộ của Phó giáo chủ Dương thành thân, vốn định xuống núi từ ba năm trước, nhưng sư phụ không cho ta đi. Mỗi tháng ta cũng chỉ có thể lên xuống chân núi nhìn hai mẹ con họ. Vừa khéo hôm nay là đại thọ của giáo chủ, tranh thủ được khá nhiều thời gian. Được rồi không nói chuyện với đệ nữa, nhớ giữ bí mật

giúp ta, ta đi vào. . .”

“Mấy đứa lén lút ở đây làm gì?”

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói u uẩn.

Ba chúng tôi chậm rãi quay đầu như cương thi, nhìn thấy Quý Lãng vẻ mặt khó hiểu đứng cách đó không xa. Tôn Tường Minh bỗng hoảng hốt, căng thẳng kéo tay áo tôi. Tôi an ủi nhìn anh ta, sau đấy bình tĩnh trả lời: “Bọn đệ đang ngắm sao.”

Lý do này lần nào cũng đúng, lần nào cũng dùng được.

Quả nhiên Quý Lãng kinh hãi, lâu sau mới mở miệng: “Bây giờ vẫn đang là ban ngày.”

“ ”

Tôi thật sự không nghĩ ra được lý do gì để chống chế, để tránh giao phong chính diện, tôi vận công chạy tới rừng cách đó hơn trăm mét, ôm thân cây vùi mặt không dám nhìn Quý Lãng. Dù Tôn Tường Minh có kéo tôi thế nào, tôi cũng chỉ ôm cây không buông tay.

“Đừng kéo nó nữa.” Quý Lãng hất tay anh ta, “Nó có muốn đi không thì kệ. Trời sắp tối rồi, bên cạnh là rừng, buổi tối gấu đen sẽ ăn thịt nó.”

Nói xong quả nhiên anh ta đi thẳng. Tầm mắt Tôn Tường Minh đảo vài vòng giữa tôi và Quý Lãng, cuối cùng vẫn chân chó đi theo đại sư huynh, biến mất hút trong đêm tối, chuồn nhanh hơn gió.

Huynh đừng có vút bỏ chiến hữu, khôn kiếp!

Tôi lặng lẽ hỏi trời cao, trong bóng đêm ôm cây ngây người một lúc lâu. Nhà dân cách đây rất xa, xung quanh thường truyền đến tiếng gió quỷ dị, trong tiếng gió như xen lẫn tiếng gào thét của dã thú, làm người ta sởn gai ốc.

Con người xưa nay có ai mà không sợ chết, sợ chết sợ chết rất sợ chết!

Tôi run rẩy, vận công chạy như điên theo hướng hai người kia biến mất:

“Quý Lăng, Tiểu Minh, đợi đệ với! !”

Lúc tôi đuổi theo họ đã sắp đến đỉnh núi rồi. Xem ra mấy tháng qua luyện nội lực rất có hiệu quả, tôi chạy thẳng tới đỉnh Chủ Phong cũng chưa thở gấp.

Quý Lăng và Tôn Tường Minh đứng ở cửa đại điện Chính Đức trợn mắt há mồm nhìn tôi, bàng hoàng nhìn trình độ không biết mệt của tôi.

Tôi đắc ý lắc lắc ngón trỏ với họ: Đây là thực lực thực lực đó.

Sau đây xem nhẹ ánh mắt quái dị của họ, duỗi tay ra sau: “Áo trắng, đi, về Bắc Phong thôi.”

Nhưng mãi một lúc lâu sau vẫn không có móng vuốt toàn thịt nào đó đặt lên. Tôi quay đầu nhìn, đằng sau trống không, đâu còn bóng dáng áo trắng đâu.

Tôi tròn mắt.

Kiến tướng Marathon là tôi đây. Hình như để rơi mất Tiêu Long Vũ rồi.

-----oOo-----

Chương 33: Nếu đời người cứ mãi như lần đầu gặp gỡ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đầu tôi ong ong một lúc lâu. Trời đã tối rồi, dưới chân núi lại rất phức tạp, một bé gái như anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Liệu có bị bọn buôn người bắt cóc không? Bị bán đi làm cu li, làm nô tài, thậm chí là. . . . Bán đến phố hoa?

. Không thể, không thể.

Nếu anh ta thật sự bị bán đến chỗ đó, vậy thì mười lăm năm sau gặp lại tôi, dù có liều mạng bị sư phụ Lâm Thiên Nam đánh gãy chân cũng sẽ chém tôi một nhát.

Xem ra sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Dù tôi đã tự an ủi bản thân như vậy, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, xoay người xuống núi tìm lần nữa. Vừa giờ một chân lên, bỗng cảm thấy cổ áo căng ra, cả người bị nhấc lên không trung.

Đỗ Phương xuất quỷ nhập thần xách tôi như xách gà, quay lại 180 độ, đối mặt với anh ta.

“Sư phụ, buổi tối tốt lành.” Tôi đập đập lưng tung giữa không trung mấy cái, thấy giãy giụa không có hiệu quả, vội nở nụ cười khó coi hơn khóc, “Gà quay ngon không ạ?”

Đỗ Phương không nói gì.

“Sư phụ người thả con xuống trước đi, con. Con muốn đi tìm áo trắng. Nó.”

“Sư phụ, tiểu sư đệ còn nhỏ, không hiểu chuyện cũng là điều dễ hiểu. Tiểu sư muội cũng không xảy ra chuyện lớn, việc hôm nay coi như bỏ qua đi ạ.” Lục Ly đi ra từ phía sau anh ta, chân thành khuyên nhủ.

Đỗ Phương vẫn không nói một chữ, chỉ nhìn tôi, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy. Anh ta không có biểu cảm gì.

Tôi hơi cảm giác được là Đỗ Phương tức giận rồi. Đây là lần đầu tiên anh ta

thật sự thể hiện sự tức giận trước mặt tôi. Nhưng sự lo lắng trong lòng tôi chiến thắng sự sợ hãi, tiếp tục cứng đầu hỏi: “Áo trắng. Thật sự bị bắt cóc bán đi rồi sao? Mới thế sao đã bán đi ngay được?”

Dừng vài giây lại bổ sung thêm: “. Bán bao nhiêu tiền?”

Hình như tôi nghe thấy tiếng Đỗ Phương nghiêng răng.

Tôi nhìn trái nhìn phải, cuối cùng không sợ chết tóm lấy tay áo Đỗ Phương.

“Sư phụ, áo trắng thế nào rồi, người mau nói cho con biết đi!”

Lục Ly khe khẽ thở dài. “Nó bị mấy. Người xấu bắt đi. May mắn sư phụ phát hiện ra không thấy các đệ đầu, kịp thời tới cứu. Chỉ đập đầu gãy mất nửa cái răng cửa thôi.”

Tôi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, thoải mái quay đầu nói với Đỗ Phương: “Sư hồ người xem, chẳng phải muội ấy không có việc gì sao. Người còn, trình tiết cũng còn.”

Những người có mặt ở đây vừa nghe tôi nói xong liền tái mặt. Tôi vẫn không hề hay biết, đang định nói mình muốn tới Bắc Phong thăm Tiêu Long Vũ, Đỗ Phương liền thả cổ áo tôi ra, ném mạnh tôi xuống đất.

Giọng nói u uất của anh ta vang lên trên đầu tôi:

“Dương Lan Tâm, bình thường là do vì sư nuông chiều con, để con làm xằng làm bậy! Lúc này nếu là con xảy ra chuyện. Còn cả thằng nhóc nhà họ Tiêu kia.”

Giọng điệu của anh ta cũng không dữ dằn, nhưng tôi biết mỗi lần anh ta tự xưng “Vi sư” nghĩa là tức giận thật. Ngay cả khi anh ta nói Tiêu Long Vũ là “thằng nhóc” cũng không tự ý thức được. Tôi vừa định chạy, chợt nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của anh ta: “Lại đây cho ta! !”

Tôi hoảng hốt thấy mộng mình đau rát, mồm méo máu, mắt bắt đầu rom rớm nước mắt: “Sư hồ, đồ nhi sai rồi! Người đừng đánh mộng con! TAT”

Thấy anh ta vẫn không phản ứng, nước mắt nước mũi của tôi chảy cuộn cuộn như sông Hoàng Hà, nhào đến ôm lấy đùi anh ta khàn cả giọng thề, “Sur phụ! Con thật sự biết sai rồi! Con không bao giờ dẫn Tiêu sư muội xuống núi một mình nữa! Sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời người, không bao giờ chạy lung tung nữa, ngày nào cũng luyện kiếm ở Bắc Phong, nghe người đánh đàn!”

Đỗ Phương dịu dàng xoa đầu tôi, giọng lạnh như băng: “Chiều này tháng trước đã dùng rồi.”

Tôi đau đón nhận ra rằng mình không có cách nào để thoát được trận đòn lần này, vừa định đứng lên, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng chạy bạch bạch. Tiêu Long Vũ ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, đỏ mắt đứng ở đây thở dốc, hiển nhiên là vừa chạy từ Bắc Phong tới. Trên trán anh ta quần băng, môi cũng sưng, chắc do bị thương.

Thấy tôi thê thảm ngồi dưới đất ôm chân Đỗ Phương, anh ta giật mình ngây dại.

Tôi còn chưa kịp tránh ánh mắt anh ta, anh ta đã òa lên, gào khóc nói:

“A Tâm! Có phải huynh không cần muội nữa không! ! Có phải huynh không cần muội nữa không! ! Muội đuổi thế nào cũng không đuổi kịp huynh.”

Tôi nhìn đôi mắt to ngập nước của anh ta thì có chút bờ ngỡ. “Không, không phải.” Tôi cố đè nén sự áy náy xuống, nói dối, “Ta cứ nghĩ muội sẽ dùng nội công”

Chỉ cần chỉ số thông minh trên 60 là biết tôi bịa chuyện. Một đứa bé yếu ớt chưa luyện võ thì biết nội công cái gì?

Nhưng Tiêu Long Vũ vừa rồi còn khóc nức nở im lặng, lau nước mắt, mắt mở thật to nhìn tôi một lát, quay đầu nói to với Lục Ly: “Muội đã nói A Tâm sẽ không bỏ rơi muội mà! Các người đều nói linh tinh!”

Sau đẩy nước mắt lại trào ra: “Hu hu hu. Đều tại muội, đều do muội vô dụng, không theo kịp A Tâm, hại A Tâm phải chịu phạt. Hu hu hu. Đều là muội không tốt.”

Tôi dám cam đoan từ khi tôi sinh ra đến giờ chưa từng thấy sinh vật nào có thể khóc vô cùng bi ai đến thế. Tiêu Long Vũ nhân lúc tôi ngơ ra liền bám dính lên người tôi, ôm tôi gào khóc. Nước mắt nước mũi của anh ta dính đầy lên cổ tôi, giống như người bị đánh là anh ta vậy.

Tôi dờ dẫm, mặc nước mắt của anh ta thấm ướt vạt áo tôi.

“Đừng khóc nữa.” Tôi vuốt vuốt tóc anh ta, trong lòng hoảng hốt. Đây không phải là người đàn ông da dày thịt béo lẳng lơ có một không hai kia, vẫn chưa phải. Nếu tôi không có trí nhớ trước đây thì dù sau này anh ta là người xấu hay người tốt, dù chúng tôi có yêu hận tình thù thế nào, thì bây giờ tất cả vẫn chưa bắt đầu. Anh ta không biết tôi, tôi cũng không biết anh ta.

Nếu đòi người cứ mãi như lần đầu gặp gỡ.

Một giây sau tôi liền run lên, bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ. Nếu Tiêu Long Vũ của mười lăm năm sau biết ý nghĩ bây giờ của tôi.

. Chắc chắn sẽ cười trụi lông luôn.

Tiêu Long Vũ ôm tôi gào khóc một lúc lâu, cuối cùng Đỗ Phương không chịu nổi nữa, đen mặt vung tay áo: “Thôi! Đêm nay con quỳ trong điện Chính Đức kiểm điểm lại cho ta!”

Anh ta vừa dứt lời, đứa bé đang ôm tay tôi liền mềm nhũn, rơi bịch xuống đất.

Kết quả cuối cùng của sự kiện trốn đi lần này là: Tiêu Long Vũ quá sợ hãi, bị phong hàn, sốt cao.

Vì thế, tôi đó hình phạt của tôi đổi thành chăm sóc Tiêu Long Vũ, thay quần áo cho anh ta. Cũng không có ai truy xét tại sao Tôn Tường Minh cũng chuồn xuống núi, tất cả mọi người vội vàng đi lấy thuốc cho Tiêu sư muội. Chỉ chốc lát sau, Lục Ly liền bung một bát thuốc đi vào.

Anh ta vừa đi, tôi liền nhìn thứ thuốc sền sệt trong bát, nhớ lại cảnh trong phim truyền hình “Nam chính ốm đau hôn mê không nuốt được, nữ chính lụy tình hiến miệng bón thuốc”.

Ai, thôi, cũng không phải là chưa từng hôn. Ừ.

Nghĩ vậy, tôi thấp giọng rên rỉ bên tai anh ta: “Tiêu Long Vũ, hi vọng sau khi anh tỉnh sẽ quên chuyện này.”

Đúng lúc một tay tôi đang nắm cầm Tiêu Long Vũ, định “Diễn” hôn thử trước khi mớm thuốc, thì người bên dưới bỗng giật giật.

“A Tâm. Thuốc này. Là xoa ngoài da .” Anh ta nhìn cái bát trong tay tôi, thì thào.

. Đạo diễn à, rốt cuộc là ông tìm đâu ra lắm máu chó dùng mãi không hết vậy! Ông để tôi hôn một cái rồi hăng cho anh ta tỉnh lại cũng không ảnh hưởng đến nội dung vở kịch đâu!

Theo như lời Tiêu Long Vũ ‘cảm thấy được nguy cơ, tự động mở hệ thống phòng ngự’, trước đây anh ta đã từng dùng thuốc này rồi. Đắp lên bám vào da, làm tăng nhiệt độ cơ thể, giúp đổ mồ hôi.

“Cho nên, đây là thuốc xoa toàn thân.” Anh ta tổng kết.

Trộm sắc thất bại, tôi đỏ hết tức giận lên đầu đứa trẻ không hiểu phong tình này. Xé quần áo của anh ta, lấy khăn lông chấm ít thuốc đập một phát lên lưng anh ta.

Nhìn anh ta ngã dúm dúm về phía trước, xem ra cái đập này của tôi thật sự không nhẹ, thuộc loại có thể đánh ra ho lao.

Tiêu Long Vũ cắn răng, không kêu tiếng nào.

Vì thế tôi vô cùng chân thành đánh tiếp một cái, cuối cùng lại không đành lòng, lau sạch người anh ta rồi hầu hạ anh ta đi ngủ.

Lúc tôi chuẩn bị nằm lên giường la hán bên cạnh, Tiêu Long Vũ bỗng đứng dậy ôm lấy cổ tôi. “Chờ đệ lớn, A Tâm đi đâu đệ cũng sẽ đi theo. Sau này có đệ che chở A Tâm, không ai có thể bắt nạt được tỷ nữa.”

..... Thăng nhóc đáng ghét có cần cười đẹp thế không!

Trong lòng tôi có chút chua xót, vẻ mặt ghét bỏ nhìn anh ta, lên mặt dạy bảo: “Quý sứ, đệ mới mấy tuổi, đừng có bắt chước lời ngon tiếng ngọt của mấy tên dê xồm lừa gạt phụ nữ!”

Tiêu Long Vũ không trả lời, chỉ ôm chặt lấy tôi, mặt dán lên tai tôi. Chỉ chốc lát sau, tôi cảm thấy vai mình ẩm ướt, thăng nhóc này lại lén lấy quần áo tôi lau nước mắt rồi. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên tóc anh ta như tơ lụa, làm tôi ngẩn người trong chớp mắt.

Tôi nhớ tới cái đêm mười lăm năm sau, triền miên nóng bỏng điên cuồng với người đang nằm trong lòng mình lúc này. Anh ta cướp đi nụ hôn của tôi, chẳng lẽ còn định cướp luôn trái tim tôi?

Đêm đó, cũng có giọt nước nóng hổi nhỏ xuống cổ tôi, đầm đìa như một trận mưa.

Giờ tôi mới hiểu, không phải là nước, mà là nước mắt.

Tôi không ngủ một đêm, hôm sau uể oải ra khỏi phòng, lại gặp Đỗ Phương ở cửa. Đỗ Phương thấy tôi nhìn theo anh ta, biết tôi không vui, nhéo mặt tôi nói: “A Tâm, sao con lại cứ liếc mắt vậy, lớn lên lác mắt thì làm sao?”

“.....”

“Tôi qua sư phụ mắng con mấy câu con đã không vui rồi à?” Anh ta vừa cười vừa giở trò mặt dày.

“Con không bánh bèo như vậy.”

“Hay là không muốn làm đồ đệ của sư phụ nữa?”

Tôi bĩu môi không nói.

“Nhưng ta thích con. Không ở lại được sao?”

Tôi sững sốt, lắp bắp: “Nhưng. Con muốn về nhà. Con, con nhớ cha mẹ con.”

“Con người phải có bỏ mới có được. Ở lại Liên Giáo ngoan ngoãn tập võ, trở thành một hiệp khách rồi trở về, chẳng phải rất tốt sao?”

“Con cũng nhớ sư phụ sư huynh trước. Sư huynh con có tư thế, cực kỳ tuyệt sắc.” Trong lòng tôi rối loạn, đành lấy lí do chống chế.

Không ngờ Đỗ Phương im lặng một lát, cuối cùng sờ sờ cằm, nói chắc chắn: “Vì sư đương nhiên phải đẹp hơn bọn họ rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta. Mái tóc dài đen nhánh mềm mại, mười ngón tay thon dài trắng nõn, khuôn mặt cười như hoa đào, đôi mắt lấp lánh.

Rất đẹp.

Thanh mà không tục. Là vẻ đẹp có thể khiến mọi cô gái say lòng.

“Yên tâm. Có ta ở đây, không cần sợ gì cả.” Đỗ Phương ngồi xổm xuống, thông thả vuốt tóc tôi, nhẹ nhàng đặt đầu tôi lên vai anh ta.

Tôi bỗng cảm thấy tất cả tri giác cách mình càng ngày càng xa, ánh mặt trời trước đình viện cũng dần dần biến mất trong vầng sáng mờ lung. Tôi như đang nằm mơ, trong mơ có một rừng hoa đào. Hoa vẫn chưa nở, nước mưa lã xuống từ cành cây khảnh khiu. Đỗ Phương lặng lẽ ngồi dưới cây đào

nhìn tôi cười.

Khi đó anh ta vẫn là một thiếu niên có đôi mắt trong suốt, tóc buộc hết sau gáy, lộ ra cái trán rộng trơn bóng.

Anh ta thấp giọng nói một câu gì đó, tôi không nghe rõ.

Anh ta nói: “Ta tìm nàng rất nhiều năm rồi. Nàng đến muộn quá.”

Từ sau chuyện này, Đỗ Phương xem như hoàn toàn tuyệt vọng với việc bồi dưỡng tôi thành thực nữ, chỉ cần tôi ngoan ngoãn luyện công, không làm chuyện quá đáng là được. Tôi được thể khuếch trương ưu thế của mình, đạt được danh hiệu vinh quang “Ma vương cmn” ở thành Tuy Châu. Máy tên côn đồ vừa thấy tôi liền rú thảm “CMN” sau đấy tan tác như ong vỡ tổ.

Thời gian dần qua. Chỉ trong chớp mắt, tôi đã mười lăm tuổi, Tiêu Long Vũ mười bốn tuổi, cuộc sống yên bình của tôi cuối cùng cũng gọn sóng rồi.

-----oOo-----

Chương 34: Người đàn bà chanh chua 18 trảo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên tầng hai quán rượu, miệng ngậm que tăm, hai chân gác lên bàn, nhàn nhã nhìn xuống dưới tầng xem người đi lại.

Ngay tại thời khắc yên tĩnh tốt đẹp này, bỗng nghe thấy tiếng rú bi thảm của tiểu nhị:

“Dương thiếu gia, không xong rồi! Nha hoàn, nha hoàn của ngài lại đánh nhau rồi!”

Trong lòng tôi giật thót, cắn gãy que tăm, xoay người hạ chân xuống đất,

chỉ nghe thấy tiếng mình đang nghiêng răng ken két.

Tên khốn này. Không thể ngoan ngoãn vài ngày được sao? !

Tôi tức giận ngút trời theo tiểu nhị đi ra ngã tư, chỗ đó đã bị quần chúng nhân dân thích xem náo nhiệt vây thành vòng tròn chặt như nêm, thỉnh thoảng vang lên tiếng ồn ào.

Tôi vuốt tay áo, đề lên vai người trước mặt, nhảy qua. Quả nhiên thấy bên trong có bóng người một vàng một xanh đang quay cuồng đánh nhau trên mặt đất. Vài người xung quanh muốn nhúng tay vào, đều bị hai người trong trận đánh văng ra.

Tôi hít một hơi thật sâu.

Mới đến Hoàng Thành bao ngày, mới bao nhiêu ngày hả? ! ! Anh ta đã đánh nhau không dưới 20 trận lớn nhỏ rồi ! Tôi rất hoài nghi tên nhóc này kiếp trước là con gà chọi!

Đáng hận nhất là sau khi kết thúc đều do tôi đi giải quyết hậu quả cho anh ta, xem tôi là bảo mẫu của anh ta sao? ! !

Tôi càng nghĩ càng giận, dồn khí đan điền, chống nạnh gào lên với bức tường người kia: “Tiêu Tiểu Vũ! Tôi đếm đến ba! !”

“Một!” Một trong hai bóng người đang đánh nhau rõ ràng hơi dừng lại.

“Hai!” Trong bức tường người xuất hiện một cái khe.

“Ba!”

Vừa dứt lời, một cô gái trẻ chật vật chen ra khỏi đám người, rơi phịch xuống trước mặt tôi. Môi đỏ răng trắng, đôi mắt lấp lánh, mặc váy áo màu xanh biếc, quần dài màu trắng, cây trâm màu xanh nhật trên bím tóc tết cứ lay lay theo động tác.

. Y như một củ hành tây Sơn Đông.

Tôi đã quá tuyệt vọng với mắt thẩm mỹ của Tiêu Long Vũ rồi. Nhìn cô gái đầu bù tóc rối trước mặt chỉ thấy quá mệt mỏi. Mắt người nào mà không tốt chắc còn tưởng rằng yêu quái tu luyện thành tinh bò từ bếp nhà ai ra.

Lúc này, yêu quái hành tây đang cười ngây ngô với tôi.

“A Tâm. Huynh, huynh cũng tới rồi? Thật, thật khéo nha.”

“Khéo? !” Tôi nhú mày.

“Khụ khụ.” Ánh mắt anh ta đảo một vòng, sau đấy giả vờ ho hai tiếng, mồ hôi trên trán từ từ chảy xuống.

Tôi không nói gì, nhìn chăm chăm anh ta.

Từ nhỏ Tiêu Long Vũ đã có bộ mặt thèm ngược này rồi, lớn lên khuôn mặt vẫn cứ gây thị phi như thế. Nhưng mái tóc vốn dài như tơ đã bị giật rối bù sang hai bên, khuôn mặt khuynh thành giờ xanh xanh tím tím, hớn hờ như cái bảng pha màu.

Lần này bị đánh hơi thắm. Tôi không thoải mái nhú mày.

“A, A Tâm. . .” Tiêu Long Vũ túm lấy tay áo tôi, đôi mắt quẩn rũ híp lại thành một đường chỉ nhỏ.

Hừ.

“A Tâm, huynh hãy nghe muội nói, là bọn chúng cướp đoạt dân nữ trước.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng, đám người lại bị gạt ra, một tiếng hét to vang lên: “Ả đàn bà chanh chua không được dạy dỗ này! Ta còn đang không hiểu sao lại chuồn nhanh vậy, hóa ra là chủ nhân đến!”

Chỉ thấy một cậu ấm tay cầm quạt giấy, mặc áo lưới lộng lẫy, dáng vẻ rất có lỗi với quần chúng đi tới trước mặt chúng tôi. Màu sắc trên mặt anh ta cũng

không ít hơn Tiêu Long Vũ.

Tiêu Long Vũ bật lại: “Người nói gì? !”

“Ta nói ngươi vô học! Một tiểu nha hoàn phải có bốn phận của nha hoàn, ai lại chanh chua như ngươi, còn thích xía vào chuyện của người khác, không biết là chó đại nhà ai thả ra. A, chủ nhân của ngươi là tiểu thiếu gia còn nữ tính hơn cả ngươi đấy à!” Người đó nhổ nước miếng về phía tôi.

“Ngươi! ! !” Tiêu Long Vũ tức giận đến mức tay bắt đầu run run, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cao quý lạnh lùng không chút cảm xúc của tôi bèn kìm chế không ra tay.

Người nọ cười lạnh, vẫy tay với gia nhân ở đằng sau. “Đưa đi.”

“Cô nương! Đại hiệp! Cứu! Đại hiệp! Đại hiệp! Hu hu hu.” Một cô gái vô cùng xinh đẹp yếu ớt đang bị mấy gia nhân kéo lên xe ngựa. Cô ấy khóc cầu cứu tôi, ánh mắt như một người bị đói bụng ba ngày bỗng nhìn thấy một con gà hầm to hơn mười mét.

. Cướp đoạt dân nữ thật à?

Tôi khẽ chớp mắt. Xuyên không lâu như vậy cuối cùng cũng gặp được tiết mục kinh điển rồi.

“Áo trắng.” Tôi quay đầu chậm rãi gọi Tiêu Long Vũ đã giận đến run người.

“Hả?”

“Lên!”

Mắt Tiêu Long Vũ bỗng sáng ngời, hai chân đạp nhẹ, tung người đánh về phía công tử nhà giàu kia.

Tôi nhìn bóng lưng xanh mơn mớn của anh ta, chìm vào suy nghĩ: Tên kia nói không sai, đạo này thẳng nhóc này càng lúc càng giống gâu gâu rồi. . . .

..

Tiêu Long Vũ kéo công tử quạt giấy đang lên xe ngựa xuống, đâm mạnh một phát vào mắt hắn. Người kia đương nhiên không chịu được, gào khóc âm ỹ, gia nhân nghe tiếng lại vội vàng xuống xe, chạy tới cứu chủ nhân nhà mình. Chẳng mấy chốc, một đồng người đã vật lộn thành một cục, giày vớ tóc rơi toán loạn trên mặt đất. Tôi nhìn Tiêu Long Vũ ở thế thượng phong lấy một địch mười, khỏe miệng sắp toét đến mang tai rồi.

Không hổ là đồ đệ ngoan của tôi.

Tiêu Long Vũ luôn đi theo tôi luyện võ bảy năm nay. Nguyên nhân là có một ngày đẹp trời nào đó, anh ta khóc nói với tôi rằng truyện thiếu nhi đều là hư cấu, không biết vì sao Đỗ Phương chưa bao giờ dạy võ công cho anh ta, đề phòng anh ta như phòng sói.

Tôi chân thành lừa gạt anh ta: Đó là vì sư hổ không thích con gái, con gái rất yếu ớt, võ công cũng không luyện tốt, còn thích bới móc, nhìn là thấy phiền. Nếu lúc trước biết tôi là con gái, sư hổ sẽ tuyệt đối không nhận tôi làm đồ đệ.

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Long Vũ bỗng trắng bệch, túm lấy cánh tay tôi: “A Tâm, tỷ dạy ta võ công được không? Ta không sợ vất vả, ta, ta nhất định phải luyện võ. Ta. Ta muốn.”

Tôi chỉ chờ mấy câu này của anh ta, lập tức lưu loát giơ một ngón tay lên chỉ: “Đi, chạy 20 vòng sau núi! Nhớ kỹ, 20 vòng! Một vòng cũng không được thiếu!”

Nếu tôi không trả lại gấp bội những đau khổ anh ta làm với tôi trước đây thì tôi không mang họ Dương nữa! Fighting!

Tên ngốc này sững sờ trong chốc lát, cuối cùng không nói gì xoay người đi chạy. Tôi đứng tại chỗ mặt đầy nước mắt. . . Tiêu Long Vũ, anh cũng có ngày hôm nay!

Từ đó về sau anh ta thành tiểu đồ đệ của tôi. Tuy võ công là hàng

secondhand, nhưng tôi không hổ là một học trò giỏi hơn thầy, thông minh khí phách, bảy năm qua, Tiêu Long Vũ không chỉ học được nhuần nhuyễn một bộ Xuyên Vân Kiếm Pháp mà còn luyện thành công phu ám khí xuất thần.

Tiêu Long Vũ là loại người nào? Là loại không buông tha ai!

Hôm đó, Tiêu Long Vũ thẳng tay đánh cho tên thiếu gia kia gào khóc không ngừng, cứ cười hằn lên người người ta mà đánh bôm bốp. Cuối cùng tôi cũng không nhìn nổi nữa, đi lên kéo anh ta đang nổi điên xuống.

Thật vất vả mới chuồn được ra khỏi Liên Giáo, âm ỹ lớn thế này để Đỗ Phương biết thì xong đời.

Qua bảy năm mới về Hoàng Thành, mấy con phố chính không khác nhiều so với trí nhớ của tôi. Nhưng hai ngày này trong thành rất náo nhiệt, bởi vì con gái của đương kim tể tướng đang kén rể trong cả nước. Cô gái tên Dương Phụng kia được xưng là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, kéo theo vô số anh hùng hào kiệt quỳ gối. Hoàng Thành bỗng thành nơi tập trung cao thủ, chỗ nào cũng có trai đẹp, đi trên đường nhìn sướng cả mắt.

Bạn hỏi tôi chuồn đến Hoàng Thành làm gì? Đương nhiên là tới tham gia kén rể! Tôi dù là Dương Quách hay Dương Lan Tâm thì vẫn cứ phong lưu phóng khoáng tuần tú lịch sự người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp bánh, còn sợ không ôm được mỹ nhân về sao?

..... Cái vẻ mặt “Cô nghĩ rằng chúng tôi tin à” đấy là sao hả. ...

Được rồi, thật ra là tôi đi tìm thuốc cho Tiêu Long Vũ. (các bạn đừng hiểu lầm.)

Bảy năm, dù Tiêu Long Vũ tiến bộ ngoại công không ngừng, nhưng nội công lại dậm chân ở tầng thứ tư, cứ như bị cản không lên được vậy. Tôi hỏi mấy sư huynh, thậm chí còn bóng gió hỏi Đỗ Phương, nhưng tất cả đều không có kết quả. Nếu cứ để như vậy, qua mười sáu tuổi, muốn đột phá sẽ

rất khó khăn.

Tình cò nghe nói nhà tể tướng đương triều có đan dược luyện công tở truyền, có thể tăng nội công, cải thiện thể chất, củng cố nền tảng. Là một người quan tâm, yêu thương đồ đệ, đương nhiên tôi tới để xin thuốc. Lần kén rở này chính là cơ hội tốt. Nếu con gái tướng gia thích tôi, nhất định sẽ tự động dâng linh dược lên.

Ha ha.

Không ngờ Tiêu Long Vũ nghe nói tôi muốn đến Hoàng Thành xem mắt liền mặt dày khóc lóc thất cổ đòi theo tôi lên thuyền giặc. Trên đường đi thì làm phiền, bất cứ lúc nào cũng dính lấy tôi, ngay cả ngủ phải trải chăn đệm nằm dưới chân giường tôi. Đặc biệt sau khi vào quán rượu ở Hoàng Thành không lâu, tôi liền phát hiện ra đám trai đẹp trọ xung quanh không nói chuyện với tôi, sau đó đám tiểu nhị đẹp trai cũng không dám nói gì với tôi, cuối cùng ngay đến cả chú giết gà trong phòng bếp cũng không nói chuyện với tôi.

Tôi vô cùng buồn rầu, lẳng lẽ suy nghĩ một đêm, có lẽ tôi làm vua xứ mù ở chân núi quá lâu nên bị người Hoàng Thành thượng lưu xa hoa ghét bỏ rồi. Mỗi khi nhìn thấy nỗi buồn trên mặt tôi, biểu cảm trên mặt Tiêu Long Vũ liền trở nên cứng ngắc, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy anh ta lầm bầm:

“Mẹ nó quả nhiên là người trong quán rượu.”

Ánh mắt trở lại hiện trường cướp đoạt dân nữ bạo lực, xin hãy tiếp tục theo dõi phóng viên Dương Lan Tâm dũng cảm xông vào vòng tuyến của hiện trường đưa tin.

Dù thế nào Tiêu Long Vũ cũng là đệ tử đáng tự hào của tôi, thủ đoạn ‘ả đàn bà chanh chua 18 trào’ ứng phó với mấy tên côn đồ này chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi phi thân lên xe ngựa, cứu người quan trọng hơn.

Vén rèm lên, chỉ thấy cô gái kia hoảng sợ nhìn tôi, trên mặt vẫn vương đầy nước mắt. Tôi không nói gì, bắt đầu cởi dây thừng trên người cô ta. Không biết có phải do tôi đói bụng không mà không cởi nổi sợi dây thừng này.

Đang lúc tôi định bắt chập phóng hết nội lực cắt dây thì xe ngựa đột nhiên rung lên, phi như bay.

“A Tâm! ! !” Đằng sau vang lên tiếng hét khản giọng của Tiêu Long Vũ.

Xe ngựa chạy như uống thuốc kích thích.

Cô gái sau tôi khóc càng thảm thiết hơn. Tôi nghe tiếng khóc của cô ta mà đau cả đầu, cái xe điên này như ngồi xe đạp đi trên bậc thang, làm dạ dày tôi nhộn nhạo hết cả lên.

“Đừng có khóc nữa!” Tôi quay đầu không kiên nhẫn quát cô ta, “Tôi đi kéo ngựa, cô giữ chặt lấy cửa sổ xe, đừng để văng ra ngoài làm phiền tôi! !”

Cô ta sững sốt, thế mà lại nín khóc thật.

Tôi vừa lòng gật đầu, đang định vén rèm lên, thì lại nghe thấy tiếng ngựa hí rất dài, sau đây xe ngựa đột nhiên dừng lại. Tôi theo quán tính lao về phía trước, vội vàng giữ chặt lấy cửa sổ xe. Vừa hay cô gái kia lại không giữ chặt thế là phi người ra ngoài.

. Con nhóc ngu xuẩn này!

“A Tâm! Huynh không sao chứ? !” Tôi đỡ đầu lão đảo ra khỏi xe ngựa, Tiêu Long Vũ liền xông tới một tay ôm lấy tôi, kéo vào lòng.

Không biết có phải vừa chạy xong hay không mà trong tai tôi đều là tiếng tim đập thình thịch của anh ta. Anh ta liên tục thì thảo bên tai tôi: “Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết.”

Ngay khi tôi sắp bị anh ta làm ngạt chết, lại mơ hồ thấy phía xa có một người đàn ông áo trắng nâng cô gái ngã trên đất dậy. Người đàn ông kia thanh cao thoát tục, mặt mày như vẽ, từ bà già tám mươi đến khuê nữ mười

tám vây xem đều ngây người.

Sau đây, anh ta như một cơn gió, nhẹ nhàng đi đến chỗ tôi và Tiêu Long Vũ đang ôm nhau.

Bóng dáng ấy rất quen.

Rất quen.

“Sur hồ. Người, người cũng đến Hoàng Thành sao? Thật, thật khéo quá.” Tôi gãi đầu ngây ngô cười ha ha với Đỗ Phương.

“Khéo? !” Anh ta nhíu mày.

“Khụ khụ.” Mắt tôi đảo một vòng, sau đây giả vờ ho khan hai tiếng, mồ hôi trên trán từ từ chảy xuống.

Đỗ Phương không nói gì, nhìn chăm chặp tay Tiêu Long Vũ. Đặt trên lưng tôi.

Tôi vội vàng đẩy móng vuốt của anh ta ra. Tiêu Long Vũ ai oán mấy cái rồi im bật, rất ngoan ngoãn núp đằng sau tôi, không dám nhìn Đỗ Phương.

Hóa ra là Đỗ Phương dùng ngựa, cứu tôi và cô gái kia.

Cô gái kia được cởi dây thừng rồi mà vẫn còn ngơ ngác, chắc là sợ quá rồi. Khi chúng tôi còn đang phân vân không biết xử lý thế nào, bỗng có rất nhiều thị vệ chạy tới, khóc thét quỳ trên mặt đất, nhao nhao một lúc rồi đón cô ta đi. Trước khi đi, một người như thủ lĩnh thị vệ còn ngàn ân vạn tạ chúng tôi, ghi nhớ địa chỉ quán rượu tôi ở, nói nhất định sẽ đến cảm ơn.

Bọn họ đi rồi, ba chúng tôi nhìn nhau, khó hiểu.

Tôi vẫn cảm thấy cô gái kia nhìn rất quen, nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu rồi.

-----oOo-----

Chương 35: Xuân tâm nảy mầm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đêm cứu dân nữ đó, Tiêu Long Vũ lén mò đến phòng tôi. Trong phòng tối như mực, anh ta từ từ thò đầu từ phía sau cửa, chỉ thấy một người nằm trên ghế tựa dưới cửa sổ, anh ta nhỏ giọng gọi: “A Tâm, A Tâm.”

Gọi lâu cũng không có động tĩnh, anh ta nường theo ánh trăng đến gần, bỗng sợ tới mức lão đảo, kêu thất thanh: “A Tâm! Tỷ làm sao vậy? Trúng độc à! Sao mặt lại xanh như vậy!”

Tôi đơ mắt mở mắt ra, nhìn tên quấy rối đang gào khóc chảy một đồng nước mắt nước mũi lên đầu gối tôi.

. Muốn lén đắp mặt nạ cũng không được. Biết vì sao tôi không cho đồ nhà quê này vào phòng không? Sợ anh tóc dài kiến thức ngắn chuyện bé xé ra to, đúng là xấu hổ chết mất!

Tôi hừ hừ hai tiếng, lau sạch mặt nạ đưa chuột đi, xách Tiêu Long Vũ về phòng anh ta, cởi sạch ném lên giường.

“A Tâm.” Anh ta ngoan ngoãn nằm trên giường, trùm chăn như kén tắm không nhúc nhích, chỉ lộ ra mỗi cái đầu, đôi mắt sáng cứ nhấp nháy.

“Cái gì?”

Anh ta dịch vào trong, nhắc một góc chăn lên, vỗ vỗ: “Tiêu Vũ ở một mình rất sợ, đêm nay A Tâm nói chuyện với Tiểu Vũ, được không?”

Tôi cười với anh ta, sập mạnh cửa đi ra ngoài.

Hừ. Giả vờ ngây thơ là chiêu thằng nhóc con này thành thạo nhất, trước đây tôi đã ăn oan quả lừa mấy lần rồi.

Khi về phòng, trong phòng đã có người rồi. Vừa nhìn thấy áo trắng phát phơ, vẻ hung dữ trong tôi bỗng tan thành mây khói, lập tức đứng nghiêm, suýt thì gào lên: “Chào thủ trưởng!”

Đỗ Phương rất bình tĩnh nhìn tôi. Tôi bị nhìn chăm chăm mà hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

May mà hôm nay không phải ngày trăng tròn, nếu không chắc hóa sói mất.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, chậm chậm lê bước đến gần anh ta, kéo tay áo anh ta. Đỗ Phương hừ lạnh một tiếng, xoay người để lại cái gáy cho tôi.

“Sur hồ” Chọc chọc.

Bóng lưng thâm trầm của Đỗ Phương lùi lại, tỏ vẻ bất mãn.

“Sur hồ con sai rồi. Tôn Tường Minh viết thư cho con, con biết người rất lo cho con, lật hết Tuy Châu lên rồi.”

“Hừ.”

“Con biết sur hồ tốt với con nhất, lần sau, con xin hứa nhất định sẽ báo một tiếng với người.”

“Hừ.” Lại lùi lùi.

“ Vậy rốt cuộc người muốn sao bây giờ?”

Vừa dứt lời, Đỗ Phương liền xoay người lại, mặt không biểu cảm híp mắt với tôi, lại chỉ chỉ miệng mình.

Chân tôi run lên, cuống quýt lùi về phía sau nửa bước.

Còn chưa đợi tôi đứng vững, anh ta liền ôm lấy eo tôi, ghì chặt tôi ở trước người. Tôi đã sớm không phải là con nhóc tám tuổi của bảy năm trước nữa, đã cao đến lông mày của anh ta, hơi thở của anh ta lướt lên bờ môi tôi, lại

làm tim tôi đập thật nhanh.

Đỗ Phương yên lặng nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh ánh trắng là thứ cảm xúc tôi không hiểu. Sau đấy, anh ta nhẹ nhàng cúi thấp người xuống, kề sát vào tôi, lại thương yêu nâng mặt tôi lên.

Vươn tay, véo mạnh mặt tôi.

Ban đêm, trong phòng khách nào đó của quán rượu Bích Vân vang lên tiếng gào thét khóc lóc tan nát cõi lòng vỡ gan vỡ mật, xuyên thủng màn đêm, vang tận mây xanh.

Mặt trời, cuối cùng cũng ló rạng.

Về mặt tôi thâm thúy đứng trước gương đồng, cẩn thận đánh giá công tử đẹp trai trong gương.

Mặt nạ mấy hôm nay tôi đắp rất có hiệu quả, làn da rám nắng khi luyện võ đã trắng lại không ít, rất xứng với chiếc áo dệt lông lấy tôi tỉ mỉ lựa chọn, trong gương là một tên mặt trắng nhỏ đầy sức sống.

Hôm nay đến phủ Tể Tướng gặp mỹ nhân chứ sao!

Tôi vẫn thấy tôi rất có vốn liếng. Không nói những thứ khác, chỉ riêng bộ ngực này. Cũng có chút không kìm được mà phát triển, ha ha ha ha ha. Tuy trên mặt vẫn còn dấu hôm qua Đỗ Phương véo.

Tôi thả nụ hôn gió với mình trong gương, xách theo Tiêu Long Vũ đang díp mắt buồn ngủ, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang đi đến tướng phủ.

Vừa mới vào cửa, báo tên tuổi xuất thân quê quán xong, thì có một gia nhân mặc bộ quần áo cầu kỳ đi đến chỗ tôi, cung kính nói: “Dương công tử, xin hãy tới đại sảnh tập trung, tướng gia sẽ ra đề kiểm tra. Mười người vượt qua bài kiểm tra mới có thể tham gia bài thi văn võ. Ba người cuối cùng sẽ do

tiểu thư ném tú cầu chọn hôn phu.”

. Trình tự rườm rà, còn hơn cả tuyển tú.

Nhưng cũng đúng, mỹ nhân xứng anh hùng, đó là luật thép ngàn năm. Hơn nữa đây còn là con gái của tể tướng đương triều, đương nhiên không chỉ có những người tài ba, mà mấy kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ cũng không ít.

Quả nhiên, khi chúng tôi được dẫn vào sảnh chính, bên trong đã đầy các anh hào tập trung dưới một mái nhà, gần như chẳng có chỗ ngồi nữa. Tôi nhón chân đếm, ít nhất cũng có năm sáu chục người. Có thể nói là loại nào cũng có: béo, gầy, cao, lùn, tiểu sinh đẹp trai, núi băng gian xảo, giả gái yếu điệu. Tôi nhìn đám mặt người dạ thú trong căn phòng treo đầy dải lụa đủ màu đủ dạng, không hiểu sao bỗng nghĩ tới mấy con heo trong chuồng đang đợi làm thịt.

Chỉ chốc lát sau, bỗng nhiên có người dài giọng thông báo: “Dương tướng đến!!!”

Căn phòng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy một người đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, chậm rãi đi vào đại sảnh. Tuy ngũ quan của người đó rất bình thường, nhưng lại tản ra khí thế áp đảo của bề trên. Ông ta đi vào phòng, hai tay ôm quyền, giọng nói vang dội: “Bẩm tướng tạ ơn chư vị công tử đã lặn lội đường xa đến tham gia đại hội kén rể của tiểu nữ Dương Phụng.”

Tôi ngoáy ngoáy tai, hôn đã sớm bay đến Himalaya rồi. Lại nói, phần thắng của tôi rất lớn, trên đường đi, không ít tỳ nữ nhìn trộm tôi, ngay cả Tiêu Long Vũ cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các thiếu gia, còn có mấy kẻ muốn xin chữ ký và cách liên lạc đều bị tôi đuổi đi.

“ Trong bức thư gia nhân đã phát cho các vị công tử là đề thi lần này. Thời gian là một nén nhang, nếu đáp đúng thì mới được tham gia cuộc thi võ ngày mai, danh sách cuối cùng là mười vị.” Nói xong, thì có người thấp nén nhang trên lư hương, mọi người đều bóc phong thư ra.

Tôi mở phong thư đỏ chót ra, trên đó chỉ viết một chữ: “Qua.”

Qua?

Tôi nhíu mày.

Ngoắc tay với gia nhân bên cạnh, nhưng gia nhân đó vừa nhìn dung mạo của tôi liền lớn tiếng tuyên bố: “Đương công tử Dương Lan Tâm, qua vòng kiểm tra.”

Tôi không hiểu gì, nghĩ lúc lâu mới ngộ ra: Chẳng lẽ đây là đi cửa sau
. . Trong truyền thuyết?

Tôi không nhịn được lại cúi đầu nhìn ngực mình.

Tiêu Long Vũ bên cạnh sâu xa vỗ vai tôi: “A Tâm, chuyện này rất bình thường. Tỷ nghĩ lại xem, nếu không chọn trước mấy người, nhỡ đến lúc xong xuôi tuyển phải mấy người nhân phẩm thấp kém mặt mũi có lỗi với quần chúng, thì chẳng phải là hại cả đời tiểu thư Dương Phụng sao?”

Thì ra là thế.

Vòng kiểm tra này chỉ tuyển chín người, còn có một người không thêm xuất hiện. Tôi hơi tò mò, có người kiêu căng như vậy sao?

Tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng thở dài, từ từ thốt ra hai chữ với Tiêu Long Vũ: “Thật không công bằng!”

Dứt lời, tôi chạy đến trước cửa sổ, nhìn cảnh trong đình viện, có cơn gió nhẹ rất phối hợp lướt qua mặt, bỗng cảm thấy đời người lạnh lẽo như tuyết, làm người ta chỉ muốn ngâm một bài thơ. “Đông phong bất dữ chu lang tiện, biến sáp thù du thiếu nhất nhân”. . . Đại loại thế. . . (Gió đông ví không thuận tiện cho chàng Chu Du, ai cũng có đeo càn thù du chỉ thiếu 1 người) [1]

[1] 2 câu thơ trên nằm trong 2 bài thơ khác nhau. Câu đầu nằm trong Xích

Bích hoài cổ – Đỗ Mục. Câu sau nằm trong CỬ NGUYỆT CỬ NHẬT ỨC SƠN
ĐÔNG HUYNH ĐỆ – VƯƠNG DUY =.=

Buổi tối tổ chức một bữa tiệc cho những người trúng tuyển, có thể nhìn thấy
phương dung của đại tiểu thư Dương Phụng.

Bắt đầu bữa tiệc, Dương tướng gia đã mỉm cười đi đến, tiếp đón mọi người
ngồi quanh bàn tròn. Chỉ chốc lát sau, trên bàn liền bày đầy thức ăn phong
phú.

Tiêu Long Vũ vẫn đóng giả thành nha hoàn đứng sau tôi, tôi sợ anh ta đói
bụng, thỉnh thoảng trộm nhét đồ ăn cho anh ta.

Trên bàn rượu mọi người đang chuyện trò vui vẻ, chợt nghe ở cửa vang lên
một tiếng nói dịu dàng: “Cha, con gái đến muộn.”

Một thiếu nữ yếu điệu mặc bộ quần áo màu vàng nhạt đi tới, góc váy thêu
hoa văn bướm bướm thanh nhã, trăm bạch ngọc búi lấy mái tóc đen, lộ ra
cần cổ duyên dáng. Cô ấy rất đẹp, kiêu diễm như hoa, yếu điệu xinh xắn,
đôi lông mày cong cong, một đôi mắt ẩn tình vui như không vui.

Thiên kim tướng phủ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Dương Phụng.

Tôi sững sờ. Cô gái này. Hình như là. Dân nữ chúng tôi cứu
hôm qua?

Hôm qua Tiêu Long Vũ và Đỗ Phương vội về nên không nhìn kỹ, mà tôi lại
gặp cô ta trong xe ngựa, chắc chắn sẽ không nhận lầm. Nhớ đến một đồng
gia nhân chạy tới, chắc là thị vệ tướng phủ rồi. Quả nhiên là tiểu thư xuất
thân nhà giàu, vốn là thiên sinh lệ chất, hôm nay trang điểm lại càng thêm
rực rỡ.

Trong nháy mắt, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Tiêu Long Vũ vốn đang cụt hứng, cũng tò mò ngẩng đầu ngó về phía cửa.

.

Lạch cách.

Tiêu Long Vũ bỗng giật mình, không dám tin nhìn Dương Phụng, hoàn toàn ngây dại, đến cả miếng thịt vụn rơi xuống đất cũng không phát hiện ra, may mà không kích động chảy nước miếng.

Tôi quay đầu nhìn anh ta mất hồn, bất lực cười cười. Đúng vậy, thiên hạ này có ai không thích mỹ nữ, huống chi lại còn là người có tư thế người trời như vậy. So với cô ấy, tôi bỗng thấy mình như vai hề đứng trước kính chiếu yêu, lộ nguyên hình, tự ti mặc cảm.

Dương Phụng như đã quen với chuyện này, trước ánh mắt của mọi người vẫn không mất phong phạm của tiểu thư khuê các, nhẹ nhàng đi đến trước bàn, chậm rãi hành lễ.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn.

Mỹ nhân hình như đã nhận ra ánh mắt của Tiêu Long Vũ, quay đầu nhìn về phía chúng tôi, sau đấy vẻ mặt chợt trở nên vui vẻ, đương nhiên là đã nhận ra chúng tôi. Cô ấy cười chân thành với chúng tôi, gật đầu ra dấu. Hai má Tiêu Long Vũ bỗng đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn cô ấy thêm nữa.

Nếu nói anh ta ăn mặc giống cử hành, vậy bây giờ chính là cử hành tây trên càn cà chua.

Trong lòng tôi bỗng thấy phiền chán.

Một bữa cơm, Tiêu Long Vũ không dám ăn vụng nữa, cũng không nói gì với tôi. Thỉnh thoảng lại liếc trộm Dương Phụng vài lần, khóe mắt chứa nụ cười trộm vui sướng, như nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất thế gian.

Đây chẳng lẽ là vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết?

Tôi lặng lẽ vươn tay xoa mặt mình, đầu ngón tay lạnh lẽo thô ráp, thân thể không khỏi khẽ run lên.

Đã bao lâu rồi tôi không mặc đồ con gái?

Vì đóng giả con trai, lông mày được vẽ vừa thô vừa đen, eo quần rất nhiều vải. Tôi kinh ngạc nhìn chính mình, bàn tay con gái không giống miêu tả trong sách chút nào, gò má hoa lan mềm mại, nhẵn nhụi như ngọc. Trái lại, đây là đôi bàn tay cầm kiếm qua năm tháng, bàn tay và đầu ngón tay đều là vết chai.

Không có người đàn ông nào sẽ thích một cô gái như vậy.

Rượu quá ba tuần, tôi hơi choáng đầu, chỉ có thể cố gắng chờ bữa ăn kết thúc. Không biết qua bao lâu, hoảng hốt ngẩng đầu lên, mới phát hiện ngoài cửa sổ đã tối đen.

Sau khi kết thúc tiệc tối, mấy người qua vòng tuyên rêu chúng tôi tạm biệt Dương tướng gia. Trước khi đi, Dương Phụng lại mỉm cười với tôi và Tiêu Long Vũ, mặt Tiêu Long Vũ lập tức đỏ lên, tôi cười thâm, cười đáp lễ.

Những người khác nhìn thấy, sắc mặt bắt đầu khó coi, tức giận lườm hai chúng tôi đi ra.

Ra khỏi cửa chính đình viện Dương phủ, còn chưa đi được mấy bước, tôi bỗng choáng đầu. Tửu lượng của tôi vốn rất kém, vừa rồi kính rượu nên không thể không uống, trụ được đến được bây giờ đã là cực hạn. Tiêu Long Vũ vội vàng đỡ lấy tôi. Tôi dựa vào người anh ta, chân lão đảo đi đến ngã ba ngoài quán rượu.

Suốt đường đi, Tiêu Long Vũ hình như hưng phấn hơn bình thường, luôn toét miệng cười ngây ngô.

“A Tâm, đệ. Hôm nay đệ rất vui, rất rất vui.”

“Ừ.”

“A Tâm, tỷ biết không, Phụng tiểu thư cô ấy. Cô ấy giống người đệ thích trong mơ nhiều năm, rất giống.”

Tôi dừng bước, khó khăn ngẩng đầu nhìn anh ta.

Ánh mắt anh ta dưới ánh trăng rất sáng, trái tim tôi lại nặng nề.

-----oOo-----

Chương 36: Con cái gả ra ngoài như bát nước hắt đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

“A Tâm, tỷ biết không, Phụng tiểu thư cô ấy. Cô ấy giống người đệ thích trong mơ nhiều năm, rất giống.”

“Đệ biết một ngày nào đó đệ có thể tìm được cô ấy. Trong mơ nhìn không rõ lắm, chỉ có một gương mặt mờ mờ ảo ảo.” Anh ta cúi đầu thờ dài, gò má đỏ lên, “Nói cũng buồn cười, trước đây đệ còn tưởng là tỷ.”

Tôi giật mình, trợn mắt nhìn anh ta.

Anh ta cười cười, lắc đầu: “Không, không thể là tỷ được. Cô ấy đẹp như tiên nữ trong tranh, dịu dàng kiều mị, không giống tỷ, là võ si, tay chân vụng về hoàn toàn không giống con gái chút nào.”

Tôi ngẩn ra, ngơ ngác nhìn anh ta, tim đau như có người cầm dao cứa vào.

“Khi nhìn thấy cô ấy, đệ gần như có thể nghe được, chỗ này.” Anh ta chỉ vào tim mình, “Đập thành thịch. Nhưng cô ấy lại không giống người trong mơ của đệ lắm, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, thật sự rất đẹp.”

“A Tâm, đột nhiên đệ. Không muốn giả gái nữa. Đệ muốn nói chuyện với cô ấy. Muốn, muốn cưới cô ấy.”

Tôi dựa vào người Tiêu Long Vũ, đi từng bước một đến quán rượu. Nước

mắt yên lặng chảy xuống, may mà không có người nhìn thấy.

Ánh trăng ảm đạm, gần như không chiếu sáng được con đường phía trước, huống chi là một trái tim lạnh như băng.

Tỉnh lại đã là sáng sớm.

Đầu rất đau. Tôi ngồi trước gương đồng, nhìn gương mặt trong gương. Không thấy đau, không tỉnh táo, khắp người đầy sẹo.

Tiêu Long Vũ nói đúng, tôi vốn không xem mình là con gái.

Vào Liên Giáo bảy năm, bảy năm làm con trai. Ban đầu là vì đề phòng Đỗ Phương, cho rằng Đỗ Phương không thích nữ đồ đệ. Nhưng sau này lại dần thành thói quen. Tiêu Long Vũ thì không biết vì sao, nói gì cũng không muốn đề người khác biết anh ta là con trai.

Cho nên, tôi chỉ có thể làm con trai mới bảo vệ được anh ta.

Tôi còn nhớ năm đó anh ta khóc lóc nói muốn bảo vệ tôi. Anh ta không đùa. Sau này, trong một thời gian rất dài, sau khi tỉnh dậy người đầu tiên tôi nhìn thấy chắc chắn là Tiêu Long Vũ đầy mồ hôi. Anh ta dựa vào bên giường tôi, kích động nói với tôi, sáng nay anh ta dậy lúc nào, tập luyện bao lâu, học chiêu thức nào.

Lúc đó tôi càng nghe càng hồi hận, càng nghe càng sợ hãi, âm thầm nắm tay.

Tiếp tục như vậy nữa. Tiếp tục như vậy nữa thì làm sao tôi còn có thể đấu với anh hả đồ khốn nạn!

Nhưng hôm nay, hình như. Ngay cả đấu với nhau cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Đây là cảm giác gì?

Rất giống con lừa mình nuôi bảy năm, bỗng có một ngày bị người ta dắt đi mất. Lừa bị dắt trước khi đi còn cười nhạo tôi rằng: xấu như thế mà cũng dám nuôi lừa!

Tôi bỗng cảm thấy tất cả thật vớ vẩn. Thiếu niên hoạt bát này nói đến là đến, nói đi là đi, rất giống ma quỷ dung mạo đẹp đẽ lại ác ý đùa giỡn con người, cho tôi một giấc mơ đẹp, còn chưa kịp mơ đã thì cướp đi.

Đêm qua khi anh ta chỉ vào mặt tôi nói tôi xấu, tôi như bị nhốt trong hầm băng, làm thế nào cũng không ấm lên nổi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn người trong gương mà khóc.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng đập cửa dồn dập.

“A Tâm, xong chưa? Đệ sợ muộn.”

Tôi vội lấy tay xoa mặt, soi gương toét miệng, mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Long Vũ mặc đồ nam đứng ở cửa. Anh ta mặc quần áo của tôi, hình như hơi nhỏ. Bóng dáng của anh ta dần dần hòa với chàng trai trong ký ức của tôi, môi mỏng mũi thẳng, còn có đôi mắt phượng hẹp dài hơi xếch. . . .

Anh ta trưởng thành rồi.

Tôi không dám nhìn nhiều, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Suốt cả đường đi, Tiêu Long Vũ giống như một con lừa được tháo dây, vội vàng chạy về phía trước, hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của tôi. Tôi cũng cúi đầu suy nghĩ, hai người lần đầu tiên không nói gì với nhau.

Đến sân đấu võ, Tiêu Long Vũ bây giờ không còn là cột đèn giao thông nữa mà đã biến thành một hotgirl từ đầu đến chân, cực kỳ bắt mắt trong đám người. Bỗng có một công tử ‘người qua đường’ đến hỏi tôi: “Dương công

tử, xin hỏi vị cô nương đi cùng huynh hôm qua.”

Tôi cười cười, chỉ chỉ Tiêu Long Vũ ở phía sau: “Hôm nay cô ấy không khỏe, để anh trai cô ấy đi theo tôi.”

Đôi phương nhìn thoáng qua hotgirl đứng sau tôi, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng thâm thúy, khó diễn tả bằng lời.

Tiêu Long Vũ vô tội nhìn tôi, dịch ra chính là: Sư phụ thế nào thì đệ tử thế đó, tỷ kinh khủng như vậy thì ta nào có thể khá hơn được?

Tôi liếc mắt, phải đi rút thăm rồi.

Tiện tay lấy một tờ giấy ra, trộn đều tiên.

Tôi có chút cảm khái. Năm tổ chức đại hội Hoàng Võ, tôi cũng đấu trận đầu, bị đồ đệ Phiên Phiên của phái Thiếu Dương đè chết nửa cái mạng. Tôi vẫn nhớ khi mình khóc thành đầu heo, đã có một người ở bên tôi.

Phi người lên sân khấu, vừa giơ tay lên các đôi thủ bất tài không biết võ đều bị ném hết ra khỏi sàn đấu, người khác đỡ phải nói tôi bắt nạt người khác.

Lúc kết thúc, tôi quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Long Vũ, đã thấy mắt anh ta bốc hỏa nhìn chăm chăm về phía trước.

Tôi nhìn theo mắt anh ta, thì thấy tiểu thư Dương Phượng đang cười nói với một công tử áo trắng. Từ góc chúng tôi, có thể nhìn thấy Phượng tiểu thư đỏ ửng hai gò má, lộ hết vẻ yêu kiều. Công tử áo trắng mỉm cười với cô ta, thậm chí cô ta còn hơi ngẩn ngơ.

. Đợi chút, công tử áo trắng?

Tôi tròn mắt nhìn bóng dáng tiên phong đạo cốt kia, cho đến khi gia nhân trên đài giới thiệu “Trận quyết đấu thứ hai, Phó giáo chủ Liên Giáo Đồ Phương đấu với Bạch Vân công tử Tổng Quyết” mới chợt hoàn hồn.

Người không đến vòng sơ khảo hôm qua. Hóa ra lại là Đồ Phương? !

Anh ta đến Hoàng Thành không phải để tìm tôi, mà là tới tham gia kén rể ?
!

Kén rể! !

Tôi cảm thấy não mình không đủ dùng nữa, sững sờ nhìn bóng dáng màu trắng trên sàn đấu kia, cho đến khi anh ta nhanh nhẹn kết thúc mà vẫn chưa hoàn hồn.

Ngay cả thắng cũng dễ dàng, hơi thở cũng chưa từng hỗn loạn.

Quả là Đỗ Phương.

Lúc lâu mới nghe thấy tiếng gia phó hô: “Trận quyết đấu thứ hai, Đỗ công tử, Đỗ Phương thắng!”

Người dưới đài kinh ngạc một lúc, mới chậm rãi vang lên tiếng hoan hô.

Đỗ Phương đi đến cạnh sân lại nghiêng đầu, nhìn về phía tôi. Khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười, trên gương mặt lại có chút chờ mong.

Tôi vẫn ngơ ngác nhìn anh ta.

Tôi nghĩ lúc này đây trên mặt tôi tràn ngập hai chữ SB. (SB = quá ngu)

Đến bữa trưa, tôi vẫn còn như ở trong cõi thần tiên, nhưng Tiêu Long Vũ lại cứ liên tục nhai nhai sau lưng tôi:

“A Tâm, hình như vừa rồi Phượng tiểu thư nhìn đệ mấy lần.”

“A Tâm, tỷ nói xem bỗng dưng đệ mặc đồ nam, có phải Phượng tiểu thư sẽ rất tò mò không?”

“A Tâm, có phải Phượng Nhi cũng có ý với đệ không.”

“A Tâm, Phượng Nhi nàng ấy.”

Tôi hít sâu một hơi, cuối cùng đứng bật dậy, trước mắt bao người tấn công người hầu của mình vô cùng máu me bạo lực, nhắc chân giẫm bẹp anh ta trên mặt đất. Sau đấy trong không khí lặng ngắt như tờ của tất cả mọi người tôi ngênh ngang bỏ đi.

Trong tiệc tối, Dương Phượng đã nói với phụ thân chuyện tôi cứu cô ta, tướng gia rất khách khí với tôi. Đương nhiên tôi cũng không từ chối, biến phần nô thành cơn thèm ăn, chỉ tập trung ăn với uống. Bởi vì Đỗ Phương giả vờ không khoẻ không tới tiệc được, cho nên ánh mắt như dao của những ứng viên khác trên cơ bản đều tập trung vào tôi, từng tia hồng ngoại hận không thể xé xác tôi được.

Thôi đi, lườm cái gì mà lườm, tôi là con gái đấy!

Tôi vốn phải đè nén cơn tức cho nên mới uống được mấy chén đã say, chỉ thấy miệng chua sót khó nhin, bèn lấy cớ đi hóng gió cho tỉnh rượu. Tiêu Long Vũ lo lắng bài thi văn ngày mai nên đưa tôi về sớm xong liền vội vàng trở về phòng đọc sách, hi vọng ngày mai có thể trở thành ứng viên ngoài biên chế khiến mọi người kinh ngạc.

Tôi đi lão đảo, một tay đỡ tường, chân thấp chân cao. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi, cúi đầu nhìn tường, bức tường như đang tỏa sáng lấp lánh.

Tôi giơ bầu rượu trong tay lên, lại ngửa đầu uống một ngụm lớn, đầu càng choáng váng hơn.

Đã say rồi, thì cứ say chết trong mơ đi!

Tôi vừa đi vừa nổi hứng hát, không nhin được bắt đầu tru: “Nước ~ lớn cuộn cuộn chảy về đông, đỉnh đầu sao sáng rạng bắc đầu! Vai kề vai, đầu quyết không ngoảnh lại, Sinh mệnh giao, chí nam nhân! Ha ha ha ha chí nam nhân.”(1)

(1) Bài “Hảo hán ca” – nhạc phim Thủy Hử.

Tiêu Long Vũ tìm thấy người tình trong mộng, Đỗ Phương cũng đánh đàn luyện kiếm vì theo đuổi người ta, thật sự là song hỉ lâm môn. Tôi vừa đi vừa ngây ngô cười, tôi thì có gì vui? Bọn họ đều rất vui, liên quan gì đến tôi! Gả con cái ra ngoài như bát nước hắt đi.

“Ha ha ha.” Tôi bật cười, “Được, được!”

“Được cái gì?” Phía sau bỗng vang lên một tiếng nói.

“Quan tâm làm gì!” Tôi tưởng là thị vệ trong tướng phủ đi tuần tra đêm liên hét to, “Mở to mắt heo bằng titan của mấy người ra! Không nhìn thấy tôi là ai sao? ! Gọi cái lông! !”

Người phía sau im lặng. Tôi quay đầu nhìn thấy, là Đỗ Phương vừa rồi không đến tiệc tối. Anh ta đứng dưới ánh trăng nhìn tôi, vẻ mặt như muốn cười.

“Sur hồ? !” Tôi kinh ngạc nói, “Người.” Còn chưa nói xong, đã vấp ngược ra sau.

Đỗ Phương vươn tay tóm được tôi. “Ngày mai còn có bài thi, một mình con chạy đến đây nổi điên làm gì? Tiêu Tiểu Vũ đâu, sao không đi theo?”

Anh ta không nhắc tới Tiêu Long Vũ thì còn thôi, vừa nhắc đến là tôi lại nổi giận, đẩy tay anh ta ra, giơ bầu rượu lên hét to: “Uống hết một chén rượu này, từ nay Tiêu lang là người dung!” “. Say thành thế này rồi.” Đỗ Phương nhú mày.

Tôi lắc đầu, lại còn tự hào không hề lịch sự rút một tờ giấy ở lưng quần ra: “Sur hồ người không hiểu chuyện này đâu, con đang mượn rượu ngấm trăng ngâm thơ, chuẩn bị cho cuộc thi ngày mai. Không tin thì người xem đi, đây là thơ con làm.”

Đỗ Phương giơ hai ngón tay ngọc, cẩn thận cầm một góc giấy lên nhìn rất lâu, cuối cùng khó khăn gật đầu: “Quả thật thơ rất hay. Nhất là lỗi viết

cuồng thảo (3) này, dù là Chúc Chi Sơn cũng thể không viết ra được loại khí phách này đâu.”

(3) Lối viết cuồng thảo (狂草) – kiểu viết này gần như không thể đọc được và trên thực tế cuồng thảo gần như chỉ được dùng như là một kiểu viết mang tính nghệ thuật cao chứ không áp dụng trong sinh hoạt thực tế hàng ngày

Tôi nhếch miệng cười ngây ngô.

Bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, tôi lại xua tay với anh ta nói: “Sur hồ, con sẽ không cưới thiên kim của tướng gia đâu. Nhưng người và Phượng tiểu thư thật sự là trai tài gái sắc, tình chàng ý thiếp, ông trời tác hợp cho! Nhưng. . . . Nhưng người lấy cô ta thì Tiêu Long Vũ làm sao bây giờ? Sur hồ, người nhường cho đệ ấy được không, đừng cướp người thương của đồ đệ, đệ ấy rất thích Phượng tiểu thư đấy.”

Tay Đỗ Phương cầm tay tôi bỗng siết lại.

“Sao con biết cái tên Tiêu Long Vũ này?” Giọng anh ta trầm xuống.

Tôi mơ mơ màng màng ngẩng đầu, thấy anh ta không nói gì nhìn tôi, chờ tôi trả lời.

Làm sao mà biết được? Sao tôi biết?

Khi anh ta chưa biết tôi, tôi đã biết anh ta rồi. Nhưng sao tôi có thể nói cho anh biết được? Tôi định mở miệng, nước mắt đã chảy xuống, không kiềm chế được khóc hu hu.

Đỗ Phương thở dài, kéo tôi vào lòng.”Sao con cứ để ý đến nó vậy? Ta thì sao? Con nghĩ ta muốn ở rể nhà người khác sao?”

Đầu tôi nặng nề, chân mềm nhũn ngã xuống. Đỗ Phương không để ý nên cũng bị tôi kéo ngã xuống theo.

Hai chúng tôi như hai đứa trẻ trốn đi chơi, ngồi trong vườn tướng phủ, nhìn

nhau chẳng nói gì. Ánh trăng lạnh lạnh, tôi nhìn thấy bên cạnh có bông hoa nhỏ màu vàng, tiện tay ngắt lấy, đưa đến trước mặt Đỗ Phương như dâng vật quý:

“Sur hồ người xem, ở đây có bông hoa nhỏ.”

“Ừ.” Anh ta đỡ vai tôi, nhẹ giọng dỗ dành, “Không ăn được, có độc.”

“Ha ha ha.” Tôi cười ha hả, vắn vê bông hoa, “Con biết, đây là cỏ Đoạn Trường.”

Đỗ Phương than nhẹ.”Ta đỡ con về, con say quá rồi.”

“Con không say!” Tôi ngồi thẳng người dậy, gài hoa lên tóc Đỗ Phương, một tay lướt qua cằm anh ta, “Mỹ nhân, sáng mai là bài thi văn, chị đây bồi dưỡng tình cảm cho mỹ nhân trước!”

Nói xong, không đợi anh ta trả lời, liền khóc lóc om sòm: “Chúng ta mỗi người nói một câu thơ, phải có hai chữ ‘đoạn trường’, thế nào? Con trước. Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương, Vân vũ Vu sơn uổng đoạn trường(Thanh bình điệu – Lý Bạch). Đến lượt người!”

Đỗ Phương lấy bầu rượu trong tay tôi ra, cười bất đắc dĩ.” Hồng trán anh đào hàm bạch tuyết, Đoạn trường thanh lý xướng Dương Quan.”(Tặng ca kỹ kỳ 1 – Lý Thương Ẩn)

Tôi sừng sốt. Không ngờ mỹ nhân này còn là văn sĩ cơ đây?

“Niệm quân khách du tứ đoạn trường, khiếm khiếm tư quy luyện cổ hương.” (Yên ca hành – Tào Phi)

“Đương giai nhật kỳ thước ngộ truyền, chí kim do tác đoạn trường tiên.” (Giá cô thiên lý 6 – Ân Kỳ Đạo)

Tôi bỗng kệt, đầu trống rỗng. “Đợi chút, đợi chút, người đề con nghĩ đã.”

Đỗ Phương hiện lên vẻ dở khóc dở cười. “Được rồi, đừng làm loạn nữa. So thơ, sao con thắng ta được.”

“Có!” Tôi vỗ đùi, “Sao con lại quên câu này. Thiên tịnh sa – thu tứ của Mã Trí Viễn: Cổ đạo tây phong sáu mã, tịch dương tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên nhai!”

“Vị lão mặc hoàn hương, hoàn hương tu đoạn trường.” (Bồ Tát man – Vi Trang) Đỗ Phương cười nhẹ, “Ta không tin con còn nhớ thêm được câu khác.”

Khác?

“Con có, con vẫn có.” Tôi nhắm mắt lại, tựa cái đầu đã mơ màng lên bả vai anh ta, ” Chích kim tây hải niên niên nguyệt, do vi Tiêu gia chiếu đoạn tràng.” (Vu trung hảo vịnh sử – Nạp Lan Tính Đức)

Còn chưa nói xong, nước mắt ấm áp đã rơi xuống tay anh ta.

Đỗ Phương ôm lấy vai tôi, thấp giọng nói: “Con say rồi.”

“Con không say.” Tôi vẫn nhắm mắt lại, lau nước mắt, cười ha ha, “Su hô, con nói cho người một bí mật, thật ra con là con gái! Con cũng không phải là A Tâm, con là Dương Quách, Dương Quách. . . Con không muốn làm con trai, người nói xem có được không?”

Tôi không dừng cười được, cuộn người trong lòng anh ta, ôm bụng, không ngừng cười đến khi nước mắt đầy mặt.

Trong mộng lung, có mùi thơm ngát luôn quấn quanh tôi. Như có người luôn gọi một cái tên, một cái tên tôi không biết nhưng lại rất quen thuộc. Người nọ khe khẽ nói rất nhiều rất nhiều, mà tôi không nghe rõ, chỉ trừ một câu:

“Được.

-----oOo-----

Chương 37: Từ nay tiêu lang là người dung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tối hôm kết thúc cuộc thi văn, không thấy Tiêu Long Vũ đâu nữa.

Kết thúc ba cuộc tỷ thí, ứng cử viên chỉ còn tôi, Đỗ Phương và một công tử khác. Đương nhiên tôi sẽ không cưới Dương Phượng, sức cạnh tranh của công tử hi sinh kia nhìn qua cũng không lớn lắm, chiến thắng cuối cùng chắc chắn là Đỗ Phương rồi. Trong cuộc thi văn hôm nay, vẻ mặt xấu hổ của Dương Phượng khi nhìn Đỗ Phương chứng tỏ chính cô ta cũng có ý đó.

Vì mai là ngày ném tú kén rể nên hôm nay ba chúng tôi đều ở lại tương phủ. Trong phòng, Tiêu Long Vũ đứng ngồi không yên, muốn đi tìm Dương Phượng nhưng lại không dám đi, trùm chần lẩn lộn trên giường. Lúc thì nói tuy mới gặp Phượng tiểu thư hai lần, nhưng đã là đôi do ông trời tác, khỏi nói thêm nữa. Lúc thì lại nói, hôm nay không thấy Phượng tiểu thư nhìn mình, xem ra không có cơ hội rồi.

“A Tâm, đề bài Phượng tiểu thư viết hôm nay rất đẹp. Cũng là con gái, sao tỷ viết như gà bới vậy.”

“Phải. Tôi là kẻ thô kệch, ngày nào cũng xem thoại bản truyền kỳ, đương nhiên không sánh bằng Phượng tiểu thư tiểu thư khuê các đọc ‘Nữ giới’.” Tôi chưa xốt nói.

Tiêu Long Vũ không đề ý tôi, chỉ không ngừng lẩn qua lẩn lại.

Đến tối tôi đi tìm anh ta thì thấy phòng anh ta tối om, không biết đi đâu rồi.

Lạ nước lạ cái, anh ta có thể đi đâu được? Từ nhỏ đến lớn, anh ta chưa từng tách khỏi tôi quá lâu. Tôi hơi hoảng, sợ anh ta luẩn quẩn trong lòng đi nhảy hồ, nên chỉ có thể nghĩ đến những chỗ anh ta hay đến.

Đỗ Phương?

Đúng! Anh ta chắc chắn đi tìm Đỗ Phương rồi !

Vội vàng chạy đến chỗ Đỗ Phương, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Long Vũ đang ở trong sân kéo Đỗ Phương nói chuyện, gương mặt đẹp trai đang tức giận, thậm chí có chút xanh xao. Tôi lập tức yên tâm, với tính tình và nhân phẩm của anh ta, đêm hôm khuya khoắt thế này, tám phần là tới xin Đỗ Phương nhượng bộ

Tôi ngáp một cái đang định đi, đột nhiên nghe thấy Tiêu Long Vũ quát to: “A Tâm? Không được! Chuyện đó không được!”

A Tâm? Là. Đang nói tới tôi hả?

Chân tôi vừa bước ra lại rút về, trốn sau cây cột nghe lén bọn họ nói chuyện.

Chỉ nghe Đỗ Phương nhàn nhạt nói: “Người muốn ta bỏ Dương Phụng, có thể. Nhưng Dương Lan Tâm cho ta, đừng quán lấy con bé nữa. Từ nay về sau, người cũng không còn là đệ tử của Liên Giáo, ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không gặp lại.”

“ ”

“Con bé hại người đến mức này, người không hận sao? Dùng một khắc tinh mắt tích nhiều năm đổi lấy con gái tể tướng đương triều, người không thiệt. Dựa vào xuất thân của người, đến lúc đó ôm được mỹ nhân về cũng không phải việc khó.”

Tiêu Long Vũ vẫn không nói gì.

“Ta khuyên người quyết định nhanh đi, đến khi ta đổi ý rồi thì không kịp nữa đâu.” Đỗ Phương cảm thấy nên dừng ở đây, nhiều lời cũng vô ích bèn xoay người đi.

“Đợi chút!” Tiêu Long Vũ gọi anh ta lại.

Tôi bỗng khó thở, tim đập thình thình, tay vịn cây cột cũng đang run.

“Con giao A Tâm cho người, người. Thật sự sẽ đưa tử ấy đi? Đi rất xa, không bao giờ trở về nữa?”

Đỗ Phương không nói, chỉ nhìn anh ta từ trên cao, nở một nụ cười không rõ hàm nghĩa.

Đừng.

Đừng, đừng nói, làm ơn.

“ Được, con đồng ý.”

Tiếng nói không lớn, nhưng từng chữ từng chữ lại đâm vào tim tôi.

Đến khi tôi bình tĩnh lại, thì phát hiện mình đã ngồi thụp xuống, bịt chặt miệng khóc nức lên.

Tôi chưa bao giờ biết tôi lại nhiều nước mắt như vậy.

Bây giờ tôi rất mong có ai tát tôi thật mạnh, sau đấy tôi tỉnh lại trên giường, phát hiện ra tất cả chỉ là giấc mơ. Nỗi mất mát sâu sắc này khiến lòng tôi như bị dao cắt, không có sức chống đỡ.

Dương Quách tôi có tài đức gì mà lại có thể đổi được mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Dương Phượng. Thật đúng là một cuộc mua bán có lời.

Tôi bỗng muốn cười. Không biết có nên tự hào về Tiêu Long Vũ không, lớn rồi, cuối cùng cũng thông minh hơn rồi.

Tiểu Vũ ngọc của tôi cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Ha ha.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, tôi đã thu dọn xong đồ. Vừa mở cửa, lại phát hiện ra Đỗ Phương đứng ở cửa. Sắc mặt anh ta khó dò, trong mắt là cảm xúc tôi không hiểu.

“Tôi hôm qua ta nhìn thấy con.” Anh ta nói.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta. Anh ta giờ tay kéo tôi: “Đi thôi.”

Tôi quên sạch mọi chiêu thức, dựa vào bản năng, cúi đầu cắn mạnh lên tay anh ta. Anh ta bất ngờ không đề phòng, trong chớp mắt máu đã chảy ra.

“Tôi coi các người là bạn bè, các người coi tôi như đồ chơi, thích thì tổng đi.” Tôi bình tĩnh nói, “Biến, bà đây không chơi với các người nữa. Sau này tôi đi đường Dương Quan của tôi, các người đi cầu độc mộc của các người, chúng ta chia tay từ đây, Sayonara.”

Dứt lời, tôi xách gói đồ nhỏ lên, nhanh chóng bỏ đi.

Hừ, xem như tôi đã hiểu rồi, tình yêu trên thế gian này chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Từ nay về sau, Dương Quách tôi đi vân du tứ hải, thoát khỏi tam giới ngũ hành, ngạo nghễ nhìn mấy con người tầm thường các người đau khổ dẫn vật.

Ai biết còn chưa đi được một mét, tôi bỗng thấy đau sau cổ, trước mặt lập tức tối sầm.

Một giây trước khi ngất, tôi nhìn thấy nụ cười nhẹ trên mặt Đỗ Phương.

“Con thỏ nóng nảy đúng là sẽ cắn người.”

Từ nay Tiêu lang là người dung. Lời nói trong khi say rượu. . . Đã thành sự thật rồi.

Không gặp tôi nữa, Tiêu Long Vũ có buồn không?

Thật ra, lúc quyết định đi, tôi vẫn luôn nghĩ liệu anh ta có đuổi theo không.

Không biết từ khi nào mà tôi đã quen với nụ cười đơn thuần của anh ta, quen có anh ta làm bạn mỗi một ngày. Sau này, dần dần, tôi phát hiện có gì đó bắt đầu thay đổi. Tôi bắt đầu lưu luyến những khoảng thời gian yên bình đó, thậm chí còn hi vọng sau này ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh ta. Cho đến đêm đó, anh ta vô tình nói anh ta đã có người mình thích như giáng một đòn vào trái tim tôi, làm tôi bỗng bối rối phát hiện ra tôi đã quá tham lam

Tuy tôi vẫn có chút luyến tiếc, nhưng không biết đây có phải là số phận hay không mà khi Đỗ Phương giúp tôi quyết định, tôi mới hiểu được rằng rời bỏ anh ta cũng không khó khăn như tôi tưởng.

Nghĩ đến đây, tôi liếc mắt nhìn Đỗ Phương đang trải giường trong phòng khách sạn, dáng vẻ vô cùng hứng khởi như đi du lịch đường dài vậy.

“Quên nó đi. Trách nhiệm của nó quá nặng, sớm hay muộn sẽ có một ngày làm con bị tổn thương.” Đỗ Phương đi tới, giơ tay vuốt ve một lọn tóc rơi trên trán tôi, “Sau này, ta sẽ đưa con đi ngắm cảnh khắp thế gian.”

Tôi dờ dẫm nhìn Đỗ Phương trong gương đồng, còn cả cô gái xa lạ kia nữa.

“Con mặc đồ con gái rất đẹp.” Anh ta nói.

Tôi ngơ ngác đáp lại một câu: “Thật sao?”

“Đương nhiên ta không lừa con rồi.” Đỗ Phương bật cười.

Tôi nhìn anh ta cười, đột nhiên cảm thấy trong phòng nóng lên, hô hấp cũng có chút không thoải mái. Chỉ nghe thấy anh ta thấp giọng thì thào: “A Tâm, con. . . . Thật sự không còn nhỏ nữa rồi.”

Bỗng tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, hai chúng tôi đều ngẩn người.

Đã muộn thế này rồi, sao lại có khách?

Tôi và Đỗ Phương liếc nhìn nhau, xung quanh chìm vào im lặng.

“Đỗ tướng có trong phòng không?” Giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái vang lên ngoài cửa.

..... Đỗ tướng?

Đỗ Phương khẽ nhú mày, một lát sau cao giọng nói: “Là trưởng công chúa sao?”

Tôi kinh hãi, không khỏi thấp giọng lặp lại: “Trưởng công chúa?”

Ngụy Ba Như?

“Đúng vậy. Bạn cũ tới chơi, sao Đỗ tướng còn không mở cửa, đây là đạo đãi khách sao?” Người ngoài cửa vừa cười vừa nói.

Đỗ Phương cuối cùng cũng chậm rãi đi tới cửa, dẫn cô gái bên ngoài vào phòng.

Quả nhiên là Ngụy Ba Như. Chẳng qua, lúc này cô ấy vẫn là một bé gái không khác tôi lắm, có khi còn nhỏ hơn tôi.

Nhưng khí chất của người có địa vị loại như tôi lại không có được. Rõ ràng là một bộ quần áo bình thường nhưng lại làm nổi bật sự dịu dàng hiền thực của cô ấy, khí chất phi phàm. Chỉ nghe cô ấy mỉm cười, nói với Đỗ Phương: “Đỗ tướng, đã lâu không gặp.”

Giọng nói thanh nhã mềm mại, làm người nghe như tắm trong gió xuân.

Vẻ mặt Đỗ Phương lại hờ hững, chỉ khẽ gật đầu nói: “Tại hạ đã không còn là tướng, không đáng để công chúa để mắt như vậy.”

Nhưng mặt Ngụy Ba Như lại đỏ, ánh mắt có chút trốn tránh, sau đấy lại thấy tôi đứng sau Đỗ Phương. . . Áo ngoài cởi nửa, tóc đen buông xõa. Cô ấy tròn mắt, sự bình tĩnh vừa rồi mất hết, giọng nói run run: “Ai đây? Sao ngoài. Thật. Thật sự. Mang con gái theo. Ta, ta còn

tưởng là lời đồn.”

Đỗ Phương hơi khựng lại.”Lời đồn?”

“Trong hoàng thành có người nói. Nói Đỗ tướng tham gia hội kén rể của Dương Phụng, ta vốn định đi tìm ngài, lại nghe tin ngài đột ngột rút lui, sáng sớm đã dẫn một cô gái ra khỏi thành. Vừa rồi dưới tầng khách sạn thấy tên ngài và một cô gái, ta còn tưởng là trùng tên, không ngờ thật sự là ngài.”

Đỗ Phương nhú mày. “Đó đều là việc riêng của ta, công chúa lo quá nhiều chuyện rồi.”

Anh ta vừa dứt lời, Ngụy Ba Như giật mình, cúi đầu im lặng một lát mới dần dần khôi phục lại như bình thường.

“Xin lỗi, đã nhiều năm không gặp, ta nhất thời xúc động, thất thố quá rồi. Nói vậy, vị này là thê thất của Đỗ tướng, Lan Tâm nữ quân sao?” Cô ấy bỗng nhiên ngẩng đầu, thản nhiên nói.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn về Đỗ Phương.

Về mặt anh ta không thay đổi, dường như không định phủ nhận, lại còn kéo tôi, đặt nhẹ đầu tôi lên ngực mình, cũng không quan tâm tư thế này xứng bậc thế nào. “Đúng. Chúng ta vừa mới thành thân ở Kiến Dương, đang định về Tuy Châu. Công chúa, đêm đã khuya, nơi này không thể sánh với Hoàng Thành, người cũng nên sớm về phòng đi.”

Câu này không khách sáo chút nào, rõ ràng là đang đuổi khách.

Sắc mặt Ngụy Ba Như trắng bệch, một lát sau mới nở nụ cười khổ, nói: “Đúng vậy. Là ta đường đột rồi. Đêm khuya tới đây quấy rầy hai người nghỉ ngơi, rất xin lỗi. Cáo từ.”

Dứt lời, cô ấy khẽ gạt đầu tạm biệt, xoay người bước đi.

Nhìn Ngụy Ba Như đi rồi, tôi vội chạy ra cạnh cửa cài then. Vừa quay đầu

lại thấy Đỗ Phương đứng trong phòng, như cười như không nhìn tôi. Tôi bỗng thẹn quá hóa giận, đỏ mặt tức giận nói: “Nhìn cái gì? ! Thằng thần được khoan hồng, cô ta là ai?”

“Trưởng công chúa Ba Như. Họ Lục tên Thụy, tự Ba Như, thanh lịch đoan phương, nổi tiếng cả nước. Thuở nhỏ tập võ, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tôn sùng hiệp nghĩa, nhạy bén hơn người.”

“Không phải cái này.” Tôi không kiên nhẫn xau tay, “Con đang hỏi quan hệ giữa hai người là gì?”

“Người quen cũ thôi.” Anh ta cười trả lời.

Người quen cũ? Tướng tiền nhiệm và công chúa hoàng tộc?

Coi tôi là đồ ngốc à? Nhìn phản ứng vừa rồi của Ngụy Ba Như. Hừ, tôi nói rồi, lên đi theo tôi và Tiêu Long Vũ đến Kiến Dương, còn tham gia kén rể gì đó, hóa ra là để gặp lại bạn cũ. Chỉ không ngờ Ngụy Ba Như còn có một mối tình trước Tra Chí Cực. Chẳng qua là, ừm, hiện giờ cô ấy nhỏ như thế, lại là trưởng công chúa, hai người họ chỉ sợ là đôi uyên ương số khổ, sớm hay muộn cũng phải chia ngã nam bắc.

Lúc này tôi cũng quên mất mình đang bực mình với anh ta, thở dài một tiếng, chân thành nói: “Là yêu nhau nhưng không thể ở bên nhau đúng không, cho nên người mới lạnh nhạt với cô ấy như thế, muốn cắt đứt hy vọng của cô ấy? Cũng phải, người ngần này tuổi rồi, ở cạnh một cô gái nhỏ, lại còn là cháu gái đồ đệ mình. Hơi quái lạ.”

Không khí trong phòng hình như hơi lạnh.

“Lạ chỗ nào?”

Đỗ Phương đột nhiên hỏi làm tôi giật cả mình. Anh ta mặt vô cảm đi đến chỗ tôi, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi lùi về phía sau, đột nhiên cảm thấy có một nỗi sợ lan ra khắp toàn thân. Gương mặt quen thuộc, nhưng người trước mắt vẫn là Đỗ Phương sao? Vì

sao trong mắt anh ta lại tỏa ra sát khí?

Anh ta đi đến trước mặt tôi, chậm rãi cúi thấp người, chóp mũi như sắp muốn chạm vào tôi, đôi mắt sáng rực như sao nhìn chằm chằm tôi không chớp. Anh ta chậm rãi lặp lại một lần nữa: “Ta và cô ta, lạ chỗ nào?”

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “. Sur hồ. Sur hồ, con.”

Còn chưa dứt lời, đã bị anh ta đẩy ngã ngửa lên giường.

Bình thường tuyệt đối sẽ không như vậy. Luyện võ bảy năm, tôi dù gì cũng là máy bay chiến đấu cao cấp trẻ tuổi trong Liên Giáo. Nhưng người trước mắt bỗng tản ra áp lực rất lớn, khiến người tôi mềm nhũn.

Đỗ Phương vươn tay, nhẹ nhàng chống cạnh đầu tôi. Lông mày anh ta hơi nhíu lại, trong mắt lại hiện ra vẻ sắc bén không thể đoán được. Tôi níu chặt vạt áo của anh ta, bị anh ta ép tới mức đầu đổ đầy mồ hôi cả người khó chịu.

Anh ta nhìn tôi một lúc lâu mới hơi nâng người lên lên, nhưng ngón tay lại quyen luyến quấn trên cổ tay tôi, bỗng nhắc một bàn tay của tôi lên, đặt bên môi hôn. Anh ta hôn rất nhiều, mỗi lần đều rất nhẹ nhàng, đôi môi khô ráo ấm áp lưu luyến giữa kẽ tay tôi, chạm nhẹ vào rồi lùi ra ngay.

Tôi ngây dại, trong đầu ong ong, ngay cả giọng nói cũng có chút nức nở:

“Sur hồ, con sai rồi, con vẫn chưa lớn, cho nên, nên. Tâm trí không được đầy đủ! Người là người lớn không chấp nhận lỗi của trẻ nhỏ. Thật ra, hai người lưỡng tình tương duyệt cũng tốt lắm. Tuy rằng tuổi chênh lệch hơi nhiều. Nhưng cùng lắm, cùng lắm, Platon [1] cũng được. Chẳng qua, nghe nói, chuyện đó. Chuyện đó cũng có thể. Nhất thụ lê hoa áp hải đường [2] thôi. Ha ha.”

[1]Tình yêu platon: tình yêu không tình dục

[2] Nhất thụ lê hoa áp hải đường: Câu thơ trong bài Nhất thụ lê hoa của Tô

Đông Pha vốn được viết để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã 80 tuổi lấy một người thiếp 18 tuổi. Lê hoa là chỉ Trương Tiên, hải đường là chỉ thiếp phụ 18 tuổi. Chữ “áp” ở đây vừa có nghĩa là đè lên, cũng có nghĩa là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.

Môi anh ta bỗng trở nên lạnh lẽo, nhanh chóng rời khỏi tay tôi.

“Thì ra là thế.” Tiếng cười khẽ bật khỏi cổ họng, anh ta thì thào nói, “Được, được. Nói rất hay.”

Anh ta nhảy xuống giường, nhàn nhạt nhìn tôi. “Con nợ ta nhiều lắm, tưởng rằng xin lỗi một câu là xong sao?”

Dứt lời, cũng chẳng thèm để ý đến quần áo liền sập cửa bỏ đi không hề quay đầu lại.

-----oOo-----

Chương 38: Ta muốn ăn nàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Đôi môi vừa mềm mại vừa nóng bỏng dính liền vào nhau. Trong giây phút ấy tôi cảm thấy không gì có thể cản nổi. 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Tôi ngửa mặt nằm trên giường, nhìn vết nứt trên trần nhà.

Thế này là sao? Tôi mờ mịt tự hỏi bản thân.

Anh ta là sư phụ của tôi, tuy tôi không bao giờ chịu gọi anh ta như vậy, nhưng mà võ công của tôi hầu hết đều do anh ta dạy. Anh ta làm gì vậy là sao? Đã mập mờ một lần rồi thì thôi, dù sao khi đó tôi vẫn còn nhỏ, sau đó

chuyện như vậy cũng không còn xảy ra giữa hai chúng tôi nữa.

Chuyện hôm nay. Tính là gì đây?

Tôi không phải là đồ ngốc, đến nước này mà không hiểu nữa thì đúng là khiến thân hận người thù rồi.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào? Anh ta luôn gọi tôi là đồ nhi ngoan đồ nhi ngoan, sớm chiều bên nhau, dạy tôi luyện kiếm, ăn cơm cùng tôi, đưa tôi rời khỏi Tiêu Long Vũ. Làm tôi nghĩ rằng anh ta là trưởng bối. Mà lúc này ngẫm lại, hình như từ lâu trước kia, anh ta đã đối xử với tôi khác các sư huynh. Có đôi khi, anh ta nhìn vào mắt tôi, như A Hoàng nhìn Vượng Tài Dương Dương Dương nuôi vậy. (ps. A Hoàng là một con mèo giống Voldemort, Vượng Tài là một con chó).

. Được rồi. Không được nghĩ nữa. Tôi thấy mặt sắp cháy đến nơi rồi, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Phải giải thích rõ ràng với anh ta, tôi đối với anh ta. Không có ý đó. Ngàn vạn lần không thể tiếp tục hiểu lầm nữa.

Tôi thôi tắt ngọn nến, đi đến phòng Đỗ Phương. Nhưng đến cửa rồi lại do dự.

“Sư hổ.” Tôi nhẹ nhàng gọi, đột nhiên hơi sợ.

Trong phòng không có người trả lời.

Anh ta đi ra ngoài rồi? Đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong không có một bóng người. Tôi chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài rất tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dưới tầng có hai người đứng đối diện với nhau. Tôi nheo mắt nhìn lúc lâu, đúng là Đỗ Phương và Ngụy Ba Như vẫn chưa đi.

Chắc cô ấy nghĩ rằng anh ta sẽ đuổi theo tìm cô ấy?

Đêm khuya yên tĩnh, cảnh tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ, **. Trong lòng tôi tự cảm thấy tội lỗi, rất đáng khinh.

Phong cảnh lãng mạn như thế, dưới ánh trăng Đỗ Phương lại cười mỉa khác thường. Anh ta nghiêng đầu, giọng nói có chút mỉa mai hỏi: “Người cho rằng ta cũng rảnh rồi đi tản bộ giống hoàng huynh người? Hay ta vẫn còn là thằng nhóc Đỗ tướng đệ tiện vô sỉ, gây chuyện khắp nơi năm đó? Ta hỏi người, nếu năm đó ta là kẻ lỗ mãng không tài giỏi không tướng mạo không võ công, người còn có thể để ý đến ta sao?”

Ngụy Ba Như vội la lên: “Ngài hiểu lầm rồi, ta chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

Đỗ Phương khinh thường cười lạnh một cái, ngắt lời cô ấy: “Năm đó còn có người ở Hoàng Thành rải tin, nói ta chuyên đùa giỡn thiếu nữ đang hoàng, chơi xong rồi bỏ chạy, ngày nào cũng có người thất cổ vì ta. Hả?”

“Không, không phải. Ta không cố ý.” Đầu Ngụy Ba Như bỗng cúi xuống.

Đỗ Phương như ngoảnh mặt làm ngơ, cứ thế lạnh lùng cảnh cáo: “Sau này cách xa ta ra, đừng để ta ghét người.”

Thiếu nữ không thể tin được ngẩng đầu lên, lại chỉ nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo trên nền đất, chàng trai trước mặt đã sớm biến mất.

Tôi thở dài sau cửa sổ, nhìn theo Ngụy Ba Như hốt hoảng thất thần xuôi theo con phố đi xa. Tôi quay người ra khỏi phòng, nhưng đi hết hành lang mà vẫn không thấy bóng dáng Đỗ Phương đâu. Cho đến khi xuống tầng đi ra sân sau, mới nhìn thấy một người đang ngồi bên đám cỏ rậm rạp. Đỗ Phương ngồi xồm trên đất co lại thành một đống, bóng lưng màu trắng run run theo động tác tay. Tôi bỗng tò mò, lặng lẽ đi tới, nhìn. . .

Anh ta đang. Nhỏ cỏ.

“Người cầm tinh con thỏ à! Nửa đêm ở trong này nhỏ cỏ làm gì!” Tôi không nhịn được kêu lên.

Bóng lưng bỗng dừng lại, ngoảnh ra phía sau. Đỗ Phương hoàn toàn không

còn dáng vẻ lạnh lùng cao quý vừa rồi nữa, vẻ mặt ai oán đau khổ nhìn tôi, sau đấy tiếp tục quay người nhô cổ.

Tôi dờ khóc dờ cười, cúi người kéo anh ta dậy.

“ Làm gì?”

Tôi hít một hơi, lấy hết can đảm nói: “Con. Con có chút việc. Muốn nói với người.”

Anh ta lại ai oán nhìn tôi một lát.

“Người. Vẫn giận sao?” Tôi ho một tiếng.

“Ta không giận.” Anh ta chỉ vào ngực mình, “Nhưng chỗ này không thoải mái.”

Vậy thì có gì khác nhau? Tôi vuốt tóc, đầu óc rối loạn, “Sự hổ, vừa rồi con nghe thấy người và trưởng công chúa nói chuyện. Nếu người cưới cô ấy, sẽ thành phò mã, vinh hạnh này người bình thường mong còn không được đâu.”

Vẻ mặt đau khổ của Đỗ Phương lập tức biến mất. Anh ta đứng lên, ánh mắt từ từ trở nên lạnh lùng, giống ánh mắt vừa rồi nhìn Ngụy Ba Như. Ánh mắt lạnh lùng có thể vô hiệu hóa tất cả sâu răn trong vòng trăm mét.

. Ngụy sư tử, xin lỗi, tôi đã cố gắng rồi. Người này biến sắc nhanh hơn biến thiên, tôi vẫn muốn sống thêm vài năm nữa.

Đỗ Phương mặt không biểu cảm đi về phía tôi. Tôi xoay người muốn chạy, nhưng anh ta chỉ bước vài bước đã đuổi kịp rồi. Tôi hoảng sợ, lật tay đánh một chưởng lên vai anh ta.

Anh ta bị đánh lùi lại hai bước, nhướng mày, nhắc chân ngáng chân tôi. Tôi bỗng mất thăng bằng ngã về phía sau, vội vàng lăn một vòng, rồi lại bật lên như cá.

. Một phát nhảy thẳng vào lòng anh ta.

Tôi cố gắng giãy giụa, dùng hết tất cả các chiêu có thể nghĩ ra. Người trước mặt về mặt bình tĩnh, lại như đã đan sẵn một tấm lưới, vây chặt lấy tôi.

Đôi môi vừa mềm mại vừa nóng bỏng dính liền vào nhau. Trong giây phút ấy tôi cảm thấy không gì có thể cản nổi. Anh ta nhéo eo tôi, tôi hé miệng kêu lên, đầu lưỡi của anh ta lại nhún cơ hội chui vào. Trần trọc nhiều lần, ngưng ngưng mà nóng bỏng, tiếng thét chói tai của tôi bị ngăn lại. Tôi há miệng muốn cắn, thì đã có một bàn tay nắm chặt cằm tôi, làm tôi không cắn được.

Hai tay Đỗ Phương từ từ siết lại, như muốn khắc tôi vào trong thân thể. Đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chăm chăm tôi, anh ta vẫn tỉnh táo, nhưng đầu lưỡi lại bắt đầu ngo ngoạ như rắn dây dưa với tôi, giống như không bao giờ có thể tách ra được.

Tôi bỗng cảm thấy mình như đang ở trong một trận chém giết, nhưng lại không có gió tanh mưa máu đao quang kiếm ảnh. Người trước mặt như hận không thể ăn sống tôi, tôi cảm thấy mình sắp bị anh ta vò nát nuốt sống rồi, không có sức để nghĩ nữa.

Đỗ Phương cuối cùng cũng dừng mọi hành động thô lỗ, nắm chặt vai tôi, ngón tay gằn như muốn khảm vào trong thịt. Tôi thở hổn hển trong lòng anh ta, anh ta lạnh lùng nhìn chăm chú vào tôi, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc tôi không hiểu.

Dừng một lúc lâu, cuối cùng tôi nghe ra một câu: “Không phải người đói bụng chứ, con. Con xuống bếp lấy gà hầm cho người.”

Còn chưa dứt lời, lưng bỗng nhiên lại căng lên, đầu choáng mắt hoa, đảo mắt đã bị người ta ôm lấy. Tôi kinh hãi, giọng còn mắc kẹt trong cổ họng, lại nghe thấy người phía trước than khẽ bên tai.

“Ta không muốn ăn gà hầm.” Hơi thở của anh ta dồn dập mà nóng bỏng, “Ta muốn ăn nàng.”

Đỗ Phương bế ngang tôi về phòng, đóng sầm cửa lại. Tiếng động rất lớn, nhưng không có một ai dám đến xem tình hình.

Tôi cảm thấy lông tơ trên người như muốn dựng hết cả lên, tiếng đóng cửa làm chân tôi nhũn ra. Trong phòng không thắp nến, Đỗ Phương trước mắt có vẻ thật xa lạ. Cảm giác kỳ lạ trước đây lại xuất hiện lần nữa, cuối cùng tôi cảm thấy anh ta đang nhìn người khác thông qua tôi.

“Nàng muốn nói gì với ta?” Anh ta lạnh lùng hỏi.

Tôi nơm nớp lo sợ nhìn một vòng xung quanh. Trên giường vứt vài bộ quần áo anh ta thay ra, anh ta cũng đặt đoản kiếm màu xanh nhạt không rời người bao giờ lên bàn, vì đã dùng lâu, chuôi kiếm đã bị mài đến sáng bóng. Tôi bỗng thấy run sợ, mấy câu giải thích vừa rồi nghĩ sẵn trong đầu, giờ phút này tất cả đều quên sạch.

Tôi quay đầu chạy tới ngưỡng cửa. “Không có gì! Con. Con về ngủ!”

Đỗ Phương giữ chặt lấy tôi, nắm cằm tôi định hôn tiếp. Lần này tôi cũng phản ứng kịp, cố gắng xoay đầu sang một bên, giãy giụa kêu: “Con là đồ đệ của người! Người. Người đây là bất luân!”

Anh ta cười khê: “Ta chưa từng có nữ đồ đệ.”

“Con. Con nhỏ hơn người rất nhiều! Người phải bảo vệ con, không được như vậy!”

“Chỉ nhỏ hơn mười tuổi thôi.”

“Đỗ Phương!” Tôi tuyệt vọng hét to, “Rốt cuộc người muốn làm gì? !”

Anh ta sừng sốt, sau đó mỉm cười, cười đến lãnh đạm kiêu căng: “Nàng giả vờ vô tội thật giỏi. Nàng nói xem ta muốn làm gì?”

Trong lòng tôi run lên, không nói gì được. Đỗ Phương ôm lấy bờ vai tôi, yên lặng nhìn vào mắt tôi. Dung nhan như ngọc, linh động không giống người phàm, dưới ánh trăng lại tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Trong hơi thở của anh ta đầy hương vị quyến rũ, nhẹ giọng hỏi như oán mà không phải oán: “Nàng thích ta không?”

Tôi run rẩy trong lòng anh ta, không biết là vì rét lạnh hay là sợ hãi. Đôi môi bị anh ta hôn run lên, người mềm nhũn như bị rót thuốc mê.

“Hoàng nhi, Hoàng nhi. Nói nàng thích ta đi, muốn bên ta, vĩnh viễn, không bỏ đi.”

Cánh tay anh ta ngày càng siết chặt. Tôi muốn trốn, nhưng không trốn được. Muốn tránh, lại không tránh được. Tôi đột nhiên cảm thấy như nhớ lại một đoạn trí nhớ, mơ hồ mà quen thuộc, khiến tôi như một con thú bị rơi vào cái bẫy ngọt ngào, hoảng sợ mà say mê, vùng vẫy giãy chết, chân tay luống cuống.

“Anh là ai?” Tôi run giọng nói, “Anh. Anh không phải là Đỗ Phương.”

Anh ta cười khẽ: “Đương nhiên ta là Đỗ Phương rồi. Không ở bên sư phụ được sao? Chúng ta tìm một nơi rời xa giang hồ, tự do tự tại, không có người quấy rầy. Có ta che chở cho nàng, bất cứ ai cũng không chạm được vào nàng.”

Anh ta giơ tay lên cẩn thận vuốt tóc tôi, đầu ngón tay hơi lạnh, giọng nói cũng bắt đầu lộ ra sự lạnh lẽo.

“Nói.” Anh ta ấn ngón tay ở lên bờ môi tôi, vẽ theo đường môi, “Nói nàng sẽ không đi tìm Tiêu Long Vũ nữa, nói nàng thích ta, chỉ thích ta.”

“Đỗ Phương, thật ra con.” Tôi há miệng, nhưng cổ họng lại nghẹn ngào, cuối cùng vẫn không nói được.

Dường như anh ta không đợi nổi nữa, nâng cằm tôi lên, cúi đầu định hôn. Nhưng vừa chạm vào môi dưới của tôi, liền nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên ngoài cửa sổ, hình như có người muốn phá cửa sổ vào.

Đỗ Phương bỗng đẩy tôi ra, phi thân đến bên cạnh bàn cầm kiếm lên.

-----oOo-----

Chương 39: Bay ra từ lửa chưa chắc đã là Phượng Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Trong ngọn lửa, tôi dường như thấy được Đỗ Phương của mười lăm năm sau. Cao ngạo, lạnh lùng, tàn nhẫn. Đây mới thật sự là anh ta. 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Đỗ Phương cầm đoản kiếm trên bàn, đảo một vòng trên tay, từ từ đến bên cửa sổ. Ngay sau đó, cửa sổ liền bị người bên ngoài đập nát, bốn năm người bịt mặt rút kiếm xông vào, nhìn thấy mặt tôi thì đều sửng sốt, sau đó trong mắt dần hiện lên vẻ mừng rỡ.

Đỗ Phương ý vị sâu xa nhìn tôi, một tay kéo tôi lên giường, kéo màn xuống che tầm mắt tôi.

Tôi chỉ nghe thấy được mấy tiếng kêu thảm thiết. Đang muốn đứng dậy, màn bỗng nhiên lại bị vạch ra, Đỗ Phương ném thanh đoản kiếm lên người tôi, không nói một lời nhìn tôi.

Áo choàng của anh ta dính máu. Trông rất đáng sợ.

Anh ta nói: “Đi.”

Đang ngủ mơ màng, tôi nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Sư phụ, cuối cùng người cũng ra tay cướp người rồi?”

Đây là. Giọng của Quý Lăng?

“Ừ.”

“Thật ra. A Tâm không tồi, đáng người cũng tốt, trang điểm vào chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Ừ.”

Tôi cảm thấy rất kinh hãi, không thể giả vờ ngủ được nữa, hít sâu một hơi, mở to mắt.

Đập vào mắt là một chiếc xe ngựa hơi cũ, Quý Lăng đang ở phía trước giục ngựa chạy như bay trong màn đêm.

Tôi bị Đỗ Phương ôm vào trong lòng. Anh ta đang nắm lấy cả hai bàn tay tôi trong bàn tay mình, đặt trước mắt cẩn thận nhìn. Tôi bị anh ta nhìn đến khó hiểu: “Tay con có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Anh ta nhàn nhạt đáp lại một câu rồi không nói gì nữa.

Tôi bỗng nhớ đến hành động quái lạ trước đây của anh ta, ngay lập tức liền cảm thấy không được tự nhiên, có chút sợ hãi rời khỏi ngực anh ta. “Con. . . . Con ra ngoài với Quý sư huynh.”

Tôi yên lặng đi ra ngoài, ngồi bên cạnh Quý Lăng bên. Vừa rồi vừa ra khỏi khách sạn thì thấy Quý Lăng đứng bên cạnh một chiếc xe ngựa, trong tay nắm dây cương, không biết đã đến từ khi nào. Hóa ra Đỗ Phương sập cửa đi trước không phải đi gặp Ngụy Ba Như, mà là đã sớm nhận ra được xung quanh có mai phục, đi đưa tin cho Quý Lăng.

Tôi vừa định mở miệng xả vài câu, bụng lại bỗng “Oc” một tiếng. Tôi đỏ mặt, xấu hổ ngẩng đầu liếc nhìn Quý Lăng. Anh ta nhíu mày, không nói gì, lấy một miếng bánh từ trong ngực ra đưa cho tôi.

Miếng bánh gần khô không khóc, ăn xong chắc bị sỏi thận mất. Tôi không dám hỏi thẳng “Cái này ăn được sao? !” Đành phải quanh co: “Quý sư huynh, muội muốn ăn thịt.”

Gương mặt hờ hững của Quý Lăng cuối cùng cũng giật giật. “Không có thịt.”

Tôi giả vờ đáng thương nhìn anh ta, nhưng anh ta vẫn không thêm phản ứng, không lưu tình chút nào đánh tan ảo tưởng của tôi. Tôi bắt lấy cánh tay anh ta lắc tới lắc lui: “Chúng ta nghỉ một lát đi, huynh đi bắt gà rừng đi! Muội muốn ăn thịt, muội muốn ăn thịt, muội muốn ăn thịt, muội muốn. A! Thả muội ra! !”

“Con gái như muội sao khó hầu hạ vậy hả? Bây giờ chúng ta đang chạy nạn, muội tưởng đang dạo chơi ngoại thành à?!”

Anh ta xách cổ tôi lên ném tôi trở về trong xe ngựa.

Tôi xấu hổ ngã cạnh Đỗ Phương, anh ta nhìn tôi một lát, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Ngoài xe vang lên tiếng Quý Lăng quát mạnh roi lên ngựa. Xe ngựa tiếp tục chạy, nhưng chiếc xe này hiện giờ không thể gọi là “Chạy” nữa mà rõ ràng là “Bay”

Tâm trạng tài xế không tốt, tiếp tục như vậy rất khó đảm bảo không xảy ra sự cố giao thông nào.

Ngay khi tôi đang run rẩy cuộn mình thành một đống, Đỗ Phương đột nhiên nói: “Xe ngựa to như vậy, nàng trốn trong góc làm gì?”

“ Con, con lạnh, chỗ này vừa đúng 90 độ.”

Lông mày Đỗ Phương nhíu lại, đương nhiên là không hiểu nửa câu sau. Duỗi tay ra, ôm tôi vào lòng.

“Đừng lộn xộn.” Anh ta ôm tôi không định buông ra, trên mặt nở nụ cười mỉa mai, “Không phải nàng lạnh sao?”

Đang là cuối xuân, sao lạnh được?

Tôi cứng đờ trong lòng anh ta, đành phải kiềm chế tài dòi sự chú ý: “Vừa rồi người đến khách sạn giết con Là ai? Sao Quý sư huynh lại nói chúng ta đang chạy trốn?”

Hơi thở của Đỗ Phương lập tức ngừng lại.

“Những người này, đến vì giáo chủ.” Anh ta chậm rãi nói.

Giáo chủ Liên Giáo? !

Tôi ở Liên Giáo bảy năm, chưa bao giờ gặp giáo chủ. Theo lời đồn, giáo chủ Liên Giáo vì một lần đại chiến mà bị trọng thương, từ đó hôn mê bất tỉnh, ngủ rất nhiều năm, việc trong giáo đều do hai Phó giáo chủ quản lý. Nhưng hôm nay, vẫn còn có kẻ đến ám sát Đỗ Phương vì một người hôn mê nhiều năm?

“Bọn họ không phải tới giết ta. Mấy kẻ như thế ta không thèm để vào mắt.” Đỗ Phương như nhìn ra tâm tư của tôi, nhẹ giọng giải thích, “Bọn họ. Tới tìm đại tiểu thư Dương gia được giáo chủ cứu năm đó.”

Tôi khó tin quay đầu nhìn Đỗ Phương. Ánh mắt anh ta tỏa sáng trong bóng tối, nhưng lại bình tĩnh như nước, không chút gợn sóng.

Trong lòng tôi lại kinh hãi, bỗng nghe thấy con ngựa hí dài, xe cũng dừng. Quý Lăng liền xốc màn xe lên, vẻ mặt hoang mang.

“Sư phụ, đường phía trước rất lạ. Hôm nay không mưa, nhưng đường lại ướt sũng, dường như có người cố tình đổ rất nhiều nước lên. Nơi này là vách núi, nhớ bánh xe trượt, rơi xuống chỉ sợ tan xương nát thịt.”

Đỗ Phương vén rèm lên, quả nhiên thấy đoạn đường núi rất dài phía trước sáng lấp lánh, dưới ánh trăng nhìn như một mặt hồ. Trong không khí đầy mùi lạ, những cũng hơi. Quen thuộc.

Trong đầu tôi chợt lóe lên, đột nhiên nhận ra.

Đây không phải là nước, là dầu đốt!

Nhiều dầu như vậy, đừng nói đến xe ngựa, chỉ sợ là đi bộ cũng trượt. Mấy người Đỗ Phương đương nhiên cũng nghĩ đến. Quý Lăng nhảy xuống xe ngựa, cẩn thận giẫm lên lớp dầu đốt, nhưng nghiên cứu cẩn thận một lúc lâu cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường.

“Sur phụ chờ một lát, đệ tử sẽ dọn sạch dầu.”

Đỗ Phương không nói gì, vẻ mặt càng ngày càng lạnh.

Đúng lúc này, từ ven đường bỗng xuất hiện mười mấy người áo đen nhảy ra như tia chớp. Tất cả đều che mặt, chỉ để lộ mỗi đôi mắt, giống hệt mấy kẻ tập kích chúng tôi trong khách sạn. Rất lạ là trong tay mỗi người bọn chúng đều mang theo một cái thùng lớn. Quý Lăng hoảng hốt, vội rút kiếm bên hông ra, nhưng ngay sau đó, những kẻ kia liền giơ tay lên, hất thứ trong thùng lên người anh ta, rồi lại hất lên chiếc xe ngựa.

Khi nhìn thấy cây đuốc trong tay một người, cuối cùng tôi cũng hiểu ra bọn chúng muốn làm gì.

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt. Con rồng lửa bay lên không trung sau đó rơi xuống mặt đường đầy dầu, trong chớp mắt liền cháy đỏ cả đường núi. Quý Lăng người toàn dầu chỉ kịp hét lên một tiếng đã bị đốt thành người lửa, điên cuồng lăn lộn trên đất. Nhưng trên đất cũng đều là lửa, tiếng kêu của anh ta thảm thiết thê lương vô cùng. Tôi chết lặng nhìn bóng người mơ hồ kia, tóc gáy dựng đứng, lòng đau như đao cắt.

Quý Lăng!

Ngay sau đó, trước mắt tôi bỗng đỏ lên, ngọn lửa từ bốn phương tám hướng cũng lan tới xe ngựa. Tôi quay đầu nhìn Đỗ Phương, lại thấy trong xe ngựa trống hoác chỉ còn một mình tôi. Tôi hoảng hốt, rút kiếm chém đứt vách xe đang bốc cháy, xông ra ngoài.

Lửa, lửa, lửa.

Trên trời, dưới đất, khắp nơi đều là lửa. Khói đặc làm hai mắt tôi cay xè, không thể thở được. Cách đó không xa dường như truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết của người bị cháy, y hết cảnh tượng dưới địa ngục.

Tay chân tôi run rẩy, liều lĩnh hét lên: “Đỗ Phương!”

Không có ai trả lời tôi.

Sau lưng truyền đến tiếng xé gió. Tôi cảnh giác, nhanh chóng xoay người dùng kiếm đỡ đòn. Sức người đó rất lớn, tôi bị chém phải lùi về sau mấy bước, cằm đầu ngã vào trong biển lửa. Trên lưng tôi bỏng rát, lập tức hét toáng lên.

Đột nhiên có người túm lấy quần áo của tôi, xé ra, vỗ vỗ lên người tôi liên hồi để dập lửa.

“Hoàng nhi, không sao chứ?!” Là giọng của Đỗ Phương.

Tôi túm chặt lấy vạt áo của anh ta, lại nhìn thấy cả người anh ta đều đen như mực, nhếch nhác vô cùng. Trên trán còn có một vết chém, máu tươi gần như chảy đầy cả mặt.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta thảm hại như vậy.

Tôi vừa há miệng muốn nói, anh ta bỗng nhiên cúi đầu hôn môi tôi, hét: “Chạy mau! Lao ra! Rời khỏi đây!”

Dứt lời dùng sức đẩy tôi đến chỗ lửa yếu nhất, tôi lao đảo mấy bước, đập vào một thân cây, ngẩng đầu nhìn khói đặc cuộn cuộn như che khuất cả bầu trời.

“Ta không đổi nữa! Không đổi nữa! Ngươi trả A Tâm lại cho ta!”

Một giọng nói tuyệt vọng vang lên trong ngọn lửa.

Trái tim tôi như ngừng đập. Một giây sau, một cái bóng lao đến chỗ tôi, một tay ôm chặt lấy tôi.

“Cuối cùng ta cũng tìm được nàng rồi!”

“A Tâm. A Tâm.” Tiêu Long Vũ ôm chặt tôi, khiến tôi gần như không thở nổi, trong chớp mắt cổ tôi ẩm ướt.

“A Tâm, ta rất nhớ nàng. Thật sự rất nhớ.” Giọng nói nghẹn ngào truyền vào tai tôi. Tôi bất giác nhắm nghiền mắt lại, nước mắt vẫn cứ chảy ra.

“A Tâm, A Tâm. Ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi. Ta không đổi nữa, A Tâm. Ta thật sự không đổi nữa. Nàng về với ta được không, A Tâm. Ta cứu nàng về, ta không bao giờ đổi nữa, là ai cũng không đổi.”

Anh ta nói còn chưa nói xong, đột nhiên bị người dùng sức túm về phía sau. Đỗ Phương dung một tay ném anh ta lên mặt đất.

Tiêu Long Vũ rút kiếm ra, hai người thủ thế sẵn sàng.

Tôi ở bên cạnh luống cuống không biết phải làm sao. Giờ là lúc nào rồi mà còn muốn đánh nhau! Muốn đánh thì chờ thoát rồi hẵng đánh!

Trong lúc chém giết, Đỗ Phương bỗng cười như điên, gương mặt tràn đầy máu tươi dưới ánh lửa bập bùng có vẻ vô cùng dữ tợn: “Người dùng kiếm pháp của ta đối phó với ta? Tiêu Long Vũ, học được bao nhiêu mà dám khoe khoang!”

Anh ta như một ác ma biến lửa, ác ma trong thiên thần.

Đâm chính diện, cắt nghiêng, chém xuống, chiêu thức liên tục, liên mạch như mây bay nước chảy, không hề dừng lại.

Đây mới là Xuyên Vân Kiếm Pháp, kiếm thuật tuyệt diệu nhất của Liên Giáo. Tôi và Tiêu Long Vũ vất vả khổ luyện hơn bảy năm, vốn tưởng rằng

đã có chút thành tựu, nhưng hôm nay so với Đỗ Phương mới biết bản thân thật đáng buồn cười.

Trong ngọn lửa, tôi như thấy được Đỗ Phương của mười lăm năm sau. Cao ngạo, lạnh lùng, tàn nhẫn.

Không phải là sự phụ ngốc nghếch trong sáng của ngày thường.

Đây mới thật sự là anh ta.

Tôi không khỏi ngậy người nhìn, cho đến khi cây cối xung quanh đổ ào ào, ngăn cách giữa tôi và họ.

“Tiêu Long Vũ!” Tôi hét to.

Nhưng không có ai trả lời tôi. Trong ngọn lửa ngùn ngụt có hai bóng người lóe lên, đảo mắt đã bị đám cháy nuốt mất.

Không được, phải lập tức rời khỏi đây. Nếu cứ như vậy chúng tôi sẽ bị thiêu chết mất.

“Tiêu Long Vũ! !”

“Đỗ Phương!”

“Quý Lăng!”

Tôi kêu khàn cả giọng, nhưng vẫn không có ai trả lời tôi.

Tôi chỉ cảm thấy gan mật vỡ hết, hận không thể lập tức xông vào đám cháy tìm người. Không ngờ lại bước lên vết dầu, bị trượt ra xa.

Trong lòng tôi vô cùng lo lắng, nhưng bỗng nhiên lại có một bóng kiếm xuất hiện bên cạnh tôi, tôi theo bản năng giơ tay đỡ. Có lưỡi kiếm cứa qua cổ tôi, xuất hiện vết máu. Tôi chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, một giây sau, máu tươi liền bắn ra.

Chân lại trượt, tôi ngã mạnh lên đất. Nhưng bóng kiếm này đang đâm về phía tôi, chỉ chớp mắt sẽ đâm thẳng vào tôi.

Dương Quách, đứng lên! Không được ngã! Tôi tự nhủ với chính mình. Nhưng cơ thể lại không nghe theo sự điều khiển, yếu ớt, giống một tấm vải rơi trên mặt đất.

Tỉnh lại! Mở mắt ra!

Tôi bỗng nắm chặt chuôi kiếm, lăn một vòng, đứng dậy. Dao kiếm đâm mạnh vào người tôi, nhưng tôi không ngã, không thể ngã.

Bái sư bảy năm, luôn luôn như vậy.

Dòng máu tươi nóng rục từ mặt tôi xuống chảy, như giọt mồ hôi khi vất vả cần cù luyện kiếm.

Trở về thôi. Về với tiểu viện Bắc Phong ở Liên Giáo, về với sân luyện võ đầy hoa lan ở Kế Môn, trong gió mang theo mùi tuyết mới thơm ngát, tiếng kiếm chạm vào nhau vang lạnh lạnh. Tiêu Long Vũ đứng đối diện, đôi mắt phượng sáng ngời trong suốt.

Thứ thứ ba trong Định Khôn năm mươi sáu thức: Nhất Trích Càn Khôn.

Ánh kiếm bóng mắt hơn ngọn lửa, không gì ngăn nổi.

Tôi há miệng thở dốc, quỳ trong đám cháy, đè lên vết thương trên cổ.

Xung quanh là những người áo đen nằm la liệt. Máu tôi chảy không ít hơn họ. Nhưng bọn họ đã chết, tôi vẫn còn sống.

Nhưng có gì khác nhau đâu, tôi cũng sắp chết rồi, bị thiêu chết ngay trong ngọn lửa ngút trời này. Tôi không còn chút sức nào, chắc chắn sẽ không chạy thoát được.

Tiêu Long Vũ và Đỗ Phương sẽ không sao. Tôi biết, họ vẫn sống, sống đến mười lăm năm sau.

Nhưng. Tôi thật sự phải chết ở đây ư? Tôi vẫn chưa gả cho Tiêu Long Vũ, liệu anh ta có đu tìm Lan Khanh khác hay không?

Thật ra chủ yếu nhất là do tôi vẫn chưa mua bảo hiểm.

Nghĩ đến đây, tôi nhanh chóng nằm sấp xuống mặt đất, nếu không chưa kịp chết cháy thì đã chết vì ngạt khói rồi. Khi tôi đang dùng tư thế cực kỳ bí ối vặn vẹo bò về phía trước, bỗng thấy cách đó không xa xuất hiện một người áo đen. Tôi nắm lấy chuôi kiếm, trong lòng tính toán phần thắng, thấy hắn ta dường như không nhìn thấy tôi mà đang lấy kiếm đẩy đồng gỗ lộn xộn ra, muốn lao ra chạy bán sống bán chết.

Trong đầu tôi lại lóe lên lần nữa, đòn sức nhảy lên lưng hắn ta.

“Cổng tôi ra ngoài!”

Cơ thể người đàn ông khựng lại, tôi cứ vất chân lên hông hắn ta, kẻ kiếm lên cổ hắn ta: “Đi mau! Nếu không tôi giết!”

Đao kiếm vô tình. Tuy tôi bị trọng thương lại vừa nhảy cóc, nhưng sức vặn cổ vẫn phải có. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, chết chung cùng nhau.

Người đàn ông che mặt chỉ do dự vài giây, liền thức thời cầm đầu chạy nhanh.

Tôi được hắn ta công chạy vài trăm mét, cuối cùng cũng thoát khỏi đám cháy. Tôi tham lam hít thở bầu không khí mới mẻ, lại cảm thấy tay người phía trước buông lỏng, như muốn ném tôi xuống ngay chỗ này. Tôi nhanh chóng dùng đoản kiếm kề lên mặt anh ta, hung tợn uy hiếp:

“Còn dám giãy giụa lần nữa thì mặt anh đành phải sang Hàn Quốc phẫu thuật đấy.”

Người đàn ông che mặt run lên, vội vàng đỡ lấy đầu tôi, xốc tôi lên cao hơn.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, khốn khổ quay đầu nhìn núi rừng chìm trong biển lửa. Nhưng ngay sau đó, tôi không nhìn thấy gì nữa, chìm vào bóng tối vô hạn.

Tôi ngất đi.

p/s: Tác giả đúng là Đỗ Phương đang nên cho Long Nhi của tuổi lên sáu hăm hui quá TvT

-----oOo-----

Chương 40: Thiếu chủ ngốc nghếch không biết võ

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Chắc thiếu chủ trên đường hành hiệp trượng nghĩa gặp phải cô gái ngốc nghếch này, không đành lòng nhìn cô ta bị bắt nạt đành chịu đựng tiếng xấu đưa cô ta về phủ, còn muốn cưới cô ta. Thật không hổ là hiệp nghĩa can đảm! 】

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Có người đang chạm vào tôi.

Không, đúng ra là đang lau mặt cho tôi, hơn nữa còn rất mạnh tay. Vừa lau vừa to tiếng phàn nàn: “Trời ơi! Sao lại có người bản thế này!”

Một giọng nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ: “Nhỏ tiếng chút, để cô ấy ngủ một lát, chảy nhiều máu vậy mà.”

“Chắc chắc, cô xem tay cô ta này, còn có sẹo! Sẹo đây! Cô đã bao giờ gặp cô gái nào không để ý đến mình như thế này chưa? Còn nắm chặt kiếm không chịu buông!”

“Này, nhẹ thôi.”

“Cái cô công chúa Ba Như Lục Thụy lần trước cũng không đến mức này! Ta không thèm quan tâm cô ta là nữ hiệp hay là gì, là con gái thì nên có dáng vẻ của con gái! Sao thiếu chủ có thể đưa người thế này về chứ!”

“Được rồi, cô đừng nói nữa, thiếu chủ dặn phải chăm sóc cô ấy cẩn thận.”

“Ôi không muốn không muốn, ta không nhìn nổi nữa đâu, đau mắt quá. Lát nữa cô lau cho cô ta đi!”

Tôi đang nghe hăng say, đột nhiên cảm thấy có một đôi tay cởi quần áo của tôi ra! Tôi lập tức thấy mình không thể im lặng được nữa rồi.

Mở choàng mắt ra, lập tức nhìn thấy trước mặt là cái đầu có hai búi tròn tròn, hai đôi mắt đen lúng liếng không chớp nhìn chăm chăm vào tôi. Cô gái mặc áo xanh đứng bên trái buồn bực nói: “Sao lại tỉnh sớm vậy?! Không phải đã đốt hương an thần rồi sao?”

Cô gái bên phải lườm cô ta một cái, dịu dàng nói với tôi: “Cô nương, đừng sợ, chỗ này là quý phủ của thiếu chủ, thiếu chủ sai chúng ta chăm sóc cho cô.”

Thiếu chủ?

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị nhẹ nhàng đẩy ra. Hóa ra là công tử che mặt bị tôi bắt cóc, vẫn mặc bộ đồ đen, mặt che khăn lụa đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

. Ban ngày ban mặt anh đang cosplay ninja hay là Tôn Tường Minh nhiều năm sau?

Anh ta có vẻ có chút bối rối, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương, cô tỉnh rồi?”

Tôi không nói gì, vẫn không yên lặng nhìn anh ta, tay trái lặng lẽ đẩy thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Người này vốn tới để giết tôi, sau khi tôi hôn mê đáng lý anh ta nên ra tay, sao lại nổi lòng tốt cứu tôi về làm gì? Hơn nữa nhìn cách trang trí trong căn nhà này và xưng hô của tỳ nữ với anh ta, người này không phú cũng quý. . .

Không đơn giản, không đơn giản, không đơn giản. Không biết vì sao, tuy cách lớp mạng che mặt mà tôi vẫn cảm thấy anh ta cười như hoa mùa xuân động dục, thật là kỳ lạ.

“Cô. Cô mau cởi áo đi.” Người đàn ông che mặt thành khăn nói với tôi.

Khóe miệng tôi giật giật, nhanh chóng lấy tay che đi, lạnh lùng nhìn anh ta.

“Ta, ta, ta định nói cô nhanh băng vết thương lại đi, đến khi chảy máu rồi lại đau. Hơn nữa tôi đưa cô về theo đường thủy, vết thương ngấm nước, sợ sẽ sốt mất.”

Anh ta vừa dứt lời tôi lập tức cảm thấy choáng váng, như có cả đồng sao nhảy trước mắt. Cúi đầu nhìn thoáng qua bộ quần áo có thể sánh với đồ cổ được đào lên trên người, lại nghi ngờ nhìn anh ta.

“Ta không quen đám người muốn giết cô đâu.” Anh ta vội vàng giải thích, sự hoảng hốt trong mắt không giống giả vờ, “Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đường núi kia thôi, cô đừng hiểu lầm, bình thường ta cũng mặc thế này. . . .”

Tình cờ đi ngang qua, mặc bộ đồ đen bị ngộ nhận thành sát thủ?

Tôi nửa tin nửa ngờ, đẩy kiếm về vỏ. Cúi đầu nhìn thì lại ngẩn người. Một cảm xúc không nói nổi vây quanh tôi, vừa chua xót, lại vừa âm áp.

Trong tay tôi, chính là thanh đoản kiếm màu xanh nhạt bất ly thân của Đỗ Phương.

Anh ta trao bội kiếm của anh ta cho tôi.

Đến khi vết thương của tôi khỏi hẳn đã là chuyện của hai mươi ngày sau.

Hai mươi ngày qua quả thật là sống trong địa ngục, cô tỳ nữ hung dữ tên Lục Nhi khoa chân múa tay châm chọc khiêu khích tôi, còn bôi đủ loại thuốc mỡ kỳ lạ lên tay chân tôi, tôi sặc mùi ho khan. Nhưng dưới dâm uy của cô ta, tôi bị thương không thể không cắn răng chịu đựng.

Cũng may, sắp hết khổ rồi. Khi người đàn ông che mặt đến thăm tôi, tôi vừa mặc xong quần áo, Lục Nhi đang chải đầu cho tôi, như sắp kéo hết da đầu tôi xuống.

“Lục Nhi, quần áo sao lại nhiều lớp vậy, thật là phiền phức. Hơn nữa tay áo to quá, vén lên nhiều lúc không tiện.”

“Lục Nhi, cô có thể cho tôi cái đai lưng to hơn được không, mảnh thể này tôi không dắt kiếm được, còn đồng túi hương ngọc bội này cứ kêu leng keng suốt, tôi có phải là chuông gió đâu.”

“Lục Nhi, giày không thoải mái, đế giày mỏng thể này, đau chân chết mất.”

Lục Nhi chỉ dùng một câu đẩy lùi tất cả phàn nàn của tôi về: “Đẹp thể này còn gì, quen là được thôi.”

. Có đẹp hay không tôi không quan tâm, nhưng bộ quần áo này chỉ ít cũng có ba bốn lớp, tôi chỉ biết nếu tiếp tục thể này tôi không bị chết ngạt thì cũng bí đến nổi mẩn thôi.

Tôi dè dặt quay quay cánh tay, lại dùng sức phẩy gió. Lục Nhi túm chặt tóc tôi, quát to: “Cô đừng có xoay lung tung! Con gái là phải dịu dàng ý tứ, nếu không sẽ không có ai thích đâu, biết không!”

“Tôi cũng không phải vàng, cần mọi người thích tôi làm gì.” Tôi bĩu môi, rất nghiêm túc quay đầu nhìn cô ấy, “Cô cho tôi mặc thể này, sao tôi đánh nhau được nữa? !”

“Cô. Thật đúng là chưa thấy cô gái nào như cô. Cô nói xem, võ công và dung mạo, cái nào quan trọng?”

“Đương nhiên là võ công. Dung mạo không thể làm cơm ăn, nhưng võ công tốt có thể cướp dân nữ.” Tôi nghiêm túc trả lời.

Tay Lục Nhi đang chải tóc cho tôi run lên, ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông che mặt đang khoanh tay đứng dựa cửa, cô ta bắt lực nói: “Thiếu chủ, ngài mau nói với cô ấy đi, không phải cô ấy là đồ ngốc đấy chứ?”

Tôi thấy vậy, cũng dắt váy run rẩy đứng lên. “Tiểu Hắc, tôi có thể không mặc bộ quần áo này không? Bộ này chật quá, tôi khó chịu.”

Người đàn ông che mặt không nói, chỉ yên lặng nhìn tôi, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên. Thấy tôi ghen lời nhìn anh ta, anh ta cười nói: “Đẹp mà.”

Tôi hoàn toàn không dụi dằm ý tứ trốn tránh mắt. Tôi tự biết Dương Quách tôi xưa nay đều vô duyên với chữ “Đẹp”. Năm qua đã quen mặc đồ nam, bình thường cũng rất ít soi gương, chỉ có khi ngủ dậy mới vẽ lung tung lên lông mày để ngụy trang. Chỉ là thay đổi quần áo thôi, có thể biến thành thiên tiên sao?

Anh ta đi tới, ấn tôi về lại ghế, lấy lược từ trong tay tỳ nữ.

“Cô đã cập kê rồi đúng không. Buộc tóc không hợp với bộ váy này đâu. Phải búi tóc, Ủ. Thêm một cái đuôi én nữa đi.” Anh ta chậm rãi nói, thuần thục búi tóc trên đầu tôi. Không đến một lát đã vừa lòng vỗ nhẹ.

“Xong rồi.”

Anh ta cầm gương đồng, giơ lên trước mặt tôi. Lục Nhi ở bên cười nói:

“Tay nghề của thiếu chủ càng ngày càng xuất chúng rồi.”

Người phía sau không trả lời, ánh mắt không rời khỏi tôi khắc nào, chăm chú và nghiêm túc nhìn.

Hồi lâu sau, anh ta mới nói: “Cô nương dáng vẻ châu sáng ngọc trong, xinh đẹp động lòng người. Có thể nói mi như lông chim trả, đôi mắt như quả hạnh, eo thon như bó, răng đều tăm tắp. Nụ cười tự nhiên.”

Tôi xin, người có học xuất khẩu thành thơ! Xin quỳ.

“ Chẳng qua, so với Dương Phượng, không giống, không giống.” Tay anh ta nhẹ nhàng chỉ vào gương, “Phượng tiểu thư không có đôi mắt đầy sức sống như vậy.”

Tôi quay đầu nhìn người trong gương. Cô gái trong đó có vầng trán cao, mái tóc dài rối tung đã được chải thành búi tóc chỉnh tề đoan trang, mặc dù không có keo xịt tóc cố định nhưng vẫn khít chặt. Váy màu vàng đỏ, tay áo dài mềm mại, lộng lẫy hoa mỹ, thanh nhã xuất trần.

Gương mặt đó lại giống Dương Phượng mấy phần.

Tôi đã trưởng thành rồi? Hay là. Phúc lợi xuyên không mở ra kỹ năng cấp thần? Tôi khó tin sờ mặt mình, ôm, lại nhéo nhéo, cho đến khi người trong gương đau nhứu mảy.

“Anh rốt cuộc là ai?” Tôi xoay người, yên lặng nhìn người đàn ông phía sau.

Tôi không phải là đồ ngốc. Con gái tể tướng năm nay vừa mới cập kê, trước đây rất ít khi xuất hiện trước người ngoài. Người biết được dung mạo của cô ta chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tôi tin người trước mắt chưa từng tham gia kén rể, vậy thì.

Gương mặt của người đàn ông che mặt cách tôi rất gần, có thể đếm được lông mi như cánh quạt của anh ta. Anh ta lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt trầm tĩnh như nước. Tôi như quay lại khoảng thời gian rất lâu trước kia. Khi đó, cũng có một người dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi từng đã cho rằng tôi yêu anh ta, anh ta sẽ là tất cả của tôi.

“Tại hạ Tra Chí Cực. Có thể thỉnh giáo tục danh của cô nương không?”

Gương đồng trong tay tôi rơi xuống đất.

Người đàn ông che mặt nghiêm túc nhìn tôi, nói: “Tên tôi là Máy ép trái cây.”

Tôi muốn cười, nhưng nước mắt lại rơm rớm.

Ảo tưởng là tốt đẹp, hiện thực là tàn nhẫn.

Cái ngày Tra Chí Cự nói thân phận của anh ta cho tôi có thể nói là gà bay chó sủa. Trong tiếng kêu sợ hãi của Lục Nhi, anh ta trợn mắt há mồm nhìn tôi kéo khăn lụa mỏng trên mặt anh ta xuống, sau đấy ngơ ngác nhìn anh ta vừa khóc vừa cười.

Ngay khi tôi đắm chìm trong cảm xúc cửu biệt trùng phùng khó kiềm chế được, ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng cãi nhau. Nghe loáng thoáng có người nói

“Cuối cùng lão gia cũng về thành rồi.” “Đi đường mệt nhọc, nhanh đi chuẩn bị nước ấm” “Cự Nhi đâu?”

Sắc mặt Tra Chí Cự trầm xuống. “Nguy rồi, cha ta đã về. Đi mau!”

Còn chưa chờ tôi hỏi, anh ta đã nắm lấy vai tôi kéo đi. Vừa chạy vừa giải thích: “Chúng ta đi tìm sư phụ ta! Nhỡ bị cha ta biết thì không đi được đâu!”

Tôi chẳng hiểu gì, nhưng thấy anh ta kích động, mặt cũng không thèm che, cũng biết là chuyện không nhỏ.

Sư phụ của anh ta, là Lâm Thiên Nam sao? Trong lòng tôi có chút chờ mong.

Lúc này phần lớn người trong phủ đều ra sảnh trước nghênh đón lão gia, mà

anh ta biết rõ đường hộ vệ đi tuần tra, dẫn tôi tránh trái tránh phải, tránh một đám thị vệ, chạy vội tới một hồ nước. Tốc độ rất nhanh, thân thủ nhanh nhẹn, tham gia chạy vượt rào 100 mét chắc chắn có thể vượt qua người Jamaica.

Sau khi chạy qua hồ là tường, có thể ra khỏi phủ rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, con đường phía trước bỗng xuất hiện mấy tỳ nữ.

Tra Chí Cực rút cổ về như hươu cao cổ, kéo tôi trốn sau bụi cây, lại lén vạch ra một cái khe giữa đồng lá cây, châu đầu đi điều tra tình hình địch.

“..... Lão gia muốn gặp thiếu chủ, nhanh đi mời.”

“Thiếu chủ đang ở Tây Uyển với cô gái đưa về mấy hôm trước.”

“Chính là cô gái không chịu gả cho thiếu chủ đó sao?”

Tra Chí Cực trượt chân, suýt nữa thì ngã sấp mặt xuống đất.

“Đúng vậy. Nghe nói khi đưa về cô gái đó bị thương rất nặng, sau khi tỉnh lại cứ ngây ngây dại dại, sợ là đầu óc có vấn đề rồi.”

“Thì ra là thế! Chắc thiếu chủ trên đường hành hiệp trượng nghĩa gặp phải cô gái ngốc nghếch này, không đành lòng nhìn cô ta bị bắt nạt đành chịu đựng tiếng xấu đưa cô ta về phủ, còn muốn cưới cô ta..”

“Thiếu chủ thật không hổ là hiệp nghĩa can đảm!!”

.....

Khóe miệng Tra Chí Cực run rẩy, cho đến hai người đi xa mới nhẹ nhàng thở ra. “Họ đi rồi, chúng ta nhanh trốn. Cô đang nhìn gì vậy?”

Tôi quay đầu lại, chỉ vào con cá béo đang bơi trong hồ nước, khẩn thiết nói: “Thiếu chủ, huynh có để ý nếu tôi trộm mấy con cá của huynh không?”

“..... Hả?”

“Huynh xem cá nhà huynh nuôi béo thế, sắp thành thủy quái rồi, ra ngoài chắc chắn có thể bán được giá tốt!”

Mặt Tra Chí Cực lại run rẩy. “Cô nương yên tâm, bản thiếu chủ không tiếc tiền mấy con cá đó.”

Thấy anh ta như vậy, tôi cũng tự thấy mất mặt, đứng lên bước đi. Đến cạnh tường, tôi vận công nhảy lên đầu tường, nhìn xuống dưới lại thấy Tra Chí Cực sốt ruột đi đi lại lại dưới tường, như muốn dùng tư thế lợn rừng trèo cây để leo lên.

Tôi bỗng nhận ra được một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Huynh. Không biết võ? !”

-----oOo-----

Chương 41: Hạng hán gặp sương ngọt, tha hương gặp ví tiền

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Hôm nay tận mắt nhìn phong thái của Lục sư huynh mới biết cái gì là ngọc thụ lâm phong, nhẹ tựa lông hồng. A! Muốn hát một bài tặng huynh: Anh hùng. . .!】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Khi tôi khiêng Tra Chí Cực trên vai như bao gạo nhảy xuống tường, tận đáy lòng tôi thật sự rất ám ức. Đi chưa được mấy bước, chợt nghe thấy anh ta ở phía sau yếu ớt hỏi: “Võ công của Dương cô nương thật cao cường, xin hỏi cô nương là đệ tử môn phái nào vậy?”

Tôi không quay đầu lại, tức giận vút lại một câu: “Kể Môn!”

Phía sau bỗng im lặng. Tôi quay đầu, thấy vẻ mặt Tra Chí Cực khiếp sợ và tủi thân, lắp bắp nói: “Nhưng. . . . Nhưng sư phụ nói tôi là đại đệ tử người thu nhận.”

“Vì tôi đã vượt qua ba giới không trong ngũ hành, không ký danh đệ tử.” Tôi bịa.

Một giây sau, Tra Chí Cực cảm thấy địa vị của anh ta bị uy hiếp, trong mắt tràn ngập đầy vẻ: “Tại sao, tại sao, tại sao lại tra tấn trái tim tôi, tổn thương linh hồn cao ngạo của tôi, tại sao, tại sao, tại vì sao”

. Tôi mặc kệ anh ta.

Người này thật sự kém xa đại ca tri kỷ diễm tĩnh chững chạc của nhiều năm sau, cùng lắm cũng chỉ là đồ một sách không biết võ. Bởi vậy, chút ý đồ kiêu diễm còn sót lại của tôi với anh ta cũng bay sạch, chỉ than gió thổi cát biệt ly hoa, giai thoại thiên cổ, tạo hóa trêu người, lại không thể bên người. .

Đương nhiên, tôi là người lạc quan, nhanh chóng vút chuyện này ra khỏi đầu, lão đảo đi về phía con đường hấp dẫn ngựa xe như nước. Trên đường đi tôi phát huy đầy đủ truyền thống tốt đẹp của game online: đại thần đánh quái phía trước, tiểu lâu la theo chạy theo sau nhặt đồ.

Không biết thôn trấn này tên là gì, náo nhiệt như Hoàng Thành, ngay cả độ đẹp trai của trai đẹp trên đường cũng tương xứng với Hoàng Thành. Tôi đại nạn không chết, chỉ cảm thấy tinh thần phơi phới, đến cả con chó lang thang ngoài đường cũng vừa mắt hơn con Vượng Tài mà Dương Dương Dương nuôi rất nhiều.

Tôi sờ đông sờ tây, ngắm nghía bốn phía. Đi đến trước một quán nhỏ, chỉ tay, nói với Tra Chí Cực: “Đồ ngốc, tôi muốn ăn bánh trứng.”

Anh ta mỉm cười, đưa tay sờ túi tiền bỏ trong tay áo.

Móc mãi, móc mãi.

Móc.

Mất khoảng một phút đồng hồ, tôi quay ngoắt lại, lạnh lùng hỏi: “Huynh không mang tiền đúng không?”

Mặt Tra Chí Cực đỏ lên,”Sơ xuất. Ha ha.”

“Không có tiền còn định dẫn tôi ra ngoài? ! Vừa rồi đã nói là trộm mấy con cá đi mà huynh còn không chịu! !”

“Đi vội quá. Quên mất.”

“Quên mất? !” Đôi mắt mang theo sát khí của tôi khinh bỉ nhìn anh ta như nhìn SB (đồ ngốc), cuối cùng lấy từ trong ống tay áo mình ra vào thổi bạc to oành với mấy đồng tiền.

“Chúng ta chia đôi. Lộ phí tôi ứng ra trước, khi nào huynh về thì đưa phần của huynh cho tôi, thêm bốn phần lãi báo đáp ơn cho vay tiền của tôi.” Tôi nghiêm túc nói, “Đồ ngốc, đừng hòng trốn nợ, trí nhớ của tôi rất tốt.”

Tra Chí Cực nghiêm túc gật đầu.

Cảm giác ray rứt như lừa trẻ con trong lòng này là sao nhỉ. Ừ, chắc hẳn tôi tạm thời bị động kinh rồi.

Tuy tiền mang theo không ít, nhưng sau khi mua ngựa để gấp rút lên đường thì không còn thừa lại bao nhiêu. Tôi lo lắng dắt ngựa đến giao lộ tìm Tra Chí Cực, đã thấy anh ta nhìn con ngựa cao lớn với vẻ mặt rối rắm.

“Tôi, tôi không biết cưỡi ngựa.”

. Đại sư huynh điềm tĩnh, chững chạc, hiền lương, thực đức, không gì làm không được ời! Huynh ở đâu rồi? ! !

Tôi hít sâu một hơi, nhảy lên ngựa, rồi chỉ chỉ phía sau. “Đi lên.”

Tra Chí Cực ba chân bốn cẳng trèo lên ngựa, hai tay rất thành thạo nắm lấy hai bên yên ngựa. Tôi và anh ta bàn bạc lộ trình xong thì giục ngựa lên đường. Nhưng trên đường, anh ta luôn xoay tới xoay lui sau lưng tôi, cọ cọ làm tôi vô cùng khó chịu. Đi gần nửa canh giờ, cuối cùng tôi cũng không chịu nổi nữa: “Đừng có cựa nữa! Ôm chặt vào, coi chừng ngã xuống là liệc luôn đấy!”

Anh ta bắt động ngay lập tức. Dịch vào sát lưng tôi, người cứng như cọc gỗ.

Trong lòng tôi có chút băn khoăn, lại dỗ anh ta: “Không phải huynh sợ đây chứ?”

“Không. Như, như vậy rất tốt.”

Tôi thở dài, lại quay đầu an ủi anh ta: “Huynh nắm chặt vào, chút nữa là đến nơi. Yên tâm, tôi không đi nhanh, sẽ không ngã đâu.”

“ Ừ.”

Yên lặng không nói gì một lúc lâu, cuối cùng Tra Chí Cực lại mở miệng :
“À thì. Cha tôi là thương nhân.”

“Ồ.” Hèn gì, sinh được thằng con trai ngốc lăm tiền.

“Ông ấy không đồng ý cho tôi báỉ sư học võ, muốn tôi ngoan ngoãn đọc sách, thi được công danh.”

Không thể không nói cha của Tra Chí Cực quả đúng là biết nhìn xa trông rộng. “Thời nay trọng văn khinh võ, cha huynh cũng có suy nghĩ riêng của ông ấy.”

Anh ta không khỏi mỉm cười, nói với tôi: “Dương cô nương, sau này cô muốn làm gì?”

“Tôi, Ừ. Tôi muốn làm đại hiệp. Huynh thì sao?”

Anh ta thoáng trầm mặc một lát, sau đấy vô cùng kiên quyết nói: “Tôi muốn làm kiêu hùng, thống nhất thiên hạ!”

Tôi sững sờ. Một thư sinh nho nhã yếu ớt ngựa cũng không biết cưỡi lại bỗng nói một câu như vậy. Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nhún vai: “Được, huynh làm gấu nhỏ [1] của huynh, tôi làm đại hiệp của tôi.”

[1] Kiêu hùng: người trí dũng kiệt xuất. Kiêu hùng và gấu nhỏ (tiểu hùng) đều đọc là xiāoxióng nên chị ý nghe nhầm =)) (hoặc cố tình troll =)))

Đến lúc mặt trời lặn, cuối cùng chúng tôi cũng tới một thành trấn, đúng lúc cửa thành chuẩn bị đóng. Chuyện đầu tiên sau khi vào thành chính là tìm khách sạn ở trọ. Tôi sai người làm buộc ngựa, vừa bước vào đại sảnh liền nghe thấy Tra Chí Cực đang vất vả nói chuyện với chương quầy.

“Tôi đã nói rất nhiều rồi, không cần phòng chữ Thiên, cứ cho tôi một phòng bình thường thôi.” Anh ta ngay cả mặt cũng không che, giơ một ngón tay ra trước mặt chương quầy.

“Vị công tử này, bốn điểm hiện giờ đang có hoạt động ưu đãi đặc biệt, khách quan đặt phòng chữ Thiên sẽ được bốn điểm tặng một bữa sáng phong phú. Còn có mỹ nữ ở bên cạnh mát xa chân cho ngài, cam đoan khiến ngài lưu luyến quên về.”

“Tôi chỉ muốn một phòng bình thường.”

“Tận dụng thời cơ, cơ hội không đến lần hai đâu. Tham gia hoạt động ưu đãi của bốn điểm, đảm bảo ngài không hối hận!”

“ ”

Tôi đi qua đập tiền lên quầy, hếch mũi, lạnh giọng quát: “Một phòng bình thường!”

Chương quầy ghi tên khách bằng vận tốc ánh sáng, mỉm cười nhẹ nhàng với

người làm: “Nhanh, đưa vị tiểu thư này lên tầng, đồ ăn nước ấm tuyệt đối không được chậm trễ.”

Tôi đắc ý đi lên, Tra Chí Cực nhíu mày, mặt lại đỏ. Tôi quay đầu thì thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chúng tôi, chụm đầu ghé tai: “Một cô nương xinh đẹp lại gào như quát ngựa, vị công tử này thật đáng thương, chắc là bị vợ quản chặt rồi!”

Tôi cắn răng, vén tay áo lên định đánh người. Tra Chí Cực thấy thế, vội vàng vừa lùi vừa kéo tôi lên tầng. Không thể không nói tuy đồ ngốc này không có nội lực, nhưng sức rất khỏe. Nghĩ tới Dương Quách tôi đây chỉ vì không có tiền mà lưu lạc đến nước này.

Ngay khi tôi sắp biến mất ở đầu bậc thang, bỗng liếc thấy một bóng dáng màu vàng rực rỡ xuất hiện ở cửa khách sạn.

Người nọ thông thả chậm rãi đi vào khách sạn, ngạo nghễ nhìn quanh một vòng, mở cây quạt trong tay ra. Tôi híп mắt nhìn, áo dài màu vàng, lại vàng rực rỡ như vậy, khắp thiên hạ chỉ có một người dám mặc.

Trong lòng tôi bỗng mừng như điên, mãnh liệt như sông Hoàng Hà, có thể nói là ‘liễu ám hoa minh nghi vô lộ, sơn cùng thủy tận hựu nhất thôn’ [2], ‘Nắng hạn gặp sương ngọt, tha hương thấy ví tiền’ [3]. . .

[2] ‘Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ. Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’ (tạm dịch: Núi cùng nước tận ngòr hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng) hiểu nôm na là mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.. Chị đã lẫn lộn nửa câu này với nửa câu kia.

[3] ‘Cửu hạn phùng cam vũ, Tha hương ngộ cố tri’ (Nắng lâu gặp mưa rào. Xa quê gặp bạn cũ) tất nhiên câu này cũng bị bà chị chế tiếp :v

“Lục Ly! ! !”

“Ha ha ha, ha ha. Ha! !” Tôi cố gắng nở nụ cười lộ tám cái răng tiêu chuẩn về phía vị hoàng thân quốc thích nào đó đang ngồi đối diện với tôi, ra vẻ thân thiết, “Lục sư huynh, thật trùng hợp, muội là Lan Tâm nha.”

Người đối diện vẫn giữ vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi uống trà, nhàn nhạt lườm tôi một cái.

“À. Thật ra muội là con gái! Ha ha ha. Ha ha. Sao huynh lại ở đây?” Tôi vẫn giữ nụ cười vừa ngượng ngùng vừa vui sướng.

Không biết do khí thế hoàng gia của Lục Ly quá lớn hay sao mà anh ta vừa bước vào, người xung quanh đều dạt ra bán kính ba mét. Anh ta nghênh ngang bước vào, vén áo ngồi giữa sảnh, mắt đảo qua, làm đứa trẻ ở gần đấy khóc òa lên.

“Không được khóc!” Mẹ đứa bé vội dọa nó, “Khóc nữa ông chú quai dị kia bắt đi đấy.”

Tay cầm chén trà của Lục Ly run lên.

Nhưng chớp mắt sau anh ta đã lấy lại bình tĩnh, đặt chén xuống nhìn tôi đang cười ngây ngô, lạnh lùng nói: “Không được cười! Cười nữa đánh chết người!”

Mặt tôi cứng đờ, vội im bật, ngoanngoãn gật đầu.

Tôi có thể bán đứng bản thân, bán đứng linh hồn, bán đứng linh hồn người khác. Tất cả đều là vì tình yêu chân thành cả đời tôi: Vàng!

Nghĩ đến đây, tôi véo mạnh đùi mình, ngẩng đầu nước mắt rùng rùng nhìn Lục Ly, tình cảm dạt dào nói: “Lục sư huynh, Lan Tâm luôn biết anh hùng trọng anh hùng! Hôm nay thấy phong thái của Lục sư huynh, mới biết cái gì là ngọc thụ lâm phong, nhẹ tựa lông hồng. Sư muội nguyện từ đây sát cánh bên sư huynh, làm trâu làm ngựa!”

“Thật không?” Hai tay tên khốn kiếp kia vỗ vào nhau, hứng thú dạt dào nhìn tôi, “Sao ta không nhìn thấy thành ý của muội đâu?”

Tôi đảo mắt, không biết xấu hổ tiếp tục nói: “Lời nói không thể thể hiện được cảm xúc trong lòng muội. A! Muội muốn hát một bài tặng huynh: Anh hùng. . .!”

“Được rồi được rồi!” Anh ta vội ngăn tiếng gào khóc thảm thiết của tôi, “Rốt cuộc muội muốn gì? Lấy lòng bổn vương? Muội muốn làm vương phi?”

“. Trời đất chứng giám, tuyệt đối không có!”

Lục Ly thở một hơi dài nhẹ nhõm, cười gật đầu.”Vậy là tốt rồi, ta yên tâm rồi.”

. Tên này. Rốt cuộc ghét tôi ở điểm nào vậyyy? ! !

Tra Chí Cực ở bên cạnh rõ ràng bị dọa sợ, thấy tôi nắm tay cúi đầu không nói gì, tay chân luống cuống cầm khăn lau nước mắt cho tôi.

Tôi đẩy tay anh ta ra: “Dừng tay! Trong tay huynh là cái giẻ lau đấy!”

Tra Chí Cực nhìn như sắp khóc.

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Lục Ly cuối cùng cũng thu lại vẻ mặt người xấu, nghiêm túc nói, “Lần này ta đặc biệt tới tìm muội. Sư phụ và đại sư huynh đều bị trọng thương, lại không biết muội sống chết ra sao, sắp điên cả rồi. Bây giờ Tường Minh sư đệ đang chăm sóc họ, muội mau về theo ta đi.”

Tuy biết chắc họ không sao nhưng nghe Lục Ly nói vậy gánh nặng trong lòng tôi mới biến mất. Nhưng tôi vốn định đi Kế Môn.

Tôi nhìn Tra Chí Cực, sắc mặt hai người đều có chút khó xử.

Hình như Lục Ly không phát hiện ra, cũng không kiêng dè gì Tra Chí Cực: “Muội có biết là kẻ nào tấn công mọi người không?”

“Đỗ. Sư hồ nói, bọn họ tới tìm đại tiểu thư Dương gia được giáo chủ

cứu năm đó.”

“À. Năm đó Tiêu tướng quân phụng chỉ bảo vệ nàng mà bị giết cả nhà, giáo chủ lại vì cứu nàng mà hôn mê đến tận bây giờ, thật sự là hồng nhan họa thủy.”

Tôi vô cùng đồng ý gật đầu. Đại tiểu thư Dương gia không phải là Dương Phụng sao, từ xưa hồng nhan đã vốn nhiều thị phi.

Lục Ly thấy phản ứng này của tôi thì bĩu môi. Sau đấy chắc cũng đói ọjng, vung tay lên: “Người đâu, mang thức ăn lên! Mỗi món mang một phần!” Sau đó khoe khoang đập một thỏi bạc lên mặt bàn.

Tuy tôi rất giỏi ăn, nhưng nhìn đồ ăn trước mắt càng ngày càng nhiều thì cũng không chịu nổi. Tôi có chút đau đầu. “Sur huynh, huynh ăn được nhiều thế sao?”

“Không ăn hết thì ta gói về, không được sao?” Anh ta không kiên nhẫn nhìn tôi, dáng vẻ ông đây có tiền ông đây thích thế đấy.

Hành. Hành động ngốc nghếch mua hai chén đậu nành uống một chén đồ một chén của đám nhà giàu mới nổi này.

. Chờ đến khi tôi có tiền chắc chắn cũng phải làm! Fighting! !

Ăn xong đại tiệc, dạ dày tôi căng đến mức chỉ có thể ngồi thành góc tù, lười biếng tắm ánh trăng bên cửa sổ, cảm nhận sâu sắc đây mới là cuộc sống. Lục Ly tao nhã lau miệng, nói: “Sur muội, đừng bướng bỉnh nữa, ngày mai liền khởi hành về Tùy Châu với ta.”

Tôi nghe vậy lại có chút phân vân.

“Dương cô nương.” Tra Chí Cực luôn im lặng không nói gì này giờ bỗng mở miệng, “Cô về thăm sư phụ của cô trước đi, tôi tự đi được.”

Tôi lắc đầu. “Không được. Thế này đi, huynh về với tôi đi. Tôi về thăm họ rồi cùng huynh đi tìm Lâm sư phụ.”

Thật vất vả mới gặp được Tra Chí Cực, sao có thể để anh ta đi như vậy. Tôi còn trông cậy vào anh ta dẫn tôi đến Kế Môn mà. Đương nhiên, nguyên nhân sâu xa hơn là: Anh ta còn nợ tiền tôi, tôi không thể buông tha cho một phiếu cơm dài hạn như thế được.

Lục Ly nhìn chúng tôi, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ, nhưng lại chẳng nói gì.

Tuy đi gấp ngày đêm, nhưng khi chúng tôi đến Tuy Châu đã là hai ngày sau đó rồi. Vừa đến chân núi Liên Giáo đã thấy một sư đệ hơi quen mặt cầm đuôi đi tới. Nhìn thấy Lục Ly, mắt cậu ta sáng lên, lập tức chạy như điên qua đây, vừa chạy vừa kêu:

“Lục sư huynh! Huynh đã về rồi! Mau đi thăm Phó giáo chủ Đồ và Quý sư huynh đi, Phó giáo chủ Đồ vừa tỉnh hôm qua đó! Còn nữa, Tiêu Tiểu Vũ đã quỳ ngoài cửa giáo ba ngày rồi.”

Tôi hoảng sợ, chưa nghe xong đã phi thân chạy tới cửa giáo, nhưng tìm rất lâu vẫn không thấy bóng người đâu. Tôi quay lại nắm lấy vạt áo của tiểu đệ tử kia: “Người đâu? !”

Tiểu đệ tử bị tôi nắm trọn mắt, lại không biết tôi là thần thánh phương nào, do dự mãi cuối cùng cũng khó khăn thốt ra một câu: “Ở đây. Ở Bắc phong.”

“Ta hỏi Tiêu Tiểu Vũ! !”

“Huynh ấy. Phó giáo chủ Dương. Không khuyên được huynh ấy. Cầm luân. Chậu hoa. Đập ngát. Lôi. Lôi về phòng rồi.”

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường đây là no. Mấy ấy nhi. 】

Sáng sớm một hôm nào đó, Tiêu Long Vũ mặt mày hồng hào ra khỏi

phòng, thấy Đỗ Phương đứng ngắm hoa lan một mình trong viện, bóng dáng lạnh lẽo vô cùng, không khỏi cảm khái một tiếng: “Haizzzz. . . Vẫn là có vợ tốt hơn. . .”

Người đứng ngắm hoa liếc mắt nhìn anh ta.

“Ta hôn rồi, tay cũng nắm rồi.” Đỗ Phương ngoáy tai, không mặn không nhạt nói.

“..... Hả? ? ! ! !”

“Hôn rất nhiều lần cơ~~” Tiếp tục hời hợt nói.

“.....”

Vì thế ai đó lên mặt không thành lại còn bị kích thích sắp điên rồi, trong cảm giác nguy hiểm âm u, trong đầu chỉ có “Quách nhi ~ Quách nhi ~ mau thu dọn vàng bạc châu báu, mang theo Tiểu Long cùng trốn thôiiiiiiiiiiiiii ~~~~ Củ cải hay rau xanh, tất cả đều có tình yêu riêng (◡ ◡ ◡)/”

p.s: Kỳ hoa 8 đó chế :v

p.s 2: Tiểu Long tên đầy đủ là Tiêu Tiểu Long, nghe tên là biết dòng giống nhà ai rồi đúng hok =))))))))))))))))))

p.s 3: Quà giáng sinh, bé ngoan sẽ được quà, bé không ngoan sẽ được Krampus. Good night ☺

-----oOo-----

Chương 42: Sư hổ bị sốt hồng đầu rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Sớm hay muộn Đỗ Phương ta cũng sẽ phụ nàng, hận ta cũng tốt.】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Tôi ném tiêu đệ tử, bay vèo vào cửa núi. Trước khi đi quay đầu ngoái nhìn, thấy Tra Chí Cực còn đang quỳ trên mặt đất vội vàng viết bái thiếp, khoe mắt không khỏi giật giật. Sao tên ngốc này lại đoán được là phải đưa bái thiếp.

Tôi đi thẳng về phía trước, không để ý đến một đám đệ tử ngăn cản, xông thẳng đến Bắc Phong. Cuối cùng đến cả Dương Dương Dương cũng bị quấy rầy, hùng hổ chạy đến rồi bắt vị khách không mời mà đến là tôi đây.

Khi cô ấy phá cửa xông vào, tôi đang vuốt ve cái trán của mỹ nhân ngủ Tiêu Long Vũ, vô cùng văn nghệ nhẹ giọng nói: “Nếu đã tìm được người yêu thì phải đối xử tốt với người ta chứ. Anh đã trưởng thành rồi, nên chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình. Dù sao đó là người sẽ ở bên anh nửa đời còn lại.”

Chỉ nghe thấy nổ ầm một tiếng, một cô gái đằng đằng sát khí xuất hiện ngay ở cửa. Tôi nhìn Dương Dương Dương rút kiếm đứng ngược sáng, dáng người quyền rũ, khuôn mặt lại như ma quỷ.

Cô ấy nhìn thấy tôi đầu tiên là ngăn ra, sau đấy nâng mũi kiếm lên chỉ vào Tiêu Long Vũ đang giả chết rồi lại chỉ vào tôi, rồi lại chỉ vào Tiêu Long Vũ. . . Cứ thế vài lần, cuối cùng không nói lấy một câu liền sập cửa bỏ đi.

Sau này tôi mới biết được, hôm đó Dương Dương Dương nghe xong lời sớm hối như hoa lê dầm mưa của Tiêu Long ở ngoài cửa núi, biết được lolita năm đó mình mang về hóa ra lại là một thằng con trai, còn vứt sư bỏ tổ theo đuổi Dương Phụng. Cô ấy tức phát điên, quơ lấy bông hoa bên cạnh đập thẳng vào đầu anh ta, hận không thể lấy một chậu hoa đập chết cái tên ăn cháo đá bát này, rồi tự tử để tạ lỗi với thiên hạ.

Cuối cùng tất cả mọi người trong giáo phái phải gào khóc “Phó giáo chủ Đỗ

chưa biết sống chết, có máu tươi ở cửa phái là điềm xấu” cô ấy mới tha cho cái mạng chó của Tiêu Long Vũ. Anh ta đã bị Đỗ Phương trục xuất khỏi Liên Giáo, Tiêu Tiểu Vũ từ nay không còn tồn tại nữa. Dương Dương nhốt anh ta ở Bắc Phong, để phòng ngừa anh ta mù quáng gào khóc đòi thất cổ ban ngày đều cho uống thuốc mê.

Vì thế, cả Liên Giáo chỉ biết mấy hôm nay ở Bắc Phong có căn phòng ma, đêm nào cũng có một quỷ nam mặc đồ đỏ lúc ẩn lúc hiện ở cửa sổ, nhìn thấy người từ xa đến liền kêu lên: “Thả ta ra! Ta không đổi nữa! Ta không đổi nữa!”

Tôi thở dài một tiếng, chạy tới thăm Đỗ Phương và Quý Lăng. Quý Lăng bị bóng nặng, vẫn chưa tỉnh. Tôi vừa mới đi đến trước cửa phòng Đỗ Phương đã gặp Tôn Tường Minh. Lộ Lem nhìn thấy tôi bỗng ngẩn ra, kéo tay áo tôi thấp giọng nói: “Sư phụ vừa ngủ.”

Vừa kéo tôi ra khỏi sân, miệng anh ta đã bắt đầu kích động run run, gần như nghẹn ngào: “A Tâm, ta nghe sư phụ nói rồi. . . Nếu, nếu sớm biết. . . Sớm biết muội là con gái Hu hu hu. Sư, sư huynh dù phải tự mình gả cho sư phụ, cũng không để muội đi xem mắt với sư phụ”

Anh ta khịt khịt mũi, nắm lấy tay tôi đặt trước ngực, thâm tình nói: “Sư muội, muội chịu khổ rồi. . . Sư muội! !”

Tôi im lặng một lúc, đành phải run rẩy thốt lên: “Sư, sư huynh. . .”

“Sư muội! ! !” Anh ta gào khóc tan nát cõi lòng.

Mất khoảng nửa canh giờ, tiếng khóc của người anh em vội nước này mới ngừng, túi thân trề môi, lí nhí gần như không thể nghe thấy: “A Tâm cuối cùng cũng lớn rồi. . . Hai năm trước còn khinh không thèm nói chuyện với Minh sư huynh mà.”

Mặt tôi lại giật giật.

Lúc này, đột nhiên một người đi từ trong góc ra. Tiêu Long Vũ nhìn thấy tiết mục “Thiếu nữ trẻ tuổi đi trên đường gặp phải tên biến thái tâm thần

phân liệt, không trốn được đành chịu đựng bị trêu chọc” thì không khỏi nhướn mày, thần nhiên đẩy Tôn Tường Minh ra, kéo tôi ra sau lưng. Trong nháy mắt, tôi cảm thấy anh ta như đang bảo thủ cứng, còn không quên xoa đầu tôi.

Tôi lau mồ hôi trên trán.

Thật sự không biết vợ con của Tôn Tường Minh làm thế nào mà chịu đựng được anh ta. Nhưng chính mắt tôi đã nhìn thấy anh ta ngồi tâm sự với A Hoàng đang phơi nắng, kết quả một lúc lâu sau tôi tới xem thì thấy tứ chi của A Hoàng đã cứng ngắc, miệng sùi bọt mép, nhin cơm luôn.

“A Tâm, ai vậy?” Tôn Tường Minh lau nước mắt, chỉ vào Tiêu Long Vũ hỏi.

Nếu nói tôi thay sang quần áo nữ còn dễ nhận ra, thì Tiêu Long Vũ cười váy, tháo trâm hoa, lau son trên miệng lại hoàn toàn thay đổi. Hơn nữa trong vòng mấy tháng này, anh ta lại cao thêm, không thấp hơn Đỗ Phương là bao. Tôn Tường Minh không nhận ra anh ta cũng là bình thường. Huống hồ, bây giờ anh ta đã không dùng tên Tiêu Tiểu Vũ nữa.

Tôi còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy anh ta trả lời: “Tại hạ Tiêu Long Vũ, lần này theo Lan Tâm cô nương đến Liên Giáo bái phỏng.”

Lông mày của Tôn Tường Minh nhướn lên, “Người là con trai của Tiêu Đình tướng quân?” Anh ta do dự hỏi.

Tiêu Long Vũ gật đầu.

Tôn Tường Minh vừa đi, tôi liền bỏ tay Tiêu Long Vũ ra, xoay người đưa lưng về phía anh ta.

“A Tâm. . .” Anh ta chọc chọc cánh tay tôi, “Vẫn giận sao?”

Thấy tôi không trả lời, anh ta hì hục kéo cá ghề đá trong sân đến cạnh tôi.

“Đệ sai rồi. . . Tỷ xem, đệ không để ý đến vết thương quỳ dưới chân núi ba ngày rồi.”

Tôi lờm anh ta. Anh ta như được cổ vũ, lấy một bọc đồ từ phía sau, lôi ra một thứ gì đó màu xanh nhạt, nịnh nọt: “A Tâm, giờ tỷ mặc đồ nữ rồi, chắc chắn sẽ phải trang điểm xinh đẹp, đệ mua cho tỷ quần áo và trang sức này!”

Anh ta vui vẻ mở chiếc váy ra, lái nhà lái nhái bên cạnh tôi. Tôi tiện tay sờ, thấy chất liệu mềm mại, tuy không bằng bộ váy vàng Tra Chí Cực cho tôi đang mặc trên người, nhưng cũng là thượng phẩm. Vạt áo và làn váy đều thêu hoa lan, vô cùng tinh xảo. Nhưng đáng chú ý nhất là màu váy, giống như bầu trời lúc bình minh, màu xanh mỏng nhất trong nhất.

“Có đẹp không?” Anh ta chớp mắt, đầy chờ mong.

Hồi lâu, tôi ừ một tiếng.

“Có thích không?”

Lại thêm lúc lâu, ngay cả đầu tôi cũng lười nhúc nhích, ừ một tiếng.

“A Tâm có thích đệ không?”

Tôi lại ừ ứng phó.

Một giây sau, tôi sững sờ. Xoay người xuống ghế, nhìn anh ta. Khuôn mặt lập tức xấu hổ đến đỏ bừng.

“Đệ. . . Nói vớ, vớ vẩn gì đấy!” Tôi lắp bắp.

“Không, không, không vớ vẩn.” Anh ta bắt chước tôi.

“Đệ. . .”

Anh ta bỗng giơ tay nâng mặt tôi lên, hôn chụt lên gò má tôi để thể hiện tấm lòng.

Tôi sững sờ nhìn anh ta, rất lâu sau mới hoàn hồn.

Tôi kinh ngạc với nụ hôn thuần khiết không chút tạp chất này. Lúc này tôi mới nhận ra Tiêu Long Vũ vẫn chỉ là đứa trẻ chưa lớn.

Trông anh ta như vừa bỏ được gánh nặng trong lòng, cúi đầu nói: “Tỷ thích là được rồi. Không uổng công lúc trước đệ bị trọng thương còn chạy hai ba ngày.”

Sự xấu hổ trong lòng tôi giảm bớt đôi chút, nhưng vừa cảm động lại vừa cảm thấy có chút không ổn, nhìn quần áo và khuyên tai trâm hoa một lúc lâu, đột nhiên quay đầu: “Đệ lấy tiền ở đâu ra? !”

Tiêu Long Vũ cười mà không nói.

Tôi chọc ngón tay lên xương quai xanh của anh ta, giận tái mặt hỏi: “Đệ giấu ta có tiền riêng?”

Anh ta nhanh chóng lắc đầu: “Lúc ở Dương phủ, quần áo mà Dương Phượng kia cho đệ rất đáng tiền, đệ bán nó được mấy chục lượng bạc.”

Mặt tôi đen lại, ném đồ lên mặt anh ta, xoay người bỏ đi.

Cho dù tôi không có quần áo cũng tuyệt đối không mặc quần áo mua bằng tiền của tình địch! Tuyệt đối không! ! Hơn nữa bà đây cũng không phải là không có tiền! !

Tiêu Long Vũ ngơ ngác đuổi theo tôi. Tôi tức đến run cả người, nhân tiện hỏi thăm trí thông minh cả họ nhà anh ta. Tiêu Long Vũ sao có thể chạy nhanh bằng tôi. Trong chớp mắt tôi đã về đến phòng mình, mở cửa đi vào, sau đấy sập cửa cách mũi anh ta nửa tấc.

Mà hiển nhiên tôi đã xem nhẹ sự dai dẳng của anh ta. Tên nhóc này dùng cách bám lấy không buông, đã nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi chút nào. Đầu tiên là tuyệt thực, sau đó là lượn qua lượn lại trước mặt tôi, còn hừ hừ vài tiếng, tỏ vẻ tâm trạng của mình bây giờ đang rất lo lắng.

Còn chưa hết, anh ta đã quay 36 vòng rồi. Có thêm cái cối xay ở đây thì đúng là một con la.

“Đừng có đi đi lại lại nữa, đi nữa đệ cũng không thành bốn chân được đâu.”
Tôi dựa vào cửa, tay bưng cốc trà.

Anh ta dừng lại, ngẩng đầu cúi thân nhìn tôi một cái.

Tôi nhàn nhã uống một ngụm trà.

“A Tâm, tỷ. . . Tỷ. . .” Tiêu Long Vũ giậm chân, ngồi xồm xuống, nhăn mũi, lau mắt.

“Tỷ đừng giận nữa được không. . . Đệ. . . Đệ thật sự biết sai rồi. . . Đỗ Phương nói với đệ, tối hôm đó tỷ nghe thấy hết, nhưng. . . Mà đệ thật sự không biết, lúc đó không hiểu sao không nghĩ được gì. . .”

“Bốp!” anh ta bỗng nhiên tát mình một phát thật mạnh.

Tôi kinh hãi, vội vàng chạy tới. “Đệ làm gì vậy? !”

“Xin lỗi. . . A Tâm, xin lỗi. . . Mấy hôm trước nhìn thấy tỷ và Tôn Tường Minh đứng cạnh nhau, đệ chỉ muốn kéo tỷ đi, kéo về bên cạnh mình, không cho phép hắn được nhìn dù chỉ là một cái. . .” Anh ta nhìn tôi, rơi nước mắt.

Mũi tôi chua xót.

Anh ta nắm chặt cánh tay tôi, trong mắt chứa đầy khẩn cầu: “Khi đệ nhìn thấy khuôn mặt Dương Phụng, tim đệ đập rất nhanh. Nhưng. . . Sáng hôm đó, đệ phát hiện tỷ đã đi theo Đỗ Phương. . . Đệ chỉ cảm thấy như có cái gì đó sụp đổ. . . . Cảm giác như đã từng quen biết với Dương Phụng. . . Đệ sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi. . . A Tâm, không có ai quan trọng hơn tỷ. . . Không có ai. . .”

Tôi thở dài, vén tay áo anh ta lên lau nước mắt cho anh ta, kéo anh ta đứng

lên.

Anh ta ngơ ngác nhìn tôi. “A Tâm, đệ thật sự biết sai rồi.”

“Ừ.” Tôi tiếp tục lấy áo của anh ta lau.

“Tỷ vẫn giận sao?”

Tôi cong môi. Anh ta dường như bất an, còn nói: “A Tâm, tỷ đi cùng đệ được không? Bây giờ đệ không còn là đệ tử của Liên Giáo nữa, chúng ta. . . Chúng ta có thể lưu lạc giang hồ, cùng đi rất nhiều nơi, có rất nhiều ban bè, ngắm rất nhiều phong cảnh. . .”

Tay tôi dừng lại. Nhìn khuôn mặt anh ta, trong lòng bỗng nhiên không còn lo lắng.

“Chờ một thời gian nữa đi.”

Tôi đứng lên, không dám nhìn vào mắt anh ta nữa.

Vài ngày trôi qua, Quý Lăng vẫn hôn mê. Không biết vì sao, mỗi lần tôi đến thăm Đỗ Phương, anh ta đều đang ngủ.

Giữa trưa hôm đó, tôi xuống bếp làm vài món ăn, muốn đi an ủi Đỗ Phương. Nhưng tôi quên mất ngoài thịt kho tàu thì món duy nhất tôi có thể làm mà ăn được chỉ có mì ăn liền.

Tôi vui vẻ sai Tra Chí Cực bung đồ ăn tôi làm, đi đến phòng Đỗ Phương. Trên đường gặp không ít người, bao gồm cả Tiêu Long Vũ. Anh ta thấy tôi không nấu cho anh ta, sắc mặt có chút xụ xuống, nhưng vừa nhìn cái đĩa đồ ăn trên tay tôi lại lập tức vui vẻ ra mặt, còn dẫn tiểu đệ tử bên cạnh đến Chủ Phong gọi đại phu sẵn sàng bắt cứ lúc nào.

Tôi không biết anh ta đùa theo tuồng nào, chỉ nghĩ Đỗ Phương cảm nhận được tấm lòng của tôi.

Vào phòng, tôi sai Tra Chí Cực đặt thức ăn lên bàn rồi đuổi anh ta đi. Đi đến bên giường, nhìn thấy Đỗ Phương đang nằm thẳng trên giường, ngay cả chân đệm cũng không lộn xộn chút nào.

Tôi dựa vào bên cạnh nhìn anh ta một lúc lâu, giờ tay sờ mặt nạ của anh ta. Rất muốn kiểm tra, nhưng lại sợ sờ hỏng, chỉ có thể dùng ngón tay cách một khoảng vẽ theo gương mặt nho nhỏ của anh ta. Mặt nạ màu bạc che khuất nửa gương mặt của anh ta, mỗi một tác đều xa lạ, mới mẻ, như thể mở mắt ra sẽ là lần đầu tiên gặp nhau.

Mắt anh ta bỗng động đậy. Tôi cười hì hì: “Con biết người tỉnh.”

Đỗ Phương mở mắt ra.

Tôi hiểu anh ta. Ở với nhau bảy năm, dù khuôn mặt anh ta luôn thật bình tĩnh, tuy bình thường đều tỏ vẻ cao ngạo nhưng tính cách lại ôn hòa, trong đôi mắt luôn mang theo ánh sáng rực rỡ, một cái nhăn mày một nụ cười đều quyến rũ.

Nhưng hôm nay, đôi mắt dưới mặt nạ kia lại yên lặng như thế, như ngôi sao ở chân trời phía đông. Anh ta nhìn tôi như đang nhìn một người xa lạ, không chút âm áp nào.

Tôi giật mình, muốn tháo mặt nạ của anh ta ra, anh ta lại quay mặt đi.

“Con đi đi.” Anh ta nói.

Thấy tôi sững sốt, anh ta lại lặp lại một lần nữa: “Dẫn theo Tiêu Long Vũ, xuống núi, rời khỏi Liên Giáo.”

Tôi muốn sờ trán của anh ta. “Đỗ Phương, người bị đập vào đầu à?”

Anh ta cười cười, vẻ mặt hơi kỳ lạ.

“Được rồi, con làm cho người đồ ăn này.” Tôi đứng lên, bụng đĩa thịt bò không biết đã chín chưa ở trên bàn lên, “Vì báo đáp ơn cứu mạng của người

trong đám cháy, con làm riêng cho người đấy, ném thử đi.”

Đỗ Phương nhìn thoáng qua, lại quay đầu đi chỗ khác.

Thấy anh ta không có hứng thú, tôi không bỏ qua: “Người ăn một miếng đi! Ăn một miếng thôi! Chỉ một miếng thôi!”

“Con đưa cho Tiêu Long Vũ đi. Không phải hôm đó các con ở trong sân của ta nói chuyện vui lắm sao.” Giọng nói bình tĩnh của anh ta như một vũng hồ sâu, “Váy đẹp không?”

Tôi giật mình, có cảm giác như khi lén đồ chai xì dầu bị mẹ bắt được.

Anh ta không cho tôi giải thích, tiếp tục nói: “Đi đi. Bây giờ con mười lăm mười sáu tuổi là thời gian tốt nhất, trên tay còn chưa dính vào mạng người.”

“Muộn rồi.” Tôi cười thê lương, “Đám cháy hôm đó, con giết người không ít hơn người đâu.”

Ánh mắt Đỗ Phương lặng xuống.

“Quên đi, quên hết đi.” Anh ta nhàn nhạt nói, “Kể từ hôm nay, con không còn là đệ tử của Đỗ Phương ta nữa.”

Tôi sững sờ, đầu ong ong, cuối cùng không chịu được gào lên: “Đỗ Phương, rốt cuộc là người phát điên cái gì vậy? ! Không phải chỉ là một cái váy thôi sao? Sao người lại quái lạ vậy? !”

Anh ta vẫn mỉm cười. “Dương Hoàng, nàng ngốc thật hay là giả ngốc? Những lời nàng nói với ta chín năm trước nàng không nhớ gì hết thật sao?”

Cuối cùng tôi cũng chắc chắn anh ta sốt đến hồng đầu rồi.

Chín năm trước tôi còn chưa biết anh ta! Vậy Dương Hoàng kia là ai?

“Con không nói thích người, người liền ghét con đúng không?” Tôi cố chấp

nhìn vào mắt anh ta, cảm hận nói.

Anh ta vẫn lẳng lẳng nhìn tôi, khóe miệng nở nụ cười xa cách lạnh lùng. Đường như con người dịu dàng đó không phải là anh ta.

“Sớm hay muộn Đỗ Phương ta cũng sẽ phụ nàng, hận ta, vậy cũng tốt.”

Anh ta nhắm mắt lại lần nữa, chỉ nhẹ nhàng thốt ra một chữ:

“Cút.”

Khi đó tôi vẫn không biết, đó là câu cuối cùng anh ta nói với tôi trong thân phận phó giáo chủ Liên Giáo.

Mà khi gặp lại nhau thì đã như người xa lạ.

Tôi lao ra cửa, lại gặp được một người ở ngoài sân.

Tôi không biết cuộc nói chuyện vừa rồi anh ta nghe được bao nhiêu.

“Ta biết ta chắc chắn sẽ không nhận sai mà.” Lục Ly cười như không cười nhìn tôi. “Dương Lan Tâm. Đại tiểu thư Dương gia, giờ nên gọi cô là – Dương Hoàng.”

-----oOo-----

Chương 43: Thiếu niên phụ bạc báo thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Tiểu Minh, nhớ ngó giúp muội mấy chậu hoa lan của Đỗ Phương, tuyệt đối đừng để sống! ! Nếu để muội biết có chậu nào còn sống. . . . Thì huynh tẩm sẵn chõ muội quay lại lột da huynh đi.】

Editor: đồ béo
Betor: mèomỡ

“Ta biết ta tuyệt đối không nhận nhầm mà.” Lục Ly cười như không cười nhìn tôi, “Dương Lan Tâm. Đại tiểu thư Dương gia, giờ hẳn phải gọi cô là... Dương Hoàng.”

Trong đầu tôi cụp một cái, như có một cái chốt được mở ra, ký ức mơ hồ ập đến. Nhưng ngay sau đó, tôi đã bị một giọng nói gọi hồn về.

“Hoàng tiểu thư! Thật ra cô là thần tượng của ta! !” Mắt Lục Ly sáng lấp lánh nhìn tôi, lấy một cây bút lông đặt nắp và một quyển sổ nhỏ từ trong ngực ra, “Cô có thể cho tôi xin chữ ký, tiện thể truyền thụ bí quyết tiêu diệt hơn một trăm sát thủ của cô và Tiêu tướng quân năm đó không?”

“..... Đồng chí Tề Hoài Vương, huynh được chương môn Thiếu Dương nhập à?”

Lục Ly ngạc nhiên.”Cô không biết sao?”

“.....”

“Đúng vậy.” Anh ta chấm bút lông vào cằm mình, hoàn toàn không nhận ra rằng nắp bút lông đã mở, mực đang vẽ thành râu trên mặt anh ta, “Khi đó cô mới sáu bảy tuổi, không nhớ cũng bình thường.”

Anh ta thở dài.”Cô đã thành tâm thành ý hỏi (tôi: tôi chưa nói gì cả. . .), ta đây từ bi nói cho cô biết. Cô là chị ruột của Dương Phượng.” Anh ta chụp lấy vai tôi.

“... Ừ, đoán được.”

“Dương Hoàng từ nhỏ đã là một đứa trẻ ngốc. Ngày ngày ngủ triền miên không tỉnh, thỉnh thoảng tỉnh thì cũng ngốc nghếch, năm tuổi vẫn chưa biết nói. Dương tướng gia đã mời rất nhiều cao thủ y thuật đến khám, vẫn không có kết quả. Cho đến khi một vị cao nhân tới phủ mới nhìn thấy hồn phách

cô ta không đầy đủ.

“Toàn bộ Dương phủ kinh hãi, sợ đó là điềm chẳng lành. Nhưng vị cao nhân kia lại nói, bệnh này đến tám tuổi sẽ khỏi hẳn, không cần quá lo.”

“Nhưng Dương gia không đợi được đến ngày trưởng nữ khỏi hẳn thì chuyện này đã kinh động đến triều đình. Trấn Đông tướng quân đương thời Tiêu Đình phụng lệnh bảo vệ Dương Hoàng, đưa về Tiêu phủ nuôi nấng. Không ngờ, năm cô ta sáu tuổi, Tiêu gia bị phản tặc tàn sát.”

“Khi giáo chủ đến thì toàn bộ Tiêu phủ đã là một biển lửa, người chỉ kịp cứu đứa con trai vừa mới tròn bảy tuổi Tiêu Long Vũ của Tiêu tướng quân. Thằng bé ấy nhân lúc hỗn loạn dẫn Dương Hoàng chạy trốn, khi được phát hiện thì đã hôn mê, còn tiểu nha đầu được che chở phía dưới nó thì lại không tổn thương một sợi tóc nào. Sau này trên đường đi, giáo chủ gặp mai phục, vì cứu hai đứa trẻ mà trọng thương, sau khi trở lại Liên Giáo liền ngủ không tỉnh, cũng chưa kịp dặn dò gì hai người.”

“Dương tướng gia bị định tội liên quan đến nghịch tặc mưu phản, bị bãi quan bỏ tù. Sư phụ lên chức tể tướng, ngược xuôi vất vả nhiều năm mới rửa sạch được oan khuất cho Dương gia, lấy lại tướng ấn.”

Lục Ly lại thở dài.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cô, ta đã biết cô chính là Dương Hoàng mất tích nhiều năm. Sư phụ và Quý sư huynh cũng biết, vì bảo vệ cô nên mới nuôi cô như con trai, che giấu tai mắt. Sau này, ta tìm thấy Tiêu Long Vũ lưu lạc đầu đường ở Hoàng Thành, giả trang thành thị nữ đưa về phủ, thần xui quỷ khiến không ngờ lại bị Dương sư thúc mang về Liên Giáo.

“Vốn tưởng rằng thần chí cô đã bình thường, Tiêu Long Vũ cũng bình an vô sự, rốt cuộc không cần lo lắng gì nữa. Nhưng cô càng lớn tính tình càng hoang lỗ mãng, ngày nào cũng muốn trốn ra ngoài. Sư phụ thấy võ công của cô đã có thể tự bảo vệ mình nên định đưa cô về bên cha mẹ.

“Sư phụ và Dương Phượng thuở nhỏ đã đính hôn, đợt kén rể này vốn chỉ là vẻ ngoài. Vốn định nhân cơ hội này đưa cô về Dương phủ, nhưng cô vẫn tự

tung tự tác dẫn Tiêu Long Vũ chạy về Hoàng Thành. Sư phụ tức giận đuổi theo, không biết vì sao lại thay đổi ý định, dẫn cô trở về.”

Lục Ly vẫn đang thao thao bất tuyệt, tôi không nghe nổi nữa, trong đầu chỉ có câu “Sư phụ và Dương Phượng thuở nhỏ đã đính hôn”

Thì ra là thế, thì ra là thế.

Trước tôi còn không rõ vì sao một người có thể trở mặt nhanh như vậy, mấy hôm trước còn nói thích tôi, hôm nay đã trục xuất tôi ra khỏi sư môn.

Vốn nghĩ rằng người tập võ bạc tình bạc nghĩa ít ham muốn, không biết sự yếu ớt và đáng quý của tình cảm. Nhưng giờ mới biết hóa ra anh ta chỉ phụng mệnh giáo chủ nên mới chăm sóc tôi, hơn nữa còn rất có khả năng coi tôi như thể thân của Dương Phượng.

Tôi là Dương Hoàng? Hóa ra cơ thể của đứa trẻ tám tuổi khi vừa tới thế giới này chính là Dương Hoàng không đủ hồn phách.

Lần đầu tiên tôi thấy hận khuôn mặt này, thậm chí cũng hận cả em gái Dương Phượng có gương mặt tương tự. Nếu trước kia nói hận Tiêu Long Vũ coi tôi như Lan Khanh là nhầm lẫn, vậy thì lần này thật sự là nhục nhã, tuyệt đối không có chút nhầm lẫn nào.

Tôi là người, không phải là đồ vật mà tùy tiện lấy tùy tiện ném. Anh ta nghĩ mình đang hôn gà sao?

Trước đây trêu đùa tôi, giờ nghĩ đến vị hôn thê của mình nên muốn đuổi tôi đi?

Đỗ Phương, anh thật nham hiểm.

Tôi tức giận đến mức ngực như sắp nổ tung, mặc kệ Lục Ly vẫn còn đang lải nhải, phẩy tay áo bỏ đi. Đi được vài bước như nhớ ra chuyện gì, lại chạy vào sân, đập mấy chậu hoa lan bên tường.

Tôi không phải là thánh nhân. Không đánh lại anh, tôi sẽ nhân danh ánh

trăng đập chết hoa của anh!

Vai Tiêu Long Vũ bị thương, những việc khác có thể làm được, nhưng tắm rửa thì hơi khó khăn. Để tránh nước vào vết thương, ngày nào anh ta cũng chỉ lau người. Cứ nhiều ngày như vậy, thật sự không chịu được nữa, gọi người lấy mấy thùng nước nóng, xoa tóc ra tắm.

Khi tôi tức giận tìm anh ta, anh ta vừa mới làm ướt tóc, không đứng dậy được liền hô: “Vào đi, không cần gõ cửa.”

Vì thế, khi tôi vừa bước vào đã nhìn thấy người nọ chỉ mặc độc chiếc quần trong, một cánh tay trần vắt trên thùng gỗ, hình ảnh không phù hợp với trẻ em.

“Đệ! Đệ đệ đệ giờ trò lưu manh! Đang thế này sao còn gọi người ta vào? !” Sự tức giận của tôi hóa hết thành máu mũi, không chịu được chửi ầm lên, xoay người bỏ chạy.

Tiêu Long Vũ không hiểu sao mình lại bị mắng. “Lưu manh cái gì? Đệ đã tắm đâu!”

Tôi cảm thấy sớm muộn gì tôi cũng bị anh ta chọc tức thành tâm thần phân liệt, dùng sức đấm một phát lên cửa, tức giận nói: “Ý của đệ là, dù là trước mặt ai, đệ cũng có thể cởi quần áo gọi đầu?”

Gặp dáng vẻ xù lông của tôi, anh ta bỗng híp mắt cười: “Đương nhiên đệ biết đó là A Tâm nên mới để tỷ vào.”

..... Thật không biết tên này quá ngốc hay là quá thông minh.

Không, anh ta không ngốc, không ngốc chút nào.

Tôi đứng ở cửa một lúc lâu, cuối cùng thật sự không nhìn được nữa, liền cởi áo khoác khoác lên người anh ta, xắn tay áo lên ngồi xuống đối diện.

“Ta tắm cho đệ.”

Không phải vì lý do khác, tôi chỉ thấy anh ta bị thương hoạt động không tiện, tôi là sư phụ phải có trách nhiệm giúp đỡ. Ủ, đúng là như vậy.

Tiêu Long Vũ không nhịn được nhếch miệng cười, yên tâm giao mái tóc cho tôi, ngoan ngoãn cúi đầu, cứ kệ tôi đổ nước ấm lên đầu anh ta, sau đó thoa xà phòng lên, chậm rãi xoa gãi.

Trên người anh ta khoác chiếc áo màu hồng đào của tôi, đường cong tấm lưng tuyệt đẹp, dáng người khỏe khoắn, trên bờ vai quần lớp băng vải rất dày.

Đây là cơ thể của một thiếu niên mười lăm tuổi trẻ trung, gương mặt vui trong lòng tôi đã bớt đi vẻ non nớt.

Trong lòng tôi không hiểu sao lại thấy bối rối, không thể tin được thân thể này từ khi còn nhỏ gầy đã có can đảm liều mạng che chở cho cô gái ngốc Dương Hoàng không đủ hồn phách.

Nhưng chuyện hồi sáu, bảy tuổi chỉ sợ đã không còn nhớ nữa.

Trong lòng tôi có nghi ngờ mà lại không hỏi được, đành lẳng lặng nhìn sống lưng rắn chắc và gáy của anh ta. Không biết vì sao, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh lần đầu tiên anh ta mặc đồ nam ở Hoàng Thành. Thiếu niên trẻ tuổi đứng trên cầu, tay cầm roi ngựa, nụ cười như gió, dung mạo như lan, quyến rũ không biết bao nhiêu thiếu nữ mơ mộng.

Mà tôi biết, anh ta không đơn thuần như vậy.

Trái tim anh ta còn lạnh hơn băng tuyết. Tôi đã nhìn thấy gương mặt anh ta khi chỉ có một mình, đôi mắt lạnh lùng, đầy tâm sự, không dễ tiếp cận. Một đứa bé còn nhỏ đã bất hạnh lưu lạc, nội tâm lạnh lùng lão luyện, sao có thể giống những thiếu niên trẻ trung bình thường khác.

Khi còn ở Kế Môn, tôi vẫn không thể hiểu nổi tính cách quái lạ của Tiêu Long Vũ. Trước đây, tôi cũng không hiểu câu nói “Cậu ta gánh trọng trách

quá nặng, sớm hay muộn sẽ có một ngày làm tổn thương con” của Đỗ Phương.

Giờ tôi hiểu rồi. Anh ta muốn báo thù, huyết hải thâm thù.

Anh ta thật sự đã trưởng thành. Vài năm nữa, trên vai còn có thể có thêm vết thương.

Đầu ngón tay tôi quăn lấy lọn tóc mềm mại ướt sũng của anh ta, giống tơ lụa thượng hạng. Nhìn thôi mà cũng như muốn say. Trên má bỗng nhiên có cảm giác nóng bừng, tôi hoảng sợ, vội vỗ lên đầu anh ta, cố ý nói: “Nhóc con, bản muốn chết. Nước đen sì cả rồi!”

Tiêu Long Vũ rất phối hợp gào khóc om sòm. Tôi cười xấu xa, kéo mạnh tóc anh ta. “Không phải không sợ đau sao? Không phải là đàn ông đích thực sao?”

Thật ra anh ta không bản, cũng không xấu, như một con thú nhỏ giương nanh múa vuốt. Nụ cười của anh ta có vẻ hồn nhiên làm tim người ta đập thành thịch, chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy.

Tôi không nhịn được nhẹ nhàng gọi: “Tiêu Long Vũ.”

“Ừ?” Anh ta đáp lại thật tự nhiên, dường như hoàn toàn không phát hiện ra xung hô đã thay đổi.

“Chúng ta đi thôi. Hôm nay đi.”

Anh ta nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, mắt sáng long lanh. “Thật sao?”

Tôi gật đầu, vắt khô tóc cho anh ta, lấy khăn lông lau nhẹ. Rất lâu sau, anh ta bỗng nói: “A Tâm, hôm nay tỷ hơi lạ.”

Tôi vẫn không nói gì, chỉ lau tóc cho anh ta.

“Chúng ta đi đâu?”

“Theo Tra Chí Cực đến Kế Môn.” Tôi nhàn nhạt nói, “Ta muốn tìm Lâm sư phụ khám cho đệ, nội công vẫn không thể tiến bộ được đúng không?”

Sắc mặt Tiêu Long Vũ bỗng trở nên thấp thòm, siết chặt ngón tay, ngập ngừng rất lâu vẫn không nói được nên lời. Cuối cùng hình như là hạ quyết tâm, khẽ nói: “Đan dược đó, Dương Phượng đã cho đệ ăn rồi. . . Đệ, đệ sợ tử giận mới không nói.”

Tôi nhú mày. Tốt lắm, thằng nhóc này cuối cùng cũng nhớ được tôi không muốn gặp Dương Phượng rồi. Nhưng anh ta đã nhầm, giờ tôi không còn giận nữa. Lần này dẫn anh ta đi Hoàng Thành vốn là vì vị thuốc kia.

“Làm tốt lắm. Còn nhớ rõ hội nghị tinh thần lúc đầu ta truyền đạt cho đệ không? Cái gọi là góp vốn rộng rãi là lợi dụng của cải của kẻ địch để tăng cường thực lực của ta.”

Hơn nữa Dương Phượng cũng không coi là kẻ địch, dù sao cũng là em gái ruột của tôi ở thời đại này. Lại nói tiếp, năm đó giáo chủ Liên Giáo và Dương gia không thân cũng chẳng quen, sao lại tới cứu tôi? Phe mưu phản và triều đình sao lại theo dõi tôi? Tôi khi ấy là đồ ngốc, có liên quan gì đến giang sơn xã tắc của họ đâu?

Nghĩ mãi mà không ra.

Tôi vừa buông khăn lông xuống, Tiêu Long Vũ lập tức đứng lên, mặc quần áo vào, rồi lấy một đồng đồ trên bàn sách: “A Tâm, đệ biết tử sẽ nói như vậy. Tử xem, đây đều là đồ đệ tiện tay mượn từ Dương phủ.”

Tôi nhìn đồng đồ lấp lánh mà khóe mắt run rẩy. Yêu tiền như tôi đây hình như dạy hư đứa trẻ này rồi. . . Nhưng lấy đồ trong nhà mình có được coi là trộm không nhỉ? Cái này gọi là di dời tài sản, ừ, di dời tài sản.

Anh ta vẫn đang hiển vật quý: “A Tâm, tử xem, khuyên tai này đẹp không?”

“Đệ thấy ta có lỗi tai không?”

“Vây vòng tay này.”

“Đeo cái này luyện kiếm thế nào?”

“Còn trâm cài tóc này.”

“Cài viên ngọc to như thế đệ không chê nặng, nhưng ta ngại vẹo cổ.”

“Vòng vàng này.”

“Mặc thêm cái yếm đỏ ta có thể biến thành tranh tết rồi đấy.”

“.” TAT

Ba người chúng tôi cứ thế mà xuống núi. Lúc đi, gần như tất cả người trong Liên Giáo đều đến tiễn chúng tôi, cảnh tượng có thể sánh với đón thủ tướng dài mười dặm. Lục Ly trông có vẻ khó chịu, tôi ký cho anh ta một xấp chữ ký vẫn rầu rĩ không nói chuyện. Tôn Tường Minh biết tôi bị trục xuất khỏi sư môn thì gào khóc chẳng khác gì sinh ly tử biệt, cho đến khi xe ngựa đi rồi, vẫn còn nghe thấy anh ta gào lên ở phía sau:

“Sư muội, đi đường cẩn thận! ! Nhớ về thăm chúng ta! ! !”

Một đám sư đệ sư muội phía sau anh ta cũng gào lên cùng: “Sư tỷ, đi đường cẩn thận! ! Nhớ về thăm chúng ta! ! !”

Tôi vén rèm chạy ra ngoài thùng xe, đứng ở phía sau Tiêu Long Vũ đang đánh xe, hắng giọng gào lại: “Biết rồi! ! Tiểu Minh, nhớ lời muội nói, hai con gà huynh giấu dưới gầm giường hồng rồi, đừng ăn! ! Còn nữa, nhớ ngó giúp muội mấy chậu hoa lan của Đỗ Phương, tuyệt đối đừng có để sống! ! Nếu để muội biết có chậu nào còn sống. . . Thì huynh tám sẵn chờ muội quay lại lột da huynh đi.”

Tôi gào lên một hơi không dứt, Tiêu Long Vũ đã sớm bịt tai, giờ roi quất ngựa. Xe ngựa chạy băng băng trên đường, mọi người phía sau muốn nghe lời dặn của tôi nên vội vàng cưỡi ngựa đuổi theo. Trong phút chốc cả ngọn

núi bụi bay tứ tung.

Tra Chí Cực nhú mày, giơ tay kéo tôi vào trong xe ngựa. “Dương cô nương, cô còn bao nhiêu lời muốn nói nữa? Chẳng lẽ chúng ta dẫn họ đến Kế Môn cùng luôn à? Cô xem, sắp đến ranh giới Tuy Châu rồi mà cô vẫn chưa tạm biệt xong.”

Tôi chép miệng: “Được rồi, một câu cuối cùng.”

Tra Chí Cực nói xong, tôi chạy ra ngoài, hét to: “Bà đây đi đây! Mọi người về đi! ! !”

Xe ngựa đi thẳng về phía tây, đi hẵn nửa tháng. Khi đến Kế Môn, Lâm Thiên Nam đã chờ chúng tôi ở cổng rồi. Ông ấy trông vẫn như nhiều năm sau không trẻ nhưng cũng không già, làm người ta không thể đoán được tuổi của ông.

Tôi bỗng có cảm giác như cô vợ nhỏ chịu uất ức về nhà mẹ đẻ. Mũi ê ẩm, miệng méo xệch, xông lên ôm lấy ông ấy.

Đang nức nở, có cánh tay chậm rãi vuốt đầu tôi. Tôi nghe thấy ông ấy nói:

“Nha đầu, về nhà rồi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sự thật đã được tiết lộ một nửa. Dương Quách có một phần hồn phách ở cổ đại, ở trong thân thể Dương Hoàng. Lần đầu tiên xuyên đến cổ đại là dùng thân thể thật, còn xuyên thành Lan Tâm thì dùng thân thể Dương Hoàng. Hai người là cùng một người, Dương Quách có thể coi là chuyển thể của Dương Hoàng. Vẫn câu nói kia, sự hồ tuyền tình như vậy là có nguyên nhân... Hơn nữa nguyên nhân không hề đơn giản. Chương sau tới Phá Quân Tư, sắp gặp được Tiểu Bạch Mao đáng yêu. Lâm Thiên Nam Sư phụ cũng sẽ có yêu.

p.s: Tác giả nói hết rồi nên mị chẳng nói nữa =))))))

-----oOo-----

Chương 44: Bạch Mao phù thủy lục, bì cầu bát thanh ba

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Ba chúng tôi bỗng cảm thấy, Bạch Mao-kun kết bạn với người bạn xấu như Lâm Thiên Nam. . . Thật đúng là xui xẻo tám đời. 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Tôi đang dụi trong lòng Lâm Thiện Nam ngẩng đầu lên, cảm giác như giọng mình đang run:

“Sự phụ. . . Người. . . . Người nhận ra con? Người cũng xuyên sao?”

Trong mắt ông hiện lên vẻ thắc mắc. “Dương nha đầu, từ biệt mười năm, vẫn còn nhớ lão phu ta từng khám bệnh cho con?”

Khám bệnh?

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ấy, lại thấy ông cười cười, vỗ đầu tôi. “Nha đầu lớn rồi, năm đó khi Dương tướng mời ta đến, con vẫn là một bé gái ngốc nghếch.”

“Người là. Cao nhân khám bệnh cho con sao?”

“Cao nhân thì không dám.” Lâm Thiên Nam xua tay, ”Lão phu cũng chỉ là đầy bụng kinh luân, học Phú Ngũ Xa, thân mang tuyệt kỹ, võ công cái thế,

dũng mãnh thiện chiến, sức địch ngàn quân, quét ngang sấm sét, cơ trí vô song.”

“”

Ngay khi tôi cảm thấy trái tim nhỏ của mình sắp không chịu nổi thì sư phụ đại nhân đã gọi Tra Chí Cực sau lưng tôi: “Cực nhi, lặn lội đường xa, mau vào đi thôi. Bạn nhỏ bên cạnh cũng vào đi.”

Tra Chí Cực dẫn Tiêu Long Vũ đi vào, đến trước ông ấy cúi người hành lễ, giới thiệu vô cùng ngắn gọn: “Cậu ấy là Tiêu Long Vũ.”

Vừa dứt lời, đã thấy Tiêu Long Vũ bước nhanh tới, lấy từ trong ngực ra khối vải thô bọc cái gì đó. Vừa mở miếng vải ra, màu vàng sáng loáng lập tức chọc mù mắt tôi.

Vàng!

Tôi vội đẩy Tra Chí Cực ra, tiến lại gần nhìn cho kỹ. Trong tay Tiêu Long Vũ rõ ràng là một kim bài bằng vàng. Tôi bỗng hiểu ra: Chẳng trách thằng nhóc này từ nhỏ ngủ cứ ôm ngực! Hóa ra đúng là có bảo bối vô giá trong người!

Chẳng qua nói đi nói lại. . . . Tôi lập tức lườm anh ta. Anh ta chưa bao giờ nói với tôi trên người anh ta giấu thứ này, chẳng lẽ sợ tôi là loại con gái vô lương tâm thấy hơi tiền thì nổi máu tham mang đi cầm đồ sao? !

Ừ, không thể không nói, thằng bé này nhìn người rất chính xác. . .

“Lâm thúc phụ.”

Tiêu Long Vũ yên lặng nhìn người đàn ông đứng ở cổng Kế Môn, đôi mắt rơm rớm lẫn chã chực khóc. Tôi chỉ thấy cánh tay đau nhói, cúi đầu nhìn, đúng là do anh ta đang túm chặt tay tôi.

Hóa ra Lâm Thiên Nam là trưởng bối của anh ta?

Tôi cẩn thận ngẫm lại, anh ta là con của tướng quân, kim bài này rõ ràng chính là quân lệnh. Năm đó Tiêu gia bị diệt môn, để lại một mình anh ta không nơi nương tựa, không tới nhờ vả Lâm Thiên Nam chắc là sợ mang lại phiền phức cho ông ấy. Bây giờ thân phận của anh ta đã bị lộ, nếu Lâm thúc thúc này không nhận, anh ta cũng chỉ còn nước buồn bã bỏ đi thôi.

Lâm Thiên Nam bỗng cười ha hả, đi đến trước mặt Tiêu Long Vũ. “Long khiêu cửu thiên, thanh chấn hoàn vũ. A Đình đặt tên này rất hay.” Vừa vỗ mạnh vào lưng anh ta, “Đứa bé ngoan, mấy năm nay vất vả cho con rồi.”

Mấy phát vỗ này làm tôi rất đau lòng, chỉ sợ Tiêu Long Vũ bị ông ấy đánh phụt máu.

Không ngờ thằng nhóc này lại đỏ mắt, nước mắt rung rung, cắn răng nói: “Con không khổ. Cha mẹ con. . . Họ.”

Lâm Thiên Nam xoa đầu anh ta: “Ta biết.”

Tiêu Long Vũ nhắm mắt lại, nước mắt trong vành mắt đã rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta khóc vì chuyện năm đó.

Tôi bỗng nghĩ hử là anh ta hận tôi lắm. Dù bình thường anh ta biểu hiện thân thiết với tôi, nhưng chỉ vì bảo vệ cho Dương Hoàng không quen không biết là tôi đây mà cả nhà chết thảm.

Lâm Thiên Nam cũng không cho anh ta khóc nhiều.

“Sau này, phải gọi là sư phụ rồi.”

Chúng tôi cứ thế mà ở lại Kế Môn. Hôm đó Tiêu Long Vũ đã báỉ sư, chính thức thành Nhị đệ tử của Kế Môn. Đến phiên tôi, tôi cười đùa nói mình ở Liên Giáo nhiều năm như vậy, vừa bị trục xuất khỏi sư môn đã chuyển sang báỉ ông ấy làm thầy, sợ sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Kế Môn. Lâm Thiên Nam cũng không hỏi nhiều, chỉ nói tôi đừng lo, cứ ở đây giải sầu là được.

Tục ngữ nói con người một khi đã rảnh thì dễ dàng sinh ra u uất. Tôi thần thờ mấy ngày, đến khi nhớ ra phải luyện kiếm, mới nhận ra thanh kiếm màu trắng kia của Đỗ Phương vẫn còn ở chỗ tôi.

Đã bị đuổi rồi thì không lý nào vẫn dùng thanh kiếm này nữa. Tôi vừa triển khai kiếm quyết quen thuộc, trong lòng đã thấy bức bối, lập tức cảm thấy thanh kiếm trong tay không thuận tay chút nào. Lúc thu kiếm còn suýt nữa chém vào tay mình.

Chắc chắc, nhìn thanh kiếm trắng này đến mắt hồn mắt vía, nếu ngày nào đó nó hại tôi thành Dương Quá cụt tay. . . . Quả thật sẽ làm người ta cười rụng răng mất.

Lâm Thiên Nam thấy thế cũng không hỏi nhiều. Chọn một ngày thời tiết đẹp để nắng ấm chan hòa, tóm lấy tôi và hai tên đồ đệ của mình, ném lên một chiếc xe bò, đi về phía ngoại thành.

Chúng tôi không hiểu hỏi ông ấy định đi đâu, ông chỉ thần bí nói: “Đi gặp bạn già.”

Tôi bỗng nhớ trước kia cũng hay có chuyện tương tự thế này. Sáng sớm sư phụ đã vội vàng lên xe bò ra ngoài, đến sáng ngày hôm sau thì mang theo mùi rượu ngút trời mò về.

“Là cái người hay uống rượu với người ấy ạ?” Tôi không nhịn được hỏi một câu.

Hình như Lâm Thiên Nam đã rất quen với việc không chuyện gì tôi không biết nữa. Ông ngồi trên lưng bò ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời bao la, cười nhạt nói: “Bạch Quân vô cùng mê rượu. Nếu muốn xin ông ta một thanh kiếm tốt, chỉ sợ không dễ vậy đâu.”

Tôi kinh hãi, lập tức thấy lo lắng.

Ông ấy đi xin một thanh kiếm mới cho tôi.

. Sur phụ ruột phải thế này chứ! ! Đỗ Phương là đồ mẹ kế! ! !

Xe bò đi hơn một canh giờ, cảnh vật xung quanh dần dần biến thành cảnh thôn dã mộc mạc, cuối cùng dừng trước một đình viện nở đầy hoa tử đinh hương. Cửa gỗ sơn son đóng chặt, hương thơm thoang thoảng, giữa ngày hè chói chang lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ.

Lâm Thiên Nam nhảy xuống lưng bò, đi đến trước cửa, cầm dùi gõ mấy cái lên trống. Sau một lúc lâu, cửa gỗ liền nhẹ nhàng mở ra, một thân thể mập mạp như quả cầu lăn ra. Người đó mặc áo tím, lông lầy phơ trương. Nhưng lạ là, trên đầu người đó lại có lông trắng. . . . Không, là tóc trắng.

Tôi bỗng nhớ đến Tiểu Bạch Mao Triệu Triền ở Phá Quân Tư. Hay là hai người này có quan hệ thân thích với nhau? Dù sao cùng có bệnh “Thiếu sắc tố đen” thì chắc chắn là có liên quan.

Nhưng khác với Triệu Triền, đôi mắt của Đại Bạch Mao này rất sắc bén, dường như có thể nhìn thấu lòng người. Anh ta liếc qua tôi thì bất giác dừng bước.

“Đại Bạch, ta tới rồi!” Lâm Thiên Nam sung sướng kêu lên.

Đại Bạch Mao lại nhìn tôi một lát, sau đấy lại lướt qua Tra Chí Cực và Tiêu Long Vũ đứng sau tôi, cuối cùng nở nụ cười, nói với Lâm Thiên Nam: “Đi, uống rượu.”

Lúc đi vào, anh ta lại nhẹ giọng nói: “Ông đấy, nhận ba đồ đệ, không đưa nào tốt cả.”

Lâm Thiên Nam cười nhẹ.

Để lại chúng tôi nhìn nhau: Ông đây đã tạo nghiệt gì. . . Đã trêu ai chọc ai chứ. . . .

Vừa vào nhà, thì đã thấy bên trong có rất nhiều trẻ em tất bật lau dọn, tưới hoa. Tôi sờ cằm nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng chắc chắn, Đại Bạch Mao này không chỉ xấu tính, độc mồm độc miệng, lại còn thuê lao động trẻ em,

bóc lột sức lao động trái pháp luật!

Kế tiếp, ba người ‘không ai tốt’ chúng tôi được sắp xếp ngồi trong sảnh, ngồi không nhìn hai người đàn ông cạnh chén. Tôi nhìn mà thấy không kiên nhẫn, đang định kể tai nói thầm với Tiêu Long Vũ thì bỗng nghe thấy bên ngoài ồn ào.

Một tiểu đồng kinh hãi chạy vào, hét thất thanh: “Chủ tử! Chủ tử! Bên ngoài có tên sát tinh xông vào!”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy xa xa có một người đàn ông cầm kiếm chạy như bay đến, vẻ mặt hung thần ác sát, mặc cho một đám tiểu đồng cản đường đằng sau vẫn không thể cản được ông ta.

Đại Bạch Mao vừa rồi còn kiêu ngạo giờ run bắn lên như gặp ma, rúc vội xuống gầm bàn, chết cũng không ra.

Người đó sải bước vào phòng, nhìn một vòng, lạnh lùng hỏi Lâm Thiên Nam: “Tên nhóc Bạch Mao kia đâu?”

Lâm Thiên Nam ra vẻ không liên quan đến mình, nhún vai. “Ai biết?”

Vẻ mặt người đó lạnh hơn: “Hừ. Nói với hắn, ta đón Tiểu Oanh về. Sau này nếu hắn còn dám đến gần con gái ta thì đừng trách ta ra tay độc ác!”

Nói xong xoay người đi thẳng, chỉ chốc lát sau không biết tìm đâu ra một thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn, ôm vào lòng đi ra ngoài, rồi mất hút như gió, không ai ngăn nổi.

Lâm Thiên Nam bĩu môi, đá một phát vào Đại Bạch Mao dưới gầm bàn: “Đi rồi, ra đi. Người là đồ vô dụng, gan nhỏ như vậy mà cũng dám cướp con gái người khác!”

Đại Bạch Mao nước mắt nước mũi tùm lum, cứ ai oán gọi “Tiểu Oanh”, vẻ kiêu căng lúc trước không còn chút nào. Tiêu Long Vũ và Tra Chí Cực đều che miệng nín cười, đến mức mặt sắp rút gân rồi.

Tôi nhìn dáng vẻ khóc lóc dùng sức đầm đất gào khóc của anh ta, bỗng cảm thấy: Bạch Mao này không phải là anh em ruột thất lạc nhiều năm của Tôn Tường Minh đây chứ.

Lâm Thiên Nam thở dài, nâng Đại Bạch Mao khóc thành Mạnh Khương Nữ [1] dậy: “Được rồi được rồi, chỉ là một cô gái, đến đây, nhanh quên cô ta đi, chúng ta uống rượu.”

[1] Mạnh Khương Nữ là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Đại Bạch Mao càng khóc to hơn, kêu rên: “Tiểu Oanh không phải là cô gái tầm thường! Nàng là vợ ta! Nàng. . . Sao nàng vừa gặp cha nàng là có thể bỏ ta và Tiểu Bạch đi luôn chứ? !”

Lâm Thiên Nam nhếch môi, không nói gì rót rượu cho anh ta. Đại Bạch Mao uống hết một ly rồi một ly, thần trí dần mơ màng, thao thao bất tuyệt về thiên tình sử của anh ta. Anh ta biết cô ấy thế nào, yêu cô ấy thế nào, cô ấy tốt thế nào, da trắng thế nào, đẹp thế nào, khí chất thế nào. . . Quả là chuyện tình đầy máu và nước mắt giữa lọ lem và hoàng tử. Tôi nghe mà buồn ngủ, tựa lưng ngáp một cái.

“Ngài thích cô ấy thế thì cướp về là được rồi!” Tiêu Long Vũ ngồi bên cạnh cuối cùng cũng không chịu nổi nói.

“ Không được! Cha nàng rất lợi hại, ta không đánh lại được ông ta! TAT”

Lâm Thiên Nam từ tốn nói: “Người chỉ cần dỗ cô ấy về là được, chỉ cần

trong lòng cô ấy có người, cô ấy có mười người cha thì cũng không cướp đi được đâu.”

Sắc mặt Đại Bạch Mao bỗng tái đi, rên lên: “Các người. Các người đừng nói chuyện không đau thắt lưng[2], không hiểu được nỗi lòng của ta! Không hiểu được nỗi đau của ta! Cha nàng là chương môn của một trong bốn phái lớn nhất! Sao các người không tự đi đánh với ông tađi? !”

[2] Đừng nói chuyện không thấy đau thắt lưng: Ý nói không biết thực tế.

“Người yêu của chúng ta không phải Tiểu Oanh!” Bốn người chúng tôi trằm miệng một lời.

Sắc mặt của Đại Bạch Mao chuyển từ xanh sang đen, không nói nổi một câu, rồi lại cạn sạch chén rượu.

Lâm Thiên Nam vỗ vai anh ta, cười cười, nụ cười khiến tôi cực kỳ khiếp sợ. Chỉ nghe thấy ông ấy nói: “Đại Bạch, nếu trong lòng người thực sự có nàng, đường đường là nam tử hán bị đánh một trận có là gì? Đến cả tranh cũng không dám tranh, cướp cũng không dám cướp, thế có còn là đàn ông nữa không?”

Đại Bạch Mao cúi đầu, ngậy người không nhúc nhích một lúc lâu, bỗng nhiên phẩy tay áo giậm chân: “Lâm huynh! Huynh nói đúng! Ta, ta phải đi đánh với ông ta ngay! !”

Nói xong thì chạy mất, sai người dắt ngựa tới, mái tóc trắng bông bênh, oai hùng vĩ ngạn đi tìm ông già đánh nhau.

Ba người chúng tôi thông cảm nhìn bóng lưng tròn vo của anh ta, nhìn sang sư phụ cạnh cười gian, bỗng cảm thấy, Bạch Mao kết bạn với bạn xấu như Lâm Thiên Nam. . . Thật đúng là xui xẻo tám đời.

Cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của chúng tôi, Lâm Thiên Nam sờ sờ đầu, giải thích: “Bạch kiếm sư này bình thường lạnh lùng bình tĩnh, tinh thông rèn kiếm, người bình thường tiêu phí vạn kim cũng chưa chắc xin được hần một thanh bảo kiếm. Cho nên, phải nhân lúc đầu óc hần rút gân ta mới có

cơ hội ra tay! Đêm nay chúng ta đi ngủ, chờ hấn về.”

Tra Chí Cực kỳ quái hỏi: “Vì sao?”

Lâm Thiên Nam đảo mắt, thâm thúy nhìn lên bầu trời phía xa xa, khóe miệng nở nụ cười vô cùng quái dị.

“Chắc chắn hấn sẽ bị đánh một trận chết khiếp, chúng ta phải ở lại chờ trêu chứ.”

=====

p.s: Tiêu đề chương này là 2 câu trong bài Vịnh nga (Vịnh con ngỗng) của Lạc Tân Vương.

Nguyên gốc là: Bạch mao phù lục thủy, Hồng chương bát thanh ba

(Dịch nghĩa: Lông trắng nổi trên mặt nước xanh. Chân hồng bơi đập tạo sóng trong.)

Ở đây vì Đại Bạch Mao béo tròn nên tác giả đã đổi hai chữ Hồng chương thành Bì cầu (quả bóng hay có thể gọi là cục mỡ cũng được =)))

p.s 2: Hóa ra Lâm sư phụ là type phúc hắc nam =))))))

-----oOo-----

Chương 45: Đại hiệp mà chưa chui qua chuồng chó thì không phải đại hiệp giỏi

Nguồn: EbookTruyen.Me

*【Đến cả loại người giết người phóng hỏa vô cùng độc ác này còn sợ tôi. . .
. . . Hình tượng rụt rè nhẽ nhận đoan trang thùy mị hòa ái dễ gần võ nghệ
cao siêu tôi phần đâu rớt cuộc chẳng còn lại là bao. . .】*

Editor: đồ béo
Betor: mèomỡ

Quả nhiên, nửa đêm hôm đó, Đại Bạch Mao mặt mũi bầm dập khóc lóc nức nở bỏ về. Vừa vào nhà, lập tức được Lâm Thiên Nam lòng dạ đen tối rót cho một chén rượu mạnh. Anh ta vừa uống vừa nói không ngừng, nói đến khi đầu lưỡi cứng cả lại, nấc mấy cái lại nằm lên bàn tiếp tục khóc. Lâm Thiên Nam thấy anh ta thần chí không rõ, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu rèn một thanh trường kiếm.

“Chủ tử các người không nói gì ta coi như hấn đồng ý.” Ông híp mắt cười, nhìn đám tiểu đồng xung quanh. Đám trẻ con nào dám chọc vào vị Sát Thần số 2 này, lập tức biến thành đà điểu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Ông lại đẩy đẩy Đại Bạch Mao, anh ta mơ mơ màng màng gật gù. Sau một lúc đã nghe thấy tiếng ngáy rõ to, rõ ràng là đã ngủ rồi.

Lâm ‘đen tối’ quay đầu, nở nụ cười mà cả đời chúng tôi không thể quên được: “Xong.”

Giữa trưa ngày hôm sau, Đại Bạch Mao tỉnh rượu, đen mặt run rẩy chỉ vào người sáng lập Kế Môn, “Người người người...” một lúc lâu mà không nói được hết lời. Cuối cùng liền giậm chân, căm giận nói: “Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! ! Thôi thôi. Ba tháng sau đưa cho người! Trao đổi, việc hôm qua. . . . Người. . . . Không, không được nói ra!”

Lâm Thiên Nam chân thành gật đầu: “Người yên tâm, nói chuyện xấu hổ ấy ra ta cũng thấy mặt mặt lấm.”

Đại Bạch Mao then quá thành giận phẩy tay áo bỏ đi, tay áo bay phần phật, rất giống quả bóng lặn trong gió.

Bốn thầy trò chúng tôi cứ thế mà ở lại nhà Bạch Mao. Thời gian chờ kiếm mới ra lò là những ngày bình yên hiếm có, còn được gặp cả con trai của Đại Bạch Mao là Tiểu Bạch Mao. Không ngoài dự đoán, chính là Bạch Mao trong Phá Quân tư Triệu Triền.

Tôi nhìn mái tóc trắng đón gió phấp phới của cậu ta, cảm thấy vô cùng cô đơn và nhớ nhung.

Thình thoảng tôi lại nhớ đến những người đã từng gặp, Đỗ Phương xảo trá, sát thủ trong lửa, còn có cả nhạc phụ nhìn rất quen của Đại Bạch Mao nữa, ai cũng kỳ lạ. Theo kinh nghiệm lăn lộn lâu năm ở trần thế của Dương Quách tôi. . . . Giang hồ quả đúng là nơi hỗn loạn.

Tôi nhớ khi vừa mới xuyên không đến Kế Môn, Tra Chí Cực chín chắn công chính vô tư lại rất săn sóc tôi, Tiêu Long Vũ khi thanh niên tuy kỳ quái phong lưu nhưng đã cứu tôi vài lần, thậm chí đến cả Ngụy Ba Như lạnh lùng cũng cảm thấy thật ấm áp.

Nghĩ đến đây, tôi quay đầu nhìn đồ ngốc họ Tra nào đấy đang tán phét “Nguyên nhân chủ yếu dẫn đến hói đầu” với đám tiểu đồng, còn có cả Tiểu Bạch Mao và Tiêu thiếu niên đang ngồi xỏm bên bờ hồ treu rùa. Vài giây sau, chỉ nghe thấy phịch một tiếng, cậu ta trượt chân xuống ao rồi. . . .

. Đồi người đúng là cô quạnh như tuyết.

Ba tháng trôi qua rất nhanh. Hôm nay, Đại Bạch Mao đã rèn đến bước cuối cùng, sắt nung đỏ đã thành hình kiếm. Tôi đứng bên cạnh nhìn mà thấy nhiệt huyết dâng trào, hưng phấn nói: “Bạch tiền bối, cây kiếm này thật đẹp.”

Thợ rèn Đại Bạch Mao cười rất tự hào, ngạo nghễ nói: “Luận đúc kiếm, thiên hạ không ai có thể sánh bằng Bạch Quân ta đây.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Tôi nhanh chóng bắt lấy cơ hội nịnh nọt, bỗng nghĩ ra một việc, hỏi, “Bạch tiền bối, có thể khắc chữ trên thân kiếm không?”

“Được, nha đầu muốn khắc gì?” Đại Bạch Mao lau mồ hôi, đẩy khăn buộc trên trán lên.

Tôi suy nghĩ một lát, cúi đầu nhìn thanh kiếm màu trắng bên hông, thờ dài, lại mơ màng nhìn lò rèn đỏ rực.

“Khắc câu ‘Nếu người khỏe mạnh thì đúng là tai họa[1]’ đi.”

[1] Đây là tên một quyển truyện cười =v=

“ ”

Mặc kệ Đại Bạch Mao cười nhạo tôi thô tục không có văn hóa, cuối cùng thanh kiếm vẫn được khắc chữ, lấy ra khỏi lò. Khi lấy ra cả cây kiếm đều là màu đỏ, câu thơ khắc bên trên tỏa sáng.

“Đái trường kiếp chi lục li hề, Quan thiết vân chi thôi ngôi.” (Đeo thanh kiếm dài lê thê hề, Đội mũ thiết vân cao chót vót.) Đại Bạch Mao tán thưởng, “Tại hạ đặt tên cho thanh kiếm này là ‘Thiết Vân’. Ý nha đầu thế nào?”

. Tôi muốn đặt tên là “Cắt bánh quy” được không?

(Cắt bánh quy là Thiết vân phiên cao. Khác nhau có mấy chữ thôi. =.=)

Thiết Vân được đúc xong, tôi bắt đầu ôm nó ngồi cười ngây ngô mọi lúc mọi nơi, một giờ mà lau đến mấy chục lần, một hạt bụi cũng không tha. Thật vất vả mới chờ đến buổi luyện kiếm sáng hôm sau, đúng lúc Đại Bạch Mao và Lâm Thiên Nam ra ngoài tìm bạn chơi mạt chược, tôi định thử kiếm một lần.

Tôi dắt kiếm lên eo, tay trái nắm Tiêu Long Vũ, tay phải kéo Tiểu Bạch Mao, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang đi vào sân. Tuy bầu trời âm u, mưa gió, nhưng vẫn không thể ngăn nổi tâm trạng xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng của tôi.

“Đại ca.” Tiểu Bạch Mao kéo tay áo Tiêu Long Vũ ghé sát vào nhìn, anh ta lại lắc đầu, xách tai Tiểu Bạch Mao, kéo đi xa.

Tôi cầm kiếm, đứng trong mưa rất lâu, dần tĩnh tâm.

Tôi nở nụ cười, từ từ gươm kiếm lên, đặt ngang trước mắt: “Đỗ Phương, chúng ta luyện Xuyên Vân Kiếm pháp lần cuối đi.”

Trong lúc mơ hồ, dường như tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy đứng đối diện, cười với tôi. Người đầy mặc áo trắng, đẹp không giống người thường, dáng người thần tiên, khuôn mặt thần tiên. Toàn bộ mùa xuân đều như hòa trước nụ cười của anh ta.

Tôi như nghe thấy anh ta nói: Vì sư họ Đỗ, tên có một chữ Phương. Rất hay đúng không?

Thiết Vân ra khỏi vỏ, phát ra tiếng vù vù, đẹp như ngọn lửa, nhưng lại có sự lạnh lẽo thấu xương. Đâm một kiếm, nước mưa rơi lên thân kiếm rồi lại rơi xuống nền đất phát ra một tiếng vang nhỏ.

Chiêu thứ nhất của Xuyên Vân Kiếm, Vân Xuyên Nguyệt.

Xoay về, chém nghiêng, trở tay đỡ. . . . Trước mắt đều là màu đỏ chói lọi. Nước mưa lạnh như băng chảy từ trên trán xuống làm mờ mắt tôi, cũng làm mờ trái tim vốn không rõ ràng của tôi.

Tôi bỗng cảm thấy tất cả cảm giác cách mình ngày càng xa, sân vườn trước mắt dần dần biến mất trong vàng sáng mịn mờ. Tôi trở về rừng hoa đào trong giấc mơ kia. Hoa vẫn chưa nở, nước mưa lã xuống từ cành cây trơ trụi.

Thiếu niên Đỗ Phương ngồi dưới gốc cây đào lặng lặng nhìn tôi cười, gọi tôi: “Hoàng Nhi.”

Thiếu niên có đôi mắt trong veo thông thả vuốt ve mái tóc của tôi, đặt đầu tôi lên vai anh ta: “Có ta ở đây, đừng sợ gì cả.”

Hay như buổi đêm ở khách sạn, anh ta cười như hoa quỳnh: “Hoàng Nhi, ở bên ta được không? Chúng ta cùng rời khỏi giang hồ, tự do tự tại, không có ai quấy rầy. Có ta che chở cho nàng, không ai có thể động vào nàng.”

Anh ta nói bình tĩnh thản nhiên như vậy, giống như lời thề nhất định sẽ làm được.

Tôi khẽ nói: “Không phải chàng nói muốn dẫn em đi thăm núi non mênh mông sao? Khi nào thì đi?”

Không có ai trả lời tôi.

Thiết Vân rơi xuống, ánh kiếm còn sót lại chém về phía rừng trúc phía trước. Một lát sau, cây trúc to bằng miệng bát chậm rãi đổ xuống, vết chém phẳng như gương, tỏa ra khí lạnh.

Người mặc áo trắng kia sẽ không bao giờ dẫn tôi đi nữa. Anh ta nói một câu nhẹ nhàng xóa sạch món nợ này.

Tôi lẳng lặng đứng trong mưa, đột nhiên giơ tay ra, lau hết nước mưa trên mặt.

Tiêu Long Vũ và Bạch Mao đứng dưới mái hiên xa xa. Tôi vừa đi tới liền hắt xì thật to, không nhận được lắm bả một câu: “Lạnh quá.”

Tiêu Long Vũ nắm tay áo muốn lau mặt cho tôi, tôi im lặng tránh đi, chợt nghe lời khen của Tiểu Bạch Mao: “Kiếm tốt!”

Tôi lườm anh ta.”Nên khen kiếm pháp của chị đây tốt mới đúng! Đưa kiếm này cho đệ, đệ có thể dùng nó chém yêu ma không?”

Tiểu Bạch Mao bị tổn thương, cúi đầu sờ tai ngồi xỏm trong góc không nói chuyện nữa.

“Đệ cũng muốn Bạch tiên bồi rèn cho đệ một thanh kiếm mới.” Tiêu Long Vũ lắm bả.

Tôi tặc lưỡi. Không phải tôi khinh bỉ anh ta ảo tưởng, Đại Bạch Mao đã mắc bẫy một lần rồi, tuyệt đối sẽ không rơi vào cùng một cái hố hai lần . . .
. Hơn nữa cho dù là nhiều năm về sau, anh ta vẫn không có vũ khí, năm đó

không phải còn mượn kiếm của Tiểu Bạch Mao để đánh nhau với Tôn Tường Minh sao?

“Tỷ xem, tỷ có Thiết Vân, đệ cũng có kiếm. Sau này chúng ta sẽ mang theo chúng bước chân vào giang hồ, chạy qua thảo nguyên, thật. . . Ừm thì. . . .Ồ. . . Ừ. . . .” Anh ta nghiêng đầu, như đang tưởng tượng khung cảnh đó trong đầu, sau đấy, anh ta không nói nữa.

Tưởng tượng một chút đi: thanh niên nam nữ tay cầm kiếm bước thong thả trên đồng ruộng, thỉnh thoảng rút kiếm chém giết một trận

“Chàng giết ta đi~~~ chàng giết ta đi ~~~~”

“Nàng đúng là đồ tiểu yêu tinh mê người!”

. Không phải lên cơn thì chính là làm trò hề.

Tôi xua tay lười nhiều lời, đang định về phòng thay quần áo, đột nhiên nghe thấy tiền sảnh vang lên tiếng cửa nổ tung, sau đó là tiếng đánh nhau giáp lá cà. Ngay sau đó, mấy tiểu đồng tử liền chạy vào, không kịp thở hết lên với Tiểu Bạch Mao:

“Tiểu chủ tử! Chạy mau! Có. Có rất nhiều người xông vào.”

Trong lòng tôi giật thót. Hôm nay sư phụ và Đại Bạch Mao đều không có ở đây, chắc chắn không phải là bố vợ của Đại Bạch Mao rồi. Chẳng lẽ là. Có người đến phá quán?

Tuy Tiểu Bạch Mao còn nhỏ nhưng vẫn bình tĩnh, tóm lấy tay tôi chạy về hậu viện. Tôi vội kéo cậu ta lại, hỏi tiểu đồng đang sợ hãi kia: “Tra Chí Cực đâu? Mau đưa anh ta đi cùng!”

“. Chẳng phải sáng sớm nay cô nương đã gọi huynh ấy ra ngoài rồi sao?”

“Đệ đang nói gì vậy? Sáng ta đi luyện kiếm, có gọi ai đâu?”

“Nhưng. Buổi sáng có người nói. Nói là Dương cô nhờ người nhắn với Tra công tử, hẹn công tử ở quán trà trong thành. Tra công tử rất vui, lập tức đi rồi. . . .”

Đồ ngu này!

Thật sự không biết cha anh ta là ai, nhưng sinh ra được một đứa con trai dễ lừa như vậy, quả thật đúng là một cực phẩm vạn dặm mới tìm được một. . . .
. . . Nếu tôi có việc tìm anh ta thì đã xách tai nói thẳng rồi, còn vào quán trà làm gì, chẳng lẽ anh ta nghĩ tôi muốn thổ lộ với anh ta!

Chưa nói được mấy câu, người bên ngoài đã xông vào. Tiêu Long Vũ chặn trước tôi, giống như vô số thiếu hiệp vai phụ trong phim võ hiệp hạng ba, trầm giọng nói: “Tiểu Bạch Mao, đệ mau dẫn A Tâm chạy đi, ta sẽ ngăn chúng lại.”

. Đúng là nghĩa khí ngút trời.

Tôi thở dài, kéo anh ta ra sau. Chuyện như thế này, trước mắt vẫn nên để sư phụ đây ra tay! (ưỡn ngực)

Tục ngữ nói ‘song quyền nan địch tứ thủ’, đại hiệp không đánh với sát thủ, hơn nữa sư phụ và Đại Bạch Mao cũng không ở đây. Tôi đỡ qua loa vài chiêu, kéo Tiêu Long Vũ và Tiểu Bạch Mao bỏ chạy.

Chạy chưa được xa, Tiểu Bạch Mao đã thở hổn hển nói : “Tỷ tỷ, dưới bức tường phía nam có chuồng chó. . . Tỷ xem chúng ta có nên.”

Tôi quay đầu sâu sắc nhìn thẳng nhóc, kiêu ngạo nói: “Dẫn đường!”

Chạy đến bức tường phía nam, lúc tôi vẫn đang tính đường kính của chuồng chó và vòng eo của tôi, Tiểu Bạch Mao đã chui ra ngoài. Tôi hạ quyết tâm, cũng chui ra ngoài theo. Vừa ra xong, thì chợt nghe thấy tiếng rên đằng sau.

Nhìn lại, đầu và cánh tay của Tiêu Long Vũ đáng thương đều ở ngoài tường, thắt lưng và chân ở bên kia tường, mắc kẹt vô cùng xấu hổ.

Tôi trầm ngâm một lúc, cuối cùng lắc đầu thở dài.

“Tiêu công tử, chắc đệ béo lên rồi.”

Lúc tôi định kéo anh ta ra, gương mặt anh ta bỗng hiện lên vẻ sợ hãi, sau đấy người duỗi thẳng ra.

“Bạch Mao ở đây! Lại phải chui chuồng chó chạy trốn, con rể của chương môn Thiếu Dương Triệu Nguyệt cũng chỉ thế mà thôi!”

“Kéo lại!”

“Ồ? Hình như bên kia có người đang kéo hần! Nhị Cầu Tử, mau đến giúp đi!”

“Một, hai, ba, kéo!”

Tôi nghe thấy vậy liền sợ hãi, vội kéo mạnh hơn. Tiêu Long Vũ bị kéo hai đầu, không ngừng kêu la. Tôi run lên, bỗng nhanh trí hét lên: “Sur phụ! Người đã về rồi! Mau đưa các huynh đệ đến đây đi! Có sát thủ đánh lén!”

Người bên trong quả nhiên im lặng.

“Giọng nói này. Hình như là. Tứ đệ tử của Đỗ Phương ở Liên Giáo?”

“Cái tên Ma vương CMN trông như đứa con gái ấy hả? ?”

“Là hần sao? ! !”

Bên trong lại yên lặng một lát, sau đấy vang lên ba tiếng hét to: “Rút! Rút! Rút!”

Tôi bỗng ngẩn ra, cùng Tiêu Long Vũ trợn mắt nhìn nhau. Việc này thật quá kịch tính, không ngờ danh tiếng của tôi lại nổi đến vậy, từ Tuy Châu truyền ra khắp cả nước, còn nổi hơn cả Lâm Thiên Nam và Đỗ Phương!

Buồn cười chưa được bao lâu thì tôi lại thấy uất ức. Đến cả loại người giết người phóng hỏa vô cùng độc ác này cũng sợ tôi. Hình tượng rụt rè nhả nhận đoan trang thùy mị hòa ái dễ gần võ nghệ cao siêu tôi phần đầu rất cuộc chẳng còn lại là bao.

Không có thời gian để nghĩ nhiều, tôi dần lòng, lôi Tiêu Long Vũ ra như rút cái nắp bình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần đây thiệt nhiều tình yêu đều cảm thấy Tiểu Long Nữ là vật hi sinh, phù chính Đỗ Phương. Trước ta cũng đã nói thật ra ta là 【Đỗ Phương đảng】... Nhưng, nhưng, truyện này viết ra vốn không phải Đỗ Phương yêu Dương Quách, hoặc nên nói không phải Dương Quách bây giờ, mà là Dương Hoàng (không ai cảm thấy bởi vì Dương Quách là người hiện đại nên cô ấy rất ‘tra’ sao... Yêu tiền như mạng không có nghĩa khí...).

Thân phận của Dương Quách và Dương Hoàng sau này sẽ viết kỹ hơn, ta cũng sẽ tăng tốc truyện.

Editor lải nhải: Tác giả nói hết rồi nên trầm chả nói nữa =v= tóm lại trầm vẫn là Tiểu Long Nữ đảng :v Tác giả bảo sẽ viết 1 quyển cho Đỗ Phương là nam9 (với Dương Hoàng)... vậy thì... Viết lẹ đi, đừng để lão ý ở đây phá đôi trẻ nữa. Suốt ngày áo trắng như tiên nhân, cười như hoa nở, ghẹo gái nhà lành, làm người ta bỏ chồng theo trai là tội lỗi đó(; ￣Д￣)

-----oOo-----

Chương 46: Mộng đẹp bỗng vỡ tan

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Tôi không biết mình đã vùng vẫy bao lâu, dần dần kiệt sức. Từ tận đáy lòng dâng lên nỗi sợ và sự trống rỗng sâu sắc. Tôi há miệng muốn kêu lên, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng thở hổn hển đứt quãng.】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Sau hai ngày lánh nạn bên ngoài, chúng tôi nhận được thư của sư phụ, trên đây chỉ viết đúng một câu: ‘Nhanh chóng đến Phá Quân Tu.’

Tiêu Long Vũ và Tiểu Bạch Mao đều không biết Phá Quân Tu là chỗ nào. Tôi nhìn những chữ kia, vẻ mặt nặng nề.

Lâm sư phụ không thể về tìm chúng tôi, xem ra chuyện lần này thật sự nghiêm trọng.

Đến Hoàng Thành Kiến Dương đã là hoàng hôn, tôi vừa vào cửa thành liền đi thẳng đến Phá Quân Tu, nhưng không ngờ lại không có ai cả. Tôi đập cửa rất lâu mà cũng không thấy bên trong có phản ứng đành phải ngồi ở quán rượu tới tham gia kén rể lần trước.

Hình như quán rượu đã thay ông chủ. Vừa bước vào đã nhìn thấy một chương quây mà tôi không biết đang loay hoay với sổ sách. Ông ta nghe tiếng, lập tức ngẩng đầu, tươi cười lộ hàm răng trắng hỏi: “Cô nương, ăn cơm hay tìm chỗ nghỉ trọ?”

Tôi trả lời ngắn gọn: “Ăn nghỉ.”

Chương quây hiểu ý, lập tức gọi người làm đưa chúng tôi đến góc khuất, chỉ chốc lát sau liền bung lên bảy tám món ăn. “Nhìn quần áo, cô nương và công tử là tới Hoàng Thành du lịch sao?”

“Cứ coi như thế đi.” Tôi nghiêng đầu nghĩ, “Tôi muốn phòng tốt nhất.”

Chương quây gật đầu.”Vừa gặp cô nương ta đã thấy hợp ý, lấy cô một đêm hai mươi lượng bạc. Thế nào?”

“ Bao nhiêu?”

“ Một gian phòng, một đêm, hai mươi lượng!” Hình như chương quây sợ tôi không nghe rõ, còn giơ tay cố gắng khoa chân múa tay với tôi.

“ Sao ông không đi ăn cướp luôn đi!” Tôi trợn mắt, cảnh giác nhìn đôi mắt giả hoạt của ông chủ ăn trộm, “ Ông tưởng đây là Dubai à? !”

“ Cô nương, đây là phòng hảo hạng của chúng tôi. Hai mươi lượng một đêm chắc chắn không thiệt!” Ông chủ tiếp tục tự khen, “ Hơn nữa vợ chồng trẻ mang theo đứa nhỏ đến Hoàng Thành.”

“ Mắt nào của ông thấy ba chúng tôi là người một nhà hả? ! Tôi có tóc bạc sao? Tôi có sao? !” Tôi lập tức ngắt lời ông ta, lườm xéo ông chủ đã sợ đến trắng bệch cả mặt. Sau đấy lấy túi tiền ra, đếm bốn năm lần vẫn chỉ còn năm mươi mấy lượng bạc. Vội vàng ra khỏi Kế Môn, tôi vốn không mang nhiều tiền.

Chương quây nhìn rõ động tác của tôi, thái độ lập tức thay đổi 180 độ, khinh bỉ liếc tôi: “ Không có tiền thì đi du lịch làm gì? Không có tiền thì dắt chó đi dạo ở sân nhà đi.”

Nói xong còn phát phát tay như đuổi muỗi.

“ Ông!” Tôi nghe xong muốn xắn tay áo đánh người, Tiêu Long Vũ vội vàng kéo tôi, nhẹ giọng khuyên bên tai tôi: “ A Tâm, đừng tức giận, ra ngoài loại người nào cũng có, tốt nhất nhìn đi.”

“”

Cuối cùng chúng tôi thuê một phòng bình thường, ba người chen chúc trong một phòng. Tôi vừa vào phòng liền chiếm giường, sau một lúc đấu tranh kịch liệt Tiêu Long Vũ đạp Tiêu Bạch Mao xuống dưới, ngồi bên cạnh tôi cười ngây ngô. Trẻ con thích ngủ, vào đêm không lâu, tôi đã nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Tiêu Bạch Mao nằm dưới đất.

Tôi ngáp một cái, kéo chăn định ngủ. Bỗng nghe thấy Tiêu Long Vũ thì thầm nói với tôi: “A Tâm, ta không còn nhỏ nữa, nàng đừng coi ta như trẻ con.”

“Vâng vâng vâng, bạn học Tiêu Long Vũ anh dũng vô song, võ nghệ hơn người, rất lợi hại.” Tôi nói có lệ.

“ ”

Anh ta lại tức giận nói: “A Tâm, thật ra ta lớn hơn nàng đấy. Lúc ta đến Liên Giáo đã chín tuổi rồi, nhưng mọi người cứ coi ta như bé gái bảy tuổi.”

“Ha ha.”

“A Tâm, không phải nàng luôn nói ‘lời đồn dừng trước người thông minh, tán gẫu dừng ở ha ha’ sao?”

“ Ha ha.” Nếu không thì tôi còn có thể nói gì nữa, tôi không muốn nói chuyện với anh, hiểu chưa?

Tôi thở dài, xoay người đưa lưng về phía anh ta: “Tiêu không nhỏ, ngủ đi.”

Tiêu Long Vũ không nói nữa. Lúc tôi sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng cảm giác được người phía sau chọc chọc lưng tôi: “A Tâm, nàng đang ngủ sao?”

Tôi lười biếng “Ừ” một tiếng. “Hôm nay sư phụ mệt lắm, không thể thỏa mãn đệ, ngủ đi.”

Phía sau lại im lặng.

“Ta. Ta không có ý đó. Ta muốn nói. Nàng, nàng có thể nghe ta nói một lát không. Ta không ngủ được. ”

Tôi hí hóp xoay người sang chỗ khác, nhìn cả mặt lẫn người Tiêu Long Vũ đỏ bừng giống như sốt cà chua.

“Đệ đang nghĩ gì đấy? Tỷ nói thật, tỷ rất buồn ngủ không có sức nói chuyện

với đệ đâu.” Tôi giơ tay sờ đầu anh ta, tay áp lên bên má đang nóng lên của anh ta, giọng nói vì mệt mỏi mà trở nên dịu dàng, “Ngủ đi, tở ở đây.”

Tiêu Long Vũ không trả lời, mà bỗng nắm lấy tay tôi, đặt trước ngực, tách ngón tay giao vào nhau. Tim anh ta đập rất nhanh. Trong khoảnh khắc đó, bỗng dưng tôi cảm thấy nếu dựa vào anh ta như vậy, thì chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi nhớ mình không nghĩ như vậy, nhưng không còn sức mà nghĩ lại nữa. Bởi vì anh ta nở nụ cười, cười rất dịu dàng: “A Tâm, nàng luôn nghĩ rằng ta đùa cợt, nhưng ta rất nghiêm túc. Ta chỉ muốn ở bên nàng.”

“Nàng luôn bay cao. Tôi cố gắng luyện võ, chỉ mong có ngày có thể sánh vai với nàng, không ai cao ai thấp.”

“Nhưng ta chẳng có gì cả. Không phải là công tử thư sinh gia tài bạc vạn, cũng không phải anh hùng hiệp khách tiểu ngạo giang hồ võ công cao cường, ta chỉ là một thằng ngốc lúc nào cũng nghĩ đến báo thù mà thôi. Ta vẫn quá yếu, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ thù cười ngay trước mắt mình.”

Giọng anh ta nghẹn dần. Cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, nâng mặt anh ta lên, đập vào mắt là gương mặt trắng bệch của anh ta, vẻ mặt đó như muốn khóc òa lên ngay lập tức. Thấy tôi nhìn mình, anh ta lập tức giơ tay che mắt, hình như không muốn để tôi nhìn thấy anh ta khóc.

Trên vai anh ta gánh vác quá nhiều gánh nặng mà tôi không hiểu mà cũng không thể hiểu. Tim tôi mềm nhũn, dịch người đến cạnh anh ta, giơ tay lên ôm anh ta vào lòng, vuốt tóc anh ta, an ủi cũng rất vụng về, quanh đi quẩn lại chỉ có hai câu: “Đừng buồn, không phải bây giờ đang tốt sao? Qua cả rồi, qua cả rồi.”

Đầu tôi rối tung, lại nói: “Yên tâm, tở sẽ che chở đệ, không để bất kỳ kẻ nào giết đệ.”

Tiêu Long Vũ ngừng thở trong nháy mắt, sau đấy anh ta cầm tay tôi thật

chặt, thấp giọng nói: “. Ta cũng thế. A Tâm, ta tuyệt đối sẽ không để kẻ nào làm tổn thương nàng.”

“. Này, cái này chỉ tiện mồm nói ra đúng không? Để đừng có lúc nào cũng xông vào nguy hiểm, điềm xấu.” Tôi có chút khó xử gãi đầu.

Anh ta bật ra tiếng cười ngắn, xoa xoa mặt, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Mắt anh ta vẫn hơi đỏ, nhưng vẻ mặt như tuyệt vọng vừa rồi đã biến mất, giọng anh ta trở nên dịu dàng: “Ta từng muốn Đỗ Phương đưa nàng đi, đi thật xa, làm một cô gái bình thường, quên đi những chuyện nàng không nên gánh chịu. Nhưng sau này, ta phát hiện ra ta chỉ muốn giữ nàng lại bên mình. Ta muốn nàng cười khi ở bên ta, muốn nàng vui vẻ.”

Tôi vội vàng quay mặt đi: “Đừng nói mấy câu tôi không hiểu.”

“Đây là nàng không muốn hiểu.” Anh ta bỗng như lớn thêm mười tuổi, trong giọng nói tràn đầy tự tin nắm chắc thắng lợi trong tay, “Bây giờ nàng đang ở ngay trước mặt ta, còn muốn trốn đi đâu? Dương Hoàng, ta nhớ ra cả rồi. Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Phụng, ta đã nhớ ra rồi. Ta đã bỏ lỡ nàng một lần, sẽ không bao giờ bỏ lỡ lần thứ hai. Sau này cũng sẽ không buông nàng ra. Nàng có thể làm gì ta chứ?”

Tôi thật sự không thể làm gì được anh ta, đành cười bất đắc dĩ, nhứt chí rút lui, ôm lấy cánh tay anh ta. “Tiêu Long Vũ, tôi không phải là Dương Hoàng. Người anh ngày đêm mong nhớ muốn cứu, muốn bảo vệ, là Dương Hoàng, không phải tôi.”

“Dương Hoàng cũng được, Lan Tâm cũng được, người trong lòng ta là nàng, dù nàng biến thành ai, ta vẫn có thể nhận ra nàng.” Tiêu Long Vũ nâng mặt tôi lên, hôn nhẹ, “Ta muốn nàng được sống như những người con gái bình thường, ta sẽ không để nàng biến thành công cụ để người khác cướp đoạt.”

Đôi mắt xinh đẹp lẳng lặng chăm chú nhìn tôi, trong đó có ánh lửa bập bùng, chất chứa rất nhiều tâm sự nặng nề tôi không hiểu.

Không biết phải đối mặt với anh ta thế nào thì cứ như vậy đi. Không hiểu

sao lại bị một đám người đuổi giết trong thời gian dài như vậy, tôi mệt rồi. Loạn thế này không biết đã chôn vùi bao nhiêu bộ xương khô, dù vậy vẫn có một người luôn đi theo bước chân tôi như một đóa hoa nở trong bóng đêm tăm tối.

Nhiệt độ lòng bàn tay Tiêu Long Vũ như lửa, vuốt nhẹ lưng tôi. Tôi bỗng nhắm mắt lại, mặc anh ta ôm chặt eo tôi.

Anh ta hôn nhẹ nhàng như đang hôn báu vật quý giá. Yên tĩnh như có rất nhiều rất nhiều chuyện không nói nên lời yên lặng giao thoa giữa đôi môi.

Hương vị của anh ta sạch sẽ tươi mát như hương trái cây, có chút vị ngọt.

Nhẹ nhàng, mà ngây ngô vô cùng.

Anh ta khẽ nói: “A Tâm, không được gả cho người khác.”

Dịu dàng như tuyết rơi xuống đất, gần như không nghe được.

Tôi cảm thấy trái tim mình đập lệch một nhịp, hai nhịp, ba nhịp. Tất cả âm thanh ồn ào huyên náo trong đầu trong nháy mắt đều yên lặng. Mọi chuyện rẽ sang một hướng khác tôi chưa bao giờ nghĩ tới, anh ta không cho tôi nghĩ lại, có lẽ tôi cũng không có cơ hội nghĩ lại.

Tôi cúi đầu thở dài một tiếng, ấn gáy anh ta, làm nụ hôn sâu hơn. Đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve anh ta, không ngừng nghỉ, như an ủi, hoặc như mời gọi. Người Tiêu Long Vũ cứng lại, sau đấy tay phải giật giật, ôm chặt lấy tôi, chậm rãi đáp lại tôi. Từ nhẹ đến mạnh, từ bị động đến chủ động. Tôi chỉ cảm thấy tình triền trong lòng không thể đè nén được nữa, mọi sự phòng bị trong lòng đều vỡ tan.

Tôi không nhớ sau đấy mình có gọi tên anh ta không, giọng anh ta vẫn luôn quanh quẩn bên tai tôi, anh ta ôm tôi chặt như vậy, không nói ra chút nào. Ít nhất trong thời khắc đó, tôi ở đây, ở trong lòng anh ta. Chúng tôi yêu nhau.

Tôi nắm lấy mái tóc dài của anh ta. Lọn tóc đen quăn luyến quấn ở đầu ngón tay tôi, như vĩnh viễn sẽ không rời ra. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến

giờ, tôi muốn vì một người đàn ông mà cài trâm phượng, búi tóc vén tay áo, cả đời hạnh phúc.

Nếu không xảy ra chuyện gì, tôi trước giờ vẫn sẽ chỉ biết mình anh ta, có khi nào vận mệnh sau này sẽ thay đổi hoàn toàn hay không?

Khi đó tôi vẫn không biết, trước sự ly biệt, mọi sự do dự sẽ không còn tồn tại nữa. Mà trước cái chết, tình yêu và thù hận đều sẽ trở nên nhỏ bé.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, đã không thấy Tiêu Long Vũ và Tiểu Bạch Mao đâu nữa. Tôi giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, buộc lại kiếm, xuống tầng ăn ăn sáng.

Tiểu Bạch Mao ngồi bên bàn vẫy tay với tôi: “Dương tử tử, dậy muộn quá!”

Tôi ngượng ngùng cười cười, đi đến bên bàn ngồi xuống. Tiêu Long Vũ cúi đầu, nhìn qua thì không có gì khác thường, chỉ có đôi môi bị tôi cắn giống chứng cứ phạm tội.

Môi bị thương, ăn gì cũng đau. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau anh ta liền đau đớn che miệng, không ăn nổi nữa. Khi chạm mắt với tôi, đầu tiên là trốn tránh, sau lại nở nụ cười.

Tôi hận không thể chui đầu vào cốc sữa đậu nành.

Chúng tôi đợi trước cổng Phá Quân Tư một ngày, vẫn chẳng có một ai. Mấy nhân viên công vụ này bỏ nhiệm vụ, quảng đơn vị đi ra ngoài sống phóng túng rồi hả? Buồn bực trở về quán rượu, tôi đau lòng đếm tiền, cùng lắm là ở lại được một đêm nữa thôi, nếu ngày mai Phá Quân Tư vẫn chưa có người, chúng tôi đành phải ăn ngủ đầu đường rồi.

Hoặc. . . Có thể tới Dương phủ? Tôi do dự nghĩ.

Nhưng vào đêm đó, nửa đêm tôi bỗng bị tiếng hét ở phòng bên cạnh đánh thức.

“Mau dậy đi! Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!”

Tôi mở choàng mắt, nhìn màu đỏ quái dị ngoài cửa sổ. Đẩy cửa sổ ra thì thấy ngọn lửa đã soi sáng cả bầu trời đêm của nửa Hoàng thành.

“Có người phóng hỏa đốt phủ Tể Tướng!”

“Chạy mau! Chỗ này cách đám cháy còn mấy cái ngã tư thôi, sắp cháy đến nơi rồi!”

.....

Tôi khiếp sợ xoay người, nhìn thấy Tiêu Long Vũ ngơ ngác nhìn bầu trời như nhuộm máu ngoài cửa sổ, trong đôi mắt chứa đầy hoảng hốt.

Tôi bỗng nhớ ra, nhà anh ta bị thiêu rụi trong ngọn lửa ngút trời.

Mà bây giờ là nhà tôi.

Thời đại này rất ít xảy ra hoả hoạn, nhưng đã xảy ra thì thương vong đều vô cùng nghiêm trọng.

Khi chúng tôi chạy tới hiện trường, lửa đã không thể khống chế được nữa. Quan binh đã bắt đầu tháo dỡ phòng ốc xung quanh, ngăn lửa lan ra.

Mặt mũi tôi đầy mồ hôi, ngẩng đầu trông thấy trên bầu trời có vô số ánh lửa sáng rực như sao, tuôn ra từ phủ đệ điêu tàn kia.

Lửa, lại là lửa. Tất cả sắp thành tro rồi.

Tiếng kêu khóc thê lương trong Dương phủ được gió đưa đến bên tai. Tôi cắn chặt môi, cho đến khi trong miệng đầy mùi máu. Nỗi đau đớn trong lòng như muốn làm tôi tan vỡ. Tôi hất mạnh tay Tiêu Long Vũ ra, chạy đến cổng lớn Dương phủ.

Chưa chạy được mấy bước, Tiêu Long Vũ ở phía sau liều mạng giữ lấy tôi, điên cuồng hét lên với tôi. Nhưng tôi không nghe nổi câu nào. Gỗ bốc cháy rơi đầy đất, tôi cảm thấy mình run rẩy như sắp vỡ tung, trên người trên mặt đầy mồ hôi lạnh.

Tôi không biết mình đã vùng vẫy bao lâu, dần dần kiệt sức. Từ tận đáy lòng dâng lên nỗi sợ và sự trống rỗng sâu sắc. Tôi há miệng muốn kêu lên, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng thở hổn hển đứt quãng.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân của mình bị hủy diệt, thậm chí tôi còn chưa gọi họ một tiếng cha mẹ.

Có người đẩy tóc trước mắt tôi ra, dùng khăn thay lau sạch máu và mồ hôi trên mặt tôi. Tiêu Long Vũ không nói một lời ôm tôi, tôi nhìn thấy mình trong đôi mắt đỏ au kia, tái nhợt giống như một con quỷ, thần thái đã từng sinh động bây giờ chỉ còn lại thê lương và thẫn thờ. Tôi nhắm chặt mắt, nước mắt rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Bỗng nghe thấy một tiếng nổ, vài người làm sợ hãi lao từ cổng lớn Dương phủ ra. Trên mặt bọn họ tràn ngập sự sợ hãi tột độ, tôi chưa bao giờ biết con người cũng có thể có biểu cảm như vậy. Ngay sau đó, bên trong có mấy kẻ vẻ mặt hung ác cầm kiếm bay ra theo, vừa ra liền lao về phía mấy người làm mất hồn mất vía tay không tác sát. Năm sáu người đối phó với một, chỉ chớp mắt trước cổng lớn Dương phủ đã giàn giụa máu tươi, tiếng kêu thảm thiết rung trời.

Xa xa lại là tiếng ồn ào náo loạn, một đám người tay cầm vũ khí chạy tới. Tôi nhận ra áo bào màu lam ấy, là Phá Quân Tư.

Mọi người của Phá Quân Tư hiển nhiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, không kịp phản ứng ngay lập tức, đợi đến khi xông lên chém giết, mấy người làm đã bị giết hơn nửa. Kế hoạch của kẻ xấu chu đáo chặt chẽ, hiển nhiên không định để ai sống sót.

Tôi từ trong lòng Tiêu Long Vũ lao đảo đứng lên, rút Thiết Vân ra cũng muốn xông lên. Trong giây phút sống chết này, nói gì cùng thừa, bất kỳ

nghe vẫn nào cũng đều là trói buộc, chỉ còn lại người chết ta sống.

Sau đây, tôi nhìn thấy hấn.

Bóng dáng đeo mặt nạ đó.

Áo trắng của anh ta nhuộm đầy máu tươi, đứng trước đám cháy mà chém giết, hiển nhiên là đã qua huấn luyện sinh tử cả trăm ngàn lần, động tác ngắn gọn ngoan độc. Kiếm trong tay không chút do dự đâm xuyên qua ngực một người làm.

Máu và lửa cùng rơi xuống, thậm chí còn có một giọt rơi lên mặt tôi. Tôi ngây người một lúc lâu, mới chậm chậm giơ tay lau đi.

Người này từng đã nói với tôi, hấn sẽ bảo vệ tôi cả đời, lời thề tốt đẹp cỡ nào.

Tôi nghe thấy tiếng ong ong trong đầu mình. Lần đầu tiên trong đời, tôi hoàn toàn mờ mịt, và cả sợ hãi vô biên vô hạn.

【 Kỳ hoa tiểu kịch trường: thịt của tôi 】

Tiêu Long Vũ: Vì sao. . . Vì sao. . . . Điều kiện tốt như thế. . . . Vì sao. . . Vì sao vẫn chưa ăn được! Tôi muốn bãi công! !

Tác giả: Tôi. . . Tôi. . .

Tiêu Long Vũ: (mắt lóe hung quang) Vì sao bà không viết tiếp? Sao không dám nhìn tôi? Nhìn vào mắt tôi đây này! !

Tác giả: Tôi xấu hổ. Giả vờ cũng phải giả vờ xấu hổ. Tôi trên có già, dưới có trẻ.

p.s: Chẹp, tự bỏ nào đi =))))))))) Hết quyển 2 rồi, quyển sau sẽ ngượcccccccccc. Áu dề =))))))

-----oOo-----

Chương 47: Lan Tâm Khanh Tương

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Dương gia thì sao, họ sống chết đâu liên quan gì đến tôi? Nhân lúc Tiêu Long Vũ không ở đây, đi cùng anh ta đi. Anh ta không bằng Tiêu Long Vũ sao?】

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Đỗ Phương.

Sự hoảng hốt dần biến mất, sự tuyệt vọng vô tận một lần nữa bao phủ lấy tôi.

Người của Phá Quân Tư dần lấy được ưu thế, từng tên giết người ngã xuống. Trong khí nóng kinh người, Đỗ Phương đứng trước đám cháy, như Tu La bước ra khỏi địa ngục. Tôi vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy tay phải anh ta bỗng động đậy, tia chớp sáng hiện lên, vô số cây ngân châm được bắn ra, tốc độ cực nhanh. Ngay lập tức, mấy người làm còn lại và người của Phá Quân Tư điên cuồng phun máu, ngã xuống.

Tôi không chịu nổi hét lên, nhớ đêm đó trong ánh lửa trên núi, anh ta cũng dùng chiêu này giết mấy tên đánh lén xung quanh.

Cuối cùng, chỉ còn lại một người đàn ông không bị trúng ám khí. Người đó cười lạnh đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Quả nhiên là Nguyệt Bạch công tử Đỗ Phương, ám khí châm độc xuất thần nhập hóa, Tư Đồ Lượng bội phục!”

Mặt Đỗ Phương không biểu cảm nhìn anh ta, như đang nhìn một người chết.

Tôi vẫn đứng như trời trồng, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc như hận thấu xương, lại như tuyệt vọng. Cho đến khi Tiêu Long Vũ đứng bên cạnh vỗ về ngực, ngã xuống.

Anh ta nhắm mắt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy từ trán xuống. Tôi ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của anh ta, bỗng nhớ ra, bệnh này. Giống hết năm đó khi lần đầu tiên gặp Quý Lăng ở núi Thanh Trùng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tôi mờ mịt hỏi bản thân.

Tôi còn chưa lấy lại tinh thần, phía trước đột nhiên bay tới mùi máu tanh nồng nặc, ngay sau đó một ánh sáng chợt lóe lên, lòng tôi trống rỗng.

Không thấy Đỗ Phương đâu nữa.

Tôi như nghe thấy câu nói nhẹ nhàng cuối cùng của Tiêu Long Vũ, đảo mắt đã bị gió thổi tan.

“A Tâm, đừng sợ.”

Khi Tư Đồ Lượng còn đang do dự, tôi đã xông vào đám cháy, men theo mùi máu tanh chạy theo hướng Đỗ Phương bỏ chạy.

Nhất định phải đuổi theo anh ta. Nhất định phải đuổi theo. Nếu không tất cả sẽ trở mất.

Trong lòng tôi nghĩ như vậy.

Cho đến khi ánh mặt trời le lói, cuối cùng tôi cũng ngăn được anh ta lại trong khu rừng ngoài hoàng thành. Anh ta đi một mình, không có Tiêu Long Vũ bên cạnh.

“Vì sao?”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta.

Cho dù bàn tay đầy máu tươi, dung mạo của anh ta vẫn đẹp lóa mắt như trước. Lông mi như cánh bướm rủ xuống, che khuất đôi mắt đen mê hồn. Khoảnh khắc đó, tôi không nhìn thấy ánh mắt anh ta. Chúng tôi không nói gì, trái tim tôi đập dồn dập, nhưng lại chẳng phải vui sướng.

Nếu anh ta cho tôi một nguyên nhân, cho dù là nguyên nhân ấu trĩ đến mức nào đi nữa, tôi cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng anh ta chỉ rũ hàng mi, khẽ cười một tiếng: “Chẳng vì gì cả.”

Tôi ra sức lắc đầu.”Con không tin. Sur phụ không phải là người như thế, chắc chắn là người có chuyện khó nói. Nói với con đi.”

Anh ta bỗng nhếch miệng cười, trên tay áo nhuộm đầy máu tươi, cảnh tượng này thật sự quái lạ vô cùng. Tôi chỉ thấy ngực như bị cái gì đè lên, ngay cả thở thôi cũng khó.

Về mặt Đỗ Phương bình tĩnh: “Ta không ngờ, người còn nhỏ mà đã làm việc quyết đoán như thế. Có lẽ ta nên thay đổi cái nhìn về Dương gia. Phụ thân người ích kỷ yếu đuối, lại sinh được hai cô con gái tàn nhẫn. Một hạ độc, một giết người.”

“ ”

“Nhưng Dương Lan Tâm, người cũng không khỏi đề cao mình quá đấy.” Anh ta cười mấy tiếng, như cảm thấy buồn cười lắm, “Ta theo dõi người bảy năm, người chỉ là một người bình thường, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, đều rất tầm thường, không lý tưởng, được chẳng hay chớ. Người chỉ là một hạt bụi trong gió, thổi nhẹ cái là bay đi, chẳng ai nhìn thấy được.”

Tôi cúi đầu xuống, đôi mắt chưa xót phát đau, nước mắt không ngừng tuôn ra. Thanh kiếm màu xanh bên eo run run cùng cơ thể tôi.

Anh ta luôn đối xử rất tốt với tôi, tốt đến đáng ngờ. Cố ý tiếp cận, cố ý dụ

dàng lại ngả ngón, hóa ra đều là giả vờ?

Rốt cuộc là vì cái gì? Vì cơ thể này của Dương Hoàng? Không nghĩ được nữa rồi.

“Tiêu Long Vũ đâu? Trả Tiêu Long Vũ lại cho tôi!”

Anh ta cười khỏ.”Nếu ta nói. Ta đã giết hắn rồi thì sao?”

Tôi ngần cả người.”. Ngươi, đệ ấy?”

“Đúng vậy, ta giết hắn rồi.” Anh ta nở nụ cười, giơ tay phải của mình lên, “Dùng tay này giết.”

Tôi yên lặng nhìn anh ta, sau đấy lắc lắc đầu.”Đỗ Phương, người không cần lừa con. Con biết đệ ấy còn sống, còn có thể sống rất nhiều năm.”

Đôi mắt đen láy của Đỗ Phương nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt dần lạnh lẽo.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Đầu ngón tay của tôi run rẩy, không nói gì.

“Vẫn không chịu nói cho ta sao?” Anh ta cười rộ lên, càng cười càng to, cho đến khi mắt đỏ lên, giống như sẽ có nước mắt rơi xuống, “Ta không lừa ngươi, Tiêu Long Vũ thật sự sống không còn lâu nữa. Ngươi cho rằng hắn tu luyện nhưng nội công không tăng là vì thể chất sao? Đó là vì chín năm trước ta đã hạ Cách Công Tán cho hắn!”

Anh ta như bị nhập ma, cười rất quái dị lại còn rất vui sướng. “Khi đó ngươi vẫn còn ở Tiêu gia, cả ngày ngày ngộ giống đồ ngốc. Nhưng chỉ có ta và Lâm Thiên Nam biết, ngươi không ngốc, trên người ngươi có thứ gì đó. Nhưng tên nhóc Tiêu gia kia luôn đề phòng ta, đêm nào cũng đến nói chuyện với ngươi, tới bình minh thì đi, không để thị vệ phát hiện ra.”

“Viên thuốc Dương Phương cho hắn, là thuốc dẫn độc tính của Cách Công

Tán phát tán.”

Giọng nói của anh ta thậm chí còn run run, cứ nói đi nói lại: “Người không phải Dương Hoàng, không phải Dương Hoàng, không phải.” Không biết là nói cho tôi nghe hay là thuyết phục bản thân.

Tôi cảm thấy đầu mình sắp vỡ ra rồi, ôm đầu, xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi xồm xuống. Chỉ cảm thấy trong lòng hoang mang và căm hận, thủy triều như muốn nhấn chìm tôi kéo tôi vào địa ngục, không thể giã thoát được.

Đi đi, ôm lấy anh ta, cầu xin anh ta, anh ta thích cơ thể của mày. Trong đầu vang lên một tiếng nói nói với tôi như vậy.

Tôi cắn chặt môi, cho đến khi cảm giác được nỗi đau đớn.

Không, không được.

Tận hưởng lạc thú trước mắt đi. Dương gia thì sao, họ sống chết đâu liên quan gì đến mày? Nhân lúc Tiêu Long Vũ không ở đây, đi cùng anh ta đi. Thiên thời địa lợi, ông trời ban cho cơ hội, đừng lãng phí.

Không.

Dù sao một ngày nào đó Tiêu Long Vũ cũng sẽ bị hành hạ đến chết. Không phải mày chỉ thích khuôn mặt của anh ta thôi sao? Đỗ Phương đâu có kém Tiêu Long Vũ chứ?

Không.

Mày không thích Đỗ Phương chút nào sao?

Không thích.

. Mày đang nói dối.

Đầu và ngực tôi như muốn nổ tung, đau đến mức muốn nổi điên, lấy hết sức mình chống lại giọng nói trong lòng.

Chỉ có thể nhủ thầm với lòng mình, không, không được, tôi không muốn. . .
. . .

Tôi hoảng sợ thốt ra tiếng hét bị dồn nén, loáng thoáng nghe được tiếng cười của người đàn ông ở đối diện, nhìn tôi từ trên cao xuống, nói ra những câu còn đáng sợ hơn cả ác mộng.

“Người đã không còn là Dương Hoàng nữa thì sống để làm gì?”

Sống làm gì, sống làm gì? Tôi hoang mang hỏi bản thân. Vấn đề vớ vẩn như thế.

“Trước giờ ta vẫn chưa từng thích người. Người không phải là Dương Hoàng, thì chẳng còn ý nghĩa gì với ta nữa.”

Tôi ngơ ngác quỳ trên mặt đất, hai tay ấn sâu trong bùn đất như sắp chảy máu. Lúc lòng tôi đang rối loạn, anh ta bỗng nhiên đưa tay vào tay áo, rút ra một đoạn kiếm màu tím. Im lặng rút kiếm, mũi kiếm đen xì, hoàn toàn tương phản với thanh kiếm xanh ngọc.

Thanh kiếm kia chém thẳng vào cổ tôi.

Tôi bỗng bừng tỉnh, kinh hãi, cầm Thiết Vân lên đỡ. Anh ta xoay cổ tay, thay đổi phương hướng chém về phía ngực tôi. Một ánh sáng diễm lệ hiện lên trong không trung, ánh sáng đỏ như máu tươi, đột ngột cướp Thiết Vân kiếm ra khỏi tay tôi.

Máu tươi vẩy ra, mai rơi đầy áo.

Máu tươi phun ra thậm chí còn bắn tung tóe lên vạt áo của anh ta. Vết thương bị chém rất lạnh, nhưng lại không đau. Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Tôi kinh ngạc nhìn Đỗ Phương, nhìn đôi mắt màu đỏ của anh ta, ra tay độc ác như Tu La. Gương mặt thân thuộc ngày xưa lại cực kỳ xa lạ, như chưa bao giờ quen biết.

Rốt cuộc hạnh phúc khi xưa là ảo giác, hay sự tuyệt tình lúc này là ảo giác?

Tôi không phân biệt được. Cuối cùng vẫn không phân biệt được.

Tôi đã từng muốn bắt chấp tất cả đi theo anh ta, mà bây giờ anh ta lại độc ác muốn thẳng tay lấy mạng tôi.

Tôn Tường Minh từng nói, tôi là người có phúc. Vì Đỗ Phương đối với người khác là tao nhã lịch sự nhưng lại thờ ơ không quan tâm, chỉ riêng tôi là được nâng niu trong lòng bàn tay.

Sao chuyện lại thành ra thế này?

Tôi thất thần nhìn thanh kiếm đang sắp đâm vào tôi, nhưng tôi không trốn, chỉ khàn khàn nói:

“Đỗ Phương.”

Ngay cả chính tôi cũng không tin, có một ngày Dương Quách tôi sẽ thốt ra giọng nói bi thương tuyệt vọng như vậy để gọi tên một người.

Tiếng nói rất nhẹ, còn biến giọng. Bởi vì tôi khóc.

Rõ ràng anh ta có nghe thấy. Tôi nhìn thấy mắt anh ta bỗng nheo lại, mũi kiếm cũng bắt đầu run run. Tôi rút thanh kiếm màu xanh bên hông ra, cản đường kiếm lấy mạng tôi của anh ta.

Kiểm phong chạm vào nhau, phát ra âm thanh chói tai.

Năm đó, tôi từng hỏi anh ta: ‘Sur hồ, hai thanh kiếm này thật giống nhau, có phải là kiếm tình nhân không? Người định tặng cho nương tử tương lai sao?’

Lông mi anh ta khẽ chớp: ‘Sao nào, con muốn có sư nương rồi?’

Tôi cười: ‘Nói đi, người muốn tìm nương tử thế nào?’

Đỗ Phương nghiêng đầu nghĩ, bắt đầu xòe ngón tay: ‘Yêu cầu của sự phụ rất đơn giản. Một phải đẹp như ta, hai phải nghe lời ta, ba phải có tài văn chương, bốn phải hiền lành, năm phải tâm linh tương thông với ta, sáu phải có tiền, bảy.’

Tôi vừa lòng gật đầu: ‘Cô gái hoàn mỹ như vậy, ngoài con ra, chắc không thể tìm thấy trên đời này đâu.’

Cơ mặt Đỗ Phương giật giật mấy cái, xoay người bỏ đi. Thất tha thất thêu không biết đụng phải bao nhiêu cây, cuối cùng vận công bay lên, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Tôi chưa từng nghĩ, thanh kiếm màu xanh nhạt này cuối cùng thật sự nằm trong tay tôi. Tôi bỗng rất muốn cười, ngửa mặt ngã trên đất, đầu ngón tay vì đau đớn mà run run. Chỉ cảm thấy sức lực dần chảy ra khỏi cơ thể theo dòng máu tươi, trước mắt biến thành màu đen, chắc sắp không được nữa rồi. Anh ta tấn công một lần nữa, tôi sẽ biến thành vong hồn dưới kiếm của anh ta.

Phía trước bỗng vang lên một tiếng cười, tôi chật vật ngẩng đầu lên, thì thấy Đỗ Phương cười đến run người, nước mắt rơi lã chã: “Được! Lợi hại! Quả nhiên lợi hại! Làm ta chịu thua rồi! Chẳng trách kẻ nào cũng muốn hồn phách của ngươi!”

Anh ta bỗng thu kiếm lại, nghiêng ngả lão đao xoay người bỏ đi.

Hôm đó, tôi cố hết sức còn lại lết về Hoàng Thành, một mình ngồi trong hành lang của quán rượu uống rượu đến hơn nửa đêm. Rượu cất trong tiệp bị một mình tôi xử lý đến hai phần ba, chương quây lòng dạ hiểm độc và đám người làm nhìn thấy người tôi đầy máu, dáng vẻ hung ác, không dám kêu một tiếng.

Không biết có phải là vì đau khổ đến mức điên cuồng hay không, bình thường tôi uống ngàn chén không say, cuối cùng lại cảm thấy đầu choáng

váng, cảm giác say dần dần chiếm hết tâm trí. Cổ vẫn đau như bị xé rách, mà tôi không quan tâm, cứ để nó đau như thế, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể đè nén được nỗi đau trong lòng.

Người làm tổn thương tôi, đã từng dạy tôi từng chiêu kiếm pháp, từng nét bút tinh tế vẽ ra một giấc mộng đẹp cho tôi, đã từng ôm tôi thật chặt, nói với tôi tôi có thể dựa vào anh ta.

Buồn cười cỡ nào.

Ngày hôm sau, tin tức Đỗ Phương bị đuổi khỏi Liên Giáo truyền ra khắp giang hồ. Bởi vì mắc tội mưu phản, trên đường dán đầy cáo thị truy nã anh ta. Cùng một ngày, triều đình hạ lệnh, phong trưởng nữ của Dương tướng làm tân tướng cùng với thủ lĩnh của Phá Quân Tư đánh dẹp tặc tử.

Nghe đồn tể tướng mới nhậm chức họ Dương tên Lan Tâm, tự Hạo Khanh, xưng là Lan Tâm Khanh Tương, lấy hoa lan ví von nàng tao nhã không vương hồng trần. Hoàng đế tự mình hạ chiếu, nói nàng là người như chim ung, sau này chắc chắn sẽ làm chuyện lớn. Nếu cống hiến cho triều đình, đương nhiên là chuyện tốt, nếu không thể cũng tuyệt đối không làm nàng khó xử, đối xử công bằng.

Tôi không hiểu rõ những thứ này lắm, cứ ngây ngốc dưỡng thương ở Phá Quân Tư.

Nửa tháng sau, Lục Ly đến đây.

“A Tâm.” Về mặt anh ta hình như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói một lời, đặt phong thư Đỗ Phương viết lên bàn.

Tôi ở Phá Quân Tư ngày đêm không ngừng đọc tin tình báo và bản đồ địa hình. Khi đêm khuya yên tĩnh tôi đè nén giọng nói cứng nhắc của mình, không muốn người ta nhìn thấy một mặt yếu ớt của mình.

Tình cảm của Tiêu Long Vũ với tôi mạnh mẽ hơn tình cảm của tôi với anh ta.

Có lẽ trong tiềm thức của tôi luôn cho rằng anh ta chỉ là một đứa bé, chỉ là một thể thân. Ở bên anh ta, tôi không thể cảm nhận được cảm giác tim đập thành thịch khi ở bên Đỗ Phương. Nhưng hôm nay tôi mới biết mình sai rồi. Anh ta ở trong lòng tôi rất quan trọng, khoảnh khắc mất đi giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào tim, đau đến mức nước mắt trào ra, không kiềm chế được.

Đêm gặp chuyện không may đó, trước khi ngủ anh ta vẫn còn thở dài với tôi: A Tâm, nàng dựa vào ta thêm chút nữa thì sẽ chết sao? Nàng cứ không dựa vào ta. Ta đây đành phải dựa vào nàng thôi.

Nói xong liền mặt dày dịch đến ôm lấy tôi, cọ cọ hai cái, như đứa bé được ăn kẹo, hài lòng thiếp đi.

Nhưng giờ anh ta ở đâu? Con người ta tại sao chỉ khi mất đi rồi, mới hiểu đối phương quan trọng?

Trước khi xuất phát, Tôn Tường Minh đi suốt đêm đến tìm tôi, nhắc tôi ngàn vạn lần không được đi tìm Đỗ Phương. Anh ta nhất định sẽ giết tôi.

Không được, không được. Tôi phải đi cứu Tiêu Long Vũ, tôi cũng phải báo thù cho cha mẹ tôi.

Tôi yên lặng nhìn Tôn Tường Minh, chỉ cảm thấy thế sự xoay vần, có lẽ chúng tôi thực sự không thể quay về như trước được nữa.

Mà tôi không ngờ, lần gặp này lại là vĩnh biệt.

Từ đây, trên đời này không còn Dương Lan tâm nữa.

p.s: Haiz, Phương thiếu yêu Dương Hoàng, ko yêu Dương Quách. Đúng là chỉ có bạn nhỏ Tiểu Long Ngốc mới thèm cái chữ nuôi tồn com như bạn Quá nhi thôi =v=

p.s 2: Hết quyển 2 rồi, chuẩn bị ngược nào :3

-----oOo-----

Chương 48: Bản ghi chép quá trình trưởng thành của Tiêu Long Nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Thật sự không thể giấu được vườn xuân sắc ấy, để một tên tiện nhân trèo tường vào! Dám cướp vợ của ta! Chờ ta ăn sạch sành sanh rồi, người có lợi hại cỡ nào cũng không cướp được nữa! ! !】

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Khi Tiêu Long Vũ vẫn còn là một cậu bé, có một ngày, tiểu thư đồng của cậu tới báo rằng trong phủ có một cô gái thần bí mới đến, ở phòng phía đông, được lão gia tiếp như khách quý.

Tục ngữ nói tò mò hại chết con mèo. Tiêu thiếu gia tò mò, thế là từ đây cậu đã bắt đầu bước đi trên con đường không lối về.

Cậu thay quần áo dẫn theo thư đồng đến phòng phía đông, trên đường đi còn tập đi tập lại rất nhiều chiêu đùa giỡn con gái nhà lành. Mấy chiêu đó đều là lần trước cậu đến doanh trại của cha mình học được. Sau lần đó về cậu thử trêu mẹ mình, kết quả bất hạnh bị cha cậu bắt gặp, vì thế nửa tháng sau má trái của cậu luôn sưng hơn má phải một phần ba.

Tiêu Long Vũ vô cùng căng thẳng, bước nhanh qua hành lang gấp khúc, đi thẳng đến phòng phía đông.

Sau đó, cậu gặp Dương Hoàng.

Chỉ thấy nàng nhắm mắt dựa vào cột đình giữa hồ, mặt mày như vẽ, váy dài màu xanh, mái tóc đen búi cao, tư thái cao nhã. . . Còn nhớ hôm đó ánh

nắng chói chang, nhưng mặt trời nóng nực cũng không sánh bằng dáng người nóng bỏng của nàng. Khoảnh khắc nhìn vào mắt nàng, tim cậu như ngừng đập.

Là. . . Một cô nhóc?

Nhưng cô nhóc kia dường như không nhìn thấy cậu, ánh mắt không hề có tiêu điểm lướt qua cậu, nhìn về hướng xa.

Thư đồng thấy vẻ mặt kinh sợ của Tiêu Long Vũ, vừa cầm khăn lau nước mũi cho cậu, vừa xúi giục: “Thiếu gia, nuôi dưỡng từ nhỏ rất có lợi, không chỉ có thể uốn nắn tính cách theo ý mình mà còn có thể tùy ý trêu chọc, sau này còn có thể lấy làm vợ!”

Tiêu Long Vũ nghe vậy kích động, ma chướng , vội lao về phòng mất ăn mất ngủ vạch ra một kế hoạch.

Đáng tiếc kế hoạch này không thể phát huy tác dụng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, cậu lén chạy đến phòng Dương Hoàng, nhìn thấy nàng vẫn đang rúc trong chăn ngủ giống hệt con sâu róm.

Cậu nhón chân đi tới, chọc chọc cái má bánh bao của nàng, sau đấy cúi đầu về phía miệng nàng. . .

Bốp.

Dương Hoàng bị hôn tỉnh. Đôi mắt mơ màng chớp vài cái, rồi giơ tay lên lau miệng, xoay người ngủ tiếp tục.

Thư đồng thò đầu ra từ khe cửa, mắt đảo nhanh như chớp: “Thiếu gia, người vô dụng quá, hôm qua bị bơ thì thôi, nhưng sao ngay cả hôn cũng bị bơ vậy. . . .”

Tiêu Long Vũ bối rối gãi gãi đầu: “Nhưng. . . Ta cứ cho rằng nàng chắc chắn sẽ quỳ gối dưới sắc đẹp của ta.”

Thư đồng lập tức nôn ọe, vừa nôn vừa giải thích: “Thiếu gia, tôi chỉ ăn cơm trưa quá nhiều thôi, tuyệt đối không phải đang bắt kính với người đâu. . . .”

Mỗi ngày trôi qua, Tiêu Long Vũ cứ lớn vồn quanh mỹ nhân lạnh lùng. Nhưng Dương Hoàng vẫn chẳng nói câu nào, mỗi ngày tỉnh lại đều ngẩn người, nói chuyện với nàng, nàng cũng không phản ứng.

Nhưng Tiêu Long Vũ vẫn bám riết không tha, đêm nào cũng chạy đến phòng nàng ngủ với nàng, buổi sáng cùng trèo lên nóc nhà xem mặt trời mọc, sau đấy lại lén chạy về, không để thị vệ phát hiện ra.

Hôm đó, Tiêu Long Vũ ở trong sân thôi sáo cho Dương Hoàng nghe. Thôi xong một khúc, giơ tay ra nhéo mặt nàng: “Hoàng Nhi, vi phu thôi có hay không?”

Lúc cậu đang nhéo vô cùng vui sướng, bỗng cảm thấy gương mặt dưới tay giật giật, sau đó bỗng có tiếng gào:

“Cậu là ai? ! Sao lại véo tôi! ! !”

Tiêu Long Vũ hốt hoảng, ngẩn người. Sau đấy bỗng ném cây sáo đi, bế thốc bé gái lên. Cậu suốt ngày được ‘nuôi thả’ bên ngoài nên sức khá lớn, nâng nàng lên, rồi lại ôm vào lòng, sau đấy lại nâng lên, lại ôm, cứ lặp lại như thế, miệng còn không ngừng vui sướng la hét: “Hoàng Nhi! Nàng nói được rồi ! Nàng nói được rồi !”

Hồn Dương Quách vừa xuyên vào cơ thể Dương Hoàng bị cậu tung đến mức đầu óc choáng váng, không nói được gì, chỉ có thể hoảng sợ hét toáng lên.

Tiêu Long Vũ hưng phấn đủ rồi mới đặt nàng xuống, cười tủm tỉm nhìn nàng nói: “Thật tốt quá, Hoàng Nhi nói được rồi, nào, gọi phu quân đi.”

Dương Quách híp mắt nhìn cậu ta, không nói một lời, chẳng phải cô bé đang phát sốt, nằm li bì trên giường ở nhà trẻ sao? Sao lại.

Nằm mơ! Đúng, chắc chắn là đang nằm mơ!

“Giấc mơ này thật quá.” Cô bé giơ tay véo thịt trên mặt Tiêu Long Vũ, “Thật quá, còn co dãn giống thịt heo.”

Nhưng Tiêu Long Vũ không để ý đến sự tức giận của cô, khịt mũi, bàn tay nhỏ nhỏ mồm mĩm lắc lắc tay nàng, nói khẽ: “Hoàng Nhi, nàng gọi ta một tiếng phu quân đi, sau này nàng là nương tử của ta đó, nàng gọi đi ~~~”

Dương Quách không thể tin nổi nhìn cậu, lắc lắc đầu.”Sau này tôi lớn tôi muốn gả cho Tiểu Cường lớp bên cạnh cơ.”

Xong lại thêm tiếp một câu: “. Không phải cậu bị bệnh đấy chứ?”

Trái im non nớt của Tiêu Long Vũ vỡ vụn.

Đương nhiên sự việc sẽ không kết thúc như vậy.

Hai năm sau.

“Rốt cuộc là nghiệt duyên gì đây.” Dương Quách khinh khỉnh xoay ngoắt 180 độ, bắt đắc dĩ thở dài, “Sao lần nào tôi bị sốt, nằm mơ cũng gặp được cậu vậy?”

Tiêu Long Vũ cười tủm tỉm không nói.

Tất cả mọi người coi thường nàng, cảm thấy nàng ngốc. Chỉ có cậu biết, nàng thính thoảng rất thông minh, thông minh hơn bất cứ ai, tốt hơn bất cứ ai. Nếu nàng có thể ở bên mình cả đời thì thật tốt. Người khác đều không thích nàng, mình sẽ tốt với nàng, tốt gấp trăm lần nghìn lần, tất cả dành hết cho nàng.

Năm đó, thiếu gia Tiêu phủ Tiêu Long Vũ chín tuổi.

Rốt cuộc người muốn giết nàng vẫn tìm đến.

Cậu dẫn nàng chạy chạy trốn khỏi phủ, đến khi kiệt sức thì gặp được giáo chủ Liên Giáo. Nhưng khi tỉnh lại thì nàng đã không còn ở bên cạnh. Đó là lần đầu tiên cậu cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng của đời người. Một đêm nhà tan cửa nát, chẳng còn lại gì.

Nhưng cậu vẫn luôn tin rằng tuy thiên hạ rộng lớn, nhưng một ngày nào đó cậu sẽ tìm lại được nàng.

Cậu không ngờ sẽ gặp Dương Quách ở Liên Giáo. Nàng không thay đổi chút nào, nhưng lại mặc đồ nam, hơn nữa cũng không nhận ra cậu.

Trên danh nghĩa cậu là học trò của Đỗ Phương, nhưng Đỗ Phương chưa từng dạy võ công cho cậu. Cậu chỉ học theo Dương Quách. Cậu rất thích gọi nàng là A Tâm. mấy năm liền, Đỗ Phương cũng không để ý đến họ. Cậu và Dương Quách ở trong cùng một sân, hôm nào hai người cũng ăn cơm cùng nhau, cùng nằm trên nóc tiểu viện ngắm trăng, nhìn bầu trời đầy sao đẹp như trong mộng.

Lần đầu tiên cậu có cảm thấy nguy hiểm là lúc mười lăm tuổi.

Hôm đó, Dương Quách nằm trên nóc nhà, vắt tay lên gối đầu, ngáp một cái nói khẽ: “Áo Trắng, hôm nay lúc ta đi gặp sư phụ, người hỏi ta đã định thành thân chưa.”

Ầm một tiếng, Tiêu Long Vũ kinh hãi, nội thương. Tên hồ ly tinh không biết xấu hổ Đỗ Phương kia! Cậu cảm thấy Đỗ Phương có vấn đề, chắc chắn đã biết A Tâm của cậu là mỹ nữ từ lâu rồi nên có mưu đồ!

Đúng là không thể giấu được vườn xuân sắc nên để cho một tên tiện nhân trèo tường vào! Dám tới cướp vợ ta! Ngộ nhỡ A Tâm không chịu được dâm uy, theo hắn ta thì làm sao bây giờ?! Dù mấy năm nay cậu đã trở thành một thiếu niên đẹp trai ngời ngời, nhưng người ta dường như đã ra tay từ lâu rồi.

Không được! Không đợi được nữa! Ta phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế! Chờ đến khi ta ăn sạch sành sanh rồi, người có lợi hại đến mấy cũng

không cướp được nữa !!

Nghĩ đến đây, Tiêu Long Vũ lặng lẽ nhìn Dương Quách bên cạnh. Dưới ánh trăng, đôi mắt nàng nhắm lại, lông mi dài như hai cái quạt nhỏ, in trên gương mặt trắng ngần, rung nhẹ nhẹ. Rõ ràng không quyến rũ, nhưng khi cậu nhìn vẫn thấy tim đập thình thịch.

Nếu không. . . . Thì hôm nay luôn?

Nghĩ đến đây cậu không khỏi đỏ mặt, tay cũng run run. Cậu kích động liếm môi, ý nghĩ này khiến cậu căng thẳng và hưng phấn. Ta. . . . Hôm nay. . . . Hôm nay liền. . .

Ừ. Phải lấy ít thuốc trong phòng Lục Ly, hay là tìm cây gậy đánh nàng bất tỉnh luôn? Không được, bây giờ mình vẫn chưa phải đối thủ của A Tâm, nếu sảy tay sẽ để lại ám ảnh không tốt cho nàng. Hay là kê thuốc, kê thuốc, kê thuốc. Nếu không, lập tức xuống núi vào trấn làm một ít. Ừ.

Dương Quách nghiêng đầu nhìn Tiêu Long Vũ, chỉ thấy đôi mắt cậu đỏ ửng, ngơ ngác nhìn về phương xa, nước miếng cứ chảy ròng ròng. Nàng giơ tay quơ quơ trước mặt cậu, không có phản ứng, cuối cùng không nhìn được nữa, cóc đầu cậu.

Tiêu Long Vũ đang đắm chìm trong thế giới ý dâm của mình, cái trán bỗng đau dữ dội, cậu sợ hãi hét lên, lăn thẳng từ nóc nhà xuống.

Cuối cùng cậu vẫn không kịp thực hiện được kế hoạch ăn sạch sành sanh của mình. Bởi vì, kẻ thù của cậu xuất hiện.

Cậu không thể để Dương Quách gặp nguy hiểm, vì thế cậu nghĩ ra một mưu kế vụng về, tự tay đẩy nàng rời xa mình. Nhưng Dương Phượng kia sao có thể so được với nàng. Đêm nàng ra đi, trong giấc mơ của cậu đều là nàng. . . .

A Tâm, A Tâm, nàng ở đâu? Đỗ Phương có chăm sóc tốt cho nàng không, hay là mặc kệ nàng sống chết?

Khi cậu chạy như điên trong đám cháy, trái tim đập rất mạnh. Khi đó cậu vẫn chỉ là thằng nhóc ngốc nghếch không có kinh nghiệm giang hồ, không phản ứng kịp với biến cố bất ngờ, sau đấy nàng được người khác cứu.

Cậu muốn gặp lại nàng, muốn nghiêm túc nói cho nàng biết: tuyệt đối không có lần sau, tuyệt đối không có lần sau. Cậu sẽ luôn luôn ở bên nàng, đời đời kiếp kiếp, chỉ làm đồ đệ thôi cũng không sao.

Bọn họ sẽ có tương lai xán lạn tuyệt vời, mùa xuân tháng ba cùng ngắm dương liễu bên bờ Giang Nam; mùa hè đến đại mặc thảo nguyên, giờ roi thúc ngựa, dựa vào nhau uống rượu sưởi ấm. Sau đấy lại đến Tây Vực, nàng thích ăn đồ ngọt, họ sẽ ăn nho và dưa ngọt; còn cả Đại Lý và đất Thục.
.....

Nhưng vận mệnh lại không cho cậu cơ hội này. Chuyện xảy ra rất nhanh, cậu và A Tâm đều bị Đỗ Phương trục xuất khỏi sư môn.

Rồi sau đó, A Tâm bị Đỗ Phương giết.

.....

Cậu nhớ rõ từng lời nàng nói với cậu, đừng khóc, đáng về bất cần đời hợp với đệ nhất.

Nàng nói, hãy sống tốt, chúng ta vẫn có thể gặp lại.

Cho nên cậu vẫn luôn chờ.

Cho dù phải đợi đến chết, đời sau, kiếp sau sau nữa, cậu cũng phải gặp lại nàng.

Sau đấy ôm chặt lấy nàng, cả đời không buông ra.

Bảy năm sau, hắnl trở thành nhị đệ tử Kế Môn Tiêu Long Vũ tiếng xấu khắp nơi, phong lưu lại hạ lưu, đề tiện lại vô sỉ, hái hoa ngắt cỏ trên chóc thị phi khắp nơi.

Hôm đó, ánh mặt trời dịu dịu chiếu xuống đình viện Kế Môn, gió cũng đang thổi, hắnl đi từng bước đến trước mặt bóng dáng quật cường đang quỳ dưới đất.

Khuôn mặt quen thuộc như vậy, nhưng hắnl cũng không dám nhận. Hắnl như rơi xuống vực sâu, vội vàng muốn chứng minh. Có lẽ hắnl đã biết đáp án là gì rồi, nhưng vẫn còn thứ gì đó khiến hắnl không dám đối mặt.

Hắnl nắm chặt cổ nàng, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai? Vào bằng cách nào?”

Rõ ràng nàng không biết võ, như con thú nhỏ không chịu khuất phục giấy dựa trong tay hắnl. Nhưng lúc nào hắnl cũng nhìn thấy nàng trong đôi mắt kia.

“Anh. . . Anh tên Tiêu Long Nữ? ? !”

Ngón tay chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng, xúc cảm ấm áp mềm mại, khiến hắnl không dám dùng sức. Nàng là bảo bối đã mất mà lại tìm lại được, sắc sỡ loá mắt, giống như chú chim tự do tự tại.

Muốn hôn thì hôn, còn sợ hôn vỡ.

Nàng đã trở lại.

-----oOo-----

Chương 49: Cầm thú trở về

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Cái loại âm u nham hiểm thế này. Sao năm đó bà đây không cần chết huỳnh luôn cho rồi. 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

“Gió ơi gió nhẹ nhàng ca hát, phải thật kiên cường, mắt đi chỗ dựa vẫn phải tiếp tục tiến lên...”

Tôi ngồi trên cây liễu cạnh cái ao sau núi Phá Quân Tư, ngâm nga điệu dân ca, giám sát Tiêu Long Vũ làm việc. Tiêu osin xắn áo choàng và tay áo đứng trong hồ nước cạn cách đó không xa bắt cá.

“Nàng kiềm chế chút đi, đừng có đung đưa, vẫn bị thương, cẩn thận ngã đấy.” Anh ta lo lắng nhìn tôi mấy lần.

Tôi khoanh tay trước ngực hừ hừ hai tiếng, lên mặt tiếp tục uốn éo: “Huỳnh cứ để kệ muối. Nhanh lên, muối muốn ăn cá... Á á á...”

Còn chưa nói xong, móng tôi trượt xuống, sắp trượt khỏi cái cây rồi.

Thân thể này rõ là. Quá yếu. Không phải là tôi ghét bỏ cơ thể vốn có của mình, nhưng cơ thể Dương Hoàng dù gì cũng đã luyện võ hơn bảy năm, mười sáu mà thể lực như Conan. Muốn sức khỏe có sức khỏe, muốn thể lực có thể lực, muốn linh hoạt có linh hoạt, muốn chân có chân, muốn eo có eo, muốn ngực có ngực. . . . Khụ, nói hơi lạc đề rồi.

Nhưng từ khi trở về thành Dương Quách, tôi chỉ có cảm giác mười sáu năm nhọc công khổ sở bỗng tan biến ngay trước ngày thành công. Thân thể này thật sự quá yếu, uống phí tôi đầy bụng kiếm pháp quyền pháp nội công, kết quả lần đầu tiên luyện kiếm lỗ để kiếm vắng khỏi tay suýt nữa thì chém phải chân mình.

Điều này thật sự khiến tôi bức tức.

Chẳng qua, tôi tin tưởng chắc rằng chỉ cần linh hồn của tôi vẫn là Dương

Quách có tài có diện mạo có phẩm đức có lễ tiết, một ngày nào đó tôi có thể trở thành Thành Cát Tư Dương Quách quét thảo tam giới, danh chấn Ngũ Hành một lần nữa.

Nhưng giờ phút này lại không cho phép tôi nghĩ nhiều như vậy, cơ thể gây yếu của tôi đu đưa trên cành cây, chỉ kịp thoáng thấy Tiêu Long Vũ vội vàng chạy tới. Anh ta chân trần dẫm lên tảng đá, giống con ếch không ngừng nhảy lung tung, cuối cùng đành phải vận công bay đến, trong tay còn đang cầm một con cá to vẫn cứng đầu quật tới quật lui.

Nhưng đã không kịp nữa. Chỉ nghe thấy ‘bồm’ một tiếng, tôi cắm đầu ngã vào ao. Trước mắt đều là nước. Tôi bỗng nhớ tới năm đó rơi xuống vực xuyên đến Liên Giáo, cũng là ngã xuống cái ao như vậy.

Việc tôi rơi xuống vực đối với Tiêu Long Vũ chỉ là chuyện nửa tháng trước, nhưng với tôi thì đã là nhiều năm trước rồi. Nếu không có cú ngã này, có khi tôi cũng quên mất.

Trong đầu mơ mơ hồ hồ thoáng qua vài ký ức. Xuyên Vân Kiếm Pháp giữa ngọn lửa hùng hực, dưới ánh trăng ánh mắt của người đàn ông áo trắng say lòng người, còn có nụ hôn không thờ nổi đó... đều như chuyện kiếp trước. Tôi bỗng nghi ngờ liệu có phải mình thực sự đã từng yêu một người đàn ông không, thật sự nghĩ muốn bỏ đi cùng anh ta, quy ẩn giang hồ, tới khi tóc bạc trắng, dặt tay đến già.

Đúng rồi. Người đàn ông kia tên là gì? Tôi quên thật rồi.

Tiêu Long Vũ vươn tay vớt lấy tôi, ôm vào ngực đi lên bờ, dịu dàng cười nói: “Thấy chưa, ngã rồi đấy. May mắn vì phụ nhanh tay, không thì nàng nuốt hết rùa trong hồ rồi.” Nói xong còn rút khăn ra lau mặt cho tôi.

“Huynh có thể đừng mơ mộng quá đáng được không?” Cái giọng điệu này của anh ta làm tôi sồn da gà, tránh khỏi tay anh ta, cướp cái khăn lau nước trên tóc, “Ai là vợ huynh!”

Tiêu Long Vũ được cười cười giận dữ: “Nương tử, năm nàng mười lăm tuổi, bị khí chất phong độ của ta quyến rũ, chạy tới chủ động hôn ta. Sư phụ

nàng nhìn thấy cảnh đó, mới để chúng ta thành thân. Không ngờ nàng ngã xuống vực lại quên mất chuyện đó.”

Lượng tin tức trong câu nói của anh ta thật sự là quá tải.

Tôi đứng dậy ném khăn lên mặt anh ta, chống nạnh tức giận nói: “Cút! Rõ ràng là năm huynh mười tuổi cưỡng hôn muội chín tuổi, sau đấy chạy đến chỗ sư hổ xin cầu hôn! !”

Tiêu Long Vũ chậm rãi lấy khăn trên mặt xuống, cười cười. Mà tôi không biết vì sao lại cảm thấy nụ cười này cực kỳ đáng sợ.

“A Tâm.”

. Không tốt, bị anh ta lừa rồi! Lúc này nên giả vờ mất trí nhớ.

“Nàng nhớ ra rồi?”

Có người nói, căn cứ để đoán xem nụ cười là thật hay giả chính là khóe mắt người đó có nhăn khi cười hay không. Cho nên tôi có thể khẳng định, Tiêu Long Vũ hiện giờ. Rất nguy hiểm.

Quả nhiên, một giây sau nụ cười giả tạo của anh ta không giữ được nữa rồi.

“Giỏi lắm! Hả? !” Anh ta cắn răng, thô bạo tóm lấy cổ áo tôi, nhắc lên, “Nửa tháng này đùa vui không? Ta. . . A! ! ! Dương Quách! Nàng là chó à? ! !”

Tôi cắn tay anh ta. Xấu mặt chưa, Tiêu Long Vũ!

Anh ta vừa buông tay ra, tôi liền chạy đi với vận tốc ánh sáng.”Huynh đợi đã! Đừng tới đây! Muội phải nghĩ xem nên dùng giọng điệu gì nói chuyện với huynh. Rất bối rối.”

Thừa dịp anh ta sững sờ, tôi lấy áo choàng trốn thẳng.

Nói thật, tuy rằng từ mười lăm năm trước xuyên về đây đã hơn nửa tháng

rồi, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt anh ta thế nào. Gọi anh ta là đồ đệ, tôi đã không còn là Dương Lan Tâm nữa rồi; Gọi sư huynh, đã ngủ cùng giường rồi; Là người trong lòng. Xin hỏi bạn đã từng thấy người trong lòng nào động chút là đánh mình chưa.

Áo Trắng thuần khiết lương thiện chính trực trước kia, mấy năm nay đã phải trải qua cuộc sống máu chó đến mức nào mới biến thành cái loại. . . Âm u nham hiểm thế này. Sao năm đó bà đây không cắn chết huynh luôn cho rồi.

Tôi vừa mắng vừa chạy về phòng mình, còn chưa thấy phòng mình đâu, nửa đường bỗng dừng lại xuất hiện một tên Tư Đồ Giáo Kim.

Chỉ thấy Tư Đồ Lượng cos Lưu Tường nhảy qua một bụi hoa xinh đẹp, chạy thẳng về phía tôi. Trong đầu tôi hiện lên nụ cười lạnh lùng trên mặt anh ta ngày đốt cháy Dương phủ, trong lòng không khỏi run lên.

Ngày đó Phá Quân tư tổn thất nặng nề, người được phái đi ngoại trừ Tư Đồ Lượng thì cơ bản đều bị Đỗ Phương ‘làm thịt’ hết rồi. Sau này khi tôi trở thành Lan Khanh đến Phá Quân Tư, dù là cấp trên của anh ta, nhưng anh ta luôn lãnh đạm với tôi, dường như có chút oán hận tôi lúc đó không ra tay giúp đỡ.

Ngày đại chiến đó, không biết có phải anh ta cố ý hay không, tôi cảm chân Đỗ Phương trên vách núi chừng nửa canh giờ mà viện binh anh ta dẫn mãi không đến. Chuyện xảy ra sau khi tôi chết, thì lại càng không rõ. Tóm lại người này không đơn giản, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Huynh muốn tìm tôi đánh nhau sao? !” Tôi bắt đầu xắn tay áo. Tuy giờ tôi không có kiếm Thiết Vân, nhưng tôi còn có nắm đấm.

Tư Đồ Lượng yên lặng lùi về phía sau một bước: “Lan Khanh đại nhân, đừng kích động. Ta chỉ muốn hỏi mấy vấn đề.”

Tôi im lặng, chờ đợi câu tiếp theo của anh ta.

“Đại nhân khôi phục trí nhớ rồi sao?”

Tôi nhú mày gật đầu.

“VẬY.” Anh ta tiến lại gần tôi, nhẹ giọng hỏi, “Chừng nào chúng ta đi giết Đỗ Phương?”

Nghe thấy cái tên đó, tay tôi run lên, nhưng mặt vẫn không biến sắc: “Tiểu Lượng, một hiện giờ không phải boss hắc ám mà là tổ chức hắc ám rồi. Chúng ta muốn tiêu diệt thì cũng phải diệt Cúc Trạch Cung.”

Lúc này đến lượt Tư Đồ Lượng im lặng.

“Thật ra bây giờ Đỗ Phương đối xử với cô không tồi. Ít nhất trong cuộc chiến cướp bảo tháng trước không ra tay hạ sát cô, còn nhảy xuống vách núi đen cứu cô.” Bên cạnh bỗng có giọng đàn ông vang lên. Quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tề Hoài Vương Lục Ly ngày xưa.

Tôi coi thường xùy xùy một tiếng. Tên Đỗ Phương đó chắc chắn là cung thần nông, rất độc ác, nhưng trí nhớ không tốt. Người đàn ông đeo mặt nạ đó tám phần là đã quên chuyện giết tôi năm nào rồi. Nhảy xuống vách núi cứu tôi? Đùa à, hai lần ra tay độc ác với tôi, anh ta ước gì tôi chết luôn thì có.

Lục Ly thấy tôi lườm anh ta, vội tỏ vẻ lấy lòng: “Tiểu Quách, cô yên tâm, ta tuyệt đối đứng về phía cô. Nhưng Đỗ Phương với cô. Cô nghĩ lại xem, năm đó hắc lạnh lùng với mọi người, nhưng luyện kiếm với cô thì lại rất. . . . Dịu dàng!”

Tôi gật đầu.”Ừ, bắn 12 phát tên biến ta thành con nhím, quả thật là dịu dàng đến chết.”

Hai người này cuối cùng cũng câm miệng.

Tôi lạnh lùng lườm họ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các huynh yên tâm. Nếu gặp lại hắc, bà đây nhất định sẽ hành hạ hắc đến chết, nghiền xương thành tro! !”

Lúc tôi về phòng đã có một thứ đang ngồi chờ tôi rồi.

Tôi ngáp một cái, nhìn Voldemort ngồi trong phòng ngoe nguẩy cái đuôi. Tôi cảm thấy bây giờ tôi rất vui vẻ. Tuy Đỗ Phương đi rồi, nhưng anh ta vẫn để Voldemort của tôi sống. Tôi vẫy tay ý bảo nó lui ra. Tuy Voldemort là con của A Hoàng, cũng không phải là người, nhưng tôi vẫn không có can đảm thay quần áo trước mặt nó.

“Đi đi đi, tao muốn thay quần áo, đừng có nhìn trộm.”

Tôi vừa cởi quần áo, cửa phòng đã bị đẩy ra.”Dương Quách rút cuộc nàng. .
. A! !”

Tên chết tiệt nào đó không gõ cửa bị tôi ném thẳng bình hoa vào mặt.

Tôi vội vàng mặc bừa quần áo vào, xắn tay áo, chân giẫm lên ghế: “Su phụ không dạy huynh vào phòng con gái thì phải gõ cửa trước à? !”

“Nàng là vợ ta!” Tiêu Long Vũ không phục gào lên.

“. Huynh đừng có nói linh tinh! Vợ nào, muội là chủ nợ của huynh! Không có tiền trả thì muội nói gì huynh phải nghe theo!” Tôi giở trò ngang ngược.

Trên tên ngọc này nổi gân xanh. Tôi không sợ chết lại thêm một câu: “Thế nào, không phục à? Huynh đánh muội đi, đánh muội đi!”

“Nàng. . .”

“Gọi ai đấy! Gọi cái gì mà gọi?! Huynh đã từng thấy nữ hiệp nào xinh đẹp đoan trang hiền lành lương thiện lễ phép tiết kiệm vô địch thiên hạ chưa? ! Nhớ cho muội, muội họ Dương, tên Dương Quách!”

Mặt Voldemort và Tiêu Long Vũ trong chớp mắt liền tái đi, cúp đuôi chạy biến.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài vang lên tiếng nôn.

Thôi. Tôi ngồi vào trước gương soi mặt mình. Đến cả Đỗ Phương còn cảm thấy tôi là mỹ nhân, chẳng lẽ tôi không thể là một mỹ nhân sao?

Đương nhiên, khi đó Đỗ Phương vẫn là sư hổ của tôi, vẫn chưa bị phát hiện là gian tế phái mưu phản, bị Phá Quân Tư và tứ đại môn phái truy nã.

Mỗi sáng khi tôi gặm chân gà trong nhà ăn Phá Quân Tư, đều có thể nghe thấy mọi người xung quanh chỉ vào tôi xì xào bàn tán: “Năm đó Lan Khanh đại nhân can đảm truy bắt tặc tử bảy ngày bảy đêm, cuối cùng một mình địch lại chúng, bị tặc tử bắn mười hai mũi tên. Ai không khen nàng khí phách chứ.”

Tôi lười nghe họ nhiều lời. Kể đi kể lại, đơn giản vẫn là mắng Đỗ Phương là đồ tiểu nhân gian nịnh khi sư diệt tổ, âm hiểm giả dối, vong ân phụ nghĩa. Mỗi lần tôi nghe xong đều về phòng ngủ, tỉnh lại liền phát hiện trên gối không hiểu sao lại ướt.

Tôi cảm thấy mình cần đi chữa mắt, sao ngủ mà cứ chảy nước mắt chứ?

Thật ra tôi cũng từng lặng lẽ kiểm điểm, cảm thấy mình đâu có tốt như họ nói. Tôi không có tình cảm sâu đậm với Dương gia, lại biết chắc Tiêu Long Vũ nhất định sẽ bình an vô sự, cho nên tôi chỉ muốn tìm Đỗ Phương nghe anh ta giải thích mà thôi.

Kết quả lại thành Dương Lan Tâm vì diệt trừ thế lực hắc ám quên cả sống chết, anh dũng hy sinh.

Hôm đó, sau bảy ngày bảy đêm cưỡi ngựa đuổi giết Đỗ Phương, cuối cùng tôi cũng đuổi kịp anh ta ở vách núi. Anh ta dường như cũng bị dồn vào đường cùng rồi, không chạy, chỉ đứng trên vách núi cúi đầu nhìn tôi như nhìn ruồi bọ.

Anh ta nói: “Tiến thêm bước nữa, ta sẽ giết ngươi.”

Có lẽ anh ta nghiêm túc, nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Vì thế tôi tiến lên vài bước, hét to:

“Đỗ Phương!”

Đó là hai chữ cuối cùng của tôi dưới thân phận Lan Khanh.

Câu trả lời cho tôi, là 12 mũi tên.

Tôi vốn đã kiệt sức, cố gắng tránh được mấy mũi tên, bỗng cảm thấy cánh tay phải đau dữ dội, Thiết Vân kiếm trong nháy mắt rời khỏi tay. Tôi lao đảo vài bước, cúi đầu nhìn máu tươi đầm đìa trên cánh tay.

Tôi sững sờ ngẩn đầu, nhìn anh ta đứng dưới bóng vách núi. Áo choàng đen bị gió cuốn, sợi tóc phấp phới trong ánh sáng mờ, khuôn mặt như thần ẩn giấu sau cung tiễn, như rắn nhắm vào tôi.

Mũi tên nhọn trong giây lát đã ở trước mắt, đó là tốc độ và sức lực cực hạn mà anh ta có thể bắn.

Hóa ra anh ta lại muốn giết tôi đến vậy.

Thân thủ của tôi vốn kém anh ta, chuyện tới nước này lại càng không trốn được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên đâm vào ngực trái của tôi, xuyên thẳng qua tôi.

Tôi như nghe thấy tiếng cười dữ tợn của Thần Chết, nổi đau trên người biến mất, cho đến khi mọi tri giác đều dần đi xa. Tôi mở to hai mắt, dùng chút thần trí cuối cùng yên lặng nhìn anh ta, tỉnh táo đếm số mũi tên anh ta bắn về phía tôi.

Một, hai, ba, bốn.

Mũi tên sau nhanh hơn mũi tên trước, mũi tên này tàn nhẫn hơn mũi tên kia.

Tròn 12 tên. Sau mũi tên trí mạng, anh ta lại bắn thêm mười tên nữa.

Mũi tên cuối cùng là giữa trán.

Tôi nằm ngửa trong vũng máu, nhìn người đàn ông đứng trên vách núi như một pho tượng giương cây cung trong tay lên. Ánh mắt anh ta lạnh như băng làm người ta ớn lạnh.

Tôi bỗng thấy nghi ngờ. Rốt cuộc anh ta hận tôi đến mức nào? Hận đến mức muốn giết tôi như vậy?

Hồn phách như rời khỏi cơ thể, phiêu đảng giữa không trung, nhìn xuống cơ thể của mình nằm trên đất đang lạnh dần. Xa xa hình như có tiếng của Lục Ly và Tiêu Long Vũ, mà tôi cuối cùng cũng không nghe được.

Có lẽ là ảo giác thật, khi tôi mờ mịt bay qua bên cạnh Đỗ Phương, tôi nghe thấy anh ta ghen ngào. Nhưng khi tôi quay đầu, lại nhìn thấy một cô gái đứng sau anh ta.

Là Dương Phụng.

Trái tim tôi như bị bóp nghẹt. Tôi từng nghĩ rằng mình là đệ tử của anh ta, tri kỷ của anh ta, người yêu. . . Của anh ta.

Hóa ra tôi chưa từng là gì cả.

Tôi chưa từng hiểu anh ta.

Khi tôi tỉnh lại khỏi giấc mơ, Tiêu Long Vũ vừa thay thuốc cho tôi xong, đang thay đồ ngủ cho tôi. Tôi đầm đìa mồ hôi thở hổn hển tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt anh ta.

Anh ta không bối rối chút nào, cũng không nhân cơ hội lợi dụng, chỉ cúi người lặng lặng nhìn tôi. Mặt cách nhau gần như vậy, sắp dán vào mặt tôi đến nơi rồi.

“Lại gặp ác mộng à?” Anh ta nhẹ nhàng nói.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta rất rất lâu, cuối cùng khẽ nói: “Đỗ Phương.”

Mặt anh ta tối sầm, nheo mắt lại rồi đè trán tôi.

“Nàng gọi ai đấy? ! !”

Không đến mấy giây sau lại thêm một câu: “. Dương Quách! Nàng dám trèo tường? !”

-----oOo-----

Chương 50: Huỳnh cú nhanh cho ta!

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Nàng sợ gì chứ, đã là vợ chồng già rồi, trên người nàng còn có chỗ nào mà ta chưa thấy đâu? 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

“. Dương Quách! Nàng dám trèo tường? ! !” Tiêu Long Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, nói cũng chẳng rõ.

Tôi chớp mắt mấy cái, rồi dụi dụi, mới nhìn thấy gương mặt anh ta trong bóng đêm. Tôi thở dài, mơ màng nói: “Tiêu Long Nữ, huynh tránh ra đi, nóng quá.”

“Hừ. Nàng mà nóng chết thì thiên hạ mới thái bình! Chẳng biết mơ cái gì mà mặt đỏ như máu.”

Tôi rất mệt, khịt khịt mũi nhắm mắt ngủ tiếp, kệ anh ta hùng hổ hất tóc tôi ra sau, cầm khăn lông lau mồ hôi cho tôi. Cho đến khi anh ta buộc thắt lưng

cho tôi, tôi mới nhận ra chuyện quái gì đang xảy ra.

Tôi ngồi dậy đẩy anh ta ra.

“Tiêu Long Vũ! Sao huynh lại ở trong phòng muội? ! !”

Người đối diện bị tôi đẩy ngã ra sau, duỗi lưng, hai tay ôm ngực dựa vào khung giường. Chiếc áo màu tối trượt xuống một bên vai, lộ ra một phần lớn lồng ngực, dưới ánh trăng như màu của một miếng ngọc.

“Bôi thuốc cho nương tử.” Anh ta mỉm cười, trong mắt tràn đầy vẻ hài hước, “Nàng sợ gì chứ, trên người nàng còn có chỗ nào mà ta chưa thấy đâu?”

Tôi ngây ra, nhìn anh ta như bị sét đánh, nghẹn họng không nói nổi một chữ.

Anh ta ngoáy ngoáy tai, lười biếng nói: “Hôm mười lăm tháng ba mạng nàng lớn, mắc lại ở cạnh cây giữa vách núi nhưng cũng trầy da không ít. Lúc đó đám người Liên Giáo đều đuổi theo mỹ nhân Đỗ Phương, chẳng có ai là con gái, vết thương trên người nàng đều là ta rửa cho nàng đấy.”

. Đám con gái gặp sắc quên nghĩa!

Tôi lùi lại, túm chặt lấy cổ áo mình.”Huynh. Huynh đừng qua đây!”

Anh ta cúi đầu cười hai tiếng: “Đã là vợ chồng già rồi, khách sáo như thế làm gì.”

“ Ai là vợ chồng với huynh hả ? !”

“Nàng quên rồi à?” Anh ta tiến sát vào, khều một lọn tóc dài của tôi vuốt ve, chậm rãi nói, “Năm đó lần đầu tiên đến Phá Quân Tư, đêm ở lại quán rượu Bích Vân, nàng đồng ý gì với ta?”

Lần đầu tiên đến Phá Quân Tư? Tôi mờ mịt nhớ lại. Trong đầu lộn xộn, không có gì rõ ràng. Lần đầu tiên đến Phá Quân Tư. Là mấy hôm

trước khi Dương phủ bị đốt? Anh ta nói gì nhỉ?

“Nàng là người con gái vô lương tâm. Nhìn kìa!” Anh ta giơ tay lên chỉ ra ngoài cửa sổ, tôi ngẩng đầu lên, bỗng bị người ta nâng mặt lên, đôi môi nóng bỏng đã ập xuống.

Giỏi lắm, thằng oắt này đã học được chiêu lừa gạt giống lưu manh rồi!

Tôi kinh hãi đến mức quên phải kháng cự lại, trợn mắt nhìn anh ta. Hai gương mặt gần đến thế, chỉ thấy đôi mắt anh ta phản chiếu ánh trăng xanh biếc như lưu ly. Tiêu Long Vũ lẳng lẳng nhìn tôi chăm chú, sau đó nhắm mắt lại, hai tay luồn vào tóc tôi, nâng mặt tôi lên, đổ dành hôn từng chút một.

Tôi bỗng nhớ ra. Nhớ đêm đó, đôi mắt dịu dàng như nước của thiếu niên trong bóng đêm, và cả nụ hôn ngây ngô nhẹ nhàng kia.

Khi đó anh ta nói, ‘A Tâm, không được gả cho người khác.’

Dường như tôi không nghe thấy âm thanh xung quanh nữa, trong tai chỉ còn tiếng tim đập thình thịch. Đôi môi bị anh ta dụ dỗ hé ra, để anh ta xâm nhập chiếm đất công thành. Nhiệt độ lòng bàn tay anh ta nóng như lửa, khẽ vuốt xuống xương quai xanh của tôi, thuần thục kéo vạt áo ra.

Không được, thằng nhóc này. Lớn lên lệch lạc rồi.

Tiêu Long Vũ thở hắt hắt, lưu luyến cắn nhẹ lên môi tôi, giọng nói khàn khàn: “Mùi vị của nướng tử không tệ.” Rồi lại hôn lên mặt tôi một cái mới xoay người đắp chăn, kéo tôi vào lòng.

“Mệt chết rồi, ngủ thôi.”

Dứt lời, cứ thế mà vùi mặt vào tóc tôi, không động đậy nữa.

Tôi ngơ ngác dựa vào ngực anh ta, giọng nói mắc kẹt ở trong cổ họng. Thật lâu thật lâu sau, mới bỗng hiểu ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, bắt đầu kinh hãi, đẩy anh ta ra: “Tiêu. Tiêu Long Vũ!”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói lười biếng: “Hôm nay vi phu bắt cá mệt quá, không thỏa mãn được nàng đâu, hôm khác đi.”

Tôi cảm giác tai mình nóng hết lên, người như gặp lửa, lắp bắp giải thích: “Muội. . . Muội không có ý đó. . . Muội muốn nói. . . Huynh. . . Huynh. . . Đứng, huynh nhanh buông muội ra!”

Giọng nói mềm nhũn, không giống ra lệnh mà như làm nũng. Tiêu Long Vũ nghe vậy, cúi đầu, híp mắt nhìn tôi.

“Buông ra? Hay nàng muốn.” Anh ta đột nhiên thở dài, xoay xoay cổ, bắt đầu cởi quần áo, “Thôi. Đến đây đi, liệu mình chiềunương tử vậy.”

Tôi kinh hãi, cúi đầu túm chặt cổ áo, cố gắng tránh bàn tay không thành thật kia của anh ta: “Không không không! Không cần! Vậy là được rồi! Mau ngủ đi mau ngủ đi! Oyasumi (Ngủ ngon)! ”

Động tác của anh ta dừng lại, trong cổ phát ra mấy tiếng cười ngắc, giờ tay sờ đầu tôi, giọng nói trở nên dịu dàng: “Được rồi, ngủ đi. Ta ở đây.”

Nói xong, cánh tay lại ôm chặt eo tôi, tỏ vẻ không để ý chút nào bổ sung thêm: “Đúng rồi, sau này đêm hôm khuya khoắt đừng chạy lung tung. Ngoài thành Kiến Dương lắm mãnh thú, cơ thể nàng vẫn còn yếu, cẩn thận bị tha đi mất.

Tim tôi đập mạnh. Cuộc hẹn với anh đẹp trai ở ngoài thành hai đêm trước. Anh ta biết rồi sao?

Nhưng mặt ngoài tôi vẫn ra vẻ không hiểu ý của anh ta, trán tựa vào trước ngực anh ta nói sang chuyện khác: “Ừ. . . Huynh định làm gì tiếp? Vẫn ở Phá Quân Tư sao?”

Anh ta miễn cưỡng “Ừ” một tiếng.

“Vậy. Hôm nay Tư Đồ Lượng nói với muội muốn đi giết. . .”

“Suyt. Đừng nói nữa.” Anh ta thổi vào tai tôi, nói khẽ, “Nương tử, nói dối cũng phải nói sao cho hùng hồn. Ta không giống Đỗ Phương, ta có tim. Nàng ở bên Tra Chí Cực cũng được, nửa đêm đi gặp Tôn Tường Minh cũng được, dù nàng làm gì ta cũng không buông tay.”

Tôi cứng người, gương mặt có chút lúng túng vội vùi đầu vào chăn, không nói chuyện nữa. Chỉ chốc lát sau, đã thật sự ngủ say. Đường như tôi lại gặp được Đỗ Phương. Không biết có phải do buổi sáng bị rơi xuống nước không, cảnh tượng giống như lần đầu tiên gặp nhau ở Hắc Hồ, khi tôi rơi thẳng xuống hồ.

Chàng trai trẻ tuổi mặc trường bào màu lam, lúm đồng tiền như hoa, ôm tôi ra khỏi hồ, kéo vào lòng. Anh ta đẹp như bức tranh, thân thiết nho nhã, nhưng lại không thể nhìn thấu.

“Hoàng Nhi, ở bên ta được không? Chúng ta rời xa giang hồ, tự do tự tại, không có ai tới quấy rầy. Có ta che chở cho con, không ai có thể làm hại con.” Anh ta vuốt đầu tôi, hơi thở ấm áp lướt qua chóp mũi, như một loại thuốc mê mê hoặc tâm trí tôi.

“Thật sao?” Tôi không nhin được thì thảo hỏi.

“Bé ngọc.” Đôi môi xinh đẹp của anh ta từ từ tiến tới gần, như sắp hôn tôi, “Đương nhiên là. . . . Giả rồi.”

Tôi cứng đờ, một tay đẩy anh ta ra, nhìn thấy đôi mắt anh ta lạnh như băng, áo bào loang lỗ vết máu, miệng nói những câu đáng sợ hơn cả ác mộng:

“Dương Lan Tâm, ngươi không phải là Dương Hoàng thì sống làm gì?”

“Tới tận bây giờ ta chưa từng thích ngươi. Ngươi không phải là Dương Hoàng, thì chẳng có ý nghĩa gì với ta cả. Ta muốn ở bên Phương Nhi. Ngươi có thể chết được rồi.”

Vừa dứt lời, kim tiền điên cuồng lao vút tới, một lần rồi lại một lần đâm thủng tôi.

.

Tôi điên cuồng giãy dụa trong giấc mơ, cho đến khi có một bàn tay đè chân tay tôi lại, làm tôi không thể cựa quậy nữa. Người đó ôm chặt tôi trong ngực, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, dịu dàng tràn ngập yêu thương, một lần rồi lại một lần an ủi bên tai tôi như bài hát ru: “Không sao, không sao, ta ở đây, đừng sợ.”

Tim tôi run lên, nước mắt chảy xuống một bàn tay ấm áp.

Giọng nói kia run run: “Trong lòng nàng Đỗ Phương thật sự quan trọng như vậy sao?”

Tôi không nói, giờ tay lên ôm lấy anh ta.

Khi tôi tỉnh lại, trời đã sáng trưng, không thấy Tiêu Long Vũ ở bên cạnh nữa.

Tôi nhú mày trải giường chiếu, trong đầu hồi tưởng chuyện đêm qua, nhưng lại không thể phân biệt rõ đâu là mơ, đâu là thật.

Với phong cách của Dương Quách, có lẽ tôi nên quyết đoán hơn để quên Đỗ Phương, không, phải là tên đàn ông họ Đỗ không biết điều kia. Trên đời này phần lớn tình cảm đau dài không bằng đau ngắn, dù chấm dứt bằng bất cứ lý do nào đi chăng nữa.

Tôi đã có quyết tâm từ khi bị Đỗ Phương bắn 12 tên thành con nhím. Không, đáng lẽ nên đồng ý gả cho Tiêu Long Vũ vào đêm đó.

Khi tôi đang nắm tay đặt trước ngực biểu hiện quyết tâm, cửa bỗng bị đẩy ra.

Tôi bắt giác rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa. Giống như có cái gì đó, nhưng lại không thấy gì Một giây sau, một cái chân màu

nghe bước vào. Voldemort uốn éo đi tới chỗ tôi, sau đấy.

. Đột nhiên nhào lên, dùng skill ‘Bà cào mặt mày’ với tôi.

“Voldemort mày làm gì. A! Bỏ cái móng ra! !”

“Meo meo!”

“Đừng. Đừng cào nữa. A! !”

“Meo ! ! !”

“Con mèo đáng chết! Mày động dục à! Cút xuống cho bà! Lông vào mồm tao rồi ! !”

“Meo meo ! ! !”

.

“Dương Quách! Nàng không ra ăn sáng còn phát điên cái gì đấy? !”

Lúc Tiêu Long Vũ chấp tay sau lưng thông thả đi tới thì thấy tôi ôm mặt, mà Voldemort đang nằm trên đất với tư thế rơi lệ thê lương, còn hừ hừ ra vẻ tủi thân. Anh ta ngo ngác nhìn rất lâu, sau đấy nhìn tôi.

“Mặt nàng sao vậy?” Anh ta biết rõ còn cố tình hỏi.

Tôi xoay người không để ý đến anh ta. Anh ta kiên quyết quay tôi lại, còn muốn đẩy tay trên mặt tôi ra.

“Không! Huynh tránh ra!” Tôi cố gắng trốn, nhưng vẫn bị anh ta bắt được, kéo đến trước mặt.

Tiêu Long Vũ dịu dàng vuốt ve vết cào trên mặt tôi, nhẹ nhàng an ủi tôi: “Năm tay rồi mới thấy xấu [1]. Không thể đẹp kinh người, cũng có thể xấu quynh rũ. Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không . . . Không, ta tuyệt đối sẽ không cười nàng đâu ha ha ha ha ha.”

[1] Chế từ câu ‘Năm tay cho đến bạc đầu’ =v=

..... Tôi hận không thể đập chết anh ta như ruồi.

Tôi còn chưa kịp cãi, đã thấy anh ta lấy từ trong tay áo ra một bọc giấy dầu gói thứ gì đó. Voldemort vốn còn đang ra vẻ đau buồn, vừa thấy anh ta lấy thứ này ra, hai mắt lập tức tỏa sáng, nhìn chăm chú, nước miếng chảy đầy đất.

Anh ta ngồi xuống, cười mỉm đem đưa gói giấy với nó.”Nghe lời thì cho mày ăn ngon .”

Mắt Voldemort biến thành đèn pha rồi, chẳng qua nó không hổ là một con thần thú, có lẽ nhớ được người này là tình địch của chủ nhân, kì kèo mè neho không chịu tiến lên.

Tôi bỗng thấy cảm động đến lệ rơi đầy mặt: “Mèo ngoan! Có lòng trung thành! Chúng ta không ăn đồ người xấu đưa!”

Tiêu Long Vũ cười một tiếng, không chút hoang mang mở bọc giấy, lộ ra miếng thịt bò khô bên trong, lười biếng hỏi: “Không cần thật à? Không phải là đã đói một ngày rồi sao?”

Cơ thể mèo Voldemort chấn động, sâu sắc liếc mắt nhìn tôi, sau đấy bỗng ngẩng đầu uốn éo, phóng thẳng đến chỗ Tiêu Long Vũ. Tiêu Long Vũ bôn cho nó mấy miếng liền, con mèo kia say mê híp mắt lại, lập tức để hết lập trường giai cấp ra sau đầu, nằm trước mặt anh ta ngửa bụng xin được vuốt ve.

Tiêu Long Vũ cười tủm tỉm xoa bụng nó, dịu dàng nói: “Cô chủ của mày quên cho mày ăn, sau này chúng ta không để ý tới nàng nữa, được không?”

..... Đê tiện! Vô sỉ!

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn con mèo đáng chết kia đầu tiên là ý đồ mưu sát chủ nhân, bây giờ lại không có tự trọng bị miếng thịt bò khô lừa,

lượn quanh cộ đui Tiêu Long Vũ như cún.

Tạo ra được thứ thất bại như nó, tôi thật sự rất thành công.

Tiêu Long Vũ ôm lấy nó, thẳm thía nói với tôi: “Ta nói này, Dương Quách, nàng không nuôi được nó thì đừng nuôi, nhìn xem nó bị đói thành như vậy rồi.”

Tôi nắm tay kèn kẹt, giờ tay chỉ ra ngoài cửa:

“Huynh cút cho ta! Cút nhanh! !”

Vừa dứt lời, tôi phát hiện ra tôi đang chỉ thẳng vào mũi một người đang đứng ngoài cửa.

“Đại nhân.” Tư Đồ Lượng vội vàng chạy đến tìm tôi bị tôi chỉ bỗng ngửa ra sau, đôi mắt vì nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay tôi mà suýt biến thành mắt gà chọi.

Tôi ngượng ngừng thu tay lại vò đầu, lại thấy anh ta nghiêm túc: “Lan Khanh đại nhân, vừa rồi chương môn Kế Môn Lâm Thiên Nam đến đây, dẫn theo Đại Đệ Tử Tra Chí Cực.”

Sắc mặt của anh ta trở nên khó coi.

“ Và cả Đỗ Phương.”

-----oOo-----

Chương 51: Phá Quân Tư hoành tráng

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Này, mấycon bébên kia. Cẩn thận cái chân với xuân tâm của mấy người! Đây là trai nhà chị! 】

Editor: đồ béo
Betor: mèomỡ

Tôi cảm thấy đầu mình trống rỗng trong chớp mắt, kinh ngạc hỏi: “Anh vừa nói, còn có... Ai cơ?”

Tư Đồ Lượng nhắm mắt lại: “Đỗ Phương.”

Tôi im lặng bắt đầu xắn tay áo, nhìn xung quanh, cuối cùng chạy vào sân đào lên được một viên gạch, vác lên vai: “Thiện ác cuối cùng cũng sẽ có báo ứng, thiên đạo luân hồi, không tin cứ ngẩng đầu nhìn xem ông trời có bỏ qua cho ai không! Tranh ra, đừng cản tôi, để bà đây đi đập chết cái tên biến thái giống chim bồ câu kia!”

Tôi sắp ra tới cửa mà hai người kia vẫn sững sờ đứng im tại chỗ như cây cọc gỗ, không hề có ý tiến lên khuyên can thiếu nữ lầm đường lạc lối gì cả.

Tôi không nhìn được quay đầu lại, đã thấy Tiêu Long Vũ gật đầu với tôi, vẫy tay: “Đi đi. Ngày này sang năm ta sẽ thấp hương cho nàng.”

“Hai người...”

Tôi ném gạch xuống đất, quay người chạy vào nhà. Tiêu Long Vũ ở đằng sau còn cố tình gào lên: “Sao không đi nữa?”

Tôi không thèm quay đầu, đáp: “Muội muốn tắm rửa dâng hương, trai giới ba ngày.”

Đằng sau vang lên tiếng cười như điên. Không cần nghĩ cũng biết là ai.

Cũng không lâu lắm ‘ai’ kia liền đẩy cửa vào, đưa một bộ quần áo cho tôi. Tôi cúi đầu nhìn bộ váy màu xanh ngọc, chính là bộ váy thêu hoa lan năm đó Tiêu Long Vũ đền cho tôi. Vải xanh mỏng trong suốt, giống như nắng sớm chiếu rọi trên nền trời.

Tôi ngơ ngác nhìn bộ váy, nghĩ thầm: Mặc như thế này ra ngoài thể nào

cũng khiến một đám ‘cao – phú – soái’ mê tôi như điên đảo, ai bảo tôi đây phong tình vạn chủng cơ chứ?

Như thế không tốt, không tốt...

Tôi cười ha ha như dở hơi, vẫy tay với Tiêu Long Vũ: “Tiêu Long Nữ mau tới đây, xem muội nên búi tóc kiểu gì nhỉ? Người ta nói mái giữa xem mũi, mái bằng xem khuôn mặt, mái chéo xem khí chất, không mái xem ngũ quan...”

Tiêu Long Vũ đỡ trán: “... Bây giờ nàng vẫn hợp với che mặt hơn.”

Nụ cười trên mặt tôi cứng đờ, quay lại nhìn khuôn mặt đã bị Voldemort cào cho nở hoa trong gương đồng. Tiêu gian xảo thấy vẻ mặt rối rắm của tôi, vội an ủi: “Yên tâm, cho dù ăn mặc nguy hiểm đến mức nào thì vẻ ngoài của nàng cũng rất an toàn.”

Tôi cứng đờ quay đầu nhìn anh ta chăm chăm, lầm bầm: “Trước kia không phải huynh thích muội bởi tâm địa muội hiền lành, ôn lương hiền thực, hài hước thông minh, võ công cái thế sao? Chẳng lẽ không phải thích tâm hồn vô cùng trong sáng của muội sao?”

Tiêu Long Vũ không chút do dự trả lời: “Ta thích nàng chủ yếu vì mặt nàng đẹp.”

Ngay sau đó lập tức chuồn ra ngoài trước khi tôi kịp ra tay. Bình hoa tôi ném đập vào cánh cửa vừa khép lại, vỡ tan tành trên mặt đất.

Ông trời ơi, từ nay tôi sẽ không bao giờ gọi ông là ông nữa. Ông vốn không thương đứa cháu gái này. TAT

Cuối cùng, tôi vẫn mặc bộ váy xanh kia, mặt che lụa trắng chỉ để hở đôi mắt. Vừa ra khỏi cửa đột nhiên có người vỗ vai tôi.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú. Tôi không biết anh ta nhưng không biết tại sao lại thấy quen quen. Chẳng lẽ đây chính là ‘mặt quần chúng’ trong truyền thuyết?

Giọng anh ta hơi run: “Đại nhân?”

Tôi nhướn mày. Là fan của tôi thì phải?

“Đại nhân định đi...”

Tôi ho một tiếng, khẽ mỉm cười, dưới khăn che mặt nở một cây rau chân vịt mùa thu: “Đương nhiên là đi... Tìm phu quân.”

Thiếu niên kia ngẩn ngơ, nhìn tôi một lúc, sau đó đột nhiên tỏ vẻ đau đớn muốn chết, quỳ xuống đất, nước mắt rơi đầy mặt: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? ! Sư công! Sư phụ thay lòng đổi dạ! Nàng đáng lẽ ra phải nhu tình như nước, như chim nhỏ nép vào người, luôn luôn ở bên cạnh người... Thế nhưng nàng bây giờ lại vì một người đàn ông khác mà ăn mặc như thế... Như thế... Rốt cuộc là vì sao?”

[Sư công: sư phụ của sư phụ]

“... Sư công nào? Tôi không biết gì hết?” Ra ngoài không xem lịch nên gặp phải bệnh thần kinh sao?

Nhưng ngay sau đó tôi đột nhiên nhìn thấy trên mái tóc đen của anh ta có vài sợi... Tôi túm anh ta đến trước mặt, nhìn thật kỹ.

“Anh là Tiểu Bạch Mao?”

Triệu Triển nhuộm tóc rung rung gật đầu: “Đại nhân. Người nhất định phải đối xử tốt với sư công. Bao năm qua sư công vì tìm người mà gần như lật tung cả nước lên rồi.”

Tôi khinh bỉ xùy một tiếng. “Anh đừng tưởng rằng tôi không biết anh ta lâu lỏng với gái đẹp.”

Bạch Mao ngẩn người, ngay sau đó vội la lên: “Đây là vì tìm gian tế trong Liên Giáo! Liên Giáo hai năm qua ngoại trừ đám đệ tử của Dương phó giáo chủ, rất nhiều cô gái đều tu mị thuật, trúng chiêu không chỉ một hai người,

muốn thu thập tình báo từng bọn họ chỉ có cách ấy... Được rồi, đại nhân, không nói chuyện với người được nữa, cụ nội ta sắp tới rồi, ta phải chuẩn trước đây...”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Chương môn Thiệu Dương – Triệu Nguyệt cười híp mắt đi về phía này.

Bạch Mao và Triệu Nguyệt là thân thích? Không kịp nghĩ nhiều, tôi vội nhặt một cục gạch, dùng tốc độ nhanh hơn ông ta chuồn mất. Tôi cũng không muốn gặp ông chú quái đản kia...

Đến cửa đại điện, từ xa đã trông thấy Tư Đồ Lượng và tiểu quỷ luôn đi theo anh ta đang đứng trước cửa như môn thần. Hai ngày qua tôi nghe người khác nói, hỏa thiêu Dương phủ năm ấy tiểu quỷ kia cũng có mặt. Trên ngực đeo miếng hộ tâm nên may mắn chặn được ngân châm của Đỗ Phương, tuy sống sót nhưng cơ thể dính độc tố làm tên nhóc ấy không trưởng thành được.

Càng nghe càng thấy quen thuộc... Đỗ Phương, anh ta chắc chắn đã tham khảo Conan, chắc chắn là vậy.

Nghe bọn họ lảm nhảm cả buổi rằng miếng hộ tâm kia tốt thế nào, chắc thế nào, mạnh thế nào, tôi khinh thường bĩu môi, nghĩ thầm: Đám người nguyên thủy các người đúng là chưa biết mùi đời. Nếu điện thoại của tôi vẫn còn ở trên người thì cái ngân châm kia sợ là đã bật ngược lại Đỗ Phương rồi.

Nói thì nói vậy nhưng tôi vẫn có chút thương hại thằng nhóc kia. Nó luôn rất kỳ quặc, sợ là vì chuyện đó nên tự ti, haiz.

Đi vào đại điện, tôi lập tức sững sờ. Vừa nãy nhìn thấy Triệu Nguyệt tôi liền biết người phái Thiệu Dương nhất định đã đến rồi. Chỉ không ngờ Tư đại môn phái đều đầy đủ cả. Phá Quân Tư hoành tráng! Giống như quay về họp huân đại hội Hoàng Võ năm ấy. Đủ loại cao phú soái, bạch phú mỹ... Hoa cả mắt.

Tôi nhìn quanh một vòng, phát hiện một bóng dáng áo đỏ tóc đen ở góc đại

điện.

Tiêu Long Vũ ngồi đó như một đóa hoa. Thậm chí không cần nói chuyện cũng hấp dẫn vô số ong bướm. Một đám tiều cô nương Liên Giáo hưng phấn đến đỏ cả mặt, chân cũng sắp cọ lên người anh ta rồi.

Trong lòng tôi bỗng bùng cháy một ngọn lửa độc ác, bóp nát cục gạch trong tay.

“Này, mấy con bé bên kia. Cần thận cái chân với xuân tâm của mấy người! Đây là trai nhà chị!”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn tôi.

Tôi cố nén mình không thả tay ném cục gạch tới, đặng đặng sát khí đi lên, đẩy một cô gái ra, ôm lấy cổ Tiêu Long Vũ. Trước mặt bao nhiêu người, tôi đặt mộng ngồi lên đùi anh ta.

Sắc mặt đen như quả cà chua của anh ta dịu đi một chút, bóp thịt trên eo tôi, ghé vào tai tôi tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt, bây giờ mới tới!”

Tôi đâu đến suýt chảy nước mắt, véo cổ anh ta, nhe răng cười: “Thịt heo thối dụ ruồi, trách ai?”

Có điều, trong mắt người ngoài hai chúng tôi giống như tình ý triền miên. Một người hờn dỗi, một người cười ngại ngùng, rỉ tai thủ thủ. Tôi nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim thủy tinh của đám ong bướm bên cạnh vỡ nát.

“Vị này... Chẳng lẽ là phu nhân mới của Tiêu công tử?” Có một cô nương chưa từ bỏ ý định, run rẩy hỏi.

Tiêu Long Vũ mỉm cười, đưa tay dịu dàng vuốt một lọn tóc của tôi ra sau tai: “Nội tử sợ người lạ, khiến chư vị chê cười.”

Tôi vô cùng phối hợp đỏ mặt, cúi đầu dựa vào ngực anh ta. Thật đúng là hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành... Các cô nương vừa hâm mộ vừa đỏ kị nhìn vẻ ngoài lộng

lấy của tôi, mặt lúc vàng lúc xanh, rõ ràng là mặc cảm mà. Tôi nghe được bọn họ thở dài...

“Đáng tiếc đáng tiếc, đàn ông tốt bây giờ không phải đồng tính thì cũng đua nhau cấm bãi cút trâu.”

“Đúng vậy, vốn tưởng rằng sau khi vợ mất Tiêu thiếu hiệp sẽ không tái giá, không ngờ lại nhìn trúng một bà cô kỳ quái như vậy... Cô ta là hoa tươi thì trâu cũng không dám ỉa.”

“Ai, thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay...”

Các cô nương nhỏ giọng than thở, dần đi mất.

Tôi trợn mắt há hốc mồm cứng đờ. Tôi chỉ che mặt thôi mà! Dù bị Voldemort cào thì cũng vẫn là một đóa hoa 16 xuân xanh! Đám phụ nữ này... Đám phụ nữ này...

Tiêu Long Vũ thở phào một cái, lại ghé vào găm tai tôi, “Sao nàng đến muộn vậy, trên đường gặp ma à?”

“Huynh mới gặp ma!” Tôi nén giận, bịt tai, lườm một cái, “Vừa rồi ở hành lang gặp được người quen.”

“Người Liên Giáo?”

“Không phải, là một thiếu niên tuần tú đấy nhé. Đám phụ nữ ngu xuẩn này thật không có đầu óc, cả ngày chỉ biết bay quanh hai đóa hoa đào nát là huynh với Đỗ Phương...”

“Dương quách!” Tiêu Long Vũ không kiên nhẫn ngắt lời tôi, nheo mắt, giọng điệu không tốt lắm, hỏi, “Có phải nàng thấy tên công tử bột tuần tú nào cũng quen không hả?”

Tôi cúi đầu suy nghĩ một chút liền gật đầu nói: “Hình như là thế.”

“...”

Tôi bỗng sực tỉnh bồi thêm một câu: “Khó trách lúc nào muội cũng thấy huynh lạ.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Long Vũ tôi thấy sung sướng đến mức muốn nhảy nhót. Khó trách thằng bé hồn nhiên ngây thơ này lại hắc hóa thành ‘style độc miệng’. Cảm giác châm chọc người khác thật quá sung sướng!

Ngay lúc trán và nắm tay Tiêu Long Vũ đều nổi gân xanh, chuẩn bị bùng nổ, sau lưng vang lên một giọng nam.

“Sur đệ.”

Người tôi run lên. Đã rất lâu không nghe thấy giọng nói này rồi. Đột nhiên có chút không dám quay đầu lại.

“Vị này chính là...” Trong giọng Tra Chí Cực có vẻ nghi ngờ và không chắc chắn, “Quách Nhi?”

... Chắc, mắt tên ngốc này có cần tinh đến vậy không. Rõ ràng là tôi đã che mặt rồi mà!

Tôi cảm thấy cả lưng cứng ngắc lại, nhưng Tiêu Long Vũ lại chẳng hề để ý đến ánh mắt giết người của Tra Chí Cực, vẻ mặt dịu dàng vuốt tóc tôi, cố ý nói: “Đêm nay vi phu có chút việc, không thể về được. Nương tử một mình trông phòng đừng làm chuyện gì xấu đấy nhé.”

Mặt Tra Chí Cực lập tức xanh như quả dưa chuột.

“Hai người.... Hai người....” Anh ta lắp bắp, tức đến ngón tay cũng run bần bật. Tiêu Long Vũ thản nhiên chép miệng, lạnh lùng nói: “Tra Chí Cực, A Tâm vẫn là nương tử của ta, người mơ xuân thu đại mộng cũng phải có giới hạn thôi.”

Tra Chí Cực ngẩn người. Tôi lén ngược lên nhìn anh ta, thấy trong mắt anh ta lóe lên khiếp sợ, hối hận, không cam lòng, phần nộ v...v... rất nhiều cảm

xúc, quả thật là đặc sắc hơn cả đèn nê-ông. Đầu tôi càng cúi thấp hơn.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng thở dốc hưng phấn. Tôi quay đầu lại nhìn. trong miệng Voldemort đầy thịt khô, đang kích động nhìn Tra Chí Cực.

Tôi rời khỏi lòng Tiêu Long Vũ, ôm lấy nó ra khỏi đại điện.

Nếu còn để con mèo này tiếp tục chọc vào chỗ đau của Tra Chí Cực thì lại càng rách việc.

Tôi cúi đầu vội vàng đi, vừa ra tới cửa điện liền suýt nữa đâm vào một người. Ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt cười như gió xuân của Lâm Thiên Nam. Tôi suýt quên, Tra Chí Cực đã xuất hiện thì Lâm Thiên Nam chắc chắn cũng ở gần đây,

Nhưng vì sao tôi lại thấy trong mắt sư phụ có gì đó khác lạ nhỉ?

Ừm, có yêu khí...

Tôi phải cẩn thận, đừng để người ta bán còn đếm tiền hộ người ta.

p.s: Trầm nóng đến nổi mẩn rồi, ngứa quá TAT. Có ái phi nào tự nguyện hiến thân cho trầm tiết hận không =3=

-----oOo-----

Chương 52: Tập kích ba nghìn dặm

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Con xem, Long Nhi ngoài nhân phẩm, tính cách, tâm địa, tính tình, thái độ ra Thì mọi thứ đều rất phát triển. 】

Editor: đồ béo
Betor: mèomỡ

Lâm Thiên Nam ra vẻ thần bí kéo tôi đến góc điện. Chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng ông cũng nói: “Con là Lan Khanh?”

Tôi vội nở nụ cười ngoại giao có tiếng cũng có miếng, gật đầu thăm hỏi.

Ông thở phào nhẹ nhõm. “Con trở lại là tốt rồi. Năm đó ta còn sợ Đỗ Phương giết con, nhưng hắn cũng bắt đắc dĩ phải nghe lệnh thôi.”

“Sur phụ.” Tôi thật sự không muốn nghe nữa, ngắt lời ông, “Sao Đỗ phương có thể ngênh ngang đến Phá Quân Tư? Hắn không phải tội phạm bị truy nã sao?”

“Truy nã Đỗ Phương chỉ là triều đình nguy trang thôi, kẻ chủ mưu mưu phản thật sự là một kẻ khác. Hơn nữa qua trận chiến mười lăm tháng ba, mọi người đều biết hắn đã đứng về phía triều đình, chuyện năm đó giết con cũng chỉ là. Bắt đắc dĩ.”

“Hừ.” Tôi cười lạnh, “Con không quan tâm hắn cải tà quy chính hay là muốn làm Vô Gian Đạo, dù sao năm đó hắn bắn chết con bằng 12 mũi tên là thật! Một câu ‘bắt đắc dĩ’ có thể đền mạng thì còn cần cảnh sát để làm gì.”

Lâm Thiên Nam im lặng. Chắc nghe không hiểu.

Nhưng ông im lặng không bao lâu thì bắt đầu nói những lời kinh người khác: “Quách Nhi, sur phụ gả con cho Tiêu sư huynh được không?”

Tôi trượt chân, suýt nữa thì ngã.

. Quả nhiên yêu khí ngút trời là yêu khí ngút trời!

Không đợi tôi nói, ông lại nói tiếp: “Ta biết trước đây con có ý với Đỗ Phương, nhưng hắn không phải phu quân của con, không hiểu buồn vui của

con. Long Nhi là đứa trẻ tốt hiếm có. Tuy ta là chú ruột của nó, nhưng lại chưa từng giúp đỡ nó khi nó gặp khó khăn, thằng bé thật không dễ gì một mình đi được đến ngày hôm nay. Hơn nữa, tình cảm của thằng bé với con rất sâu nặng, năm đó vì con mà ba nghìn dặm chặn giết Đỗ Phương, làm loạn Hoàng Thành, quát bách quan, tới tận hôm nay trên người còn.”

Bỗng ông dừng lại không nói nữa, còn nói thành khẩu: “Con xem, Long Nhi ngoài nhân phẩm, tính cách, tâm địa, tính tình, thái độ. Mọi thứ khác đều rất phát triển. Con. . .”

. Sư phụ, thật ra người đến để bôi xấu Tiêu Long Vũ đúng không? ! Tôi thật sự nghe không nổi nữa, lặng lẽ lấy mũi chân đá đá Voldemort.

Voldemort liếc nhìn tôi, lập tức ọe, ọe, ọe.

Tôi nói: “Sư phụ, người với Voldemort có thù oán gì à? Lời người nói nó còn thấy buồn nôn đây này.”

Sư phụ yên lặng, sau đấy vô cùng đau đớn tự trách nói: “Haizzzz, vì sư có lỗi! Dạy đệ tử thành đứa thị phi không biết điều! Uổng công ta đây đây bụng kinh luân, học Phú Ngũ Xa, người mang tuyệt kỹ, võ công cái thế, dũng mãnh thiện chiến, lấy lực địch thiên quân, quét ngang lôi đình, cơ trí vô song.”

Trái tim nhỏ bé của Voldemort không chịu nổi, nôn giả thành nôn thật.

Tôi cảm thấy chân mình cũng sắp nhũn ra rồi, vội vàng đỡ tường nói sang chuyện khác: “. . . Được rồi, sư phụ chúng ta mau nói chuyện chính đi, lần này người đưa nhiều người đến Phá Quân Tư như thế để làm gì vậy?”

“Đương nhiên là.” Ông kể sát tai tôi, thần bí nói, “Đi giết quái thẳng cấp.”

“.”

Thấy tôi ghét bỏ lườm ông, ông ý nghiêm túc nói: “Thật ra đêm qua vì sư xem thiên tượng, phát hiện phía nam khác thường, sắp có một hồi đại nạn. .

...”

Tiếp tục nghiêng.

“Được rồi, được rồi.” Lâm Thiên Nam xoa tay, không còn vẻ đùa cợt nữa, “Mấy hôm nay Tô Châu báo đến, khoảng thời gian trước có mấy tên phạm nhân thoát khỏi thiên lao xuất hiện ở vùng Giang Nam, phái mưu phản phái e là sẽ có hành động.”

“Đang yên ổn bảy năm, sao lại hành động?” Tôi cảm thấy kỳ lạ, “Sao họ chọn khéo thế nhỉ?... Vì số 7 may mắn sao?”

Lâm Thiên Nam không để ý tôi ngắt lời, tiếp tục nói: “Có một số việc chắc con không biết. Bảy năm trước, sau khi con bị Đỗ Phương bắt ở núi Thanh Trùng, Quý Lăng dẫn phản quân mở đường, Tôn Tường Minh cũng bỏ lại vợ con chạy trốn với hắn. Long Nhi giữ chức tướng quân dẫn binh tập kích ba nghìn dặm, vây đến tận biên giới Phượng Đê Quan. Sau năm ngày tấn công và phòng thủ, phản quân dần bị áp chế, Đỗ Phương cũng bị trúng một mũi tên ngay chính giữa ngực, bị thương rất nặng, buộc phải rút vào thành. Đêm hôm sau, mấy trăm kỵ binh nhân đêm tối phá vòng vây lại gặp phải phục kích, tên như mưa xuống, toàn bộ bị diệt.

“Sau khi thành bị phá, Đỗ Phương và Tôn Tường Minh nhân lúc lộn xộn chạy thoát, Quý Lăng bị Long Nhi nổi giận chém một kiếm ngã ngựa. Ta cứu hắn, nhốt vào Thiên Lao, nhưng dù thế nào hắn cũng không chịu mở miệng khai ra Đỗ Phương ở đâu. Từ đó về sau, Liên Giáo trở thành tai mắt cho triều đình, để tránh nghi ngờ, không nhận đệ tử nam.

“Sau này Đỗ Phương lập Cúc Trạch Cung, từ đây hành tung không rõ. Sau đó không lâu Quý Lăng vượt ngục, không bắt được, không ai ngờ hắn lại không đi tìm Đỗ Phương mà trốn trong núi Thanh Trùng.”

Lâm Thiên Nam nói tới đây, thở dài một hơi, nhìn tôi.

..... Sur phụ, quả nhiên người rất hợp làm người kể chuyện!

Tôi cẩn thận nhớ lại, trước đây ở núi Thanh Trùng, Quý Lăng và Tiêu Long

Vũ quả thật đã giương cung bạt kiếm không đội trời chung. Ở một mình trong núi bảy năm, Đỗ Phương lại không tìm anh ta, quả nhiên cũng chẳng dễ dàng gì. Quý Lăng, cuộc đời anh đúng là bi kịch!

Lại nói tiếp, trước đây tôi bị Tôn Tường Minh bắt về Cúc Trạch Cung, bọn họ cũng đối xử với tôi không tồi, không giống vẻ muốn giết phút tôi đi cho rồi. Hai ngày trước Tôn Tường Minh còn gọi riêng tôi ra ngoài thành, nhắc nhở tôi đạo này phải để ý. Chẳng lẽ cái chết thảm thiết của tôi năm đó khiến họ ý thức được sự đáng sợ của bạo lực và đáng quý của hòa bình, sau đấy buông vũ khí lập địa thành Phật sao?

Về phần thù hận như có như không của Tiêu Long Vũ với tôi trước đây. . . . Tôi cũng không cho rằng đó chỉ đơn giản vì tôi phá vỡ anh ta và cô gái khác thân mật. Chẳng lẽ anh ta cho rằng bảy năm ‘sau khi tôi chết’ tôi không đi tìm anh ta là vì ở bên Đỗ Phương, mà tôi biết nhiều chuyện như vậy là nhờ Đỗ Phương kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ cho tôi nghe? !

. Căng quá rồi!

Khi tôi vẫn ở trong cõi thần tiên, Lâm Thiên Nam đã vỗ vai tôi, thâm thía nói: “Quách Nhi, tốt nhất con nên quyết định sớm. Hiện giờ con không chỉ là đệ tử Kế Môn, mà còn là Lan Tâm Khanh Tương, nhất định phải tới Giang Nam với chúng ta. Chẳng qua, lúc này mà không cẩn thận thì. . . Sẽ không về được đâu.”

Dứt lời quay người đi, ống tay áo tung bay, bóng lưng thâm trầm.

“Con sẽ không chết đâu!” Tôi hét lên giờ nằm đấm sau lưng Lâm Thiên Nam, thở hổn hển, quay người lại vừa hay nhìn thấy một bóng dáng màu trắng đi vào đại điện.

Dáng vẻ như chim hòa bình này, không phải Đỗ Phương thì là ai.

Giây phút nhìn thấy tấm mặt nạ này, tôi đột nhiên cảm thấy cơ thể đau đớn. Thay đổi cơ thể, không phải là thay quần áo. Nỗi đau dờn núi lấp biển trước khi bị giết ập tới, tôi không kìm chế được run rẩy, ôm chặt lấy Voldemort.

Đỗ Phương như nghe thấy, quay đầu nhìn qua. Tôi vội vã ngồi xổm xuống bên cạnh cái cây giả chết. Anh ta nhìn một lát, nhú mào, đi thẳng vào điện.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, lại thấy buồn bã. Đỗ Phương nói thích tôi, sợ là đã chết trong trận cháy rừng năm ấy rồi. Một người khuôn mặt thay đổi, có phải trái tim cũng sẽ thay đổi theo không?

Phải chăng phụ nữ đều như vậy. Khi một người đàn ông từ người yêu biến thành kẻ thù, thì sẽ không muốn nhớ tới điểm tốt của anh ta nữa. Ngay cả thỉnh thoảng nhớ lại, cũng chỉ cảm thấy âm u, hận không thể quên sạch tất cả, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, tôi vẫn đi theo mấy chục người của Lâm Thiên Nam đến Giang Nam, lấy thân phận Dương Quách. Mấy hôm nay tôi luôn tránh Đỗ Phương. Mặc đồ nam đeo mạng che mặt, làm mình giống hệt ninja. Cũng may Tứ Đại Môn Phái rất đông, tôi có lẫn trong đó thì cũng chẳng ai chú ý.

Từ sau hôm gặp đó Tra Chí Cực hoàn toàn lờ tôi đi. Có thể nói, anh ta ra đi không phải do gió hấp dẫn, cũng không phải do cây không giữ lại được. Người này mỗi lần đi ngang qua tôi đều không chớp mắt, coi tôi như không khí. Tiêu Long Vũ rất bất mãn với chuyện này, luôn nói anh ta có âm mưu quỷ kế gì đó. Tôi nghe vậy gật đầu lia lịa, nói rất đúng, cũng không xem xem tôi là ai, nhiều người theo đuổi tôi như thế, muốn tham gia cũng phải xếp hàng đấy.

Vì thế từ đó về sau Tiêu Long Vũ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.

Hôm đó, chúng tôi đi ngang qua một ngọn núi nào đó, tá túc ở một ngôi chùa trong núi. Vừa ngủ không lâu tôi đã bị tiếng chuông đánh thức, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đen kịt, trong lòng chỉ thấy thê lương.

Không biết có phải mấy hòa thượng đó cố ý không, cho tôi ở chỗ cách tháp chuông không xa lắm, tiếng chuông đó chẳng khác gì tiếng loa cạnh giường tôi. Trong tiếng chuông ong ong, tôi không khỏi hỏi mình: lúc trước quyết định đến nơi này, rốt cuộc là đúng hay sai.

Tôi than thở mặc quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài. Không khí ban đêm trên núi trong lành mát lạnh, chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng đàn vang lên ở phía xa.

Chân tôi lão đảo. Tiếng đàn này như tiếng gào khóc thảm thiết. . .

Tôi cứng ngắc quay đầu, quả nhiên trong đình nhỏ cách đó mười trượng có bóng dáng nào đấy tôi tránh như rắn rết. Tôi không nhin nổi nhìn lên bầu trời. . . Còn có thể máu chó thiên lôi hơn nữa không? Đạo diễn ông coi đây là phim ngôn tình sao? Đi ra hóng mát cũng gặp nhau được!

Vì thế một giây sau, bầu trời liền vang lên tiếng sấm cuộn cuộn.

Tôi sững sờ. Trong thoáng chốc nghe thấy giọng nữ u oán khe khẽ, tôi nghi ngờ có phải mình bị mộng du hay không.

Đây là. . . . Đêm hôm khuya khoắt, trai đơn gái chiếc, tiếng sấm cuộn cuộn. Có gian ~ tình?

Tôi giật mình, lập tức trốn ra sau bụi hoa. Với thân thủ hiện tại của tôi, nếu như bị đại ma đầu Đỗ Phương phát hiện có lẽ sẽ bị giết ngay tức khắc. Nhưng nghĩ lại cũng thấy chẳng có gì, tôi vốn không phải là người ở thời này, lại còn từng chết một lần, mỗi một ngày sống là một thắng lợi, chi bằng làm rõ ma đầu kia rốt cuộc có âm mưu gì.

Tâm trạng thay đổi, ngôi miếu trong đêm đột nhiên có vẻ âm u hơn, núi rừng cỏ dại gần gần xa xa như quyện vào bóng đêm, tối om như con thú to đang nằm yên lặng. Gió thổi như có như không, thỉnh thoảng vang lên tiếng cành cây gãy.

Tôi chọc một cái lỗ giữa bụi hoa, chui đầu tới gần.

Chỉ thấy Đỗ Phương mặc áo trắng, im lặng đứng giữa đình, nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, vẻ mặt dịu dàng. Dưới ánh trăng, làn da trắng của thiếu nữ như phấn, gương mặt xuân sắc, thần thái ngây thơ động lòng người, làm người ta muốn yêu thương. Không biết có phải là do có cô ta

làm nền hay không mà chàng trai đeo mặt nạ cũng có vẻ tự tại, không còn trầm tư như ngày thường.

Bỗng chốc tôi có ảo giác. Hình ảnh này thật sự rất quen. . . Chỉ cần đổi cô gái kia thành tôi. Khuôn mặt động lòng người kia quen đến thế, giống khuôn mặt tôi nhìn trong gương.

Là Dương Phụng.

Đỗ Phương nói với cô ta bằng giọng nói dịu dàng y như với tôi năm đó: “Phụng Nhi, ta muốn Một thứ trên người nàng ta.”

-----oOo-----

Chương 53: Tiêu tướng quân ghen

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Dương Quách, hôm nay nàng đánh chết ta tức là không muốn người khác có được ta! Không đánh chết ta tức là nàng muốn ta! 】

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Đỗ Phương nói với cô ta bằng giọng nói dịu dàng y như với tôi năm đó: “Phụng Nhi, ta muốn. . . Một thứ trên người cô ta.”

Dương Phụng mím môi nói: “Vậy có gì khó đâu? Chỉ cần nghiêm hình tra tấn cô ta, còn lo cô ta không giao ra sao? Cũng không kinh động đến Chủ Thượng.”

“Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng giờ không giống trước nữa. Dương Hoàng nay đã là phu nhân Trần Đông tướng quân, luôn ở bên cạnh Tiêu Long Vũ, rất khó ra tay. Không bằng mượn sức cô ta, cũng bớt chút việc.”

Dương Phụng nhắm mắt lại, lâu sau mới thấp giọng nói: “Thật ra.
Chàng muốn nói lại tiền duyên với cô ta đúng không. Cô ta không cần
chàng, chàng còn cần cô ta là gì? Chàng có mất hay không vậy? Người luôn
ở bên chàng là ai chàng không biết sao? Có phải đến khi ta chết rồi chàng
mới hiểu không?”

Đỗ Phương không nói, chỉ vỗ nhẹ lên vai cô ta hai lần: “Giờ nàng đang rất
kích động. Chờ nàng bình tĩnh lại, hôm khác chúng ta nói sau.”

Dương Phụng bỗng mở mắt ra, nhìn anh ta lạnh lùng nói: “Đỗ Phương!
Chàng đừng quên chàng dựa vào ta mới sống được đến bây giờ! Sao chàng
có thể vong ân phụ nghĩa như thế? ! Chàng tìm cô ta thì có ích gì? Quốc thù
gia hận, chàng nghĩ có thể trở về như trước kia được sao?”

Đỗ Phương im lặng một lát, bỗng dịu dàng nói: “Dù sao quen biết đã lâu,
thấy cô ta không sống được bao lâu nữa nên luôn bứt rứt. Nàng cứ coi như
đó là cô gái duy nhất ta có chút áy náy đi. . . . Nhưng dù sao cũng là chuyện
quá khứ rồi. Năm đó giết cô ấy chính là vì muốn đoạn tuyệt. Hơn nữa, có lẽ
Tôn chủ cũng không hi vọng ta có liên quan gì đến cô ấy.”

Dương Phụng cười nói: “Chàng cũng biết chủ thượng không muốn chàng
ở bên cô ta cơ à? Máy ngày nay chàng cứ nhìn theo cô ta, không sợ tôn chủ
biết sao?”

Đỗ Phương khoanh tay cười nhạt: “Hiện giờ cô ấy bắt tay với Tiêu Long
Vũ, thực lực không kém, tôn chủ lại không tiện ra tay. Ta phải lợi dụng cô
ta giao nộp đồ ra mới đúng. Đến khi ta có được thứ đó rồi, lập tức trừ khử
cô ta, tôn chủ biết thế sao trách ta được?”

Dương Phụng vỗ tay nói: “Ý kiến hay! Chủ thượng ghét nhất là người làm
việc mà bị tình cảm chi phối, thấy chàng quyết đoán như thế, chắc chắn sẽ
rất vui!”

Đôi mắt Đỗ Phương như nước, khi nhìn cô ta thì ung dung như hồ nước
sâu, gương mặt thanh tú nhã nhặn sáng tỏ dưới ánh trăng.

Anh ta nói: “Phụng Nhi, tôn chủ đã nói chúng ta vốn có duyên phận, chờ

chuyện này xong rồi, nàng xin tôn chủ chức đô úy Tây Lương, rồi đến Cúc Trạch Cung Tây Lương cùng ta, được không?”

“Phương ca ca.”

Dương Phượng đỏ mặt đến mang tai, cúi đầu gọi một tiếng then thùng.

Không được, không được, chưa chết mất. . . . Tôi nổi da gà, cuối cùng không nghe nổi nữa, xoa cánh tay xoay người đi.

Năm đó tôi đau khổ đuổi giết Đỗ Phương, đơn giản chỉ muốn hỏi lý do tại sao bỏ rơi tôi. Vốn tưởng rằng anh ta có nỗi khổ, vốn tưởng rằng khi xưa anh ta dịu dàng là chuyện thật.

Hóa ra Tiêu Long Vũ không nói sai, tôi thật sự là đồ ngọc, ngọc không thể ngọc hơn.

Hóa ra lý do anh ta giết tôi lại đơn giản đến thế: Trên người tôi có thứ mà anh ta muốn. Mà sự dịu dàng trước kia đều là diễn kịch. Hóa ra Dương Phượng không phải là người tốt, độc phụ, phí công tôi và Tiêu Long Vũ năm đó còn cứu cô ta.

Về phần anh ta muốn thứ gì. . . Quý mới biết được!

Tôi bối rối, vừa đi vừa đá mấy hòn đá nhỏ ven đường, đường xá bị tôi làm cho bụi bay mù mịt. Đá mãi đá mãi, cho đến khi một hòn đá bay trúng vào một vạt áo màu trắng.

Tôi ngẩng đầu lên, con chim hòa bình đeo mặt nạ vừa rồi còn đang nói chuyện với độc phụ nào đó đang im lặng đứng trước mặt tôi, trong lòng còn ôm một cây đàn.

Tôi giơ tay lên sờ mặt, nguy rồi, không đeo mạng che mặt!

Vừa rồi tôi nghe lén gây ra tiếng động quá lớn nên bị phát hiện à? Không phải. . . Anh ta đuổi theo tôi giết người diệt khẩu đó chứ? !

Tôi quay đầu đi, yên lặng tính toán xem nên giả ngu hay nên dùng mỹ nhân kế. Bỗng nhiên lại nghĩ tới ý nghĩa của chuyện Ngô Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh: Phụ nữ quá hiền sẽ bị đàn ông coi thường. Vì thế, tôi quyết định giữ thái độ muốn nghiền xương anh ta thành tro.

Anh ta càng vô tình với tôi, tôi càng không thể hạ thấp bản thân mình.

Thời gian không còn nhiều thì sao? Người trong lòng khi xưa vứt bỏ mình như đôi dép cũ thì sao? Trong lòng anh ta không chứa được tôi chứng tỏ tim anh ta quá nhỏ hoặc do tôi quá quyến rũ!

Anh ta muốn tôi chết chưa chắc tôi có thể sống được, nhưng anh ta không muốn tôi vui vẻ, tôi lại càng muốn sống vui vẻ. Nếu tôi không vui. . . Cũng chắc chắn không để người hại tôi được vui vẻ!

Nghĩ như vậy, việc gì tôi phải ngại?

Tôi cuối cùng cũng quay đầu lại dừng cảm nhìn thẳng vào anh ta, thấy sắc mặt Đỗ Phương trắng bệch, đôi mắt sau mặt nạ như có nỗi đau không nói lên lời: “A Tâm. . .”

“Đừng gọi lung tung!” Tôi nhanh chóng phủ nhận, “Lan Tâm đã chết lâu rồi.”

Về mặt anh ta thật phức tạp, như có nhiều lời muốn nói nhưng lại không thể nói được. Cũng đúng thôi, sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, giải thích thế nào đi chăng nữa thì cũng là nhục nhã. Mà tôi cũng không cần bất cứ lời giải thích nào, tôi đã sớm không còn là tiểu nha đầu chỉ biết đuổi theo anh ta nữa rồi.

“Mười lăm tháng ba đó, cảm ơn anh đã ra tay cứu tôi. Chúng ta đã thanh toán xong rồi, tạm biệt.”

Tôi xoay người định đi, bả vai lại bị người ta giữ lấy. Về mặt Đỗ Phương phức tạp, giống như không hiểu và sợ hãi, khàn khàn hỏi: “. . . Cái gì gọi là thanh toán xong? Vì sao?”

Tôi cười. “Anh còn hỏi tôi vì sao? Sao anh không tự hỏi mình tại sao lại phản quốc thông đồng với địch? Vì sao muốn giết tôi? Những gì anh vừa nói đã quên cả rồi sao?” Tôi nói chậm lại, “Khi tôi yêu anh, anh nói cái gì thì là cái đó. Khi tôi không yêu anh, anh chẳng là gì cả. Ta cũng sẽ không để yên cho anh giết lần nữa, nhân lúc tôi còn chưa tức giận, cắt ngay! Đi tìm Dương Phượng của anh đi!”

Sắc mặt của anh ta trở nên trắng bệch, tay đột nhiên siết chặt, gần như muốn bấm sâu vào da tôi. Tôi chỉ cảm thấy cổ họng như bị vật gì chặn lại, mạnh mẽ nói: “Buông tay ra!”

Anh ta không chịu buông tay. Tôi không giãy ra được, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại mơ màng nhìn Đỗ Phương: “Anh có biết anh là loại người gì không?”

Gương mặt anh ta thả lỏng, lẩm bẩm: “. . . Ở trong lòng nàng, ta là loại người gì?”

“Anh giống địa hình nơi này.” Tôi nhìn lên bầu trời đang ù ù tiếng sấm, “Rất thích hợp cho sét đánh!”

Tôi mắng xong liền cố gắng thoát khỏi tay anh ta, chạy tới ngôi chùa gần đó. Chưa chạy được bao xa, bỗng có gì đó bám lấy cổ tôi. Tôi cứ nghĩ là cành cây vướng vào, giờ tay gạt đi, đầu ngón tay lại chạm vào áo bào bằng lụa trơn nhẵn.

Xúc cảm này.

Dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, tôi thấy hơi căng thẳng.

Không ổn, rất không ổn.

Quay đầu nhìn, quả nhiên là thủ lĩnh đảng độc miệng Tiêu Long Vũ. Mặt anh ta vốn sa sầm, nay được tiếng sấm tôn lên càng giống cục than hơn.

Tiêu Bao Công vô cùng tức giận, kéo cổ tôi đi gần mười mét mới thả ra, một mình không nói không rằng đi lên đỉnh núi. Tôi hơi sợ, đuổi theo sau gọi anh ta: “Tiêu Long Vũ!”

Anh ta chạy còn nhanh hơn người Jamaica. Khi tôi đuổi tới đã thấy anh ta khoanh tay đứng một mình trên đỉnh núi, cúi đầu ra vẻ nặng nề tâm sự, không biết đang nhìn cái gì.

Tôi háng giọng, từ từ đi đến, gãi đầu rất lâu mới nghĩ ra một câu bắt chuyện vô cùng sút sạo: “Này. . . Tiêu Long Vũ, cơm tối ngon không?”

Anh ta không xoay người cũng không ngẩng đầu, rất lâu sau mới rầu rĩ đáp một tiếng: “Hừ. Nàng tới đây làm gì, chẳng lẽ muốn nghe hán đánh đàn sao.”

Anh ta nói tới hai chữ “đánh đàn” còn nghiêng răng nghiêng lợi, nghe giống như “Nói chuyện tình cảm”.

[Chú thích: đánh đàn (dànqín) đọc gần giống nói chuyện tình cảm (tánqíng)]

. Thăng bé này đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo.

Tôi đi đến đứng trước mặt anh ta, cười tủm tỉm giơ tay vuốt lông mày anh ta, làm khóe miệng của anh ta cong lên. “Đừng nhăn mặt, sẽ có nếp nhăn đấy, xấu lắm.”

Tiêu Long Vũ nhẹ hất tay tôi, bĩu môi: “Ta vốn không đẹp bằng ai đó, đa tạ nàng đã nhắc nhở.”

“ Sao huynh kỳ lạ vậy? Hán ta bị hủy dung rồi mà!”

Anh ta xoay người lại muốn đi. Tôi ở phía sau gọi anh ta mấy lần, anh ta đều làm bộ như không nghe thấy.

Tôi đuổi theo giữ chặt tay áo anh ta, anh ta lại bất ngờ tóm lấy tôi, ngực tôi dính vào anh ta, hai tay bị bẻ ra sau. Tôi bỗng kinh hãi, hét lên: “Huynh

muốn đánh nhau à? !”

Tiêu Long Vũ nắm chặt hai tay tôi như xích sắt, tôi giãy mấy lần đều không được. Anh ta trở nên mạnh như vậy từ khi nào?

“Nàng quá coi thường ta rồi.” Giọng anh ta lạnh lùng, “Biết ta thích nàng nên không hề đề phòng ta?”

“Đã nói bao nhiêu lần là nàng phải biết bảo vệ mình, trân trọng mình, không được nửa đêm chạy ra ngoài dọa người ta. Nàng nghe vào tai này ra tai kia hết rồi sao? !” Anh ta giơ tay véo tai tôi, “Hôm nay phải nịnh nọt ta, nếu không ta ném nàng xuống!” Nói xong ra vẻ muốn kéo tôi đến vách núi.

Bóng ma tâm lý bị rơi xuống vách núi vẫn còn, tôi tức giận nâng đầu gối lên thụi vào bụng anh ta. Anh ta bị đau bất ngờ, người ngã ra sau, nhưng tay vẫn không buông. Hai người đánh tới đánh lui, cuối cùng cùng ngã xuống đất. Đầu hè, trên đỉnh núi phủ đầy cỏ cây xanh tươi tốt, chọc vào thấy ngứa.

“Đang yên đang lành huynh phát điên cái gì!” Đầu tôi quay cuồng, miễn cưỡng ngồi dậy xoa đầu, “Một ngày không đánh nhau huynh sẽ không thoải mái đúng không? !”

Tiêu Long Vũ bỗng bật dậy, đầu toàn là cỏ cũng không thềm rũ, hung tợn lườm tôi. “Đến đây, nàng đánh ta đi!” Anh ta đấm ngực mình bình bịch, “Dương Quách, hôm nay nàng đánh chết ta tức là không muốn người khác có được ta! Không đánh chết ta tức là nàng muốn ta!!”

Tôi bị câu nói vô lại này của anh ta làm cho nghẹn lời, lập tức cúi đầu lẩm bẩm: “Không phải đã là của ta từ lâu rồi sao.”

Mặt Tiêu Long Vũ đỏ ửng, thẹn quá hóa giận hừ hừ mấy tiếng, xoay người cho tôi một bóng lưng u ám.

Tôi cảm thấy buồn cười, dùng cả tay cả chân leo lên lưng anh ta, xoay vai anh ta. Nhưng tên ngốc này chỉ hừ một tiếng, thay đổi tư thế tiếp tục đưa lưng về phía tôi. Tôi cọ cọ, nhẹ giọng hỏi: “Này, có phải huynh ghen

không?”

Người anh ta cứng đờ, lại quay đầu đi không nói chuyện. Cuối cùng tôi cũng nhứt chí, hai tay vắt ra sau đầu làm gối, nằm vật xuống bụi cỏ phía sau anh ta nhìn mây đen cuộn cuộn trên đỉnh đầu. Hình như sắp mưa rồi, anh ta vẫn không định đi à? Có phải muốn bị sét đánh không?

. Dù sao có đánh thì cũng đánh anh ta trước, anh ta cao hơn.

Nghĩ như vậy, tôi thấy yên tâm hơn. Ngâm cọng cỏ, nhắm mắt nhẹ giọng ngâm nga điệu dân ca.

Chẳng bao lâu sau, bỗng cảm thấy có người đẩy tôi. Vừa mở mắt ra thì thấy mặt Tiêu Long Vũ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu, anh ta lo lắng nói: “Dương Quách, nàg. . . Thôi, ta không giận, nàg đừng khóc nữa.”

. Mẹ nó, tôi hát giống tiếng quỷ khóc sói tru lắm sao.

Nhưng một giây sau tôi lại thật sự muốn khóc rồi. Bởi vì sau một ánh chớp lóe lên, nước mưa liên ào ào trút xuống như.

-----oOo-----

Chương 54: Tiệp nhân và chó, thiên trường địa cửu

Nguồn: EbookTruyen.Me

*【 Tiêu Long Vũ vì sao anh không mọc thêm hai cái chân nữa, hu hu hu. . .
. Cứu với! !】*

Editor: đồ béo

Betor: mèomỡ

Tiêu Long Vũ không nói gì, xách cổ áo tôi như xách gà con chạy xuống núi. Cũng may chạy chưa được bao lâu thì thấy một căn phòng không ai ở.

Hai chúng tôi chặt vật vắt khô nước trên tóc, rồi lấy rơm trong phòng nhóm lửa, treo áo khoác trước ngọn lửa hong cho khô, xếp một lúc nhìn mới không giống ma nữa. Tôi mệt mỏi nằm lên đồng rơm, yếu ớt nói: “Chắc chưa đến sáng thì mưa chưa tạnh đâu, ngủ một lát đi.”

“Đợi chút.” Ánh mắt Tiêu Long Vũ phức tạp nhìn tôi một lát. “Chỗ này hoang vu, phải có người gác đêm.”

Tôi vô cùng cảm động: “Tiêu Long Vũ huynh đúng là người tốt.”

“Nàng đừng có mơ, đương nhiên là thay phiên gác đêm! Ta không ngủ đủ tỉnh tình sẽ rất khó chịu, nàng có nhớ trước đây không?”

Tôi nhớ lại năm ấy, đó là lần đầu tiên tôi gọi Áo Trắng dậy đi luyện công vào lúc trời còn chưa sáng, kết quả bị anh ta đá một phát dính vào vách tường. Cuối cùng tôi rất thức thời nói: “Được, thay phiên thì thay phiên. Nhưng muội muốn trước ngủ.”

Tiêu đại vương miễn cưỡng ân chuẩn.

Thời gian vui vẻ thoải mái luôn ngắn ngủi. Lúc tôi bị lay tỉnh thì thấy mắt Tiêu Long Vũ sáng quắc nhìn tôi, giơ một tay lên: “Nàng ngủ chảy rất nhiều nước miếng, ta lau cho nàng mà ướt hết tay áo rồi.”

“ ”

Anh ta bĩu môi, lại cúi đầu nhìn tôi một cái, muốn nói lại thôi. Cuối cùng anh ta thở dài một tiếng, xoay người tựa vào cạnh tôi. Tôi bị anh ta chen không ngồi được, kêu to: “Huynh chen chúc cạnh muội làm gì? ! Chỗ này rộng thế cũng không đủ cho huynh nằm à?”

Anh ta không trả lời, hai mắt lơ đãng nhìn lên trên, không biết đang nghĩ gì.

Tôi cố gắng giơ hai tay ra đặt lên huyệt thái dương, định giày xéo đầu anh ta. Cuối cùng phát hiện anh ta chẳng phản ứng, lại quệt mũi thử phì phì chui

về đồng rơm.

Qua một lúc lâu, cuối cùng hình như anh ta không nhìn được nữa, nhìn chăm chăm trần nhà khó khăn nói: “Ta Ta vừa định nói.” Anh ta giơ một ngón tay lên, “. Lúc nàng ngủ cổ áo bị bung ra.”

Tôi run lên, cúi đầu thì thấy.

Ngay sau đó anh ta lại đặc biệt thành khẩn cảm thán: “Phẳng như vậy, chẳng nhìn thấy gì. Dương Quách, nàng là con gái thật à?”

Tôi. Mẹ kiếp! !

“Ngực huynh mọc ở trên xương quai xanh à? ! ! Có bản lĩnh thì huynh cho muội sờ đi! !”

“Được thôi.”

Tôi sửng sốt, liếc nhìn lòng ngực anh ta, cảm thấy mặt hơi nóng “. . . Muội không có hứng với cơ thể xấu xí của huynh đâu!” Áo Trắng đơn thuần tốt bụng ời, huynh bị bánh xe thời gian nghiền mất rồi sao? !

Tôi vẫn đang tức giận bất bình, Tiêu Long Vũ đã ngủ mất rồi. Lúc anh ta dựa đầu vào tôi, người tôi cứng lại.

. Chẳng có chút tự giác nào.

Tôi cứng ngắc quay đầu nhìn một cái. Anh ta rất gầy, nhưng không phải là kiểu gầy yếu. Bình thường là thằng nhóc đáng ghét phong lưu, luôn lười nhác nhàn tản lại lạnh lùng vô tình, khi thì giả dối khi thì vờ ngốc nghếch, làm người ta rất dễ quên anh ta còn chưa tròn hai mươi ba tuổi.

Anh ta nhắm mắt lại như bây giờ rất giống thiếu niên áo đỏ bảy năm trước, luôn tràn đầy sức sống đi cạnh tôi, mỉm cười nhìn tôi. Thế giới rộng lớn như vậy, tôi có thể gặp được người như anh ta chẳng phải rất may mắn sao?

Tôi nhìn gương mặt ngủ say của anh ta, đột nhiên rất muốn kiểm tra, hôn

một cái, hoặc cố gắng véo thành đầu heo luôn.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không làm gì, chỉ ngơ ngác ngồi nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, mặc cho anh ta dựa vào vai tôi. Nghe tiếng hít thở thông thả, tôi bắt đầu cân nhắc đến việc hôm nào đó lại cho thuộc ngủ vào com của anh ta. . .

Cho đến khi trời dần sáng, cái đầu trên vai tôi mới giật giật. Tiêu Long Vũ dụi mắt: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Khoảng Hai canh giờ.”

“Lâu vậy sao?” Anh ta hơi kinh ngạc, “Nàng. . . Tay đau không?”

Tôi cứng ngắc xoa cánh tay tê rần, mạnh miệng nói: “Không sao. Huynh cũng biết, năm đó ta còn xách theo năm con gà mái già lên Bắc Phong mà chẳng tốn chút sức nào.”

Khóe mắt Tiêu Long Vũ run rẩy trong chớp mắt, sau đấy thì không nói gì nữa. Chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt sâu xa “Người đàn ông biết chỉ số thông minh của nàng thấp mà vẫn không chê nàng chắc chỉ có mình ta thôi” .

Thật ra tôi cảm thấy lời anh ta thật sự muốn nói là “Là một con heo thì chỉ số thông minh của nàng cũng vẫn thấp”

Trời sáng hẳn, chúng tôi dập lửa chuẩn bị về miếu.

Vạn vật trên núi đều tĩnh lặng, hai chúng tôi đi một trước một sau, chỉ có tiếng giày bước trên đường, thỉnh thoảng có nước mưa từ trên cây chảy xuống, rơi xuống đất nghe rất rõ ràng.

Tiêu Long Vũ đi trước mở đường, thường quay đầu nhìn tôi. Cơ thể tôi yếu, không dám dùng nội lực lung tung, bước nông bước sâu vào đồng bùn sau cơn mưa, thở hắt hắt.

“Một sao?” Anh ta dừng lại đỡ tôi, nắm lấy tay tôi.

Tôi lắc đầu, anh ta không nói nữa, nắm tay tôi tiếp tục đi về phía trước. Đi tiếp gần nửa canh giờ nữa mới nhìn thấy đường núi, tôi giẫm lên tảng đá trên đất, cuối cùng thở ra một hơi thật dài.

Tiêu Long Vũ quay đầu nhìn tôi, bỗng mỉm cười.

Tôi nhìn nụ cười của anh ta mà thấy sờ sợ, nhớ trước đây anh ta nói mình là một thằng ngốc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện báo thù. Tôi bỗng muốn nói với anh ta, dù anh ta hai bàn tay trắng thậm chí mang trên mình thù sâu như biển cũng chẳng sao. Chỉ cần có thể ở bên nhau, ở bên nhau thật lâu thật lâu, không có gì là không vượt qua được, chỉ cần chúng tôi có thể nắm lấy tay nhau là tốt rồi.

Chúng tôi đi trên đường núi, mỗi người đều có tâm sự riêng. Chẳng bao lâu sau tôi bỗng nhìn thấy một thiếu niên chạy về phía chúng tôi:

“Đại nhân! Tiêu ca ca!”

Là Tiểu Bạch Mao.

“Hai người đi đâu vậy? ! Tối hôm qua có rất nhiều người áo đen đánh vào miếu, mọi người ngăn cản nhưng sợ là mang họa đến cho miếu nên dụ chúng xuống núi cả rồi. Đệ chạy đi tìm hai người. Chúng ta cũng chạy mau đi.”

Vừa dứt lời, hai bên đường núi liền vang lên tiếng vù vù, ngay sau đó mấy chục người từ trên trời giáng xuống. Tất cả đều mặc đồ đen, còn che mặt, đao trên tay lóe sáng, nói bọn họ đến làm từ thiện, quỹ cũng chẳng tin!

“Đại nhân.” Giọng Bạch Mao run run.

Tiêu Long Vũ trợn mắt nhìn anh ta: “Lúc này còn không ra tay, định chờ tới tận thế à?”

Bạch Mao giật mình, ngay sau đó lao ra như tên bắn, đánh nhau với đám áo

đen kia. Tiêu Long Vũ nhìn phía sau một lát, bỗng nói: “Mục tiêu của chúng không phải là đệ, đừng ham chiến, nhớ tới tìm chúng ta.”

Dứt lời, ôm lấy tôi chạy như bay xuống núi.

Tôi cảm thấy Tiêu Long Vũ đôi khi vẫn rất thông minh. Những người này rõ ràng là tới giết tôi, với cơ thể hiện giờ của tôi, Tiêu Long Vũ lại không có vũ khí, phần thắng chắc chắn bằng không. Dưới tình hình này, chạy trốn mới là thượng sách. Võ công của Bạch Mao cũng không kém, đánh một trận chắc không thành vấn đề .

Tôi bị Tiêu Long Vũ kẹp dưới xương sườn, chỉ hận vì sao anh ta không có thêm hai cái chân nữa, hu hu hu. . . . Cứu với !

Chạy chưa được xa, bỗng người Tiêu Long Vũ cứng đờ, cổ họng phát ra một tiếng kêu đau khe khẽ, bước chân rõ ràng chậm lại. Tôi cuống quýt ngẩng đầu thì thấy anh ta chau mày, mấy sợi tóc dính vào gương mặt trắng bệch, mồ hôi trên chóp mũi không ngừng rơi xuống.

Dáng vẻ này.

Tôi túm lấy vạt áo anh ta: “Không phải Ly Công Tán phát tác đấy chứ?”

Sao tôi lại quên trên người anh ta có quả bom hẹn giờ này cơ chứ! Đỗ Phương, Dương Phương các người đúng là gian phu độc phụ, chúc tiện nhân và chó các người, thiên trường địa cửu!

Tiêu Long Vũ bỗng cúi đầu nhìn tôi, một giây sau liền dừng lại, quỳ xuống. Tôi bị văng ra xa mấy mét, chịu đựng choáng váng vì rơi xuống đất, luống cuống chạy lại dìu anh ta. Phía sau lại vang lên tiếng bước chân của truy binh, tôi không kịp nghĩ nhiều, kéo một cánh tay của anh ta qua đầu vai, để người anh ta dựa vào tôi, miễn cưỡng vận công chạy tiếp.

“Sao huynh nặng như heo thê, eo muội sắp gãy đến nơi rồi này!” Tôi vừa chạy vừa mắng.

Tiêu Long Vũ hừ hừ hai tiếng, rõ ràng đã đau đến mức không nói nổi nữa. Mồ hôi của anh ta theo sợi tóc nhỏ xuống cổ tôi, hòa vào mồ hôi của tôi, làm cổ tôi dính dính. Tôi chỉ cảm thấy cơ thể vừa lạnh vừa nóng, khó chịu vô cùng, hiển nhiên là ép vận công quá sức chịu đựng của cơ thể.

Mau cắt đuôi chúng.

Bỗng nhiên, chỉ thấy tiếng gió sắc bén thổi qua tai, tiếp theo liền thấy một người lặn mấy vòng đứng xa xa trước mặt chúng tôi, đao trên tay lóe sáng.

Nguy rồi.

Tôi nhanh chóng nghĩ cách. Tuy giờ tôi là cận bã, nhưng tốt xấu gì năm đó cũng là đại hiệp, uy danh Ngân Sa tuy không hay ho nhưng ít nhất còn có thể dùng để dọa người. Vì thế tôi ngẩng cổ giằng co với hắn ta, hoàn toàn lấn át khí thế của hắn ta (làm to.).

“Biết ta là ai không?” Tôi chỉ vào mặt mình, lạnh lùng nói.

Người nọ bỗng sững sốt, mắt khẽ động. Tôi ngạo nghễ liếc nhìn hắn ta, cười khinh miệt, sau đấy. . . Khiêng Tiêu Long Vũ lên quay đầu bỏ chạy.

Người nọ rõ ràng không phản ứng kịp, chờ tôi chạy được mấy chục mét mới nghe được hắn ta kêu lên ở phía sau: “Quách Quách, đứng lại! Là ta!”

“Ông nội ngươi mới đứng lại!” Tôi không quay đầu lại, gào lên.

Nhưng rõ ràng tôi không linh hoạt bằng tên áo đen, chạy chưa xa đã bị hắn ta đuổi kịp. Lúc này, tên áo đen khác cũng chạy đến. Đồng loạt xông lên, vây chúng tôi vào giữa. Mắt tôi đảo một vòng, vòng vây như thùng sắt, tuyệt đối không trốn được.

Tôi hạ quyết tâm, nhắc chân đá một tên đối diện xuống đất, túm lấy binh khí. Tên cầm đầu cản một chiêu của tôi, nhưng hiện giờ tôi như phát điên, động ác hung tàn độc ác, cũng coi như cầm cự được một lúc.

Tôi một tay ôm Tiêu Long Vũ, một tay cầm kiếm, trong giây lát đã đánh hơn mười chiêu. Nhưng dù sao cũng thay đổi cơ thể, động tác không linh hoạt bằng xưa, bị tên cầm đầu duỗi ngón tay bắn lên mu bàn tay, đau đến mức phải dừng lại, mạch môn căng lên, năm ngón tay bị hấn ta bắt lấy.

“Quách Quách!” Hấn ta đột nhiên hạ giọng gọi tôi.

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt anh ta, không khỏi ngẩn ra. . . Quái lạ, nhìn quen quen, tôi đã gặp người này rồi sao?

Tôi chỉ biết rơi vào tay chúng là không có kết quả gì tốt. Giơ tay lên thoát khỏi sự kiềm chế của hấn ta, tiếp tục đánh. Dao kiếm phía sau cùng tấn công, tôi cầm kiếm hoàn toàn theo bản năng. Nhưng nhiều người, quá nhiều người, nhiều vũ khí như vậy mà tôi chỉ có một tay.

Dần dần không đủ sức nữa, dao kiếm chém lên người, máu tươi theo quần áo nhỏ xuống đất, giống như đoá mai đỏ rực rỡ, không là của Tiêu Long Vũ hay của tôi.

Khi thanh kiếm kia chém tới cổ tôi, tôi chỉ thấy ánh mắt người đó thâm trầm, nhanh chóng chuyển đao, đổi lấy sóng đao đập mạnh vào gáy tôi. Tôi lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, ngất lịm.

-----oOo-----

Chương 55: Nhân sâm và nấm chua không gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Tôi bất tỉnh suốt dọc đường.

Trong lúc ngủ màng, đột nhiên tôi cảm thấy có cái móng heo đang vỗ mặt tôi không ngừng. Vỗ mạnh thế da mặt tôi có dày cỡ nào đi nữa cũng không chịu nổi.

Cái móng kia đang vỗ vỗ bỗng chuyển sang tai tôi, kéo nhẹ vành tai tôi, sau đấy một giọng nói trầm bỗng vang lên: “Dương Quách, còn không chịu tỉnh là ta cởi quần áo nàng đó.”

Tôi bỗng mở mắt ra, trước mắt tối đen. Do dự sờ soạng về phía giọng nói vang lên, cuối cùng tôi cũng tóm được một góc áo, sau đó là vạt áo, cuối cùng là làn da trơn mượt.

“ Có thể xin nàng đừng sờ ngực ta nữa được không.” Giọng Tiêu Long Vũ có vẻ bất đắc dĩ, “Tuy rằng trong căn phòng này chỉ có hai chúng ta, nhưng bây giờ thật sự không phải là đêm đẹp.”

Tôi rút tay lại như bị điện giật. Trong lòng lại có chút nghi hoặc: “Tiêu Long Vũ, huynh không sao chứ?”

“Không chết được.” Anh ta hừ hừ mấy tiếng.

Tôi sốt ruột, vội vàng kéo quần áo anh ta hỏi: “Vậy còn Ly Công Tán? !”

Anh ta im lặng một lát, đột nhiên thở dài, nhàn nhạt nói: “Nàng không biết à? Đó chính là. . . .Thập toàn đại bổ đấy.”

Tôi nghe xong chỉ muốn cào tường, túm lấy vạt áo anh ta lắc mạnh: “Huynh dám lừa muội, thuốc đại bổ sao có thể biến người ta thành như thế hả????”

Vừa dứt lời, chỉ nghe roẹt một cái, bộ quần áo bị kiếm chém toí bời của Tiêu Long Vũ đã bị tôi xé rách. Anh ta lại hít một hơi, kéo cổ áo trong tay tôi về phía mình, rồi dịch sang chút, không yên lòng trả lời: “ Bỏ hơi quá.”

Tối đen như mực nên tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta nhưng anh ta có chết cũng không chịu nói, tôi không hỏi được gì, đành chán nản ngã xuống. Ly Công Tán trước kia khiến anh ta không thể tu luyện nội công, giờ có lẽ là làm suy yếu công lực.

Đang đoán mò, tay bỗng chạm phải lớp vải mềm mại.

“Thay đi.” Tiêu Long Vũ nhàn nhạt nói, “Đây là quần áo người kia để lại. Giờ chắc trên người nàng toàn máu, còn máu thì lúc cởi sẽ đau đấy.”

Trời chúng tôi nhưng không giết, còn để lại quần áo? Tên áo đen kia trốn từ bệnh viện tâm thần ra sao?

Thấy qua một lúc lâu mà tôi vẫn chưa cảm lấy, giọng Tiêu Long Vũ trở nên có chút không kiên nhẫn: “Nương tử muốn vì phu băng bó vết thương giúp sao?”

“..... Không cần.” Tôi nhanh chóng cướp lấy bộ quần áo, cởi quần áo để lên đầu. Trên người đầy vết thương, tuy chảy máu nhưng vết thương nhỏ nên không đáng lo, chỉ có thương tích trên đùi là phải băng lại.

Tiêu Long Vũ cũng ngoan ngoãn không làm ra hành động không đúng đắn nào, chạy đến góc khác thay quần áo. Tôi nghe tiếng anh ta đang thay quần áo bỗng đột ngột dừng lại, sau đó tất cả các động tác đều chậm lại.

Tôi không nghĩ nhiều, thuận thực mặc quần áo xong, xé quần áo cũ băng vết thương trên đùi. Lúc đang chuẩn bị đứng lên, mới phát hiện ra chân còn lại bị xích vào cột. Sờ vào thì phát hiện một đầu xích cài ở chốt cửa. Tôi cố gắng giật ra nhưng không được. Chạy ra đẩy cửa thì cửa cũng bị khóa rồi.

“..... Thế này có nghĩa là chúng ta bị bắt cóc rồi hả?” Tôi quay đầu lăm lăm với Tiêu Long Vũ đang ngồi trong góc.

Tiêu Long Vũ vẫn chậm chạp khó khăn mặc quần áo, ngay cả giọng nói cũng kỳ lạ: “Những kẻ kia đã đi từ lâu rồi.”

Tôi sửng sốt, sau đó cũng có chút tuyệt vọng. Bọn họ muốn nhốt chúng tôi tự sinh tự diệt ở trong này? Nhưng căn phòng dường như đã không có người ở mấy năm rồi, tỏa ra mùi mốc, lại không có nước uống, không ăn không uống cùng lắm cũng chỉ có thể sống được bảy ngày.

Nhưng cũng may, bữa tối hôm trước tôi đã giấu mấy cái đùi gà làm bữa khuya, vừa rồi thay quần áo thấy vẫn còn ở đây.

“Dương Quách.” Tiêu Long Vũ như có chút do dự, “Sợ không?”

“Đương nhiên là sợ.”

Anh ta khẽ cười một tiếng, đi tới giữ chặt tay tôi: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Tôi nhanh chóng che ngực mình: “Chính vì huynh ở đây nên muội mới sợ nhân lúc muội không nhìn thấy huynh ăn vụng hết chân gà muội giấu trong người!”

“”

Tiêu Long Vũ chắc bị tôi dọa sợ, một lúc lâu sau cũng không nói được câu nào. Cuối cùng tôi không nhịn được, nắm lấy tay anh ta, nhếch miệng hỏi: “Tiêu Long Vũ, chúng ta làm gì bây giờ?”

Anh ta lại thở dài: “Còn có thể làm gì bây giờ nữa, đập đi!”

Vì thế, hai chúng tôi trên mặt đất, bắt đầu điên cuồng đập cái chột xích.

“Coong, coong, coong...”

“Keng keng... Coong coong...”

Trời mới biết cái chột này làm bằng gì, chúng tôi đập rất rất lâu, lâu đến mức cái chột cũng nóng lên rồi, mới chỉ được mấy vết nứt. Tiêu Long Vũ còn đỡ, tay tôi thì đã sớm tróc da rồi.

Trán tôi đầy mồ hôi, quần áo lại ẩm, mặt đầy bụi bẩn chắc chẳng khác gì con mèo mướp. Khuỷu tay Tiêu Long Vũ bỗng chọc chọc tôi: “Nàng nghỉ một lát đi. Chúng ta thay phiên nhau, lát nữa ta gọi nàng.”

Tôi nghe lời thả xích uống, xoa tay mình, đau muốn khóc, mũi nhăn lại.

“Tiêu Long Vũ, huynh mà mở được chột muội lấy chân gà cho huynh ăn.”

Tiêu Long Vũ giật mình không tiếp lời, thả xích xuống đất, bắt đầu lấy chân đạp thật mạnh.

.....

Không biết qua bao lâu, ngay khi tôi đang mơ màng ngủ, tiếng keng keng bỗng ngừng lại. Sau lại là một tiếng vang thật lớn, tiếng cửa gỗ vỡ vụn, ánh sáng tràn tràn vào.

Tôi nhanh tay che mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống do bị kích thích, lúc lâu sau mới nhìn thấy cảnh tượng ở cửa. Tiêu Long Vũ đang đứng ngược sáng, tóc rối bù, mồ hôi đầy đầu. Nhưng ánh nắng sớm càng làm nổi bật cơ thể cao gầy phong độ của anh ta, cao đến độ có vẻ hơi trừu tượng, hơn nữa.

Tôi nghĩ cuối cùng tôi cũng biết vì sao vừa nãy mặc quần áo phản ứng của anh ta lại kỳ quặc vậy rồi.

Bởi vì Đại Ma Vương Tiêu Long Vũ cao lớn hiện giờ đang mặc váy màu hồng.

Hình như bộ váy nhỏ cơ thể quá nhiều nên chỉ dài đến mắt cá chân, anh ta mặc rất chật, phải vạch cổ áo ra. Dáng vẻ chật vật lúc này thật sự rất giống cách ăn mặc tiêu chuẩn của thiếu nữ đảng hoàng gặp phải tên bất cóc đáng khinh.

Tôi nhin cười đến mức cả khuôn mặt đều vặn vẹo rồi. Cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, quả nhiên là một bộ quần áo nam màu nâu, hơn nữa còn to hơn người rất nhiều.

Váy bị anh ta xé thành ra như thế, bây giờ có muốn đổi lại cũng không được nữa. Tôi đi qua yên lặng vỗ vai anh ta, an ủi: “Này, đây chính là cuộc đời mà.”

Mặt Tiêu Long Vũ đỏ lên, sau đẩy lại trắng bệch, đầu móng vuốt của tôi đang đặt trên vai anh ta ra, nhưng không tìm được lý do mắng tôi, dù sao quần áo là do chính anh ta nhầm.

“Cũng không phải là chưa từng mặc.” Tôi thản nhiên chép miệng, “Năm đó vì che giấu tung tích chẳng phải huynh thích giả gái đó sao, Áo – Trắng – nhỏ...”

Còn chưa nói xong liền cảm thấy hẫng chân, hai tay Tiêu Long Vũ luôn qua xương sườn tôi, một tay bế tôi lên.

“Nàng lặp lại lần nữa thử xem.”

“Muội. . .” Tôi vừa mới nói một chữ, anh ta không thềm nghe khiêng tôi lên vai, ra khỏi căn phòng nhỏ rách nát này.

Tôi cảm thấy bị một cô gái khiêng như khiêng bao gạo quá mất mặt, giãy dụa muốn xuống, nhưng Tiêu Long Vũ lại bực mình đánh một cái vào hông tôi: “Không được nhúc nhích!”

Tôi khiếp sợ lại phần nộ, xấu hổ đến mức mặt sắp bị thiêu cháy. Tiêu Long Vũ rõ ràng cũng bị hành động của mình làm choáng váng, ngây người rất lâu mới ho nhẹ một tiếng: “Ừm. . . Nàng bị thương, ta. Ta cũng nàng.” Dứt lời đặt tôi xuống, rồi ngồi xuống ý bảo tôi leo lên.

“Tiêu Long Vũ béo, háo sắc, keo kiệt lại bá đạo, đừng cho là muội không biết, đêm nào huynh cũng đái dầm!” Tôi leo lên lưng anh ta, tay chân đều bị anh ta giữ, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi hát nhạc thiếu nhi cho hả giận.

Tiêu Long Vũ tỉnh bơ tiếp lời: “Vậy nàng thì sao?”

Tôi nghĩ một lát, tiếp tục hát: “Dương Quách là cô gái tốt, dịu dàng tốt bụng lại xinh đẹp!”

“Hát không đúng. Dương Quách là mù la sát, miệng độc, não ngốc, nước mũi dài.”

“Huynh nói linh tinh! Dương Quách là cô gái tốt! Cô gái tốt!” Tôi ồn ào.

Tiêu Long Vũ rất khinh bỉ nói: “Nào có cô gái nào vừa lười vừa ngốc lại

tham ăn còn yêu tiền như mạng như nàng! Ta gặp phải nàng đúng là số khổ mà. . .”

Nói xong còn hừ hừ kiêu ngạo, sau đấy thì không nhìn được mà cười.

Tôi không nói nữa. Sương sáng sớm ẩm ướt, giọt sương vương trên tóc anh ta, tư thế anh ta vận công chạy còn nhẹ nhàng hơn tiên hạc. Trong thoáng chốc, tôi bỗng nhiên nhớ tới thật lâu trước kia, sáng sớm ở núi Thanh Trùng, anh ta cũng từng cõng tôi như thế. Khi đó tôi có thể nghe thấy tiếng tim anh ta đập, cùng nhịp với tôi, giống nhất bài hát không bao giờ kết thúc.

Tôi bối rối, bám thật chặt vào cánh tay anh ta, ma xui quỷ khiến nói: “Chờ chuyện này qua rồi, chúng ta thành thân đi. Sau này huynh nuôi muội.”

Chân Tiêu Long Vũ lão đảo, sững sờ không nói.

Tôi ho khan hai tiếng, tiếp tục nói: “Từ nay về sau, muội cũng có người nuôi rồi, hừ hừ. Haiz, giờ huynh là tướng quân sát thủ của Phá Quân Tư hử? Nếu Phá Quân Tư là tổ chức chính phủ, vậy huynh là công chức rồi? Tiền lương một tháng được bao nhiêu? Có nuôi được muội không? Không đúng, hình như muội là thủ trưởng của huynh.”

Mặt Tiêu Long Vũ đang đỏ bừng dần dần bình thường lại, quay đầu nhìn tôi một lát, chép miệng hừ hừ: “Cho nàng tắt! Muốn bao nhiêu cũng cho! . . . Nàng lợi lắm đấy!”

Sau một hồi gian khổ, hai chúng tôi trở lại chùa khi trời đã sáng trưng. Bạch Mao không biết đã đến đây từ khi nào, đang ôm đầu gối ngồi chờ ở cửa. Vừa thấy chúng tôi, liền chạy đến tóm chặt tay áo Tiêu Long Vũ gào khóc.

“Đại nhân! Tiêu ca ca! Đệ chờ hai người lâu lắm rồi! Hòa thượng trong miếu chạy hết rồi, đệ. . . Đệ còn nghĩ hai người đã chết rồi!”

Nói xong nước mắt nước mũi lau hết lên váy Tiêu Long Vũ.

Tiêu Long Vũ nhú mảy nói: “. Ta bị đệ làm cho buồn nôn tới chết, bỏ tay ra!”

Bạch Mao ngượng ngừng bỏ tay ra, lúc này mới nhìn thấy quần áo của Tiêu Long Vũ, không khỏi ngây người, gương mặt đầy vẻ giật mình và khó tin.

Vẻ mặt Tiêu Long Vũ khiến tôi nghi ngờ một giây sau anh ta sẽ đánh Bạch Mao mất. Tôi nhanh chóng kéo anh ta vào phòng, hoà giải: “Bạch Mao à, cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi cản sát thủ, không bị thương chứ?”

Bạch Mao nghe vậy ngồi phịch xuống đất, thở dài: “Đại nhân, ta vô dụng, không thể ngăn chúng lại. Sau đó là do Cung chủ Cúc Trạch Cung giúp đỡ. Người đánh ta đi, mắng ta đi.”

Tôi cắn môi, cuối cùng hỏi: “Đỗ Phương thế nào?”

Bạch Mao lắc lắc đầu: “Hình như ngài ấy bị thương nhẹ, cãi nhau với một cô gái, ta gọi ngài ấy mấy lần mà ngài ấy không nghe thấy, cuối cùng cũng đi luôn với cô gái đó. Ta vốn muốn đuổi theo, nhưng lại lo cho người và Tiêu ca ca, nên về đây trước.”

Cô gái?

Tiêu Long Vũ đột nhiên mở miệng: “Có phải là cô gái có dáng người gầy, giống Dương Quách đến bảy tám phần không? Đầu cài trâm phượng?”

Mắt Bạch Mao sáng lên: “Huynh biết sao? Quả nhiên là ca ca ngọc thụ lâm phong diễm ngộ sâu, còn có thể trung trinh một lòng với đại nhân thật sự là không dễ. Đại nhân, người phải biết quý trọng đấy nhé.”

Tiêu Long Vũ cốc đầu cậu ta, quay đầu nói với tôi: “Là Dương Phượng.”

Tôi cong môi cười cười.

Cuối cùng anh ta vẫn đi theo Dương Phượng.

Bạch Mao nhìn Tiêu Long Vũ, lại nhìn tôi, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, lẩm

bẩm: “Đại nhân, người vẫn chưa.”

“Vẫn cái gì?” Tôi nhú mày hỏi lại.

Cậu ta nhanh chóng cười làm lạnh nói: “Đệ nói, hôm nay đúng là thời khắc đại nhân và Tiêu ca ca vợ chồng đồng tâm hiệp lực.”

Tôi không trả lời, tìm tư thế thoải mái nằm trên đồng rom. Tiêu Long Vũ đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi rất quen ánh mắt này, vì tôi cũng thường nhìn túi bạc giống như vậy.

Nhưng cuối cùng anh ta cũng không nói gì, nằm bên cạnh tôi gơ tay giúp tôi che mắt, giống như đang ngủ. Trong phòng rất yên tĩnh, cả hai đều im lặng.

————— tôi là đường phân cách thay đổi bản đồ —————

Rời khỏi chùa, chúng tôi đi theo con đường đã vạch sẵn. Để che giấu tai mắt, Tiêu Long Vũ đành chịu nhục mặc đồ nữ, anh ta vốn có đôi mắt phượng, da lại trắng, mặc vậy nhìn lại giống một cô gái cao ráo, mặt mày đưa tình.

Trời vừa sẩm tối thì đến thành tiếp theo, trong thành hình như đang tổ chức lễ hội, trên phố tấp nập người, phố lớn ngõ nhỏ cũng treo đầy hoa đăng, xa xa nhìn giống như từng sợi ruy băng xâu thành chuỗi, sáng lung linh lấp lánh.

Ba người chúng tôi đi trong đám đông, thỉnh thoảng tò mò nhìn đông nhìn tây. Có người muốn lấy mạng chúng tôi, mà chúng tôi vẫn quang minh chính đại đi bộ giữa đường thế này, quả là một nghị lực phi thường! Cảm giác tựa như chạy bộ trên đường phố sương mờ khói mịt, luôn có cảm giác vừa cười vừa tự sát.

Tôi thèm nhỏ dãi nhìn đồng quà vật bên đường, mắt sắp hoa lên rồi. Đếm bạc trên người chỉ đủ mua hai cái bánh bao. . . .

Tôi thở dài, quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ, trong đầu bỗng lóe lên một ý

nghĩ. Năm đó khi anh ta giả gái thì vẫn còn là một đứa trẻ cho nên không nhận ra được, giờ đã là một ‘cô gái trưởng thành’ rồi, có nhiều chỗ hơi kỳ lạ. Tay tôi cầm bánh bao, có chút do dự hỏi: “Tiêu Long Vũ, huynh muốn ăn không. . . .”

“Nàng ăn đi, ta không đói.” Anh ta nhàn nhạt nói, trong mắt lại có chút nuông chiều.

“Không phải.” Tôi chỉ chỉ ngực anh ta, lại quơ quơ bánh bao, “Huynh có muốn nhét hai cái bánh này vào đê độn không?”

Mặt Tiêu Long Vũ lập tức đen sì.

Tôi vội vã quay đầu định chạy. Nhưng đúng lúc này, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng trống, mọi người đổ dồn về cuối đường. Tiêu Long Vũ cho tôi một ánh mắt “Buổi tối tính sổ với nàng”, ba người bị đẩy đi theo đám đông.

Bất giác, tôi và Tiêu Long Vũ bị tách khỏi Tiểu Bạch Mao. Tôi nhảy lên mấy cái, nhưng vì đông người nên chẳng nhìn thấy gì. Tiêu Long Vũ gọi mấy lần, nghe thấy Tiểu Bạch Mao đáp lại, an ủi tôi rằng dù sao cũng biết vẫn ở gần nhau là được rồi. Vì thế tôi lại quay đầu xem màn trình diễn trên khán đài.

Người trên sân khấu lúc thì múa đao, lúc thì nghịch lửa, nhìn như đoàn xiếc thú, rất đặc sắc, tôi xem hoa cả mắt. Chẳng qua bên cạnh cứ có người lải nhải... “Đứng yên đi, nhoáng nhoáng hoa cả mắt.”

“Ừ, cũng không tệ, lần sau tiệc mừng thọ mẫu thân cũng mời diễn thế này.”

“Bên phải bên phải, ai, qua đi! Đồ con heo!”

Tôi bực bội quay đầu nhìn, chỉ thấy một gã sai vặt mập mạp trên cổ cũng một tên thiếu gia quần áo tinh xảo, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà giàu ra ngoài tìm thú vui. Lúc tôi không có tiền thì ghét nhất mấy kẻ có tiền, kéo Tiêu Long Vũ đổi chỗ. Nhưng người xem chặn đường rất đông, hai chúng tôi mãi vẫn chưa đi nổi quá hai bước.

“Chủ tử! Nhìn kìa! Là. . . . Là con bé năm đó đánh người! !” Phía sau bỗng vang lên một tiếng hét to.

Nhìn lại là gã sai vặt đỏ hết cả mặt, đang chỉ về phía tôi cố gắng nói gì đó với gã công tử kia.

Tôi chỉ cảm thấy tên công tử kia trông quen quen, cẩn thận nhìn cái quạt to, áo bào màu tím, còn cả gương mặt trông chẳng có chút sáng tạo nào. Không biết vì sao, trong nháy mắt nhìn thấy anh ta, trong đầu tôi liền nghĩ tới bốn chữ “Hành Tây Sơn Đông”.

Trong trí nhớ xa xôi, hình như cũng có một người như vậy, nhưng rốt cuộc là ai.

Tôi nâng trán đau khổ suy nghĩ, bỗng cảm thấy người bên cạnh đang động đậy. Ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái mặc váy hồng nhạt đang cố gắng thoát ra khỏi đám đông. . . Không phải Tiêu Long Vũ thì là ai.

Cùng lúc đó, vị công tử áo tím kia cũng hét lên: “Nhanh! Thả ta xuống! Bắt lấy nó, bắt lấy nó, đừng để nó chạy!”

Vừa dứt lời, vị công tử xắn tay áo tím lên, lộ ra hai cánh tay trơn mềm, ra vẻ muốn xông tới.

Là kẻ thù của Tiêu Long Vũ sao?

Không kịp nghĩ nhiều, tôi đành theo chân người đàn ông chuyên gây chuyện thị phi kia chen lách ra khỏi đám đông. Đáng tiếc do người quá nhiều, dù có chen thế nào cũng vẫn đứng yên, chỉ có thể lau mồ hôi toát ra trên trán.

Nhìn lại, vẻ mặt của vị công tử kia như uống Red Bull, mắt như sắp phóng ra tia sáng xanh, giờ tay chuẩn bị bắt người.

Tất cả mọi người đều chen lên phía trước, chỉ có ba chúng tôi chen ra ngoài. May mắn, hai chúng tôi chen ra được, tên nhóc kia lại không thoát ra nổi.

“Đứng lại! Tên áo trắng kia! Bản công tử bảo ngươi đứng lại!” Tiếng kêu gào của anh ta bị tiếng hò hét của quần chúng dìm xuống.

“Đứng lại! Bản công tử. Đứng lại! !”

“Nhường đường, nhường đường.”

“. Cút ngay!”

“Chủ tử! Chủ tử!”

Vô cùng hỗn loạn.

Tôi không biết chen bao lâu, bỗng cảm thấy dễ thở hơn. Kéo tay áo lau mồ hôi trên trán, thở hắt hắt một hồi lâu. Tiêu Long Vũ đứng trước mặt tôi, rõ ràng cũng không khá hơn, đang chống tường hồi sức.

Tôi chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy ‘phốc’ một tiếng, một người từ đám người chen ra, thở gấp như chó.

Tôi và Tiêu Long Vũ tròn mắt nhìn anh ta, anh ta cũng tròn mắt nhìn chúng tôi.

“Mỹ nhân. Đừng đi!” Vị công tử kia thay đổi ngay vẻ hung ác vừa rồi, thâm tình giơ tay về phía Tiêu Long Vũ, dáng vẻ “Ta yêu nàng, rất yêu nàng, xin nàng đừng ruồng bỏ ta”, chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu hôn thôi.

Tiêu Long Vũ hít sâu, nắm lấy tay áo tôi vận công chạy đi, đảo mắt đã bay lên nóc nhà.

“Mỹ nhân. Đừng, đừng đi. Nhiều năm rồi. Bản công tử đã tìm nàng nhiều năm rồi.” Vị công tử áo tím vừa khóc vừa hét, nói năng lộn xộn.

Bộ váy của Tiêu Long Vũ thật sự không hợp cho việc chạy trốn, tên công tử đó rõ ràng cũng không phải là dạng ngòi không, chẳng bao lâu sau trên nóc

nhà đã tụ tập năm sáu tên đuổi theo chúng tôi.

Tôi nhéo mạnh cánh tay Tiêu Long Vũ: “Huynh là đồ dê xồm hái hoa ngắt cỏ! Đến đàn ông mà huynh cũng không tha!”

Anh ta bị đau run lên, tròn mắt nhìn tôi: “Là cái tên năm đó ở Hoàng Thành ức hiếp Dương Phượng.”

“Là cái tay ăn chơi cướp đoạt dân nữ đó hả?” Tôi há hốc mồm, “Hắn. Không để ý Dương Phượng mà lại để ý huynh sao? Lúc đó huynh còn nhỏ, ăn mặc chẳng khác gì củ hành tây Sơn Đông, chẳng lẽ hắn bị huynh đánh hỏng đầu rồi?”

Tiêu Long Vũ còn chưa trả lời, đã thấy mấy tên gia nhân bay đến trước mặt bao vây chúng tôi. Vị công tử áo tím kia cũng vất vả trèo lên, mệt đến nửa chết nửa sống vẫn còn đang rên hừ hừ.

“Mỹ nhân, đừng chạy. Bản công tử chờ nàng thủ thân như ngọc hơn bảy năm rồi.”

Mặt tôi nhăn lại. Nhớ năm đó thoải mái đánh nhau ở Hoàng Thành, bây giờ thời thế thay đổi, tôi và Tiêu Long Vũ một người là gỗ mục, một người trúng độc công lực giảm mạnh không biết có thể đánh được không.

Nếu Tiêu Long Vũ thật sự bị tên nhóc này cướp đi. Thì tôi tìm ai thành thân đây!

Tôi còn đang suy nghĩ cách thoát thân đã thấy Tiêu Long Vũ bên cạnh uốn éo cái eo, ôm lấy tôi gào khóc nói:

“Phu quân! Ta mang thai con của chàng rồi! !”

p.s: Ồ. Tiểu Quách, chịu trách nhiệm đi =)))

p.s 2: Ủm, có ai thắc mắc cái tên chương thì... Hán Việt là ‘Nhân tham hòa

thố bất tương phùng' nhé. Đọc gần giống 'Nhân sinh hà xứ bất tương phùng' =v= Tác giả này là trùm chế nhé. Edit nhiều khi ói máu TvT

-----oOo-----

Chương 56: Vượt mọi chông gai, chiến đấu vì nàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

“Phu quân! Ta mang thai con của chàng rồi! !”

Tiêu Long Vũ ôm eo tôi, nước mắt lau hết lên áo của tôi.

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều sửng sốt. Tôi cảm thấy đầu tôi ngừng hoạt động rồi, một ngụm máu sắp trào ra khỏi cổ họng, nhìn chăm chăm vào anh ta mà không nói nên lời.

..... Tiêu Long Vũ! Huynh là con cháu danh môn đây! Huynh có biết hai chữ ‘danh tiết’ viết thế nào không hả! !

Sắc mặt công tử áo tím bỗng giống màu áo anh ta, nghiến răng giậm chân, “Mỹ nhân, đi theo ta đi! Không phải sợ, ta sẽ nuôi con giúp nàng!”

Tay Tiêu Long Vũ đang ôm tôi cứng đờ, chân đứng trên nóc nhà cũng lão đảo. Tôi không biết tên ngốc này có mưu kế gì, chỉ có thể vội vàng đỡ lấy anh ta. Công tử áo tím thấy hai chúng tôi ‘thâm tình gắn bó’ với nhau như thế, quả thực đã bị chọc tức, chỉ vào tôi rồi hét với mấy người xung quanh: “Nghe đây, đánh chết tên kia cho ta! Cứu lấy mỹ nhân!”

Rồi lại thâm tình nói với Tiêu Long Vũ: “Mỹ nhân nàng yên tâm, ta sẽ coi con nàng như chính con ruột của mình!”

Tiêu Long Vũ nhìn như sắp xỉu rồi.

Đang trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc, bỗng nghe thấy từ phía khác nóc nhà vang lên tiếng hét: “Đại nhân! Đệ đến đây! !”

Ngay sau đó một thiếu niên nhảy lên nóc nhà như Spiderman, chạy về phía tôi. Hôm nay trên phố rất đông người thế nên thuốc nhuộm lỏm trên tóc thiếu niên đã bị phai đi hơn nửa, lộ ra mái tóc bạc phấp phới đón gió.

Thấy viện binh Tiểu Bạch Mao chạy tới, tôi thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ công tử áo tím lại kinh ngạc, chỉ vào Bạch Mao hỏi: “Người là. . . . Cháu ngoại của chương môn Thiệu Dương Triệu Triển đúng không? Cha người là Bạch Quân?”

Bạch Mao không ngờ thân phận của mình bị lộ nhanh như vậy, rất không tình nguyện gật đầu.

Công tử áo tím thay đổi dáng đứng, cúi người nói, “Tại hạ là Tử Thần công tử, đã từng nghe đại danh Bạch Quân.”

“Tử Thần công tử? !” Bạch Mao nhảy về sau một bước, “Người chính là thần y Tử Thần cái kinh thất thường, câu ba đáp tứ, không bằng cầm thú, năm đó đã trắng trợn trêu ghẹo con gái Dương thừa tướng sao?”

. Tiểu Bạch Mao thật không hồ là con cháu của danh môn cao quý, xem đi, mắng chửi người cũng không cần từ bậy bạ nào.

Sắc mặt Tử Thần cũng có chút khó coi, chẳng qua vẫn lễ độ giải thích: “Những gì Triệu công tử nói đều đã là chuyện quá khứ rồi, bảy năm qua, ta chỉ chung tình với một cô gái.” Anh ta giơ tay lên chỉ vào Tiêu Long Vũ, dùng giọng nói mơ màng và sâu sắc nói, “Đêm nào nàng cũng đi vào giấc mơ của ta, ta đã yêu nàng đến tận xương tủy.”

“Nhưng đại nhân không đồng ý đi theo người, người không được ép buộc làm khó người khác.” Bạch Mao ngắt lời anh ta.

Sắc mặt Tử Thần đen lại. “Vậy thì đặc tội rồi. Hôm nay, bản công tử phải đưa nàng đi!” Anh ta lùi về phía sau vài bước, giơ tay với những người xung quanh, “Lên!”

Ngay sau đó, ám khí lưỡi dao sắc nhọn bay đầy trời. Tôi, Tiêu Long Vũ,

Bạch Mao tựa lưng tạo thành một tam giác, ngăn cản những mũi kiếm đang gào thét. Tôi cảm thấy nổi hết da gà, chỉ sợ độc trong người Tiêu Long Vũ vẫn chưa giải hết đã phải chịu tấn công liên tục.

Sự thật chứng minh tôi vẫn nên lo cho mình trước thì hơn. Không có cơ thể linh hoạt kiên cường dẻo dai, lại không vũ khí, cùng lắm tôi chỉ có thể dùng Định Khôn Quyền Pháp của Kế Môn đỡ lại mà thôi. Miễn cưỡng tránh được mấy mũi kiếm xung quanh, khéo mắt nhìn qua thì thấy một tên gia nhân đánh về phía Tiêu Long Vũ, đường kiếm kia na ná Xuyên Vân Kiếm pháp, nhưng trông chẳng ra sao, hình như mới luyện được một tháng, mới học xong chiêu thức mà thôi.

Tiêu Long Vũ rõ ràng cũng nhận ra, động tác đỡ đòn cũng khựng lại. Mũi kiếm nhắm thẳng vào mặt, tuy anh ta trốn nhanh, nhưng vẫn bị cắt mất một đồng tóc.

Tử Thần thấy cảnh này, không khỏi kinh hãi, vội vàng ngăn cản: “Mỹ nhân, không sao chứ? Là tên nào không có mắt, ta sẽ chặt cho chó ăn! Dừng tay! Dừng lại hết cho ta! Không được để mỹ nhân bị thương!”

Nhưng những tên gia nhân này không nghe lời anh ta, tiếp tục vây quanh chúng tôi tấn công. Cuối cùng tôi cũng phát hiện ra điều khác thường, mấy người kia vốn không giống gia nhân bình thường, từng chiêu đều là sát chiêu. Không phải cướp người, mà giống như tới giết người.

Tôi lùi về phía sau mấy bước đến sau lưng Tiêu Long Vũ, muốn kéo anh ta nhanh chóng chạy trốn, nhưng anh ta lại đẩy tôi ra. Tôi ngẩng đầu lại thấy vẻ mặt anh ta kỳ quái, như bị người ta đụng phải nghịch lân, đôi mắt đỏ lên, đáng vẻ như muốn ăn thịt người.

Vậy mà Tử Thần vẫn không có mắt nói tiếp: “Mỹ nhân nàng đừng giận. . . .”

“Mỹ nhân, mỹ nhân cái đầu nhà người! Người bị điếc tai hay mắt mù hả!” Tiêu Long Vũ xắn tay áo, trực tiếp ra trận, “Người là đồ chết tiệt! Biến thái! Khốn kiếp! Dám cắt tóc ta! ! Hôm nay ông đây phải chém tất cả các người thành tám miếng! !”

Dứt lời liền đánh một chưởng sắc bén về phía tên gia nhân kia. Tên đó kinh hãi, trượt về sau hơn mười mét mới có thể tránh được. Chưởng phong này đi qua đâu thì nóc nhà sụp đến đó, bụi bay mù mịt. May mà đêm nay mọi người ra ngoài xem hoa đăng, nên mới không có thương vong nặng nề.

Xem ra Tiêu Long Vũ đã nổi giận thật rồi.

Anh ta nhìn thấy tên gia nhân tránh được chưởng phong của mình, lại nhìn thấy Tử Thần hoảng hốt mà si mê nhìn mình, tức đến mức người đỏ như con tôm luộc, vừa giận vừa bỏ thảng một chiêu nữa.

Tôi thấy anh ta đã hoàn toàn mất bình tĩnh, vội vàng xông lên ôm eo anh ta, hét to: “Nương tử! Cẩn thận động thai!” Khiêng anh ta lên vai nhảy xuống nóc nhà.

Những người này không phải người bình thường, nếu đánh tiếp chắc chắn sẽ không có lợi. Lúc này không chạy thì đợi đến lúc nào nữa!

Không ngờ tôi mới chạy được vài bước, Tiêu Long Vũ đã nhảy xuống, giương nanh múa vuốt lại xông về phía những tên đó.

Tôi giờ tay kéo anh ta lại nhưng bắt hụt. Vừa định phi qua, trước mặt bỗng bay tới mấy cây ngân châm, cắt áo tôi thành hai mảnh. Tôi lao đảo mấy bước, lại có mấy mũi tên bạc được bắn về phía chân tôi, liên tục chặn tôi lại.

Những người đó cố ý muốn tách tôi và Tiêu Long Vũ!

Một tay tôi kéo Bạch Mao, mấy lần muốn chạy về phía Tiêu Long Vũ đều bị mũi tên cản đường. Nếu nói về vũ khí tôi sợ nhất trên đời này thì có lẽ là cung tên. Kinh nghiệm xương máu lúc còn là Dương Hoàng khiến tôi sợ cung tên tới tận xương tủy. Lúc này cũng không phá giải được cơn mưa tên kia. Ngẩng đầu nhìn lại thấy chẳng biết từ lúc nào trên nóc nhà đã có mấy chục xạ thủ, bao vây chúng tôi, gần như không có đường lui.

Tôi cảm thấy tay mình bắt đầu run. Nhìn Tiêu Long Vũ, lại phát hiện ra anh

ta đang đứng trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn tôi.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng nổ mạnh. Tôi bỗng ngẩng đầu lên, phát hiện ra đó là pháo hoa mừng ngày hội. Tiếng reo hò vang lên xa xa, hoàn toàn là hai thế giới với nơi gió tanh mưa máu đao kiếm vô tình này.

Có lẽ là vì hỗn loạn, hoặc có lẽ vì pháo hoa quá đẹp, trong chớp mắt, dường như tôi thấy ánh mắt Tiêu Long Vũ nhìn tôi tràn đầy dịu dàng.

Anh ta đứng trên nóc nhà, mái tóc dài bay theo gió, giống như nét mực bút lông vẽ trên giấy Tuyên Thành. Quần áo tung bay như cánh chim tự do, như lập tức muốn bay lên trời.

“Dương Quách.”

Môi anh ta mấp máy, như đang gọi tên tôi.

Trong nháy mắt đó tôi chợt hiểu, anh ta gây ra động tĩnh lớn như thế, đơn giản là muốn tôi và Bạch Mao chạy trước, còn mình thì kéo chân đám người không rõ lai lịch này.

Nhiều năm rồi tên nhóc này vẫn ngốc như vậy.

“Đại nhân! ! !”

“Dương Quách! Đừng ngây ra nữa! !”

Tiếng kêu sợ hãi của Bạch Mao và Tiêu Long Vũ vang lên. Tôi bỗng hoàn hồn, giương mắt liền thấy mấy mũi tên gào thét bay tới chỗ tôi. Tôi nhìn mũi tên lạnh lùng vô tình, lại ngây người.

Kỳ ywcs năm đó bị Đỗ Phương bắn chợt ào đến khiến tôi ngừng thở trong nháy mắt, tay chân cứng ngắc không động đậy được. Tôi chưa từng nghĩ 12 mũi tên đó lại ảnh hưởng lớn đến tôi như vậy.

Khoảnh khắc đó, trong đầu tôi chỉ nghĩ đến một người duy nhất. . . .

Tiêu Long Vũ, chắc huynh lại sắp thành người góa vợ nữa rồi.

Không có cơn đau bị đâm đã lường trước. Tôi mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông cao gầy mặc áo xanh đứng chắn trước tôi, trong tay là thanh trường kiếm đỏ như lửa chặt đứt mấy mũi tên đoạt mệnh.

Cơ thể như học sinh trung học, thân thủ lại nhanh như tia chớp, còn cả gu thẩm mỹ quái dị này.

Tôi thất thanh: “Lục Ly? !”

Lục đại vương gia xoay người thân nhiên cười với tôi. “Tiểu Quách, sống chết trước mắt mà vẫn ngăn người không phải là thói quen tốt đâu.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, anh ta lại đã xoay người chém tên gia nhân đó. Chỉ chớp mắt, lại thêm một cái bóng nữa lao vào nhập cuộc, tôi tập trung nhìn vào, đúng là Mao Mâu.

Sao họ lại ở đây? !

Có Lục Ly và Mao Mâu gia nhập, tình thế lập tức đổi chiều. Mấy tên gia nhân thấy sức chiến đấu của viện binh của chúng tôi không tầm thường, nhìn nhau mấy lần, liền nhanh chóng lùi lại cùng mấy xạ thủ. Cuối cùng, trên nóc nhà chỉ còn có Tiêu Long Vũ, Bạch Mao, Lục Ly, Mao Mâu. . . . Và Tử Thần.

Tử Thần công tử há hốc mồm, vẫn còn đang ở trạng thái loading. Có lẽ anh ta thật sự không ngờ, gia nhân trong phủ mình lại bỗng dưng nổi điên không nghe lời, cuối cùng còn bỏ lại chủ nhân là anh ta rồi cao chạy xa bay với một đám xạ thủ!

Tôi bỗng thấy thông cảm cho anh ta.

“Cô, cô nương.” Tiếng Mao Mâu gọi làm tôi hoàn hồn, đã thấy anh ta

đang đỏ mặt chạy đến bên Tiêu Long Vũ, cố gắng bắt chuyện. Hình như rất lâu sau mới phát hiện ra tôi, dương dương tự đắc với tôi: “Hi, Dương Quách!”

Tôi nói này Mao Mâu, anh thấy sắc quên bạn cũng nhanh quá đi! Năm đó cùng nhau ngắm trăng còn gọi người ta là Quách Quách, giờ vừa thấy mỹ nữ liền sửa lại là Dương Quách hả?

Là một chiến sĩ vô tình chuyên đánh vỡ ảo tưởng của thiếu nam bao năm qua, tôi bay lên nóc nhà vỗ vai anh ta: “Nhóc con, nhìn cho rõ vào, đó là Tiêu – Long – Vũ.”

Mao Mâu choáng váng.

“Bộ quần áo này.” Anh ta run rẩy nhìn chằm chằm quần áo trên người hai chúng tôi, bỗng ngộ ra, “Các người. Các người sao lại mặc sai quần áo hả!”

Tôi nhìn sắc mặt xanh mét của Tiêu Long Vũ, thức thời không nhiều lời.

Mao Mâu bình ổn cảm xúc, sau đây nhìn tôi, lại nhìn Tiêu Long Vũ, cuối cùng nghi hoặc hỏi: “Tiêu tiên bối, huynh và Quách Quách sao lại bị người của Tử Thần đánh? Hôm đó bị thương nặng đến mức cần tìm Tử Thần công tử cơ à? Ta. . . Ta cũng đâu có đánh mạnh đến thế. . . .”

Tôi không chú ý câu cuối của anh ta, trong đầu còn đang suy nghĩ nên nói dối thế nào. Không thể nói là Tử Thần để ý Tiêu Long Vũ, còn định ép thành thân, hơn nữa cũng không biết Tử Thần là người ra sao, thân phận người tập kích hôm nay cũng chưa sáng tỏ. Việc này phải giấu, đúng, phải giấu!

Lục Ly cũng tò mò hỏi: “Rốt cuộc là ai bị bệnh? Bệnh gì?”

Tôi nhìn Tiêu Long Vũ thật lâu. Tục ngữ nói đúng, ta không vào địa ngục thì ai vào.

“Là Tiêu thiếu hiệp.” Tôi đau thương trả lời.

“ Hả?” Mao Mâu bối rối.

Tôi gật đầu, nói: “Huynh ấy còn trẻ đã phong lưu, thường ra vào chốn yên hoa, bị bệnh liên quan đến đường sinh dục, phải đi khắp nơi tìm danh y trong thiên hạ, lần này là tìm đến Tử Thần công tử. Huynh ấy lại ngượng, đành phải giả nữ che giấu tai mắt người ta. Ài, cũng không biết có thể chữa được không nữa.”

Dứt lời tôi buồn bã nhìn về phương xa.

Mao Mâu kinh hãi, miệng mở to đến mức có thể nhét được quả trứng đà điểu. Sau đấy lão đảo lui về sau mấy bước, nhìn tôi, lại nhìn Tiêu Long Vũ, rồi lại nhìn tôi. Cuối cùng bỗng trượt chân, lăn lông lốc xuống nóc nhà. Tôi kinh hãi, vội vàng nhảy xuống, nhưng lại chỉ thấy mỗi miếng ngói vỡ trên đất.

Tiêu Long Vũ đứng trên nóc nhà nhìn bóng lưng Mao Mâu chạy trời chết, không nói một lời cúi đầu. Tóc mái để lại một cái bóng trên mặt anh ta, nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh ta. Chẳng qua tôi có thể thấy tay anh ta siết lại kêu kèn kẹt.

Ngẫm lại cũng đúng, vô duyên vô cớ bị vu có bệnh sinh dục, dọa trẻ con chạy mất. Thật ra tôi cảm thấy anh ta nên lo cho tương lai thì hơn, với tính cách buồn đưa lê của Mao Mâu, đến khi trở về Phá Quân Tư tất cả mọi người sẽ biết anh ta bị bệnh về đường sinh dục.

Tôi đang đau buồn thay anh ta, Tiêu Long Vũ đã ngẩng đầu lên, mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào tôi. Sau đấy, còn chưa kịp nói một chữ liền ngã xuống. Đập “Bộp” một phát lên ngói. Đến tôi cũng thấy đau.

Đây, chẳng lẽ chính là bị tức đến ngất xỉu. . . . Trong truyền thuyết?

Cuối cùng năm chúng tôi được đưa về phủ của Tử Thần.

Việc này thật sự rất quái dị. Tử Thần vô cùng mát mát tiếp nhận sự thật cô gái anh ta thầm mến bảy năm là một người đàn ông mắc bệnh về đường sinh dục, ngày nào cũng ngồi xổm trong xó trống nắm. Khi tôi đi tìm anh ta thì anh ta đang đọc kinh Phật, u uất nói: “Thí chủ, có chuyện gì sao?”

Mặt tôi giật giật, hai tay chắp lại thành hình chữ thập: “Vị tiểu sư phụ này, có thể đi xem mạch cho Tiêu Long Vũ được không? Sợ là huynh ấy ngã không nhẹ, chắc hỏng đầu rồi, nếu không sao hôn mê rồi mà vẫn còn muốn bật dậy đánh người.”

Tử Thần ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, cuối cùng thở dài một tiếng: “Cũng được. Bàn tăng sẽ theo cô đi một chuyến.”

Tử Thần khám cho Tiêu Long Vũ xong, yên lặng nhìn tôi rất rất lâu. Tôi không biết anh ta có biết Tiêu Long Vũ bị bệnh sinh dục không, hay là chẩn ra trong thân thể anh ta có độc Ly Công Tán. Cuối cùng anh ta đi đến bên bàn viết đơn thuốc, nhàn nhạt nói Tiêu Long Vũ vừa trúng độc vừa tức giận, sai tôi đi bốc thuốc.

Tôi cảm thấy mình nên thảo luận và trao đổi sâu hơn với Tử Thần về bệnh đường sinh dục và trúng độc của Tiêu Long Vũ. Nhưng Lục Ly lại mang đến cho tôi một tin dữ: “Thằng nhóc họ Tiêu tỉnh rồi, muốn gặp muội”. Tôi thấy nguy cơ vô cùng cấp bách hiện giờ là làm thế nào để còn sống nhìn thấy mặt trời sáng mai.

Nhưng tục ngữ nói đúng, dừng sĩ chân chính có gan đối mặt với Ma vương. Tôi hít sâu mấy cái, bưng bát thuốc đi vào.

Tiêu Long Vũ vốn đang nằm ngẩn người trên giường, vừa thấy tôi vào thì mắt hí lại, ngồi dậy: “Dương Quách! Hôm nay ta không xé xác nàng thì ta sẽ là con trai nàng! !”

. Sao mà hung tàn, sao mà khủng bố vậy.

Anh ta tức giận đến mức toàn bộ nửa người trên đều run rẩy, giờ tay như kiên quyết muốn bắt được tôi. Tôi không khỏi thở dài, đặt khay lên cái bàn cạnh giường, cầm lấy chén thuốc: “Con trai, uống thuốc nào.”

Tay còn chưa chạm vào bát đã thấy trời đất quay cuồng. Tiêu Long Vũ kéo tôi lên giường, che lấp tất cả ánh sáng. Một giây sau tôi liền cảm thấy mặt thật đau.

“On ai ao ại éo ẹ? ! !” Tôi đau đến mức không nói được mà vẫn cố gào lên.

(Con trai sao lại véo mẹ =v=)

Tiêu Long Vũ hung dữ đè lên người tôi, mặt mày dữ tợn như ma quỷ, lồng ngực đều đang run run: “Nàng là người phụ nữ độc ác! Thanh danh của ta đều bị nàng phá hỏng hết rồi! ! Không nên véo nàng à? ! Không nên à? ! Không nên à? !”

Mỗi lần nói “Không nên à” là anh ta liền véo mạnh mặt tôi. Tôi chỉ cảm thấy thịt trên mặt mình sắp bị anh ta véo đứt rồi, nước mắt chảy ra ào ào, dùng hết sức đánh một phát vào mắt phải của anh ta.

Tiêu Long Vũ gào lên một tiếng ngã về phía sau, cái gáy lại đập vào khung cửa sổ ‘bộp’ một tiếng rõ to. Tôi vất vả đứng lên, nhìn anh ta ôm mắt rên rỉ không ngừng, vừa rên vừa không quên mắng tôi:

“Đồ đàn bà chanh chua. Ác nữ. Mưu sát chồng. Một ngày nào đó. Khóc. Cầu xin ta.”

Tôi không đáp lời.

Tiêu Long Vũ nhắm mắt tựa vào đầu giường, ngực kịch liệt đập phồng. Rất lâu sau anh ta mới mở miệng lần nữa, giọng điệu lại trở nên thê lương:

“Có phải nàng ghét ta rồi không.”

Tôi ngồi trên giường sửa sang lại tóc tai và quần áo, không nói.

“Đến cả ta cũng không biết mình bị bệnh sinh dục từ bao giờ đây.”

Tôi cầm chén thuốc trên bàn, lấy thìa quấy quấy, vẫn không nói.

“Nếu ta thật sự thường xuyên ra vào chốn yên hoa thì thôi”

Tôi ngẩng phắt đầu, coi thường nhìn anh ta: “Huynh dám nói huynh chưa từng à? !”

Tiêu Long Vũ bị tôi chất vấn thì sững sốt, mở mắt ra nhìn tôi một lúc lâu, sau đấy lại nhanh chóng nhắm mắt lại: “Khụ. Ta, ta là đi sưu tập tin tức tình báo. Từ trước đến nay ta đều giữ mình trong sạch.”

“Huynh cứ giả vờ đi.”

“Ta biết rồi!” Anh ta đột nhiên vỗ đùi, “Dương Quách, thật ra nàng muốn sau này ta không hái hoa ngắt cỏ được đúng không? Thật ra nàng yêu ta đến chết đi sống lại đúng không? Đúng không?”

“. Con trai, con đọc ngôn tình hơi nhiều rồi đấy.” Tôi múc một thìa thuốc rồi đưa vào miệng anh ta, ngăn cái miệng chó không nhả được ngà voi của anh ta.

Tiêu Long Vũ bị tôi thô lỗ bón thuốc ho liên tục, tôi lại không đành lòng, đi qua vỗ lưng cho anh ta. Nhìn vẻ mặt đau khổ của anh ta, tôi không nhịn được hỏi: “Đắng lắm à?”

Anh ta bỗng nhếch môi cười, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, đôi môi còn dính ít thuốc cũng hôn lên môi tôi. Đầu lưỡi bị bỗng nhẹ nhàng đẩy môi tôi ra, tiến vào trong miệng nhẹ nhàng mút một cái. Hơi thở anh ta phả lên mặt tôi, rõ ràng là thuốc đắng chát nhưng lại tinh khiết và thơm như rượu vậy.

“Oe...”

Cửa bỗng vang lên tiếng nôn khan. Hai chúng tôi đều giật mình, quay đầu lại thấy Mao Mâu.

Có lẽ anh ta không ngờ khi bước vào sẽ nhìn thấy cảnh tượng này nên bàng hoàng. Chẳng qua tên nhóc này vô cùng khéo hiểu lòng người: “Hai người tiếp tục, cứ kệ ta, oe...”

p.s: Kiểu tụt mood kinh dị luôn ý -v- ắc iu tác giả

-----oOo-----

Chương 57: Cho đến khi cái chết chia lìa đôi ta

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Tôi đau đến mức không thở nổi, móng tay bấm thật sâu vào làn da bóng loáng rắn chắc của anh ta. Môi anh ta bên tai tôi, vang lên tiếng thở quẩn rũ, giọng trầm thấp như một giấc mộng mê ly.】

Hai người tiếp tục đi, cứ kệ ta, ọe...”

Mao Mâu nôn khan bên cửa, tôi quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ, anh ta đang mím môi cười trộm, mặt đỏ bừng có vẻ mừng thầm. Tôi đẩy anh ta ra, lúc này mới phát hiện hai chúng tôi đều thở dốc. Tiêu Long Vũ sững sốt, lập tức ôm chặt ngực, giả vờ sắp ngã ra phía sau: “A. Đau đầu quá, chắc hẳn là do vừa rồi không thở được.”

Tôi hoàn hồn nhanh chóng đỡ lấy anh ta, nhưng một giây sau lại cảm thấy không đúng, neho mắt thả tay ra, mặc anh ta ngã phịch xuống giường.

“Sao huynh đau đầu mà lại ôm ngực?” Tôi hỏi.

“. Thế à?”

“Tiêu Long Vũ, huynh là tên lừa đảo ngu ngốc!”

Người đàn ông trước mặt cười một tiếng, không hề tức giận, còn cười hì hì xoa mặt tôi mấy cái, cuối cùng thì hôn lên đầu tôi, nói: “Ta đói rồi.”

. Tôi hận không thể lấy cục gạch đập chết anh ta.

Tuy Lục Ly từ bỏ tước vị trở thành người dạo chơi giang hồ, nhưng vẫn còn uy thế. Phủ Tử Thần hôm nào cũng chiêu đãi chúng tôi ăn ngon mặc đẹp. Tuy bên ngoài có vẻ thanh thoi, nhưng thật ra hôm nào cũng khuyên tôi đưa Tử Thần về Phá Quân Tư. Nói là anh ta y thuật cao siêu, nếu có thể sử dụng, chắc chắn sẽ có ích cho việc dẹp yên biến động lần này.

Tôi khinh thường bữu môi, làm sao anh ta có thể chịu chữa cho Tiêu Long Vũ? Nhìn dáng vẻ ngả ngớn của anh ta chắc chắn là bọn giang hồ bịp bợm.

“Tử Thần công tử tuy diện mạo xấu xí, háo sắc đê tiện, nhân phẩm thấp kém, không làm việc đàng hoàng, nhưng lại có danh xưng thần y. Lần này mời anh ta gia nhập vào quân chinh chiến, cũng là có lợi cho việc chữa thương cho Tiêu tướng quân. Tục ngữ nói, chỉ cần có cuộc, đâu sợ góc tường không đồ!” Đây là lần thứ 381 Lục Ly đầu độc tôi trong ba ngày qua.

“Muội không muốn!” Tôi lắc đầu, “Muội không thích anh ta.”

Lục Ly thấy tôi cứng đầu không thay đổi, cũng bực mình, phũ phật đứng lên: “Mong Lan Khanh lấy đại cục làm trọng, tiểu tướng công của muội không chạy được đâu!”

Tôi bị anh ta chọc đúng tâm sự, khuôn mặt già nua đỏ lên, lập tức cãi: “Dù sao muội cũng sẽ không đi cầu xin tên biến thái đó đâu!”

“Muội không đi ta đi.” Lục Ly thản nhiên nói, bước ra khỏi phòng.

“Lục Ly, không cho huynh đi!” Tôi giậm chân, hét lên, “Đóng cửa, thả thần thú!”

Ngay sau đó, Voldemort lâu rồi không xuất hiện liền phi tới, hùng hổ xông về phía Lục Ly.

Lục Ly và Mao Mâu lần này cũng đưa cả Voldemort đến. Con mèo này từ

ngày vào Tử Thần liền trở về quãng thời gian làm mèo đại gia, ngày ngày sống phóng túng, béo đến mức không đi nổi, giống quả bóng lăn tới chỗ Lục Ly.

Lục Ly thở dài, túm cổ nó lên. Chỗ này lại là tử huyết của nó. Quả nhiên, con mèo không chút chí khí kia liền bất động, co rúm hai lần rồi bắt đầu giả chết, mặc cho Lục Ly đùa giỡn thế nào cũng không mở mắt, thân thể mềm như bún cứ lắc trái lắc phải. Lục Ly chơi xong đặt nó lên bàn, nhưng nó vẫn bất động. Thật đúng là một con mèo ngoan đến nơi đến chốn.

Cho đến khi Lục Ly rời đi, nó mới mở mắt ra nhìn tôi oán hận, vẻ mặt như viết “Ông đây chỉ là một thần thú vô tội, vì sao lại phải vút mạng vì cô!”

Tôi nhìn nó không nói gì, lại nghĩ: Nếu con mèo ngu xuẩn vô đạo đức này có thể nói, thì có lẽ đối thoại hàng ngày giữa tôi và nó sẽ như sau:

Voldemort: “Loài người ngu ngốc, ông đây có thể bay đấy!”

Tôi: “. Vậy mày bay một thử cho tao xem đi.”

Voldemort: “Viu viu viu!”

Tôi: “.”

Nhĩ mà thấy rùng mình, tôi lau mồ hôi trên trán, xoay người định đến phòng bếp tìm đồ ăn. Lục Ly thích tìm Tử Thần thì cứ tìm đi, dù sao mất mặt cũng không phải là tôi, cùng lắm sau này trở về Phá Quân Tư ngày nào cũng sai Tử Thần đi dọn nhà vệ sinh!

Phòng bếp trong phủ Tử Thần rất lớn, đúng lúc vào thời gian chuẩn bị cơm trưa, tôi giả vờ giả vịt đi vào đi bộ một vòng, trộm một cái đùi gà rồi quang minh chính đại đi ra.

Đi chưa được bao lâu, thì nhìn thấy Tử Thần công tử đang đứng buồn bã trong tiểu viện xuân buồn thu đau, từ xa nhìn giống. Như một quả cà tím lớn.

Lục Ly đứng bên cạnh anh ta, đang nói gì đó. Tôi đến gần, vừa khéo nghe thấy anh ta lạnh nhạt nói: “. Nếu được Tử Thần công tử giúp đỡ, phần thắng sẽ tăng lên.” Nói xong nhìn thấy tôi, giơ ngón tay lên chỉ, “Đúng lúc Ngân Sa cũng ở đây.”

Tử Thần nghe vậy nhìn theo ngón tay Lục Ly đang chỉ tôi. Này, nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao tôi trông cũng xinh xắn. Nhưng thằng nhóc này nhìn xong lại khinh thường hừ một tiếng: “Hừ, huynh nói con bé mập đấy sao? Cô ta mà có thể giết người á? Đã lùn, lại còn ăn lăm.”

. Ăn lăm? ! Bỏ cô nương suýt nữa thì bị mấy tên gia nhân nhà anh bắt thành con nhím, hai ngày nay ăn chút đồ ăn của anh thì sao? ! Thì sao hả? !

Lục Ly bật cười, lại thấy tôi ở đây, không dám cười to, nhin cười khá vất vả.

Tôi ôm chặt nửa cái đùi gà trong lòng, tiến lên một bước âm trầm nói: “Huynh nói ai là béo? Có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa xem nào.”

Tử Thần liếc mắt nhìn tôi: “Nói cô đấy. Thế nào, có ý kiến gì?”

. CMN! Tưởng cô nương ta đây dễ bắt nạt à? !

Tôi ăn sạch cái đùi gà, ném xương đi, bước đến trước mặt Tử Thần ợ một cái: “Cười cái gì mà cười! Ợ. Huynh là cây cà tím mà còn tưởng mình xinh xắn lắm chắc? ! Tôi nói cho huynh biết, xấu đến mức không thể nào xấu hơn được nữa rồi!”

Mặt Tử Thần bỗng tím lại: “Cô chê ta xấu mà còn ở nhà ta? Sĩ diện của cô còn không to bằng cái nhà vệ sinh!”

Tôi lại ợ tiếp: “Ợ. Cái đó thì liên quan gì đến việc huynh xấu hay không xấu?”

“Cô! !”

Lục Ly thấy Tử Thần mất hết bình tĩnh, hung dữ muốn xông lên tóm lấy tôi, vội vàng giữ chặt anh ta từ phía sau, để tránh anh ta bị tôi đánh thành tàn phế. Tôi hừ một tiếng, trợn mắt với anh ta, chấp tay sau lưng bỏ đi. Sau lưng vang lên tiếng hét của anh ta:

“Tức chết bản công tử rồi! Tề Hoài vương! Huynh tìm đâu ra con gấu này thế hả! ! Huynh. Huynh với mỹ nhân đều chiều cô ta! !”

Miệng tên Tử Thần kia rất đê tiện, từ đó về sau, mỗi lần vừa thấy tôi đều gọi tôi là con bé mập.

Tôi cũng không thèm ngẩng đầu lên đáp lại: cà tím, huynh có biết huynh thật sự rất xấu không, ài, sao có người xấu đến vậy.

Vì thế sắc mặt của anh ta cũng biến thành quả cà tím, lại càng xấu hơn.

Nhưng tôi còn phải nhờ anh ta chữa bệnh cho Tiêu Long Vũ, không thể hoàn toàn đắc tội với anh ta được. Vừa hay có Lục Ly và Bạch Mao ở giữa can ngăn, hai chúng tôi mới không đánh nhau.

Hôm đó tôi và Tiêu Long Vũ chấm dứt cuộc cãi nhau hàng ngày, đi ra khỏi trong phòng anh ta, lập tức đi tìm Tử Thần. Hai hôm nay tình hình của Tiêu Long Vũ không tốt lắm, rất thích ngủ, uể oải, mệt mỏi. Tôi không muốn làm quả phụ, vì thế rất sầu lo.

Vì thế tôi chặn Tử Thần trên hành lang.

“Cà tím, huynh nói thật với tôi đi, độc trên người Tiêu Long Vũ có thể giải được không?”

Tử Thần cứng lại, hiếm khi trốn tránh ánh mắt tôi. “Có thể giải thì có thể giải, không thể giải thì không thể giải, thế thôi.”

“Huynh là đồ mù chữ sao? !” Tôi không kiên nhẫn tóm lấy cổ áo anh ta, “Tôi nói cho huynh biết, nếu huynh không chữa khỏi cho huynh ấy để tôi thành quả phụ. Huynh có tâm nguyện gì chưa làm xong, còn cả mặt mã chi phiếu thì cứ nói với tôi.”

Mặt Tử Thần tím lại, sững sờ không nói được gì.

Tôi gất gồng vẫy tay, mặc anh ta ngã phịch xuống đất. Sau khi bình tĩnh lại, tôi đi tới vỗ vai anh ta, quyết định áp dụng chính sách mềm mỏng: “Được rồi được rồi, nếu huynh nói thật với tôi, hôm nào đó tôi sẽ thuê hoa cho huynh. Thuê quả cà to trên áo, đảm bảo vô cùng uy phong.”

Tử Thần nhắm mắt lại: “. Ta tạo nghiệp chương mới cần cô thuê hoa cho.”

Tôi nhướn mày, vừa định nắm tay, đã thấy anh ta nhắm mắt niệm kinh Phật.

“Cà tím, huynh thật sự muốn xuất gia sao? !”

Tay anh ta run run, trợn mắt nhìn tôi: “Ai nói đọc kinh Phật thì sẽ xuất gia hả? Bản công tử tu sinh dưỡng tính không được sao?”

“Tính huynh như vậy rồi thì còn dưỡng gì nữa?”

“. Cô. Cô là đồ ngu xuẩn nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ! !” Anh ta then quá hóa giận nhảy dựng lên, chỉ vào mũi tôi mắng to, “Bản công tử xem kinh Phật là để thi pháp diệt cô! Đừng tưởng rằng mỹ nhân thích cô thì ta không dám động vào cô! Vẩy nước muối chết cô!” Nói xong liền giương nanh múa vuốt xông tới.

Tôi thở dài một tiếng, giờ tay búng gáy anh ta.

Vì thế Tử Thần rú lên, hóa thành một ngôi sao trên trời.

Thật sự là đáng đánh đòn!

————— tôi là đường phân cách Dương Quách đại nhân thiên thu muôn đời thống nhất giang hồ —————

Tôi u buồn như du hồn loang quanh ngoài phòng Tiêu Long Vũ.

Hai ngày này tôi dùng mọi cách, nhưng cũng không thể moi ra được chút tin tức nào liên quan đến bệnh tình của Tiêu Long Vũ. Gào khóc thất cổ khóc lóc om sòm uy hiếp “Tôi báo cảnh sát” với đám Bạch Mao Lục Ly Mao Mâu vẫn không có kết quả. Tử Thần thì như bị câm rồi, tôi sắp đánh anh ta thành quả cà tím, mà anh ta vẫn cắn răng không nói. Dù đánh, đập, đá thế nào, anh ta vẫn không chịu mở miệng.

Nghĩ đến đây tôi càng nôn nóng hơn, đá một phát vào cửa rồi đi vào.

Tiêu Long Vũ tỉnh, mắt mơ màng chống đầu giường. Mới vài ngày, anh ta dường như đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt trắng hơn như trong suốt. Tôi đứng ở đầu giường anh ta, run giọng nói: “Tiêu Long Vũ, huynh chỉ còn mấy ngày nữa thôi, mau viết di thư đi, bây giờ chúng ta sẽ phân chia tài sản của huynh!”

Đầu anh ta trượt khỏi tay, đập vào đầu giường, bộp một tiếng rất to.

Tôi không cười.

“Dương Quách, nếu thật sự có ngày ta chết.” Tiêu Long Vũ giương mắt nhìn về phương xa, “Thì nàng tái giá với người khác đi.”

Tôi sững sờ, chỉ cảm thấy hai mắt ươn ướt, hé miệng lại không nói nên lời. Nhưng ngay sau đó Tiêu Long Vũ lập tức gào lên....

“... Ác nữ, nàng tưởng rằng ta sẽ nói thế sao? ! Đừng có mà mơ! Ta chết nàng cũng không được phép đi tìm Đỗ Phương và Tra Chí Cực! Có nghe không! !”

Tôi cúi đầu vò vạt áo, mười ngón xoắn lại trắng bệch, khẽ nói: “Được.”

Tay người đối diện đang chỉ vào tôi dừng lại giữa không trung, rất lâu sau vẫn không động đậy.

Tôi nhìn vạt áo trong tay, một lúc lâu sau mới nói: “Tiêu Long Vũ, trước đây muội nghĩ mình rất tiêu sái, vô tâm, không để ý đến gì cả. Giờ nhìn lại,

ta vẫn mặt dày suy nghĩ đến tương lai.”

“ Huynh biết không, từ nhỏ muội đã thích mơ mộng đến rất nhiều chuyện, khi nào thì thành thân, sinh mấy đứa con, có xinh không, tên là gì. Nếu sinh con gái thì sẽ đặt là ‘Hảo Mỹ’(Đẹp quá), người khác gặp sẽ gọi muội là ‘Mẹ Đẹp Quá’.”

Bầu không khí lặng ngắt, không có ai cười.

“ Trước đây muội tưởng tượng đối tượng là Tiểu Cường lớp bên cạnh, hoặc là một người không tồn tại, sau này biến thành Đỗ Phương, cũng không biết khi nào thì. Đã thành huynh rồi.”

Vừa dứt lời, cái tay cứng đờ kia bỗng động đậy, kéo tôi vào lòng ôm thật chặt. Anh ta vẫn chẳng nói gì.

Tôi chớp mắt, chỉ cảm cảnh tượng trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, trong mắt dường như có nước mắt chảy ra, khẽ nói: “Tiêu Long Vũ, sau này chúng ta đừng ai nói đến cái chết nữa. Muội không chịu nổi. Chúng ta còn rất nhiều rất nhiều thời gian, cả đời này đều phải ở bên nhau.”

“Được, ta không chết.” Long mi của anh ta lướt trên cổ tôi, vừa ẩm lại vừa ngứa, “Ta không nỡ. Làm sao nỡ.”

Mặt anh ta vùi vào tóc tôi thật sâu. Trong nháy mắt, nước mắt nóng rực liền làm ướt cổ, theo sợi tóc trượt xuống vạt áo của tôi.

“Dương Quách. Nàng phải sống, phải sống thật tốt.”

Không ai nói nữa. Qua nhiều năm luyện võ, đánh nhau, cãi nhau, chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện cả nên lẫn không nên nói. Đối với Dương Quách và Tiêu Long Vũ, chúng tôi không cần những lời thề non hẹn biển dài dòng êm tai, hai đôi môi quần quýt đây đưa có thể thể hiện tình cảm chôn giấu nhiều năm rõ hơn những câu lời thề thốt kia nhiều.

Tôi bỗng cảm thấy sức lực bị rút sạch, không khống chế được cơ thể nữa, hơi thở dường như cũng thấm vào tiếng rên rỉ ngọt ngào. Ngực như có ngọn

lửa bùng cháy, cháy vào tận xương tủy, lan ra khắp tay chân. Tôi không thể tin được, bản thân mình lại yêu anh đến vậy.

Bắt đầu từ khi nào? Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?

Là khi anh nói thích tôi? Hay là khi anh nói vĩnh viễn sẽ không buông tay tôi?

Trước kia tôi cảm thấy mình yêu Đỗ Phương, cho rằng đó là tình yêu thật sự, nhưng sau khi bị đâm bị thương liền kiên quyết quay đầu không bao giờ muốn nhìn thấy anh ta nữa. Người trước mắt vẫn đứng sau lưng chờ tôi, nhiều năm như vậy vẫn chưa bao giờ từ bỏ, nhưng tôi vẫn giả vờ như không biết.

Sẽ không bao giờ nữa, tôi cũng không tìm được lý do gì để trốn tránh nữa. Chỉ cần chúng tôi ở bên nhau, mọi sợ hãi đều sẽ biến mất, tất cả tình yêu đều sẽ trở về.

Tiêu Long Vũ run rẩy. Anh ôm chặt tôi, thở hổn hển vùi mặt vào cổ tôi. Tôi cảm nhận được chỗ nguy hiểm nào đây trên người anh đang thay đổi, cảm thấy kinh hãi, theo bản năng muốn tránh ra. Nhưng tay anh bỗng siết chặt, nhẹ nhàng cắn một miếng lên xương quai xanh của tôi: “Dương Quách, không còn thời gian nữa rồi. Đừng trách ta.”

Tôi bỗng thấy đất trời quay cuồng, bị anh bế lên, ngay sau đó liền chìm vào giường đệm êm ái.

Tôi bỗng nhận ra chuyện sắp xảy ra, muốn giãy dụa, nhưng anh lại cúi người đè lên người tôi. Ngón tay anh run run, toàn bộ sự ung dung và trêu đùa trong đêm ở Phá Quân Tư đều biến mất, thậm chí ngay cả vạt áo của tôi cũng không kéo nổi. Cuối cùng cái váy bị anh xé nát, ném vào trong góc. Ngay sau đó, một đôi tay nóng bỏng đặt lên người tôi.

Tôi kêu lên sợ hãi, tay chân luống cuống bắt lấy tay anh đang sờ người tôi: “Đợi đã.”

“Đừng nói không đồng muốn. Đừng nói.” Giọng anh khàn

khàn mang theo đau khổ.

Tôi nhắm mắt lại, giơ tay lên khỏi đồng chăn đệm mất trật tự luôn vào mái tóc dài mát lạnh của anh, vòng qua cổ, kéo anh về phía mình.

Tiêu Long Vũ run lên, như điên cuồng không kìm nén được, cúi đầu tìm môi tôi, bắt đầu hôn tôi như muốn nuốt tôi vào.

Không phải tôi điên thì chính là anh điên, hoặc là. Cả hai chúng tôi đều đã sớm điên rồi.

Cơ thể rắn chắc của Tiêu Long Vũ ướt đầm mồ hôi, bộ đồ ngủ màu trắng trở nên trong suốt, dán lên đường cong cơ bắp. Anh bỗng nâng người lên, xé nát quần áo trên người ném xuống giường.

Tôi vừa nóng vừa chóng mặt, cảm thấy mình biến thành một con cá, sắp chết đuối trong vòng tay của anh. Tôi chưa bao giờ thấy anh như vậy, nụ hôn từ môi trượt đến viền tai. Anh giống như loại thuốc độc chết người thơm ngát, mang theo sự ngọt ngào chết chóc, làm tôi không nỡ từ chối.

Anh ôm chặt tôi, dán môi thở dốc: “Sẽ đau, cố chịu một chút.”

Ngay sau đó, không khí dường như chấn động. Tôi cứng người, hơi thở nặng nề của hai người bỗng dừng lại, chỉ còn tiếng rên nhỏ phát ra từ mũi. Tôi đau đến mức không thở nổi, móng tay bám thật sâu vào làn da bóng loáng rắn chắc của anh. Môi anh bên tai tôi, vang lên tiếng thở quặn rũ, giọng trầm thấp như một giấc mộng mê ly.

Anh nhẫn nại dẫn tôi vào một xa thế giới xa lạ, nâng mặt tôi lên, hôn thật sâu. Môi lại chạm vào nhau, điên cuồng xâm nhập, không thể khống chế. Chúng tôi gần sát như thế, đến cả mạch đập mạnh mẽ sâu trong thân thể cũng rất phù hợp.

Tôi chưa bao giờ có cảm giác sâu sắc như lúc này, trên thế gian này, tôi không cô độc một mình. Người yêu tôi ở đây, người tôi yêu cũng ở đây. Từ bây giờ chúng tôi sẽ không bao rời xa nhau nữa, không bao giờ có thể bị chia lìa nữa.

Mồ hôi nóng bỏng rơi xuống ngực tôi như mưa, một tiếng rên rỉ nghẹn ngào không kiềm chế được bật khỏi môi tôi. Loại triền miên như mưa rền gió dữ thế này dường như kéo dài đằng đẵng, tôi ôm chặt lấy anh, đến khi gần như sắp anh vò nát vào trong thân thể mình, không ngừng gọi tên anh. Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy anh đang chăm chú nhìn tôi, tôi thậm chí còn không tìm được từ nào để hình dung ánh mắt ấy.

“Ta yêu nàng, Dương Quách.” Anh nói, “Ta yêu nàng.”

Bên ngoài chẳng biết đã bắt đầu mưa từ lúc nào. Từng giọt mưa tí tách rơi trên cửa sổ, tiếng mưa rơi giống như câu nói thủ thỉ không rõ của anh, vắng vắng bên tai tôi. Nhưng tôi lại không nghe thấy gì, chỉ cảm thấy một mối thiếp đi, rơi vào bóng tôi vô tận.

Tôi nằm mơ thấy lần đầu tiên gặp nhau ở nhà thủy tạ của Tiêu phủ mùa hè năm đó. Anh ta mặc chính phục, sốt ruột nhìn về phía tôi, lòng tràn đầy nỗi nhớ chỉ có mình tôi. Anh ta hôn trộm tôi, thổi sáo cho tôi nghe, cùng tôi nằm trên nóc nhà ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao mênh mông. Sau này, cậu bé kia lớn lên, trở thành một thiếu niên hào hoa phong nhã, trong đình viện ở Kế Môn ôm chặt lấy tôi, cả đời cũng không buông tay, cho đến khi cái chết chia lìa chúng tôi.

Rất nhiều rất nhiều ký ức đồng thời ập tới.

Trong giấc mơ, anh luôn chờ đợi, chờ một người không biết bao giờ mới trở về, bảy năm rồi lại bảy năm. Anh ta mặc mặc bộ quần áo trong ký ức của tôi, quãng thời gian dài đằng đẵng hóa thành nỗi tương tư triền miên.

Anh ta nói, Dương Quách, nàng phải yêu ta, chỉ yêu một mình ta.

p.s: Lăn giường đột ngột quá. Trầm chưa chuẩn bị tinh thần OAO

-----oOo-----

Chương 58: Có một làn sóng Đỗ Phương trên sân nhà

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong mơ màng, tôi cảm thấy có người hôn tôi. Đôi môi ấm áp đặt lên môi tôi, đầu lưỡi tách hàm răng ra, chậm rãi cọ sát. Anh cứ hôn triền miên như vậy, khoảng cách quá gần, tôi lại không thấy rõ mặt anh, chỉ cảm thấy từng giọt nước mắt lăn vào miệng tôi, khiến miệng tôi chua xót.

Tim anh đập rất mạnh, như trống đánh vào lòng tôi. Tôi vì đau đớn mà khao khát nụ hôn của anh, anh cứ không ngừng hôn tôi, thở dốc, tỳ lên trán tôi thề: “Đương Quách, kiếp sau, kiếp sau nữa, ta cũng sẽ gặp nàng. Không được gả cho người khác!”

Tôi hé miệng, lại không nói được tiếng nào, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn. Nước mắt theo gò má chậm rãi chảy xuống, đầu tiên là nóng bỏng, rồi sau đó lại trở nên lạnh lẽo. Tôi bỗng giật mình tỉnh lại, mở mắt ra giờ tay lên, mới phát hiện ra đó là mồ hôi.

Mọi thứ xảy ra không phải là mơ.

Trước mắt tôi như mực. Không biết từ khi nào màn đã khép lại, ánh trăng trên trời soi sáng bóng cây đu đưa theo gió. Tôi chỉ cảm thấy trong phòng rất nóng, nóng đến mức tôi không thở nổi.

Giờ tay sờ sang bên cạnh, Tiêu Long Vũ đã đi rồi. Tôi sửng sốt, không nói nổi cảm giác trong lòng mình là gì, chỉ có thể mờ mịt nhìn đỉnh màn, bỗng có cảm giác rất mát mẻ, hốc mắt chát chát.

Tôi bỗng ngồi dậy vạch màn ra, gió đêm thổi vào, dịu dàng vuốt khẽ người tôi.

Tôi vẫn ở trong phòng Tiêu Long Vũ. Áo khoác của anh vẫn vắt trên giá gỗ đầu giường, màu đỏ rực rỡ, phong lưu diễm lệ. Nhưng anh đâu rồi? Đi đâu rồi?

Tôi bắt đầu tìm quần áo của mình, nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy. Thật vất vả mới tìm được mấy tấm vải ở cuối giường, lúc này mới nhớ ra cái váy đã bị anh xé hỏng rồi.

Tôi cảm thấy mặt mình nóng rực. Do dự rất lâu mới xuống giường lấy áo khoác của anh ta quấn quanh người. Quần áo quá to, rộng thùng thình, tay áo phải xắn nhiều lần mới lộ tay ra.

Tôi ngơ ngác ngồi trên giường rất lâu. Trời dần sáng, người kia cuối cùng vẫn không trở về.

Tiêu Long Vũ mất tích rồi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai tôi liền lao ra ngoài bắt người, thủ vệ phủ Tử Thần cũng nói không nhìn thấy Tiêu tướng quân đi ra. Tôi gần như lật tung cả phủ, đi lục soát khắp thôn trấn, nhưng vẫn không tìm thấy một sợi tóc của Tiêu Long Vũ.

Thật không dám tin tên đàn ông đó cũng biết xấu hổ. Có phải tỉnh dậy không biết đối mặt thế nào, nên trốn tôi không dám gặp hay không? Đúng là đồ vô dụng, rõ ràng chỉ có con gái mới làm mấy chuyện như thế.

Một ngày một đêm trôi qua, tôi tìm đến một nhòai, ngồi trên nóc nhà nhìn mặt trời mọc phía xa xa. Rất nhiều năm trước, có người cũng ngồi trên nóc nhà thổi sáo. Thiếu niên xòa tóc ngồi trên mái ngói, phía chân trời có đám mây lững lờ trôi, ánh sáng mờ lộng lẫy, lại không sánh nổi với mái tóc đen như lụa của anh.

Gió sớm chột nổi lên, mái tóc dài lướt qua hai gò má, che mặt tôi, che đi hàng lông mi ướt át của tôi.

Tiêu Long Vũ, huynh đừng sợ, muội sẽ chịu trách nhiệm với huynh. Huynh đừng đùa, đừng bỏ đi được không? Nếu không muội sẽ giận đấy.

Lục Ly đứng trong sân ngẩn đầu nhìn tôi. Tôi biết anh ta muốn nói gì với

tôi. Có một số thứ tôi biết nhưng không dám tin, thời gian dần trôi qua, chầm chậm ăn mòn suy nghĩ. Anh ta nhìn tôi co người ôm đầu gối như một con thú nhỏ bị thương, nhảy lên nóc nhà, ôm tôi xuống.

Tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại mới anh ta: “Huynh ấy sẽ không chết. Huynh ấy đồng ý với muội rồi, sẽ không chết.”

Nếu anh chết rồi, thì câu nói tình cảm cuối cùng mà tôi nói với anh khi còn sống, chính là “Huynh nuôi nổi muội không?”

Muội cũng yêu huynh, chúng ta không bao giờ chia lìa nữa. Những lời này tôi vẫn chưa nói với anh, sao anh đã đi rồi?

Lục Ly giơ tay đặt lên vai tôi, cúi xuống nhìn vào mắt tôi: “Cậu ấy đi rồi. Đoàn tụ với người nhà của cậu ấy, sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta. Nước mắt kìm nén bao lâu lập tức rơi như mưa.

Nhưng bây giờ không phải là lúc khóc. Có rất nhiều chuyện phải đối mặt, có rất nhiều chân tướng phải biết rõ. Tôi tuyệt đối không cho phép người của tôi lại trốn tôi, một mình chạy đến nơi khác chờ chết.

Cho dù anh có thành quỷ cũng phải bắt anh về.

Tôi với Lục Ly, Mao Mâu, Tiểu Bạch Mao sửa sang lại hành trang, vút Từ Thần đang gào khóc lên ngựa, vung roi đuổi tới Giang Nam. Nói cho cùng, thì tôi vẫn phải tập trung với đại quân trước đã. Tôi biết cho dù lẫn vào nhiều người, mấy tên áo đen mai phục đánh lén kia vẫn sẽ không ngừng tới làm phiền tôi, nhưng chết với nhiều người lại khiến tôi an tâm hơn đôi chút.

.....

Không ngờ đại quân được Lâm Thiên Nam dẫn dắt đi rất nhanh, khi chúng tôi đuổi kịp họ thì đã ở Tô Châu rồi. Lúc đi vào nhà trọ tôi quên che mặt, tất cả mọi người đều nhìn thấy khuôn mặt tôi, tiếng hít sâu trong đại sảnh còn khiến tôi cho rằng thời đại này đã tiến hóa ra được mấy chục cái máy hút

bụi.

Chuyện tốt duy nhất ông hoàng đế già chưa bao giờ gặp kia làm chính là không bãi chức quan của tôi sau khi tôi “chết”. Ánh sáng lấp lánh của chức Tể tướng vẫn lơ lửng trên kia, làm một đồng người mơ mộng tranh giành cầu xé nhau, đầu rơi máu chảy. Giờ tôi phục quan nguyên chức, không biết đã làm tan vỡ trái tim của bao nhiêu đại thúc nữa.

Ngày hôm sau khi tôi ôm Voldemort xuống lầu ăn sáng, nghe thấy mấy cô gái trong Liên Giáo thấy sắc quên nghĩa kia cứ lén lút cạnh tôi. Vênh tai lên nghe, hóa ra các cô ấy đang bàn tán về làn da của tôi.

“Lan Khanh đại nhân.” Cuối cùng cũng có một người hi sinh xán lại, “Xin hỏi ngài dùng kem dưỡng da nào vậy? Sao có thể. Ừm Trừ sẹo hay vậy?”

Ngẫm lại cũng rất bình thường, năm đó bị bắn thành con nhím, giờ trên đầu hay tay chân lại không có lấy một vết sẹo, không phải thần tiên thì chính là chuyện lạ rồi.

Tôi không ngẩng lên, thốt ra: “Dematix.”

“ Hả?”

“Chùng nào cô cũng bị người ta bắn 12 tên thì quay lại hỏi tôi.”

Cô ta run bắn lên, lập cập đi về. Tôi cười nhạo một tiếng, tiếp tục cắn chân gà của tôi.

Ăn xong bữa sáng tôi đi bộ một vòng khắp nhà trọ, phát hiện tình hình khá giống trước đây. Tôi ôm thần thú đi đến đâu, trong vòng đường kính ba mét sẽ thành một khu chân không, không ai dám đến gần tôi. Vi phạm luật này chỉ có hai loại người, một loại là đã khắc xong bia mộ, một loại khác chính là những cao tăng đắc đạo lúc nào cũng nở nụ cười hiền lành, ví dụ như Lâm Thiên Nam và người chơi mặt chược với ông ấy Triệu Nguyệt.

Câu đầu tiên Triệu Nguyệt nói với tôi chính là: “Dương cô nương, nhật ký

huấn luyện viết đến đâu rồi?”

Cánh tay tôi run lên, ném thẳng Voldemort xuống đất. Voldemort kêu rên một tiếng, khóc lóc chạy đi.

. Ông ta không nói thì tôi cũng quên bém mắt quyền sở đó. Đó là thứ một năm trước ông ta đã đưa cho tôi (còn với tôi mà nói đã là hơn tám năm, lâu đến mức sắp hóa đá rồi), đến giờ ông ta vẫn nhớ mãi không quên chuyện này, hơn nữa còn vừa gặp đã đào cái hồ lịch sử này lên, đây cũng là một loại (bệnh) tinh thần.

Tôi hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: “Rất tốt.”

Ông chú trông rất vui. Đến cả Lâm sư phụ cũng dùng ánh mắt tán dương sự nhanh trí và khoan dung của tôi.

Sư phụ, giờ con mới biết người có bạn mặt chược thế này cũng chẳng dễ sống. Đại Bạch Mao cũng có thể xem như độc đáo hơn người, nhưng đứng trước mặt Triệu Nguyệt đây cũng chẳng khác nào một ngọn cỏ nhỏ vô danh. Hơn nữa quan hệ của hai người này còn là bố vợ – con rể, có thể nói ‘không phải người một nhà không vào cùng một cửa’.

Tôi cáo từ với họ, vừa đi vừa nghĩ linh tinh, thế là ở góc rẽ suýt nữa đụng phải người khác. Máy sát thủ thiếu niên ở Phá Quân Tư vừa thấy là tôi, mặt lập tức tái mét, làm rơi mấy con gà lô hoa trong tay. Mấy con gà kêu quác quác, đập đập cánh, bóng dáng mạnh mẽ đã nhảy qua hàng rào nhanh như chớp, biến mất ở phương xa.

Lâm Thiên Nam dặn bọn họ bữa trưa phải có canh gà hầm cách thủy.

Đám thiếu niên nhìn nhau, khóc không ra nước mắt nhìn tôi, cũng không dám nói gì.

Tôi không kiên nhẫn xua tay: “Được rồi, tôi giúp các ngươi bắt về là được chứ gì!” Không phải tôi nói quá, công phu tay không bắt gà rừng của Dương Quách tôi là số một đấy. Muốn biết thêm chi tiết vui lòng đọc lại đoạn bắt gà trong núi Thanh Trùng chương 12.

Nghe tôi nói vậy, mấy thiếu niên đau khổ càng khóc to hơn: “Bà cô ơi, năm đó ngài nói giúp thằng nhóc Lưu Sa bắt cá, kết quả lại để thằng nhóc đó bị cá bắt đi, nửa ngày chúng ta mới cứu lên được, xin ngài hôm nay đừng ra tay, chúng ta đi mua con khác cho Lâm chương môn.”

Tôi xì mặt, mũi hừ hừ mấy tiếng, quay lưng bỏ đi.

Ghét bỏ tôi, hừ, bà cô đây còn khinh thường bắt gà hộ các người! Năm đó con gà kia vừa béo vừa thơm, tuy rằng cuối cùng đều vào bụng Mao Mâu và Tiêu Long Vũ.

Tiêu Long Vũ.

Nghĩ đến đây tôi lại hậm hực.

Ăn cơm trưa xong, đang lúc tôi nhàm chán ngồi trên lan can tầng hai của nhà trọ nhìn trời, bỗng nghe thấy một tiếng hét khiếp đảm. Quay đầu lại thì nhìn thấy một đệ tử Thiếu Dương rụt rè, nói là Lâm Thiên Nam bảo tôi đến đại sảnh.

Tôi vừa xuống tầng liền nhìn thấy không khí đại hội đại biểu nhân dân trong đại sảnh. Người không liên quan đều đi ra ngoài, ở đây toàn là tầng cao và tinh anh của các môn phái. Cẩn thận nhìn, Phá Quân tư có Tư Đồ Lượng và Bạch Mao, Kế Môn là Lâm Thiên Nam và Tra Chí Cực, Thiếu Dương có Triệu Nguyệt và Mao Mâu, Tú Hoa có chương môn giống Hulk và Phiên Phiên, về phần Liên Giáo. Dương Dương Dương không ở đây, tới đây là hai người tôi không biết.

Tôi đi đến ngồi cạnh Lâm Thiên Nam. Bên kia Tra Chí Cực chẳng nhìn tôi chút nào, tôi hơi xấu hổ và chột dạ, anh ta chắc vẫn giận tôi.

Thấy mọi người đều đến đông đủ, Lâm Thiên Nam ho mấy tiếng, đứng dậy nói: “Hôm nay mời chư vị đến đây, thứ nhất là muốn bàn bạc chuyện bắt phạm nhân trốn ngục, hai là.” Ông lấy một tờ giấy viết thư màu đỏ từ tay áo ra, có chút khó khăn nói, “Mới vừa rồi nhận được một phong thư, chính là thiệp mời đại hôn của cung chủ Cúc Trạch Cung Đỗ Phương. Anh

ta lúc trước. Là chạy về Tây Lương xử lý hôn sự. Một tháng sau thành thân.”

Mấy câu đó của Lâm Thiên Nam như pháo hoa nổ làm đầu tôi trống rỗng trong nháy mắt.

Đỗ Phương và Dương Phượng, cuối cùng cũng thành hôn rồi.

Dương Phượng này, tôi là chị còn chưa kết hôn, thế mà cô ta đã dám lập gia đình rồi.

Tổ chức tiệc ba ngày, không chỉ được ăn uống miễn phí, còn được chi trả lộ phí. Lòng tôi ngứa ngáy, rứt rứt gì đấy lập tức bị ném hết lên chín tầng mây. Chưa nghe nói sao, có lợi tội gì không chiếm! Là đồ đệ (cũ), bản cô nương bị anh ta vứt bỏ một lần, bây giờ đi không mang quà, ăn không uống không kèm du lịch một lần cũng đáng.

Hơn nữa, có lẽ có thể thám thính được chút tin tức của Tiêu Long Vũ.

Cho dù tỉ lệ rất nhỏ, tôi cũng phải thử một lần. Tôi đã không còn gì để mất nữa rồi.

Nghĩ đến đây, tôi đứng phắt dậy: “Sư phụ, con đi.” Tôi nhìn xung quanh một vòng, chân thành nói, “Tôi có thể đi ăn thay mọi người, cam đoan trong vòng 3 ngày, ăn hết phần mọi người. Mọi người yên tâm chọn tôi đi, tuyệt đối sẽ ăn không biết mệt.”

Hình như tôi nhìn thấy khóe mắt Lâm Thiên Nam giật giật. Chẳng qua cho dù ông ấy có giật thật, tôi cũng sẽ coi như không thấy.

Cuối cùng thống nhất kết quả là, phái tôi và Lục Ly thay mặt tứ đại môn phái đến chúc mừng cung chủ Đỗ Phương lâm trận bỏ chạy tân hôn vui vẻ.

Là đệ tử trước đây của Đỗ Phương, thân phận của hai chúng tôi vô cùng ‘kỳ diệu’, trên đường đi chúng tôi đều có chút xấu hổ, yên lặng không nói gì cười ngượng đi. Tuy năm đó vì Liên Giáo Lục Ly chủ động từ bỏ tước vị, làm người giang hồ, nhưng biệt thự để đổi bản tính khó dời. Đi Tây Lương

đường xá xa xôi, theo tính tình vương gia của anh ta thì có chết cũng không chịu làm gì, ăn ngủ bên ngoài đều dựa hết vào tôi. Anh ta lại còn độc mồm, trêu tức tôi không ít lần.

Ngày đó, lần đầu tiên tại dã ngoại qua đêm, tôi lấy thảm trong hành lý ra, định bảo anh ta đi nhặt cành cây nhóm lửa. Lại thấy người đàn ông kia nhú mào, kéo ngọc bội bên hông xuống quăng lên trời. Ngọc bội vỡ rơi xuống đất, vỡ thành ba mảnh.

Anh ta trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu nói: “Tốt lắm, không có gió.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta.

“Tiểu Quách, mau nhóm lửa đi, ta đói!”

. Tên phá của này! Đây là ngọc bội! Ngọc bội! Anh nghĩ nó là cỏ đuôi chó sao? ! Bão đến mới khiến nó bay được!

Tôi nhìn miếng ngọc vỡ trên đất, vẻ mặt đau lòng, túm lấy tay áo anh ta bắt đầu tức giận mắng anh ta không biết tiết kiệm.

Lục Ly không hiểu: “Tiết kiệm? Đó là cái gì vậy?”

Một ngụm máu trào lên cổ họng tôi.

Anh ta thấy thế đặc ý gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt “Gia chính là thừa tiền đấy ~ Trong nhà gia ngay cả lá cây cũng là dùng lá vàng cắm vào ~ Có giỏi thì cắn ta đi.”

Tôi hận nghiền răng nghiền lợi. Quả nhiên, mười kẻ quý tộc thì chín kẻ cặn bã, còn một tên thì đi báo thù!

Cứ nghiền răng nghiền lợi như thế gần một tháng, cuối cùng cũng đến Tây Lương.

Cúc Trạch Cung được trang trí thành động cưới, nơi nơi đều là những hòn đỏ. Nói cũng lạ, Tiêu Long Vũ mặc mấy bộ đồ rực rỡ trông rất đẹp, nhưng

nhìn những nơi khác thì lại thấy tục tĩu. Tôi bĩu môi, tỏ vẻ đau buồn với khiếu thẩm mỹ xuống mồ của Đỗ Cung chủ.

So với lúc Tiêu Long Vũ vừa bỏ đi, tôi cảm thấy cảm xúc của tôi đã ổn định hơn nhiều. Bây giờ cứ nửa canh giờ tôi mới nhớ tới anh một lần.

Chúng tôi đi đến cửa động, nhìn nhân vật chính của ngày hôm nay đang đứng trước cửa lớn nghênh đón khách khứa tứ phương. Đỗ Phương mặc hỉ phục màu đỏ chót, giống hệt người hát hí khúc, đang hàn huyên với khách quý. Anh ta liếc thấy chúng tôi, mắt chột sáng lên, nhưng ngay lập tức lại khôi phục vẻ lãnh đạm xa lạ. Dương Phương đứng cạnh anh ta, hai người đứng cạnh nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ. À nhầm, cầu nam cầu nữ.

Tim đã lạnh thì cũng chỉ thế mà thôi. Đối với anh ta, tôi là kiếm, là công cụ, nhưng không phải là người yêu của anh ta. Chẳng qua tôi đã không còn khó chịu nữa, tình yêu còn chưa thành hình của tôi với anh ta đã chết khi anh ta giết tôi, hạ độc Tiêu Long Vũ rồi.

Hiện giờ, đối mặt tình cảnh này, tôi chỉ thở dài: Không biết chồng gặp vợ trước hôn lễ là điềm xấu sao? Tân nương tử lại còn xuất hiện ở cửa nữa chứ.

Không có văn hóa, thật đáng sợ.

Chuyện đáng sợ chẳng bao lâu sau đã xảy ra.

Qua nửa thời gian tiệc cưới, tôi chạy ra ngoài động hít thở không khí. Khi nhìn thấy lưỡi dao phản quang cùng đôi mắt lóe sáng trong bóng tối, tôi mỉm cười thở dài một tiếng.

Này, các người giết tôi siêng năng thật đấy, tháng trước một lần, tháng trước nữa một lần, tháng trước nữa nữa hình như cũng có một lần. Quả thật còn chuẩn hơn kinh nguyệt.

Tôi rút một thanh kiếm tốt mới tìm người rèn sẵn ở phủ Tử Thần, định kiểm tra kết quả cố gắng rèn luyện thân thể một tháng qua.

Tôi múa kiếm, rút kiếm chém về phía hắn ta. Bốn phía vang lên tiếng đao kiếm, lưỡi kiếm sắc lạnh lướt qua chân tôi, tôi càng hưng phấn hơn. Cảm xúc chém giết đã lâu này như mở một cái chốt trong người tôi, khiến máu nóng trong tôi sôi trào.

Bắt lấy chỗ sơ hở trong phòng thủ, vận nội lực, đâm một kiếm vào ngực trái của hắn ta.

Người nọ sững sờ, thân thể lập tức cứng ngắc. Tôi rút mạnh kiếm, máu tươi bắn tung tóe. Gương mặt sát thủ dữ tợn, người đầm đìa máu tươi, trông còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, mà càng đáng sợ hơn là. . . . Hắn ta không chết.

Chẳng lẽ. Trái tim hắn ta nằm ở bên phải? !

Tôi không còn cảm giác gì ở chân nữa, đã bị hắn ta nâng lên, ném thẳng ra ngoài. Lưng bị đập vào vách đá, đau đến mức trước mắt toàn là màu đen.

Người đó nở nụ cười kỳ quái, ấp úng nói: “Người không giết nổi ta đâu.”

Tôi không trả lời, cắn chặt môi đến chảy máu, ép mình cố gắng vung kiếm lần nữa. Kiếm quyết ngưng tụ bắn ra nhanh như rồng bay, sắp đâm vào ngực phải của hắn ta. Bỗng dưng một sát thủ từ đâu nhảy tới rút một thanh đoản đao ra, đâm mạnh về phía cổ tay tôi, trong chớp mắt kiếm rơi khỏi tay.

Hắn ta lại chém đoản đao về phía tôi một lần nữa.

Bỗng một âm thanh nhỏ vang lên, trước mắt bỗng tuôn ra một đám sương mù. Trong làn sương trắng mờ ảo, tôi nhìn thấy tên sát thủ đó ngã gục xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Tôi vô tình hít phải mấy hơi, trong nháy mắt đầu óc trở nên nặng nề, ngực khó chịu, thân thể cũng không chịu nổi chế lảo đảo.

Một đôi tay đỡ lấy tôi. Trong lúc lịm đi, tôi chỉ thấy màu áo đỏ của người kia, tim chợt nhói một cái.

Tôi tự nhủ, ôm tôi không phải là Đỗ Phương, là một đôi móng heo, đúng, là

móng heo.

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên giường, trước mặt có bóng người loáng thoáng, che mất ánh sáng. Trong lòng tôi kinh hãi, nhanh chóng đứng dậy, đã thấy Đỗ Phương mặc áo trắng đứng trước cửa sổ, đang rót trà. Bởi vì tôi bỗng đứng dậy, anh ta giật mình hắt nửa ấm trà ra bàn.

Đỗ Phương im lặng rất lâu, cuối cùng đành đưa nửa chén nước cho tôi: “Uống nước đi.”

Tôi không nói gì, thản nhiên nhận lấy cái chén, uống ừng ực.

Tôi chưa từng nghĩ Đỗ Phương sẽ cứu tôi. Tôi cảm thấy mình đã nói rất rõ rồi, tình cảm của tôi và anh ta đã chấm dứt. Giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện đây là một căn phòng nhỏ ở biệt viện, trong phòng chỉ có hai chúng tôi. Tối hôm qua là ngày đại hôn của anh ta, cứu tôi thì thôi, sao hôm nay còn có cả thời gian đến thăm tôi vậy? Dương Phụng đâu?

Đỗ Phương hình như không biết nói gì, đương nhiên tôi cũng không muốn nói, trong phòng bỗng chìm vào sự im lặng quái dị. Cuối cùng là anh ta đánh vỡ không khí căng thẳng: “Cởi quần áo ra.”

Tôi nhìn anh ta như nhìn một tên thần kinh.

Anh ta quay mặt đi nói: “. Ta chỉ muốn xem vết thương của nàng.”

Tôi giật giật khóe miệng, nuốt xuống mùi máu tươi không ngừng dâng lên trong miệng: “Không cần, vết thương nhỏ không chết được.” Lập tức quay đầu đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó.

Giọng nói của anh ta càng bắt đặc dĩ: “A Tâm.”

“Đỗ cung chủ đừng gọi lung tung.” Tôi lạnh lùng ngắt lời anh ta, “Tôi nói rồi, Lan Tâm đã chết từ bảy năm trước. Bị Đỗ cung chủ bắn 12 tên ở núi Thanh Trùng. Cung chủ không nhớ sao?”

Tay Đỗ Phương run lên, ánh mắt bỗng trở nên bi thương, sau đấy đột nhiên xoay người đối diện với tôi, cúi đầu nói: “Ta. Ta không ngờ lần này nàng sẽ đến.”

Kỹ thuật chuyển hướng đề tài của anh ta vẫn kém như vậy.

Tôi nhìn anh ta cười: “Đại hôn của cung chủ Cúc Trạch Cung, sao Dương Quách lại không đến được.”

“Nàng. Thay đổi rồi.”

Nụ cười trên khóe miệng tôi càng sâu hơn: “Tôi đã từng thật lòng với anh. Nhưng anh không cần. Đỗ Phương cho tới bây giờ cũng vẫn không cần.”

Dường như cơ thể anh ta loạng choạng. Sau một lúc, giọng nói của anh ta vang lên: “Là ta phụ nàng.”

Tôi gật đầu: “Là anh phụ tôi. Anh và Dương Phượng, các người đều phụ tôi.”

Cơn gió ngày hè thổi qua bóng cây xào xạc ngoài cửa sổ, tiếng ve kêu râm ran dứt quãng.

Đã muộn rồi, tất cả đã quá muộn rồi. Cũng đã qua rồi. Sự tỉnh ngộ muộn màng của anh ta bị tôi ném tan không chút do dự. Có thể bình tĩnh nhớ lại, thân nhiên đối diện như vậy, cuối cùng tôi cũng được giải thoát.

“Anh không nên cứu tôi. Ân oán giữa chúng ta coi như xóa bỏ, cả hai không nợ gì nhau nữa.” Tôi đứng lên, lạnh nhạt nói, “Cứ như vậy đi, chúng ta đừng gặp nhau nữa. Câu năm đó anh nói với Tiêu Long Vũ. Đúng, ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không gặp lại. Cáo từ.”

Dứt lời, tôi đi thẳng ra cửa, mở cửa ra không chút lưu luyến.

Bỗng eo bị siết chặt, bị người phía sau ôm lấy. Hai cánh tay ôm chặt, gần như làm tôi không thở nổi. Tôi cố gắng giãy mấy cái, giọng khàn khàn: “Đỗ

Phương, đừng như vậy, tôi trên có già, dưới có trẻ.”

Anh ta làm như không nghe thấy.

Tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi, mệt đến mức chẳng muốn động đậy nữa. Liên tục gặp chuyện, Tiêu Long Vũ mất tích, tim tôi đã chết lặng không chịu nổi gánh nặng nào nữa. Nếu tất cả đều có thể trở về, tôi cũng hi vọng có thể làm một bé gái cuộn mình trong lòng anh ta, có anh ta che mưa chắn gió, tôi có thể yên tâm làm bảo vật của anh ta cả đời.

Nhưng thời gian vĩnh viễn không thể chảy ngược. Anh ta đã không còn là Đỗ Phương dịu dàng bên hồ Liên Giáo năm đó, tôi cũng không còn là đứa bé trai tùy tiện gào thét “Tên khốn kiếp này muốn đùa chết tôi đúng không! Không bằng để tôi chết đuối luôn cho rồi!”. Anh ta đã thành thân, tôi cũng đã là người phụ nữ của Tiêu Long Vũ.

Chúng tôi đã cách xa nhau ngàn vạn dặm, bởi vì thế sự xoay vần mà hoàn toàn thay đổi. Cho tới giờ, cho dù anh ta ôm tôi chặt đến thế nào đi nữa thì trái tim chúng tôi cũng không còn gần nhau nữa rồi. Ban đầu anh ta tốt với tôi như vậy, dịu dàng như vậy cũng chỉ vì cơ thể này. Nhưng hôm nay, anh ta lại dùng dáng vẻ bi thương như vậy để giữ lại một người đã từng là A Tâm, cho dù biết rõ không thể giữ được.

Tôi quay đầu, yên lặng nhìn vào mắt anh ta. “Được rồi, anh đưa thuốc giải của Ly Công Tán cho tôi.”

Ánh mắt Đỗ Phương hơi tránh, rồi sau đó rũ mi mắt xuống, khẽ nói:

“Ly Công Tán. Không có thuốc giải.”

p.s: Cái tên chương... Ai chơi game plants VS zombies sẽ hiểu =))))))))))

-----oOo-----

Chương 59: Long tử không thể sống lại được. Xin thí chủ hãy kìm nén đau thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

【 Trong mắt tôi đó không chỉ là một chén rượu, đó là trình tiết của Tiêu Long Vũ! Nếu anh ta dám uống, xem tôi có đánh chết anh ta không! 】

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Vết thương trên cổ tay và lưng được một bàn tay nhẹ nhàng sờ trớn, trong lòng bàn tay có nội lực tuôn ra làm giảm dần cơn đau. Tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt thì thấy Đỗ Phương ngồi ở đầu giường, ngón tay lạnh lạnh vuốt ve mặt tôi.

Lúc này tôi mới nhớ ra, vừa nãy trước mắt bỗng tôi sầm ngã vào lòng anh ta. Lúc này tỉnh táo rồi mới thấy giật mình, xấu hổ muốn tránh tay anh ta.

“Đừng nhúc nhích, nội thương của nàng rất nặng.”

Giọng không lớn nhưng rất cương quyết, giống như khi trách tôi không luyện công năm đó.

Tôi nhấc chân lên che kín đầu, áp úng hỏi: “Sao anh lại cứu tôi?”

Đỗ Phương không trả lời, chỉ xoa nhẹ vết thương của tôi, rất lâu sau mới khẽ nói: “Năm đó, lần đầu ta gặp nàng ở Dương phủ. Nàng bốn tuổi, từ trên cành đào ngã vào lòng ta.”

Câu nói không đầu không cuối ấy lại khiến cơ thể tôi cứng đờ.

Trí nhớ của Dương Hoàng đều ở trong những giấc mơ của tôi. Nhớ khi đó tôi thường bị sốt ở nhà trẻ, một khi sốt là mê man hết cả buổi chiều. Trong giấc mộng mơ hồ, tôi như bị tách hồn đến một thế giới khác. Nơi đó có mái ngói màu xanh, tóc đen áo dài, bóng người đi đi lại lại có vẻ xa lạ nhưng cũng quen thuộc. Có lẽ đó là lần tiếp xúc ban đầu của tôi với thế giới này.

Nhưng hôm nay chỉ có thể nhớ được Tiêu Long Vũ, Tiêu Long Vũ, Tiêu Long Vũ..... Trí nhớ của tôi đã bị anh chiếm hết rồi, về phần Đỗ Phương quen biết tôi từ khi nào tôi không hề có ấn tượng.

Đỗ Phương thấy tôi xúc chấn lên che đầu thì vẻ mặt trở nên buồn bã, lập tức lái sang chuyện khác: “Khi đó, Giáo chủ và Tiêu Đình tướng quân, Dương tướng quân là những người bạn tâm đầu ý hợp, cùng chinh chiến sa trường, hào hùng trải qua đao kiếm vô tình, nhìn bao nhiêu người da ngựa bọc xương. Chiến tranh qua đi, Giáo chủ vẫn quan tâm đến Tiêu gia và Dương gia, mỗi lần ông đến Hoàng Thành, ta đều theo ông đến thăm hỏi.”

Tôi sửng sốt một lát mới hiểu được, “Giáo chủ” anh ta nhắc tới là Giáo chủ Liên Giáo đang trọng thương hôn mê.

“Ta cũng không để ý đến việc riêng của Giáo chủ, cũng không biết ông đang lo lắng chuyện gì. Cho đến năm ấy Tiêu phủ bỗng bị diệt môn, ông liền lĩnh chạy đến Hoàng Thành, ta mới mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì. Giáo chủ cứu nàng và Tiêu Long Vũ, trên đường đi lại gặp mai phục, bị trọng thương. Lúc được cứu về thương tích khác thường, ta đuổi tất cả những người từng chữa thương cho ông ấy, nên chỉ có ta biết..... Trên ngực ông ấy có năm vết kiếm, mỗi kiếm đều đâm không sâu, có thể thấy là đối phương thủ hạ lưu tình. Chắc nàng biết vết thương như vậy.....”

Trong đầu tôi nổ tung, trước mắt bỗng trắng xóa. Đờ đẫn ngẩng đầu nhìn anh ta, giọng khàn khàn: “.... Là Định Khôn Ngũ thập lục thức của Kế Môn.”

Kế Môn, Kế Môn. Sao có thể là Kế Môn?

Tôi cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, giọng Đỗ Phương vang lên xa xôi như cách ngàn dặm:

“Không sai, là người Kế Môn đã ra tay. Kẻ luôn đuổi giết nàng, còn cả trận cháy trên núi năm ấy..... Đều là Kế Môn làm.”

Tôi bỗng thấy sống lưng lạnh buốt, chân tướng kinh người đến vậy. Nếu sự

thật đúng như lời anh ta nói, vậy kẻ cầm đầu rất có thể chính là Lâm Thiên Nam..... Nếu không, còn ai có thể đánh Giáo chủ Liên Giáo bị thương nặng đến vậy?

“Sau khi nàng và Tiêu Long Vũ mất tích, ta đi khắp thiên hạ tìm hai người, không ngờ năm đó nàng lại rơi vào lòng ta ở ngọn núi phía sau Liên Giáo. Sau này thân xui quỷ khiến Tiêu Long Vũ cũng đến đây. Ta cũng không biết mình bị làm sao nữa..... Ta tự nhủ, chăm sóc cho nàng là vì hoàn thành lời dặn của Giáo chủ. Nhưng sau này ta lại không khống chế nổi..... Ta không muốn nàng đau khổ, không thể đẩy nàng vào hố lửa, ta không thể nói ra sự thật với nàng.....” Đỗ Phương mở mắt ra, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp, “Mà ta không ngờ nàng lại biết kiếm pháp Định Khôn.”

“.....”

“Nàng cũng biết, trận cháy trong núi năm ấy, khi nhìn thấy nàng xuất chiêu Càn Khôn trong lòng ta đã sợ hãi đến nhường nào. Ta sợ nàng đã có liên hệ với Kế Môn, sợ bọn họ đã làm hại nàng. Đến khi ta thoát khỏi vòng kiềm hãm của đám sát thủ, thì phát hiện ra nàng đã được người ta cứu đi, khi gặp lại, nàng đã vào Kế Môn.....”

Anh ta nhắm nghiền mắt, dường như rất mệt mỏi. Tôi nhớ lại tình cảnh năm ấy cùng Tra Chí Cực, Tiểu Bạch Mao chạy về Liên Giáo, lại bị anh ta trục xuất khỏi sư môn.

“Ta không còn cách nào khác, đành phải đuổi nàng ra xa khỏi ta. Bọn họ biết ta vâng lệnh Giáo chủ bảo vệ nàng, tiếp tục giữ nàng bên cạnh chẳng khác nào thông báo với mọi người nàng là Dương Hoàng. Đáng tiếc..... Cuối cùng vẫn không thể giấu được.”

“Dù nàng có tin hay không, kẻ đốt Tượng phủ không phải là ta. Những kẻ giả làm gia tộc trộn lẫn vào Dương phủ mới là hung thủ. Khi ta chạy tới đã quá muộn rồi, không kịp cứu cha mẹ nàng..... Sau này người của Phá Quân Tư đến, tình hình trở nên hỗn loạn. Độc Ly Công Tán của Tiêu Long Vũ, ta chỉ có thể đưa hắn đi giải độc trước.....”

Tôi lại bắt đầu run rẩy, chỉ có thể cắn ngón tay, dùng đau đớn để mình bình

tĩnh lại. Cuối cùng tôi cũng không chịu nổi, hét lên: “Đỗ Phương, anh lừa tôi! Chắc chắn anh lại đang lừa tôi! Vì sao? Vì sao? Vì sao đều nhằm vào tôi? Rõ ràng tôi chưa làm gì cả.....”

“Khi đó nàng còn là một cô bé ngốc, Lâm Thiên Nam tới chữa bệnh, nói là hồn phách của nàng không được đầy đủ, đến tám tuổi thì sẽ khỏi hẳn. Lúc đó ông ta bàn bạc với Dương tướng quân rất lâu. Lâm Thiên Nam khám cho nàng xong đã nói..... Nàng có cơ thể bất tử. Có lẽ chính điểm này khiến nhiều người để ý như vậy.”

Tôi khó tin ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Ta vốn cũng không tin, cho đến năm ấy sau khi nàng mất tích bỗng xuất hiện trở lại, thì ta tin rồi. Ta biết nàng sẽ không chết. Chỉ có phá hủy cơ thể của Dương Hoàng, những kẻ đó mới buông tha cho nàng. Chạy trốn mấy năm, ta làm mật thám trong doanh trại của quân phản loạn, Dương Phương luôn đi theo ta nên ta đồng ý cưới nàng ấy..... Mà ta không ngờ, nàng lại trở về.....”

Anh ta cúi đầu cười một tiếng, dường như thở dài: “Tạo hóa trêu người. Đây là báo ứng.”

Tôi không nói gì. Đỗ Phương bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, lúc lâu sau mới nói: “Nàng..... Ở lại bên ta đi, đừng làm chuyện nguy hiểm nữa. Đây không phải là chuyện nàng nên gánh vác.”

Trong lòng tôi không kim được mà run lên, đôi mắt chan chát, chỉ vì rất nhiều năm trước đã từng có một thiếu niên cũng nói vậy với tôi.

Anh ta nói: ‘Ta muốn nàng được sống như một cô gái bình thường, ta sẽ không để nàng biến thành món đồ cho người ta cướp đoạt.’

Trong ánh mắt anh ta có ánh lửa, chất chứa rất nhiều tâm sự nặng nề mà tôi không hiểu. Tôi bỏ lỡ anh ta rất nhiều năm, dù anh ta có đối xử tốt với tôi thế nào thì cũng chỉ là hòn đảo nhỏ để tôi tạm dừng chân, có thể ra đi không chút lưu luyến. Tàn nhẫn như thế đúng là khó tìm. Nhưng anh ta vẫn yên

lặng chờ đợi, chờ bảy năm, chờ cả đời, từ một thiếu niên ngây ngô biến thành một người đàn ông trưởng thành có thể bảo vệ tôi, rồi khi sắp chết lại triền miên lưu luyến với tôi, sau đấy lẳng lẳng ra đi.

Tôi sững sờ ngồi trên giường, đốt ngón tay đã sớm đâm đũa máu, bởi vì quá dùng sức, cả bàn tay đều rất đau, đột nhiên khóc òa thành tiếng. Trong lòng bỗng như xuất hiện một lỗ hổng, tôi vùi mặt vào đầu gối, khóc cuồn cuộn, run run: “Đừng mong lại trối tôi ở bên cạnh anh.... Tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Đỗ Phương bỗng xoay người, sắc mặt trở nên xanh mét rồi nhanh chóng biến thành trắng bệch, giọng khàn đục, gằn từng tiếng: “Không muốn nhìn thấy ta? Nàng vẫn muốn đi?! Ta nói rõ đến vậy rồi, là nàng hận ta, muốn giết ta sao? Hay là vì ta hạ độc Tiêu Long Vũ, nên nàng muốn báo thù cho hắn?”

Tôi dùng sức hất tay anh ta ra, hít sâu mấy cái, chịu đựng cổ họng đau rát. Khi ngẩng đầu, trên mặt đã không còn nước mắt.

Tôi đã từng nghĩ rằng sự dịu dàng của Đỗ Phương chính là tất cả, nhưng hôm nay tôi mới hiểu, trên thế giới này không gì có thể sánh bằng sự vui vẻ và tự tại khi ở bên Tiêu Long Vũ.

Đỗ Phương thích tôi, nên anh ta muốn hái tôi. Mà Tiêu Long Vũ yêu tôi, nên anh ra đi.

Hái hoa chỉ là ham muốn, buông tay mới là tình cảm.

Tôi chưa bao giờ hiểu rõ như bây giờ.

Tôi nghe thấy mình bình tĩnh nói: “Đỗ Phương, trước kia tôi thật sự thích anh, cũng muốn gả cho anh. Đây đều là thật lòng, tôi không lừa anh.”

Anh ta im lặng, bỗng cười mấy tiếng, mắt nhắm chặt, một lúc lâu mới khẽ gật đầu: “Ta biết... Ta cũng thật lòng.”

Tôi lại nói: “Nhưng bây giờ mọi thứ thay đổi rồi, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Dương Lan Tâm anh thích đã chết, Đỗ Phương từng ở trong lòng tôi cũng đã chết. Anh đã cưới vợ, tôi sớm muộn gì cũng sẽ gả cho Tiêu Long Vũ. Anh ép tôi ở bên anh, chính là tự làm nhục mình. Chúng ta..... Đừng cãi nhau, cứ thế mà chia tay thôi, để lại mặt mũi cho nhau.”

Anh ta siết chặt nắm tay, khề nói: “Nàng vẫn muốn báo thù?”

Tôi biết anh ta nói đến thù diệt môn, mà tôi chỉ nói: “Tôi muốn đi tìm huynh ấy. Huynh ấy đi đến chân trời góc biển tôi cũng phải tìm.”

Tay Đỗ Phương dần buông lỏng ra, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, chỉ còn lông mi vẫn run run. Anh ta bỗng xoay người, thấp giọng nói: “Có đôi khi ta nghĩ, nếu năm đó không gặp nàng, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Tôi không trả lời, đứng dậy rót hai chén trà, đưa cho anh ta một chén, trầm giọng nói: “Lấy trà thay rượu, uống một chén này, từ đây không còn liên quan nữa.”

Anh ta cứng ngắc nhận lấy chén trà, tôi nâng chén chạm vào miệng chén của anh ta, âm thanh thanh thúy vang lên, cực kỳ giống tiếng vỡ vụn tận đáy lòng.

Sẽ không bao giờ hoàn chỉnh nữa rồi.

Tôi uống một hơi uống cạn chén trà, lau miệng, để cái chén lên bàn, kiên quyết mở cửa phòng.

Đi ra được một khắc, phía sau như vang lên tiếng thở dài:

“Có lẽ..... Cậu ta ở Mạc Bắc.”

Đây là biệt viện ở trên trấn Tây Lương của Đỗ Phương, ra khỏi cửa không lâu là đường cái phồn hoa. Tôi đi không có mục đích rất lâu, vẫn cảm thấy có người đi theo tôi. Người đó rõ ràng không biết võ, theo dõi rất ngóc, đến kẻ thần kinh thô như tôi cũng phát hiện ra.

Tôi thở dài, dừng ngay lại. Vừa quay đầu lại thì thấy ngay gương mặt tiêu tụy và kích động của Dương Phương.

Tôi nhìn rất rất lâu, bỗng cười cười: “Tôi còn lấy làm lạ, Đỗ Phương ở đây mà sao không thấy cô. Hóa ra là trốn ở ngoài nghe lén.”

Trên mặt Dương Phương là sự xấu hổ và giận dữ không dễ phát hiện ra, lập tức lạnh lùng đánh giá tôi, bỗng đáp: “Tỷ tỷ, tỷ có biết đáng về tỷ bây giờ xấu muốn chết không? Sao lại không biết xấu hổ ra ngoài thế này?!”

Tôi bỗng nhớ tới tháng trước khi Tiêu Long Vũ đánh nhau với tôi có nói: “Vị nữ hiệp này, nàng béo không nhẹ đâu!”, không nhịn được phì cười. Lập tức cười cười với Dương Phương đang xanh cả mặt, miễn cưỡng nói: “Ta biến dạng không phải quá hợp ý cô sao?”

Dương Phương oán hận nói: “Đàn bà như tỷ quả nhiên là lòng dạ sắt đá!”

Tôi ngoáy ngoáy tai, không chút để ý: “Không phải cô hi vọng ta lòng dạ sắt đá sao?”

“Không sai! Ta càng hi vọng tỷ biến mất ngay lập tức! Tỷ đã chết rồi, vì sao còn trở về tra tấn chàng!”

Tôi mệt mỏi thở dài, lẳng lặng nhìn cô ta, khẽ nói: “Dương Phương, tuy chúng ta không quen nhau, nhưng dù gì ta cũng là tỷ tỷ của cô. Cô cũng nên trưởng thành đi, đừng ngây thơ như vậy nữa. Nếu không chỉ làm tôi càng thêm coi thường cô mà thôi... Tuy là bây giờ tôi cũng đã coi thường cô rồi.”

Sắc mặt cô ta thay đổi, mắt sắp phun ra lửa. Mà tôi lười nói với cô ta, nhún người bay lên, biến thẳng.

Con ngựa lớn chậm rãi đi trên đường đất, vang lên tiếng lộc cộc buồn chán.

Đầu tôi trống trơn, không biết vì sao, không muốn nghĩ gì cả, cứ để ngựa đi

tùy ý, không biết mình muốn đi đâu. Nghe Đỗ Phương nói nhiều như vậy, đầu tôi không biết nên nghĩ gì nữa.

Cơ thể bắt tử? Chính vì thế mà bọn họ đuổi theo tôi? Thật là buồn cười, xuyên không cũng có thể truyền công, nghiên cứu được à? Nếu không các người xây miếu cho tôi đi, sau này muốn trường sinh bất tử thì mọi người đặt con cái qua cúng: “Nhìn xem, đây là đại thần xuyên không Dương Quách của chúng ta, mọi người cúng nhiều vào, tin Dương ca sẽ bất tử!”

Tôi bỗng cảm thấy thật sự có chút mệt mỏi.

Đang than thở, bỗng xa xa vang lên tiếng gào rú của như tiếng bác gái trung niên. Tôi quay đầu, quả nhiên thấy Lục Ly cách rất xa đang chỉ vào tôi với vẻ đòi nợ: “Muội đừng có chạy”.

Tôi xoay người xuống ngựa, đứng tại chỗ chờ anh ta chạy tới.

“Ngày hôm qua đang yên ổn uống rượu mừng cơ mà! Muội chết chỗ nào vậy!! Hại ta không tìm được!!” Anh ta tức giận vận công vọt đến trước mặt tôi, mới mở miệng đã gào thét.

Tôi không muốn nhắc đến chuyện bị Kế Môn đuổi giết, cúi đầu không nói. Ngay khi anh ta sắp xù lông, tôi bỗng ngẩng đầu dùng đôi mắt to ngập nước nhìn anh ta: “Lục Ly, chúng ta đến Mạc Bắc đi.”

Lục Ly bị tôi nhìn mà dựng hết cả tóc gáy, chuẩn bị tư thế sẵn sàng lùi ba bước, cố chọc cười: “..... Sao thế? Không ăn được gà, muốn ăn sang dê nướng hả?”

“Lục Ly huynh đừng có giả ngu, ta muốn đi tìm Tiêu Long Vũ.”

Lục Ly im lặng. Rất lâu sau mới nói: “Cậu ấy đã chết rồi.”

“Lục Ly, hành lý huynh mang theo đâu?”

“..... Long tử không thể sống lại được. Xin thí chủ hãy kìm nén đau thương.”

“Huynh xem chúng ta có nên lên trần trên mua đồ dùng hàng ngày trước không? A đúng rồi, tiệc cưới hôm qua ăn ngon không? Huynh có gói về không?”

Lúc tôi quay đầu lại, Lục Ly đang hít sâu. Thấy tôi nhìn anh ta, lập tức thay thành vẻ mặt ‘Ta không đưa muối đi là vì ta thật sự muốn tốt cho muối’: “Tiểu Quách, chúng ta cô nam quả nữ thật sự không tiện, ngộ nhớ.....”

“Ta biết ta trẻ tuổi xinh đẹp, huynh khó tránh nảy sinh tà tâm.” Tôi giờ một ngón tay lắc lắc trước mặt anh ta, “Yên tâm, bây giờ huynh không đánh lại ta đâu.”

Lục Ly nhắm mắt: “Ừ, thật ra ta sợ muối có ý đồ với ta thôi.”

Tôi: “.....”

————— tôi là đường phân cách bản đồ thay đổi —————

Suốt đường đi, dưới sự đe và dọa dụ dỗ của tôi, cuối cùng Lục Ly vẫn nói ra hết mọi chuyện. Hóa ra bệnh tình của Tiêu Long Vũ không phải nói quá, thật sự sắp nghèo rồi, đã bắt đầu gửi thư từ biệt cho bạn bè xa gần. Kết quả lúc gửi cho Dương Dương Dương, cô ấy trả lời lại là cô ấy có một người bạn ẩn sĩ ở Mạc Bắc, nhận chữa đủ loại bệnh, từ hóc xương cá đến trúng độc tất cả đều chữa.

Vì thế đồ ngốc này phải chạy tới Mạc Bắc tìm Dương Dương Dương. Nghe nói xác xuất thành công không cao, sợ ngộ nhớ nghèo thật làm tôi đau lòng, nên quyết định nói dối tôi, bảo Lục Ly nói với tôi là anh ta đã chết. Trước khi đi còn dặn dò, nếu tôi nổi điên lấy đao cắt cổ thì phải ngăn lại; nếu trước khi anh ta chết mà tôi thay lòng đổi dạ thì phải thông báo cho anh ta để anh ta xác chết vùng dậy.

Tôi nghe xong cảm thấy Tiêu Long Vũ thật sự đúng là ông hoàng mơ mộng.

Sớm biết thế tôi đã thay lòng đổi dạ rồi, bà đây đỡ phải đi xa.

Tới Mạc Bắc đã là chuyện nửa tháng sau. Tuy tôi rất tin tưởng vào đạo lý tai họa sống ngàn năm, nhưng vẫn lo Tiêu Long Vũ không qua khỏi, đến lúc đó tôi lại thành quả phụ, quả là đáng buồn.....

Khi bước vào khách sạn Dương Dương Dương mở, trong lòng tôi vẫn còn đang lo âu về vấn đề này. Cho đến khi nhìn thấy người đàn ông mặc áo bộ quần áo sặc sỡ đang ngồi trong đại sảnh kia, tôi cảm thấy tim mình mới đập trở lại. Tinh thần căng thẳng mấy tháng bỗng được thả lỏng, cùng với sự thả lỏng đó, còn có mệt mỏi. Tôi đứng ở cửa, không nói nổi một chữ.

Mà tôi cũng không thể ngờ, bên cạnh anh lại có một người phụ nữ.

Cô gái kia dựa vào anh nói nói cười cười, cánh tay sắp vắt lên cổ anh rồi. May là Tiêu Long Vũ không tiếp lời, nếu không tôi không dám cam đoan mình sẽ không xông lên đập chết tươi cô gái kia, rồi đập chết anh để tể thiên hạ.

“Sao Tiêu công tử lại ngồi uống rượu ở đây một mình? Không phải đã nói nếu buồn thì hãy gọi thiếp tới sao?”

Tiêu Long Vũ vẫn không tiếp lời, râu ria trên gương mặt xanh xao làm nổi bật vẻ tiêu tụy và sa sút của anh.

Cô gái đưa rượu đến bên môi anh, giọng nói vô cùng quyến rũ: “Nào, Tiêu công tử, uống rượu đi.”

Tôi chết lặng nhìn chằm chằm vào cái chén trong tay cô gái kia. Trong mắt tôi đó không chỉ là một chén rượu, đó là trình tiết của Tiêu Long Vũ! Nếu anh ta dám uống, xem tôi có đánh chết anh ta không!

Tôi muốn xông lên, nhưng đành phải nhịn lại, trong lòng vừa vội lại vừa sợ, thuận tay kéo cánh tay bên cạnh lắc lẩy lắc đẽ. Không lâu sau chợt nghe thấy một giọng nói âm trầm: “..... Muội đang nắm tay áo ai đấy?”

Quay đầu thì thấy gương mặt xanh mét của Lục Ly. Tôi vội vã buông tay, vuốt lại tay áo đầy nếp nhăn của anh ta, xấu hổ cười làm lạnh: “Xin lỗi xin lỗi.....”

Quay đầu lại, Tiêu Long Vũ vẫn đang ngẩn ngơ nhìn chén rượu, dường như không bình thường lắm.

Đúng lúc này, phía sau chúng tôi bỗng có cơn gió lạnh ủa tới. Tôi và Lục Ly vội tránh ra. Chỉ thấy ba người đàn ông lưng hùm vai gấu xông vào, giờ kiếm lên chỉ vào Tiêu Long Vũ: “Tiêu Long Vũ, hôm đó ngươi giờ trò xảo trá, hôm nay chúng ta phải đấu lại công bằng!”

-----oOo-----

Chương 60: Tiêu Long Vũ huynh thật sự nên nhận giải Oscar đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

【Nói, có phải đã đi tìm tên đàn ông khác sau lưng ta không? Hả?!】

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Tiêu Long Vũ bị chỉ đích danh dường như không thấy mấy người kia, vẫn ngơ ngác nhìn chén rượu trong tay cô gái.

Ba người kia rõ ràng là một nhóm, chắc là bọn côn đồ ở Mạc Bắc. Thấy Tiêu Long Vũ không để ý đến mình, run sợ nhìn nhau một lát, cuối cùng tên cầm đầu hét to: “Nếu ngươi không đáp thì nghĩa là sợ rồi! Từ đây Mạc Bắc không cho phép Tiêu Long Vũ ngươi sống yên ổn nữa!”

Tôi châm chọc trong lòng, hừ, mắt nào của các người thấy anh ta đang sợ, rõ ràng là các người sợ. Nếu đòi đấu công bằng, sao còn lười ba đi đấu một, cố tình tìm đến lúc người ta uống say, công bằng cái đầu đưa hấu nhà các người ấy.

Tuy Tiêu Long Vũ vẫn không có phản ứng gì, nhưng quần chúng vây xem xung quanh càng lúc càng nhiều. Có lẽ gần đây Tiêu Long Vũ tương đối nổi

tiếng, mọi người đều bàn tán về một mình anh ta.

“Người đàn ông kia chính là con út của Tiêu gia sao?”

“Nhìn mặt thì hình như là thế. Tiêu tướng quân nổi tiếng cả nước năm đó có ai không biết? Đáng tiếc sau này Tiêu gia bị diệt môn, cứ thế mà biến mất.”

“Nghe nói là được người ta cứu.”

“Ai biết được, chuyện năm đó thật sự rất kỳ lạ, chuyện lớn như vậy mà sau này chẳng có chút động tĩnh nào....”

.....

Hình như lúc này Tiêu Long Vũ mới chú ý tới tình huống xung quanh, chậm rãi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn. Anh ta râu ria xồm xàm, hốc mắt hõm sâu, búi tóc rối bù, khuôn mặt tiều tụy, đã không còn là Tiêu tướng quân danh chấn tám phương trước kia nữa. Nhưng ánh mắt anh ta vẫn sắc bén như trước, nhìn thấu lòng dạ đến tận sâu tâm hồn con người.

Ba người đàn ông vạm vỡ bị anh ta nhìn thì run rẩy, biến thành ba con heo mập, cùng lúc lùi về sau mấy bước. Nhưng cứ nghĩ bây giờ anh ta đang say khướt sức chiến đấu chắc cũng không cao, vì thế lại lấy hết can đảm tiếp tục khiêu khích: “Thế nào, vẫn sợ à? Mấy huynh đệ ta lần trước là nhường người thôi, hôm nay có gan thì người rút kiếm ra đi! Tiêu gia quát tháo Trung Nguyên năm đó, giờ cũng nhát như chuột sao?!”

Tiêu Long Vũ lão đạo đứng lên, cô gái bên cạnh cũng không kéo được. Anh ta nhìn xung quanh, cuối cùng lấy một thanh kiếm dưới bàn lên, chặt vật rút ra, chỉ vào nhóm ba người kia.

Nhưng tôi nhìn thấy rõ ràng tay anh ta đang run, kiếm của anh ta đang run. Trông dáng vẻ của anh ta rất buồn cười, tôi lại cảm thấy mắt chan chát như sắp rơi nước mắt.

Tiêu Long Vũ, mới qua mấy tháng, sao đã thảm hại như vậy rồi?

Tôi nhận ra thanh kiếm trong tay anh ta. Đó là thanh kiếm anh ta mất dày bám đuôi cha Bạch Mao đúc cho mình sau cuộc chiến đoạt bảo, có lẽ vì cảm thấy không có vũ khí thì không an toàn, không biết lúc nào sẽ bị người ta dùng ‘thượng phương bảo kiếm’ tiễn về trời. Anh ta coi thanh kiếm ấy như bảo bối, cứ rảnh lại mang ra lau, cho dù không khỏe nhưng hôm nào cũng phải đi luyện kiếm, chỉ thiếu vào nhà vệ sinh cũng mang đi cùng thôi.

Nhưng bây giờ tay anh ta đang run, thanh kiếm cũng run, không có chút khí thế nào.

Lục Ly bỗng giơ tay đập lên vai tôi, vẻ mặt có chút lo lắng. Lúc này tôi mới chợt nhận ra mình đang căng thẳng siết chặt hai tay, cơ thể run lên bần bật. Trong lòng tôi tràn ngập xót xa. Nhưng tôi không thể làm gì. Vì bảo vệ lòng tự trọng của Tiêu Long Vũ, nên hiện giờ tôi không được nói gì cũng không được ra tay.

“Tiêu Long Vũ, người run cái gì? Ai ai cũng nói người là đời sau của danh môn, kiếm thuật hơn người, hôm nay gặp huynh đệ chúng ta lại vô dụng như vậy?” Một trong ba người đàn ông đó mỉa mai phách lối.

Tiêu Long Vũ nghe tên kia nói xong thì rất ngạc nhiên, quay đầu hỏi cô gái đứng cạnh anh ta: “Kiếm của ta đang run sao?”

Ánh mắt cô gái trốn tránh, quay đầu đi không nhìn anh ta. Vì thế anh ta lại hỏi người bên cạnh đang đứng xem: “Kiếm của ta đang run? Đang run thật sao?”

Có người thật thà nói cho anh ta biết: “Đúng, kiếm của người đang run lắm đấy.”

Tiêu Long Vũ như bỗng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, khó tin nhìn tay mình, thì thào tự nói: “Không thể nào, không thể nào..... Các người lừa ta! Các người đều lừa ta!!”

Lời anh ta nói như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng tôi, khiến lòng tôi đau đớn vô cùng.

“Đại ca, còn lằng nhằng với hấn làm gì nữa, lên!”

“Đúng vậy, đại ca, còn chờ gì nữa!”

“Được, mọi người cùng xông lên, giết tên nhu nhược này đi!”

Dứt lời ba người kia liền đồng loạt xông lên tấn công, tôi thấy Tiêu Long Vũ bị bao vây bên trong đao quang kiếm ảnh, tim như sắp ngừng đập, đẩy Lục Ly ra xông lên. Nhưng đúng lúc này, trên cầu thang vang lên tiếng quát:

“Ồn ào cái gì! Có để yên cho người ta không hả!”

Tôi vừa quay đầu thì thấy một cô gái đi từ trên tầng xuống, mặt mày xinh đẹp, tóc đen áo lam, phong thái tuyệt trần, từng bước nở hoa. Đúng là Phó Giáo chủ Liên Giáo bao che khuyết, lòng dạ hẹp hòi còn thù dai Dương Dương Dương.

Ba người đàn ông thấy bà chủ khách sạn xuống thì há hốc mồm, không ngờ hôm nay cô ta lại ở đây. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Dương Dương Dương chậm rãi đi đến bên cạnh Tiêu Long Vũ, giơ tay vuốt vuốt mái tóc rối bù của anh ta, xoay người lạnh lùng nói: “Ai cho các người tìm gấu mật hổ, dám làm loạn ở chỗ ta? Hử?”

Sắc mặt ba người xấu hổ như bùn nhão, không dám chọc Dương Dương Dương, nhưng cũng không thể cứ thế mà đi được, cục diện liền rơi vào bế tắc. Tiêu Long Vũ cười khò một tiếng, ném kiếm, nhìn xung quanh một vòng. Rõ ràng khi ánh mắt anh ta nhìn qua tôi có hơi dừng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục như bình thường, ngồi về bàn uống tiếp rượu của anh ta.

Tiêu Long Vũ rõ ràng nhìn thấy tôi, nhưng anh lại giả vờ như không thấy!

Tôi đứng cứng đờ tại chỗ, không đi lên được, cũng không bỏ đi được, rất xấu hổ. Quay đầu nhìn Lục Ly, chỉ thấy lông mày anh ta khẽ nhúc nhích, khóe miệng bỗng mỉm cười, đột nhiên cất cao giọng gọi tôi: “Nương tử, chúng ta ngàn dặm xa xôi đến Mạc Bắc, nhưng lại thấy phải cảnh bừa bãi

này. Vốn tưởng rằng Tiêu thiếu hiệp anh dũng hơn người, không ngờ hóa ra chỉ biết trốn sau lưng đàn bà.”

Trong nháy mắt Tiêu Long Vũ cứng người. Tôi nhanh chóng tóm chặt lấy Lục Ly định bảo anh ta đừng nói nữa, nếu đánh nhau thật, với tình trạng hiện giờ của Tiêu Long Vũ chắc chắn sẽ thua. Không ngờ Lục Ly chẳng may may còn bổ thêm một đao: “Chúng ta nên đi nhanh thôi, cẩn thận động thai.”

Mọi người trong đại sảnh ai cũng nghe được mấy câu này, đương nhiên Tiêu Long Vũ đứng thất thểu bên cạnh bàn cũng nghe được.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, sau đó là tiếng Dương Dương Dương tức giận: “Tiêu Tiêu Vũ, cái bàn của ta!!”

.....

Sau khi Tiêu Long Vũ tức giận đánh ba người đàn ông thành đầu heo, mọi người vẫn còn sững sờ.

Hóa ra, vừa rồi anh ta nhu nhược.... Đều là giả vờ?! Tôi quay ngoắt lại nhìn Tiêu Long Vũ, rồi nhìn Lục Ly đang cười gian, bỗng bừng tỉnh.

Được lắm, tên nhóc này đã biết dùng khổ nhục kế lạt mềm buộc chặt rồi!

Có lẽ anh ta đã sớm biết tôi đến đây, tôi vẫn ngây thơ bị tiết mục tình buồn “Mỹ nhân tuổi xế chiều anh hùng mặt lộ” này của anh ta che mắt!

Tôi cảm thấy mình bị chơi xỏ. Đã không muốn gặp tôi, vậy tôi càng cố tình ở lại đây.

Tôi thở phì phì chạy đến trước mặt Dương Dương Dương, hét to: “Bà chủ, ta muốn thuê phòng!”

Lục Ly vốn muốn tăng hiệu quả kích thích bằng cách ở cùng phòng với tôi.

Nhưng Dương Dương Dương uyển chuyển biểu đạt rằng mình vẫn còn muốn làm ăn, nếu chúng tôi ở cùng một phòng thật không chừng ngày mai Tiêu Long Vũ sẽ phá nát chỗ này mất.

Lúc tôi về phòng thì giật mình. Từ tầng hai nhìn xuống sân sau đen sì, tôi thấy nhóm ba người khiêu chiến với Tiêu Long Vũ bị trối ngòi trên đất, ngóc ngách ngửa đầu nhìn tôi..... Trông càng giống heo hơn.

Tôi cảm thấy rất đau mắt, lắc đầu đi thẳng lên tầng.

Không biết Dương Dương Dương nghĩ thế nào, xếp phòng tôi ngay cạnh Tiêu Long Vũ. Cách âm giữa hai phòng còn rất kém, tôi đoán Tiêu Long Vũ ở cạnh mà có nói mớ thì tôi cũng có thể nghe thấy. Mà không, tôi vừa mới vào phòng đã nghe thấy giọng gã sai vặt ở ngoài cửa phòng bên cạnh thấp giọng hỏi: “Tiêu công tử, vậy ba tên đó..... Làm sao bây giờ? Để họ dọn phòng bếp như lời ngài nói?”

Tiêu Long Vũ cười lạnh: “Róc thịt chúng hầm canh cho chó ăn!” Nói xong đám mạnh lên cửa, tiếng vang ầm ầm như muốn vỡ cả khung cửa vậy.

Gã sai vặt hoảng hốt, ngậy người lúc lâu mới ở ngoài cửa hỏi tiếp: “Hầm..... Hầm canh?! Tiêu công tử! Thế này.... Là thật sao? Tiêu công tử?!”

Dù gã sai vặt có gọi thế nào, Tiêu Long Vũ ở trong phòng vẫn im lặng như chết rồi.

Tôi hơi sợ, sợ có tai nạn chết người thật, rón rén mở cửa chạy ra ngoài. Trên hành lang đã không còn bóng người, tôi xuống lầu đi tới sân sau, chỉ thấy ba người đàn ông xanh cả mặt, bởi vì bị Tiêu Long Vũ điểm á huyết, không nói được gì, chỉ có thể lẩn qua lẩn lại trên đất thể hiện tâm trạng căm uất.

Gã sai vặt đứng bên cạnh tức giận nói: “Cút ngay cho ta nếu không ta róc thịt các người hầm canh thật đấy! Đều tại đám đầu heo các người! Diễn cũng không xong! Nếu Tiêu công tử không cưa được cô nương, xem ta có...”

Anh ta đang nói một nửa bỗng dừng lại, tôi quay đầu thì thấy Tiêu Long Vũ chậm rãi đi ra khỏi tàng cây như bóng ma.

Tôi run lên, xoay người định chạy. Lại nghe thấy gã sai vặt hỏi dò: “Chuyện này, Tiêu công tử.....”

“Sao vẫn chưa đưa mấy con heo ngu ngốc này đi hầm canh?” Tiêu Long Vũ nhìn chằm chằm, dường như không thấy tôi, đánh mặt chát vắn gã sai vặt.

Gã sai vặt lắp bắp: “Thật..... Hầm canh thật ạ?”

Tiêu Long Vũ không trả lời, dường như suy nghĩ không ở đây, rất lâu sau mới hạ lệnh: “Mang thêm đệm chần vào phòng ta đi.”

Tôi và gã sai vặt còn cả ba tên đầu heo vẫn đang sững sờ, Tiêu Long Vũ đã xoay người đi về phía tôi. Tôi chỉ cảm thấy eo bị siết lại, đầu cúi về phía trước, một tay anh kẹp tôi dưới sườn, cứ thế mà đi lên tầng.

Đến phòng, anh ta đá văng cửa, ném tôi vào trong, sau đấy liền đóng cửa, vẻ mặt u ám nhìn tôi chằm chằm. Trong phòng, dưới ánh nến, tôi lại không thấy rõ vẻ mặt của anh.

“Dương Quách, có phải nàng nên giải thích với ta không?”

Giải thích cái gì? Vì sao tôi lại ở đây? Hay là.....

Tôi thu hồi vẻ mặt ‘chết chắc rồi’, cẩn thận suy nghĩ, lúc trước là anh chẳng nói chẳng rằng đã bỏ đi, nghĩ thế nào cũng thấy là anh sai chứ, tôi phải đánh đòn phủ đầu. Vì thế tôi liền ưỡn ngực đi đến trước mặt anh, chát vắn: “Tiêu Long Vũ, huynh thích chơi trò mất tích lắm hả? Huynh ra ngoài chữa bệnh nói với muội một tiếng thì chết sao?”

Anh ta ngừng thở, không nói.

“Trước khi huynh đi dặn một tiếng sẽ chết sao? Gọi muội đi cùng sẽ chết sao?”

“Gọi nàng làm gì. Đi chữa bệnh, nàng tưởng là đi du lịch chắc!” Anh ta đáp lại lạnh như băng.

“Huynh còn cãi?!” Tôi chống hông hét to, “Huynh có biết muội lo lắng thế nào không? Biết suýt nữa thì muội nghĩ huynh đã chết bên ngoài rồi không? Trừ muội tất cả mọi người đều biết bệnh của huynh, huynh cho rằng muội thành heo sao? Dù gì muội cũng là..... Là của huynh.....”

Tôi càng nói càng giận, hận không thể tát anh một cái. Mấy ngày đi đường tôi không ngủ ngon đêm nào, vừa nhắm mắt lại liền nghĩ có phải anh đã chết thật rồi không, tim run rẩy! Tôi rất sợ anh gặp chuyện không may, thật sự rất sợ.

Thằng nhóc này thì hay rồi, ở đây tiêu dao khoái hoạt, hương nhuyển trong lòng, có rượu có thịt, còn có thể thanh thân diễn kịch để đùa giỡn tôi!

Mũi tôi xon xớt, cảm thấy thật tủi thân. Nhưng nghe tôi nói xong, sắc mặt người đàn ông kia lại tươi tỉnh không ít, đi tới túm lấy cánh tay tôi, dùng sức ôm chặt tôi vào lòng. Mặt anh ta vùi thật sâu vào tóc tôi, dùng sức ngửi ngửi, bật hơi như thở dài.

“Có nhớ ta không?”

Tôi hơi khựng lại, gật đầu, lại lắc đầu, sau đấy gật đầu, lắc đầu, gật gật lắc lắc.....

Tiêu Long Vũ bắt lấy hai vai tôi kéo tôi ra, yên lặng nhìn vào mắt tôi, vẻ mặt thay đổi vài lần. Một giây sau liền kéo đầu tôi,蹭 trán tôi, khẽ hỏi: “Hôm Đỗ Phương thành thân, nàng đi à?”

Tôi chớp chớp mắt, bị anh ta nhìn thấy suy nghĩ khiến tôi hơi hoảng: “Sao huynh biết.....”

“Nói thừa, ta luôn đi theo nàng.”

“..... Tiêu Long Vũ huynh khoác lác không cần nộp thuế hả?” Mạc Bắc đến Tây Lương, anh tưởng đi từ sân trước đến sân sau nhà anh chắc?

Sắc mặt anh trầm xuống, giống như tôi nợ tiền anh vậy: “Đừng có ngắt lời. Ta hỏi nàng, sau hôm đó nàng với Đỗ Phương trai đơn gái chiếc đi đâu hả?”

Tôi giận, đẩy anh ra: “Không phải huynh nói huynh luôn đi theo muội sao, lúc muội gặp nguy hiểm sao huynh không xuất hiện? Tuy Đỗ Phương không phải là người tốt, nhưng anh ta đã cứu muội một mạng, muội đi với anh ta không đúng sao? Không đúng sao?!”

Mắt Tiêu Long Vũ chợt lóe lên, bỗng dùng sức nắm lấy cánh tay tôi, đẩy mạnh lên tường. Lưng tôi bị đập vào tường, tuy không đau, nhưng vang lên âm thanh rất to. Tôi mất thăng bằng sút ngã, lại bị anh ta dùng lực nắm cổ tay kẹp giữa hai người, không thể động đậy được.

Tiêu Long Vũ tức giận, trong mắt có cả một thảo nguyên toàn là Thảo Nê Mã đang chạy. =.=

Tôi bị anh ta bóp chặt tay, hai chân chỉ có thể đá anh ta: “Không đùa giỡn được đổi thành mưu sát sao? Muội không làm việc trái với lương tâm nên không sợ huynh đâu! Lần nào không nói lại muội cũng động thủ, Tiêu Long Vũ huynh là đồ lưu manh! Đồ đáng ghét!”

“Không làm việc trái với lương tâm?” Anh ta thả lỏng tay, nhưng vẫn đè tôi trên tường, dùng đầu gối chặn chân tôi đang đá lung tung, âm trầm hỏi, “Vậy nàng với Lục Ly thì sao? Không phải ta bảo hấn chăm sóc cho nàng sao? Chẳng lẽ nàng và hấn..... Nói đi, có phải đã lên tìm thằng đàn ông khác sau lưng ta phải không? Hử?!”

Anh nói rất khó nghe, tôi cũng nổi giận, hung dữ lườm anh, chuẩn bị trực tiếp dùng chiêu đồng quy vu tận – Thiết Đầu Công.

“Họ Tiêu! Thả muội ấy ra!”

Tôi vẫn chưa kịp ra chiêu thì cửa đã bị đá văng rồi. Lục Ly nổi giận dùng đòn rút kiếm đứng ở cửa, hiển nhiên là nghe thấy động tĩnh của chúng tôi nên chạy tới. Anh ta đánh giá tình hình, đảo mắt liền xông tới cứu tôi ra khỏi móng vuốt của Tiêu Long Vũ.

Tiêu Long Vũ bị bóng đèn cắt đứt chuyện tốt ra vẻ khó chịu, hung tợn nhìn Lục Ly chăm chăm. Kết quả Lục Ly lại để ý, vẻ mặt đúng kiểu “Nếu gia là bóng đèn thì cũng là bóng đèn tốt chiếu sáng đường đời của Tiểu Quách”, càng kéo tôi ra sau.

Tôi thấy anh ta nhập vai như vậy, không phối hợp một chút thì thật không phúc hậu. Lập tức nhéo đuôi mình một cái, ngẩng đầu hai mắt dăm lệ kéo góc áo Lục Ly, lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Thôi, Ly ca ca, chúng ta đi thôi..... Huynh ấy, huynh ấy sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu hức hức hức....”

Lục Ly, Tiêu Ma vương đang nổi nóng, huynh nhất định phải kiên cường kéo thù hận!

Lục Ly nghe tôi gọi anh ta là “Ly ca ca” mà rung mình, nhưng là người trải đời, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nắm tay tôi thâm tình nói: “Được. Ca ca đưa muội đi.”

Trước khi đi tôi lườm Tiêu Long Vũ một cái, anh ta chống tường tức giận đến cứng người, mắt cũng sắp trợn ngược lên rồi. Tôi chân trước vừa bước ra khỏi cửa, mặt sau đã vang lên một tiếng rầm thật lớn, hẳn là Tiêu Long Vũ nện một đấm lên tường.

Về phòng chưa được bao lâu, tôi liền nghe thấy gã sai vặt gõ cửa phòng bên cạnh: “Tiêu công tử, chăn đưa tới rồi.....”

Một giây sau liền nghe thấy tiếng chén trà vỡ nát bên cửa.

“Cút!!”

Vừa rạng sáng, khi tôi khập khiễng xuống lầu, ánh mắt Dương Dương nhìn tôi rất thâm thúy, ánh mắt Lục Ly rất hoang mang, Tiêu Long Vũ lại đập tiếp một cái chén.

Mà tôi đang thâm thê trong lòng: Lần sau diễn trò không bao giờ nhéo đuôi

nữa, đau quá đi.....

Khi ngồi trong đại sảnh, tôi bất ngờ phát hiện ra ba tên đầu heo kia cũng ngồi trong góc hẻo lánh u tối ăn sáng. Kết hợp những gì nghe gã sai vặt nói đêm qua, tôi càng dám chắc ba người này đều là cấp dưới trong quân của Tiêu Long Vũ, nhìn chỉ số thống minh của bọn họ chắc chỉ là lính văn nghệ thôi.....

Tôi đi đến ngồi cạnh Lục Ly, anh ta sẵn sàng đưa sữa đậu nành cho tôi. Tôi vẫn chưa kịp uống, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên âm thanh quái lạ. Quay đầu thì thấy, hóa ra Tiêu Long Vũ ở bên cạnh lấy nước trà súc miệng, tiếng ông ọc rung trời, làm người ta chẳng muốn ăn nữa. Thấy tôi nhìn, tên ngốc đó phóng hai tia hồng ngoại qua.

Mẹ nó, lại phải nhìn cái vẻ tiểu nhân đắc chí của Tiêu Long Vũ! Tôi muốn nôn luôn cả sữa đậu nành ra.

Tôi khiêu khích nhìn lại anh ta, ngồi vào bàn cắn mạnh cái bánh bao của mình, tưởng tượng đang gặm đầu Tiêu Long Vũ.

“Dương tiểu thư ăn sáng sao dốc sức thế.” Tiêu Long Vũ cười lạnh.

“Sao so được với uy phong ngày hôm qua của Tiêu công tử.” Tôi đáp lễ.

Ánh mắt của tôi và Tiêu Long Vũ cùng bốc hỏa. Tiếng hít sâu xung quanh nối tiếp nhau, có lẽ không ngờ có người không muốn sống cả gan thách thức Long đại tướng quân.

Cô gái tốt không đấu với ác nam. Tôi thu hồi ánh mắt tiếp tục ăn, bỗng cảm thấy xung quanh có vài ánh mắt không mấy thiện cảm đang nhìn. Quay đầu nhìn, hóa ra là nhóm ba người đầu heo. Chắc ba người này hận tôi tối qua thấy chết không cứu, mắt nhìn tôi như có dao găm.

Tôi bị bọn họ nhìn hết sức khó chịu. Dù gì tôi cũng có cái danh đại quan, muốn tài có tài muốn diện mạo có diện mạo muốn đánh nhau có thể đánh nhau, lúc nào thì tới lượt mấy tên lính tiểu tốt xem thường thế hả.

Tôi không quan tâm họ là cấp dưới của ai, tôi mất hứng, kẻ khiến tôi mất hứng cũng đừng mơ được cao hứng. Dù sao giá trị vũ lực của tôi cũng rất cao, xử lý mấy người chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tôi ăn cháo xong đập bát lên bàn, đứng dậy định tới xử lý họ. Không ngờ vừa đứng lên chân đã đập vào góc bàn, lại vào đúng chỗ véo hôm qua. Tôi ra tay với mình mạnh quá, véo cũng mạnh nên giờ đập vào làm tôi đến đau nhe răng trợn mắt, thân thể cũng lão đảo theo.

..... Chẳng lẽ chỉ có thể bắt chước người nào đó dùng khổ nhục kế sao?

Tôi đang nửa thật nửa giả lão đảo, liền nghe thấy một trong ba tên đầu heo cười lạnh lên tiếng: “Nóng nảy thế này, cũng không biết là ai chiều!”

Ba tên đầu heo hôm qua thấy Tiêu Long Vũ rất thô lỗ với tôi và Lục Ly, cho rằng tôi chỉ là hạt cát trong mắt ông chủ của họ, chắc muốn châm chọc hai chúng tôi, làm chúng tôi không có đường lui.

Kết quả hẳn ta gặp bi kịch.

Tôi còn chưa ngã xuống đã cảm giác có một đôi tay ôm ngang lấy tôi. Dường như tâm trạng Tiêu Long Vũ bỗng trở nên vô cùng thoải mái, vừa ôm tôi lên lầu, vừa không quay đầu ném lại một câu:

“Gia chiều, ngươi có ý kiến gì?”

-----oOo-----

Chương 61: Kiểu ma quỷ kiểu thiên sứ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tôi còn chưa ngã xuống đã cảm thấy có một đôi tay ôm ngang lấy tôi. Dường như tâm trạng Tiêu Long Vũ bỗng trở nên vô cùng thoải mái, vừa ôm tôi lên lầu, vừa không thèm quay đầu ném lại một câu: “Gia chiều, ngươi có ý kiến gì?”

Đầu heo choáng váng, chắc là chưa hiểu được tình huống đang xảy ra trước mắt, chỉ có thể lắp bắp: “Không..... Không có.....”

Tiêu Long Vũ không để ý đến anh ta, ôm tôi biến mất ở cầu thang.

Vừa ra khỏi tầm mắt của mọi người, anh lập tức lộ nguyên hình, nhéo mặt tôi hung dữ nói: “Dương Quách! Nàng đừng có quá đáng! Giữa nàng và Lục Ly lại rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Coi ta chết rồi đấy hả?!!”

Tôi hừ khế, nhảy khỏi lòng anh, vuốt lại tóc đi về phòng, mặc kệ anh còn bực mình kêu gào ầm ĩ đằng sau.

Chiều hôm đó tôi lại nhìn thấy Tiêu Long Vũ ngồi uống rượu ở chỗ cũ, còn dùng cái tay vừa ôm tôi hôm qua ôm cô gái tên Liên Nhi tôi đã gặp, đáng về vô cùng phóng đảng.

Tôi hừ lạnh một tiếng, đi đến bàn bên cạnh, ngồi xuống, uống trà ngắm phong cảnh.

Đúng lúc này, cô gái kia bỗng đứng lên, sau đấy ngồi xuống đùi anh. Tiêu Long Vũ hóa đá, tôi cũng chẳng quan tâm, quay đầu nhìn thẳng vào hai người họ.

Tiêu Long Vũ lại luống cuống tay chân lắp bắp nói: “Cô..... Cô đứng lên, cô đứng lên..... Đứng lên rồi nói.”

“Sao phải đứng lên? Không phải trước kia chúng ta cũng thường như vậy sao?” Cô gái kia uốn éo.

“Chúng ta như vậy lúc nào?!” Tiêu Long Vũ có chút nóng nảy, giơ tay định đẩy cô ta ra, nhưng cô ta cứ dính vào người anh, chạm vào chỗ nào cũng không được. Tay anh lúng túng giờ giữa không trung, cắn răng nói: “Xuống!”

Cô gái cười duyên một tiếng, bỗng ghé vào tai anh nói gì đó. Tiêu Long Vũ sững sốt, dường như hạ quyết tâm nhắm mắt, sau đấy không phản kháng nữa, một tay vẫn đang đặt trên lưng cô gái kia, không bỏ xuống.

Tôi hứng thú nhìn hai người họ như đang nhìn hai con tinh tinh trong vườn bách thú.

Tiêu Long Vũ ghé vào tai cô gái kia khẽ hỏi: “Nàng ấy đang làm gì vậy, có phải đang nhìn chúng ta không?”

“..... Sao ngài lại vô dụng thế nhỉ?”

“Cô nhìn hộ ta, ta..... Ta sợ.”

Cô gái đó quay đầu lườm tôi một cái, cười vô cùng xinh đẹp: “Không sao, cô ấy cũng không mù, trông mắt sắp lòi ra rồi.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Tiêu Long Vũ hơi thay đổi, “Cô mau xuống cho ta!!”

“Không phải ngài muốn đuổi cô ấy đi sao, ta đang giúp ngài đấy!”

Tôi cũng lườm nhìn tiếp, dọn đồ đi thẳng lên tầng. Khi đi qua hai người họ thì không nói gì, thậm chí cũng chẳng thèm liếc mắt một cái.

Tôi vừa bước lên cầu thang liền nghe thấy sau lưng có tiếng hét. Hóa ra là Tiêu Long Vũ đứng bật dậy, suýt nữa khiến cô gái kia ngã chổng vó xuống đất.

Chưa được mấy ngày Tiêu Long Vũ liền thay đổi chiến lược. Trước đây nhìn thấy tôi là tức giận, giờ đầu dấm, sợ bị Lục Ly đào tường, hôm nào cũng lượn qua lượn lại giống du hồn trước cửa phòng tôi. Tôi vừa ra khỏi cửa là có thể nhìn thấy gương mặt ‘bị chồng vứt bỏ’ lù lù trước mặt.

Tôi cứ nhìn anh là anh lại bày ra cái vẻ mặt vô tội và tổn thương, nhăn mặt nhíu mày, giống cái bánh bao đầy nếp nhăn.

Tiêu Long Vũ xin anh hãy quay về và giữ nguyên hình tượng lạnh lùng vô tình khi xưa đi, cứ thay đổi xoành xoạch thế này tôi sẽ bị tâm thần phân liệt

mất.

Đến cả mọi người xung quanh cũng bị anh mua chuộc hết. Tối hôm đó com nước xong tôi chuẩn bị lên lầu, Dương Dương Dương vỗ vai tôi: “Dương Quách, cô còn trẻ nên sẽ cảm thấy có nhiều thứ cao hơn cả trời, nhưng rồi sẽ có ngày cô phát hiện ra, tự tôn lúc tuổi còn trẻ cứ cố chấp giữ lấy không thể sánh bằng một người luôn ở bên mình. Không phải ta muốn nói hộ Tiểu Vũ, nhưng chuyện lần này thật sự không thể trách đệ ấy được. Bệnh của đệ ấy mới chữa được một nửa, thấy cô đến bất ngờ nên không kịp trở tay, muốn đuổi cô đi cũng là bình thường. Cô đừng giận.”

Trong miệng tôi còn đang ngậm hóp trà, nghe xong mất một lúc lâu mới vất vả nuốt xuống được: “Dương phó Giáo chủ, cô biến thành bà chị tri kỷ lúc nào vậy?”

“..... Cô, nha đầu chết tiệt kia!!”

Sau đó, lại có một hôm tôi đi ngang qua phòng Lục Ly, nghe thấy bên trong Lục Ly ngáp một cái: “Muốn đi thì tối đi luôn, ta cam đoan muội ấy nhìn thấy cậu sẽ rất vui mừng. Cậu cũng đừng đến chỗ ta gào khóc nữa, phiền lắm.”

Chốc sau lại tò mò hỏi một câu: “Hai người từng thân thiết da thịt chưa?”

Trong phòng vang lên tiếng chén vỡ.

“Xem ra là đã làm rồi.”

“..... Chưa làm!”

“Không chỉ làm một lần đúng không.”

Tiêu Long Vũ bỗng hét lên: “..... Họ Lục, ngươi còn dám nói vậy! Ngươi dám dạy hư nàng!!”

Nửa đêm hôm đó, tôi đọc truyện xong đang định đi ngủ, bỗng có người gõ cửa. Tôi nhìn bóng người trên cửa đã biết là Tiêu Long Vũ. Nhớ tới chuyện ban sáng anh ta nói với Lục Ly, mặt tôi bỗng nóng bừng, đang định giả vờ ngủ không để ý đến anh ta lại nghe thấy anh ta lơ đãng nói: “Có muốn ăn bữa khuya không?”

Tục ngữ nói, người háu ăn chỉ chết một lần, hoặc nặng như Thái Sơn, hoặc nặng như Tung Sơn, hoặc nặng như Hoa Sơn, hoặc nặng như Hằng Sơn.....
[1]

[1] Má này lại chế tục ngữ, nguyên văn là: Người chỉ chết một lần, hoặc nặng như Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng =v=

Tôi rất không chí khí bị anh ta lừa đến nhà bếp, rồi mới phát hiện cái gọi là bữa ăn khuya là..... Một nồi trứng. Nói chính xác là một nồi quả tròn tròn đã bị Tiêu tướng quân tự tay nấu đã đen đến mức không nhìn ra nổi nguyên liệu.

Tôi chỉ vào cái nồi bốc ra mùi quái lạ đó: “..... Trứng luộc nước trà?”

Tiêu Long Vũ đồng dạng nói: “Đúng.”

Tôi nhìn anh ta cầm thìa đảo đảo trong nồi, bỗng muốn chạy mất dép. Nhưng lại ngại làm tổn thương tâm hồn mong manh yếu ớt của anh, đành phải quanh co mở đề tài: “Tiêu tướng quân đúng là..... Rất nhiệt tình.”

Tiêu Long Vũ cũng không ngắt đầu, lại cho thêm mấy thìa nước tương vào.

Tôi nhìn tác phẩm còn đáng sợ hơn của Lâm Thiên Nam, vội kéo anh ta ra khỏi cạnh bếp lò, chân thành cười mở: “Hôm đó ở Cúc Trạch Cung, người cứu muội..... Thật ra là huynh đúng không.”

Quả nhiên Tiêu Long Vũ không đổ thêm xì dầu nữa. bóng lưng cong cong, hừ một tiếng.

“Tiêu Long Vũ huynh còn muốn giấu muội tới khi nào? Huynh không

muốn sống nữa à?! Không phải lúc đó huynh bị thương nặng sao?”

Anh ta xoay người nhìn thẳng vào mắt tôi, bỗng nhiên nở nụ cười, chắc là tức điên lên rồi: “Sao nàng càng ngày càng gian xảo vậy, chẳng lẽ được nàng cái gì!”

“Hóa ra là huynh thật!”

“..... Rõ ràng nàng cũng không chắc chắn mà cứ nhào vào lòng ta chết cũng không bung tay ra! Nếu là Đỗ Phương thì sao? Hôm đó hẳn cũng mặc hi phục màu đỏ!”

Tôi trợn trừng mắt: “Là Đỗ Phương thì thôi..... Dù sao muội cũng sẽ không nói cho huynh đâu.”

Tiêu Long Vũ phần nộ trợn mắt nhìn tôi, ôm chặt lấy tôi, ngoài miệng trong yếu nói: “Sau này không được làm bừa như thế nữa, nếu tùy tiện ôm người khác nữa xem ta xử lý nàng thế nào!”

Sau đây là khoảng thời gian Tiêu Long Vũ một mình xả hết cơn tức, cuối cùng vẫn cố chấp vớt trứng ra khỏi nồi. Tôi khinh bỉ nhìn quả trứng..... Sau lại ăn mấy quả.

Đành vậy, anh nấu nhiều lắm, một mình tôi không thể ăn hết được. Nhưng chính anh ta lại không ăn một quả nào, chỉ nhìn tôi ăn. Tôi cảm thấy kỳ quái, bất ngờ thốt ra một câu: “Không lẽ huynh hạ độc vào đây à?”

Khóe miệng Tiêu Long Vũ giật giật, hình tượng ông chồng hiền lành cuối cùng cũng không giữ nổi nữa: “Hạ độc? Ta hạ độc?! Nàng đúng là không biết tốt xấu! Sớm biết thế ta đã hạ Hàm Tiểu Bán Bộ Diên rồi!”

“..... Vậy sao huynh không ăn?”

“Nghe đến no rồi.” Anh nói sâu xa, “Nàng thấy đầu bếp nào ăn đồ mình nấu mà thấy ngon chưa?”

Tôi gật gật đầu, cảm thấy có chút có lý. Nhưng nghĩ lại, không đúng, thẳng

nhóc này có biết xấu hổ không vậy, nấu mấy quả trứng thì cần bao nhiêu kỹ thuật chứ, lại còn nâng bản thân lên cấp bậc “Đầu bếp”? Đây quả là mặt dày đến mức không thể khinh thường!

Tôi vẫn còn đang oán thâm trong lòng, anh bỗng nói: “Ừm, vậy để ta ném thử.”

Nói xong đứng lên, nắm cầm tôi hôn xuống.

Cảm giác tê dại xa xôi lại quen thuộc từ sau đầu truyền đến, khiến tôi không còn nghĩ được gì. Hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đình viện, trên thảm rêu xanh yên lặng, ánh trăng lạnh lạnh làm cho người ta tuyệt vọng. Tiêu Long Vũ bỗng cắn một phát vào môi dưới của tôi, như đang trừng phạt tôi không tập trung. Tôi làm bầm mấy tiếng, nhắm mắt lại.

“Ừ, hình như hơi nhạt.” Anh ta đứng thẳng lên, dường như chỉ đơn giản là cho thêm muối vào nồi.

Bị anh ta buông ra một lúc tôi mới hoàn hồn. Cho dù da mặt tôi có dày cũng vẫn đỏ, cúi đầu không nói. Bỗng nghe thấy tiếng ùng ục. Tiêu Long Vũ cầm muối chống nạnh đứng một lúc lâu, mới nói khẽ: “Dương Quách, nàng với Lục Ly.....”

Tôi giật mình, đột nhiên đưa tay ôm lấy cổ anh ta rồi hôn lên.

Cắn lại một cái đã!

Tiêu Long Vũ chờ người, sau đẩy tay phải buông lỏng, muối rơi xuống đất. Anh ôm chặt lấy tôi, chậm rãi đáp lại. Từ nhẹ đến mạnh, từ bị động đến chủ động, bàn tay nâng cổ tôi lên, với vào sau cổ áo vuốt ve. Vết chai trên tay anh như có dòng điện, khiến lưng tôi run rẩy.

Đôi môi nóng bỏng triền miên. Tay anh ôm eo tôi càng ngày càng chặt, tôi cảm thấy tôi sắp bị vò nát, thật sự tan thành từng mảnh từng mảnh, bị anh ăn từng miếng một.

Ngay khi tay Tiêu Long Vũ chậm rãi luồn vào vạt áo tôi, bên tai bỗng vang

lên tiếng gầm: “Hai người các ngươi muốn thân thiết thì vào phòng mà thân thiết! Chỗ này là nhà bếp! Ôi bà đây sắp đau mắt rồi.....”

Tôi cứng đờ, đẩy Tiêu Long Vũ ra.

“Tốt nhất là tỷ nên có chuyện quan trọng, nếu không xem ta có cho tỷ một trận không.” Tiêu Long Vũ tức giận quay đầu, gào lên với Dương Dương Dương.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Dương Dương Dương ném thẳng một gói đồ rất dài lên bàn, tiếng vang rất to.

“Cả đám các ngươi đều bị chó cắn rồi, bà đây điên rồi mới hơn nửa đêm ở đây hầu hạ các ngươi. Đứa nào cũng khó hầu hạ!” Con tức của Dương Dương Dương cũng không nhỏ, vừa hét vừa đi thẳng lên tầng, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng sập cửa.

Tôi và Tiêu Long Vũ nhìn nhau. Cuối cùng anh ta đi đến bên bàn mở gói đồ ra, bên trong hóa ra là kiếm Thiết Vân.

“Đây là Lục Ly..... Đưa Thiết Vân cho ta?” Tôi hỏi, “Sao lại bảo Dương Dương Dương đưa?”

Tiêu Long Vũ không nói, nhú mày nhìn thanh kiếm.

Tôi cầm lấy khăn lau bàn, lau luôn cả dây thần kinh xấu hổ Tiêu Long Vũ vừa đánh rơi. Sau đấy ngồi xuống cầm kiếm lên nhìn cẩn thận. Mặt trên còn có khắc câu châm ngôn của tôi, thân kiếm là màu đỏ rực, sắc bén vô cùng, bảo dưỡng còn hoàn hảo hơn cả mặt phụ nữ, trên mặt không có một lỗ chân lông nhỏ nào.

Nhưng sắc mặt Tiêu Long Vũ lại trở nên trắng bệch.

-----oOo-----

Chương 62: Sự kiện bắt cóc tại chùa hé lộ

Tôi nhìn khuôn mặt trắng bệch chẳng khác gì Tào Tháo của Tiêu Long Vũ, vượt cảm âm thầm tính toán.

Đây chẳng phải thanh kiếm đã đưa cho Lục Ly trước đây sao? Đâu phải chưa từng nhìn thấy, sao lại có vẻ mặt như uống nhiều nước không tìm thấy nhà vệ sinh công cộng thế kia.....

Chắc chắn có chuyện bất thường!

Hôm sau khi tôi đi tìm Lục Ly, quả nhiên anh ta cũng rất không bình thường. Cái mặt lưu manh vạn năm lại then thùng hiểm thấy, như một thiếu niên đang tư xuân.

“Lục Ly, Thiết Vân ở cạnh huynh cũng không phải mới một ngày hai ngày, sao tự dưng lại đưa cho muội?” Tôi nghi ngờ hỏi, “Chẳng lẽ huynh muốn quên quan hệ, vứt bỏ tình bạn giữa chúng ta sao? Chẳng lẽ huynh đã quên lời thề huynh có rượu uống muội có chân giò của chúng ta năm đó rồi sao?”

“Sau này ta không cần nữa. Lần này ta không trở về Giang Nam, Thiết Vân cũng nên trả lại muội.” Lục Ly chớp chớp mắt.

“Vì sao?”

Vẻ mặt của anh ta lại càng mất tự nhiên, nghĩ một lúc lâu mới viện cớ: “Sau trận chiến ở núi Thanh Trùng, lão hoàng đế... Ừ, chính là nhị ca ta... Hạ lệnh cấm trong vòng mười năm không được gây chuyện. Muội cũng biết hiện giờ ở Giang Nam đang có rất nhiều chuyện, xung quanh nhiều người quen lắm, ngộ nhỡ có cô nương nào vì ông đây mà đánh nhau gây chuyện thì phiền lắm.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta: “Thật chứ? Không phải vì..... Cái gì khác chứ? Ví dụ như huynh muốn cao chạy xa bay với tình nhân?”

“..... Đương nhiên là thật.” Gương mặt già nua của anh ta càng đỏ hơn, khu

một tiếng.

“Dương tử tử lần này cũng không về thì phải?”

“.....”

Ừ, nhìn phản ứng này thì chắc là thế rồi.

Quả nhiên, đêm đó Lục Ly đã gọi đến đường dây nóng tư vấn tình cảm của tôi. Tôi buồn ngủ mắt nhấp nhem ra mở cửa, chỉ thấy anh ta đang bồn chồn đứng bên ngoài, hai tay giữ chặt thắt lưng như đang xé quần khi bị đái dầm vậy.

“Tiểu Quách.....”

Còn chưa nói hết lời, trong phòng liền ‘ầm’ một tiếng rõ to. Giọng Tiêu Long Vũ vang lên: “Dương Quách, đêm hôm khuya khoắt nếu nàng đi ra ngoài vụng trộm với tên nào, ta sẽ....”

Tôi đi thẳng ra ngoài rồi khép cửa lại, dẫn Lục Ly đến gốc cây hòe ở sân sau khách sạn.

“Không có việc gì, huynh nói đi.”

Anh ta xoa tay, có chút ngượng ngùng: “Xin lỗi, quấy rầy hai người.”

“Chúng ta là ai chứ, sao huynh còn phải khách sáo với muội như vậy.”

“Ha ha.” Lục Ly cười ngượng ngùng, “Thật ra..... Ta tìm muội là có chút chuyện muện hỏi.....”

..... Thật sự muốn lấy máy ảnh chụp lại vẻ mặt này của huynh đấy Tề Hoài vương.

“Nếu có một người..... Từ trước đến nay luôn đối đầu với muội, cứ cần nhần muội đủ điều, bỗng có một ngày, muội phát hiện ra nàng ấy là một cô gái rất đáng yêu.....”

Tôi nghe đến đó liền gật gù: “Huynh để ý Dương sư thúc rồi à? Tỷ ấy cũng thích huynh?”

“.....”

Tôi thở dài: “A Ly à, đêm hôm khuya khoắt muội bỏ lại trai đẹp trong phòng một mình để giải thích cho huynh, làm áo bông tri kỷ của huynh, sao huynh còn không nói thật với muội.”

Lục Ly đầu tranh một lúc, cuối cùng yên lặng gật đầu.

Quả nhiên là thế. Tôi thật sự cảm thấy tự hào về chỉ số thông minh của tôi.

“Đã quyết định muốn ở bên nhau, thì phải hỏi rõ, nhà nàng có mấy miệng ăn, tổ tiên quê quán, sau đây.....” Tôi lên lớp giáo dục tình cảm cho Lục Ly hơn nửa giờ. Tuy tôi không có kinh nghiệm gì trong mấy chuyện thế này, nhưng lý thuyết thì vô cùng phong phú, làm Tề Hoài vương điện hạ sững sốt không thôi.

Vất vả lắm tôi mới dừng lại để hồi sức, cuối cùng anh ta cũng cắt lời tôi: “Tiểu Quách, muội nói đều không sai. Nhưng trong lòng ta thật ra luôn có..... Có.....”

Có một Bạch Liên Hoa chưa xử lý sao?

“Trước đây huynh có người trong lòng sao? Ta cứ tưởng huynh qua vạn đoá hoa nhưng không có chiếc lá nào dính thân cơ.”

Lục Ly không nói, ánh mắt có chút trốn tránh.

“Người ta không thích huynh? Đã rồi à? Chia tay chưa? Kết thúc chưa? Đau lòng không? Năm ấy mệt mỏi quá cảm thấy không yêu được nữa hả?”

“.....”

Tôi tiếc nuối thở dài, sóng lòng sôi sục: ” Nếu chẳng một phen sương thấm

lạnh. Hoa kia đâu dễ ngửi mùi hương! Không phá kén, sao thành bướm; không đục hỏa, sao trùng sinh..... Huynh phải nhìn về tương lai, tình yêu đến không dễ! Phải giữ lấy hạnh phúc!” Đang muốn vỗ vai anh ta, bỗng cảm thấy cách đó không xa có cảm giác ớn lạnh ủa đến.

Ngẩng đầu thì thấy Tiêu Long Vũ đang đứng ở cửa sổ trừng trừng nhìn chúng tôi, vẻ mặt ai oán và bi phẫn.

Không khí thật thê lương quái lạ, tôi suy nghĩ một lát, ghé lại bên tai Lục Ly: “Nói thật, ta cảm thấy con đường phía trước của huynh và Dương Dương gặp ghềnh lăm, hoàng đế sẽ cho phép huynh lang thang bên ngoài mãi à? Tính tình Dương Dương như vậy liệu có cam tâm gả vào vương phủ giúp chồng dạy con không?” Tôi chân thành vỗ vai anh ta, “Muốn bỏ trốn không? Có cần muội giúp không? Phục vụ 24/24, không yêu cầu báo đáp!”

“.....”

“Ai, bị ghét rồi.....” Thấy Tiêu Long Vũ đã sắp xù lông lao xuống tầng, tôi lại thở dài, yên lặng đi ra, vừa đi vừa không quên hát to, “Huynh ~ tồn tại ~ trong lòng sư thúc.....”

“.....”

Thật ra trong lòng tôi rất vui nếu hai người họ có thể đến với nhau. Một người là huynh đệ của tôi, một người là người tôi sùng bái. Nhớ năm đó, khi tôi còn phải sống dưới sự áp bức của Tiêu Long Vũ gian xảo, Dương Dương Dương là người đầu tiên tôi gặp không khuất phục dưới âm uy của Tiêu Long Vũ! Là cô ấy đã cứu vớt tôi, khiến tôi cảm thấy có hi vọng trong thế giới bị đại ma đầu Tiêu Long Vũ bao phủ.....

Nhưng cuộc tâm sự đêm khuya này lại tạo ra di chứng rất nặng nề. Vừa trở về phòng Tiêu Long Vũ liền tóm tay tôi đẩy tôi xuống giường, hai tay siết chặt lấy eo tôi, đầu vùi vào cổ tôi giả chết. Cho dù không nhìn thấy mặt anh, tôi cũng có thể cảm nhận được vô số oán trách tỏa ra từ người anh.

Mấy tháng không gặp, sĩ diện của thằng nhãi này quả thật đã bay theo gió

rồi.

“Này.” Tôi bị anh đè, cảm thấy có chút buồn cười, “Huynh không sao chứ? Chắc chắc, mùi chua nồng lắm.....”

“Nàng đừng có giả vờ, vừa rồi hai người nói cái gì nói cái gì nói cái gì nói cái gì hả! Nếu không xảy ra chuyện gì thì nàng đỏ mặt cái gì đỏ mặt cái gì đỏ mặt cái gì!!”

..... Huynh không nhào vào ta thì ta đỏ mặt làm gì?

Tôi day day huyết thái dương: “Tiêu Long Vũ huynh bị Tử Thần nhập à? Đừng có bắt chước anh ta, được không? Muội chỉ sắm vai đại tỳ tri kỷ tâm sự với Lục Ly về vấn đề tình cảm của huynh ấy thôi.”

“Cái gì là bắt chước?..... Nàng thành thật khai báo cho ta, rốt cuộc nàng là yêu tinh phương nào!”

“Huynh nên hỏi muội là thần thánh phương nào chứ, thật ra muội là đại thần xuyên không tới nhân gian độ kiếp.”

“.....”

Tiêu Long Vũ hít sâu mấy lần, bồng thả tay ra, quay người lại đưa lưng về phía tôi, kéo chăn qua đầu, người biến thành con sâu lông.

Tôi đưa tay chọc chọc lưng anh: “Tiêu Long Vũ, đừng dối nữa, đầu muội đau.”

Con sâu hơi giật giật, tiếp tục nằm im.

Huynh thì giỏi rồi, không thèm chấp với huynh. Tôi giơ tay cướp lấy một góc chăn từ chỗ anh đắp lên người mình, cũng quay lưng lại với anh ta.

Mất ngủ suốt đêm... Chỉ có Tiêu Long Vũ.

Tôi nằm không bao lâu mắt liền díp lại, sau đấy ngủ thiếp đi rất nhanh.

Trong lúc mơ màng, tôi bỗng nhớ tới ngày đó Đỗ Phương nói với tôi về “Âm mưu của Kế Môn “, không biết có nên nói với Tiêu Long Vũ không. Dù sao cũng chỉ là lời nói một phía từ Đỗ Phương, không thể tin hoàn toàn. Hơn nữa nhắc tới Đỗ Phương với Tiêu Long Vũ chắc sẽ cãi nhau mất.

Tôi nắm chặt thật chặt, mơ mơ màng màng thiếp đi. Lúc nửa tỉnh nửa mơ, cảm giác được có người xoay người ôm chặt lấy tôi từ phía sau, chặt đến mức tôi không thoát được.

Dường như bóng ma của Ly Công Tán thật sự dần đi xa. Tôi ở Mạc Bắc gần một tháng cũng chưa thấy Tiêu Long Vũ tái phát, có duy nhất một lần là giả vờ. Lúc anh ngất xỉu tôi sợ chết khiếp, nào còn sức quan tâm đến chuyện chúng tôi đang giận dỗi, nhào lên vừa khóc vừa lay anh. Sau đấy Dương Dương mang cháo vào, anh yếu ớt lắc đầu nói ăn không vào, nhưng khi tôi thử đưa một thìa đến bên miệng anh, anh liền chẳng chút dè dặt ăn hết sạch, sao đây há miệng chờ tôi bón tiếp.

“.....”

Thật muốn úp cái bát lên mặt anh.....

Chân tướng sự tình là: Bạn trẻ Tiêu Long Vũ có thể chất thuộc loại trâu bò khôi phục kinh người, sáng sớm mỗi ngày đều ra ngoài luyện kiếm. Tôi nhìn mà có chút không đành lòng, mỗi lần đều ngáp một cái ôm chần lẩn hai vòng, yếu ớt khuyên anh: “Sớm tinh mơ trời còn chưa sáng, cho dù huynh muốn dậy sớm cũng không cần sớm như vậy đâu, huynh nhìn sao Bắc Đẩu trên trời kia.....”

Anh búng nhẹ lên trán tôi, mặc quần áo rồi cầm kiếm đi ra ngoài.

Cuối cùng tôi cũng không ngủ được. Không hiểu sao lại thấy hoảng loạn trong lòng. Tôi tìm được anh nhưng lại cảm thấy một ngày nào đó sẽ mất anh.

Mấy ngày sau, chúng tôi liền chuẩn bị lên đường trở về. Dương Dương Dương và Lục Ly cuối cùng vẫn theo chúng tôi đến Giang Nam. Dù sao Dương Dương Dương cũng là người chịu trách nhiệm của Liên Giáo, bỏ trốn cũng chỉ là nói suông mà thôi. Mấy hôm nay tôi thấy không khí giữa hai người họ vô cùng kỳ quặc, tôi vốn cảm thấy cách họ ở bên nhau sẽ chẳng khác gì tôi và Tiêu Long Vũ, kết quả lại là Sói Hồng và Sói Xám.....

Lục Ly, sĩ diện của huynh đâu? Khí chất của huynh đâu? Mặt dày “Gia có tiền đây, người cần ta đi cần ta đi” của huynh đâu?

Trên đường đi anh ta hầu hạ lấy lòng Dương Dương Dương khiến ‘ngự tử’ khí chất nữ vương như Dương Dương Dương cũng bị mềm hoá năm sáu phần. Vì thế vẻ mặt người đàn ông này đều tràn ngập sung sướng, chỉ thiếu dán lên mặt tờ giấy: “Hạnh phúc tới quá bất ngờ, sắp không chịu nổi rồi! Quả thật là từ địa ngục đến thiên đường! Muốn bàn luận về tầm quan trọng của hiểu tâm lý phụ nữ!”

.....

Vào thành Tô Châu, vừa đến khách sạn liền nhìn thấy Lâm Thiên Nam đi đến. Trong lòng tôi run lên, cố gắng bình tĩnh hành lễ với ông: “Sur phụ.”

Ông gật đầu, hỏi tôi vài câu về tình hình của Tiêu Long Vũ. Tôi vụng về ứng phó qua loa rồi trở về phòng mình.

Không bao lâu sau Lục Ly tìm đến, nói vừa rồi nhìn thấy Tử Thần ở đại sảnh, hỏi tôi khi nào thì cho anh ta đăng ký, chính thức gia nhập Phá Quân Tư.

Tôi nghe vậy sững sốt. Anh ta..... Thật sự muốn đưa Tử Thần tới Phá Quân Tư làm nhân viên công vụ à?

Loại người ngu xuẩn. Các cơ quan chính phủ khác các người quan hệ đi cửa sau tôi không quan tâm, nhưng Phá Quân Tư của tôi không thể để các người ‘dây máu ăn phần được’! Đây là hi vọng quang minh và chính nghĩa của thế giới này!

Huống chi Tử Thần ở trong mắt tôi là một lang trung giang hồ, một tay lang băm, đến cả độc của Tiêu Long Vũ cũng không giải nổi. Giao cho cao nhân lánh đời Dương Dương Dương giới thiệu chẳng phải sẽ được giải quyết trong một nốt nhạc sao.

Đang lúc âm ỉ, cửa phòng bỗng bị đá văng ra. Hình như vừa rồi Tử Thần vẫn luôn đứng nghe lén ngoài cửa, lúc này không nhịn nổi nữa, tức sùi bọt mép xông tới, chống nạnh, không giả vờ làm trí thức nữa: “Ông đây cũng không thèm đến đây đâu! Đồ đáng ghét nhà cô, đời trước ta chắc chắn giết cả nhà cô!”

Tôi đang định đáp trả, anh ta đã cắn môi, mắt ầng ậc nước: “Ta thề không phải là con ruột, ta bị ông già trói đến đây, nếu cô dám đuổi ta về ta sẽ bỏ nhà ra đi!”

Tôi thâm thúy nhìn anh ta. Cái logic tu hú chiếm tổ chim khách “Cô là mẹ ta, đây là nhà của ta cô phải chịu trách nhiệm với ta” là sao đây.....

Kết quả cuối cùng Tử Thần ở lại đơn vị làm thực tập sinh trước, nếu có thể cải tử hồi sinh thật thì sẽ thăng chức thành nhân viên chính thức, đãi ngộ tăng gấp ba.

Nhưng thực tế, tác dụng của anh chàng “Thực tập sinh” này chẳng khác gì tiểu nhị của khách sạn. Không chỉ phải chịu trách nhiệm về bệnh vặt của mọi người, mà còn thường xuyên bị gọi đi sai vặt. Anh ta tức đến ói máu, lại không thể trở về, nên đành phải nhịn.

Hôm đó là ngày hiếm hoi không nhìn thấy cái mặt thối của Tử Thần ở khách sạn, tôi đang mừng vì được yên tĩnh lại thấy Lục Ly đi về phía tôi, vẻ mặt có chút sốt ruột: “Tiểu Quách, muội nhanh đi đón tên nhóc họ Tiêu về đi. Hắn uống say bên ngoài, không chịu để người khác chạm vào, Tử Thần chẳng có cách nào đưa hắn về được.”

..... Giỏi lắm, đã học được thói ra ngoài uống rượu rồi! Tiêu Long Vũ gần đây không bình thường lắm, tâm trạng luôn không ổn định, buổi sáng còn dịu dàng như nước, buổi chiều đã có thể trở mặt thành thanh niên hận đời rồi. Tôi cũng đâu có chọc anh.

Tôi tức giận chạy tới quán rượu, nhìn thấy Tiêu Long Vũ say như chết, hận không thể ném thẳng anh ra đường. Nhìn cái vẻ trịnh tiết liệt nam này mà xem. Tưởng người ta thêm đưng vào huynh lắm đấy à!

Tiêu Long Vũ vừa thấy tôi liền nhào đến: “Nương tử.....”

Tôi đứng không vững suýt ngã xuống, Tử Thần đứng bên vội đến đỡ lại bị Tiêu Long Vũ ghét bỏ đẩy ra, còn phúi phúi chỗ bị anh ta chạm vào.

“Tiêu Long Vũ huynh quá đáng lắm!” Tiểu nhị Tử Thần lại một lần nữa bị giẫm đạp lên lòng tự trọng.

Tôi biết Tiêu Long Vũ uống rượu thì sẽ không bình thường, muốn nâng anh đứng lên, nhưng anh cứ đè lên tôi, đầu vùi vào cổ tôi: “Bảo bối.....”

“Này, một mình cô có lo được không?” Tử Thần lo lắng hỏi.

“Ta không được vậy huynh làm thay nhé?”

Tử Thần lùi mấy bước, phúi sạch quan hệ: “Hắn uống say không còn là người nữa! Bản công tử vừa nãy suýt bị hắn hủy dung, chút nữa thôi là trật khớp tay..... Tóm lại cô nhất định phải cẩn thận!”

Tôi cười lạnh vài tiếng: “Đâu chỉ có lúc uống say huynh ấy mới không phải là người.” Lúc huynh ấy càng không phải là người anh còn chưa thấy đâu.

Tôi chịu đựng tiếng hát thảm thiết của Tiêu Long Vũ, chặt vật đưa anh về khách sạn. Kết quả vừa vào cửa, bóng dáng thân mật dán sát vào nhau của chúng tôi đã thu hút ánh mắt và kéo thêm thù hận của đám bướm bướm Liên Giáo.

Tôi vốn định khiêm tốn lên tầng, dù gì tôi cũng là chính cung nương nương, khinh thường bướm bướm với hoa đại cỏ dại. Kết quả chưa đi được mấy bước Tiêu Long Vũ quay đầu thơm lên mặt tôi: “Bảo bối.....”

“Làm ơn cách xa muội ra, hôi muốn chết! Có nghe thấy không!” Tôi nhú

chặt mày.

Cũng chẳng biết anh ta có nghe thấy không, nghiêng đầu bĩu môi: “Không có không có không có!”

Tôi hít sâu một hơi, còn chưa kịp mắng cho anh tỉnh lại nghe thấy tiếng hét thất thanh. Tất cả đám con gái Liên Giáo đều che mặt chạy ra xa, không biết có khóc hay không.

..... Thế là xong rồi à? Đây có tính là chưa đánh đã thắng không?

Tôi lại nhìn tên đàn ông đang mơ màng ngâm nga hát, trong lòng tự hỏi vì sao trước đây mình lại ngu ngốc theo tên mặt người dạ thú này.....

Ngày hôm sau tôi ngủ đến tận lúc mặt trời lên cao, bị tiếng phá cửa của Dương Dương Dương đánh thức. Cô gái này gần đây đang trong trạng thái yêu đương, tính cách thay đổi hoàn toàn, quyến rũ lên không ít, cũng không quan tâm bây giờ Tô Châu có tù nhân trốn trại, hôm nào cũng kéo tôi ra ngoài liều chết mua quần áo giày dép trang sức. Trên đường đi, tôi rảnh rồi liền dốc lòng tận tình khuyên cho Dương Dương Dương các kỹ xảo trong tình yêu. Dương Dương Dương nghe nhiều cũng mất kiên nhẫn, tôi chỉ có thể nói: “Tôi không dạy tỷ nhiều thì tỷ sẽ bị người khác bắt nạt mất!”

“Thôi đi.” Cô ấy hời hợt xua tay, “Tiểu nha đầu, ai bắt nạt được ta chứ?”

Tôi nhớ tới đóa hoa sen trắng trong lòng Lục Ly, nghiêm mặt nói: “Bạn gái trước. Tỷ mãi mãi không hiểu bạn gái trước là sinh vật độc ác cỡ nào đâu.”

“Ta không hiểu. Bạn gái trước là gì?”

“.....”

Đi mua sắm là chuyện bình thường, Dương Dương Dương thay đổi cũng không phải là chuyện quỷ thần kinh thiên địa khiếp gì. Thế mà khi tôi khi mặc váy mới cài trâm mới đeo khuyên tai mới trở lại khách sạn, xung quanh bỗng vang lên tiếng phu trà phun cơm.

Bạch Mao: “Đại nhân người..... Người mặc giống con gái để làm gì vậy?!”

Lục Ly: “Tiểu Quách rốt cuộc muội bị cái gì kích thích thế? Muội đừng nghĩ quẩn!”

Tử Thần: “Không phải cô bị va đầu vào đâu đấy chứ? Ra đây tôi xem cho.....”

Tôi nổi giận, đá một phát nát cái ghế: “Bà đây vốn thế đấy! Là ngọc đẹp bị che giấu, có hiểu không?”

Mọi người nhìn gồ vụn trên mặt đất, rồi nhìn tôi, lúc này mới thở phào một hơi.

..... Về mặt “Cuối cùng hung thú yêu tàn đã trở lại” của những người này là sao?! Đúng là một đám ngốc, may mà có tôi giữ thể diện, nâng cao trình độ tổng thể.

Tôi hít sâu mấy lần, coi như không thấy bọn họ, đi thẳng đến trước mặt Tiêu Long Vũ, sờ sờ cái trâm cài trên đầu, hỏi anh ta: “Muội đẹp không?”

Trước kia tôi cũng từng mặc váy, ví dụ như bộ phượng y rực rỡ của Tra Chí Cực, hay bộ váy xanh Tiêu Long Vũ mua. Nhưng đều là lúc tôi còn là Dương Hoàng. Khi là Dương Quách, tôi luôn là thiếu nữ lỗ mãng, trông như đàn ông, bình thường chỉ mặc vải bố với quần áo luyện công, cho dù có cố mặc đẹp thì cũng chỉ như trẻ con trộm mặc quần áo người lớn. Nhưng lần này không giống vậy, tôi..... Là phụ nữ thật rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tiêu Long Vũ. Mặt anh bất giác đỏ lên, một tay xoa mũi, dường như có chút bất an.

“Bộ đồ này..... Thật tôn dáng nàng.”

Anh lí nhí nói, sau đấy một tay bế lấy tôi đi lên tầng. Mới được mấy bước, anh ta bỗng vận công, bay khỏi tầm mắt mọi người.

“Sau này không cho nàng mặc như vậy ra ngoài!” Lên tầng, anh mới mở

miệng đã hung dữ uy hiếp, không bao lâu sau lại thêm một câu, “Thật sự muốn nhốt nàng lại, không cho ai nhìn.”

Tôi dựa vào lòng anh, trên đầu cài trâm nặng trĩu, trên người mặc bộ quần áo đẹp nhưng phiền phức, nhắm mắt lại không bao giờ muốn buông tay nữa.

Không bao giờ buông tay nữa.

Chỉ cần chúng tôi còn yêu nhau.

“Tiêu Long Vũ, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.” Tôi hỏi.

Mặt anh ta vùi thật sâu vào tóc tôi, giọng nói dịu dàng: “Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, đến 90 tuổi, 100 tuổi.”

Tôi vô cùng cảm động, lại hỏi một câu: “Nếu muội sống tới 101 tuổi thì sao?”

“..... Bóp chết luôn.”

Tôi nở nụ cười, mười ngón tay giao nhau. Ngẩng đầu nhìn anh, cảnh hoàng hôn dù đẹp cũng không bằng đôi mắt anh.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy thế giới này chính là nhà của tôi. Không quay về, cũng được.

Chúng tôi vừa trở về gấp từ Mạc Bắc, cho nên mấy hôm nay Lâm Thiên Nam cho chúng tôi nghỉ phép, không sắp xếp nhiệm vụ. Nghe nói chùa Khai Phúc ở Tô Châu rất nổi tiếng, tôi và Tiêu Long Vũ quyết định đến thăm.

Đúng lúc tôi đang có tâm sự muốn thổ lộ với Bồ Tát.

Hai chúng tôi đều giữ lấy nỗi lòng, trên đường đi đều có chút không yên,

mua mấy thứ linh tinh ăn trên đường. Cuối cùng cũng tới chùa, cung kính dâng hương, nâng ống thẻ thành kính xóc xóc.

Trong lòng tôi cầu điều gì? Chính tôi cũng không rõ. Không kìm lòng được lặng lẽ mở mắt ra, nhìn người đàn ông đang quỳ bên cạnh.

Không biết anh cầu gì? Lúc xóc ống thẻ, có phải trong đầu anh cũng đều là bóng dáng của đối phương giống tôi không?

Một thẻ trúc rơi trên mặt đất, tôi cẩn thận cầm lấy, đi ra ngoài xin quẻ. Hòa thượng trẻ đưa cho tôi một bọc giấy hồng, cười nói: “Chúc mừng thí chủ, đây là thẻ đại cát tốt nhất!”

Tôi không nhịn được nở nụ cười, lơ lơ đáp dạ một tiếng như đồ ngọc rồi vội vàng quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ.

Bóng dáng anh bị đám đông che khuất rồi. Thôi, đi buộc thẻ trước.

Trên cây bạch quả trong chùa treo rất nhiều thẻ xăm, hồng hồng trắng trắng, xinh đẹp lại bắt mắt. Tôi đứng dưới tàng cây, muốn treo thẻ lên cành cao giống người khác, mỗi tội tôi quá thấp, không treo nổi. Trong lòng tôi hơi chán nản, chọn một cành cây thấp hơn, rồi từ từ cột chắc.

Thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn vào trong chùa, Tiêu Long Vũ không biết đã đi đâu. Trong lòng tôi hơi lo, nhưng nghĩ anh cũng sẽ không đi lạc được, thế là lẳng lặng đứng chờ dưới một gốc cây tùng. Trước mắt người đến người đi, trên mặt ai cũng tươi cười làm cõi lòng cảm thấy thật yên bình.

Nhưng đúng lúc này, tôi bỗng cảm thấy sau cổ chợt lạnh.

Là dao găm.

“Không được kêu, không được nhúc nhích.” Giọng một người đàn ông vang lên sau lưng, “Nếu không tên nhóc kia sẽ chết không toàn thây.”

Tim tôi như ngừng đập, vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh đứng yên.

Người này võ nghệ rất cao cường, tay cầm dao vừa chắc vừa độc. Trong hoàn cảnh này tôi tự biết mình không phải là đối thủ của hắn.

“Tôn chủ không tiện ra tay, Đồ hộ pháp từ trước đến nay lại mềm lòng, chưa từng thật sự dùng thủ đoạn gì đối phó với hai kẻ các ngươi. Lão phu thật sự không chịu được, hôm nay liền muốn tới giải quyết gọn gàng. Ngươi nói cắt gân tay gân chân, để ngươi sống không bằng chết, hay là đâm một kiếm xuyên tim chết ngay lập tức.....”

Tôi thật sự không có kiên nhẫn nghe hắn làm nhảm, nhìn người đi đường xung quanh, cắt lời hắn ta: “Này. Ông muốn hành hung trên phố thật à?”

Kiếm của người đó run lên, chắc không biết đáp thế nào. Nhưng một giây sau liền đưa kiếm về phía trước mấy phân.

“Đi theo ta, không được nói!”

..... Dám cắt cổ tôi! Lung không tính, nhưng cổ mà bị cứa thì cũng có thể tính là một loại hủy dung đấy!

Đi chưa đến nửa dặm là tới một mảnh đất trống không có người trong rừng. Tôi bị đẩy một cái, lão đạo, thật vất vả mới đứng vững được. Xoay người nhìn lại, người bắt tôi đội đầu lập, nếu không phải giọng nói khác nhau, suýt nữa tôi đã nghĩ đó là Tôn Tường Minh.

“Rút kiếm ra, ta muốn xem võ công của ngươi.” Tên đầu lập nói.

Tôi khó hiểu hỏi: “Ông vừa đe dọa vừa uy hiếp, chỉ vì muốn dẫn ta ra tỷ thí?”

“..... Không muốn chết thì rút kiếm ra.”

Tôi rút kiếm Thiết Vân từ bên hông ra. Hôm nay ra ngoài ăn chơi, trong thành lại có nhiều người của Phá Quân Tư và tứ đại phái, không ngờ lại có người không có mắt tới tìm tôi đánh nhau, tôi vốn chẳng có tâm trạng.

Chỉ tích tắc, kiếm của hắn đã đâm đến trước mắt, tôi không thể không tiếp. Kiếm quang trong không trung lóe ra, hai con rồng một trắng một đỏ quần vào nhau, tiếng kim khí chát chúa vang lên không ngừng.

Một lúc sau tôi không chịu nổi. Tôi mặc váy và giày gấm Dương Dương mua, thật sự không tiện đánh nhau, như dây thừng trói thật khó cử động. Vừa thất thần, kiếm trong tay đã chịu một lực đánh thật mạnh, tôi nắm chặt tay. Ngẩng đầu lên, mũi kiếm của đối thủ đã chỉ ngay giữa lông mày tôi.

Giọng người đó như lên mặt: “Thế nào?”

Tôi không hề chớp mắt, lười biếng nói: “Thế nào cái gì, ông nói muốn tỷ thí, ông thắng rồi.”

Không ngờ người nọ trực tiếp thu kiếm, thấp giọng nói: “Tư chất của người cao hơn tên nhóc Tiêu gia mấy lần.”

“Đó là đương nhiên. Không cần ông nói.”

“.....” Người nọ cam chịu, hít vào một hơi bình tĩnh lại, rồi nói tiếp, “Thằng nhóc kia có mối thù máu của phụ thân phải trả, tạm thời còn có thể trói bên cạnh người, thời gian dài chỉ sợ khó giải quyết.....”

“Chú à, dứt khoát một chút được không, rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Người nọ sừng sốt, chắc không ngờ mình nói đến thế mà tôi vẫn chưa hiểu.

“Lão phu muốn nói... Người thay thế Tiêu Long Vũ gia nhập môn hạ của Tôn chủ. Dựa vào thân thế và địa vị của người ở Phá Quân Tư, sau này sẽ hữu dụng hơn Tiêu Long Vũ.”

Còn gia nhập môn hạ của tôn chủ..... Coi tôi là trẻ con ba tuổi hả?

Tôi bĩu môi: “Tôi không có hứng thú. Nói cho cùng chỉ là muốn tôi ngoan ngoãn đi theo ông thôi chứ gì. Đừng có mơ, tôi biết mục đích của các người ngay từ đầu chính là tôi. Gì mà tôn trọng giả trụ, chỉ bằng việc các người dùng

Tiêu Long Vũ đến uy hiếp tôi là đã kết thù với tôi rồi? Còn muốn tôi gia nhập với các người, nằm mơ, bà đây ghét nhất là bị kẻ khác ép buộc!”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Giọng người nọ trầm xuống, cười lạnh nói, “Người cũng biết, đối phó với loại người như người, cách tốt nhất chính là khiến người không kiêu ngạo nổi nữa!”

Tay hắn vỗ lên kiếm, đáy mắt có sát khí trào ra, mang theo sắc đỏ chết chóc.

Tay tôi siết chặt kiếm, vừa định rút ra, gáy lại bỗng đau đớn.

..... Má nó, tính sai rồi. Lão già này lại còn đồng bọn! Tôi còn có bình xịt tiêu tặc chế chưa kịp dùng!

Không kịp nghĩ nhiều, trước mắt tôi bỗng tối sầm, ngã xuống đất.

-----oOo-----

Chương 63: Kịch bản này của cô tôi xem nhiều rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Khi tôi tỉnh lại liền nghe thấy bên cạnh có tiếng nói chuyện của một nam một nữ. Trong đó, giọng người đàn ông tôi thấy rất quen, còn phụ nữ..... Hình như là Dương Phụng.

Người bắt tôi tới đây là cô ta?

Giọng Tiêu Long Vũ mang theo tiếng cười: “..... Thì ra là thế, ta còn tưởng Giang Nam cũng đã bị Tôn chủ của các người chiếm rồi cpw. Thiên hạ rộng lớn, hắn chiếm chỗ này rồi lại chiếm chỗ khác, định làm hoàng đế à?”

Câu nói này cực kỳ to gan, hình như Dương Phụng dường như có chút không vui. “Tôn chủ muốn làm hoàng đế hay không, ta không muốn biết. Ta chỉ muốn biết thứ Phương ca ca muốn là gì thôi.”

“Vậy sao, ta cũng không biết.” Tôi mở hé mắt, vừa hay nhìn thấy Tiêu Long Vũ nghiêng đầu cười, “Ta phải cảm ơn hai việc hắc đã làm. Một là năm đó nhận ta làm đồ đệ, để ta gặp được Dương Quách lần nữa. Hai chính là cưới người. Về chuyện yêu đương của các người, ta không có hứng thú.”

“Không có hứng thú? Tiêu Long Vũ, người đang sợ sao. Ta nói cho người biết, vừa mới mấy hôm trước thôi, ta còn gặp cô ta ở bên cạnh Phương ca ca đấy! Lần đó Tôn chủ muốn mạng của cô ta, huynh ấy còn lén lút che chở cho cô ta ra ngoài, suốt đêm đưa cô ta đến biệt viện..... Muốn nói giữa họ không xảy ra chuyện gì, chỉ sợ chính người cũng không tin đúng không?”

Tiêu Long Vũ không nói được lời nào, đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy bế tôi đang giả vờ bất tỉnh lên, cuối cùng mới cười nói: “Có nói nữa thì cũng chỉ là lời của một ả oán phụ, rất nhảm chán. Xin cáo từ.”

Anh đi đến cạnh cửa liền dừng lại. Tôi nheo mắt lại, nhìn thấy rất nhiều người áo đen đứng ngoài cửa.

Dương Phượng cúi thấp đầu: “Người đứng là một kẻ kỳ lạ. Vì cô ta, chết ở đây cũng không oán sao? Ta biết độc của người thật ra không giải được, chỉ là cố gắng cầm cự thôi.”

Tiêu Long Vũ thở dài, xoa xoa đầu tôi: “Lan Khanh đại nhân còn chưa ra tay, chẳng lẽ muốn chờ tới tết sao?” Dứt lời rút kiếm từ bên hông ra, tay lướt qua thân kiếm, phản chiếu đôi mắt của anh.

Tôi mở mắt, nhảy khỏi người anh, rút kiếm Thiết Vân ra, bắt lấy Dương Phượng rồi kề kiếm lên cổ cô ta, kéo cô ta ra ngoài cửa.

Dương Phượng sợ hãi, suýt nữa thì tự cắt cổ mình, tôi nhanh chóng kéo cô ta lại, nếu không chết oan thì khổ....

Nhìn cô ta run rẩy, tôi mới biết hóa ra con nhỏ này chẳng có chút võ công nào.

Không võ công còn học đòi người khác đi bắt cóc!

Tiêu Long Vũ hoà mình vào đám người áo đen, chợt nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trung niên vang lên: “Mau! Khóa tất cả các cửa viện! Không để cho chúng chạy thoát!”

Ngay sau đó, chủ nhân của giọng nói đó đi đến trước mặt tôi, đúng là người đàn ông đội đầu lập bất cóc tôi.

“Dương Lan Tâm! Thả Phượng tiểu thư ra! Nếu không đừng trách lão phu không khách khí!” Người đàn ông đó nói xong định xông tới, tôi kẻ sát thanh kiếm lại gần cổ Dương Phượng, cô ta hét lên một tiếng, người đàn ông lập tức đứng im.

Tôi thấy vậy, gan cũng to ra, nhíu mày cười đáp: “Chỉ sợ tôi thả cô ta ra ông cũng sẽ không khách sáo với tôi đâu?”

Tên kia bị tôi nói cho nghẹn lời. Nhưng Dương Phượng không cam lòng hét lên, bởi vì sợ hãi, giọng cứ run run: “Dương Hoàng, người làm ta bị thương, Tôn chủ và Phượng ca ca tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu!”

“Cô em ngọc của tôi ời.” Tôi lắc đầu, “Trước đây cô ngọc, giờ cũng vẫn ngọc, bao giờ mới không ngọc nữa đây.”

Những lời này giống như một loại thuốc an thần, Dương Phượng dần bình tĩnh lại, khẽ cười một tiếng, có chút trào phúng: “Người nói ta ngọc?”

“Người sẽ không hiểu được đâu. Bởi vì người không yêu một người mười năm mà không được.” Giọng của cô ta bắt đầu đau khổ, “Mười ba tuổi ta gặp huynh ấy, chỉ một cái liếc nhìn, thiếu niên áo trắng ở cửa thành, kể từ lúc đó chẳng có ai lọt nổi vào mắt ta nữa. Tôi đuổi theo huynh ấy ngàn dặm vạn lý, giấc mơ thời thiếu nữ của ta đó là cùng bước chân vào giang hồ với huynh ấy, phu thê tình thâm..... Huynh ấy không để ý đến ta, ta vẫn muốn chờ, chờ đến khi huynh ấy già cũng được.....”

Quả thật tôi không biết nên nói gì, cuối cùng thở dài một tiếng: “Kịch bản này của cô tôi xem nhiều rồi.”

Không nhìn cũng biết sắc mặt Dương Phượng chắc chắn đã xanh mét lại

rồi.

Tôi hết sức xin lỗi chớp mắt: “Ngại quá, tỷ tỷ nhanh mồm nhanh miệng...”

Ngay trong nháy mắt này, một cây đao không biết phi ra từ đâu, chính giữa cánh tay phải của tôi. Con đao bất chợt ập đến, kiếm của tôi rời khỏi tay, người đàn ông đội đầu đấu lạp liền xông tới cứu Dương Phượng. Tôi vung kiếm cản lung tung, trong lúc đánh nhau đấu lạp của hắn bị tôi bỏ đôi lộ ra khuôn mặt của hắn.

Có thể nào tôi cũng không ngờ người đàn ông này lại là Triệu Nguyệt.

Người đọc “Thần Điều Hiệp Lữ” của tôi, cười trêu tôi và Tiêu Long Vũ, luôn bị tôi coi là ông chú quái dị, chương môn phái Thiếu Dương – Triệu Nguyệt.

Triệu Nguyệt không có đấu lạp, kinh hoảng trong giây lát, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, một lần nữa tấn công tôi. Tôi khiếp sợ đến quên cả tiếp chiêu.

Đầu tiên là Lâm Thiên Nam, giờ là Triệu Nguyệt..... Tôi cảm thấy thế giới tôi biết đang từng bước sụp đổ, khiến tôi không biết nên tin tưởng cái gì nữa.

Trước mắt lóa lên, ngay sau đó là tiếng vang chói tai của vũ khí. Cuối cùng tôi cũng hoàn hồn, Tiêu Long Vũ đỡ một kiếm cho tôi, kéo tôi ra sau. “Lúc nào rồi còn thất thần.” Trên người anh ta đã bị thương, áo đầy vết chém.

Tôi chịu đau nắm chặt Thiết Vân một lần nữa. Giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, những người xung quanh này đều dùng sát chiêu, không dùng hết sức ứng phó, hai chúng tôi sợ là không ra khỏi đây được.

Tôi không nghĩ Tiêu Long Vũ sẽ đơn thương độc mã tới cứu tôi. Nhưng tình hình hiện giờ, sợ là những người khác của Phá Quân Tư đều bị chặn ở ngoài tòa nhà này không vào được. Dần dần, trên người tôi ngày càng nhiều máu, không biết là của tôi hay là của Tiêu Long Vũ nữa.

Có lẽ hôm nay chúng tôi thật sự phải chết ở đây.

Cổng lớn đột nhiên bị mở ra, có người đến, Triệu Nguyệt kinh hô: “Đỗ hộ pháp! Sao ngươi..... Trở lại sớm vậy?”

Mọi động tác tấn công dừng lại hết, tất cả mọi người quỳ xuống hành lễ với công tử áo trắng đang đi đến.

Đỗ Phương chậm rãi đến gần, mặt nạ màu bạc, khuôn mặt như tuyết, không biểu cảm. Anh ta nhìn tôi và Tiêu Long Vũ khắp người toàn là máu, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Không phải ta hạ lệnh.”

Một câu nói nhẹ bẫng, tựa như câu giải thích băng quơ trong lần đầu tiên tôi gặp anh ta ở Cúc Trạch Cung.

Đỗ Phương, đây là Đỗ Phương.

Anh ta nói: “Nàng bị thương rất nặng. Đừng đánh nữa, ta băng bó cho nàng.”

Tôi nhìn anh ta thật lâu thật lâu. Cuối cùng vung chém kiếm về phía anh ta.

Những kẻ đằng sau lập tức đứng dậy bao vây tôi, chớp mắt lại xông vào đánh túi bụi.

Triệu Nguyệt đi qua, sắc mặt cực kỳ khó coi, nói nhỏ: “Hộ pháp..... Phương tiểu thư quả thật đã phạm sai lầm lớn, nhưng hai người này cũng không giữ lại được, Tôn chủ muốn nha đầu kia, thì giữ lại. Còn thằng nhóc Tiêu gia, giết đi!”

Đỗ Phương im lặng rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người, giọng nói vẫn rất khẽ: “Cũng tốt.”

Vừa dứt lời, lại thấy tiếng cánh cửa đằng sau mở ra, giọng nói tức giận của Mao Mâu vang lên: “Ầm ỹ cái gì?! Giết người phóng hỏa ngay cửa của ông! Làm phiền giấc ngủ của ông đây!”

Tôi run lên, quay ngất lại nhìn về phía anh ta, không ngờ anh ta lại ở đây.

Đến cả anh ta cũng..... Hóa ra cả anh ta cũng vậy.....

Mao Mâu thấy tôi, đột nhiên sửng sốt, lại thấy Tiêu Long Vũ lưng dựa lưng với tôi, trong giây lát đầy mắt toát lên vẻ vô cùng bí ẩn, chớp mắt liền biến mất.

“A, hóa ra là các người.” Anh ta nhàn nhạt nói, “Tôn chủ sẽ trở về ngay thôi. Hai người các người vẫn nên nghe lời đi, nói không chừng Tôn chủ còn có thể tha mạng cho các người.”

Tôi không nói gì, vung kiếm lên, tiếp tục đánh. Không ngừng vung kiếm, không ngừng đỡ, không ngừng có máu tươi bắn ra.

Cuối cùng chúng tôi chạy đến cổng lớn, Tiêu Long Vũ đá bay hai tên thủ vệ áo đen, đẩy cửa định chạy.

Triệu Nguyệt cuối cùng không nhịn được, hét to: “Giết! Giết! Giết hết!”

Phía sau ánh kiếm đầy trời, tôi chỉ có thể cản lại theo phản xạ. Giữa ánh kiếm, tôi nghe thấy trong viện vang lên rất nhiều tiếng hô, tôi thoáng thấy một cái bóng chợt lóe lên trước mắt. Không biết qua bao lâu, cửa lớn bị phá tung, rất nhiều người ngoài cửa xông vào.

Tôi nhìn thấy Bạch Mao, còn có..... Lâm Thiên Nam.

Bọn họ..... Rốt cuộc là viện binh của ai?

Tôi chỉ cảm thấy đầu sắp nổ tung, mất đi tất cả khả năng suy nghĩ, dường như cơ thể cũng không phải là của mình, tay phải đau sắp mất tri giác. Cuối cùng eo bị ai đó ôm lấy, khiêng lên vai, mũi chân nhón một cái, phi thân nhảy khỏi tường viện.

Hai chân Tiêu Long Vũ vững vàng đáp xuống ngoài cửa viện, nhưng một giây sau liền gục xuống. Tôi nâng anh dậy, dùng chút sức và nội lực còn sót lại dẫn anh chạy đi. Nơi này không thể ở lại, không biết người phía sau là

địch hay là bạn. Không thể phân biệt được.

Chỉ có Tiêu Long Vũ, chỉ có anh.....

Chỉ có anh.....

Chạy khỏi viện không bao lâu chính là vách núi, bên ngoài đã là buổi tối, chúng tôi đỡ nhau lảo đảo chạy, cuối cùng núp vào một dốc núi. Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng binh khí. Xem ra là có người đang cản Đỗ Phương lại cho chúng tôi.

Tiêu Long Vũ tựa vào vách đá, thở gấp.

Tôi không nhịn được khẽ mắng một câu: “Đỗ Phương đáng chết. Đồ khôn nạn.”

Tiêu Long Vũ lại hừ một tiếng: “Xem ra ta đoán không sai.”

Dừng một chút, anh nhìn thẳng vào tôi, bỗng nhiên cười không lý do: “Dương Quách, nàng không biết vừa rồi khi nàng nhìn Đỗ Phương, mắt nàng sáng thế nào đâu.”

Ánh trăng chiếu lên lồng ngực trần của anh, Tiêu Long Vũ nghiêng đầu, lông mi dày lướt qua má. Anh ta giơ tay nhéo mặt tôi, nở nụ cười: “Sáng hơn sao.”

Tôi tức giận hung dữ lườm anh ta, lúc này rồi còn có thời gian ghen!

Sao trên trời sáng vô cùng, anh mím môi nhìn tôi, mang theo sự nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Ta nhớ rất rõ từng biểu cảm khi nàng nhìn hắc tử trước tới giờ..... Ai bảo nàng cứ nhìn hắc tử? Ừ, nói thật ra ta cũng chẳng thua hắc tử ở điểm nào nhỉ? Trước đây không nói với nàng ta là Trần Đông tướng quân, chủ yếu là sợ nàng tự ti.”

Tôi tức đến bật cười: “Nói cách khác, trước kia ở Kế Môn huynh đối xử tệ

với muội như vậy, là vì trả đũa ta?”

Tiêu Long Vũ giật mình, hiềm khi lại đỏ mặt: “Có một số việc ta phải thừa nhận. Nếu không phải bởi vì nàng, ta vốn sẽ không đi tìm Lâm thúc phụ, cũng sẽ không bái nhập Kế Môn. Nhưng khi nàng trở về cách đây bảy năm, hình như mất trí nhớ. Nàng chẳng nhớ gì cả, còn kè kè cạnh Tra Chí Cực như vậy, trong lòng ta đương nhiên phải giận rồi.”

“À, vậy sao.....” Tôi ho nhẹ một tiếng, đỏ mặt, nhìn gương mặt đỏ ửng của anh, phản ứng đầu tiên là kỹ thuật diễn của thằng nhóc này đã luyện đến mức nhuần nhuyễn rồi? Nghĩ kỹ lại, mấy năm nay tôi ở cạnh Tiêu Long Vũ, ngoại trừ châm chọc khiêu khích thì là đánh mắng. Hiềm khi nghe anh sến súa như vậy, tôi lại cảm thấy đau đầu.

Tiêu Long Vũ giơ tay ra, ôm chặt tôi vào lòng: “Đó vốn là bí mật của mình ta, cho nên không định nói ra, nhưng nàng rất ngốc, nàng chẳng đoán được tâm tư của ta. Bây giờ không nói, không biết sau này có cơ hội nữa không.....”

Anh bẻ ngón tay, đôi mắt như đang cười: “Chúng ta quen nhau 15 năm, ngay từ đầu mỗi lần xảy ra vấn đề đều là vì Đỗ Phương, sau này nàng mất trí nhớ, ghen với Lan Khanh.....”

Tôi lúng túng, vội nói sang chuyện khác ngăn cái miệng của anh lại: “Thật ra..... Thật ra muội đã không có gì với Đỗ Phương từ lâu rồi. Tình yêu của hấn chẳng qua là ảo tưởng của chính hấn mà thôi.”

Tôi dừng lại, hít vào một hơi thật sâu, đè cảm xúc đang kêu gào trong lòng xuống, lúc lâu sau mới từ từ ngẩng mặt lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Long Vũ: “Cả đời dài như vậy, muội thấy ai cũng không được, hình như chỉ có mình huynh thôi. Có lẽ chỉ là suy nghĩ trong tích tắc, nhưng muội chưa bao giờ có suy nghĩ này với ai khác nữa. Chưa bao giờ có.”

Tôi khóc đến mức không còn hình tượng, nước mắt nước mũi gần như dính hết lên ngực anh, Tiêu Long Vũ hiềm khi không ghét bỏ, còn giúp tôi lau mũi.

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng hét quái dị của Mao Mâu: “Hai người các ngươi đừng có chằng chằng thiếp thiếp nữa! Yêu quái đánh tới nơi rồi!”

Hai chúng tôi đều giật mình. Tôi lau mặt lung tung, rút Thiết Vân ra rồi nhảy ra ngoài.

Đó là ai? Không phải người áo đen, không phải người của Đỗ Phương, mà là vô số quái vật.....

Giống cái xác không hồn..... Xông lên liền giết.....

Tôi không nghĩ được gì. Trong lòng tôi có hận, tôi không thể chết ở đây được.

Phá Quân Tư có Lục Ly, có Bạch Mao, còn có rất nhiều người, họ không nên chết trong cuộc chiến chính trị này, giống Dương phủ năm năm trước, bị ngọn lửa thiêu cháy đến không còn hài cốt.

Tiêu Long Vũ bay lên không, kiếm trong tay như một con rồng bạc, rồng đến đâu, máu tươi năm bước.

Thi thể trước mặt chồng chất như núi, nhưng quái vật vẫn không ngừng xông lên, tôi nhận ra kiếm trong tay Tiêu Long Vũ đang run, gần như không cầm nổi nữa, nhưng động tác của anh vẫn không ngừng lại.

Tôi biết anh đang nghĩ gì, phía sau chúng tôi đều có người cần bảo vệ, chúng tôi cũng có thể ngã xuống.

Trong cơn hoảng loạn, có người yên lặng nhìn trong bóng tối.

Lúc này đây, phi đao đâm lên cổ tay Tiêu Long Vũ. Kiếm của anh rơi xuống đất, máu nhỏ lên mặt đất, rất nhanh liền lan thành một vũng đỏ ghê người.

Tôi muốn cầm máu cho anh, anh lại tránh, xoay người đè tôi vào dốc núi, dùng thân thể ngăn quái vật đang xông tới.

“Dương Quách, ta..... Có lẽ ta chỉ có thể đi với nàng đến đây thôi.”

-----oOo-----

Chương 64: Ta muốn thành ma, cùng chúng xuống Hoàng Tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Đám quái vật càng ngày càng gần, chỉ chớp mắt đã vây quanh chúng tôi. Tầm mắt của tôi bị Tiêu Long Vũ chặn lại, không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy mùi máu tươi càng ngày càng nồng.

“Nha đầu ngốc, bây giờ không được khóc. Giờ ta đưa nàng lao ra, nàng chỉ cần chạy thôi, đừng quay đầu lại.”

Tôi lắc đầu nguây nguẩy, Tiêu Long Vũ cũng không để ý, dùng tay bị thương ôm lấy tôi, dúi đầu lên vai tôi: “Nha đầu ngốc, đúng là nha đầu ngốc, nhất định phải chạy hết sức, biết không?”

Tôi vẫn lắc đầu. Tiêu Long Vũ dúi đầu vào cổ tôi, tôi có thể thấy phía sau anh đám quái vật như người đang vây quanh. Mắt chúng trống rỗng, không hề có sức sống, như con rối, chỉ dùng ngón tay sắc nhọn cào anh, cào anh máu thịt lẫn lộn.

Tôi không chịu được, đẩy anh ra muốn che cho anh, nhưng hai tay lại đều bị anh đè chặt lại.

“Ta không muốn, ta muốn ở bên huynh. Tiêu Long Vũ, huynh đừng đuổi muội đi.”

“Ta sẽ không cho nàng chết cùng ta!” Anh nói xong liền bắt đầu nổi sát khí,

cũng không biết lấy sức ở đâu ra đánh bay đám người phía sau.

Đã qua canh ba, bóng đêm đen đặc, đêm nay không có trăng, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay. Tiêu Long Vũ giống như một thanh kiếm, đến đâu cũng là màu máu.

Gió đêm lạnh lẽo gào thét. Tôi bị Tiêu Long Vũ ngăn trong vách núi nhỏ hẹp, không thể động đậy được. Tiếng va chạm của đao kiếm vang đầy trời đất, cách đó không xa tiếng rên Mao Mâu bị thương chột vang lên, dường như sắp không chịu nổi được nữa.

Tôi không ngờ Mao Mâu lại đứng về phía chúng tôi lúc này. Anh ta là đệ tử của Thiếu Dương, có khi nào là bị Triệu Nguyệt ép không?

Tôi bỗng nhớ tới ngày bị đám người áo đen đuổi giết trong miếu, cuối cùng chẳng hiểu sao lại tha cho chúng tôi, nhốt hai chúng tôi vào trong một gian nhà gỗ. Hơn nữa, người cầm đầu từng đã gọi tôi là “Quách Quách”.....

Cái tên Quách Quách này chỉ có Mao Mâu mới gọi.

Tiêu Long Vũ vất vả ngăn cản đám quái vật không giống người kia, bỗng nhiên tất cả bọn họ đều dừng lại. Tôi ngược mắt nhìn cách đó không xa. Có một người đứng đấy, tự do bất định, lung lay mơ hồ, giống như một du hồn.

“Tiêu Long Vũ.” Giọng nói của người đó lạnh lùng vang lên, “Người vẫn nhận ra ta.”

Tiêu Long Vũ không nói gì, chỉ bảo vệ tôi ở phía sau, lẳng lặng nhìn bóng người đi xuống. Người nọ lướt qua đám quái vật, đến gần chúng tôi, chân như không chạm đất. Mái tóc dài xõa trước mặt, phía dưới là một gương mặt vắn vẹo vì tức giận, cực kì đáng sợ.

Tuy khuôn mặt này rất vắn vẹo, nhưng tôi vẫn nhận ra đó là Tư Đồ Lương, tôi luôn đề phòng ở Phá Quân Tư năm đó.

Quả nhiên hẳn ta không phải là người tốt.

Tiêu Long Vũ cười cười: “Tur Đồ Lượng, người không ở Tô Châu với đám người Phá Quân Tur, chạy đến chỗ hoang vu này làm gì? Hay là cũng làm bề tôi dưới váy Dương Phượng? Hay là nên nói đã sớm là chó săn của Tôn chủ các ngươi?”

“Tiêu Long Vũ!!!” Giọng nói của Tur Đồ Lượng trở nên rét lạnh, “Cha ngươi khiến cha ta đột tử trên đường! Nhìn khuôn mặt này đi, ngươi còn nhớ ta không?”

Tiêu Long Vũ yên lặng ôm lấy Mao Mâu đang hôn mê, lùi về bên cạnh tôi. Theo động tác của anh, máu tươi từ vết thương trên người chậm chậm chảy ra.

“Năm đó cha ngươi vì nghi ngờ cha ta liền bắt ông từ bỏ quân hàm, khiến ông chỉ còn một đường chết, quá độc ác!”

Tiêu Long Vũ bỗng nói nhỏ: “Ta vốn cho rằng cha ta làm gì sai, giờ xem ra vẫn không làm gì sai.”

Anh bỗng giơ tay phải lên, chỉ nghe thấy mấy tiếng vang, loạt ngân châm bắn ra, cắm vào đầu vai Tur Đồ Lượng.

Tiêu Long Vũ cong khóe môi, nở nụ cười có chút lười nhác, nhắc nhở Tur Đồ Lượng: “Trên châm có độc. Tiêu Đình tướng quân cũng không phải là chính nhân quân tử không có ám khí, trước đó Tôn chủ của các ngươi không nói cho ngươi biết sao?”

Tur Đồ Lượng không nhúc nhích, chỉ nhìn chúng tôi chăm chăm. Hồi lâu, mới nói: “Đừng quên công phu ám khí của ngươi là ai dạy.”

Tiêu Long Vũ biến sắc, cầm lấy tay tôi cũng chặt hơn mấy phần. Tôi biết rõ anh bị thương rất nặng, không cầm cự được từ lâu rồi, giờ chỉ đang cố chịu đựng thôi.

“Tiêu Long Vũ, bảy năm trước Tôn chủ đã muốn mượn sức ngươi. Vốn với tư chất của ngươi, nếu gia nhập môn hạ của Tôn chủ, sau này tất sẽ là ánh sáng trên giang hồ. Nhưng không ngờ ngươi lại không biết điều hết lần này

tới lần khác!” Giọng điệu của Tư Đồ Lượng âm trầm, mọi người có thể nghe thấy sự uy hiếp bên trong.

Những lời này tôi vừa được nghe từ người khác cách đây không lâu.

Trước khi Triệu Nguyệt bắt cóc tôi vốn cũng muốn mua chuộc tôi dốc sức cho “Tôn chủ” của bọn họ. Bây giờ, Tư Đồ Lượng cũng muốn mượn sức Tiêu Long Vũ? Rốt cuộc Tôn chủ kia là ai? Từ khi tôi là Dương Hoàng đã luôn đuổi giết tôi, rốt cuộc là vì cái gì? Đúng như lời Đỗ Phương, là vì “Bất tử” của tôi sao?

“Tiêu Long Vũ.” Sắc mặt Tư Đồ Lượng lại bắt đầu dữ tợn, chỉ vào tôi cười lạnh nói, “Người cho là người phụ nữ người ngày đêm mong nhớ che chở bao năm qua, thật sự là Dương Hoàng Dương Lan Tâm sao? Ta nói cho ngươi biết, cô ta chẳng qua chỉ là một u hồn mà Tôn chủ thi pháp hoàn hồn mà thôi!”

Tiêu Long Vũ giật mình, cơ thể run rẩy, biểu cảm xa lạ tôi chưa thấy bao giờ.

“Tiêu Long Vũ..... Huynh làm sao vậy?” Tôi khẽ gọi anh.

“Chẳng lẽ trước giờ ngươi chưa từng nghĩ đến sao?” Tư Đồ Lượng cười nói, “Vì sao Dương Hoàng năm lần bảy lượt mất tích? Vì sao sau khi cô ta mất tích bảy năm lại xuất hiện, trí nhớ hoàn toàn biến mất? Vì sao sau khi cô ta rơi xuống dốc núi lại bỗng nhiên nhớ lại tất cả? Bởi vì cô ta chỉ là một linh hồn ở thế giới khác, không phải là Dương Hoàng Dương Lan Tâm. Từ đầu đến cuối, cô ta chỉ là một thể thân Tôn chủ tạo ra để ngươi mắc câu thôi.”

Thế thân. Thế thân. Từ này giống như một nắm tay vô hình siết chặt tim tôi.

Tiêu Long Vũ càng run hơn, mồ hôi lạnh trên trán như thác nước, lực tay như muốn bẻ vỡ vụn xương cổ tay tôi.

Anh bỗng xoay người nắm lấy vai tôi: “Nàng là ai?”

Tôi kinh ngạc trợn mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy lúc này, nơi đây, người này, thân này, tất cả đều xa lạ. Đường như tôi chưa bao giờ biết anh. Vì sao người trước một phút trước còn ôm tôi còn muốn tôi chạy, chỉ chớp mắt lại biến thành một người khác. Sự bất an trong lòng bỗng trĩu dậy.

Mắt Tiêu Long Vũ lóe lên, vẻ mặt lại trở nên lạnh lùng: “Người là ai? Rốt cuộc là từ đâu tới? Là hắc phái người đến chỗ ta?!”

Tôi dờ dẫm nhìn anh, nói khẽ: “Huynh chăm sóc muội, nói với muội nhiều lời dịu dàng, hóa ra vẫn là vì muội là Dương Hoàng? Huynh cũng giống Đỗ Phương sao?”

Tôi muốn nói với anh, không phải, không phải, tôi là Dương Hoàng, tôi chính là Dương Hoàng. Nhưng tôi không thể nào thốt nên lời.

Tôi là Dương Hoàng, tôi là Dương Lan Tâm, là A Tâm huynh đã gặp..... Trí nhớ này không thể là giả được.....

Không đâu, không phải anh đã nói dù tôi là ai, anh chỉ yêu tôi thôi sao? Không phải anh nói, anh chưa từng lùi bước sao? Không phải anh nói kiếp sau, kiếp sau sau nữa anh đều muốn gặp tôi sao?.....

Đó đều là lừa dối sao? Tôi thật sự là một kẻ thế thân? Anh cũng yêu ảo ảnh kia?

Tôi chỉ thấy đầu mình sắp nổ tung. Tôi là ai? Dương Hoàng? Dương Lan Tâm? Dương Quách? Hay là một u hồn?

.....

Giọng nói quỷ dị của Tư Đồ Lượng lại lạnh lùng vang lên: “Tiêu Long Vũ, ta khuyên ngươi nghĩ nhanh đi. Bây giờ ngươi đã là nửa phế nhân, Tôn chủ muốn gạt bỏ ngươi thì chỉ như bóp chết một con kiến thôi. Nếu gia nhập Cực Nguyệt Giáo..... Tôn chủ cũng sẽ cho Tử Thần lấy hết bản lĩnh thật ra, hắc không chỉ có thể cứu toàn bộ kinh mạch tổn thương của ngươi, đương nhiên cũng có thể giải trừ kịch độc trong cơ thể ngươi.”

Tiêu Long Vũ bỗng cười ha hả.

“Người nghĩ ta thích mấy trò Vu thật của Tôn chủ các người sao?” Anh lạnh lùng nói, “Đừng tưởng năm đó nhân lúc ta còn nhỏ hạ Ly Công Tán thì có thể vĩnh viễn nhảy lên đầu ta. Ta đã không còn là đứa trẻ mồ côi của Tiêu gia mặc người khác bắt nạt nữa rồi!”

Đôi mắt đen của anh bỗng biến thành màu đỏ, ngay sau đó mái tóc cũng tản ra bốn phía theo gió, như một ngọn lửa.

Anh cầm lấy Thiết Vân kiếm trong tay tôi, dựng kiếm thẳng trước ngực, bấm một nội công tâm quyết. Kiếm Thiết Vân phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, vô số đạo kiếm xuất hiện theo hàn quang, bay về phía Tư Đồ Lượng và đám quái vật.

Tư Đồ Lượng ngẩn ra, cuống quýt lùi về phía sau mới tránh được cả bầu trời toàn kiếm. Dường như Tiêu Long Vũ cũng không có ý định giết Tư Đồ Lượng, trong nháy mắt liền thu lại kiếm pháp, đạo kiếm lập tức biến mất, chỉ còn lại vết nứt trên mặt đất và cành cây gãy vụn, dĩ nhiên toàn bộ đám quái vật đều bị giết hết.

Tư Đồ Lượng ngạc nhiên một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn ta khẽ nói: “Thì ra là thế. Tiêu Long Vũ, người nhập ma rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn Tiêu Long Vũ, nhìn đôi mắt đỏ của anh, gương mặt quen thuộc giờ thật xa lạ.

Người nhập ma, tàn bạo tuyệt tình, sau khi tan thành mây khói, không được luân hồi nữa.

Tôi bỗng nhớ tới ngày ở phủ Tử Thần, Lục Ly nói với tôi, Tiêu Long Vũ về nhà, đoàn tụ với người nhà của anh rồi, không bao giờ trở lại nữa.

Đến tận lúc này, tôi mới hiểu được ý của Lục Ly.

Anh sẽ không bao giờ trở lại nữa. Có lẽ Tiêu Long Vũ của tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

“Tiêu Long Vũ..... Huynh không lừa muội đúng không? Những lời huynh vừa nói là vì huynh nhập ma nên đầu óc không minh mẫn đúng không? Huynh quên chuyện trước đây của chúng ta rồi đúng không?”

Tôi hỏi rất nhỏ. Tôi khóc.

Tiêu Long Vũ mệt mỏi day trán hai lần, huyết quang trên người cũng dần tan đi.”Xin lỗi, nói dối ngươi lâu như vậy. Nếu biết sớm ngươi không phải là hồn Dương Hoàng, chúng ta sẽ không lãng nhăng đến tận bây giờ.”

Tim tôi vỡ vụn, chỉ cảm thấy long trời lở đất, trước mắt mơ hồ như một màu máu.

“Ta không biết tên Tôn chủ kia muốn ngươi làm gì. Nhưng ngươi không phải là Dương Hoàng thì ta giữ ngươi lại cũng vô dụng.”

Tiếng nói của anh còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, từng tiếng như lưỡi dao sắc đâm vào lòng tôi:

“Bởi vì hắn muốn ngươi, cho nên, ngươi phải chết.”

Tay anh vịn trên vách đá, dừng một lát, cuối cùng xoa mặt tôi. Lông mi anh run nhẹ nhẹ, nói khẽ: “Nha đầu ngốc, ta vĩnh viễn nhớ nàng.”

Anh ta nâng tay, giờ Thiết Vân kiếm lên trước ngực, phát ra ánh sáng đỏ như màu máu tươi, trong không trung hiện lên vết ánh sáng chói mắt, nhanh chóng bay tới chỗ tôi.

Tôi ngơ ngác đứng tại chỗ, ngay cả tránh né cũng không thể.

Cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bảo kiếm làm ra cho tôi, có một ngày lại kết thúc sinh mạng của tôi.

Như trước đây, tựa như bảy năm trước. Một chàng trai áo trắng đẹp như vẽ

từng khiến tôi nghĩ mình có một mối tình như đóa sen trắng.

Nhưng trên thực tế tôi bị đóa sen trắng đó bắn 12 tên xuyên tim mà chết.

Bây giờ đến lượt anh sao.

Một tiếng “Keng” vang lên, tôi dờ dẫm cúi đầu, thấy trên người không có vết thương nào. Chẳng biết từ lúc nào đã có một người đứng trước tôi, ngăn kiếm quang của Tiêu Long Vũ chém tới.

Đó là một cô gái cao gầy. Không bằng đẹp rạng rỡ như Dương Dương, cũng không mềm mại đáng yêu như Dương Phượng. Trên người cô ấy tản ra anh khí quen thuộc.

Là Ngụy Ba Như. Trưởng công chúa đương triều, Lục Thụy, tự Ba Như. Sau khi bị trục xuất khỏi hoàng thất thì sửa thành họ Ngụy, lấy tên chữ, bái nhập Kế Môn.

“Tiêu Long Vũ, thu tay lại đi. Kẻ thù của ngươi không phải là nàng ấy, nếu vì vui sướng nhất thời mà giết nàng, ngươi với kẻ thù của ngươi có khác gì nhau?” Cô ấy nhàn nhạt nói.

Đôi mắt dài xéch lên của Tiêu Long Vũ hơi nheo lại, thân hình chợt lóe lên xuất hiện ngay trước mặt tôi, nhanh đến mức Ngụy Ba Như không thể ngăn được. Anh nhìn tôi chăm chú, sau đó bước lên đẩy nhẹ tôi. Tôi lão đảo ngã trên xuống đất, mất một lúc lâu vẫn không đứng lên được, không biết là vì kiệt sức hay là tuyệt vọng.

Anh ta nói: “Nhiều năm như vậy rồi, thật ra ta đã quên phải báo thù gì. Giết bao nhiêu người, với ta mà nói đều đã không còn ý nghĩa nữa. Ta chỉ muốn tìm được kẻ giết đây, tự tay chém hấn thành từng mảnh.”

Nói xong, anh vừa bật cười, yên lặng nhìn tôi. Sóng mắt như nước, mang theo nhu tình.

“Được, ta không giết nàng. Tiêu Long Vũ ta dù nhập ma, cũng trong sạch hơn chúng rất nhiều.”

Tiêu Long Vũ đỡ trán, hít một hơi thật sâu. Anh ta cười đến mức run rẩy, cười đến mức hốc mắt đỏ lên, như tuyệt vọng muốn khóc.

“Ông trời bất công.” Giọng của anh rất thấp, như đang thì thầm.

Cách đó không xa vang lên tiếng bước chân, dường như có rất nhiều người đang đến đây. Tư Đồ Lượng cũng đi tới. Vai tôi như bị người ta ấn xuống, tiếng Ngụy Ba Như vang lên ngay bên tai tôi: “Dương Quách, muội qua đây, chăm sóc cho đứa bé này.”

Tôi cúi đầu, nhìn Mao Mâu đang nằm hôn mê trên đất. Trên người cậu ta không có vết thương trí mệnh, nhưng mà vẫn có vết máu loang lổ, hơi thở mong manh, chỉ còn nửa cái mạng.

Tiêu Long Vũ lại nhìn tôi, bỗng quay người đi, không nhìn lại nữa.

Anh nói với Ngụy Ba Như: “Ta biết cô cũng có huyết hải thâm thù. Hôm nay, chúng ta cùng chém đám súc sinh kia đi.”

Ngụy Ba Như cười cười: “Từ nhỏ ta không trưởng thành như một công chúa. Hôm nay nếu có thể chết trên chiến trường giống một công chúa, thì cũng không uổng đời này.”

Tôi biết họ muốn đi liều mạng, giãy dụa đứng lên muốn ngăn họ lại. Tiêu Long Vũ nói với tôi nhiều câu khó nghe như vậy, nhưng không biết vì sao, tôi vẫn không muốn anh chết, không muốn anh đắm chìm trong trả thù càng ngày càng điên cuồng vô cùng vô tận như vậy.

Tư Đồ Lượng tuyệt đối không đơn giản như vậy, còn có quái nhân thần bí, được gọi là Tôn chủ kia.....

Đừng vậy, đừng bị thù hận che mắt, đừng thành ma.....

Nhưng dù sao tôi cũng không có năng lực hồi sức như người nhập ma, vì mất máu quá nhiều, trước mắt tôi dần biến thành màu đen.

Trước khi ngất đi, tôi nghe thấy tiếng cười to của Tiêu Long Vũ:

“Được, ta muốn thành ma, cùng chúng xuống Hoàng Tuyền.”

p/s: Sắp hết rồi =3=

-----oOo-----

Chương 65: Đây rõ ràng là ngàn dặm tìm chồng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Tôi mơ thấy rất nhiều chuyện.

Tôi mơ thấy tôi và Đỗ Phương cùng ngắm tuyết bên bờ hồ ở Liên Giáo. Ven hồ phủ đầy tuyết cũng không đẹp bằng áo trắng bông bành, sóng mắt say lòng người của anh ta. Dưới gốc cây tùng xa nhất kia, có một bóng người không biết đã đứng bao lâu, cuối cùng lóe lên một cái rồi biến mất.

Tôi mơ thấy trận chiến ở núi Thanh Trùng, tôi bị Đỗ Phương bắn 12 mũi tên, Tiêu Long Vũ ôm cơ thể đã lạnh của tôi, khóc như một đứa trẻ.

Tôi mơ thấy Tiêu Long Vũ của bảy năm sau luyện kiếm trong sân Kê Môn, luyện bộ Xuyên Vân Kiếm Pháp đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng anh không dừng lại lấy một lần, luyện từ sáng sớm đến hoàng hôn, cuối cùng cũng kiệt sức, ngã xuống sân.

Tôi mơ thấy tôi rơi xuống vách núi, Tiêu Long Vũ nhảy xuống theo, điên cuồng tìm tôi, nhưng dù có tìm thế nào cũng không thấy tung tích của tôi.

.....

Trong lúc mê man, tôi nghe thấy có người nói chuyện bên cạnh tôi.

“Cô ấy lúc nào mới tỉnh?”

“Cô không tin y thuật của ta à? Chỉ đang ngủ thôi, đừng lo.”

“Nhưng cô ấy đã ngủ năm ngày rồi.”

“Ta còn gặp cả người ngủ năm năm rồi cơ.” Giọng của Tử Thần có chút bất đắc dĩ.

Đó là người thực vật. Tôi oán thăm.

“Nếu ngủ năm năm thật, vậy thằng nhóc họ Tiêu kia có thể bớt lo rồi.”
Dương Dương Dương châm chọc, “Nha đầu này thật giỏi hành hạ người khác, cứ ngủ không tỉnh lại nữa cũng tốt. Để thằng nhóc kia yên tâm nhập ma giết kẻ thù của hắn. Hắn có ý định gì tự hắn rõ nhất!”

Tôi ưm một tiếng, mở mắt ra.

Dương Dương Dương và Tử Thần lập tức đến cạnh giường tôi. Tôi cảm thấy cổ họng bỏng rát, đầu óc không tỉnh táo, cổ hơi cứng, vừa định động đậy thì có chén trà đưa đến bên miệng.

Tôi theo bản năng ngậm chặt, uống ừng ực hết một chén.

Dương Dương Dương thân thiết hỏi: “Uống nữa không?”

Tôi lắc đầu. Ngủ lâu lắm rồi, đột nhiên tỉnh lại, mắt không thoải mái, giờ tay lên dụi dụi.

“Trông ngốc quá.....” Tử Thần đứng bên lẩm bẩm, “Không phải sốt đến hồng đầu rồi chứ? Nhanh nhanh, để ta kiểm tra lại cho cô!”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, giọng nói khàn khàn không kiên nhẫn: “Lắm lời.”

Tử Thần sững sờ, sau đấy nổi giận: “Cô là đồ không biết tốt xấu! Ta lo cho cô, cô lại còn dám chê ta lắm lời!”

“Ta không sao, Cà Tím.” Tôi thờ dãi, “Mao Mâu đâu?”

“Cậu ta tỉnh lâu rồi, hôm qua đã đi rồi!” Anh ta cố gắng hít mấy hơi, xoay người không để ý tôi.

Dương Dương Dương tiếp lời: “Sur phụ cô với mấy người Phá Quân Tư đó đã về Tô Châu rồi, ta và Tử Thần ở lại nhà trọ chăm sóc cho cô. Lần này may mà có Tiểu Tử, không thì tính mạng cô khó giữ được rồi.”

Tôi xúc động, quay đầu thật lòng nói với Tử Thần: “Cám ơn huynh, Tử Thần.”

“Được rồi được rồi, là do ta cao hứng thôi. Chảy nhiều như vậy máu, nếu chậm mấy canh giờ nữa, thần tiên cũng không thể cứu được cô đâu.” Anh ta xấu hổ xua tay, “Còn chỗ nào không thoải mái không?”

Tôi sờ bụng: “Đói bụng.”

Vì thế Dương Dương Dương đi ra ngoài dặn dò mấy câu, chẳng bao lâu sau đã có người bưng cháo táo đỏ long nhãn vừa mềm vừa ngọt đến. Tôi cúi đầu ăn từng miếng một, ăn hết bốn bát to, ăn mệt rồi phải dựa vào đầu giường vì buồn ngủ.

“Nha đầu, ngủ một lát đi, đợi lát nữa tỉnh Tử Thần bắt mạch lại cho cô. Nếu không có việc gì, ba ngày sau chúng ta trở về Tô Châu.”

“Ừ.....” Tôi ừ một tiếng rồi lại ngáp ngủ.

Tử Thần từ đầu tới cuối đều nghiêm túc nhìn, cuối cùng hạ giọng nói: “Không phải cô ấy mất trí nhớ chứ, hay là chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra? Bình thường mấy cô nương bị bỏ không đều phải đều khóc lóc ba ngày ba đêm à?”

Một lát sau lại bồi thêm một câu: “Không được, ta phải cho cô ấy ít thuốc

an thần. Trông như bệnh thần kinh, chỉ sợ cắt cổ.”

Vì thế ngày hôm sau tất cả dao tôi có trong nhà đều biến mất, đến cả con dao nhỏ cạo lông mày cũng không ngoại lệ.

Tử Thần còn nói: “Coi chừng cô ta xé chân đệm buộc thành dây!”

Vì thế trong một đêm toàn bộ xà nhà trong nhà trọ đều bị phá đi.

Tử Thần còn nói: “Đừng để cô ta cắn lưỡi tự sát!”

Cuối cùng Dương Dương Dương không chịu được nữa, đập anh ta một phát bay đến Venezuela. Nhưng trong lòng cũng không yên, liền đến phòng tìm tôi.

Tôi mở cửa. Thương tích trên người cũng không nặng, chỉ là mất máu quá nhiều, mấy hôm nay đã hồi phục được bảy tám phần rồi. Dương Dương Dương mỉm cười với tôi, vào cửa ngồi xuống bàn bát tiên, rót chén trà cho mình, cũng không nói chuyện, chỉ nghỉ ngơi nhìn tôi.

Có lẽ cô ấy nghĩ, tôi nhất định sẽ gào khóc kinh thiên động địa, thậm chí khóc ngất đi, sau đấy nghiêng răng nghiêng lợi không để ý đến vết thương rút kiếm muốn đi tìm người.

Nhưng tôi lại chẳng làm gì.

“Nha đầu, lần đầu tiên ta gặp cô, cô được Đỗ Phương ôm vào lòng, đang đưa mắt nhìn hấn.” Cô ấy cười cười, “Giống như một con thú hoang nhỏ, vô cùng nhếch nhác, nhưng đôi mắt kia lại sáng rực.”

Tôi rũ mắt, không nói gì.

“Khi đó ta đã nghĩ, tiểu nha đầu này chắc chắn không tầm thường, ta chưa từng thấy Đỗ Phương để ý ai như vậy. Sau này Tiêu Long Vũ đến, cô và Đỗ Phương ở bên nhau, hấn luôn yên lặng đứng bên nhìn.”

“Chuyện của hấn thật ra ta đã biết từ lâu. Phụ thân hấn – Tiêu Đình tướng

quân là bạn tri kỷ của giáo chủ. Trước kia Đỗ Phương không dạy võ cho hần, ta cứ tưởng do hần không muốn Tiêu Long Vũ cả đời sống trong thù hận, giờ xem ra, sợ là hần đã phản bội Liên Giáo vào Cực Nguyệt Giáo lâu rồi. Nhiều năm như vậy ta lại không phát hiện ra, làm hại Tiêu Long Vũ và Liên Giáo bị liên lụy đến tận bây giờ, là lỗi của ta.”

“Vốn tưởng rằng đến Mạc Bắc là độc của hần có thể giải được. Đáng tiếc như lời Tử Thần nói, muốn giải Ly công tán, chỉ có hai con đường. Một là ăn quả ngọc long, nhưng loại quả đó nghìn năm mới trở cảnh, trăm năm kết quả, thế gian chỉ có một quả, bảy năm trước đã bị Dương Phượng chiếm cho Đỗ Phương ăn rồi. Giờ chỉ có máu của Đỗ Phương mới có thể có tác dụng chữa trị giống vậy, mỗi ngày một chén, uống ba tháng liên tục. Nhưng lúc đó Đỗ Phương đã kẻ thù của chúng ta, đành phải kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Nhưng không ngờ vì muốn sống mà hần chọn con đường thứ hai, hần nhập ma.”

“Người nhập ma, độc ác tuyệt tình, sau khi chết thì tan thành mây khói, không được luân hồi. Trước khi hần bỏ cô đã quyết tâm, từ đây mỗi người một ngả.”

“Nhưng ta nhận ra hần không cam lòng, hần không muốn mất cô. Cho nên khi cô tới tìm hần, hần cũng mượn nước đẩy thuyền. Lần này, sợ là thật sự có nỗi khổ tâm. Ngụy Ba Như cũng là một cô gái số khổ. Sau ngày hôm đó, hai người họ liền bắt Dương Phượng và Tư Đồ Lượng đến Cực Nguyệt Giáo, nghe nói kịch chiến một trận, không địch lại nổi nên bỏ trốn.....”

“Nha đầu, cô vẫn tốt, có tay có chân, cũng có tương lai. Rốt cuộc cô đang sợ cái gì? Vì sao không đi tìm hần?”

Sau đấy cô ấy có nói gì nữa, nhưng tôi không nghe rõ.

Tôi biết, tôi không khác gì tất cả các cô gái khác. Tuổi tôi không lớn lắm, ở hiện đại cũng mơ ơỉ chỉ là một thanh niên, tôi cũng có người mình yêu.

Nhưng vì sao tôi cảm thấy cuộc đời này đã rất dài, rất dài. Giống như..... Cuối cùng chẳng còn lưu luyến gì nữa.

Nghe thấy tin tức của Tiêu Long Vũ đã là một tháng sau.

Việc tìm kiếm ở Tô Châu không hề có tiến triển gì, hôm nào tôi cũng tập trung một đám người đánh bài trong khách sạn, ngày nhạt như nước. Mao Mâu lại mất tích, Lâm Thiên Nam vẫn bình thường, không giống boss cuối chút nào. Tuy rằng lần này ông ấy đã cứu chúng tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy có khoảng cách với ông ấy, nói chuyện cũng ít, không thể thoải mái như ngày xưa nữa.

Căn cứ vào tin tình báo thu được, “Tôn chủ” Đỗ Phương và Dương Phương nhắc tới chính là giáo chủ Cực Nguyệt Giáo. Cực Nguyệt Giáo luôn là tổ chức thần bí nhất trên giang hồ, Liên Giáo còn tham gia việc võ lâm, nhưng Cực Nguyệt Giáo lại không hề lộ diện. Tương truyền Cực Nguyệt Giáo nằm ở vùng cực địa bị băng tuyết bao phủ quanh năm, xung quanh bố trí mê trận, quanh năm suốt tháng không một bóng người, giáo chủ lại càng chưa bao giờ xuất hiện.

Mấy tin tình báo này tôi xem xong thì thôi, tiếp theo cũng chẳng có mục tiêu lý tưởng gì. Đến một tháng sau, Mao Mâu truyền tin, nói rằng tìm được Tiêu Long Vũ đang dưỡng thương trên một hòn đảo ở Huyền Châu, muốn tìm anh ta thì nhanh lên.

Tôi nói với Dương Dương Dương một tiếng rồi xuất phát.

Đó là một hòn đảo nhỏ cách đất liền cũng không xa nhưng phong cảnh như tranh vẽ, rất giống thế ngoại đào viên. Tôi tới đúng lúc hoàng hôn, xuống thuyền, trước mắt là bờ cát trắng, cát mềm mại nhẵn nhụi hơn tơ lụa. Trong mắt là trời biển trong suốt, đẹp đến mức khiến người ta muốn thở dài.

Thế này rõ ràng là ngàn dặm tìm chồng, vượt biển tìm chàng!

Trên đảo chỉ có một túp lều nhỏ. Mao Mâu nói, Tiêu Long Vũ ngày càng khó khống chế cảm xúc của bản thân, sợ làm người khác bị thương, cho nên mới đến hòn đảo hoang không bóng người này.

Tiêu Long Vũ đứng trên một bãi cát xa xa ở đầu kia, lạnh lùng nhìn tôi. Tướng mạo của anh không khác gì trước đây, nhưng âm trầm như ánh chiều tà, trong đôi mắt u ám đậm máu hơn.

Trên đường, tôi đã nghĩ tới tình cảnh chúng tôi gặp lại, là nối lại tình xưa, hay là lệ rơi đầy mặt, hay là rút kiếm vào nhau.....

Nhưng hôm nay tôi chỉ đứng cách rất xa chỉ vào anh, ra vẻ đòi nợ “Huynh đừng có chạy”.

Tiêu Long Vũ vẫn đứng im tại chỗ, nhìn tôi đi đến.

“Nàng tới làm gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Đạo này muối thấy ngọt ngọt nên qua đây hóng gió.” Tôi nói dối không chớp mắt.

“Nàng đang che bụng đấy, ngực nàng ở bụng à?” Anh thẳng thừng lật tẩy tôi.

Tôi quỳnh lên như bị giật túi xách, không nói nên lời. Gió biển thổi làm tôi run cầm cập. Thật ra tôi có hơi sợ nước, vừa rồi chèo thuyền đến đây, nhìn thấy xung quanh toàn là nước trong lòng tôi cực kỳ sợ hãi.

Tôi đột nhiên nhớ tới năm đó khi tôi vừa mới xuyên không đến Kế Môn, đi theo Tiêu Long Vũ luyện võ. Anh đi đằng trước, cho đến khi nghe thấy một tiếng “Bùm” phía sau.

Anh vội vàng quay lại, ghé vào bờ hồ, vừa vụng về đuổi tay ra với tôi vừa quát âm lên: “Muội không có mắt à? Đi thôi mà cũng rơi xuống hồ được! Có giỏi thì muội bơi đi!”

Tôi sặc nước trợn mắt, nghĩ rằng, người đàn ông này thật đúng là vừa máu lạnh vừa độc miệng, người ta sắp chết đuối, anh ta vẫn còn có tâm tư châm chọc khiêu khích!

Sau đây anh cũng nhảy xuống hồ, mất nửa cái mạng mới đưa được tôi lên

bờ. Lần đó khuôn mặt Tiêu Long Vũ xanh mét, thế tôi mới biết hóa ra anh cũng không biết bơi.

Tôi bỗng thấy hối hận, đã lâu như vậy tôi vẫn chưa hỏi anh mấy năm nay sống tốt không. Tôi chỉ biết anh đang đợi tôi, nhiều năm không có tôi anh sống thế nào? Luyện kiếm mỗi ngày? Ở Phá Quân Tư nhận nhiệm vụ ám sát? Nghĩ đến thù hận và sự tuyệt vọng của anh?

Nhiều năm như vậy, dù tôi chỉ hỏi một lần thôi cũng được, chỉ ôm anh nói cho anh biết tôi yêu anh cũng được.

Tiêu Long Vũ nhướn mày nhìn tôi, sau đấy vừa cười vừa thở dài, thấp giọng nói: “Nàng quên lời ta nói hôm đấy rồi sao? Dương Quách, khi đó ta nói ta chỉ coi nàng là Dương Hoàng. Giờ một mình nàng đến đây, không sợ ta giết nàng sao?”

Tôi đứng cách anh mấy bước chân, nhìn anh không chớp mắt.

Anh chậm rãi đi đến trước mặt tôi, thiếu niên mặt mày như họa, vạt áo bào đỏ như lửa dính nước và cát, dính sát vào đôi chân dài của anh. Da đầu bỗng đau nhói, đầu tôi bị bắt ngửa lên, khuôn mặt trước mắt lạnh như băng.

Sự nhần nại của Tiêu Long Vũ như đã mất sạch, túm tóc tôi, không nương tình kéo tôi đến phía trước. Tay kia của anh đặt trên cổ tôi, thấp giọng nói: “Dương Quách, nàng giỏi thật, có thể làm ta tức giận.”

Có lẽ vì đã lâu không ngủ, đôi mắt của anh đỏ lên, như thể nước mắt sắp chảy xuống, yếu ớt làm người ta thương tiếc.

Tôi vẫn không nói gì, không biết nói gì, hơn nữa cổ như bị rót đầy cát, đau không nói nên lời.

Cuối cùng, Tiêu Long Vũ mang tôi vào căn phòng nhỏ, rót nước vào miệng tôi, không đợi tôi ho đã lấy tay ra. Anh ném thẳng ấm trà rỗng xuống đất, vang lên tiếng vỡ giòn tan.

“Dương Quách, có biết trong lòng ta nàng là người thế nào không?” Anh thấp giọng hỏi, nửa dựa trên ghế, quấn một lọn tóc của tôi quanh ngón tay.

Không có ai trả lời anh, căn phòng lặng ngắt như tờ.

Anh hít một hơi, giọng nói bình thản: “Mới đầu, vì tiên đoán của Lâm Thiên Nam mà nàng bị lão hoàng đế đưa tới Tiêu phủ. Ta thấy nàng ở xa, nghĩ rằng, đồ ngốc này, bị bán đến một nơi không quen biết ai mà còn cười ngây ngô kiếm tiền giúp người khác.”

Anh bật cười một tiếng, giống như cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Sau này ở Liên Giáo, Đỗ Phương lừa nàng, lợi dụng nàng, nàng vẫn không biết gì, trên đời chắc không tìm được ra ai ngốc hơn nàng nữa đâu. Khi đó ta muốn đưa nàng đi, nàng ngốc như thế không nên chạy lung tung bên ngoài, gây tai nạn chết người.”

“Rồi sau này nàng trở về Kế Môn. Thấy nàng và Tra Chí Cực mập mờ ta rất tức giận, nói chuyện với nàng cũng thấy bức. Nhưng nàng chẳng thay đổi chút nào, vẫn ngốc như vậy, hôm nào cũng chạy ra ngoài dọa người. Bảo nàng tham gia đại hội Hoàng Võ nàng lại đi thật, ta tốt với nàng, nàng lại tin ta yêu nàng.”

“Nhưng nàng không sai, nàng không ngốc, nàng rõ hơn bất kỳ ai. Những lời lần trước ta nói đều là giả. Dương Quách, dù nàng có phải là linh hồn ở thế giới khác hay không, ta vẫn thật tâm thật lòng với nàng, chưa từng thay đổi. Chẳng qua, giờ nói những câu này, chắc nàng sẽ cảm thấy buồn cười. Như ta bây giờ, không còn tương lai nữa.....”

Tôi nhắm mắt lại, không muốn nghe, nhưng không thể, chỉ có thể để giọng nói trầm nhẹ của anh truyền vào tai, để bàn tay hơi lạnh của anh vuốt ve mặt tôi.

Tôi giơ tay lên, ôm lấy anh.

Tôi nói: “Tiêu Long Vũ, huynh đừng thế nữa được không.”

Tôi giơ tay lên rút trâm trên đầu xuống, mái tóc đen dài như thác nước phủ lên hai vai. Tôi ôm chặt anh, hôn lên mắt và môi của anh. Đôi môi mỏng của anh đỏ tươi như máu, đôi mắt phượng lẳng lẳng nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm như vì sao.

Chẳng biết từ lúc nào đôi tay đang vuốt ve mặt tôi dần trượt xuống, mang theo chút run rẩy, lướt qua cơ thể tôi, ôm chặt lấy tôi. Trong mắt Tiêu Long Vũ như có lửa cháy, còn có giọt nước mắt ngay trên lông mi. Hàng mi bỗng nhiên run lên, giọt nước mắt rơi trên môi tôi.

Sau đấy anh nâng mặt tôi lên, cúi đầu, hôn thật sâu.

Tôi bị anh hôn đến mức run rẩy, như bị rút hết sức lực, tùy ý anh nhẹ nhàng vuốt ve ngực tôi, sau đấy kéo vạt áo ra, chạm vào từng đốt xương sống của tôi từ cổ đến xương cụt.

“Làm sao bây giờ, ta bỗng phát hiện ra, cho dù ta biến thành như vậy, nhưng vẫn không muốn nài nỉ cho người đàn ông khác, không muốn nài nỉ làm chuyện như vậy cùng người đàn ông khác.....”

Tôi bị anh trêu chọc đến mức không chịu nổi, không kiềm chế được mà thở dốc, một bàn tay nắm chặt lấy quần áo của anh, nhẹ nhàng cởi ra lộ hơn nửa vai của anh. Anh chưa bao giờ hôn tôi mãnh liệt như thế, đầu lưỡi phác họa môi tôi, rồi tiến vào trong miệng tôi, hoành hành ngang ngược.

Không biết sao lại dây dưa đến trên giường. Anh đè lên người tôi, hơi thở dồn dập. Trong đầu tôi chỉ còn lại một sợi dây kéo thật căng, hoặc buông ra, hoặc là đứt khoát đứt đi. Tiêu Long Vũ kéo áo mỏng trên người xuống, rồi cởi quần áo của tôi ra, cơ thể trần truồng quần chặt trên người tôi, môi mỏng hôn lên bộ ngực phập phồng của tôi, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn.

“Làm sao bây giờ..... Hình như ta thật sự muốn làm chuyện xấu rồi.”

Vậy thì làm đi! Tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cắn môi dưới của anh.

Sắc trời tối, đêm đen nặng nề bao phủ trên người tôi, gần như khiến tôi

không thở nổi. Tôi cố gắng ngẩng đầu, nhưng không thể thở được. Anh hôn đến đâu, chỗ đấy như có lửa đốt. Tay tôi chuyển sang bên trái ngực anh, nhẹ nhàng đè lại, cảm nhận tiếng tim đập.

“Muội yêu huynh.”

Cho nên đừng đi. Đừng đi.

Đừng bỏ muội lại như lần trước nữa.

Tiêu Long Vũ giật mình, động tác ngừng lại trong chớp mắt, rồi sau đó đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua khóe môi tôi, hơi hơi đứng dậy đè đùi tôi, đôi môi mỏng không kiêng nể gì đi từ xương quai xanh của tôi lướt xuống dưới. Đầu lưỡi anh như có lửa, dịu dàng nhưng không cho kháng cự bao lấy nơi non mềm nhất của tôi, cẩn thận thăm dò, mang theo vạn phần yêu thương.

Tôi chỉ cảm thấy mình giống như con thuyền mất cột mốc trên biển, bị anh tùy ý xoa nắn lôi kéo, lúc chìm lúc nổi, hốt hoảng lênh xuống. Tôi chỉ có thể nắm lấy chân đệm dưới người, bật ra tiếng thở dốc.

Tôi biết thời gian của chúng tôi không còn nhiều, mỗi một ánh nhìn mỗi một cái chạm đều quý giá hơn mình châu.

Anh vẫn không nói gì, chỉ tiến vào ngày càng mãnh liệt hơn, lau giọt mồ hôi rơi từ thái dương xuống đuôi lông mày của tôi, rồi nắm cầm tôi, nuốt hết nước mắt và tiếng rên của tôi.

p/s: Nhớ là edit chương này 1 lần rồi, vớt đầu không nhớ. Đạo này nào cá vàng lắm TvT

-----oOo-----

Chương 66: Tay đánh rắn cù khôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mềomỡ

Người tôi toàn mồ hôi, môi lưỡi bị xâm chiếm, tràn ngập mùi của người đàn ông đang quần quýt với tôi. Nụ hôn của ta lướt qua khắp cơ thể tôi, như muốn khắc ghi mùi hương này cùng bờ biển ngoài phòng và bầu trời đầy sao vào linh hồn tôi.

Màn che ẩm áp, đê mê gấm như biển.

Trong lúc triền miên, anh nằm trên người tôi, tóc xõa xuống, thở gấp: “Ta đã không còn là Tiêu tướng quân được người người kính trọng nữa, giờ ta là người trong ma đạo. Nàng vẫn muốn gả cho ta sao?”

“Muốn.”

“Sau này có vô số người phải chết dưới kiếm của ta, cả thiên hạ đều là kẻ địch của ta, muốn giết ta. Nếu nàng làm vợ ta chỉ sợ không sẽ không có phút giây nào được bình yên. Vậy nàng còn muốn nữa không?”

“Muốn.”

“Không hối hận?”

“Tuyệt đối không hối hận.”

Tiêu Long Vũ bật cười. Anh của hiện tại, đến cả cười cũng đầy sức mạnh hủy diệt.

“Rất tốt.” Anh lại cúi người áp sát vào tôi, ngón tay run run đặt lên bộ ngực trần của tôi, lẩm bầm, “Dương Quách, tất cả đều do nàng tự tìm.”

Tôi vốn tưởng rằng dù Tiêu Long Vũ có thay đổi thì vẫn sẽ dịu dàng với tôi như trước. Nhưng tôi phát hiện ra mình sai rồi.

Người thiếu niên vùi vào cổ tôi rơi nước mắt khi hoan ái thật sự đã mất rồi.

Động tác của anh không thương tiếc chút nào, yêu cầu ngày càng nhiều, tôi dần không chịu nổi. Cánh tay giơ lên cầu cứu bị anh kéo về, giữ chặt bên sườn. Tôi càng giãy dụa, anh lại càng táo tợn. Muốn lùi về phía sau, lại bị anh nắm giữ chặt. Tôi đau xót hiểu ra rằng anh vốn muốn đưa bốn tôi trong lòng bàn tay.

Lần đầu tiên hơi thở trên người anh ta làm tôi choáng, chỉ có thể cầu xin dứt quãng: “Tiêu Long Vũ, đau quá, đau quá..... Tha cho muội.....”

Tiêu Long Vũ nở nụ cười, lại hôn tôi, sau đó lại càng thêm tàn nhẫn đẩy tôi đến đỉnh núi, rồi lại kéo xuống.

“Dương Quách, ta quá tốt với nàng rồi.....”

Sóng tình mạnh mẽ ủa tới, tất cả lý trí dần dần vỡ vụn.

Một đêm say mê.

Hừng đông, gió biển thổi màn lụa bay phấp phới.

Tiêu Long Vũ ôm lấy tôi từ phía sau, cùng nhau ngắm mặt trời mọc từ mặt biển.

Giọng tôi đã khàn đặc, không còn chút sức nào nữa. Tôi ngồi cứng ngắc trên giường, để mặc gió biển thổi vào cơ thể trơn dính.

“Lại nghĩ linh tinh gì đấy?” Anh nắm cầm tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào anh.

Tôi tránh ánh mắt của anh, hỏi anh tiếp theo có tính toán gì không. Anh nhàn nhạt nói: “Giải quyết mấy kẻ đuổi giết ta xong rồi đến Cực Nguyệt Cung.”

Người đuổi giết anh? Với võ công hiện tại của anh, anh không đi giết người

ta thì người ta đã thấp hương bái Phật rồi.

Cuối cùng chúng tôi vẫn xuất phát. Đầu tiên là đi đường thủy trở về đất liền rồi mua một chiếc xe ngựa. Dù gì bây giờ Tiêu Long Vũ đã cũng bị coi như nhân vật phản diện, tuy vẫn chưa bị phát lệnh truy nã trên giang hồ nhưng ngày ấy chắc cũng không còn xa nữa. Vì muốn bớt chuyện, trước khi xuất phát tôi lấy vài quần anh thành người Ả Rập, nhét vào trong xe ngựa, còn mình thì thay đồ nam, đánh xe.

Từ đêm đó Tiêu Long Vũ liền xa cách với tôi, chỉ lo ngủ trong xe. Tôi vốn không biết đường, anh thì lại lơ đãng, kết quả là chúng tôi lạc đường ở đồng hoang.

Tiêu Long Vũ ra vẻ “Ông đây là người xấu ông không sợ” ngồi ngáp trong xe. Lòng tôi như lửa đốt, càng đi càng thấy mơ hồ, cuối cùng chẳng tìm ra nổi hướng bắc nữa.

Khi trời sắp tối, cuối cùng cũng thấy một thiếu niên từ đường núi gần đó đi tới, quần áo bằng vải thô, khuôn mặt thanh tú. Tôi mừng như điên, vội vàng dừng xe vẫy tay với thiếu niên. Bước chân của thiếu niên hơi dừng lại, cẩn thận nhìn tôi một lát, cuối cùng đi về phía trước hai bước.

“Vị..... Công tử này gọi ta sao?”

Tôi gật đầu, vội vàng hỏi: “Mấy ngày qua do đi vội vàng nên bị lạc, tiểu ca cho hỏi, con đường này có dẫn đến địa cực Tuyết Sơn không?”

Thiếu niên bỗng đỏ mặt, nhìn hướng tôi chỉ, nói: “Đường này không đến địa cực, nhưng huynh đi thêm năm mươi dặm, có một giao lộ, rẽ phải ở đó, đó là đường đến Tuyết Sơn.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn thiếu niên rồi định đi, lại nghe thấy anh ta cao giọng nói: “Vị công tử này, sắc trời đã tối rồi, đường núi dốc đứng, không bằng đến hàn xá nghỉ tạm một đêm, ngày mai lại.....”

Anh ta còn chưa nói xong, Tiêu Long Vũ đã xoay người nhào ra khỏi xe, đặt mông ngồi lên đùi tôi, ổng ẹo hỏi: “Phu quân, sao lại dừng xe?”

Tôi đau đến trợn mắt, không hiểu sao bỗng dung anh lại như vậy, mờ mịt trả lời: “Hỏi đường.”

Tiêu Long Vũ bỗng dung xuất hiện dường như đã khiến thiếu niên đó sợ hãi, ngần ngại không biết nên phản ứng thế nào. Cho đến khi anh ta đi rồi, tôi vẫn không hiểu sao Tiêu Long Vũ bỗng chủ động..... như vậy.

Nhìn thiếu niên đi xa, Tiêu Long Vũ đột nhiên lạnh lùng trợn mắt nhìn: “Nàng là đồ đàn bà lẳng lơ!”

Tôi khó hiểu, nghĩ mãi vẫn không rõ mình lẳng lơ thế nào, cứ hỏi đường là lẳng lơ hả? Chẳng lẽ nhập ma rồi là có thêm skill ghen tuông? Tiêu Long Vũ cũng không để ý tới tôi nữa, hàm hừ vào xe.

Trong lòng tôi chỉ lo trước khi trời tối phải tìm được nơi ngủ trọ, cũng không nghĩ nhiều. Chạy thêm mấy dặm đường, cuối cùng cũng tìm được một nhà trọ.

Tôi dừng xe cùng Tiêu Long Vũ vào nhà trọ. Chủ quán hỏi muốn mấy phòng. Tôi định đặt hai phòng, nhưng dưới ánh mắt giết người của Tiêu Long Vũ đành rụt ngón giữa lại.

“..... Một phòng, thuê một phòng hảo hạng.”

Trước mặt Tiêu Long Vũ hiện tại, cả đời tôi cũng không phản kháng được.

Tiêu Long Vũ dẫn người chuẩn bị bữa tối và nước nóng để tắm, một mình tôi lên tầng trước. Vừa vào cửa tiểu nhị đã đưa đến một ấm trà, cười nịnh nói: “Đây là trà Long Tĩnh Tây Hồ tốt nhất mới hái năm nay! Nếu cô nương thích có thể mang đi một ít, năm lượng bạc.”

“Đắt vậy?! Anh nhìn cho cẩn thận, tôi không phải là người nước ngoài đâu!”

“Cô nương không hiểu rồi!” Tiểu nhị nhìn trời, “Cô xem màu này, hình dạng này, mùi này! Trà này một năm mới thu hoạch được mười cân. Trong đó năm cân là đưa đến Hoàng Thành, hai cân Tề Hoài Vương mang đi, hai

cân được chia cho nhà giàu ở Giang Nam. Ông chủ tôi may mắn lắm mới mua được ba lạng! Tuyệt đối đừng để lỡ!”

Tôi nghe mà ngửa ngáy trong lòng, chép miệng, nghĩ thầm dù sao cũng là tiền riêng của Tiêu Long Vũ, không tiêu thì phí. Liền hắng giọng: “Tốt vậy sao, để ta uống thử trước xem.”

“Được!”

Tiểu nhị rót hơn nửa chén, cẩn thận đưa cho tôi. Tôi ngửi ngửi, đang chuẩn bị uống, bỗng nhiên tay bị cục đá đánh trúng. Cái cốc rơi vỡ nát trên mặt đất.

“Trong trà có độc.”

Tiêu Long Vũ mặt không biểu cảm đứng ở cửa.

Tiểu nhị vừa nãy còn nịnh nọt bỗng biến sắc, tông cửa sổ mà chạy. Trong nháy mắt trong phòng có rất nhiều người nhảy vào, bao vây xung quanh chúng tôi.

Tôi đếm, hai mươi mấy người, trong lòng thầm than: Không đủ đâu, các người hết người rồi sao?

Quả nhiên, Tiêu Long Vũ đến kiếm cũng lười rút, nhảy lên bay vài đường, mấy người trước mặt liền biến thành từng mảnh nhỏ trong tiếng kêu gào thảm thiết.

Chỉ chớp mắt không khí xung quanh đã bị mùi máu tươi bao phủ. Tôi trợn mắt nhìn đồng bừa bọn, cùng với Tiêu Long Vũ hờ hững xoay người khỏi đồng bừa bọn đó. Tôi chợt hiểu vì sao tất cả mọi người lại e ngại người nhập ma đến thế.

Trước khi chết ông chủ nhà trọ hiên ngang lẫm liệt nói: “Tiêu Long Vũ, một ngày nào đó tôn chủ của chúng ta sẽ băm người thành vụn mảnh, người sẽ không được……”

Tiêu Long Vũ chẳng cho ông ta cơ hội được nói dứt lời, một chương lướt qua cổ họng.

Sau đấy anh lập tức ra khỏi khách sạn.

Tôi không đành lòng nhìn mặt đất đầy máu, đuổi theo hỏi: “Chúng ta có đến Cực Nguyệt Cung nữa không?”

“Đi.” Giọng anh lạnh lùng, quay đầu hờ hững nhìn tôi, “Việc hôm nay là ta muốn cho nàng hiểu rõ, giờ ta đã nhập ma, thiên hạ này sẽ không còn ai đứng về phía ta nữa. Không phải chúng chết thì là chúng ta chết.”

Trong lòng tôi giật thót, lại nghĩ đến tin tình báo của Mao Mâu truyền cho tôi là tháng này tôn chủ Cực Nguyệt Cung không ở nhà, cho dù Tiêu Long Vũ có đi tìm cũng không thấy kẻ thù.

Mà tôi có tính toán khác, tóm lại, trước giải độc cho Tiêu Long Vũ đã rồi nói tiếp.

Tôi nhớ tới tình trạng thê thảm máu chảy thành sông trong nhà trọ, than nhẹ một tiếng: “Sau này huynh không hối hận là tốt rồi.”

Tiêu Long Vũ bỗng nở nụ cười. “Việc hối hận nhất đời ta, đó là không cướp ngôi vị bá chủ thiên hạ trước khi nàng bị Cực Nguyệt Cung đuổi giết rơi xuống vực!” Mắt anh đỏ lên, “Nếu năm đó có quyền thế trong tay, chúng ta sao phải sinh ly tử biệt! Nếu ông trời đã bắt công thì ta đây sẽ chiếm trọn thiên hạ. Đến lúc đó, còn ai dám nói ta là ma đầu, còn ai dám nói chữ không trước mặt nàng!!!”

Tiêu Long Vũ nói xong, không nhịn được cười ha hả, gần như điên cuồng, thiên địa vạn vật như run rẩy vì anh. Người đi đường nhìn người đàn ông mặc áo bào tím dính máu lại cười như điên, tất cả đều sợ hãi chạy thực mạng.

Hồng rồi hồng rồi.

Tôi nhìn hâu kết của Tiêu Long Vũ rung động không ngừng, trong lòng

thầm kêu không tốt. Đứa trẻ này giờ đã hoàn toàn méo mó rồi, anh cười càng vui thì người chết càng nhiều!

Hơn nữa nghe ý trong lời anh..... Chẳng lẽ anh muốn mưu phản?

Tướng quân trung thần một thời lại muốn làm phản?!

Lại thêm mấy ngày đường, cuối cùng cũng đến một thị trấn nhỏ gần vùng địa cực nhất. Đi hướng Bắc chính là Tuyết Sơn, không có người ở.

Khi tôi đi vào nhà trọ duy nhất trong trấn nhỏ, lại nhìn thấy Tử Thần không gặp mấy hôm đang nơm nớp lo sợ trốn bên cạnh Lục Ly.

Lục Ly vừa gảy ngón tay vừa khuyên anh ta: “Trước đây ngươi không nên lừa cô ấy rằng độc của Tiêu Long Vũ đã giải hết rồi. Giờ vừa khéo, nghe nói cô ấy đã tìm được Tiêu Long Vũ, đang trên đường đến đây rồi, ngươi thật sự không định trốn sao?”

Tử Thần lắc đầu: “Dũng sĩ chân chính phải có gan đối mặt với cuộc đời u tối, có gan nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa.....”

“Không tặc không tặc, có trách nhiệm, gia đúng là xem nhẹ ngươi rồi.” Lục Ly bỗng nhìn thấy tôi, đôi mắt sáng lên kỳ lạ, nhắc chân đi lên tầng.

Tử Thần còn đang tiếp tục đứng đó ca thán: “Trốn đi chờ chết càng đau khổ hơn, dù sao sớm hay muộn cũng bị cô ta tóm được, còn không bằng tự mình đến!”

Tôi cười lạnh vài tiếng, cất bước vào đại sảnh.

“Cà Tím, nghe nói huynh đang đợi ta?”

Tử Thần nghe thấy tiếng tôi thì run bắn lên, muốn chuồn, bị tôi tóm lại kéo đến trước mặt.

“Cô đến thật đúng lúc, quả là vẻ vang cho kẻ hèn này!” Anh ta cười còn khó coi hơn khóc.

Tôi nhìn người đàn ông trước kia vênh váo tận trời giờ lại nịnh nọt bụng trà rót nước, nhắc chân giẫm lên ghế bên cạnh: “Chẳng mấy khi đầu óc huynh tỉnh táo như vậy, ngày mai theo ta lên núi.”

“Lên..... Núi?”

“Ừ, nghe nói tháng này tôn chủ Cực Nguyệt Cung không ở đây, vừa hay bắt luôn Đỗ Phương xuống. Máu phải mới làm thuốc mới có tác dụng.”

“..... Không lẽ cô muốn giết hần lấy máu?”

“Trông ta giống người không có đầu óc như thế sao?” Tôi khinh thường lườm anh ta, thong thả xoa tay, “Đương nhiên là giữ người sống, từ từ rút, mỗi ngày rút một chén.....”

Tử Thần bị vẻ mặt của tôi dọa sợ tới mức run rẩy, lắp bắp nói: “Nhưng..... Nhưng, Tiêu..... Tiêu đại hiệp đã nhập ma đạo để áp chế độc tính, cho dù giờ có giải độc Ly Công Tán, huynh ấy vẫn..... Vẫn không thể.....”

“Lắm lời!” Tôi không kiên nhẫn ngắt lời anh ta, “Chỉ cần thuốc giải độc, báo thù sẽ không còn là vấn đề nữa. Huynh tới tìm tôi không phải vì thế sao.”

Tôi kể lại chuyện ngày đó Tiêu Long Vũ và Ngụy Ba Như đuổi giết Dương Phượng với Mao Mâu. Theo lời của Tiêu Long Vũ, anh ta và Ngụy Ba Như đánh thẳng đến Cực Nguyệt Cung, sắp phá cửa vào, độc bỗng phát tác, đành phải dùng phần lớn công lực ngăn chặn độc tính của Ly Công Tán, may mắn lắm mới không bị thương. Chỉ cần độc của anh còn chưa giải, người của Cực Nguyệt Cung có thể khiến cho độc tính kiểm chế anh, đừng nói đến chuyện báo thù, tự bảo vệ mình cũng là vấn đề rồi.

“Có nghĩa là huynh ấy cứ thế đánh Dương Phượng và Tư Đồ Lượng vào tới tận Tuyết Sơn?” Tử Thần rõ ràng không bắt được trọng điểm, “Dù gì Dương Phượng cũng là muội muội của cô, tướng công của cô làm vậy với

cô ta không tốt lắm đâu.”

Tôi gật đầu, đồng ý nói: “Tôi cũng cảm thấy không tốt lắm.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Anh ta hăng hái.

“Đáng lẽ phải thả chó cắn cô ta mới đúng, đánh một trận như thế quá lợi cho cô ta rồi.”

“.....”

Đúng lúc này, Tiêu Long Vũ đi dừng ngựa cũng bước vào. Tuy che mặt, nhưng trong giây phút anh bước vào cửa, mọi người đều cứng lại. Trong đầu tôi bỗng hiện lên một hiệu ứng 3D: ánh mắt của đại ma vương Tiêu Long Vũ đảo qua, xung quanh bị nội lực vĩ đại vạch ra một khe nứt, vài trăm dặm xung quanh bốc cháy, không có lấy một ngọn cỏ.....

Không biết vì sao, đôi tượng đôi mắt anh quét tới hình như là..... Tử Thần đang đứng gần tôi?

Tử Thần chỉ mất một giây để thay đổi nhân cách, dùng ba ngón tay kẹp chén trà lên uống một ngụm nhỏ, sau đấy phong tình vạn chủng nháy mắt với Tiêu Long Vũ, rồi nói với tôi: “Ôi chào, người đàn ông của cô đã đến rồi, ta đi trước đây, Lục Ly nhà ta còn đang chờ ta về đấy.”

Nói xong liền uốn éo đi ra dưới ánh mắt trần trụi của tôi...

Lục Ly nhà ta.....

Tử Thần vì tránh kiếp nạn mà chịu thiệt. Tôi..... Xem thế là đủ rồi!

Buổi tối tôi lần khăn không muốn về phòng, đi dạo trong sân sau nhà trọ lại đụng phải Lục Ly đang ngồi dưới cây hòe. Anh ta cười cười, rõ ràng là đang chờ tôi.

“Ngày mai hai người vào núi, ta bảo vệ bên ngoài, cũng có thể giúp đỡ nhau.”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn.”

“Chuyện đã đến nước này, Dương Dương Dương chắc cũng đã khuyên muội rồi. Ta chỉ có thể nói cho muội biết..... Mê trận của Cực Nguyệt Cung quý dị phức tạp, lần trước Tiêu Long Vũ và Ba Như đã thua ở Nhiếp Hồn Trận mạnh nhất. Trận này không thể dùng cách cầm cự, chỉ có người tinh thần kiên cường dẻo dai mới phá giải được. Trong ba người chỉ cần một người phá được ảo giác là có thể phá được trận đó. Tiêu Long Vũ giờ đã nhập ma, ma chương sâu vô cùng, rất khó tự kiềm chế trong huyền cảnh; mà Tử Thần công tử lại tay trái gà không chặt. Giờ có thể phá trận này, chỉ có muội thôi.”

Tôi âm thầm ghi nhớ những chuyện khác mà anh ta nói. Cuối cùng chúng tôi cũng không nói nữa, chỉ ngồi trên đất, nhìn chăm chăm trăng khuyết trên trời.

“Nếu ngày mai muội có thể sống trở về, nhất định sẽ mời huynh ăn gà nướng.”

Lục Ly bật cười, nhìn Thiết Vân kiếm trên eo tôi. “Hãy tận dụng Thiết Vân, đây là thanh kiếm tốt.”

Tôi cúi đầu nhìn thanh kiếm Tiêu Long Vũ vừa mới trả lại cho tôi, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Tiêu Long Vũ đã không còn là thằng nhóc mới lớn năm đó nữa rồi. Thân phận giờ vô cùng đặc biệt, muội đi theo hắn, sau này không tránh được vất vả.”

Tôi cười cười: “Nếu có thể sống chết bên nhau, muội cũng không ngại khó khăn nguy hiểm.”

“Lúc trước ta quả thực có tình cảm với muội.” Lục Ly than nhẹ một tiếng, tiếp tục nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói: “Nói tiếp, trước khi đến Phá Quân Tư, trong bảy năm ấy số lần ta gặp Tiêu Long Vũ có thể đếm trên đầu ngón tay. Một lần là hoàng huynh ta cử hành đại hội trừ ma, các đại môn phái võ lâm

tề tựu ở Hoàng Thành, khách quý chật nhà, ta lại nhìn thấy Tiêu Long Vũ một mình trốn trong điện nhỏ căn hạt dưa. Một lần khác là trong tiệc sinh nhật Triệu Nguyệt, ta hỏi hắn vì sao luôn mặc áo đỏ, hắn nói.....”

“Hắn nói, hắn đang đợi muội trở về cưới muội làm vợ.”

Mũi tôi cay cay, ngẩng đầu lên để ngăn nước mắt sắp trào ra. Những lời còn lại, chúng tôi đều không nói ra.

Đúng vậy, đó là trước đây.

Tiêu Long Vũ của bây giờ đã không bao giờ biết cái gì là yêu nữa rồi.

Mà tôi vẫn không nở. Không nở.

Vùng cực Bắc có sông băng núi tuyết, cao hơn nghìn trượng, ít người dám tới.

Cực Nguyệt Cung nằm trên đỉnh núi chót vót lấp lánh ánh sáng ấy. Thật ra tôi thắc mắc một nơi như vậy có người ở thật sao. Tôi là người phương nam, rất sợ lạnh, đứng dưới chân núi quần áo bông mới mua thật chặt, nhưng vẫn cảm thấy được gió len qua khe hở quần áo.

Quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ, anh ta đang chỉ huy Tử Thần lấy quần áo từ trong bọc quần áo ra. Dù gì Tử Thần cũng xuất thân là công tử, đã làm chuyện này bao giờ đâu, nhưng dưới dâm uy của Tiêu Long Vũ vẫn không tình nguyện làm theo.

Tiêu Long Vũ giơ tay khoác một cái áo lông cáo lên người tôi, thuận tay đặt tiếp một cái mũ lông lên đầu: “Ở cực địa chỉ có mặc áo lông mới ấm.”

Trên Tuyết Sơn lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng ủng giẫm lên tuyết phát ra tiếng xạo xạo. Chúng tôi đi vài dặm nhưng vẫn không thấy một ai. Phóng mắt nhìn đi bốn phía đều trắng xoá, ba người chúng tôi là ba điểm đen nhỏ bé trong đất trời bao la.

Ngay khi tôi cảm thấy tuyệt ít hơn, chúng tôi đã đi vào phạm vi của trận pháp phòng hộ Cực Nguyệt Cung. Trong nháy mắt liền long trời lở đất, cảnh tượng xung quanh không ngừng thay đổi, cuối cùng biến thành núi rừng đen kịt.

Tôi thử đi tới đi lui mấy chục bước, cảnh ở gần mặc dù lùi lại, nhưng cây cối ở xa xa không động đậy chút nào. Ngồi xổm xuống đâm một kiếm xuống đất, lại thấy rõ ràng là bùn đất.

“Đừng phí sức, vô dụng thôi.” Tiêu Long Vũ ngồi lên một tảng đá, ngả ngón nói, “Đến đây nào, đến chỗ phu quân nghỉ ngơi một chút, tiện thể để phu quân dạy nàng mấy chiêu tâm pháp của Ma đạo.”

Tôi lườm anh một cái, từ trước đến nay thằng nhãi này đã có khả năng chọc người ta tức giận đến mức sống không bằng chết. Chưa nói đến chuyện cán bộ cấp cao nhất của Phá Quân Tư như tôi không thể luyện được nội công của Ma Đạo, anh đường đường là một người đàn ông, tôi đến giúp anh báo thù mà anh lại còn mặt nặng mày nhẹ với tôi!

Dựa vào cái gì! Không phải ỷ vào tôi thích anh sao?!

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đa tạ phu quân, thiếp không mệt.”

“Phu quân gọi nàng đến thì phải đến chứ.”

“Muội thật sự không mệt.”

Vẻ mặt của Tiêu Long Vũ bắt đầu không kiên nhẫn, đang muốn tức giận, tôi bỗng chém một nhát kiếm đến.

Tiêu Long Vũ phản ứng nhanh, ngựa ra sau thoát được. Anh nhanh chóng nhảy lên, mắng: “Nàng mưu sát chồng...” Nói được một nửa thì nhìn thấy một con rắn đang quấn trên thanh kiếm của tôi.

“Xà trăn?!” Sắc mặt của Tiêu Long Vũ hơi thay đổi. Tử Thần ở bên kia đã sớm hét âm lên: “Rắn! Rắn! Rắn!!!”

Tuy tôi chém được con rắn đó, nhưng đã sớm sợ tới mức chân nhũn ra rồi. Lúc tôi còn nhỏ từng bị rắn cắn, nên giờ có ám ảnh tâm lý, vội hất con rắn trên kiếm xuống, run run trốn sau anh ta với Tử Thần.

“Được rồi, nàng đừng sợ.” Tiêu Long Vũ chẳng biết đã rút kiếm ra từ lúc nào, quay đầu nói với tôi, “Xà trận này là trận pháp ngoài Cực Nguyệt Cung, chỉ là dùng mùi thuốc khổng chế ít rắn thôi, chẳng việc gì phải sợ.”

Tôi nắm chặt tay áo của anh. Hôm nay Tiêu Long Vũ mặc áo choàng gấm màu lam, viền may lông chồn, trông vừa phong độ vừa phong lưu.

Tôi bình tĩnh lại, nhìn sắc mặt Tử Thần trắng bệch, không khỏi trêu: “Này, huynh đường đường là một đấng nam nhi, trốn sau lưng người khác, có tiền đồ không thể?”

“Ta..... Ta là tới cứu người, không phải tới bắt rắn!” Tử Thần chột dạ, không tự chủ được lại nhích lại gần lưng Tiêu Long Vũ.

“Nhìn này, chỗ này có một con đây.” Tiêu Long Vũ nắm con rắn, đưa đến trước mặt Tử Thần trêu anh ta. Tử Thần từ nhỏ ở nhà đã được chiều chuộng, đâu chịu nổi kinh hãi như vậy, á một tiếng liền ngã dập mông xuống đất.

Mất một lúc lâu, cuối cùng tôi và Tiêu Long Vũ cũng giải quyết được phần lớn rắn. Rắn dần dần không xuất hiện nữa, tôi phải tập trung thời gian quá dài, đã sớm mệt rồi. Quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ, anh vẫn thẳng lưng, không thả lỏng chút nào.

“Phu quân đúng là tràn đầy tinh lực, đánh rắn cũng lợi hại.....” Tôi cảm thán.

Tiêu Long Vũ quan sát động tĩnh xung quanh, không nói gì.

“Vậy làm phiền phu quân canh chừng, nương tử đây nhắm mắt một lát.” Tôi thật sự mệt không chịu được, tìm bãi cỏ phía sau Tiêu Long Vũ, nằm xuống liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngủ chưa đến một canh giờ, mơ mơ màng màng nghe thấy Tiêu Long Vũ nói: “Lại có một con rắn nữa này.”

Tôi mơ mơ màng màng xoay người lại: “Phu quân xử lý nó đi.”

“Nhưng nương tử à, rắn to như bát ăn cơm..... Không dễ xử lý lắm đâu.” Trong bóng tối giọng của Tiêu Long Vũ không rõ lắm. Tôi nghi ngờ ngồi dậy, nương ánh trăng nhìn cách đó không xa, bỗng chốc cứng đờ.

Chỉ thấy một con rắn màu xanh rất to dài chừng năm sáu mét đang phun lưỡi rắn đứng trước mặt chúng tôi, hai mắt xanh lè đầy nguy hiểm, như ác ma từ địa ngục.

Tử Thần ngủ bên cạnh cũng tỉnh rồi, sắc mặt trắng bệch, ngậy ra một lúc lâu mới gào to: “Mẹ ơi!!” Lập tức quay lại nhìn, ôm đầu chạy đến bên cạnh tôi, vẫn không quên túm lấy tôi: “Ngậy ra làm gì, chạy mau!”

【Tiểu kịch trường độc đáo】

Dương Quách và Tiêu Long Vũ đi ra ngoài sống phóng túng, nửa tháng sau về nhà, phát hiện con trai đào hết rượu trong sân lên uống.

Dương Quách giữ chặt Tiêu Long Vũ: “Đừng nóng, bình tĩnh, đừng dọa con.”

Tiêu Long Vũ gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Nói xong thì chạy sang bên cạnh gân cổ hét lên: “Tiêu Tiểu Long! Con chết chắc rồi! Không đánh gãy chân con ông đây cùng họ với con! Con heo béo, còn dám nói nhớ ông đây lắm, nhớ đến mức tăng thêm mấy cân thịt rồi hả!”

-----oOo-----

Chương 67: Tim chàng như sắt lạnh như băng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Tiêu Long thấy Vũ Tử Thần như vậy thì yên lặng đỡ trán thở dài.

Quả nhiên, mắng xà thấy có động tĩnh liền lập tức đuổi theo. Tử Thần hoảng sợ, gào khóc kêu loạn lên hoảng hốt chạy lung tung. Nhưng cặp giò của anh ta lại không nhanh bằng kẻ không chân, sắp bị cắn đến nơi rồi.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, tôi phi thân lên chém một phát vào thân rắn, keng một tiếng, nhưng mà chỉ ảnh hưởng đến vậy.

Da dày quá!

Con rắn không lộ bị đau, tức giận quay đầu tấn công tôi. Tôi cứ nhìn thấy thứ gì trơn tuột liền buồn nôn, trong lúc nguy cấp trong đầu bỗng hiện lên mặt thất xà yêu trong Harry Potter, phải chém vào mắt nó. Nhưng dù có làm gì thì động tác của con rắn vẫn rất hung bạo, tôi chọc trái chọc phải vẫn không trúng. Không dễ gì dùng kiếm đỡ được miệng rắn, lại bị nó cắn mất kiếm, tôi kinh hãi, nghĩ đây có phải bảo kiếm của Gryffindor đâu, bị mày cắn đứt rồi thì tao lấy gì dùng, vội vàng dùng lực rút ra. Kết quả, rút thì chẳng rút được mà tôi còn bị mất đà lùi về phía sau mấy bước rồi ngã xuống đất, lăn vào vũng bùn.

Nước mưa làm cay mắt, chỉ thấy một đồng màu đen to đùng vọt tới, tôi lao đảo đứng dậy chạy thục mạng, con rắn liền đuổi theo.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, tôi bất hạnh trượt vào đồng bùn, ngã oạch xuống.

Muốn chạy tiếp nhưng đã không kịp nữa, chỉ có thể che hai tay phía trước không ngừng lùi về phía sau. Mắt thấy càng ngày càng gần cái mồm to như bồn máu, trong lòng chỉ có thể oán trách: đại thân xuyên không, nếu họ nói tôi không chết được, vậy hãy phù hộ cho tôi về hiện đại đi.

Khoảnh khắc nhắm mắt lại, sau lưng bỗng chạm vào một lồng ngực ấm áp. Một mùi hương cơ thể quen thuộc truyền đến, nhưng trong tích tắc lại bị mùi máu tươi át đi.

Tôi mở mắt, khiếp sợ nhìn cánh tay chắn trước mặt tôi, trên cánh tay là đầu rắn bị chặt đứt, răng rắn sắc nhọn đã cắm vào thịt, máu tươi chảy ra ào ạt.

Tôi cứng ngắc quay đầu, run giọng gọi: “Tiêu Long Vũ.....”

“Dương Quách, nàng là con lừa ngốc.” Anh thở dài một tiếng.

Vết thương của Tiêu Long Vũ rất đáng sợ, tôi nhìn mà kinh hãi, vội xé góc áo băng bó cho anh – đương nhiên là xé áo của anh.

Tiêu Long Vũ thả lỏng cánh tay mặc tôi luống cuống tay chân. Tử Thần sợ hết hồn, rất lâu sau mới run rẩy đi tới, nhìn con rắn dựa lia trên đất với tình trạng thê thảm của Tiêu Long Vũ, hít một hơi thật sâu:

“Vừa nãy toàn là rắn nhỏ, sao bỗng dung lại xuất hiện xà tinh.....”

“Xà trận biến hoá kỳ lạ, có rắn khổng lồ cũng chẳng có gì lạ.” Tiêu Long Vũ rút cánh tay bị thương lại, nhìn nó được thắt nơ con bướm, khoe miệng giật giật.

“Cái quái gì đây, trong túi cô rốt cuộc đựng cái gì vậy?” Tử Thần đã hết sợ, liền bước đến đây, “Mau để ta xem, không chừng rắn này có độc!”

Nhưng Tiêu Long Vũ lại tránh tay anh ta. “Ta đã là người của Ma Đạo, bách độc bất xâm.”

Tôi và Tử Thần đều sửng sốt. Hóa ra nhập ma còn có thêm skill này!

Xà vương đã chết, xà trận coi như là đã được phá. Tuy không trúng độc, nhưng đây mới là trận pháp thứ nhất mà đã chặt vật như vậy rồi. Tôi than thở bên cạnh nhân sĩ tàn tật Tiêu Long Vũ.

Tiếp tục bôn ba mấy dặm trong Tuyết Sơn, cuối cùng chúng tôi đi đến trước một cái vực sâu. Vực sâu này là ranh giới giữa hai ngọn núi, nối liền bởi một cái cầu treo. Quái lạ, khắp nơi trên Tuyết Sơn đều bị tuyết bao phủ, nhưng trên cầu treo lại không có chút tuyết nào, xung quanh cầu còn có mây bao phủ, chỉ nhìn bằng mắt thì không biết trên cầu có cái gì.

Trên cầu chắc chắn có mai phục. Một khi đã đi lên thì trước sau mặt sau lưng đều không có ai giúp được, lại bất lợi cho việc đánh nhau kịch liệt, nếu hai đầu có người chém đứt cầu treo, chúng tôi chỉ còn nước chôn thân dưới vực sâu.

Tiêu Long Vũ dùng ống tay áo lau một tảng đá bên cạnh. Nhờ nội lực, trong nháy mắt tuyết đã tan ra, một dòng chữ trên tảng đá hiện lên: Nhất nhập tổ vân kiều, độc thượng cực nguyệt thiên.

Hóa ra cây cầu này còn có tên.

Cung chủ Cực Nguyệt này..... Đúng là quá rảnh.

“Lần trước ta và Ngụy Ba Như tới, ở đây không có thứ này.” Tiêu Long Vũ nhìn dòng chữ, khẽ nói, “Trước khi chúng ta bước vào Nhiếp Hồn trận, đã phải trải qua rất nhiều trận pháp cấm chế. Cửa ải khó khăn nhất lần này chắc chắn sẽ được lập ở đây.”

“”Độc thượng cực nguyệt thiên? Ý là..... Chẳng lẽ chỉ có một người có thể lên đỉnh Cực Nguyệt Thiên? Những người khác thì sao?” Tử Thần cũng chăm chú nhìn câu kia tự thì thầm.

Sắc mặt tôi lập tức thay đổi.

“Được rồi, đừng đoán mò nữa. Đã đến đây rồi thì không thể hối hận.” Tiêu Long Vũ nhàn nhạt nói, “Hiện giờ chúng ta đều là thịt cá, chỉ có một con đường duy nhất là lên cầu thôi.”

Nói xong, lại xoay người trịnh trọng nói với Tử Thần: “Người không có võ công, nếu cửa ải thật sự khó qua thì người đừng vào, nếu có thể thì hãy chờ

ở đây. Ba ngày sau, trận pháp sẽ đưa ngươi về thẳng chân núi.”

Ba ngày sau..... Xung quanh không có gì, chờ ở đây ba ngày không bị lạnh đến chết thì cũng đói đến chết. Nhỡ đâu lại xuất hiện quái thú, thì cũng bị ngâm đi làm điểm tâm.

Rõ ràng Tử Thần cũng nghĩ đến điểm này, đang muốn nói bỗng thấy tôi đi nhấc tảng đá lên ném vào cầu treo đầy mây mù.

Tảng đá bay vào đám mây mù, biến mất hút. Tôi vội vã dựng tai lên chú ý lắng nghe.

Thật ra ý tôi là muốn làm giống phân lớn diễn viên phim võ hiệp, thử xem vực này sâu bao nhiêu.

“Bùm.....”

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm phát ra từ cầu Tô Vân, ngay sau đó là tiếng nổ.... Có người đập nát tảng đá rồi.

Đầu tôi trống rỗng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Long Vũ và Tử Thần.

Thế này..... Thế này là sao!

Sắc mặt Tiêu Long Vũ có chút khó xem, Tử Thần thì ngây người. Chúng tôi ai cũng không ngờ, trên cầu treo giữa vực sâu có vật sống, hơn nữa hình như còn là vật sống đáng sợ.

Thế này thì có nói gì Tử Thần cũng không theo chúng tôi lên cầu rồi.

Tôi cảm thấy thật có lỗi với anh ta, dù sao cũng là tôi kiên quyết kéo anh ta lên núi. Vốn tưởng rằng tôi và Tiêu Long Vũ hiện giờ đã có đủ khả năng bảo vệ anh ta, nhưng hôm nay xem ra.... Con ghê đi đến đâu cũng là con ghê, bản chất sẽ không thay đổi. Nhìn Tử Thần ôm chặt tảng đá thề sống thề chết không đi ra, tôi thở dài, để lại cho anh ta ít lương khô và nước, sau đó hít sâu một hơi, đi lên cầu. Tiêu Long Vũ đi sau tôi.

Chết sớm siêu sinh sớm.

Chúng tôi vừa bước lên cầu treo, cả cây cầu đã bắt đầu lắc lư. Tôi chưa kịp ổn định thân mình, chợt nghe thấy một giọng nói hùng hậu vang lên:

“Tiểu nha đầu, đứng lại.”

Tôi sợ tới mức nhảy dựng lên: “Có người à?”

Ngay sau đó, một người đàn ông cao lớn khôi ngô xuất hiện trước mặt chúng tôi, trên mặt có chút khinh thường. Chúng tôi đứng trên cầu đều không vững, đành phải giữ dây hai bên để giữ thăng bằng, nhưng ông ta lại nhàn nhã, như đứng trên đất bằng.

“Triệu Nguyệt?!”

Tôi nhìn chương môn Thiếu Dương trước đây đứng trước mặt mình, trong thực sự kinh ngạc, muốn vượt qua, nhưng Triệu Nguyệt lại chắn trước mặt chúng tôi.

Triệu Nguyệt không hổ là chương môn của một phái, đôi mắt sáng ngời, trên người tự nhiên tản ra khí phách càng khiến cho người ta sợ hãi.

Tôi nhìn ông ta một lát, châm chọc: “Triệu Nguyệt, uổng công trước đây tôi gọi ngài một tiếng tiền bối. Trước đây ông tiếp cận tôi, lại năm lần bảy lượt phái sát thủ tới giết tôi, tôi đi từ núi Thanh Trừng đến Phá Quân Tư đều do ông sắp xếp, trước khi tôi đi chính ông còn dặn dò tôi “Cẩn thận đừng chết”..... Lần trước trên đường đến chùa Khánh Phúc ông bắt cóc tôi, sau này lại để Dương Phượng cố gắng giết hai chúng tôi..... Vì cái gì mà ông lại bán mạng cho tôn chủ như vậy? Là chương môn, ông không có một chút chí khí nào sao? Chẳng lẽ ông muốn toàn bộ Thiếu Dương bị hủy hoại trong tay ông sao?”

Tôi nhớ đến lời Ngụy Ba Như nói với tôi trước đây: Trong chốn võ lâm, Tú Hoa đại diện “Sinh”, Kế Môn đại diện “Lực”, Liên Giáo đại diện “Tử”, mà Thiếu Dương đại diện “Thê”.

Thề.

Thề cái gì?

Triệu Nguyệt cười lạnh: “Ta vì cái gì người đừng quan tâm, ít nhất bây giờ người không có tư cách biết. Người chỉ cần nhớ rõ..... Muốn đi qua đường Thanh Vân này, phải đánh bại ta. Đương nhiên, cho dù không đánh bại ta, chỉ cần các người đi qua được cầu Tố Vân, ta cũng sẽ dừng tay.”

Tôi lớn tiếng cười nói: “Tại hạ tự hiểu, nếu đánh nhau với ông trên cây cầu treo này, sợ là chẳng có chút hi vọng thắng nào cả.”

Thiếu Dương nổi tiếng thiên hạ về kiếm thuật và Độc Bộ Công. Độc Bộ Công chính là môn võ công mà trong bất cứ tình huống nào cũng đều giữ được thăng bằng. Lúc này, cho dù sức mạnh của tôi và Tiêu Long Vũ đều trên ông ta, nhưng nếu muốn giữ thăng bằng lại không được phá cầu treo, muốn thắng ông ta tương đối khó.

Nhưng ông ta đã nói chỉ cần qua được cầu Tố Vân ông ta sẽ dừng tay, vậy thì..... Chẳng phải chúng tôi chỉ cần chạy nhanh qua là được rồi sao?

Tôi và Tiêu Long Vũ liếc nhau, đọc được ý tưởng giống nhau trong mắt đối phương.

Chạy!

Một giây sau, hai chúng tôi chạy như tên bắn trốn ra ngoài. Tôi ở phía trước, Tiêu Long Vũ ở phía sau, bay qua đỉnh đầu Triệu Nguyệt, phi thân đầu kia của cầu treo.

Triệu Nguyệt quả thực không ngờ chúng tôi sẽ hoàn toàn bỏ qua ông ta như thế, qua mấy giây mới điên cuồng đuổi theo. Nhưng võ công của ông ta không bằng chúng tôi, chẳng khác nào xe sản xuất nội địa đuổi theo Ferrari, chỉ nghe thấy âm một tiếng, sau đây là yên lặng, chúng tôi liền nhảy qua đầu ông ta.

“Muốn đi qua đơn giản thế à, quá coi thường ta rồi.” Tay Triệu Nguyệt chột

lóa lên tia sáng, hai thanh loan đao đã xuất hiện trong tay, “Tuy thân hình đuổi không kịp các người, nhưng động tác thì không có hạn chế.”

Ông ta vừa lẩm bẩm, lập tức liền chém ba đường ánh đao về phía chúng tôi.

Triệu Nguyệt quả thực không tồi, chớp mắt, ba đường ánh đao vàng óng nhanh chóng đuổi theo chúng tôi, đao còn chưa chạm vào người, tôi cũng đã cảm thấy sự sắc nhọn và áp lực.

Mục tiêu của ánh đao đương nhiên là Tiêu Long Vũ chạy phía sau.

“Triệu Nguyệt chết tiệt, liều mạng như vậy làm gì!” Trong lòng tôi bức tức, nếu không nể mặt ông ta là ông ngoại của Bạch Mao, ngay từ đầu tôi đã ra tay thật nặng với ông ta rồi, tuy chưa chắc đã giành được chiến thắng, nhưng ít nhất sẽ không để ông ta dễ chịu. Ai dè nường nhịn lại để ông ta ra sát chiêu!

Không ngờ Tiêu Long Vũ lại mặc kệ đòn tấn công của ông ta, hai tay bắt lấy vai tôi lấy tốc độ nhanh hơn đẩy tôi chạy về phía trước.

“Tự sát?” Triệu Nguyệt sững sờ.

Tôi ở phía trước cũng có thể cảm nhận được uy lực của chiêu này, nếu Tiêu Long Vũ đỡ trọn chí ít cũng trọng thương, không phế tay thì cũng phế chân, nửa đời sau chắc chỉ có thể ngồi xe lăn.

Tiêu Long Vũ không tránh chút nào, ba đường ánh đao màu vàng đã sắp chém tới người anh.

Tôi kinh hãi, thẳng gấp, liều mạng đánh về phía sau anh.

Nhưng cảnh tượng sau đó lại khiến tôi và Triệu Nguyệt đều trợn mắt...

Tiêu Long Vũ nhận ra ý đồ chắn đao giúp anh của tôi, ôm tôi vào ngực rồi xoay người, dùng lưng chặn ba đường ánh đao. Ánh đao màu vàng liên tiếp chém lên người anh, nhưng đừng nói người ngay cả quần áo của anh cũng không bị rách chút nào.

“Điên rồi! Người nhập ma người cũng không thể nào cứng đến mức ấy, nguoi... Rốt cuộc là nguoi luyện công pháp gì?”

Tiêu Long Vũ cười khẩy, ánh mắt vẫn lạnh lẽo: “Ta luyện công pháp gì ông đừng quan tâm, ít nhất bây giờ ông không có tư cách biết. Ông chỉ cần nhớ rõ..... Dựa vào thực lực của ông, muốn phá phòng ngực của ta, nằm mơ!”

Phá phòng ngực của anh.....

Trong đây tôi sực nhớ, chẳng lẽ vừa rồi anh vì cứu tôi mà bị rắn cắn đâm đũa máu.... Là cố ý?!

Nghĩ đến đây, tôi gật đầu với Triệu Nguyệt, nói: “Thật ra huynh ấy trời sinh đa dầy, hết cách rồi.”

Về mặt đùa bỡn của Tiêu Long Vũ rốt cuộc cũng có dấu hiệu rạn nứt.

Nhưng sắc mặt Triệu Nguyệt bỗng chốc đen lại, chắc là cảm thấy hai chúng tôi kết phường trêu ông ta, tức giận một giờ kiểm lên đánh về phía chúng tôi.

Nhưng lúc này chúng tôi đã ra khỏi cầu Tổ Vân rồi.

“Cám ơn Triệu tiên bối thủ hạ lưu tình!” Trước khi xuống cầu tôi không quên hét với phía sau.

Quả nhiên, phía sau vang lên một tiếng hét điên cuồng xấu hổ và giận dữ. Nghĩ tới biểu cảm Triệu Nguyệt hiện giờ, trong lòng tôi lại sung sướng không thôi.

Nhưng ngay lập tức tôi không sung sướng nổi nữa.

Qua cầu, khi đối mặt với ngọn núi chi chít quái vật như cương thi, tôi nuốt nước miếng, lùi về sau ba bước dài.

Thật..... Thật sự rất buồn nôn.

Quái vật này chính là loại tôi đã gặp trước khi biết Tiêu Long Vũ nhập ma, tuy có hình người, nhưng vô thức, chỉ là cái xác không hồn, sức tấn công rất mạnh, đứt tay đứt chân vẫn có thể tấn công.

Tiêu Long Vũ cười lạnh, rút từ bên hông ra một cây trường kiếm màu đen, chỉ thẳng vào một đồng quái vật đông nghịt. Tay nâng chém xuống, một loạt quái vật đứng phía trước đều ngã xuống. Lần này khác lần trước, chúng không đứng lên lần nào nữa, mà tất cả đều bị một kiếm xuyên tim ngã, không động dậy nổi.

Nụ cười bên khóe miệng Tiêu Long Vũ càng kỳ lạ hơn.

Tất cả quái vật còn lại đều chạy đến, tôi cũng rút kiếm Thiết Vân ra đánh giết. Ngay khi sắp xuống tay, bỗng có một người đàn ông tóc tai rối bù chạy từ bên cạnh ra. Suýt nữa thì tôi chém vào anh ta, thấy anh ta bỗng quỳ phịch xuống trước mặt chúng tôi:

“Cô nương! Xin cô đừng giết họ! Đó đều là người trong thôn trang chúng tôi!”

Tôi hoảng sợ, vội vàng ép nội lực thu kiếm về, vẫn lao đảo vài bước. Người đàn ông kia vừa xuất hiện, đám quái vật như nhận được lệnh, tất cả đều bất động.

“Anh nói gì? Anh là ai?”

“Tôi ở thôn Hồ Linh bên kia chân núi Tuyết Sơn. Thông chúng tôi từ trước vẫn sống tốt, nhưng bảy năm trước có một người đàn ông đến đây, dẫn theo tất cả thanh niên trai tráng trong thôn chúng tôi đi, cuối cùng là người già, phụ nữ và trẻ em..... Khi đó đúng lúc tôi ra ngoài đưa tin, mới là người duy nhất may mắn thoát nạn.....”

“Sau khi tôi trở lại thôn trang mới phát hiện ra, tất cả mọi người trong thôn, gồm cả vợ con tôi đều biến mất không thấy. Tôi tìm bảy năm mới tìm được

họ trên núi Tuyết Sơn, hóa ra họ đều bị biến thành con rối hết rồi!”

“Cái gọi là con rối, chính là ly hồn, lấy hồn phách ra khỏi cơ thể. Con rối như vậy, bắt tử bắt diệt, chỉ cần còn trái tim, cho dù là chặt đứt tứ chi, chỉ cần khâu lại, vẫn có thể làm vũ khí.....”

Tôi cảm thấy tay cầm kiếm bắt đầu run run: “Anh nói..... Ly hồn?”

Ly hồn. Đỗ Phương từng nói, có người luôn muốn tìm tôi nguyên nhân là vì tôi biết ‘ly hồn’, bọn họ cảm thấy tôi là người bắt tử.....

Nhưng người đàn ông kia dường như không nghe thấy tôi nói: “Xin các người đừng giết họ! Họ đều là người thân huyết đệ của tôi!”

Tiêu Long Vũ nghiêng đầu nhìn anh ta, giống một đứa trẻ: “Nhưng họ đã không còn hồn rồi.”

Người nọ vẫn không nghe chúng tôi nói, chỉ đập đầu lia lịa. “Xin các người đừng giết họ! Xin các người! Xin các người!”

Ánh mắt Tiêu Long Vũ sáng lại trong giây lát. “Ta không giết họ, họ sẽ tới giết bọn ta. Đâu ra đạo lý chỉ chúng ta bị giết..... Hơn nữa, bọn họ đã không cứu được nữa rồi, chỉ có thể làm con rối cả đời.”

“Không! Không phải!” Người đàn ông kia đột nhiên đứng dậy, tóm lấy áo choàng của Tiêu Long Vũ, “Người đàn ông đó nói..... Nêu..... Nếu có loại máu đó, họ..... Họ có thể khôi phục thần trí.”

“Máu gì?” Tôi giật mình, chẳng lẽ người này cũng muốn máu của Đỗ Phương?

“Là nhập....”

Anh ta còn chưa nói xong, Tiêu Long Vũ bỗng bay lên đập anh ta bay ra xa mấy trượng. Một đập này dùng sức không nhỏ, người đàn ông kia va mạnh lên gốc cây khô, tuyết trên cành cây rơi xuống, rơi đầu đầu anh ta, miệng phun máu rơi trên lồng ngực trông càng đáng sợ hơn.

Tiếng “Đừng” của tôi bị bao phủ trong sự khiếp sợ. Tôi không biết vì sao Tiêu Long Vũ lại xuống tay độc ác như thế.

“Huynh làm gì vậy!” Tôi che trước người đàn ông kia, “Anh ta không có ý muốn hại người, sao huynh lại làm anh ta bị thương!”

“Hắn có.” Tiêu Long Vũ lạnh lùng nói, ánh mắt anh nhìn tôi không chút độ ấm.

Trái tim tôi bỗng nhói lên. Tiêu Long Vũ chưa bao giờ nhìn tôi như vậy, cho dù là lần tôi trốn khỏi Phá Quân Tư trong đêm hôm khuya khoắt, anh cũng không dùng ánh mắt này nhìn tôi.

Tôi không chớp mắt nhìn gương mặt quen thuộc nhưng xa lạ của anh, chỉ cảm thấy lòng mình đang dần dần lạnh đi.

“Tiêu Long Vũ!” Vẻ mặt của người đàn ông kia bỗng trở nên oán hận, “Hóa ra ngươi lại âm hiểm ác độc như thế! Trước kia thấy ngươi hiền lành, nhưng lại không ngờ lại là tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi khẩu phật tâm xà, độc ác hơn cả đàn bà! Không sai, ta cần máu người nhập ma!”

Tiêu Long Vũ đứng im lặng, trên mặt không thấy chút giận dữ nào: “Ngươi và tôn chủ các ngươi dụ ta nhập ma, không phải là vì kế hoạch này sao. A, hay cho một kẻ âm hiểm ác độc, luận ác độc, Tiêu Long Vũ ta sao so được với hắn.”

Người đàn ông kia biến sắc, vẫn giãy dụa đứng lên, nói với tôi: “Cô nương, cô đừng để hắn lừa, kẻ này làm nhiều việc ác, sớm hay muộn có ngày gặp báo ứng! Nếu cô vẫn cố chấp đi theo hắn, một ngày nào đó khi đồng đạo võ lâm bắt tay vây giết tên ma đầu này, cô chắc chắn sẽ gặp nạn! Quay về chính đạo cô mới có thể sống yên trong giang hồ!”

Tôi quay đầu nhìn Tiêu Long Vũ. Vẫn không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào trên gương mặt anh, ánh mắt u tối không tình cảm. Nhưng chỉ có tôi biết, hiện thời rất khó để nắm được tâm tư của anh, dưới sự bình tĩnh là mạch nước ngầm mãnh liệt, ra tay là có thể khiến đất trời thay đổi.

“Hừ, Tiêu Long Vũ, đừng cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì! Hôm nay ta liều chết với ngươi!”

Người nọ muốn xông về phía Tiêu Long Vũ. Nhưng vì bị thương nặng nên đứng không vững, vừa đứng dậy đã ngã lại. Tôi muốn đỡ anh ta, nhưng Tiêu Long Vũ không kiên nhẫn kéo tôi lùi về sau một bước, như muốn cách xa thứ gì đó bẩn thỉu.

Bàn tay anh bịt miệng tôi, không để tôi mở miệng nói. “Xem ra tôn chủ các ngươi chỉ ngươi thành kẻ nhanh mồm nhanh miệng mà không dạy ngươi cách xem xét tình hình như.”

Tôi thoát khỏi vòng tay anh, kéo tay áo của anh, cầu xin: “Tiêu Long Vũ, huynh đừng giết người nữa.”

Tiêu Long Vũ nắm chặt chuôi kiếm, cuối cùng cười lạnh một tiếng.

“Ta thà rằng nàng vẫn là tiểu sư muội không có võ công, mọi chuyện đều cần ta bảo vệ trước kia.” Anh giữ chặt cổ tay tôi, ngón tay càng siết càng chặt, “Khi đó ta nói đúng là đúng, ta nói sai là sai, nàng chưa bao giờ cãi lại ta một câu? Đúng chứ?”

Kinh mạch trên cổ tay tôi đau nhức, giật mình nhận ra Tiêu Long Vũ muốn phế võ công của tôi!

Tôi lật tay phản kháng, ra rất nhiều chiêu thức theo bản năng, không muốn giết anh nhưng chiêu nào cũng là sát chiêu. Võ công của tôi là học theo Đỗ Phương, vừa tà vừa ác.

Cứ thế hơn mười chiêu, cuối cùng tôi kết thúc bằng cách chĩa Thiết Vân vào mặt anh.

Tiêu Long Vũ không ngạc nhiên không giận, giọng nói lạnh băng mà thông thả gọi tên tôi: “Dương Quách, nàng cầm kiếm chĩa vào phu quân mình?”

“Huynh không phải là phu quân của tôi!” Trước mắt tôi mơ hồ, “Phu quân

tôi là người lương thiện từ bi, không lấy mạng người ra làm trò đùa, lại càng không làm tôi bị thương, muốn phế võ công của tôi! Rốt cuộc huynh là ai?”

“Đương nhiên ta là phu quân của nàng.” Gương mặt Tiêu Long Vũ như bao phủ bởi tuyết trên núi Tuyết Sơn, “Chẳng qua, kẻ từ bi và lương thiện của nàng, đã chết cùng nàng dưới chân núi Thanh Trừng từ bảy năm trước rồi.”

Tay tôi không còn sức, gần như không cầm nổi kiếm Thiết Vân nữa.

Chẳng phải đã biết từ lâu rồi sao. Dương Quách, tất cả đều là mày tự tìm lấy.

“Tôi biết rồi.” Tôi bật cười một tiếng, chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, “Tiêu Long Vũ, huynh chưa từng yêu tôi, từ đầu đến cuối mục đích chính của huynh là xưng vương thiên hạ. Sau khi gặp lại tôi ở Kế Môn, huynh cũng giống Triệu Nguyệt Đỗ Phương, tiếp cận tôi, lợi dụng tôi, vì thân phận của tôi, vì binh quyền trong tay tôi.....”

Tiêu Long Vũ cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nâng tay lên gạt kiếm của tôi rơi xuống đất. Cùng rơi xuống còn có giọt nước mắt trong hốc mắt muốn rơi nhưng lại chưa rơi được.

Tiêu Long Vũ, tôi cũng thật sự muốn huynh là thiếu niên gọi tôi là sư tỷ trước kia, huynh không làm tổn thương ai, tôi cũng tuyệt đối không để ai tổn thương đến huynh.

-----oOo-----

Chương 68: Không tiện, quả nhiên là không tiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đỗ béo

Betor: mềomỡ

Đêm trăng mờ gió lớn, đúng là thích hợp để giết người lấy máu.

Khóe miệng Tiêu Long Vũ nhếch lên, nhặt Thiết Vân kiếm trên mặt đất lên, rồi lại ôm lấy eo tôi, thô bạo bế tôi dậy vất lên đầu vai, động tác lưu loát như mây bay nước chảy.

Anh mặc kệ đồng rồi không hồn kia, vác tôi đi, không thèm để ý đến những kẻ muốn giết anh lấy máu.

Trước khi anh biến mất, người đàn ông kia bỗng hét bằng giọng yếu ớt: “Người..... Đê, đê máu lại!”

Tiêu Long Vũ đến cả một ánh mắt trào phúng lạnh lùng cũng lười cho hấn, bước chân không ngừng, đi một mạch lên núi. Đám con rối đó vốn không phải là đối thủ của anh, tha mạng cho họ chắc cũng là do anh lười ra tay.

Tôi bị Tiêu Long Vũ khiêng lên vai như bao cát. Trời đã tối hẳn, trên Tuyết Sơn yên lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng giày của anh giẫm lên tuyết, như vậy thật sự rất giống một tên hái hoa tặc nửa đêm đánh ngất con gái đang hoang.

Tôi khò sỏ cựa quậy trên vai anh muốn đòi tư thế: “Tiêu Long Vũ huynh không thể nhẹ nhàng chút sao, ngộ nhờ muội có thai chắc sẽ bị huynh làm cho sảy mất!”

Sắc mặt Tiêu Long Vũ lập tức đen như đáy nồi, nhưng lại đặt tôi xuống thật, sau đấy đổi thành bé công chúa, cuối cùng còn còn sợ hãi nhìn thoáng qua bụng tôi.

Tôi bị anh nhìn chăm chăm mà sợ: “Nhìn gì vậy!”

Nghĩ lại, tôi vẫn không hiểu vì sao anh không yêu tôi nhưng vẫn muốn ép buộc tôi ở bên anh. Vừa rồi còn cảm thấy là vì anh muốn khống chế Phá Quân Tư hoặc uy hiếp Đỗ Phương, nhưng với võ công bây giờ của anh, có chuyện gì mà không làm được? Cần gì phải gánh thêm một cục nợ là tôi? Người Ma Đạo không phải đều cô độc cao quý lạnh lùng mỹ mạo như hoa sau đây ngửa mặt lên trời cười ha ha ha ha ha ha ha ha ha sao?

Nếu nói là vì sắc đẹp..... Tuy rằng tôi rất tự tin với mặt mình, nhưng Phật đã nói: không thể nói.....

Tôi gõ lên lồng ngực anh: “Với võ công hiện giờ của huynh, trên giang hồ còn ai có thể giết được người của huynh?”

Anh ta gật đầu: “Có.”

“Ai?”

“Nàng.”

“.....”

“Dương Quách, hôm nay ta nói rõ cho nàng biết, cho dù nàng bị heo cắn, ta cũng sẽ không để nàng đi.” Đường như Tiêu Long Vũ biết tôi đang nghĩ gì, ở lạnh lùng mở miệng trên đầu tôi.

Không để nàng đi, không để nàng đi, không để nàng đi.

Bốn chữ này vốn là lời tỏ tình sâu sắc, là sự không đành lòng buông bỏ và tình yêu lớn nhất của người đàn ông dành cho người phụ nữ, nhưng thốt ra từ miệng Tiêu Long Vũ thì lại là ác quỷ, bạo quân, biến thái!

“Đương nhiên, nếu nàng cắn heo, cũng không để.” Anh nghiêm túc bổ sung.

“Huynh là đồ ác quỷ, bạo quân, biến thái! Ai là heo! Cả nhà huynh đều là heo!”

Tiêu Long Vũ nở nụ cười, khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại nặng nề.

“Dương Quách, ta thực sự không hiểu vì sao nàng sống được đến ngày hôm nay. Dựa vào ý chí sao? Hay đầu nàng mọc lên chỉ để cao hơn?”

“.....”

Trận pháp cuối cùng trước khi vào Cực Nguyệt Cung là Nhiếp Hồn trận.

Về mặt Tiêu Long Vũ lạnh xuống, đặt tôi xuống đất. “Địa hình này có thay đổi..... Hình như chúng ta đã bước vào trận pháp rồi.”

Chẳng biết từ lúc nào, cảnh vật xung quanh chúng tôi đã bắt đầu nhanh chóng thay đổi, trong nháy mắt, màu đen như mực đặc tràn ngập tầm nhìn, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

“Tiêu Long Vũ? Tiêu Long Vũ?” Tôi sốt ruột, giờ tay muốn kéo anh. Nhưng lại chạm vào khoảng trống.

Tôi nhớ tới lời nói của Lục Ly vào đêm trước khi xuất phát.

Nhiếp Hồn trận lợi hại hơn những trận pháp bình thường khác, nó có thể cướp đi tất cả giác quan, vừa vào trong trận, người ta sẽ mất đi thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác, trở thành một cái xác không hồn không có cảm giác, thậm chí Nhiếp Hồn trận cấp cao thì còn có thể kéo hồn phách ra khỏi cơ thể. Nhưng Nhiếp Hồn trận là nghịch thiên, lúc bày trận bắt buộc cần một vật mang sát khí cực nặng. Sức mạnh của Nhiếp Hồn trận càng lớn thì cái giá phải trả càng cao, tổn thương người lập trận càng lớn, mà khả năng thành công lại rất nhỏ nên rất ít người dám mạo hiểm.

Tiêu Long Vũ và Ngụy Ba Như lần trước gặp Nhiếp Hồn trận cướp năm giác quan. Tuy hai người đi vào trận pháp có thể cảm nhận được vị trí và cảm xúc của đối phương, nhưng trận pháp sẽ mê hoặc tâm trí con người, khiến người ta như con sơn dương chờ bị làm thịt, dù có bị kẻ địch có chém một tay cũng không biết, chỉ sau khi khôi phục lại cảm giác thì mới cảm nhận được, đây chính là điều nguy hiểm nhất.

Các trận pháp khác tương đối đơn giản, dựa theo bộ pháp hành tẩu phù hợp là có thể xuất trận. Còn Nhiếp Hồn trận, trước khi vào trận có thể phá bằng cách phá kết cấu và mắt trận của pháp trận.

Nhưng một khi đã vào pháp trận, phá giải rất phiền phức.

Muốn phá Nhiếp Hồn trận, nhất định phải tìm được mắt trận của pháp trận, bỏ sát vật đi. Nếu muốn tự bảo vệ mình, có thể ra khỏi pháp trận, nhưng với tình huống mất ngũ giác, muốn chạy ra ngoài là rất khó, có thể bạn cho rằng mình đi đã rất lâu rồi, nhưng thực tế là bạn nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Còn thể chìm vào ảo giác, bị ma chương của chính mình giết chết.

Cho nên, muốn thoát khỏi Nhiếp Hồn trận, căn bản nhất chính là phải phá được gông cùm xiềng xích trong hoàn cảnh bị ảo ảnh cướp đi ngũ giác, lấy lại sự khống chế của cơ thể.

Người nhập ma có thần thông nhìn xuyên qua hư vọng, đương nhiên cũng có thể nhìn thấu Nhiếp Hồn trận. Nhưng đó là khi vẫn còn ngũ giác. Lúc này Tiêu Long Vũ và tôi giống hai người bị trói trong căn phòng tối đen, dưới tình huống như vậy, muốn tìm kiếm và tấn công gần như bất khả thi.

Nhưng tình huống hiện tại rất kỳ quái.

Không có ảo giác.

Không có ma chương.

Tôi có thể cảm nhận được Tiêu Long Vũ đang cố thử, nhưng vẫn không thể vận công phá vỡ trận pháp. Anh không mở được thiên nhãn, anh không khống chế được cơ thể, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi chính là thịt cá mặc người chém giết, thời gian trôi qua càng lâu, càng bất lợi cho bản thân.

Khi tôi sắp chìm vào sợ hãi là lúc bên tai bỗng vang lên một tiếng hét thê lương. Trong nháy mắt đó, tuy tôi vẫn không nhìn thấy rõ tình hình xung quanh, nhưng đã có thể khống chế cơ thể. Tôi cảm thấy Tiêu Long Vũ nhanh chóng khởi động pháp quyết, bóng tối dày đặc xung quanh đang dần tiêu tan.

Tôi vừa mới mở mắt, đã nhìn thấy một thanh trường kiếm đâm về phía Tiêu

Long Vũ, anh lăn trái một vòng, khó khăn tránh thoát, nhưng trán vẫn bị cửa phải, máu che mất nửa gương mặt.

Tôi vội nhìn xung quanh, ổn định lại tinh thần, phát hiện mình không hề bị thương. Nhìn xung quanh mới phát hiện Tử Thần đang run rẩy ngồi sững cách đó không xa.

“Ta..... Ta sao lại đến đây?”

Đúng vậy, tại sao Tử Thần lại xuất hiện ở đây?! Không phải anh ta đã được đưa xuống chân núi rồi sao?

Mà thanh trường kiếm vừa rồi..... Là có người trong góc tối phi tới?

Sự lo lắng của tôi càng ngày càng nhiều. Nhưng lúc này tôi lại không kịp nghĩ nhiều, bởi vì tình hình của Tiêu Long Vũ không tốt chút nào, một cánh tay bị trọng thương, gần như sắp bị chém lìa, nếu Tử Thần xuất hiện chậm thêm một bước, có thể anh đã bị đánh cho hồn bay phách tán rồi.

Sắc mặt anh trắng bệch: “Ta vừa bắt đầu đã bị pháp trận bao vây. Nếu Tử Thần không kịp thời xuất hiện, rơi đúng vào mắt trận, có lẽ ta không chỉ mất một cánh tay đâu.” Dừng một chút, anh nói tiếp: “Tên này chém thì cũng không chém ngọt chút, chém thành cái dạng gì thế này? Nếu hắn chém tận gốc, chẳng phải ta sẽ biến thành Dương Quá sao?”

Tôi hết chỗ nói nổi.

Nhưng một giây sau Tiêu Long Vũ liền không cười nổi nữa. Sắc mặt anh đột nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy, mắt trợn trừng, run run, mồ hôi đổ ra như thác, ướt đầm vạt áo.

Ly Công Tán.

Có người lại phát độc Ly Công Tán!

Tôi bảo vệ Tiêu Long Vũ ở trong lòng, Tử Thần cách đó không xa cũng đã nhận ra, đứng lên chạy tới chỗ chúng tôi.

“Huynh ấy phát độc.” Sau khi Tử Thần xem mạch liền khẽ nói, “Lần này vô cùng nghiêm trọng, kẻ đó muốn huynh ấy chết.”

Tôi cúi đầu nhìn Tiêu Long Vũ đã bất tỉnh. Vừa rồi còn là người đàn ông mạnh mẽ không ai bì nổi, thế nhưng trong nháy mắt đã biến thành như vậy.

Biết rõ là cửu tử nhất sinh, nhất định sẽ phải chịu độc phát, nhưng anh vẫn muốn đến.

Đến đây, có thể bị tôn chủ Cực Nguyệt Cung hoặc Đỗ Phương giết chết. Không đến, cũng bị Ly Công Tán giết chết. Tôi bỗng phát hiện ra trước giờ chúng tôi không hề được lựa chọn. Tất cả quyền chủ động đều nằm trong tay người thân bí kia.

Chuyện tới nước này, chỉ có cách tìm Đỗ Phương trước.

Về phần Nhiếp Hồn trận lần này không bình thường, tôi chỉ có thể cho rằng vì tôn chủ Cực Nguyệt Cung không ở đây, cho nên mới không kích hoạt hết tất cả hiệu quả của trận pháp. Mà Tử Thần bỗng xuất hiện.....

Tôi không dám nghĩ nhiều, sợ kết quả khiến tôi sợ hãi.

Tôi không dám nghĩ đây là một ván cờ. Một ván cờ lớn hơn tôi dự đoán, có thể từ rất rất lâu trước kia, từ khi Dương Hoàng vẫn chưa đến thế giới này đã bắt đầu được bố trí.

Mà tôi chính là một quân cờ mấu chốt nhất cũng là quân cờ đáng sợ nhất. Khi quân cờ không nghe lời, bàn cờ này sẽ thay đổi thế nào?

Tôi sai bước đi trước, Tử Thần đỡ Tiêu Long Vũ đi sau tôi.

Tôi không còn lựa chọn nào khác. Vì người tôi yêu, tôi phải kiên cường. Dù vĩnh viễn không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì phía trước.

Trên đỉnh núi, có một tòa nhà tuyết phủ đầy sân.

Cực Nguyệt Cung.

Mao Mâu đang vui vẻ vì phòng bên cạnh không có âm thanh quái lạ nào quấy rầy anh ta thì chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

Tôi đen mặt đi vào cửa, thật không ngờ đường đường là hang ổ của tổ chức hắc ám mà lại thế này, đến cả người coi cửa hay thị nữ cũng không có. Không có nhà bằng vàng, không có biển đá quý, sân trước trống rỗng, chỉ trồng mấy cọng thông tuyết, đằng sau là một loạt phòng, hành lang màu đỏ cũng bị tuyết bao phủ, hoàn toàn không có cung điện bằng tuyết trắng lộng lẫy nào cả.

Tôi đi thẳng vào phòng phía sau, vừa đá văng cánh cửa thứ nhất ra thì nhìn thấy Mao Mâu gác chân nghênh ngang nằm trên ghế tựa, há hốc mồm nhìn tôi, còn có Tử Thần và Tiêu Long Vũ đang hôn mê đứng sau tôi.

“Ta tìm Đỗ Phương. Huynh mở miệng to cỡ nào cũng vô dụng thôi.”

Tôi đi thẳng vào vấn đề, không hỏi Đỗ Phương có ở đây hay không, mà chắc chắn anh ta ở đây.

Mao Mâu làm cáp dưới, đương nhiên có nghĩa vụ thay thủ trưởng canh tôi, anh ta cẩn thận tìm từ: “Đỗ hộ pháp lúc này chỉ sợ..... Không tiện.”

Đúng lúc này, phòng bên cạnh vang lên tiếng cười duyên của Dương Phương: “Phương ca ca, thoải mái không?”

Trong nháy mắt mặt Mao Mâu chuyển từ đỏ sang trắng.

Không tiện, quả nhiên là không tiện.

Tôi chớp mắt cười lạnh: “Không tiện sao? Vậy càng tốt.”

Dưới ánh mắt bối rối biết mình nói sai nhưng không biết giải thích thế nào của Mao Mâu tôi đến gần phòng bên cạnh hai bước, chân phải nhẹ nhàng

nhắc lên.

Chỉ nghe “Rầm!!!” một tiếng.

Cả cánh cửa đổ hết ra sau.

Mao Mâu nghen họng nhìn trần trời, đến cả Tử Thần vừa trải qua sinh tử cũng kinh ngạc mấy giây. Tôi thì vô cùng hoang mang, rõ ràng còn chưa dùng sức...

Tại nơi lạ nước lại cái này, cho dù tôi có xúc động nhưng vẫn có chút e dè. Ý định của tôi là đá một phát lòi người bên trong ra, nào biết cái cửa này lại sập mất rồi.

Mao Mâu rơi lệ đầy mặt: “Hai ngày trước bị Ngụy Ba Như đá còn chưa kịp sửa.....”

Lúc này là đồ hăn, hơn nữa còn nát, hỏng thật rồi.

Bất ngờ, mùi hương nhang ấm áp thanh nhã đập vào mặt, khác hẳn vẻ tiêu điều bên ngoài, trong phòng trên tường treo tranh “Sắc thu Ly Sơn”, lụa trắng rủ xuống, trong lư hương ngọc lưu ly khói xanh lượn lờ.

Người trong phòng cũng quay đầu nhìn tôi. Đỗ Phương ngồi trên ghế, Dương Phượng đứng phía sau dịu dàng mát xa cho anh ta. Tiếng cửa đổ xuống đáng sợ tới mức cô ta hét lên một tiếng, tiện thể nhào vào lòng Đỗ Phương.

Tôi nhìn hai người phòng trong, quả nhiên anh ta ở bên Dương Phượng, nhưng chưa làm đến bước đó, giây phút ấy tôi cũng không biết mình thấy thất vọng hay là may mắn nữa.

Tôi thất vọng cái gì? May mắn cái gì? Không phải tôi và anh ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi sao?

Đỗ Phương lẳng lặng nhìn tôi, đôi mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc, sau đấy bình tĩnh phủ bụi do cửa đổ. ”A Tâm, nàng tìm ta sao?”

Dương Phượng vốn muốn đứng dậy, nhưng vừa thấy người đến là tôi liền lập tức thay đổi chủ ý, tiếp tục rúc vào lòng anh ta, sợ hãi, dè dặt cẩn thận cầu xin che chở.

Tôi im lặng nhìn Dương Phượng, cô ta như vậy sợ là không có một người đàn ông nào nhẫn tâm đẩy ra. Cứ nghĩ đến trước đây sau khi Đỗ Phương giết tôi, có lẽ hai người kia ngày nào cũng ở bên nhau thế này, thậm chí những gì không nên làm cũng đã làm hết rồi, tôi chợt thấy buồn nôn.

Năm đó vì người đàn ông như vậy..... Đáng giá sao?

Ý chí chiến đấu của tôi bỗng bị dập tắt trong nháy mắt. Tôi xoa xoa mi tâm, vào thẳng chủ đề: “Đỗ Phương, chắc hẳn anh biết vì sao hôm nay tôi tới đây, nói đi, anh có cho hay không?”

Qua mỗi khắc, Tiêu Long Vũ càng đau đớn thêm một phần, càng nguy hiểm thêm một phần.

“Hắn đối với nàng như vậy, nàng vẫn muốn làm thế vì hắn sao?”

Tôi cười cười: “Huynh ấy đã nhập ma rồi. Dù có xuống địa ngục, tôi cũng đi cùng huynh ấy.”

Mặt Đỗ Phương trắng bệch, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: “A Tâm....”

Một tể tướng vốn đã có khí thế bức người, huống chi còn đang tức giận. Tôi vẫn thờ ơ, cứ lạnh lùng nhìn anh ta, trong mắt không hề có sợ hãi, cũng không nể tình xưa.

Đỗ Phương bỗng cười, trong giọng nói mang theo chút bi thương: “Chuyện đến nước này rồi, cho dù ta không cho, nàng cũng sẽ cưỡng ép thôi.”

Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, A Tâm ngốc nghếch ngoan ngoãn nghe lời đi đâu rồi? A Tâm vì sự phụ đi đâu rồi?

Chẳng lẽ người đã chết một lần, tất cả sẽ thay đổi? Nỗi tuyệt vọng sâu sắc

nhất, dù bất cứ lý do gì cũng không thể quên được. Dù tôi biết anh ta lúc đó là vì cứu tôi, nhưng tình yêu cũng không chịu đựng được nhiều hiểu lầm và giày vò như vậy, huống chi cũng chỉ là chút hảo cảm. Tóm lại tôi và Đỗ Phương có duyên nhưng không có phận. Chúng tôi không hợp, từ khi vừa bắt đầu đã không hợp.

Tôi bỗng thấy đáng thương cho anh ta, vì chuyện tới nước này một phần là do sự ngang bướng quật cường của anh ta.

Đỗ Phương bỗng tiến lên phía trước, rút một thanh đoản kiếm màu xanh nhạt luôn đeo bên hông ra, đưa tới, lạnh mặt nói: “Muốn máu của ta? Tự nàng làm đi!”

Tôi nhận lấy, dừng một chút, lấy một chén trà trên bàn, kê dưới cổ tay anh ta.

Tiếng cắt thịt như tiếng tơ rách.

Máu chảy như trút.

Đau, chắc chắn rất đau. Nhưng không bằng đau lòng.

Tôi không phải người vô tình. Nhưng gương mặt tôi lúc này lại vô cảm nhìn từng giọt máu rơi vào chén, càng ngày càng nhiều, tay vẫn cầm thanh kiếm xanh nhạt đầm đìa máu.

Trái tim tôi nguội lạnh như vậy.

Tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi không thể vì nhất thời mềm lòng mà không để ý đến an nguy của Tiêu Long Vũ. Có lẽ tình yêu đều ích kỷ, Tiêu Long Vũ là người tôi yêu, dù anh trở thành gì, anh vẫn là người duy nhất tôi yêu đời này kiếp này.

Tình cảm này sâu sắc hơn với Tra Chí Cực, với Đỗ Phương nhiều lắm.

Trong thoáng chốc, máu đã đầy một chén.

Tôi đặt kiếm lên bàn, bung chén máu vẫn còn hơi ấm cho Tử Thần đang đứng ở cửa. Bước chân vững vàng, không một giọt máu nào văng ra.

Ánh mắt Tử Thần phức tạp nhìn tôi, cầm máu đỡ Tiêu Long Vũ sang phòng bên cạnh giải độc.

Tôi rất muốn đi cùng, cuối cùng chỉ suy sụp thở dài, lúc này Tử Thần không thể bị quấy rầy. Tôi khó khăn lê bước đi ra nhà sau, lại nhìn thấy Đỗ Phương vẫn còn đứng tại chỗ.

Máu trên tay anh ta vẫn đang chảy, rơi dưới chân thành một vũng màu đỏ. Dương Phượng bên cạnh đã khóc như mưa, giúp anh ta băng bó, lại bị anh ta dùng nội lực đánh văng ra. Mao Mâu cũng muốn tiến lên, Đỗ Phương tức giận hét như sấm: “Cút!”

Giọng nói đằng đẵng sát khí.

Vì thế Mao Mâu cút rất nhanh nhẹn.

Mao Mâu vừa đi, trong phòng chỉ còn lại ba người tôi, Đỗ Phương và Dương Phượng nhìn nhau.

Tôi nhíu mày nhìn Đỗ Phương. Trên mặt anh ta đã bắt đầu trắng bệch, nhìn lại tôi. Mắt Dương Phượng đảo giữa hai chúng tôi, cuối cùng hét âm lên: “Đồ yêu nữ! Người muốn giết huynh ấy sao?! Người có biết huynh ấy làm bao nhiêu việc cho người không, sao bây giờ người lại tổn thương huynh ấy như vậy!!”

Tôi quay đầu yên lặng nhìn cô ta, còn chưa kịp mở miệng, Đỗ Phương đã tới sau lưng cô ta, cánh tay không bị thương kia nhanh chóng giơ lên, bổ một nhát vào gáy cô ta. Dương Phượng hôn mê bất tỉnh.

Tôi nhìn Đỗ Phương thô lỗ kéo Dương Phượng lên sạp, rồi nhìn máu tươi trên đất, cuối cùng thở dài: “Làm cho ai xem chứ?”

Đỗ Phương cứng đờ, chậm rãi xoay người nhìn tôi, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Tôi trầm mặc, đứng im như cọc gỗ, không đi lên bằng bó cho anh ta. Tôi biết thời điểm này không thể mềm lòng, một khi yếu thế với anh ta, sẽ càng lảng nhảng hơn. Đã quyết định mãi mãi ở bên Tiêu Long Vũ, tôi sẽ không để có khúc mắc với anh ta. Nhưng..... Tôi lại không thể vứt anh ta ở lại đây một mình.

Tiếng máu rơi rất nhẹ, nhưng trong sự im lặng thì vẫn cực kỳ rõ ràng.

Sắc mặt Đỗ Phương càng tái hơn, từng bước một tới gần tôi, giọng nói như rít ra từ kẽ răng: “Được, được lắm.”

Nói xong, anh ta lấy kiếm cứa lên cánh tay một nhát, máu bỗng tuôn như suối. Vết cắt này còn sâu hơn vừa rồi.

Tôi kinh hãi, anh ta không muốn sống nữa sao!

Trên mặt Đỗ Phương mang theo vẻ tàn nhẫn: “Ta muốn xem xem, máu này chảy hết, Tiêu Long Vũ sẽ biến thành cái gì.”

Tôi sửng sốt, lập tức cảm thấy vô cùng bi thương.

Hóa ra anh ta nghĩ như vậy. Hóa ra..... Chỉ vì muốn uy hiếp tôi.

Đỗ Phương, Đỗ Phương.

Đúng vậy, anh ta vẫn là Đỗ Phương lúc nào cũng nắm được điểm yếu của tôi.

Bây giờ tôi cũng không hiểu nổi nữa rồi. Người ôm tôi xin tôi đừng đi, với người đàn ông tàn nhẫn này, rốt cuộc đâu mới thật sự là anh ta.

Anh ta vừa dứt lời, tôi đã quyết định xong, cởi dây buộc tóc xuống, dùng sức buộc chặt chỗ cách miệng vết thương ba tấc. Sau đấy lấy băng vải cùng thuốc cầm máu luôn mang theo bên mình ra, rồi bảo Mao Mâu lấy một chậu nước ấm về.

Sau đấy tôi đi đến trước mặt Đỗ Phương, cúi đầu, nhú mày, rửa vết thương, cẩn thận bôi thuốc cho anh ta.

Tôi ngồi xồm dưới đất, cảm thấy hơi thở của Đỗ Phương trên đầu tôi, lúc mới đầu thì dồn dập, về sau dần dần đều đều chậm rãi.

Tôi bỗng cảm thấy cánh tay không bị thương của anh ta đặt lên eo tôi, giống như rất lâu trước kia, muốn ôm tôi vào lòng. Tôi giật mình, theo phản xạ tránh như tránh rắn rết. Vì bất ngờ, lại lùi mạnh, nên tôi kéo theo băng gạc, làm cho máu ở vết thương của anh ta chảy máu lại.

Dường như Đỗ Phương không cảm thấy đau, cúi đầu ngẩng ra nhìn vòng tay rỗng tuếch.

Tôi gằn từng chữ nói: “Đỗ Phương, xin anh tự trọng!”

Đỗ Phương đột nhiên nở nụ cười: “Tự trọng? Vì sao ta phải có tự trọng?”

“Tôi là vợ Tiêu Long Vũ.”

Đánh rần giập đầu, không thể không nói, tôi học được chút nghề chân truyền của Tử Thần rồi.

Gương mặt Đỗ Phương đỏ tía tai, lại bất ngờ thô bạo: “Vợ? Nàng muốn thủ thân như ngọc vì hắn?” Vừa nói vừa giật hết nửa đồng băng vải đang buộc trên tay, khiến miệng vết thương nặng thêm, máu lập tức thấm đỏ vải trắng.

Tôi sợ hãi. Hiện giờ máu của Đỗ Phương chính là sinh mạng của Tiêu Long Vũ, tôi nhanh chóng xông lên trước, đè chặt tay Đỗ Phương lại, không để anh ta tự mình hại mình. Chỉ thoáng chốc, ngực tôi thấm đầy máu đỏ.

Tôi và Đỗ Phương xô xô đẩy đẩy. Xa xa nhìn vào không biết có bao nhiêu mập mờ.

Nhưng sự thật là hai chúng tôi đang đánh nhau người chết ta sống, không hề có chút tâm tư này.

Mấy hôm nay ngày nào tôi cũng kinh hồn bạt vía, tổn rất nhiều tinh thần trong Nhiếp Hồn trận. Ba ngày nay gần như chưa uống một giọt nước nào, thân thể dần không chịu nổi, trước mắt biến thành màu đen, cảm thấy đất trời quay cuồng.

Đỗ Phương cũng mất máu quá nhiều, thân thể mềm nhũn, đổ lên người tôi. Tôi phản xạ có điều kiện đỡ anh ta, lại bị đẩy lùi về sau, cho đến khi lưng đặt lên bàn mới đứng vững.

Thấy sắc mặt anh ta tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, tôi lấy hết sức mình nửa kéo nửa lôi anh ta lên giường, đặt bên cạnh Dương Phượng. Sau đấy chạy tới phòng bên gọi Tử Thần.

Tử Thần đã đổ máu vào thuốc cho Tiêu Long Vũ uống. Tới lúc nhìn thấy Đỗ Phương liền gào lên: “Ôi mẹ ơi, cô đang làm gì đấy? Nhiều máu như vậy! Nghiệp chướng! Cô không có ngày nào không gây chuyện được à?! Nhỡ hấn chết Tiêu Long Vũ cũng chết theo đấy!!”

Anh ta cần nhần một lúc lâu, viết đơn thuốc, rồi đi cùng Mao Mâu đến kho thuốc của Cục Nguyệt Cung lấy thuốc.

Tôi đứng một bên, nhìn Đỗ Phương và Dương Phượng đang hôn mê, nhíu mày. Sau cùng chỉ biết thở dài một tiếng.

Trước mắt quan trọng nhất là bổ máu. Mỗi ngày một chén máu làm thuốc dẫn, thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Huống chi hôm nay còn chảy uổng phí bao nhiêu.

Ngay khi tôi định đến phòng bếp làm ít canh gà mộc nhĩ gừng táo đỏ hoa sinh đương quy cho Đỗ Phương, bên cạnh bỗng vang lên một tiếng nổ.

-----oOo-----

Chương 69: Tiêu Long Vũ chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo
Betor: mèmỡ

Tôi cuống quýt lao ra khỏi phòng, nhưng chỉ nhìn thấy hai cái bóng chợt lóe lên trong sân. Phòng Mao Mâu chỉ còn lại mỗi cánh cửa nát bươm nằm trên mặt đất, đâu còn bóng dáng Tiêu Long Vũ.

Tôi không quan tâm đến tiếng kêu của Mao Mâu, trực tiếp đuổi theo. Vì chạy nhanh quá nên tôi bị vấp ngã, gần như là lăn từ trong sân ra, cắm đầu vào đồng tuyết, lăn mấy vòng.

Ngọn núi bắt đầu nổi cuồng phong, như tiếng gào khóc thảm thiết. Gió thổi rất to rất lạnh, thổi đến mức tôi chảy cả nước mắt, cũng vô tình thổi tan đi tiếng gào thét.

“Tiêu Long Vũ! Tiêu Long Vũ!” Tôi gọi muốn rách cả cổ, nhưng vẫn không có ai trả lời. Tiêu Long Vũ vừa mới chữa thương xong, đang là lúc yếu nhất. Tôi vốn tưởng trong Cực Nguyệt Cung chỉ có ba người Mao Mâu, Đồ Phương, Dương Phương, nhưng không ngờ có kẻ sẽ nhân cơ hội này làm hại anh.

Tôi sơ suất quá.

Đỡ cái trán đang rất đau, tôi lao đảo chạy trong tuyết. Bầu trời tối đen, mặt trời còn chưa ló rạng.

Tôi bị cuồng phong thổi suýt nữa ngã tiếp, ôm chặt lấy một gốc cây khô, trong tiếng gió nghe thấy tiếng khóc rung trời, khí lạnh quấn quanh người khiến tôi không ngừng run rẩy.

Theo bản năng ngẩng đầu lên lại thấy trong cơn cuồng phong bao bọc một vùng mây đen khổng lồ như con Cự Mãng xoay tròn bay về phía nam. Phía nam là hướng chúng tôi vừa gặp đám con rối kia. Từng cơn lốc như muốn xé tan bầu trời, hội tụ hết ở phía nam, dần dần hình thành một cây trụ trời đen kịt.

Tôi bỗng có một dự cảm đáng sợ, dường như tình huống xấu nhất đã xảy ra

rồi. Tay tôi vô thức sờ vào bên hông, nhưng không chạm được gì.

Không thấy kiếm Thiết Vân.

Kiếm Thiết Vân – thứ cuối cùng có thể bảo vệ tôi theo lời Lục Ly đã không thấy nữa.

Bị lấy đi lúc nào? Thiết Vân là kiếm của tôi, cho dù Lục Ly dùng lâu rồi nhưng trên thân kiếm vẫn vương khí của tôi. Trong đầu chợt nhớ lại lúc ở trong Nhiếp Hồn Trận với Tiêu Long Vũ..... Chẳng lẽ là có người nhận lúc tôi bị kẹt trong Nhiếp Hồn Trận lấy Thiết Vân đi?

Tôi bỗng cảm thấy tất cả đều quá trùng hợp, quá thuận lợi. Vì sao Triệu Nguyệt dễ dàng tha chúng tôi như vậy? Vì sao chúng tôi lại gặp người đàn ông kỳ lạ và đám rối dưới cầu Tố Vân? Vì sao lúc chúng tôi nguy hiểm nhất Tử Thần lại xuất hiện, hơn nữa còn đúng lúc phá hủy trận pháp? Thậm chí..... Vì sao cung chủ Cực Nguyệt Cung đúng lúc này không ở trong cung, mà Đỗ Phương lại cho tôi lấy máu dễ dàng đến thế?

Vì sao Tiêu Long Vũ lại nói đám rối này với cung chủ Cực Nguyệt Cung dụ anh nhập ma? Rốt cuộc là vì kế hoạch gì?

Tất cả manh mối dần dần tạo thành một liên kết trong đầu tôi. Tôi bỗng nhớ tới giọng nói nghe thấy được khi rơi xuống dốc núi năm đó, giọng nói gọi tôi là “Linh hồn dị giới”.

Người đó không phải Dương Phương, không phải Đỗ Phương, không phải Lâm Thiên Nam, thậm chí không phải là bất kỳ ai trong Phá Quân Tứ.

Chẳng lẽ là anh ta?

Tôi bỗng thấy người run rẩy hai chân như nhũn ra, chạy như điên trong trời tuyết, trong lòng chỉ không ngừng nhớ tới tên một người.

Nhưng rõ ràng anh ta vẫn đang ở Giang Nam, ở cạnh Lâm Thiên Nam, anh ta tốt với tôi như vậy, điều đó không thể nào.....

Tôi ngã nhào xuống đất, một ánh mắt lạnh như băng nhìn sang tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn hai cái bóng quen thuộc chợt lóe lên cách đó không xa, thoáng qua trong chốc lát. Tôi theo bản năng giơ tay ra bắt lấy, nhưng không bắt được. Xung quanh ngoài cành khô lá héo xiêu vẹo thì không còn gì khác. Hai người họ đã nhanh chóng biến mất ở phương xa, chạy về phía cây trụ đen.

Đúng vậy, đó là hai người, một người là Tiêu Long Vũ, người kia là.....

Tôi chết cứng tại chỗ, mặc cho tuyết lạnh như băng thấm ướt quần áo.

Đúng là anh ta.

Ngay sau đó, một đôi tay mềm mại đỡ tôi dậy. Tôi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt nặng nề của Ngụy Ba Như. Thời điểm chột vạt nhất của tôi lại gặp cô ấy. Vẻ mặt cô ấy bình tĩnh ánh mắt lại rất phức tạp. Tôi biết cô ấy một tháng trước từng cùng Tiêu Long Vũ đánh đến đây, cũng bị trọng thương, Tiêu Long Vũ bỏ chạy đến hải đảo tu dưỡng, còn cô ấy vẫn ở lại Tuyết Sơn tìm kiếm cơ hội.

“Nên kết thúc rồi.” Cô ấy khẽ nói.

Tôi không hiểu. Kết thúc cái gì?

“Cung chủ Cực Nguyệt Cung muốn hồn phách của cô. Chỉ có lấy được hồn phách của cô mới có thể thao túng được những con rối đó.”

Tôi như ngừng thở: “Cô nói..... Hồn phách của tôi? Chẳng lẽ họ muốn dùng hồn phách để trường sinh bất tử sao?”

“Trường sinh bất tử?” Ngụy Ba Như cười cười, nhưng gương mặt đầm vẻ thê lương, “Hắn muốn dùng Nhiếp Hồn Trận tạo ra những quân rối của hắn!”

Tôi cảm thấy đầu ong ong, không nghe rõ Ngụy Ba Như nói gì nữa.

“Trận pháp ngoài Cực Nguyệt Cung vốn không phải là Nhiếp Hồn Trận

thật. Nhiếp Hồn thật sự cần có hồn phách làm mất trận, nếu không sẽ hủy thiên diệt địa..... Mà chỉ có hồn phách của cô mới có thể khiến Nhiếp Hồn Trận có tác dụng hút hồn. Những con rối hắc tạo ra bây giờ mới chỉ biết tấn công thôi, tới khi Nhiếp Hồn Trận hoàn thành, những con rối đó mới có thể thực sự trở thành binh khí hình người cho người đàn ông kia.”

Binh khí hình người. Cực Nguyệt Cung. Còn cả “người đàn ông kia” mà cô ấy nói.....

Tôi bỗng nhớ tới rất nhiều năm trước, anh ta từng nói với Dương Lan Tâm rằng: Ta muốn làm người trí dũng kiệt xuất, thống nhất giang hồ.

Chẳng qua năm đó tôi tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên ngốc nghếch đó, người đàn ông dịu dàng với tôi khi tôi mới tới Kế Môn lại lòng muông dạ thú như vậy.

Tôi cũng không ngờ anh ta sẽ lừa tôi.

“Ta không biết cô từ đâu tới. Nhưng.....” Ngụy Ba Như bình tĩnh nhìn tôi, “Nhưng lời tiên đoán hồn phách bắt diệt mười mấy năm trước của Lâm Thiên Nam về cô thực sự bắt đầu rồi. Nhiếp Hồn Trận là trận pháp nguy hiểm nhất cũng khó tạo thành nhất của Cực Nguyệt Cung. Mấy đời cung chủ đều luôn luôn tìm kiếm vật có thể làm mất trận của Nhiếp Hồn Trận, mà cô chính là hồn phách thích hợp nhất. Với hồn phách của cô, thêm vật cực sát là Thiết Vân kiếm, là có thể tạo nên Nhiếp Hồn Trận thật sự.

“Trước giờ người đuổi giết cô, không phải Lâm Thiên Nam, mà là người tên đó phải đi. Đỗ Phương cũng góp phần. Trước kia hắc vì bảo vệ cô mà phải bắn chết cô, sau đó gia nhập vào Cực Nguyệt Cung, dùng máu của mình vẽ Nhiếp Hồn Trận; lại vì muốn loại bỏ Tiêu Long Vũ mà bắt Tiêu Long Vũ ăn Ly Công Tán, ép hắc nhập ma. Giờ Tiêu Long Vũ đã uống máu của Đỗ Phương, cũng có thể đi vào trận pháp, dùng chính hồn phách của hắc.....”

Lòng tôi rối bời, cảm thấy như mình sập vào một cái bẫy đã giăng sẵn, chỉ có thể để người ta mặc sức chém giết. Nhớ lại câu trước đây Dương Phương từng nói, lại có cảm giác như đã qua mấy đời. Cô ta nói tôi là kẻ gây tai họa

tới từ dị giới, nói Đỗ Phương vì bảo vệ tôi mà hy sinh rất nhiều.

Nhưng giờ phút này tôi lo lắng cho Tiêu Long Vũ hơn, anh đâu rồi? Rốt cuộc anh và người đàn ông kia muốn làm gì?

Trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, máu trong người đều xông lên đầu, cuối cùng mặc kệ Ngụy Ba Như, đẩy tay cô ấy ra, chạy về hướng Tiêu Long Vũ biến mất. Quần áo bị vướng vào cành cây, giật ra một lỗ thủng to, tôi cũng mặc kệ.

Ngẩng đầu chỉ thấy càng lúc càng có vô số đám mây đen như rồng trôi về phía đỉnh núi, như muốn nuốt lấy cả bầu trời.

Tất cả đều rối loạn.

Dị tượng như vậy chỉ có một lý do: Nhiếp Hồn Trận đã bị mở ra rồi. Nếu không có vật làm mất trận, sức mạnh sinh ra sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh đó trăm dặm.

Tôi vận công bay lên giữa sườn núi, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy hai người đàn ông đứng trên vách núi trên đỉnh núi cao.

Tiêu Long Vũ.

Còn có, Tra Chí Cực.

Tôn chủ Cực Nguyệt Cung, Tra Chí Cực.

Tôi bỗng muốn cười. Nhiều năm như vậy, người tôi tin tưởng, người tôi luôn cảm có lỗi kia, hóa ra lại là người khởi xướng tất cả.

Tra Chí Cực đưa lưng về phía tôi, tay áo dài màu đen bị gió thổi phất phật, đứng im không nhúc nhích như cọc gỗ. Nghe thấy tôi gọi ở dưới, anh ta hơi giật mình, nhưng không quay đầu lại.

“Tiêu Long Vũ! Tra Chí Cực! Rốt cuộc hai người.....” Tôi nhảy lên vách núi, vội vàng muốn hỏi. Ngay sau đó lại bị một đôi tay lạnh như băng nhẹ

nhàng che hai mắt.

“Đừng hỏi. Đừng hỏi gì cả. Ta không muốn nói.....” Tiêu Long Vũ ngắt lời tôi, kéo tôi vào lòng, trán tôi tựa vào ngực anh. Giọng anh trầm thấp mà yếu ớt: “Sao lại đuổi theo?”

Tôi sống chết nắm lấy cổ tay lạnh như băng của anh, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân: “Tiêu Long Vũ, rốt cuộc huynh đang làm cái quái gì thế?! Bỏ tay ra!”

“Đừng nhìn. Nàng nhìn thấy dáng vẻ lúc này của ta sẽ sợ đấy.”

Đôi bàn tay kia bỏ ra. Sắc trời trên đỉnh núi u ám như bị quét qua một lớp mực, tất cả cảnh khô bùn đất trong núi bị cuốn vào trong gió. Dáng vẻ lúc này của Tiêu Long Vũ đã hoàn toàn là người nhập ma, mạch máu hiện rõ trên làn da, dữ tợn đáng sợ. Máu tươi chảy như sắp thành con sông nhỏ dưới người anh, dường như khắp người anh không tìm được nổi một vùng da lành lặn.

Phía xa là dãy núi trùng trùng điệp điệp chìm trong gió tuyết, áo bào đỏ của anh bay phấp phật theo gió, cách đó vài bước chân là vực sâu vạn trượng, anh như thể sẽ bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Tôi lẳng lặng nhìn đôi mắt đỏ như máu, gương mặt dữ tợn của anh, máu đang sôi trào trong cơ thể dần chậm lại, rồi đông thành băng.

Anh ta đang đứng ở trung tâm Nhiếp Hồn Trận Đồ Phương dùng máu vẽ, trận pháp phát ra ánh sáng nhạt, càng lúc càng sáng.

Tôi không hề động đậy, không hoảng sợ, không khóc lóc, cũng không tỏ ra sợ hãi tuyệt vọng. Cứ yên lặng như vậy nhìn anh, cố gắng tìm lại khuôn mặt vốn có của anh trong hình dạng ma quỷ này.

Dường như anh hơi mỉm cười, dịu dàng nói: “Xem ra lần này thật sự không thể tiếp tục ở bên nàng, phải để nàng lẻ loi trên đời này rồi. Ta chỉ lo, không có ai chăm sóc cho nàng.”

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy tôi đã hiểu ra tất cả rồi.

Tôi khẽ hỏi: “Vì sao..... Lại như vậy?”

Bởi vì.....

Bởi vì, anh sắp chết.

Chết thay tôi.

Nhập ma gì chứ, đoạt được thiên hạ gì chứ, dã tâm gì chứ. Từ đầu đến cuối, anh chỉ muốn chết thay tôi.

Anh muốn thay tôi làm mất trận này.

Một khi trận pháp hoàn thành, anh sẽ biến mất, thật sự hồn bay phách tán, không được luân hồi, từ đây thế gian không còn dấu vết của anh nữa.

Tôi nhớ trước đó không lâu, khi nhìn thấy sự tàn bạo của anh tôi từng nói với anh tôi muốn đi. Giọng anh dừng dừng, lại làm trái tim tôi đau đớn.

Anh hỏi: “Nàng thật sự cam lòng để ta lại một mình ư?”

Tôi nghiêng rằng, xoay người nói: “Đương nhiên không nữa. Nhưng nếu huynh cố chấp giữ thái độ này thì muội nhất định sẽ đi đấy. Chờ lần này giải được hết độc cho huynh đã.”

Anh chăm chú nhìn tôi thật lâu, bỗng nói: “Nhiều năm trước, khi võ công của ta còn kém, lúc nào ta cũng phải nhẫn nhịn. Chỉ cần nàng bình an sống trên đời này, bất kể ta nhận bao nhiêu đau khổ ta cũng sẵn lòng. Chỉ vì trong lòng ta, mạng sống của nàng còn quan trọng hơn cả đất trời. Sau này nàng bị Tôn Tường Minh đưa đến Cúc Trạch Cung, rồi bị Cực Nguyệt Cung đuổi giết, rõ ràng đã không chống chịu được nữa mà vẫn kiên cường đứng trên vách núi đen chém giết, cuối cùng nhìn ta rồi nhẹ nhàng rơi xuống vực.....Khi đó ta mới chợt hiểu ra, chỉ muốn nàng được sống bình an. Ta không muốn nhịn nữa. Tình yêu của ta, dã tâm của ta, tất cả của ta.”

“Dương Quách, thật ra nàng là người bạc tình, nếu ta chết rồi..... Nàng sẽ quên ta nhanh thôi.”

Nếu anh chết rồi, tôi sẽ quên anh rất nhanh.

Trong giây phút đó, tôi nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện. Không biết có phải người đời đều như thế không, đau khổ chưa xót đều cố quên thật nhanh, để cuối cùng trong ký ức chỉ còn sót lại vài đoạn ngắn mờ nhạt.

Tôi nhớ mình lúc trước vì lo lắng cho anh mà mấy đêm không ngủ vội vàng tới Liên Giáo. Nhớ anh vì bảo vệ tôi mà bị đâm con rôi cào máu thịt be bét, nhớ nụ hôn dịu dàng lưu luyến của anh trên hải đảo.....

Làm sao có thể quên được? Càng muốn quên, lại càng nhớ đến khắc vào xương máu, dù thế nào cũng không quên được. Thỉnh thoảng giữa đêm nằm mơ, tôi sẽ mơ thấy thiếu niên mặc áo đỏ, tay cầm cành liễu đập nhẹ lên đầu tôi, giọng nói ảm áp: nha đầu ngốc.

Tôi tỉnh lại từ hồi ức, không có giọt nước mắt cũng không đau đớn, tôi chỉ còn lại sự mờ mịt. Bỗng hoàn toàn hiểu ra.

Bát máu đó, bát máu của Đỗ Phương là thuốc giải duy nhất của Ly Công Tán, cũng là thuốc dẫn cuối cùng trên con đường hủy diệt anh.

Tất cả đều là sắp xếp của Tra Chí Cực, anh ta muốn dùng hồn phách làm mất trận của Nhiếp Hồn Trận. Mà điều Đỗ Phương làm, cũng là vì tôi, để Tiêu Long Vũ chết thay tôi.

Năm đó Tiêu Long Vũ trúng Ly Công Tán của Đỗ Phương, sau này lại bị thuốc của Dương Phượng làm phát tán độc tính, vì cứu mạng mà bất đắc dĩ phải nhập ma. Máu của anh có thể làm thuốc giải cho con rôi, lại đẩy anh vào tình cảnh người gặp người giết, giang hồ sẽ không chịu tha cho anh. Vì báo thù, anh chỉ có thể đến Cực Nguyệt Cung tìm Đỗ Phương, mà một khi dùng máu Đỗ Phương, anh sẽ phải bước vào trận pháp, phải trở thành mất trận của Nhiếp Hồn Trận.

Như vậy, tôi mới có thể sống sót.

Đây là một kẻ sách hoàn hảo, khiến lòng người rét lạnh. Mà người đàn ông Tiêu Long Vũ ngốc nghếch này, nhập ma, dùng máu Đỗ Phương, không phải vì giải độc, không phải vì báo thù, chỉ vì anh muốn chết thay tôi.

Tôi chỉ cảm thấy đau lòng không thở nổi. Giọng nói của Tiêu Long Vũ vang trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng vô cùng: “Dương Quách, thật ra ta luôn hi vọng trong lòng nàng, ta vĩnh viễn hoàn hảo, không phải ác quỷ, không phải tên cuồng sát, chỉ là một người đàn ông tên Tiêu Long Vũ yêu nàng tận đáy lòng. Nhưng tâm nguyện này đành phải dừng lại ở đây thôi.”

Anh cười cười, xoa đầu tôi: “Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa. Cười một cái đi, sắp quên ta ngay rồi, còn không nhanh cười một cái cho ta xem?”

Muội sẽ không quên đâu!

Tôi muốn phản bác, lại bị anh ôm chặt vào lòng. Tiêu Long Vũ ôm vai tôi, thấp giọng nói rất nhiều, đôi môi mềm mại hôn lên trán tôi, thật lâu không chia lìa.

Trong mơ màng tôi nghe thấy anh nói: “Dương Quách, chỉ có thể cùng nàng đi đến đây thôi, nàng đừng khóc.... Chẳng qua, dù nàng khóc thật, ta có thể làm gì được bây giờ.....”

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn cơ thể anh dần trở nên mờ nhạt hư vô, từ chân bắt đầu dần tan thành tro tàn.

“Chạy mau!”

Anh vận chút nội lực còn sót lại, đẩy mạnh tôi ra, đẩy khỏi Nhiếp Hồn Trận. Đôi mắt anh như hai ngôi sao trên cánh đồng hoang, làm trái tim tôi đau nhói.

“Đừng khóc, Dương Quách.” Anh nói, “Đừng khóc.”

Không thể giữ lại được, thật sự không có cách nào giữ lại được.

Hóa ra..... Hóa ra cuối cùng người chết không phải tôi. Những cái ôm và triền miên trong đêm, nước mắt nóng bỏng với lời nỉ non, cho tới giờ đều là lời từ biệt của anh.

Trời mưa to tầm tã, tôi ngã quỵ run rẩy trong màn mưa, cảm giác như mình về Kế Môn. Trong tiểu viện chỉ có tôi và anh, anh mặc một chiếc áo hoa, lạnh lùng nhìn tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp anh, cũng là lần đầu tiên ta gặp lại tôi sau bảy năm. Hôm đó ánh mặt trời vừa đẹp, tất cả giống như vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Nhưng vận mệnh đảo điên. Anh sắp biến mất, hóa thành cát bụi, chỉ cần nước mưa chảy qua là trôi đi hết. Cơ thể anh như không còn sức nặng, bay giữa không trung, chỉ còn vạt áo trống rỗng, bay phàn phật trong mưa gió.

Vì sao anh muốn chết thay tôi? Vì sao lại khiến tôi hiểu lầm anh?

“Tiêu Long Vũ..... Mọii yêu huynh, yêu huynh từ rất lâu rồi, chưa từng hối hận.”

Nói với anh, nói với anh, nói với anh! Tôi sẽ không quên anh! Ở thời khắc cuối cùng này, phải nói cho anh biết!

Tôi nhìn bóng người còn chút lưu lại, giơ hai tay che mặt. Hình như anh đáp lại câu gì đó, nhưng rất khẽ, bị tiếng gió tiếng mưa át đi, tôi không nghe rõ.

Cuối cùng, bóng người mơ hồ đã hóa thành khói nhẹ phiêu tán, như chưa từng tồn tại trên thế gian này. Trong trận vang lên một tiếng “Keng”, là kiếm Thiết Vân anh cầm trên tay rơi trên mặt đất.

Tôi bỗng không còn chút sức lực nào, hai tay rũ xuống, ôm lấy đầu gối cuộn mình lại, trơ mắt nhìn thế giới của bản thân tan thành mảnh nhỏ, vỡ vụn.

Bầu trời vẫn u ám, ánh sáng của Nhiếp Hồn Trận càng ngày càng sáng, dường như mây đen trên đỉnh đầu vĩnh viễn sẽ không tan.

Hôm nay xung quanh trông rỗng, người tôi yêu đã không còn ở trên đời này nữa.

Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên đi đâu? Tôi nên sinh con dưỡng cái với ai? Bạc tóc cùng ai?

Ha ha, người đàn ông ngốc nghếch này, chỉ biết ngược đãi tôi.....

Sao huynh nỡ để muội lại một mình được..... Người đàn ông nhẫn tâm này.....

Muội thật sự yêu huynh, yêu đến phát điên, mà lúc này, dù muội có làm thế nào, huynh cũng sẽ không biết nữa rồi.....

Vì sao lại chết..... Vì sao lại tàn nhẫn với muội như vậy?! Vì sao?!

Đột nhiên, Nhiếp Hồn Trận phát ra tiếng nổ. Tôi bỗng hoàn hồn, lại phát hiện ra trận pháp dần dần tới lại.

Trận pháp vẫn chưa hoàn thành.

Hồn phách của một người nhập ma vẫn không đủ làm mất trận?

Có phải Tiêu Long Vũ đã sớm biết như vậy? Anh biết Nhiếp Hồn Trận sẽ không hoàn thành? Nếu trận pháp này thật sự thành công..... Tôi không dám nghĩ đến hậu quả sẽ thế nào. Cho nên, anh hy sinh bản thân..... Là vì hủy diệt trận pháp này?

“Dương Quách.”

Phía sau có người gọi tên tôi.

Tôi giật mình, nhưng cứng ngắc không thể quay đầu lại.

Tiếng bước chân của Tra Chí Cực vang lên từ sau lưng. Sau đó một bàn tay đặt trên vai tôi.

Tôi nên phần nộ, tôi nên muốn giết anh ta. Tất cả đều là anh ta thao túng. Từ khi ở Kế Môn cố gắng tiếp cận tôi, về sau ở Cúc Trạch Cung đưa sát thủ đến đuổi giết tôi, còn cả Quý Lăng bị bong..... Chẳng trách, chẳng trách nhiều lần khi tôi bị đuổi giết, tất cả mọi người đều chạy đến, chỉ riêng anh chưa bao giờ xuất hiện.....

Mà tôi chỉ cảm thấy nơi sâu nhất trong lòng ngực đau đớn, gần như muốn ngắt đi. Bị người mình đã từng toàn tâm toàn ý tin tưởng phản bội, đau hơn hết thảy.

Giọng của Tra Chí Cực rất nhẹ, mang theo ý cười: “Muội có thể đi rồi.”

Tôi mờ mịt quay đầu lại, lại nhìn thấy đôi mắt anh ta thâm như vực thẳm, sâu trong đồng tử là sự khát máu điên cuồng.

Bắt đầu từ khi nào? Bắt đầu từ khi nào thiếu chủ ngốc nghếch biến thành thế này? Anh hùng? Thống nhất giang hồ?

Vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

“Đi đâu?” Tôi lẩm bẩm nói.

Tra Chí Cực nở nụ cười, tay lạnh như băng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi.

“Đi chết.”

Ngay sau đó, tôi liền cảm thấy người bay lên, bỗng bay về Nhiếp Hồn Trận phía trước.

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Tiêu Long Vũ ở giây phút cuối cùng bảo tôi chạy mau. Bởi vì anh biết Tra Chí Cực tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tôi.

Nhưng tôi có thể chạy đi đâu. Cho dù tôi không muốn trận pháp này hoàn thành, nhưng sao tôi thắng được Tra Chí Cực?

Thật ra tôi cũng không muốn chạy, chuyện tôi muốn làm nhất bây giờ là chặn Tiêu Long Vũ trên đường Hoàng Tuyền, nói hết những điều tôi chưa kịp nói với anh.

Không..... Vô dụng thôi. Anh đã hồn bay phách tán rồi. Người nhập ma, không luân hồi, dù chết đến âm phủ cũng không tìm thấy anh.

Vì tôi bay vào nên Nhiếp Hồn Trận lại phát ra ánh sáng lóa mắt. Tôi cảm thấy xương cốt trong người đau nhức. Đây có phải do hồn phách bị lấy ra không? Tiêu Long Vũ vừa rồi cũng đau như vậy phải không?

Tôi nở nụ cười, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Muội không đau lòng, người đàn ông ngu xuẩn này, muội không khóc vì huynh đâu, chỉ vì muội đau quá thôi.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy phía sau truyền đến một lực mạnh, đẩy tôi về phía trước. Cơ thể của tôi đang bay lên không, nặng nề rơi xuống đất. Phía sau vang lên tiếng hét của Tra Chí Cực:

“Đỗ Phương! Người dám phản bội ta!”

Tôi cảm thấy gân mạch toàn thân đau nhức, ngay cả giờ cánh tay lên cũng không nổi. Khó khăn ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một góc áo màu trắng.

Đỗ Phương một tay cầm Thiết Vân, một tay dùng sức ôm eo tôi, để tôi dựa lên người anh ta. Anh ta rũ lông mi, tôi không nhìn rõ ánh mắt anh ta. Tra Chí Cực bị anh ta đánh lên một chương, đang ở cách đó không xa.

Có tiếng bước chân vội vã vang lên bên cạnh anh ta. Giọng của Dương Phương có nức nở: “Hiện giờ Tiêu Long Vũ đã chết, huynh muốn cứu Dương Hoàng để song túc song tề với cô ta sao?”

Đến lúc nào rồi cô gái này vẫn còn không quên tình yêu nam nữ vớ vẩn.....

Đỗ Phương dừng một lát, thấp giọng nói: “Tuy Nhiếp Hồn Trận là do ta vẽ, nhưng sắt đúc nên Thiết Vân là đồng sinh với hồn phách Dương Hoàng, ta cũng không phải là người nhập ma, dù muốn cũng không thể lấy hồn phách làm mất trận thay nàng. Nhưng dã tâm của Tra Chí Cực nên dừng lại ở đây rồi, không thể để hấn ta tiếp tục nữa. Ta muốn đưa Thiết Vân và Dương Hoàng đi, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.”

“Đưa đi?” Giọng Dương Phượng run run, “Huynh vẫn yêu cô ta, vẫn muốn ở bên cô ta?”

Nhưng bỗng chốc trong mắt cô ta lại phát ra tia sáng, như tàn lửa cháy lại, dấy lên hi vọng lần cuối cùng.

“Phương ca ca..... Vậy..... Vậy huynh đưa ta đi cùng được không? Ta nhất định không làm loạn, ta.....”

Đỗ Phương không hề động đậy, thậm chí không có chút vẻ do dự nào. Rất lâu trước kia đã như vậy rồi, anh ta chưa bao giờ thật sự đặt cô ta vào mắt. Dù cô ta có làm thế nào cũng không lay động được anh ta.

Đỗ Phương hờ hững xoay người, không nhìn cô ta nữa. “Ta sẽ không đưa muội đi. Đừng quấy rầy ta nữa.”

Dương Phượng dần trắng bệch, cuối cùng biến thành tái nhợt xanh trắng như ngọc. Sau đấy nhào vào lòng anh ta, ôm lấy eo anh ta.

“Phương ca ca.....” Giọng cô ta nghẹn ngào.

Đỗ Phương không nói, đến cả một cái liếc mắt cũng không bỏ thí.

Cánh tay của cô ta càng siết chặt, trong nháy mắt bỗng buông lỏng ra, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước. Đỗ Phương giật mình, thấy trong tay cô ta là Thiết Vân.

“Dương Phượng!?”

Anh ta theo bản năng giơ tay bắt lấy, nhưng chỉ bắt được một góc áo. Trong tay Dương Phượng chợt lóe lên ánh sáng lạnh, lấy kiếm Thiết Vân cắt góc tay áo của mình, thả người nhảy vào Nhiếp Hồn Trận.

Trong tiếng gió gào thét, Đỗ Phương hét to: “Dương Phượng! Muội đừng làm bậy!”

Nhận thấy ảnh hưởng của Thiết Vân kiếm Nhiếp Hồn Trận mở ra lần nữa, bầu trời bắt đầu nổi sấm sét, mưa xối xả như trút nước.

“Dương Phượng!” Giọng nói tức giận của Đỗ Phương vang lên, trong chớp nhoáng cơ thể đã bay đến bên cạnh cô ta, nhưng cô ta đã đi vào Nhiếp Hồn Trận, trận pháp đã khởi động, anh ta bị đẩy lùi lại mấy bước.

Dương Phượng vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn anh ta cười lạnh, một lát sau mới thấp giọng nói: “Huynh không ngờ đúng không..... Trên đời này, chỉ còn ta và Dương Hoàng là có quan hệ huyết thống, hôn phách của cô ta và Thiết Vân có thể cùng làm mất trận, đương nhiên ta cũng có thể.....”

Đôi mắt Đỗ Phương vì khiếp sợ mà tròn to, thân thể anh ta run rẩy.

Mưa như trút nước xuống, chẳng mấy chốc đã khiến cả người Dương Phượng ướt đẫm, lọn tóc dài dính vào má, máu trên mặt và cổ cũng bị trôi sạch. Có lẽ là vì sắc mặt quá tái nhợt nên lần đầu tiên trên khuôn mặt cô ấy xuất hiện vẻ yếu ớt, giọng nói đứt quãng: “Đỗ Phương, huynh máu lạnh hơn ta tưởng tượng..... Năm đó huynh trúng độc, ta cứu mạng huynh, huynh lại có thể quên ta ngay lập tức..... Ha ha, sao ta có thể để huynh như ý được.....”

Đỗ Phương không nói gì, chỉ đặt tôi sang một bên, rồi rút thanh Nguyệt Bạch của mình ra, từng nhát kiếm ra sức chém tới trận pháp. Nhưng anh ta tấn công chỉ như phù du lay cây, không có chút tác dụng nào.

Dương Phượng cười, ngay sau đó nước mắt lại rơi xuống, lầm bầm nói: “Dương Hoàng..... Chuyện cô ta có thể làm..... Ta cũng có thể làm, vì sao chưa bao giờ huynh nhìn ta..... Tôi vô lý cả đời, lúc sống chưa làm được gì..... Ít nhất khi ta chết..... Muốn..... Huynh vĩnh viễn không quên được

ta..... Ta muốn cho các người vĩnh viễn không được sống yên ổn.....”

Tiếng “keng” vang lên, kiếm trong tay Đỗ Phương bị trận pháp bắn vang ra, bay đến ra xa.

“Dương Phượng! Đừng làm chuyện điên rồ nữa! Nhiếp Hồn Trận không thể hoàn thành! Muội sẽ hại chết rất nhiều người!” Đỗ Phương đứng bên cạnh trận pháp hét to với cô ta, nhưng gió quá lớn, mưa cũng quá to, Dương Phượng không nghe rõ được.

Cô ta nhìn Đỗ Phương lâu, cuối cùng đứng trong trận pháp thì thào tự nói: “Phương ca ca, có phải huynh cũng.....”

Có phải cuối cùng có chút lưu luyến ta rồi không? Có phải cuối cùng có chút yêu ta rồi không?

Khóe miệng cô ta nở một nụ cười tuyệt vọng, sau đấy giờ kiếm Thiết Vân lên cao, đâm mạnh vào ngực. Máu tươi theo thân kiếm chậm rãi chảy ra, nhỏ trên mặt đất, bị Nhiếp Hồn Trận hấp thụ hết. Trong mưa gió, mỗi một giọt máu nhỏ xuống, trận pháp liền trở nên đỏ hơn, viền ngoài tỏa ra ánh sáng u ám, như đang sống.

Cuồng phong bỗng trở nên mạnh hơn, khiến người ta không đứng vững, trong gió dường như có âm hồn đang kêu khóc. Trận pháp lại “ầm” một tiếng, như đã hấp thụ đủ máu phát ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Dương Phượng kêu rên đau đớn, ngay sau đó cơ thể và quần áo trên người bị cuồng phong xé thành mảnh nhỏ.

Một khắc cuối cùng, cô ta giờ tay về phía Đỗ Phương, như muốn nắm lấy anh ta.

“Đỗ Phương, huynh nhìn ta đi.....”

Đây là câu nói cuối cùng của cô ta.

Trong nháy mắt, cơ thể cô ta hóa thành bóng máu, bị cuồng phong xé tan.

Khoảnh khắc ấy, thời gian dường như đã dừng lại rất lâu, ngay sau đó, gió êm sóng lặng, chỉ còn lại mấy mảnh vải chậm rãi bay xuống.

Cuồng phong cuối cùng cũng ngừng, chỉ để lại vẻ tiêu điều và tĩnh lặng.

Một Nhiếp Hồn Trần không lồ thật sự hoàn thành, phát ra ánh sáng u ám, như đại diện cho cái chết và địa ngục, yên lặng xuất hiện ngay dưới chân Đỗ Phương.

Đúng là cả đời anh ta không quên được cô ta rồi.

Mãi mãi không thể quên được.

-----oOo-----

Chương 70: Liệt Hỏa tiếc Hồng Y

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Dương Phượng đã chết. Tiêu Long Vũ cũng đã chết. Người đàn ông tuyệt diễm thiên hạ ấy không để lại chút dấu vết nào, hóa thành khói nhẹ biến mất trong Tuyết Sơn mênh mông này.

Người chết đèn tắt, không có kiếp sau.

Duyên phận, ràng buộc, nhiều lần trải qua kiếp nạn, vẫn không thể đổi lấy đời này kiếp này vĩnh viễn không chia ly.

Tra Chí Cực, Tra Chí Cực, Tra Chí Cực. Tôi lảm nhảm ba chữ này cho đến khi cổ nếm được mùi máu tanh.

Trong đầu dường như cũng tràn ngập mùi máu tanh, trận pháp và tiếng gió lốc tất cả đều bị đè xuống. Trải qua một hồi biến cố vừa rồi, Tuyết Sơn

hoang tàn, tràn ngập hơi thở chết chóc. Trời không còn mưa nữa, từng bông tuyết lớn bắt đầu bay lượn, trên mặt đất có lớp băng rất dày nhanh chóng đông lại.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển âm âm. Tôi giơ tay cầm lấy kiếm Thiết Vân, thân kiếm vốn đỏ như lửa giờ đã biến thành đen sì, che kín hết đường vân.

Đỏ đến tận cùng sẽ biến thành đen.

Tôi nhìn chăm chăm vào Nhiếp Hồn Trận rồi nhìn sang Tra Chí Cực, nắm chặt kiếm Thiết Vân, rút kiếm ra.

Giết hắn! Giết hắn! Trong lòng có giọng nói đang điên cuồng gào thét. Nếu Tiêu Long Vũ ở đây, nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy. Tôi tuyệt đối sẽ không để anh tan thành mây khói một cách vô nghĩa, tất cả sự hy sinh, tất cả những thứ mất đi, đều phải được trả lại.

Giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi Nhiếp Hồn Trận vĩ đại.

“Nàng muốn làm gì?” Đỗ Phương đã nhận ra ý đồ của tôi, khó khăn đứng dậy muốn ngăn tôi. Nhưng lúc trước anh ta đánh lén Tra Chí Cực để cứu tôi, rồi bị Nhiếp Hồn đẩy bật mấy lần, nguyên khí bị thương nặng, đã không đuổi kịp bước chân của tôi.

Anh ta tự biết mình không ngăn được tôi, đành thấp giọng nói: “A Tâm, hôm nay dù nàng chết, Tiêu Long Vũ cũng không sống lại được. Hiện thời Nhiếp Hồn Trận đã thành, nằm dưới sự khống chế của Tra Chí Cực rồi, hai chúng ta có liên hợp lại cũng không đánh lại được hắn, tội gì phải mất mạng vô ích như vậy, người chết chưa đủ nhiều sao?”

Người chết chưa đủ nhiều?

Tôi chậm rãi quay đầu nhìn anh ta, tựa như nhìn một người xa lạ. Người vẫn luôn như trắng sáng giờ lại chật vật, hai mắt phấp phỏng, trong ánh mắt tràn đầy bi thương và tuyệt vọng. Tôi bỗng cảm thấy rất buồn cười, vung tay áo lên, đẩy anh ta ngã xuống đất. Quanh người tôi bỗng chốc bị cuồng phong lạnh thấu xương bao phủ, trong chớp mắt liền bay đến chỗ Tra Chí

Cực.

Tôi nắm chặt chuôi kiếm, giơ tay vung lên, Thiết Vân vạch ra một bóng kiếm đen tuyền, chém tới trận pháp. Không biết có phải là đặc điểm của Thiết Vân không, Nhiếp Hồn Trận rung lên, phát ra tiếng vù vù chói tai. Cùng lúc đó, Tra Chí Cực ở đối diện mở mắt ra.

Trong nháy mắt trận pháp như bị tách ra, xuất hiện một cái động đen rất lớn. Một lực hút rất mạnh hút tôi vào pháp trận.

Chỉ một thoáng, trước mắt trời đất quay cuồng, không giống trận pháp mất ngũ giác lần trước, Nhiếp Hồn Trận có hai hồn phách làm mất trận này mới thật sự là sát trận. Tôi nhìn thấy có vô số vũ khí từ dưới đất chui lên, ngay sau đó, trên đỉnh cũng hạ xuống vô số đao phong bóng kiếm, chỉ chít chằng chịt, giống như trời đổ mưa, tiếp tục nghiền nát mặt đất vốn đã vô cùng hỗn loạn. Trận pháp bị tách rời giống như hăng hà răng nanh, dữ tợn vô cùng.

Mà tôi lại bình yên vô sự.

Tôi không biết vì sao, dường như mọi tấn công của Nhiếp Hồn Trận đều không làm tôi bị thương. Cũng không để tôi nghĩ nhiều, trước mắt đã hiện ra gương mặt không biểu cảm của Tra Chí Cực, ánh mắt hấn ta lạnh như băng, xen lẫn khinh thường, như lưỡi dao sắc bén đâm vào tôi. Hấn ta cũng đi vào pháp trận.

Dường như không suy nghĩ, khi chờ tôi bình tĩnh lại, Thiết Vân trong tay đã bị tôi phi mạnh đi, hóa thành một ánh sáng lạnh, gào thét đâm về phía hấn ta.

Tôi cũng phi người lên, bay qua rừng vũ khí chằng chịt, bay thẳng tới chỗ người đàn ông đang đứng trong trận pháp kia.

Bất ngờ là Tra Chí Cực lại không tránh.

Hấn ta chỉ giơ tay lên khẽ ngăn lại, Thiết Vân ở giữa không trung cách ngực hấn ta ba tấc. Hấn ta đứng trên mặt đất đầy vết nứt, bộ đồ đen không vương lấy một hạt bụi, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi.

“Người muốn giết ta.” Hấn ta nói.

Hấn thân nhiên uy hiếp, dường như chắc chắn tôi không làm ra đại sự gì.

Đúng vậy, đây là trận pháp của hấn ta. Bên trong trận pháp, hấn ta hoàn toàn có thể hô mưa gọi gió.

“Hiện giờ Nhiếp Hồn Trận đã thành, nếu người đầu hàng gia nhập vào Cực Nguyệt Cung, ta sẽ không so đo những gì người đã làm trước đây.”

Cơn giận của tôi đã đến cực hạn, muốn bật cười. Tôi không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn hấn ta.

Đột nhiên, có ngọn lửa gào thét từ trong lòng đất, Tra Chí Cực bất ngờ không kịp phòng ngự, suýt nữa bị lửa đốt quần áo. Trên gương mặt của hấn ta tỏ ra một chút kinh ngạc.

Tôi phát hiện tình hình có biến, gọi kiếm Thiết Vân về, bay thẳng đến giết hấn ta.

Tra Chí Cực lập tức thao túng Nhiếp Hồn Trận định chế phục tôi, nhưng kiếm pháp của tôi vẫn ngoan độc, không để cho hấn ta thở, sơ sẩy chút thôi thì sẽ tan xương nát thịt. Cuối cùng gương mặt của hấn ta cũng hiện lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: “Dương Hoàng, ta năm lần bảy lượt nhường người, người thật to gan!”

Tôi không đợi hấn ta nói xong, Thiết Vân trong tay gào thét bay ra, Nhiếp Hồn Trận cũng nổi lửa xung quanh hấn ta, đốt bộ đồ đen của hấn ta, phát quan trên đầu bị tôi đánh trúng, mấy sợi tóc đen bay xuống đất, chật vật vô cùng.

Tra Chí Cực bị ép rút lui mấy bước, nhìn xung quanh dường như đang tìm cái gì, bỗng nhiên biến sắc, hét to: “Đợi chút! Dừng lại! Dương Hoàng, mọi người hãy nghe ta nói!”

Kiếm Thiết Vân dừng ngay giữa trán hấn.

Hắn ta thở hắt ra một hơi, lạnh nhạt nói: “Sur muội, ta biết trong lòng muội bất bình, nghĩ từ trước tới nay ta đều lợi dụng các người vì mưu lợi cho bản thân. Nhiều người đã chết như vậy rồi, trong lòng ta cũng không chịu nổi, nhưng sự thống trị nào mà chẳng có người chết? Ta chỉ vì thống nhất giang hồ, để mọi người có thể sống trong cảnh thái bình mà thôi. Nhiếp Hồn Trận thật ra chỉ nguy trang để dọa mọi người thôi. Lợi dụng trận pháp khống chế lòng người, vốn không tuân theo đạo trời, ta chưa bao giờ có ý định này.”

Tôi không ngờ đến lúc này hắn ta vẫn lừa tôi, tôi giận đến mức muốn cười.

Hắn ta dừng một chút, thấy tôi không động đậy, liền thấp giọng nói tiếp: “Hơn nữa, Dương Hoàng, ta quả thực toàn tâm toàn ý với muội.”

Cuối cùng tôi không nhịn được nữa, bật cười.

Trong núi yên tĩnh, tuyết trắng phản xạ lại ánh sáng ảm đạm, Nhiếp Hồn Trận dưới chân cũng nhấp nháy không ngừng. Tiếng cười của tôi dần tan đi trong gió.

“Tra Chí Cực, giờ nói lời này, ngươi không thấy buồn cười sao? Toàn tâm toàn ý? Ngươi nghĩ rằng ta vẫn là Dương Quách bị ngươi lừa bỡn trong tay sao? Vừa rồi lúc muốn bắt hồn phách của ta vào Nhiếp Hồn Trận thì ngươi nói thế nào? Lúc uy hiếp Tiêu Long Vũ, hại chết Dương Phượng thì ngươi thế nào?”

Tôi tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta: “Nói cho cùng, chẳng qua là vì tư dục của bản thân! Vì khống chế ta và Tiêu Long Vũ, không tiếc hạ Cách Công Tán với huynh ấy, biết rõ huynh ấy đã nhập ma, lại còn kết hợp với Đỗ Phương dụ dỗ ta để huynh ấy dùng máu của Đỗ Phương..... Đỗ Phương muốn cứu ta, mà ngươi muốn hai người đảm bảo an toàn, nếu Tiêu Long Vũ không dùng được, thì sẽ dùng hồn phách của ta. Tra Chí Cực, ngươi tính toán không tồi.”

“Ngươi nói ngươi chỉ vì thống nhất giang hồ, nhưng còn những người vô tội bị ngươi biến thành con rối? Sự thống trị của ngươi có thể đổi lại mạng người sao? Thứ ngươi cần chỉ là phục tùng! Trong mắt ngươi tất cả mọi

người đều là con kiến, ta cũng chỉ là quân cò, vì dã tâm của người, phải chết nhất định phải chết, không được chết nhất định phải kéo dài hơi tàn để sống! Người sai rồi, ta chưa bao giờ biết giờ làm quân cò và nô lệ ngoan ngoãn phục tùng người khác.”

Tra Chí Cực dừng lại, giọng nói bỗng chậm lại: “Trong lòng muội phần uất nên nói năng lỗ mãng, ta không trách muội. Muội bình tĩnh trước đã, ai đúng ai sai, ân oán sai lầm, sau này chúng ta bàn lại.....”

Nói chưa dứt lời, tay phải của hắn ta bỗng động giơ lên, chỉ nghe thấy hai tiếng “Tinh tinh” vang lên, như ám khí ngân châm rất nhỏ bắn tới.

Tôi không ngờ Tra Chí Cực sẽ đánh lén, không hạ thủ lưu tình nữa, ánh sáng của Thiết Vân và ám khí gần như cùng lúc khởi động, trực tiếp vung kiếm chém về phía cổ họng hắn ta. Nhưng vẫn chậm một bước, trước đó, cây ngân châm rất nhỏ đã đâm mạnh vào ngực tôi.

Cơ thể Tra Chí Cực nghiêng về phía sau, Thiết Vân xẹt qua cổ hắn ta, cắt ra một đường máu, máu tươi chảy ra.

Nhưng lại không tổn thương đến cổ họng.

Trong tay hắn ta bỗng xuất hiện một con dao, khi ngã về sau sắp chạm tới mặt đất thì đột nhiên vung lên.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt. Tôi chỉ thấy cổ tay chột lạnh, cổ tay trái bị chém đứt, bay lên không trung một đoạn rồi rơi xuống đất.

Tra Chí Cực cúi đầu cười một tiếng, trên mặt vui sướng vô hạn, giơ tay đè chặt lên vết thương.

Tôi nắm cổ tay bị đứt, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, đau đến mức như muốn ngất đi. Tôi chảy nhiều máu hơn hắn ta.

Đang choáng váng, dường như có người đỡ lấy tôi, hơi thở nhàn nhạt quen thuộc bao phủ xung quanh tôi. Tôi theo bản năng giơ tay ra bắt lấy, nhưng

lại không bắt được gì. Tôi bỗng hé mắt ra, nhưng trong trận pháp ngoài tôi và Tra Chí Cực ra, không có một bóng người.

Nhưng tôi biết, tôi vẫn biết.

Tôi chỉ cảm thấy cả người run run, ánh mắt chua xót khác thường, gương mặt đã lạnh buốt.

Là anh.

Hồn phách của anh vẫn ở trong pháp trận.

Bên tai bỗng vang lên tiếng thở dài thật khế, gần như không thể nghe thấy. Ngay sau đó, vô số vũ và lửa chui từ dưới đất lên, Tra Chí Cực bất ngờ cũng không kịp tránh được, bàn chân bị đâm xuyên, máu chảy đầy đất, đau đến mức kêu gào thảm thiết.

Trong mắt Tra Chí Cực đầy vẻ khó tin, như đã hiểu ra điều gì đó, nghiêng rằng nghiêng lợi hét ba chữ: “Tiêu, Long, Vũ!!”

Trong nháy mắt, lửa lại bốc lên từ dưới chân hắn ta, hắn ta không đứng vững, quỵ rạp xuống đất, máu chảy đầm đìa, còn chưa kịp kêu khóc, mặt đất lại xuất hiện mấy lưỡi dao sắc bén, xuyên thấu dưới xương sườn đâm xuyên qua lưng, bất ngờ ghim hắn ta trên mặt đất.

Hắn ta đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nếu không có nội lực đã sớm phoir thây tại chỗ rồi. Thấy tôi nhặt kiếm muốn đến giết mình, hắn ta chỉ run giọng nói: “Dương Hoàng! Giết ta không có ích với ngươi! Sau khi ta chết, ngươi cũng sẽ bị Nhiếp Hồn Trận này giết chết!”

Tôi nhắm mắt lại lắc đầu, trong lòng chua xót khác thường.

Đỗ Phương đã từng nói, nếu tôi không phải là Dương Hoàng, sống còn có ích gì nữa.

Nhưng sinh mạng của tôi trong lòng người nào đó còn nặng hơn trời đất.

Tôi biết, khi đi con đường này, tôi sẽ chết. Nhưng cho dù là đường chết, tôi cũng phải đi. Tôi không thể để sự hi sinh của anh trở nên vô ích được.

Mỗi thù của anh, mỗi hận của tôi, phải có người báo.

Thiết Vân trong tay tôi, nặng trĩu, lạnh thấu xương.

Cổ tay trái bị đứt không ngừng chảy máu, mà tôi không thể dừng lại, không thể ngừng. Con đau thấu xương lúc trước dần dịu đi, chỉ còn lại cái lạnh như băng. Tôi chưa bao giờ là người phụ nữ lương thiện mềm lòng. Lúc này đây, tôi tuyệt đối sẽ không thu tay lại.

“Tra Chí Cực, ta cho ngươi một tay, không bao giờ nợ ngươi nữa. Ngươi hại chết cả nhà Tiêu Long Vũ, cả nhà ta, còn cả vô số sinh mạng khác..... Hôm nay, nợ máu trả bằng máu.”

Tôi đâm mạnh Thiết Vân vào trung tâm trận pháp. Có Thiết Vân, Nhiếp Hồn Trận càng thêm hung mãnh, đất trời rung chuyển, chỉ trong chớp mắt, người đàn ông trước mặt liền bị bao vây trong biển lửa ngút trời.

Lửa càng ngày càng cắn nuốt cơ thể Tra Chí Cực, hắn ta hoảng sợ không ngừng kêu thảm thiết, điên cuồng nói: “Dương Hoàng! Dừng tay!..... Được! Ta đồng ý với ngươi! Phục sinh lại những người đã chết! Cha mẹ ngươi? Thằng nhóc thành ma? Cả muội muội ngươi nữa? Ngươi muốn ai sống lại? Ta lập tức bảo Đỗ Phương làm Chiêu Hồn Trận! Dừng tay! Mau dừng tay!”

Cổ tay tôi run lên, Thiết Vân suýt nữa rơi trên mặt đất.

Chiêu Hồn Trận. Năm đó, tôi bị đưa đến thế giới này bằng cách đó.

Trận pháp nghịch thiên như vậy là phải dùng hồn phách của con người làm mất trận.

Lần này tới ai?

Tôi mệt mỏi, thật sự mệt mỏi rồi.

Tất cả mọi thứ chẳng qua là một giấc mơ huyền ảo, thoáng qua.

Chẳng qua là vận mệnh của vài người bị thao túng đùa bỡn bừa bãi.

Nhưng trên đời này không có trăng trong nước hoa trong gương. Ở đây, tôi đã từng cười, đã từng khóc, đã từng đau khổ, tận mắt nhìn từng người mất đi.

Sinh mệnh của tôi đã được người thiếu niên kia tô điểm bằng bao sắc màu, sao tôi có thể quên được?

Tôi không quên được, không quên được.

Biển lửa ngập trời cuối cùng cũng dần tắt, người trong biển lửa đã sớm biến mất, trên mặt tràn đầy vết kiếm chói mắt. Bên ngoài trận pháp, Đỗ Phương bị thương nằm trên đất, đã sớm ngất đi.

Nhiếp Hồn Trận bỗng vang lên âm thanh ù ù như tiếng thở dài, rồi sau đó, ánh sáng như máu dần tối đi, dần tối đi.

Tôi bình tĩnh nhìn về phía nam, cách muôn trùng sông núi, sao nhìn thấy nổi sơn nhỏ ở Kế Môn? Ấy vậy mà tôi lại thấy rõ tia nắng lung linh trước điện Dục Đức.

Dường như tôi lại nhìn thấy thiếu niên áo đỏ kia, bước qua ngàn vạn dặm đi tới bên tôi. Mạch máu màu đỏ đáng sợ trên mặt anh dần biến mất, lộ ra gương mặt hơi tái.

Giọng nói của anh rất nhẹ, gần như không nghe thấy, nhưng ba chữ đó lại như khắc ghi vào hồn tôi, khắc thật sâu.

Phải làm thế nào mới giữ anh lại được?

Phải làm thế nào?

Anh chưa bao giờ muốn làm mất trận, cũng không muốn hủy diệt trận pháp.

Anh chính là Nhiếp Hồn Trận này.

Anh dùng hồn phách mình hóa thành trận pháp, như thế trận pháp chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Hội hoa xuân hết, năm sau sẽ mở lại. Nhưng anh đi rồi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

-----oOo-----

Chương 71: Người yêu ơi, em chờ anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: đồ béo

Betor: mèmỡ

Đôi mắt phượng kia dần dần hóa thành khói nhẹ, cùng Nhiếp Hồn Trận trên mặt đất bị gió thổi tan, không để lại gì.

Tôi ngồi ở Tuyết Sơn ba ngày ba đêm, không chớp mắt.

Đỗ Phương băng bó tay cho tôi, nhưng lại không thể dẫn tôi về Cục Nguyệt Cung. Sau đó Tử Thần và Mao Mâu cũng tới, mà tôi như mất hồn, chỉ nhớ có rất nhiều người nói thao thao bất tuyệt bên cạnh tôi, nhưng tôi không nghe rõ một câu nào cả.

Không phải không tin Tiêu Long Vũ đã biến mất, tôi chỉ không muốn đi, không đành lòng để nơi này vắng vẻ trống không.

Có lẽ, lòng tôi vẫn tồn tại chút hi vọng xa xỉ, trông mong mười năm hay trăm năm nữa, anh có thể trở về.

Tôi có thể đợi.

Rốt cuộc tôi thật sự có thể chờ đợi anh rồi. Anh đợi tôi bảy năm, tôi sẽ chờ anh cả đời.

Tôi co gồi, chớp chớp đôi mắt chua xót, có giọt chất lỏng nóng bỏng chảy theo gò má.

Cách đó không xa bỗng vang lên tiếng bước chân, mấy cái bóng chao đảo chạy tới.

Tôi vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn không nhìn họ. Một lúc lâu sau, bên tai tôi mới vang lên giọng nói trầm thấp của Lâm Thiên Nam: “Thằng bé..... Đì có đau không?”

Tôi chậm chậm lắc đầu.

Đôi mắt ông ấy đỏ lên: “Vậy là tốt rồi.....”

Lục Ly qua đây vỗ vai tôi: “Cậu ta biến mình thành một phần của Nghiệp Hồn Trận, còn mắt trận là Dương Phượng. Hiện thời chủ trận Tra Chí Cực chết rồi, trận pháp đương nhiên biến mất theo, nhưng chưa thật sự tan biến. Có lẽ một ngày nào đó, hai người còn có thể lại gặp nhau.”

Sau đó, Đỗ Phương đi, Ngụy Ba Như cũng đi.

Vị công chúa này vốn là con gái nuôi của Tiêu phủ, nhiều năm tiếp cận Tra Chí Cực chỉ vì báo thù. Giờ mục tiêu đã đạt được rồi, cũng có thể rời đi.

Trước khi đi Đỗ Phương hỏi tôi, nếu ngay từ đầu chúng tôi đều thật tình và nói thật với nhau, có phải kết cục của chúng tôi sẽ khác không.

Không đợi tôi trả lời, anh ta liền khẽ cười một tiếng: “Thật ra ta đã biết đáp án rồi. Vốn không sẽ chẳng có gì khác, bởi vì vận mệnh là vĩnh viễn không thay đổi được.”

“Cho nên, tạm biệt, Dương Quách.”

Tôi không nhớ rõ đã qua bao lâu.

Tôi về Kế Môn.

Tra Chí Cực đã chết, Tiêu Long Vũ đã chết, Ngụy Ba Như ra đi, Lâm Thiên Nam đến Phá Quân Tur.

Bọn họ đều đi cả rồi, chỉ còn mình tôi.

Dường như thời gian trôi qua rất chậm, ngày nào tôi cũng ôm Voldemort phôi nắn trong sân. Gió thổi quần áo tôi bay lên, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tôi nắm Thiết Vân trong tay, cúi đầu gọi một tiếng: “Tiêu Long Vũ.”

Có lẽ huynh đứng ngay phía sau, lười nhác đáp lại một tiếng, xoa đầu tôi, dịu dàng như ánh mặt trời.

Khi huynh mở mắt ra nhìn thế giới này lần nữa, có lẽ nó đã trở nên xa lạ. Mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày đêm thay đổi, ánh nắng không còn sáng lấp lánh, hoàng hôn cũng không đẹp như thơ. Ngày qua ngày, cuộc sống trở nên bình thường vụn vặt, không còn màu sắc tươi sáng linh động. Có người vui vẻ, có người đau khổ, có người còn sống, có người đã chết.

Nhưng muội sẽ chờ huynh.

Năm năm, mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm. Khi đó tóc muội đã bạc trắng, răng đã rụng hết, nói cũng không rõ ràng.

Nhưng muội vẫn sẽ chờ huynh.

Người yêu ơi, em chờ anh.

Khi em gặp lại anh, anh sẽ không biết, mấy trăm năm trước chúng ta đã từng cùng ngắm sao, hẹn ước với nó ở bên nhau tới cuối cuộc đời này,

Dương Quách trở lại thế giới của mình là vào một đêm hè mười năm sau.

Ngọn nến bạc, toả ra ánh sáng thu, chiếu lên bức bình phong giá lạnh.

(Ngân chúc thu quang lãnh hoạ bình, Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh. –
Thu Tịch –Tác giả: Đỗ Mục)

Mở mắt chỉ thấy mình đang ở trong một căn phòng trong đình viện, yên lặng không có một ai. Sắc trời ngoài cửa sổ sáng ngời, màn lụa trên giá giường bằng gỗ tử đàn bị cơn gió mùa hè thổi bay, như cơn sóng biển cộ qua mặt cô.

Nơi này vô cùng quen thuộc, nhưng lại vô cùng xa lạ.

Ở đây, cô từng làm món thịt kho tàu cho Tiêu Long Vũ, anh tức đến xanh cả mặt, ném cô bay ra ngoài. Cũng từng tổng vệ sinh với Ngụy Ba Như vì đại hội Hoàng Võ, chùi đến mức sáng bóng lấp lánh. Cô nuôi một con mèo xấu tính, sẽ lười biếng lờm cô. Cô còn có một đại sư huynh dịu dàng, luôn xoa đầu cô gọi cô là Quách Nhi.....

Người tan, cuối cùng vẫn tan hết.

Cô chỉ cảm thấy run rẩy không thể kiềm chế được, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ khắc hoa ra. Cửa phát ra tiếng két khiến người đứng trong sân ngẩng đầu lên.

Đó là một chàng trai mặc đồ đỏ, dáng người cao ráo, mái tóc ngắn đầy mồ hôi vì vừa huấn luyện xong dán trên vàng trán.

Đôi mắt lấp lánh ánh sáng, lẳng lặng nhìn cô.

Dương Quách như bị cái gì nện trúng ngực, trong chớp mắt máu trong người đều đông lại, muốn cử động nhưng không được.

Lúc đó ánh mặt trời trong sân vừa đẹp, cây cối xum xuê hoa cỏ tươi tốt. Hình dáng tuấn tú của anh trong vầng sáng hiện lên không chân thực, cuối cùng dần mờ hồ trong nước mắt của cô.

Sáng sớm, trong sân, áo sắc sỡ, người tiêu sái.

Như lúc mới gặp.

Người nọ nhìn cô rất lâu, cuối cùng nhếch miệng cười: “A, tiểu sư muội. Sao vậy, đang đợi anh sao?”

Lông mi của cô run lên, nước mắt lã xuống.

HOÀN

[29/08/2014-12/10/2017: Cũng chẳng biết nói gì hơn. Cuối cùng thì cũng đi đến hết bộ truyện này. Mình chỉ đọc 10 chương đầu và chương cuối trước khi bắt tay vào làm bộ truyện này. Lý do duy nhất chính là chi tiết ở cuối truyện, khi cảnh hai người gặp nhau giống hệt như lần đầu họ gặp gỡ. Đáng lý có thể hoàn sớm hơn tiếc là 1 năm vừa qua mình vừa bận vừa bệnh, may là cuối cùng cũng đi hết bộ truyện. Cảm ơn em đồ béo đã nai lưng chịu ách đô hộ của trăm đề lét xong 70c, cảm ơn các ái phi đã ủng hộ trăm dù trăm bỏ bê các nàng hơi nhiều. Thân!]

-----oOo-----